

TANRI İNANCI

(Psikolog Ahmet Kayserilioğlu'nun
Aylık Sevgi Dünyası Dergisindeki
2009 ~ 2013 yıllarındaki
yazılarından derlenmiştir.)

Ahmet Kayserilioglu, Sadi Irmak'la söyleşide, 1969

İki Ünlü Tıp Profesörünün Allah İnancı

Ahmet Kayserilioglu, Psikolog

ORD.PROF. SADİ IRMAK'IN ALLAH İNANCI

"Bu yakınlarda ünlü fizik bilgini Einstein'ın Enstitüsünün kapısına yazılmış bir cümle gördüm ve hayran oldum. Cümle şöyle idi: "Allah güzellik ve sanat dolu!.."

1969'da yani 40 yıl önce "Niçin Allah'a inanıyorum?" başlıklı bir dizi röportaj yapmıştım. İki tıp profesörü; biri Müslüman, biri Hristiyan iki din bilgini ve bir felsefe doçenti ile görüşmeler yapmış, Allah'a niçin inandıklarını sorgulamış, SEVGİ DÜNYASI'nda ay ay yayımlamıştım. Aradan 40 yıl geçse de cevapları her zaman için geçerli olduğundan bu röportajları iki sayımızda sizlerle özet olarak paylaşacağım. Sonraki sayılarımızda Yaradan'ın varlığıyla ilgili diğer kanıtlar üzerinde durduktan sonra, kutsal metinlerde, felsefede, "Bizim Celselerimiz"de, başta Kryon bilgileri olmak üzere "Rehber Varlık" bildirimlerinde Yaradan'la ilgili mesajları aktarmaya ve yorumlamaya çalışacağım. Karşıt fikirler de çok önemli. Bu nedenle tarih boyunca ve yaşadığımız günlerde, sadece maddenin varlığını savunan materyalist görüşler üzerinde uzunca durarak, yazı dizimi sonlandıracağım.

Yukarıda ilk başta tırnak içinde aktardığım cümleler ilk röportajımı yaptığım İstanbul Tıp Fakültesi Fizyoloji Kürsüsü Başkanı Ord. Prof. Dr. Sadi Irmak'ın (1904 -1990) konuya giriş sözleriydi.

Geçmişte Çalışma Bakanlığı, sonraki yıllarda ise Başbakanlık yapmış Sayın Sadi Irmak hem bilgisi, hem de üstlendiği önemli görevleri dolayısıyla Ülkemizin, en önde, en tanınmış şah-

siyetleri arasındaydı. Onun Allah inancıyla ilgili kanıtları okuyucularımız için çok değerli olmuştu.

Konuşmasını şöyle sürdürmüştü:

"Bir Fizyolojist olarak (Fizyoloji: Vücudun değişik sistem ve organlarının birlikte nasıl çalıştığını ve görevlerini nasıl yaptığını araştıran bilim dalı) evrende büyük bir düzen ve ahengin varlığını görüyorum. Bunu yaratan zekâyâ inanma ihtiyacına, belki herkesten fazla zorlayan bir bilim dalının üyesiyim. Yaratılmış şeyler içinde en karmaşık ve en gelişmiş olanı muhakkak ki insan vücududur. Vücut içinde öyle bir olağanüstü düzen ve ayar; daha doğrusu binlerce düzeneğin öyle bir birlikte çalışması görülür ki, bunu 'tesadüf' diye açıklamak mümkün değildir. Fizyoloji ne kadar iyi bilinirse, bu evrendeki düzen fikri de o kadar samimiyetle kabul edilir. Öte yandan bir insan nasılsa, inandığı Allah'ı da ona göredir. Yani bu büyük düzeni, herkes kendi ölçüsüne göre anlar ve yorumlar. Bununla beraber Allah kavramının en yüce tanımını Kuran'da bulduğumuz şüphesizdir. Nitekim Goethe, Carlyle ve hattâ Einstein'ın Allah görüşleri Kuran'a pek yaklaşıyor..."

Ahmet Kayserilioğlu - Hocam, hayatınızda değişik dönemler oldu mu; inanıp, inanmama bakımından

Sadi Irmak - Ben bu manâda "Bir Allah" fikrini bütün ömrümce taşıdım. Geçirdiğim tek kriz lisenin 12. sınıfında oldu. O zamana kadar bütün ibadetlerini yerine getiren bir Müslüman'dım. Buzları kırıp abdest alır ve yatılı okulumuzun küçük camiinde sıfırın altında 30 derecede namazımı kılarken haz içinde yü-

zerdim. O sıralarda bir arkadaş Buchner'in, Baha Tevfik tarafından çevrilmiş "Madde ve Kuvvet" isimli bir kitabını getirmişti. Tamamen maddeci bir dünya görüşünü savunan bu kitap, itiraf ederim ki, bende din konusunda bir yıl kadar süren bir buhran yarattı. Bu bir yıl, aynı zamanda hayatımın en ıstıraplı devresidir. Liseden sonra hukuk, daha sonra da tıp öğrenimi yaparken...

Ahmet Kayserilioğlu - Yarıda bırakıp mı tıba geçtiniz, yoksa hukuku da bitirdiniz mi?

Sadi Irmak - Evet bitirdim. Üniversite eğitimi sırasında yeniden dengemi buldum. Özellikle fizyolojiye katılmam bendeki İlâhi Düzen fikrini perçinledi. Ayrıca belki de Konya'lı olmam bakımından Allah anlayışında Mevlâna'nın etkisi altında kalmamı herhalde aykırı görmezsiniz. Mevlâna'dan sonra ikinci hocam; aynı zamanda annemin dayısı olan ve 19. yüzyılın Cevdet Paşa ile birlikte en büyük bilginlerinden olan Mahmut Esat Efendi'dir. Onun 'Tarihi Dini İslâm' adlı eseri, ilk ele aldığım ve tekrar tekrar okuduğum kitaplardan biridir. İslâmiyet'e hayran olmayı bu kitaptan öğrendim. Bu kitapta beni en çok tatmin eden iki şey olmuştur. Evvelâ İslâmiyet'in mucizeyi değil, aklın egemenliğini benimsemiş olması. Çünkü aslında akıl en büyük mucizedir. İkincisi; cennet, cehennem, melek, şeytan gibi anlamları, 'müteşabihat' yani, bugünkü Türkçe ile 'semboller' diye tanımlamasıdır. Bu iki gerçeğin ışığında dinin, bilimlerle çelişmesi önlenmiş olur. Aslında iman, bilimin bittiği yerde başlar. Böylece bilim ve iman ufuklarımızı genişleten bir bütünlenme

halindedir. Çünkü hiçbir bilimde son gerçeklere varmış değiliz. Klâsik bir sözle söylersek: "ignora bimus" yani "sonsuzla kadar bilemeyeceğiz." Gerçeği arama huyumuz burada isyan ediyor. Daha ötesini bilmek istiyoruz. Ve o zaman 'İman' imdadımıza yetişiyor

DOĞA KANUNLARI DA VAR,
YARATICI DA...

Ahmet Kayserilioğlu - İnsan vücudunu incelerken sizi hayrete düşüren ve Allah'a inanmaya götüren neler oldu?

Sadi Irmak - Vücudun tümü olsun, bölümleri olsun hepsi tabiat kanunlarına göre işliyor; fakat bir hedefe yönelik olarak!.. Yani her hücrede faaliyetler adeta bir küçük bilinçle yürüyor. Bu bilinç, bireyi ve türünü mümkün olduğu kadar yaşatma yönünde işliyor. Bu yön tutmayı doğa bilimleri ile açıklamak olanaksız. İşte burada inanma ihtiyacı baş gösteriyor. Her şeye hâkim ve her şeyi bilen evrensel bir düzenleyici aramaya mecbur oluyoruz.

Ahmet Kayserilioğlu - Tesadüflerle de düzenli şeyler oluşamaz mı?!..

Sadi Irmak - Bununla, yani tesadüfle vücudumuzdaki binlerce düzeneği açıklayamayız. Çünkü tesadüflerle gelişmiş canlıların tarihi olan 10 milyon yılda bu binlerle nizamın doğabilmesi matematik açısından imkânsızdır.

Ahmet Kayserilioğlu - Milyarlarca tesadüf bir araya gelerek ilk hücre oluşsa ve onun üremesi ve gelişmesiyle ondan diğer canlılar türese. Buna ne dersiniz?

Sadi Irmak - Tek kelime ile: "ASLA" derim.

Ahmet Kayserilioğlu - Niçin?!..

Sadi Irmak - Çünkü sizin o olağanüstü rastlantılarla oluşturduğunuz hücrenin, bin defa daha gelişmişinden beynimizde 10 milyar hücre vardır. Ve 10 milyar hücrenin birbiriyle ahenkli olarak ve birbiriyle iletişim içinde çalışmaları işin asıl şaşırtıcı olan tarafıdır. Haydi ilk hücre tesadüfen oldu diyelim. Peki beynimizdeki bu muazzam hücreler topluluğu, bir planlayıcısı, bir yapıcısı olmadan nasıl böyle bir düzen kurdular acaba? Ben bunu tesadüf teorisiyle asla açıklayamam. Sırası gelmişken bir an için işin pedagojik tarafına gelelim. Ben tıp eğitiminde sadece cosalite (sebeplerden sonuca gitmek) görüşünün yetmediğine ve bunun finalite (gayecilik) görüşü ile tamamlamak gerektiğine inanıyorum.

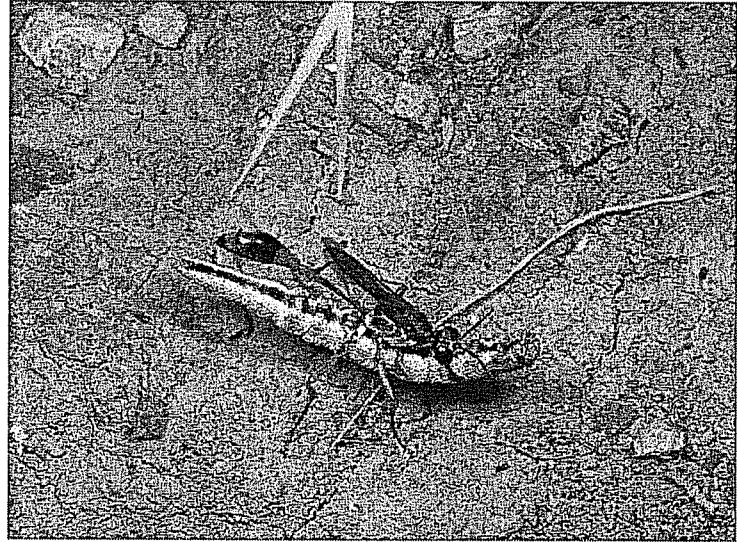
Ahmet Kayserilioğlu - Tek hücre gelişerek daha karmaşık organizmaları oluştururken Darwin teorisine bağlı bilim adamları bir zorlukla karşılaşılıyorlar. Bu da çeşitli türlerin meydana gelmesi problemi... Bunu normal yoldan açıklayamadıkları için mutasyon diye isimlendirdikleri ani sıçramalarla türden türe geçişler oluyor, diyorlar. Ve hepsinde olduğu gibi mutasyonları da tesadüfe bağlıyorlar. Sizce bunlar rastlantılarla olabilir mi? Yoksa bir bilgili, bilinçli varlığın etkisi mi var burada?!..

Sadi Irmak - Bunu da kör tesadüfe bırakmak çok güç. Gerçi öldürücü mutasyonlar da olmuştur; fakat çoğu gelişmeye yöneliktir. Yeni türler böyle oluşuyor. Düzeni sağlayan bir büyük

kudreti, bir zekâyı ve evrensel nizam fikrini burada da bulmak mümkün.

EN KORKUNÇ SORUYU SORDUNUZ

Ahmet Kayserilioğlu - Ammophile (Amofil) denen bir böcek var. Bu böceğin yumurtalarını canlı fakat hareket edemeyen bir tırtılın üzerine bırakması, yavrularının beslenmesi bakımından mutlaka gerekli. Ammophile şöyle yapıyor: Üzerine yumurtlayacağı tırtıla 9 iğne batırıyor ama 9'u da tırtılın 9 hareket merkezine olmak üzere. Yani tam bir isabetle hayvanı felçli, kıpırdıyamaz duruma getiriyor. Sonra da üzerine yumurtluyor. Biyoloji bilgisi sıfır olan Ammophile tırtılın hareket merkezlerini nereden öğrenmiş acaba ki, böyle bir ustalık sergileyebiliyor?!..

Sadi Irmak - En korkunç suallerden birini sordunuz. Akla tam manâsıyla durgunluk veren bir konudur bu. Son zamanlarda şöyle bir deney yapıldı: Bir hayvan belli bir şartlı reflekse alıştırılıyor. Meselâ belirli bir ışık demeti verildi-

ği zaman kaçmaya veya yaklaşmaya şartlandırılıyor. Bu hayvan öldürülüp beyninden bir hulâsa (özüt) yapılarak yavru bir hayvana enjekte edilip, verildiğinde o yavru da ışığa karşı aynı reflekslerin olduğu hayretle görülmüştür. Demek ki yaşanılmış olaylar silinip gitmiyor. Organik bir tortu bırakıyor.

Ahmet Kayserilioğlu - Bu anlattığınızı deney ile Ammophile'in üzerinde konuştuğumuz içgüdüğü açıklanabilir mi?

Sadi Irmak - Ammophile için böyle bir şart ileri süremeyiz. Çünkü bu anlattığım örnekte şartlı refleks öğretme ve hayvanı belli bir yönde terbiye etme çalışması var. Halbuki Ammophile'de bir öğreten yok. Diğer bir sorun da öğrenilmiş şeylerin katılımla yavrulara geçme mekanizmasıdır. Şöyle açıklayayım: Bir hayvanı belli bir şartlı refleksle alıştırdığımızda, onun yavrularında bu refleks göremiyoruz. Yani sonradan öğrenilenler ve kazanılanlar kalıtımla yavrulara geçmiyor. Ancak üreme hücrelerinde bir değişiklik yaparsak o zaman yavrulara geçtiğini görebiliyoruz.

Ahmet Kayserilioğlu - O halde ilk Ammophile tesadüfen 9 hareket merkezini öğrense bile bu, yavrularına otomatik olarak geçemez öyle değil mi?..

Sadi Irmak - Evet.

Ahmet Kayserilioğlu - Öyleyse burada da akıllı bir planın ve icraatın etkisi kendini yine belli ediyor!..

Sadi Irmak - Evet.

Canlılarda nereye baksak bu evrensel düzenleme görülüyor zaten!..

HARİKA ÇOCUKLAR

Ahmet Kayserilioğlu - Son bir sorum daha var: Harika çocuklar konusunda ne düşünüyorsunuz? Harika çocuklar derken çok akıllı, yetenekli çocuklardan söz etmiyorum. Kendilerine hiçbir şey öğretilmediği halde, üstün işler yapan çocukları kastediyorum.

Sadi Irmak - Harika çocukların bazılarının anne ve babalarında da aynı yetenekler görülmüş. Fakat benim en büyük dahî kabul ettiğim Leonardo da Vinci'nin annesi meyhane garsonu, babası ise bir serseri idi. Bizzat tanık olduğum bir durumu anlatayım: Eğitimi için özel kanun çıkarılan ünlü piyanist İdil Biret küçükken bizim komşumuzdu. Hattâ bu kanunun raportörü de ben idim. Henüz 3 yaşında iken İdil'i Kapalıçarşı'ya götürüyorlar. Orada duyduğu seslerden etkileniyor ve henüz do,

İdil Biret Wilhelm Kempff birlikte çalışıyorlar

re, mi... do'yu bilen yumurcak, eve gelince o seslerden oluşan mükemmel bir armoni meydana getiriyor. Son olarak şunu yaz:

"İnsanın ya tamamen cahil, ya da tamamen bilgin olduğu zaman Allah'ı vardır. Orta yerde kaldığı zaman Allah'ını kaybediyor!.."

PROF. DR. KÂZIM ARISAN'IN
ALLAH İNANCI

İstanbul Üniversitesi Kadın doğum uzmanı Prof. Dr. Kâzım Arısan (1909 - 1994) evrendeki sonsuz büyüklükler ve sonsuz küçüklükler, her ikisinde de bir türlü sonuna ulaşamadığımızı anlatarak sözlerine başlamıştı:

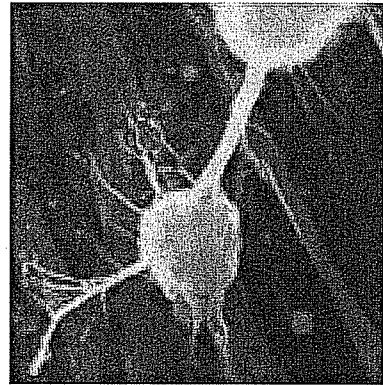
"Beni en çok hayrete düşüren şey evrenin uçsuz bucaksız sonsuzluğudur. Astronomide yeni keşifler yapıldıkça evrendeki bu akıl almaz büyüklüğe, sonsuzluğa hayretimiz daha da artıyor. Dünyamız ve hattâ güneş sistemimiz bu sonsuzlukta bir nokta gibi kalıyor.

Artık bu korkunç büyüklük karşısında biz insanların ne kadar da zerrenin zerresi olduğumuzu bir düşünün. Atomlar dünyasına inince de hayretimiz devam ediyor. Çünkü atom demekle iş bitmiyor; onun elektronu, çekirdeği derken her yeni buluşla, o en küçük sandığımızda bile daha nice küçük parçacıklar bulunduğu; evren nasıl sonsuz büyüklüğe gidiyorsa; atomun da öylece sonsuz küçüklüğe doğru gittiğini görüyor ve dehşet içinde kalıyoruz. Bu sonsuzluk ve bu ince mükemmellik elbette bize bunların yaratıcısını düşündürmektedir..."

Ahmet Kayserilioğlu - Kadın hastalık-

ları ve Doğum Uzmanı olduğunuzdan size üreme ile soru yöneltmek istiyorum. Erkek ve dişi hücrenin buluşarak zigot oluşmasında muhteşem olaylar peş peşe gelmektedir. Üremenin hangi devresine bakarsak bakalım, insanı hayrete düşüren ahenkli, amaçlı olaylarla karşılaşırız. Bu konuda neler söylersiniz?

Kâzım Arısan - Canlıların en küçük ünitesi olan hücreler, her canlının bir örneği, bir temsilcisidir. Meselâ insan vücudundaki hücrelerin çekirdeklerindeki kromozom ve genlerin sayısı hepsinde aynıdır. Hücrelerimizin çekirdeklerinde 46 kromozom vardır. Biliyoruz ki bir yavrunun meydana gelebilmesi için biri erkek, biri dişi iki hücrenin birleşmesi gerekir. Bunların her birinde 46 kromozom olduğuna göre oluşan yeni hücre 92 kromozomlu olacak ve pek tabii yaşamayacaktı. İşte burada korkunç bir mekanizma işe karışıyor ve birleşme olmadan önce erkek ve dişi hücrenin kromozom sayıları yarıya yani 23'e iniyor. Böylece birleşme sonucunda oluşan yavrunun ilk hücresi de 46 kromozomlu olmuş oluyor. Bu planlı ve gayeli olayı hemen tesadüf diye kestirip atmak, ancak düşünce tembellerinin işi olsa gerek. Belli ki olayı belli bir hedefe yönelten madde ötesi bir bilinç, bir zekâ, bir etken işe karışıyor ve olayı perde arkasından yönetiyor... İnsan vücudundaki hücrelerin nasıl akıl almaz bir

işbölümü ile çalıştıklarını şu örneğim daha güzel anlatacak ve vücudu yöneten manevi bir zekânın varlığı daha net görülecek: Vücudumuzun bütün hücrelerinin çekirdeklerindeki kromozom ve genlerin her bakımdan birbirinin tamamen aynı olduğunu biliyoruz. Gözümüzdeki hücre ile Karaciğerimizdeki hücrede bu yönden hiçbir fark yoktur. Buna rağmen her biri nasıl değişik vazifeler görüyorlar?!.. İşte milyarlarca birbirinin aynı hücreyi kendi görevlerine uygun hale getirecek öyle bir düzenek işe karışıyor ki bu düzen ve ustalık karşısında sadece seyredip sessiz kalmak galiba en iyisi. Meselâ Karaciğerdeki bir hücreyi ele alalım. Bu hücre belli bir görevi yapacak hale şöyle getiriliyor: HİSTON denen bir maddeyle o hücrenin gen grupları âdeta bir kablo ile sarılırmış gibi kuşatılıyor; sadece o hücreye görevini yaptıracak olan gen açık bırakılıyor ve o Karaciğer hücresi ancak açık kalan genden gelen emirleri yerine getirdiğinden belirli bir fonksiyon yapıyor. Vücudumuzdaki milyarlarca hücrenin genlerinin yapacağı işe göre Histon maddesi ile bu şekilde sarılması ne demektir?!.. Bu, tesadüflerle olabilecek bir şey midir? ASLA!.. Mutlaka bilgili ve bilinçli manevi bir yöneticisi var bedenimizin. Bunu kabul etmek zorundayız!..

Ahmet Kayserilioğlu - Sayın profesör, mesleğiniz gereği yıllardan beri insan vücudunu etüd ediyorsunuz.

Bedenimizde faydasız, gereksiz ve hattâ zararlı bir organa veya düzeneğe hiç rastladınız mı? Bunu şunun için soruyorum: Eğer tesadüflerle, rastlantılarla oluşmuş isek bazı gereksiz fazlalıkların da olması icap ederdi!..

Kâzım Arısan - Bütün organlarımız harikulâde vazife görecektir bir tarzdadır. Geçmiş dönemlerde anlamsız gibi görünen organların, varlığından söz edilmişti. Bademcik ve apandisit gibi. Fakat bugün onların da yararlı ve gerekli olduğu anlaşılmıştır. Ben bugün vücudumuzda lüzumsuz hiçbir şey görmüyorum. Böyle lüzumsuz bir organdan bahsedilirse bunu bilginizin eksikliğine yorarım. Zira söylediğim gibi bademcik ile apandisiti eksik bilginiz yüzünden bir zamanlar lüzumsuz sanıyorduk. Yeri gelmişken konumuzun biraz dışına çıkarak bir husustan bahsetmek istiyorum. Bugün insanlar esas Allah'ı ve manevi değerleri unuttular; sadece bilime ve onun sağladığı maddi imkânlarla tapıyorlar. Bugün bilimde sadece madde ile uğraşıldığından, maddenin ötesinde bir şeye inanmıyor artık insanoğlu. Bu çok yanlış bir tutumdur. Zira bilim sabit olmayıp devamlı genişlemekte, sınırlarını ilerilere götürmektedir. Biz sadece bilimin uğraştıkları ve bulduklarıyla yetinmekle yetiniliyoruz. Yarın, şimdi yok sandıklarımızı da bilimin bulamayacağını kim söyleyebilir?!.. Bilimde aşırı uzmanlaşma da, yalnızca belli konuları bilen ama olayları topyekûn incelemek imkânından yoksun uzmanlarla ortalığı doldurdu. Kendi konularını gayet iyi bilen bu uzmanlar ordusunun; bilmedikleri konuları da kapsayan olaylar hakkındaki topyekûn kararlara varması yanlış oluyor. Ve otorite tanınan bu kişilerin fikirleri insanları yanıltıyor. Böylece materyalistleşen insanlar sadece madde ve çıkar için yaşıyorlar bugün. Manevi değerlerin yeni baştan bilgi ve bilimle ortaya konması insanları bunalımdan kurtaracaktır.

Ünlü fizik bilgini Einstein 1947'de hastalanmış. Vücuduna bakarak şöyle konuşmuş: "Bu kadar karmaşık bir düzenek bir an nasıl çalışıyor, hayretteyim" Yine Einstein 1952 de: "Hesaplarımla uğraşırken küçük bir böcek kâğıdıma konsa içimden bağırmak geliyor: Allah'ım sen ne kadar büyüksün ve biz insanlar bilimimizin bütün başarılarına rağmen ne kadar sefil mikroplarız!.." İşte Einstein evrene topyekûn bakmasını bilebildiği için Yaradan'ın kudreti önünde böyle küçülebiliyor.

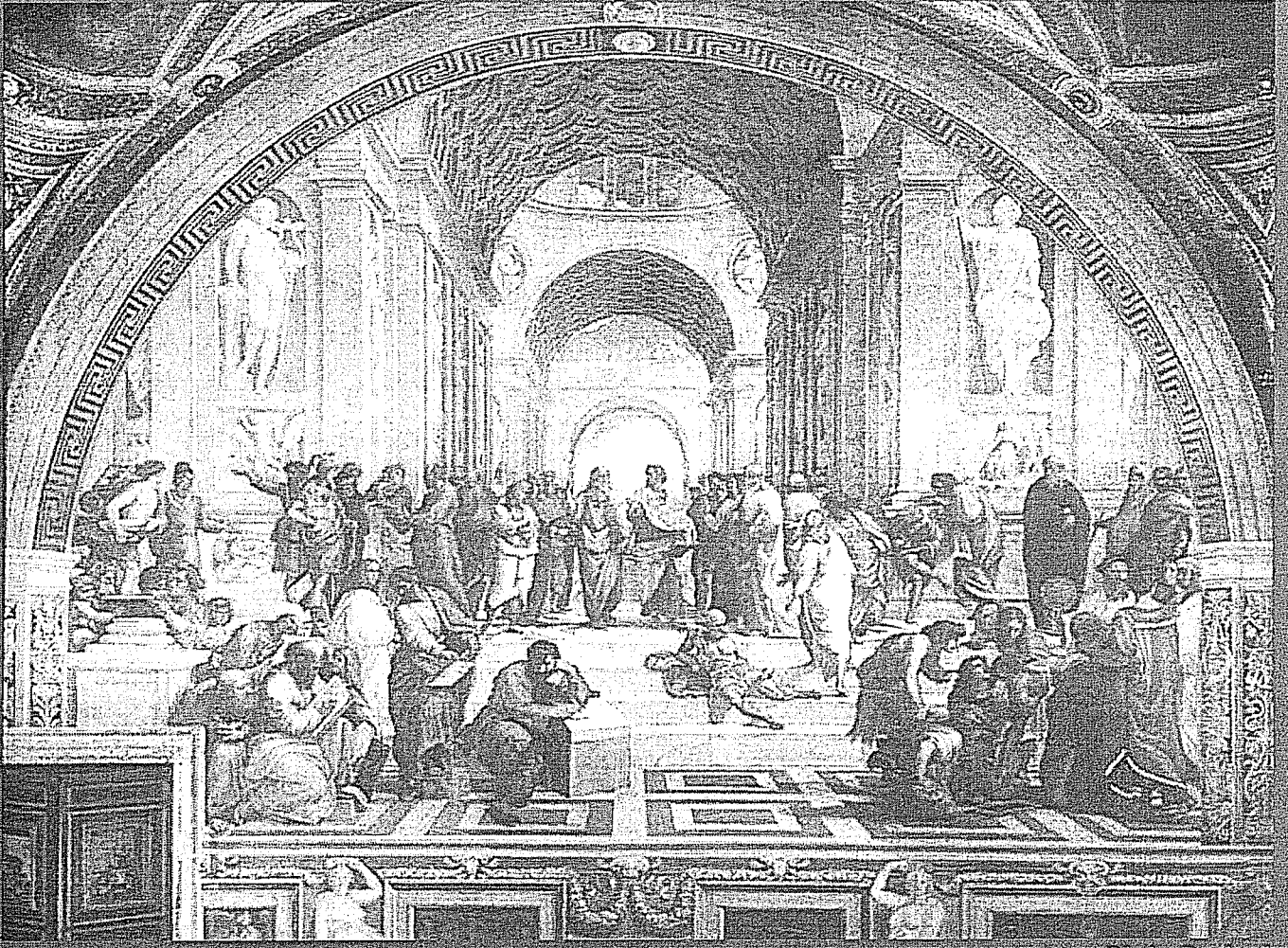
Ahmet Kayserilioğlu - Efendim, insan vücudunda gereksiz bir şeyin olmadığını söylediniz. Fakat birçokları erkek menisindeki milyonlarca erkek tohum hücresinin (spermatozoit) bir savurganlık olduğunu söylüyorlar. Çünkü aşılamaı sadece bir tanesi yapıyor, öbürleri hiçbir işe yaramıyor!..

Kâzım Arısan - Konuyu az bildiklerinden böyle peşin yargıya varıyorlar. Spermatozoitler kadın yumurtasına

varıncaya kadar çok tehlikeli bir yolculuk yaparlar. Milyonlarca spermatozoit yumurtaya en önce varmak için yarışa girerler. Bu yarış mutlakla en güçlü olanı kazanacaktır. Bu suretle en kudretlisinin seçilmesi sağlanıyor. Daha önemli bir sebep de şudur: Dişi yumurta fallop borusuna geldiği zaman birbirine bağlı bir hücre grubu tarafından korunur. Spermatozoitlerden birinin yumurta içine girebilmesi için bu koruyucu hücre gruplarının eritilmesi gerekir. İşte spermatozoitler bu hücreleri eritici bir salgı, bir ferment çıkarırlar. Bir tek spermatozoitin salgısı bu duvarı delmeye yeterli olmadığından, milyonlarcasının salgısı ile bu gerçekleştiriliyor. Görülüyor ki israf ne kelime, bilâkis spermatozoitlerin milyonlarca olması mutlakla gerekmektedir.

Ahmet Kayserilioğlu - İnsan vücudu fizik ve kimya kanunlarıyla kendi kendine çalışan bir organizma mıdır; yoksa doğa yasalarından yararlanarak bedenimizi işleten ve gerekli hedeflere yönlendiren bir bilgili, bilinçli manevi kudret mi bunu yapmaktadır?

Kâzım Arısan - Mutlakla böyle bir manevi kudret var. Bir otomobil de fizik ve kimya kanunlarına göre çalışır ama, hem onu yapan bir ustası, hem de onu yöneten, hiçbir engele çarptırmadan yürüten bilinçli bir şoförü var. İnsan vücudunu da yöneten böyle bilinçli, manevi zekâ mutlakla var. Hepsinin üstünde ise bu sonsuz evreni ve bu olağanüstü düzeni yaratan Allah var elbette!..

Atina Okulu, Raphael

İki Din Bilgini ve Bir Felsefe Doçentinin Allah İnancı

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

İki ünlü tıp profesörüyle Allah inançları konusunda 1969 yılında yaptığım söyleşinin önemli bölümlerini geçen sayımızda sizlere aktarmıştım.

*Şimdi de 40 yıl önceki bu söyleşi dizisinde İstanbul müftüsü **A.Fikri Yavuz** (1925- 1992), Katolik Hristiyan din adamı Galatasaray Lisesi felsefe hocası ve sonraki yıllarda Vatikan'ın Türkiye temsilcisi olan. **Prof. Pierre Dubois** (1906-1989) ve Sorbonne doktoralı felsefe doçenti **Hareket dergisi başyazarı Nurettin Topçu** (1909- 1975) ile yaptığım söyleşileri özetle ve dilini biraz sadeleştirerek sizlere sunuyorum.*

FELSEFE DOÇENTİ NURETTİN TOPÇU'NUN ALLAH İNANCI

Kötüler zevk ve sefa içinde yüzerken iyiler neden hep böyle ezilmeye mahkûm? Şu adamın suçu nedir ki, anadan doğma kör yaşıyor hayatı boyunca? Üzerine titrediği nice uykusuz gecelerde büyüttüğü çocuğu en tatlı yaşındayken bir kazaya neden gidiverdi kurban? Neden, neden, neden?..

İşte birçoklarını şefkatli, merhametli ve adaletli bir Allah'ın varlığından şüpheye düşüren bir sürü sorular. Acele hüküm veren bazıları ise kestirip atıyorlar: "O olsaydı bunlar olmazdı, demek ki yok!" Fransa'nın meşhur Sorbonne Üniversitesinde felsefe ve doktora eğitimi yapmış, hem gerçek bir bilim adamı hem de gerçek bir Müslüman olan Doçent Nurettin Topçu'ya ilk ön bunu sordum.

Nurettin Topçu: Adaletsizlik, ahlâkî bir düzen ve intizamın yokluğu demektir. Bilgi düzeyi yetersiz olan biz insanlara nizamsızlık gibi görünen birçok hâllerin

Allah katında gerçek nizam olduğu muhakkaktır. Bu nizamı, ancak tasavvufun tanıttığı dini tecrübe içinde sezinleyebiliyoruz. Bunu ancak tecrübeyi yaşayan bilir fakat anlatamaz. O zaman görür ki "Her şey yerli yerindedir." Başka alandan bir örnek vermek isterim: Filozof Bergson diyor ki: "Biz bir odaya girdiğimiz zaman bütün her şeyi yerli yerinde görünce burada nizam var deriz. Şayet orada yastıklar yerlerinden alınmış, kitaplar açık ve etrafa serpilmiş, sandalyelerin yeri değiştirilmiş olsaydı düzensizlik var diyecektik. Gerçekte bu ikincisi de düzen hâlinindedir. Orada kitap okuyan birçokları sandalye ve yastıkları kendileri için elverişli yerlere çekmişler ve kitapların okuyacak yerlerini açmışlardır. Belli bir gaye için bu odada gereken nizam meydana getirilmiştir. Evvelkinin statik (durgun) oluşuna karşılık bu ikincisi dinamik (hareketli) nizamdır."

Bizim kâinatta gördüğümüz nizam-sızlık yani adaletsizlik, olayların bir kısmının zevk ve bir kısmının acı vermiş olmasından ileri geliyor. Halbuki haz da acı da ilâhî nizamın unsurlarındandır.

Nurettin Topçu

Kâinatta devamlı bir ilâhi denge vardır. Biz kısa zamanlar içinde bu dengeyi göremediğimiz için isyan halinde oluruz. Olayların başını sonunu kuşbakışı seyredebilsek, adaleti o zaman görebileceğiz. Unutmayalım ki Allah, bu yeryüzünde bol haz verdiklerine öylesine gaflet de veriyor. Çekilmiş çok acıların ilâhî aşkın yolu olduğunu bilmeyenlerdir ki O'ndan şikâyetçidirler. Elbette Allah günlük keyfimiz, zevkimiz için ve bizim bilgisiz şikâyetlerimizi susturmak amacıyla kâinatı yaratmadı. Ebedi olan bir planı gerçekleştirmek için yarattı. İnsanların adaletsizlikten şikâyetlerinin sonu yoktur. Çünkü çıkarlarımıza uyan adalet, aksi ise adaletsizliktir bizim için. Özel araba sahibi ehliyetsiz şöför de kendisini cezalandıran polisın adaletsizliğinden şikâyetçi olur.

Ahmet Kayserilioğlu: Ne olurdu Allah bizi hep zevk içinde yaratsaydı? O'nun kanununda ıstırapın yeri olmasaydı. Ağlayan bir tek kişi bulunmasaydı yeryüzünde. Şefkatli ve merhametli Allahımız muktedir değil miydi, bizi böyle yaratmaya?!..

Nurettin Topçu: Sadece zevk; değil insanı yavrusunu korumak isteyen hayvanı bile günyüzüne çıkaramazdı. Elem ve ıstırapdır ki bizi inceltir, yontar, kalbimizi yumuşatır. Bizi Allah'a doğru götüren araçlardır onlar. Çok katı kalpli ana babalar çocuklarını kaybettikten, onun ıstırapını derinden yaşadıktan sonradır ki, başkalarına sevgi gözü ile bakmaya başlamışlar, adetâ insanlıklarını kazanmışlardır. ıstırapın daima fena olduğunu söyleyenler bile bir çok gerçeklere onun sayesinde vardıklarını geçmişlerine bir göz atsalar derhal farkedeceklerdir. Eli yanan, parası çalınan kişinin duyduğu ıstıraplar değil asıl anlatmak istediğim. Başkaları için göznuru dökerken, başkalarını bir adım yükseltmek, bir an ferahlatmak için çekilen sıkıntılardır insanı asıl yükselten. Hem bu öyle bir peygamberane ıstıraptır ki, bunu yaşayan bir an gelir, ıstırapın nerede başladığını, zevkin nerede bittiğini bile farkedemez olur, öylesine karışırverir bu ikisi birbirine.

Ahmet Kayserilioğlu: Efendim bir çocuk üç gün yaşadı ve öldü. Madem yaşamayacaktı niye geldi dünyaya? Bunu belki ana ve babasına bir sınavdır diye cevaplayabilirsiniz ama bu çocuk nereye gidecek söyleyebilir misiniz bana? Cennete mi cehenneme mi? Cennete

gitse cehennemdekiler, cehenneme gitse kendisi itiraz eder.

Nurettin Topçu: Biz Allah'ın bütün hikmetini kendi dar bilgilerimizle ölçmeye çalışıyoruz. Bu aynen bir kuzunun bir dahîyi anlama çabasına benziyor. Bu anlattığınız olayda bizim bilmediğimiz nice hikmetler, nice düzenler gizlidir kimbilir?

Ahmet Kayserilioğlu: Efendim bilgimizin dışında haddimizi bilmeli, Allah'ın aklımıza gelmeyen nice değişik düzenleri ve imkânları yaratabileceğini elbette düşünmeliyiz ama eğer bir konu bilgimizin sınırları içine girmişse, gözlem ve deneylerimiz bizlere yeni ipuçları sunmuşsa bunun üzerine eğilmeli ve Allah'ın yeni kanunlarını bulmaya çalışmalıyız.

Nurettin Topçu: Bu konu nasıl deney sahasına girdi anlamadım. Gerçi Avrupada bazı deneyler yapıyor ama....

Ahmet Kayserilioğlu: Bizde de yapılıyor, hattâ ben bizzat böyle pek çok deneyde bulundum. Dilerseniz bunlardan enteresan bir tanesini anlatmak isterim. (Sayın Topçu'ya 1964 yılında Çetin Altan'ın da hazır bulunduğu bir hipnoz ve ekminezi ile geçmiş hayatı yaşatma deneyini uzunca anlattım. Bu deneyde geçmiş haytında Bursa'da yaşayan medyumun o yılların Bursasıyla ilgili verdiği çok ilginç bilgiler hepimizi hayretten hayrete düşürmüştü.)

HRİSTİYAN DİN BİLGİNİ PIERRE DUBOİ'NİN ALLAH İNANCI

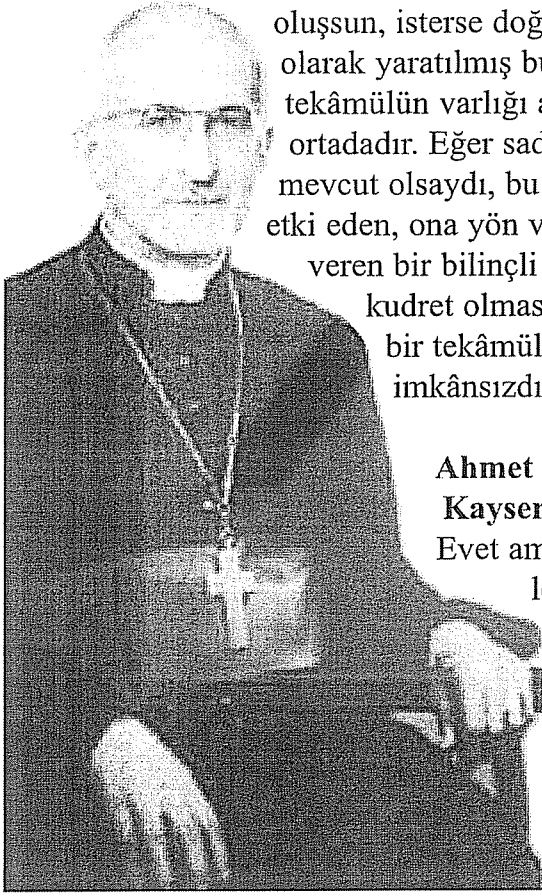
"Siz Hz. İsa'nın devrinde yaşayan fakat Allah'a inanmayan bir kişi olsaydınız, Hz. İsa'nın mucizelerini gördükten ve sözlerini dinledikten sonra hâlâ inançsızlığınızda devam eder miydiniz?.."

37 yıldan beri Türkiye'de yaşayan, Katolik Saint Louis Kilisesinin başkanı, Galatasaray Lisesi felsefe öğretmeni Sayın Pierre Dubois'ya ilk sorum bu olmuştu.

Pierre Dubois: O devirde Hz. İsa gelmeden de herkes Allah'a inanıyordu zaten. Hz. İsa daha ziyade Allah inancına dayanan ahlâkı geliştirmeye ve insanlığın kardeşliği fikrini aşılamaaya gayret etti. O, Allah adına konuşmaya yetkili bir kimse olduğunu anlatabilmek için mucizeler gösteriyordu. Kısaca söylemek gerekirse inançsızlık eski devirlerin değil şu son yüzyılların icadıdır daha ziyade.

Ahmet Kayserilioğlu: Öyleyse siz niçin inanıyorsunuz Allaha?

Pierre Dubois: Beni Allah'a inandıran birinci sebep, insanların zamanla birlikte tekâmül ettiklerini, olgunlaştıklarını yani ruhi düzeylerinin yükseldiğini görmemdir. İnsanlar ister Darwin'in söylediği gibi hayvanların evrimi ile

Pierre Dubois

oluşsun, isterse doğrudan insan olarak yaratılmış bulunsun bir tekâmülün varlığı apaçık ortadadır. Eğer sadece madde mevcut olsaydı, bu maddeye etki eden, ona yön ve biçim veren bir bilinçli manevi kudret olmasa idi böyle bir tekâmülün olması imkânsızdı.

Ahmet Kayserilioğlu:
Evet ama elementlerden de yeni bileşikler, değişik kombinasyonlar olmuyor mu? Mesela

hidrojen ve oksijen birleşiyor, ikisine de benzemeyen su meydana geliyor. Belki bahsettiğiniz tekâmül ve olgunlaşma da maddenin bir yeni bileşiğinin neticesinde oluyor. Manevi ve bilinçli bir kuvvete neden gerek olsun ki?

Pierre Dubois: Suyun oluşmasında bir değer artımı ve bir mahiyet değişikliği mevcut değildir. Bu iki ile ikinin toplamının dört etmesi gibi bir şeydir. Nitekim biz o suyu analiz ederek oksijen ve hidrojeni yeniden elde edebiliriz. Halbûki benim insanlarda bahsettiğim tekâmülde bir kıymet artımı ve mahiyet değişikliği vardır. İnsan düşünen bir varlıktır. Bu sadece madde ile yani beyin ve sinir sistemi ile olabilecek bir şey değildir. Eğer düşünce sadece madde ile ol-

saydı hiçbir yaratıcı ve icat edici özelliği olamazdı. Çünkü madde tam bir matematik eşitlikle çalışır. Yani ne verirsiniz onu alırsınız. Halbuki düşünce yaratıcı ve ilave kuvvetler meydana getiricidir. Yani burada dörtten beş elde edilmektedir. İşte maddenin kapasitesinin dışındaki bu ilâve kıymet beni maneviyata, ruhun ve Allah'ın varlığına inandırıyor.

Ahmet Kayserilioğlu: İnsanlardaki düşünce seviyesi ve olgunluk farkı belki de beyin yapılarının farklı olmasından dolayıdır. Mesela aynı ustalıklı piyano çalabilen iki piyanistten birine tuşları bozuk bir piyano, öbürüne de sağlamını versek kuşkusuz ikincisi daha ustalıkla çalışıyor sanırız. Nitekim çok akıllı bir kimsenin beynindeki bir hasar, onu delil-iğe kadar götürebilmektedir. Öyleyse insanlardaki zekâ ve düşünce farklarının sadece beyin yapılarının farklılığından olduğu yargısına varılamaz mı?

Pierre Dubois: Bir noktayı iyice anlatamadım galiba, maddenin aracılık ve vasıtalık rolünü asla inkâr etmiyorum. Elbette ki düşünce faaliyetinde beyin rolü mevcuttur, bunu kabul ediyorum. Ama bu faaliyet sadece beyinle, yani sadece madde ile olamaz diyorum. Sizin verdiğiniz örnekle konuşursam, nasıl bir müzik eserinin çalınması için sadece piyano kafi gelmiyor bir de piyaniste ihtiyacımız oluyorsa, bunun gibi düşünce faaliyetlerimiz için hem maddi olan bir beyne hem de manevi ve bilinçli bir ruha ihtiyacımız var.

Ahmet Kayserilioğlu: Biraz daha açıklamanızı rica edeceğim.

Pierre Dubois: Peki, yine sizin örneğe dönelim. Bu defa ikiside sağlam piyanomuz var birinin başına bir usta piyanisti, öbürüne de müzikten habersiz birini oturtsak ikisinden de aynı mükemmellikte bir müzik dinlememize imkân var mı? Piyanolar aynı olduğu halde birinden şaheser bir müzik dinlememiz, diğeri çalarken ise kulaklarımızı tıkmamızın sebebi nedir? İşte biz insanların düşünce düzeylerindeki farklılığa, ruhlarımızın değişik olgunluk derecesinde bulunması sebep olmaktadır.

Ahmet Kayserilioğlu: Bu konuda pratik örnekler verebilir misiniz?

Pierre Dubois: Pek tabii. Aynı ana babadan doğmuş, aynı öğrenim kademelerinden geçmiş iki kardeş arasında bile zekâ ve olgunluk bakımından büyük farklar görülebiliyor. Her iki kardeş de biyolojik yönden birbirlerine yakın yapıda beyne sahip oldukları, aynı terbiye ile yetiştirildikleri halde aralarındaki bu büyük zekâ farkını maddi ölçülerle açıklamaya imkân yoktur. Nitekim dâhilerin beyninde uzun araştırmalar yapılmış ve onların diğerlerinden hiçbir maddi farkı olmadığı tespit edilmiştir. Bütün bunlardan şu sonuç çıkıyor ki, zekâyı, düşünce ve olgunluğu sadece maddi bedenimizle açıklamaya imkân yoktur. Düşünce maddenin kabiliyetini ve kapasitesini aşan bir iştir. İşte bu noktada maddi olamayan bilinçli bir ruhu ve o ruhu da yaratan bir Allah'ı kabule mecbur oluyoruz.

Ahmet Kayserilioğlu: Sizi Allah'a inanmaya iten başka delilleriniz var mı?

Pierre Dubois: Elbette var. Beni maneviyata inanmaya sevkeden ikinci sebep insanlarda görülen fedakârlık duygularıdır. Fedakârlık derken, kendi çıkarlarını ayaklar altına alıp, başkasının kurtuluşu ve mutluluğu için çaba göstermekten söz ediyorum. Mesela bir büyük ideal uğruna ölümü bile göze alarak öne atılanlardır ki, beni maneviyata inandırıyor. Zira maddenin kendine göre kanunları vardır. En temel kanun ise, önce de söyledğim gibi verdiği kadar almak prensibidir. Hayatımızı korumak, acı ve üzüntülerden kaçmak bizim maddi tarafımızın isteğidir. Buna rağmen bir ideal uğruna bile bile acıya ve ıstıraba doğru koşan bir insanda maddenin ötesinde bir kuvvet mevcut olmalıdır ki, bu fedakârlığı ona yaptırabilsin.

Ahmet Kayserilioğlu: Buna bazıları şöyle bir itirazda bulunabilirler. Sakın sizin fedakârlık gibi gördüğünüz şeyler üstü örtülü bir çıkar görüntüsü olmasın?

Pierre Dubois: Böylesine asil bir duyguyu hiç yaşamamış kimselerin itirazıdır bu kendileri hep içten pazarlıklı olduklarından başkalarını da öyle sanırlar. Herkes bilir ki, ilk çağda Romalılar devrinde Hristiyanları kitleler halinde aslanlara parçalatıyorlardı. Fakat onlar öylesine imanla dolu idiler ki, gözleri önünde bir sürü dindaşları parçalandığı halde yine de yollarından dönmediler. Sonunda böylesine korkunç bir ölüm olan yolda yürüyen kişide artık hâlâ ne nefsanîyetinden bahsedilebilir? Sadece bedenimizden ibaret olsak, ayrıca üstün bir ruh tarafımız olmasa, bir tek kişi bile başkası için kendini zora sokmazdı. Bir azizin dediği gibi: "Bizde, bizden fazla

olan Allah'ın nurudur ki, bizi tekâmüle, olgunlaşmaya ve karşılıksız fedakârlığa yönlendirebiliyor..."

**İSTANBUL MÜFTÜSÜ
A.FİKRİ YAVUZ'UN
ALLAH İNANCI**

"Âlemlerin yüce sahibi olan Allah, bütün insan ruhlarını yarattıktan sonra hepsini huzurunda topladı ve sordu: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?"

Huzurdakilerin hepsi istisnasız şöyle cevap verdiler:

"Evet, Sen bizim Rabbimizsin."

Süleymaniye Camii'nin arka tarafındaki müftülük binasının geniş makam odasında sayın İstanbul Müftüsü A.Fikri Yavuz yukarıdaki olayı anlatarak söze başlamıştı. Konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Allah'ın kullarına bu hitabı ve onların cevabı keskin bir hayal gücünün uydurması değildir. Bunu, Allah'ın biz kullarına hediyesi olan Kur'anı Kerim haber vermektedir. Çok düşünmek lâzımdır bu olay üzerinde. İlk bakışta bile görülüyor ki bütün insanlar doğuşlarından Allah inancını da beraberlerinde getirmekte, O'na verdikleri böyle bir sözle, böyle bir ahitle gözlerini madde âlemine açmaktadırlar. Hepimizin ruhunun derinliklerinde bu söz mühürlenmiş olduğundan aklı işlemeye başlayan bir çocuğun ilk soruları da bunlar olmaktadır:

"Anne ben nereden geldim?"

"Ben daha önce neredeydim?"

"Çocuk büyüüp olgunlaştıkça dış âlem ona daha çok etki yapmaya başlar. Etrafındaki çiçekler, ağaçlar, çeşit çeşit hayvanlar merakını çeker. Güneş, Ay, yıldızlar, bir sıra dahilinde çalışan bu büyük evren onu, bunun yapıcısını düşünmeye zorlar. Bu arada bilgisi arttıkça özellikle vücudundaki kendisinin haberi bile olmadan çalışan organlarını, onlardaki mükemmelliyeti öğrendikçe, zaten ruhunun derinliklerinde gizli olan Allah fikri daha da su yüzüne çıkmaya başlar. Eğer gençlerin zaten normal olarak bu şekilde çalışan akıllarını birtakım esası olmayan vesveselerle yanlış yollara yönlendirmesek, onların Allah fikrine ulaşması ne kadar kolay olacaktır. Çünkü bizde mevcut olan Allah'ın varlığı fikridir ve doğal olan normal olan budur. O'nu inkâr edenlerin hep ruhi sıkıntılar ve ıstıraplar içinde olmalarının ve başları çok dara girince "Allah" diye haykırarak O'na sığınmalarının sebebi hepimizde yaratılıştan mevcut olan Allah fikridir. Özetlersem etrafımızdaki bu çok ince bir düzenle çalışan kâinat ve ortamlarına uygun olarak yaratılmış canlılar âlemi bize bunları yaratan Yüce Allah'ı düşündürmekte ve O'na inandırmaktadır."

Ahmet Kayserilioğlu: Efendim, evrendeki ve canlılardaki bu olağanüstü düzeni kimsenin inkâr ettiği yok ama materyalistler diyorlar ki: "adece madde vardır ve madde ezelden beri, sonsuz zamanlardan beri mevcuttur; yani yaratılmış değildir. İşte bu sonsuzdan beri varolan maddenin değişik tesadüflerle biraraya gelmesinden oluşmuştur bütün canlılar ve bütün evren.

Kimsenin görmediği, işitmediği, dokunmadığı maddi olmayan bir Allah'ı da nereden çıkarıyorsunuz?!

A. Fikri Yavuz: Önce maddenin hep varolduğu, yaratılmadığı fikrine bilimsel yönden itiraz ederim. Radyoaktif cisimlerin ömürlerinden, evrenin yaşından bugünkü bilim söz etmiyor mu? Hattâ bu hususta değişik yöntemlerle rakamlara bile ulaşıldı. Maddenin yaşını birkaç milyar yıl olarak hesaplıyorlar. Demek ki bir başlangıcı var. Böylece, madde yoktan ve kendi kendine varolamayacağına göre bir Yaradan fikri kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Buna rağmen bir an için maddecilerin iddialarının doğru olduğunu, yani maddenin yaratılmamış, sonsuz zamandan beri varolduğunu düşünsek dahi, Allah fikrine yine de ulaşabiliriz. Şimdi ben maddecilere soruyorum: Madem ki bir yüce kudret, bir yüce yapıcı yok; her şey tesadüfen meydana geldi; yani uçak fabrikasından daha muhteşem olan şu insan vücudu, hem de düşünen, hayal eden, yeni şeyler icat eden hattâ aya bile ulaşan şu insanoğlu tesadüfen oluştu; öyleyse neden o kör madde-den, kör tesadüflerle, meselâ

muntazam taşlardan örülmüş bir su kuyusu, bir ev, bir minare, bir dişli çark kendiliğinden meydana gelmemiş şimdiye kadar.

Çölde giderken bir su kuyusu görseniz, çığırığı var, kovası var, zinciri var hiç düşünür müsünüz bu kuyuyu rüzgârların tesadüflerle yaptığını?!.. Peki sonsuz zamanlarda bir su kuyusu bile tesadüflerle olamazken, olmamışken, şu muazzam ağaçlar, renk renk çiçekler, çeşit çeşit hayvanlar ve insanlar nasıl tesadüfen olmuş acaba?..

Ahmet Kayserilioğlu: Buna karşı şöyle cevap verilebilir. Belki maddenin yeteneği, kapasitesi sadece canlıları oluşturabilecek tarzda olduğundan, cansız düzenekleri meydana getiremiyor. Mesela uçak fabrikasında, karmakarışık parçaları olan bir devasa uçak yapılabilir de, aynı fabrikada yapılması daha kolay olan şekeri elde edemeyiz. İşte bunun gibi madde de daha karışık şeyleri tesadüfen oluşturduğu halde basitlerini yapamıyor olabilir.

A. Fikri Yavuz: Ama bir noktayı atlıyorsanız, maddenin kapasitesinin cansızları meydana getiremeyeceği konusundaki tahmininiz gerçeğe uymuyor. Çünkü düzenli işleyerek bize vaktimizi doğru olarak bildiren saatimiz, oturduğumuz evler, ibadet ettiğimiz camiler bunların hepsini maddeden yapmıyor muyuz? Demek ki maddenin kapasitesi ve özelliği bunları da yapmaya elverişli.

Görülüyor ki tesadüfen bir dişli çark

bile meydana gelemeyen, koskoca evrenin tesadüfen, bir yapıcısı, bir planlayıcısı olmadan oluşması imkâsızdır. Bu nizamın bir Yaratıcı vardır. O da kudreti sonsuz olan Allah'tır.

Ahmet Kayserilioğlu: Peki Allah'ı kim yarattı öyleyse?

A. Fikri Yavuz: Dikkat ederseniz biraz önce materyalistlerin, maddenin ezeli yani yaratılmamış olduğu konusundaki düşüncelerini bir an için kabul etmiştim. Bilimsel sonuçlara aykırı olmasına rağmen maddeciler; maddenin sonsuzdan beri mevcut olduğunu kabul ediyorlar, böyle bir şeyi düşünebiliyorlar da neden maddi olmayan, hem de bilinçli ve en büyük bilime sahip, herşeyi yaratan bir Allah'ın sonsuzdan beri var, yani yaratılmamış olduğunu kabul edemiyorlar.

Deminden beri yaptığım konuşmalarda bu düzenli evrenin bir yaratıcısının varlığını gösterdim ama o Yaratıcı'nın özellikleri konusunda bir tek kelime söylemedim. Çünkü o bizim beş duyumuzun dışındadır; bizim bütün bildiklerimizin ötesindedir. Biz; baş, son, evvel, sonra sözlerini madde ve ona bağlı olan zaman için söyleyebiliriz. Maddenin ve zamanın da yaratıcısı olan Allah'a bir başlangıç

düşünülebilir mi? Felsefi olarak söylersek: Allah, yaratılması gerekmeyen, varlığı bizatihi kendinden olan yüce varlıktır.

Ahmet Kayserilioğlu: Günümüzün insanların Allah'a nasıl inandırmalıyız? Metodumuz ne olmalı?

A. Fikri Yavuz: Bunun yolunu Allah Kur'anı Keriminde göstermiştir. Cenabı Hak insanları daima düşünmeye ve olanlardan ibret alamaya davet ediyor. Eğer biz dünyada uyurgezer gibi yaşarsak, olayların başını sonunu hiç düşünmezsek, bir takım klişe sözlerle herşeyi açıklayıverirsek hiç bir şeyin aslına nüfuz edemeyiz.

Bu söylediklerimi yapabilmek için hem astronomi, fizik, kimya, biyoloji gibi maddi bilimlere iyi bilmek devamlı bilgiyi artırmak; hem de dini bilgilere çok önem vererek, ikisinde birden bilgi sahibi olmak gerekir. Yalnız birini yapmak, bizi tek kanatlı kuş gibi uçamaz hâle getirir. Kur'anı Kerimin bizi düşünmeye devamlı davet ettiğini tekrar hatırlatmak isterim. Son olarak bir filozofun çok beğendiğim bir sözünü aktarmak istiyorum:

"Doğa bilgilerini düşünmeksizin ve incelemeksizin kuru kuruya anlatan bir kimse öğrencisini kandırıp şeytan tarafına çeker. Düşündürerek, dikkatle öğretip doğanın inceliklerini işleyen kimse ise, öğrencisini evrenin Yaratıcısına ulaştırır."

Evrende Rabbimiz de Etken, Görevliler de...

Ahmet Kayseriliolu, Psikolog

ÖMER HAYYAM'IN HAYRANLIĞI...

İslâm kültürünün altın çağında yaşamış olan Nişabur'lu Ömer Hayyamdan (1048-1131) eski yazılarımda da söz etmiştim. Biz onu daha ziyade rûbaileriyle tanırız. A.Kadir'in "Bugünün Diliyle Hayyam" kitabında o keskin zekânın yaşama, o ironik, o mizahi bakış açısından ne büyük keyif almıştık:

*Düşe düşe sarhoşluk düştü benim payıma
İnsanlar, neden kınarsınız beni?
Ya bütün haram şeyler sarhoş etseydi,
Ortada bir tek ayık zor görürdünüz.*

Hele onun sevgi dolu, sımsıcak yüreğindeki gerçek inancı; Yunus Emre'den çok önceki yıllarda, ne cennetteki hurlere, ne de cehennem azabı dehşetine aldırış etmeyen hayat görüşü; pek çoğumuzda dinler üstü bir insanlık duygusu uyandırmıştı:

*İster Müslüman olsun, ister gâvur olsun
bana ne
Sımsıcak olsun yürek dediğin,
Sevgiyle dolu olsun ağzına dek.
Bizim deftere adın hele bir yazılsın kardeş
O zaman cennet de vız gelecek sana,
Göreceksin, cehennem de vız gelecek.*

Ama gerçekte şiir, Hayyam'ın bir yan uğraşısı. Onun uygarlığa esas katkısı cebir ve astronomi ile ilgili kitaplarıdır. Müslüman bilginlerin 9. ve 11. yüzyıl arasındaki altın çağda pozitif bilimlerdeki özgün buluşları, nice sonra Latince'ye

çevrilmiş ve batı dünyasındaki büyük atılımın mayası olmuştu. Örneğin Hayyam'ın cebirde üçüncü derece polinom denklemlerin köklerini bulmak için, "Apollonios'un konik kesitleri" gibi kavranması çok zor bir konuyu iyice sindirerek, konik kesitleri kesiştirme yöntemini ortaya koyması, ileriki yüzyıllarda batı matematikçilerine temel taşı olmuştu. Edebiyat dahil her dalda at koşturmuş ve özgün yapıtlar üretmiş koca Hayyam'dan, yaşlılık yıllarında, bunca çalışmasından sonra evrene bakış açısını özetlemesini istediklerinde, bir kelimeyle, en içten en duygusal bir tek kelime ile cevap vermişti: "HAYRANLIK!.."

... VE BİZLERİN

EVRENE BÖN BAKIŞI!..

Onlar günümüze göre çok daha az bilgiyle evrene hayranlıkla bakmışlar. Peki bugün okullarda pozitif bilimleri en yeni buluşların ışığında öğrenirken kaçımız bu hayranlığın zerresini duyuyoruz? Okul kitaplarında ya da öğretmenlerde böyle bir konuya teğet geçmek bile söz konusu değil. Halbuki buluşlarıyla fen kitaplarına temel olan Newton, Kepler, Crooks... gibi geçmiş yüzyılların pek çok bilgini, manevi çalışmalar da yapmış, inancı bütün kişilerdi. Gelmiş geçmiş en büyük fizikçi kabul edilen Newton'un, İncil'in "Vahiy" bölümü üzerinde 20 yılı aşkın çalışmalar yaptığını söylememiz bunun yeterli bir kanıtıdır. Ne var ki, geçtiğimiz 20. yüzyılda her şey tersine döndü. Geçmişte her şeyi dinle açıklamaya çalışan ortaçağ kilisesi bağnaz-

lığının tersine, şimdi de her şeyi madde ile açıklamaya çalışma bağınazlığına girildi. Maneviyat, düşünce dünyasından kovuldu. Pozitif bilimleri, kendi metodolojisine saygı duyarak kabul-lenebiliriz. Ama bağımsız düşüncenin kalesi, her olasılığa kapıları sonuna kadar açık felsefeye ne demeli?!..

Sanki görünmez bir el, evrendeki olağanüstü düzeni, bu düzeni kurup işleten büyük zekâyı ve onun emrindeki görevli yüce manevi varlıkları insanlara düşündürmemek için türlü hüner ve çabayla "Çin Setleri" inşa edip duruyor...

İLK ÇAĞ İNSANI DA OLSAK...

Çağımızı, Hayyam devrini bırakın, ilk çağda yaşayan düşünen bir insan bile olsak vücudumuzun, organlarımızın bir bakışta fark ettiğimiz mükemmelliği, yapılışındaki ustalığı, yine de bizleri hayran bırakmaya yeter de artardı.

İskelet yapımızdaki düzen, ayak tabanımızda ufak bir kavisle bizleri düz tabanlıktan kurtaran ustalık, en kıymetli organımız beynimizin kafatasımızla korunması; hassas kalbimizin göğüs kafesi arkasına yerleştirilip midemizin serbest bırakılması; dış tesirlerden kolay etkilenen gözümüzün burnumuz gibi dışarıda bırakılmayıp içeri doğru çekilmesi; ayrıca kaş, göz kapağı, kirpik, gözyaşı gibi desteklerle iyice güvence altına alınması; tam duyma merkezimizin başına sesleri toplayan kulak kepçelerinin konması gibi düzenekler bir ilk çağ insanının bakış açısıyla bile ne çok hayranlık uyandırır.

Hele bir de biraz bilgimizi artırıp organlarımıza dikkatli gözlerle bakınca; tıp öğrencisi iken onu derin düşüncelere götüren bir dostumun şu gözlemine nasıl katılamayız:

Nefes ve yemek borusunun birleştiği yere konan küçük dil yutarken nefes borusunu kapatarak yemekleri mideye gönderir. Aksilik bu ya, yutarken konuşmayı sürdürürsek küçük dil devre dışı kalır diye de yeni bir önlem alınmış. Nefes borusu başındaki duyarlı tüyler hemen kasılmayı sağlar ve öksürterek yemekleri dışarı püskürtür. Eğer akciğerlere gitseydi zatürree olmamız hattâ ölmemiz işten bile değildi. Gerçekten bedenimizin yapısı o kadar karmaşık, o kadar mükemmel olmasaydı bunca tıp kitabı kütüphaneleri böyle alabildiğine doldurup taşar mıydı hiç?!..

ARILAR YÜKSEK MATEMATİKTE BİRİNCİ

Geçen sayılarımızda ünlü tıp profesörlerinin, felsefeci ve din adamlarının Tanrı inançlarıyla ilgili düşüncelerini kendi ağızlarından dinlemiştik. Çağımızda materyalist, maddeci hayat görüşü pek çoğumuzun düşünce ve davranışımızda hakim rol oynamasına rağmen; derinliğine düşünen kimseleri etkisi altına almadığını sevinçle görmüştük. Röportajımda Ord. Prof. Dr. Sadi Irmak'ı en çok etkileyen soru, yabani arı Ammophile'in üzerine yumurtlayacağı tırtılın 9 hareket merkezine tam isabetle dokuz iğne batırarak, onu öldürmeden hareketsiz bırakan büyük ustalığıydı. Hayvanlar dünyasında

nereye bakarsak bakalım bizim "içgüdü" diyerek geçiştiriverdiğimiz nice hayranlık sahneleriyle karşılaşırız. Yabani arı *Ammophile* bu hüneri gösterir de bal arılarımız hiç geri kalır mı? İşte bu defa onların peteklerini inşa ederken kullandıkları, yüksek matematikçileri hayran bırakan, hayretten hayrete düşüren büyük trigonometri ve türev bilgileri:

Bilindiği gibi arılar binbir hünerle oluşturdıkları balları, balmumundan büyük zahmetlerle yaptıkları peteklere doldururlar. Aslında petekler tek değil iki yüzlüdür.

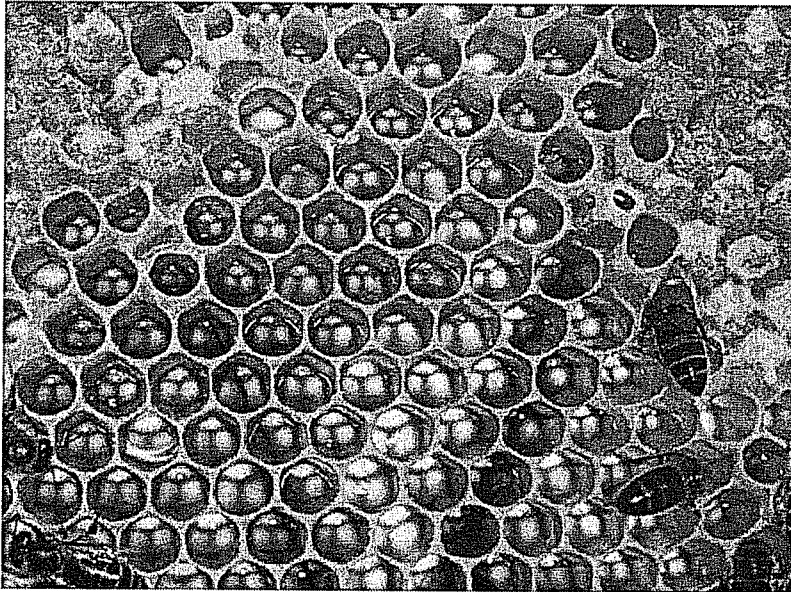
Her iki taraftan da baksak ufak ufak hücrelerin hiçbir boşluk bırakmadan yan yana sıralandığını görürüz. Bal deposu olarak kullanılan bu hücreler her iki yüzde de düzgün altıgen şeklindedir. Bu düzgün altıgenlerin her bir kenarından inen ince balmumu perdelerle bir prizma şekli oluşturulur. Ancak bu prizma şekli ortalara doğru bozulur. Diğer taraftaki üç prizmanın içe doğru sivri bir tepesi olan eğik üç eşkenar dörtgen oluşturmasından

dolayı prizma şekli bu eğik eşkenar dörtgenlerin oluşturduğu bir çukur tabanla sonlanır.

Matematikçiler önce kapakların neden düzgün altıgen şeklinde olduğunu merak etmişler. İlk bakışta görülmüş ki, düzgün altıgenin köşelerindeki iç açıları 120 derece olduğundan üç köşenin hiçbir boşluk bırakmadan yan yana gelmesi ve böylece peteğin her yerinden yararlanılması sağlanıyor. Çünkü her köşedeki üç açının toplamı 360 derece olmaktadır.

Fakat böyle boşluksuz bir yüzey eşkenar üçgen veya karelerle de elde edilebilirdi. Neden altıgen seçilmiş?

Arılar o kadar yaman ki, bunun da sebebi var, hem de matematiksel bir sebep. Herhalde arılar elektronik hesap yapmasını biliyorlar ki üçgen, kare ve altıgen şekilleri karşılaştırmışlar ve arıların içeri girebileceği bir boyuttaki bu üç şekilden en küçük çevrelisinin altıgen olduğunu bulup bunda karar kılmışlar. Böylece en az balmumu kullanarak hücreler oluşturuluyor.

Bütün bunlardan daha şaşırtıcısı yazının başında tarif edilen hücre şekilleri incelenince ortaya çıkmıştır. Hücrelerin dip tarafının üç eşkenar dörtgenin bir tepe oluşturacak şekilde tertibi 18. yüzyılda Paris Observatuar Astronomlarından Maraldi'nin dikkatini çekmiştir. Büyük bir dikkatle bu eşkenar dörtgenlerin prizmadan eğim açısını

ölçmüş ve 70 derece 32 dakika bulmuştur. Bir başka Bilgin Reomür bu açının bir balmumu ekonomisi olduğunu düşünerek açıdan hiç bahsetmeden zamanın büyük Alman matematikçisi König'e bir soru sormuştur. Soru şudur: Arıların hücrelerine benzer bir hacmi en az yüzeyle oluşturabilmek için eşkenar dörtgenlerin eğim açısı ne kadar olmalıdır?

Maraldi'nin ölçümünden 25 sene sonra büyük matematikçi König, geometrik, trigonometrik ve türev derin hesapları sonucunda bu açının 70 derece 34 dakika olması gerektiğini buldu. Bu sonuç arılarınkinden 2 dakika fazla idi.

Herkes bu çok küçük fazlalığı arılara bağışlamaya hazırken İskoç matematikçisi Colin Maclaurin (1698-1746) aynı hesabı yeniden yaptı. Gerçekten König'in bir hesap hatası yaptığını, bu açının arıların yaptığı tıpatıp aynı, yani 70 derece 32 dakika olduğunu hayretle ortaya koydu.

Balmumunu en az kullanmak için arıların yaptığı bu olağanüstü matematiksel davranışları tesadüf diye kaldırıp atacak mıyız? Sadece bir isim takmakla "içgüdü" deyip geçmekle neyi hallediyoruz? Ufacık bir arıya bunca hüneri bağışlayan Yüce Yaratıcıya inanmak değil, inanmamak ne kadar zor.

Nitekim âlemleri ince düzenle yaratıp yöneten Rabbimiz arılardaki bu ve benzeri hünerleri onların ruhlarında Tanrısal bir vahiyle içgüdü şeklinde güdümlü bir şekilde oluşturduğunu Kuran'ın Nahl Suresi 68-69 uncu âyetlerinde açıkça söylemektedir.

Canlıların ruhlarında böyle bir yetinin var olduğunu, bu içgüdü mekanizmasının aslında ruhsal bir telkinle, bir vahiyle genlerimize işlenmesinin bir analogik örneğini bizler hipnoz sonrası (post hipnotik) telkinlerde de görmekteyiz.

Bizzat katıldığım hipnoz deneylerinde derin uyumakta olan süjeye uyandıktan belli bir zaman sonra yapması istenen hareketlerin, dakikası dakikasına aynen uygulandığına kaç defa tanık oldum. Nobel ödüllü ünlü fizik bilgini Feynman Princeton Üniversitesinde lisansüstü eğitim esnasında kalabalığın önünde sahnede nasıl hipnoza girdiğini ve kendisine hipnoz sonrası yapması istenen mantık dışı buyruğa, istemeye istemeye nasıl uymak zorunda kaldığını kitabında şöyle anlatır:

"... Normal olarak yapamayacağım şeyleri yaptırdı ve sonunda bana hipnozdan çıktıktan sonra, yerime doğrudan dönmek yerine - ki tabii olarak bu yoldan gidilirdi- odanın tüm çevresini dolanıp yerime arka taraftan yürümemi söyledi. Tüm gösteri süresince neler olduğunun hayal meyal farkındaydım ve hipnozcu- nun söylediği şeylere uyuyordum, ama bu defa karar verdim: 'Allah kahretsin artık yeter doğrudan doğruya yerime gideceğim.' Ayağa kalkıp sahneyi terketme zamanı gelince, doğrudan yerime doğru yürümeye başladım. Ama sonra beni sıkıntılı bir duygu kapladı. O kadar rahatsız hissettim ki, devam edemedim. Salonun tüm çevresini yürüyerek dolandım.

SADECE O DEĞİL,
O'NUN KANUNLARINI
UYGULAYAN
MANEVİ VARLIKLAR,
MELEKLER DE VAR.

Doğadaki muhteşem düzeni gözlemlerken ilâhi kanunları büyük bir bilgi ve hünerle uygulayan Yüce Melekler ordusunun etkilerini de hesaba katmalıyız

Yaratanın ilk hücreyi meydana getirmesinden sonra ince gen mühendisliği bilgilerini kullanarak türden türe geçişlerde ve karmaşık organizmaların oluşmasında onların görünmeyen ellerinin yapıp ettiklerini de hesaba katmamız doğada olup bitenleri anlamamızı kolaylaştıracaktır. Yaratma bir defada olup bitmiş değildir. Mucize her an olmaktadır. Parapsikoloji incelemelerinden ruhsal varlıkların maddeye nasıl hükmettiğini, fizik ve kimya kanunlarını uygulayarak olayları nasıl yönlendirdiklerini apaçık görmekteyiz. İleriki yazılarımda Nobel ödüllü doğa bilginlerinin gerçekleştirdiklerini parapsikoloji deneylerinden uzunca söz edeceğim. Ayağımıza çarpıp havalanan bir taş parçası da, hınzırlığına bile bile düşmanın kafasını yarmak için atılan taş da Newton'un hareket kanunlarına uyar. Ama biri tesadüfî biri maksatlı. Arkada yatan niyeti görmezsek farkı anlayamayız.

Doğayı da kendi kendine işleyen bir makine değil, arka planda maksatlı ve bilgili görünmez ellerin bir icraat alanı olarak görürsek olanları anlamamız

kolaylaşır. Uzaktan kumandalı arabasını sağa sola çarptırmadan yöneten çocuğu hesaba katmazsak, gözümüzü sadece işleyen arabanın davranış kanunlarına dikersek, bu düzenli hareketin gerçek nedeni olan çocuktaki zekâ ve hüneri ıskalamamız işden bile olmaz.

Bunun başka bir alandaki tezahürlerini 30 yıldan fazla zamandır uzaktan etkilerle ekin tarlalarında bir gecede oluşturulup veren son derece karmaşık geometrik şekillerde görmekteyiz. İngiliz fizik ve matematikçisi Boston Üniversitesi Astronomi profesörü Gerald Hawkins'ın (1928- 2003) bu şekillerden yararlanarak Öklid'in 5. teoremini nasıl bulduğunu geçmiş yazılarımda uzunca anlatmıştım.

Rehber varlık Kryon tarlalardaki bu olağanüstü karmaşık şekillerin, öte âlemdeki insanlık dostu ruhsal varlıkların, ileride barış elçisi olacak yeryüzündeki gönülerlerini evrenin ortak dili geometriye alıştırmak için bir şifre olarak oluşturduklarını söylemektedir. Profesör Hawkins'ın bu buluşu da Kryon'ın sözünün tam bir doğrulaması olmuştur.

ÇOK İRİ KUŞLARIN ARI KUŞUNA DÖNÜŞMESİ

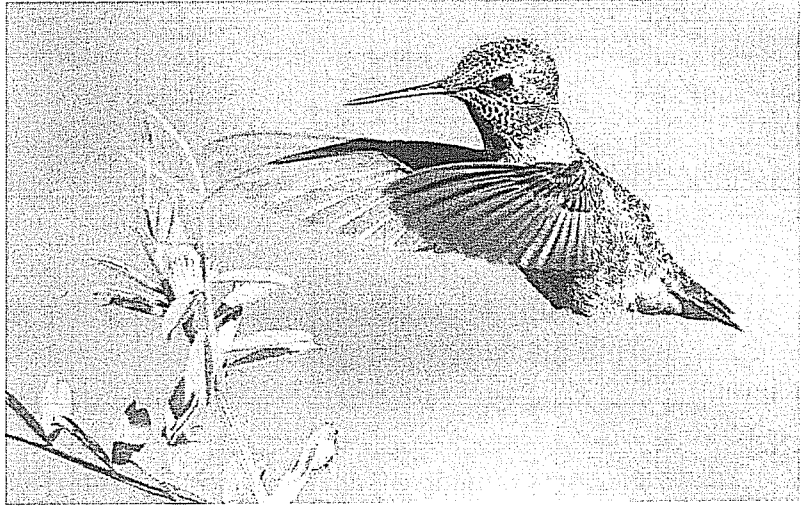
Türden türe geçilmek suretiyle yeryüzünde canlıların tek hücreden en karmaşık organizmalara doğru gelişmesinde, Yaratanın emrindeki üstün bilgi ve kudretlerle donanmış ruhsal varlıkların bilinçli genetik müdahaleleri olmak zorunda. Yeni oluşan türlerde, geçmiştekilerle çok ortak özellikler bulunmasına rağmen, eskidekilerin

hiçbirinde olmayan bambaşka organ ve içgüdülerin de belirdiğini görüp durmaktayız. Şimdi dünyamızda gen mühendislerimizin de bilinçli kimyasal müdahalelerle yeni gen kombinasyonları yaparak aynı tür içinde kalmakla beraber, örneğin meyve sineklerinin kanatlarında bazı şekil değişiklikleri yaptıklarını biliyoruz.

Bilgimiz arttıkça belki türden türe geçişleri bile gerçekleştirebileceğiz. "Bizim Celselerimizde" çok iri kuşların arı kuşuna dönüşmesinde Yaratanın emrindeki akıl sahiplerinin rolleri şöyle anlatılır:

"Hani şimdi üzerinde rahatça dolaştığınız varedildikten öyle bir zaman sonra, öyle kendi kendine dönüp dururken, hani bildiğiniz ya da bilmediğiniz öyle çok canlılar vardı da, hani yine bugün bildiğiniz ya da bilemediğiniz öyle çokları eksikti ya... Hani ARI KUŞU bile yoktu o zaman. Sadece çok iri, çok büyük kuşlar vardı ya..."

"Ve o kuşların, yavaş yavaş bir çiçeğin özünden gereğini almak için ARI KUŞUNA dönüşmesi için kim emir verdi dersiniz?!.. Hangi akıl bunu

bildi yaptı dersiniz? Siz, size O'NUN varlığını soranlara deyiniz ki: Gözlerini en basit ARI KUŞUNA çevir ona bak, onda O'NU göreceksin."

MİDYENİN
ARKASINDA
BU SAHTE BALIK
NASIL OLUŞTU?

Harvard Üniversitesi Jeoloji ve Zooloji profesörü fosil bilim ve evrim biyologu Stephen Jay Gould'ın Tübitak tarafından Türkçeleştirilmiş "Darwin ve Sonrası" kitabından o kadar çok yeni şeyler öğrendik ki, yazarına da, onu dilimize kazandıranlara da ne kadar teşekkür etsek azdır.

Örneğin, kitabın 54. sayfasındaki bebeklerin kafatasındaki bingıldağın sırf insanlara özgü olduğu diğer hiçbir canlıda bulunmadığı bilgisi... Ama sadece bilgisi değil bunun altında yatan çok önemli amaç ve hikmet. İnsanlar diğer hayvan-

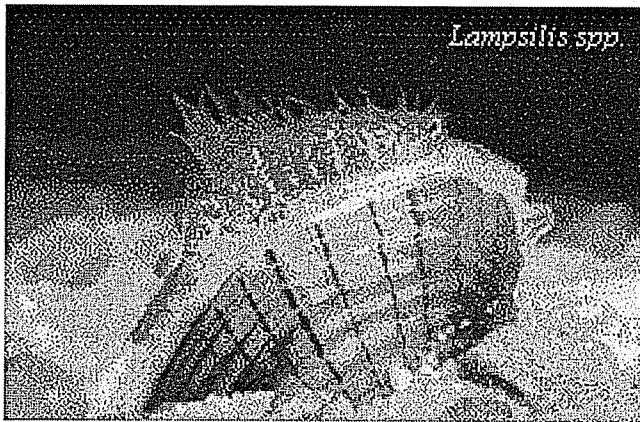
ların aksine, beyinlerinin gerçek boyutunun dörtte birinden bile küçük doğduklarından, gelişecek olan beyin sıkışıp kalmasın diye kafatası kemiklerinin arasındaki boşlukların yanısıra, bingıldak yumuşak dokusu bebeklerde uzun süre varlığını sürdürür.

Ve böylece de çocuğun gelişmesi esnasında beyninin içinde yaşadığı ortamın fiziksel ve sosyal şartlarına uygun bilgilerle donanması sağlanır. Alıcı gözle bakılınca doğanın neresinde bir hikmet görmüyoruz ki?

Yazar canlılarda doğaya uyum konusunu anlatırken 103. sayfada kendisinin çok önem verip hayranlık duyduğu bir gözdesinden bahseder. "Lampsilis" adlı tatlı su midyesi...

Çoğu midye gibi dip çökeltilerine kısmen gömülmüş ama arkası dışta kalacak şekilde yaşayan bu midyenin; dışta kalan kısmının tepesinde küçük bir balık görünümüne sahip bir yapı bulunmaktadır.

Bu balığın aerodinamik bir gövdesi, iyi tasarımı kanatçıkları, kuyruğu ve göz deliği de vardır. Ve yazar heyecanla aynen şunu söyler:

"... Ve ister inanın, ister inanmayın kanatçıklar ritmik bir hareketle dalgalanarak yüzme taklidi yapar."

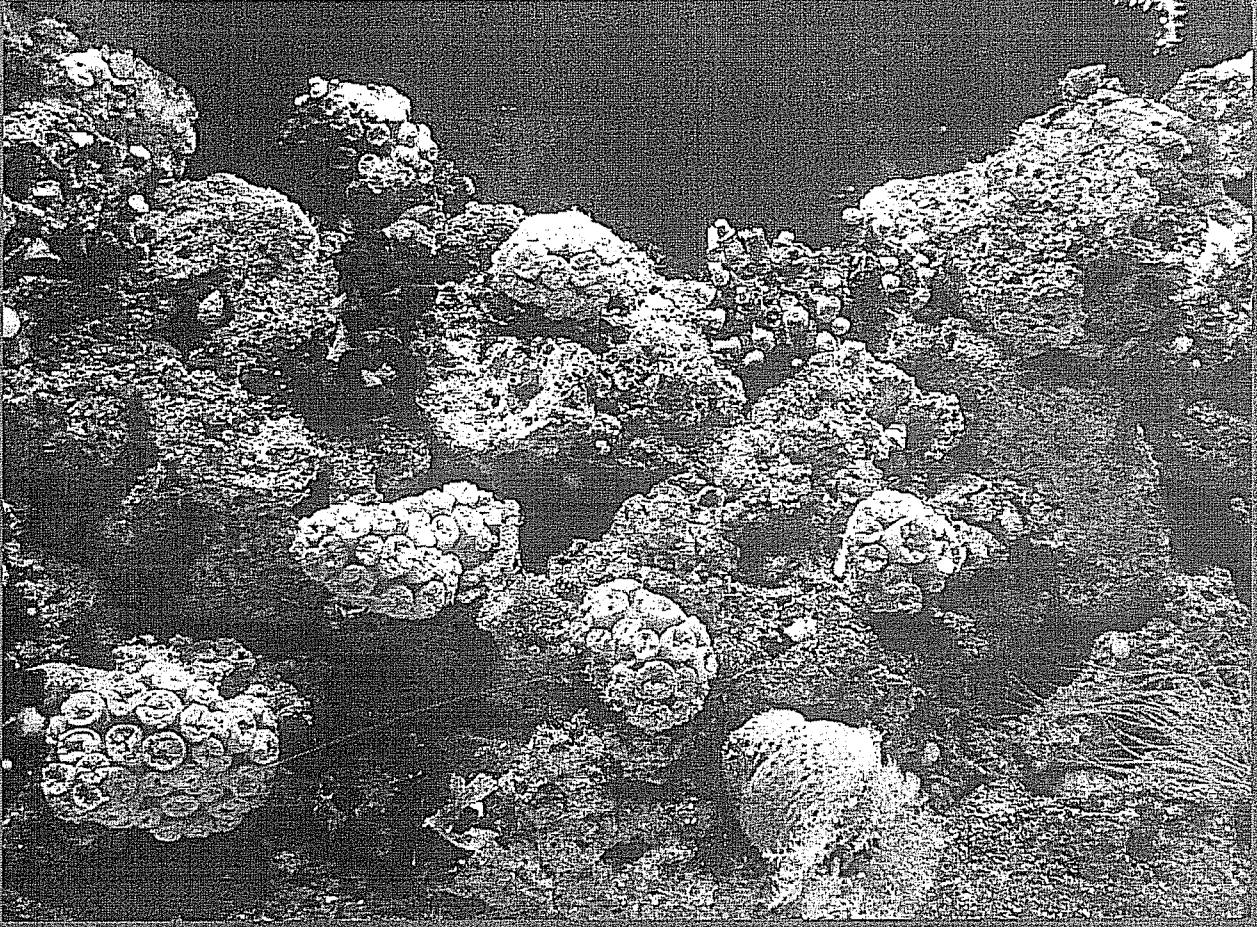
Gerçekte arkada balık falan yok. Tamamen bir balık taklidi var. Bir midye niçin arka kısmında böyle bir sahte balık oluştursun ki?!.. Yazar bunun da çok mantıklı bir gerekçesi olduğunu söyler. Bu midyenin alışılmadık bir üreme biyolojisi vardır.

Larvalar, büyümelerinin ilk evresinde balıkların içinde bir yolculuğa çıkmadan gelişmemektedir. Yaşayabilmek için bir balığın ağzından içeri girmeleri ve solungaçlara ulaşmaları gerekir. İşte sahte balığın rolü burada devreye girmektedir. Aslında o hareketli bir tuzaktır, midyeye yaklaşması gereken balığın hem biçimini hem de hareketlerini taklit ederek bir nevi davetiye gönderir. Ve bir balık yaklaşır yaklaşmaz midye larvalarını keseciğinden dışarı boşaltarak önemli bir kısmının balık tarafından yutulur ve solungaçlarındaki yerlerine ulaşmalarını sağlar.

Böylece annelik görevini hakkıyla yerine getirmiş olur.

Bu midyenin hangi canlının genetik değişiminden oluştuğunu bilmiyoruz ama, yavruları gelişsin diye arkasına hiçbir canlıda bulunmayan sahte balık ekleyen üstün zekâ ve ustalığa şapka çıkarmak ve o zekâyı eğitip geliştiren Yüce Rabbimize şükretmek kalıyor sadece bizlere...

(Gelecek sayıda doğadaki diğer harika düzenlerden ve olağanüstü parapsikolojik deneylerden söz edeceğiz.)

Madde, Yaşamı Oluşturma Özelliğinde Yaratıldı

Ahmet Kayserilioglu, Psikolog

KENDİMİZİ DEĞİŞTİRMELİYİZ AMA NASIL?!..

Ünlü Fransız edebiyatçısı Albert Camus (1913-1960) çağımızın sorunlarını ve sancısını en derinden duyan bir yazardı. Sanatı ve konuşmaları ile hep insanca olanın, insanlığın yanında yer almıştı. 30'una varmadan "Yabancı" romanını kaleme almış, birkaç yıl sonra "Veba"yı yayımlamış, 40 yaşına merdiven dayamışken "Baş Kaldıran Adam" ı yazmıştı. "Yabancı" romanıyla 1957'de aldığı Nobel ödülü konuşmasında çağımızın büyük vebası yalandan, yalan davranışlardan ve uydum akıllı "gelene ağam, gidene paşam" diyen kölelik ruhundan acı acı yakınır. Gerçek yazarın, gerçek sanatçının asıl ödevinin her türlü zorbalığa direnmek, en azından kısılan seslerin sözcüsü olmaktan geçtiğini vurgular ve sözlerini şöyle tamamlar:

Albert Camus

"....Dünyanın öbür ucunda hapse girmiş ve hor görülmüş, bilmediğimiz bir insanın çıkmayan sesi; yazarı, yalnızlıktan kurtarmaya yeter, hiç değilse özgürlüğün sağladığı imkânlar içinde, o çıkmayan sesi unutmamayı ve onu sanat yoluyla duyurmayı başardıkça... İster bütün ömrünce ünsüz ya da bir zaman için ünlü olsun; ister zorbaların zincirine vurulsun, ister bir süre dilediğini serbestçe söylesin; yazar kendini haklı ve canlı bir topluluk içinde duyabilir. Bu da, yazarın elinden geldiği kadar, sanatının büyüklüğünü yapan şu iki görevi yüklenmesi ile olur: Gerçekçiliği ve özgürlüğü. Sanatçının işi en büyük sayıda insanı toplamak olduğu için, yalanla ve kölelikle uzlaşamaz. Çünkü yalan da kölelik de, bulundukları yerde yalnızlıkları çoğaltırlar. Tek fert olarak sakatlıklarımız ne olursa olsun, soylu yazarlık sanatı, korunması güç olan şu iki ödevle bağlı kalacaktır: Bile bile yalan söylememek ve insanın insanı ezmesine karşı koymak."

Albert Camus "Korku Çağı" başlıklı denemesinde; gelecekte ümit kesmiş, güvenden mahrum kalmış, kötü gidişi değiştirmeye asla güç yetiremeyeceğine inanmış köpekçe bir yaşama toptan sürüklendiğimizden şöyle yakınır:

"17. yüzyıl matematik çağı, 18. yüzyıl fizik çağı, 20. yüzyılımız korku çağıdır... Yaşadığımız dünyada en göze çarpan şey, çoğu insanların her çeşit inanç sahipleri dışında, gelecekte yoksun olmalarıdır. Geleceğe el atmayan, gelişme, iyileşme umudu olmayan bir hayatın ne değeri

olabilir? Aşılmaz bir duvarın önünde yaşamak, köpekçe yaşamaktır. Doğrusunu isterseniz, benim kuşağımdakiler ve bugün atölyelere ve fakültelere gidenler köpekçe yaşamış ve yaşamaktadırlar. İnsanların geleceğe kapalı yaşamaları ilk defa bugün olmuyor elbet. Ama insanlar eskiden konuşarak, bağrışarak bu duvarı aşarlardı. Kendilerine umut veren başka değerleri yardıma çağırırlardı. Bugün kimse konuşmuyor. Konuşanlar da eski söylediklerini tekrarlıyor: Çünkü dünyayı yöneten kör ve sağır güçler; öğütleri, haber vermeleri yalvarıp yakarmaları dinleyeceğe benzemiyor. Şu son yıllarda gördüklerimiz bizde bir şeyi kırdı. Bu şey insanın güvenidir; o güven ki insanlığın dilini konuştuk mu bir başkasından insanca karşılık göreceğimize inandırır bizi. Gözlerimizin önünde yalan söylediler; insanı küçülttüler; öldürdüler; sürdüler, işkencelere soktular. Ve hiçbir sefer bunları yapanları, yaptıklarının kötü olduğuna inandırmak mümkün olmadı. Çünkü kendilerinden emindiler. Çünkü soyut bir kafa yani bir ideolojinin adamı başka bir şeye inandırılmaz. İnsanlar arasında sürüp giden uzun diyalog bitti. İnandırılmayan bir adamdan elbette korkulur. Bu korku ile hesaplaşmak için onun ne demek istediğini, neden kaçtığını bilmek gerekir. Onun demek istediği de, kaçtığı da aynı şeydir: Öldürmenin haklı görüldüğü, insan hayatının hiçe sayıldığı bir dünya. İşte günümüzün baş politik sorunu budur. Öteki sorunlara geçmezden önce, bunun karşısında tutumumuzu açıklamalıyız.

Her şeyden önce şu iki soru üzerinde durmalıyız: Doğrudan doğruya ya da dolayısıyla öldürülmek veya işkence görmek ister misiniz, istemez misiniz? Doğrudan doğruya ya da dolayısıyla başkasını öldürmek veya işkenceye sokmak ister misiniz, istemez misiniz? Bu sorulara "Hayır" diyenlerin hepsi, ister istemez davranışlarını değiştirme gereğini duyacağı pek çok sonuca sürüklenecelerdir."

Albert Camus'nün vardığı bu sonuca tüm yüreğimizle katılsak ve davranışlarımızı değiştirme gereğinde onunla tam fikir birliğinde olsak bile şu dehşetli soru başımızın üstünde asılı kalmayı sürdürecektir: Nasıl olacak bu, hangi yöntemleri kullanarak davranışlarımızı değiştirebiliriz ki?!

Hayat görüşümüzü, davranışlarımıza yön veren yüreğimizdeki yanlış inançları değiştirmeden, sadece yüksek sesle: "Değişmem gerek" deyivermekle kolayından olabilecek iş mi bu?..

DİLDE KALAN GÖSTERMELİK İNANÇ

Doğruluktan ayrılmayan, iyilikten şaşmayan, çalışkan, bilgili, sevgi dolu kişilere diliyle söyledikleri ne olursa olsun, hattâ kendilerini inkârda bile gösterecek ne sözümüz olabilir ki, takdir ve tebrikten başka!

Onlara "Aman değişmeyin, diliniz ne derse desin başımızın üzerinde yeriniz var" diyebiliriz ancak. Çünkü iyi ve doğru davranışlar içinde yaşayan ama

diliyle inkârda olan kişileri, reenkarnasyon kuralları ışığında incelediğimizde çelişki ortadan kalkar. Geçmiş yaşamlarında akıl ve mantıklarını sonuna kadar çalıştırıp Yaradan İnancını gönüllerine tam sindirmiş ve inançları doğrultusunda yararlı hizmetlerde bulunmuş kişiler; dünyaya sonraki gelişlerinde içinde yaşadıkları ortamın ve aldıkları eğitimin sonucunda akıllarını tam bir inanca yöneltememiş olsalar bile; önceden eriştikleri olgunluk düzeylerinin doğal bir sonucu olarak yararlı hizmetlerini sürdürmekten bir an bile geri durmazlar. Ruh - Tecrübe - Akıl- Ruh dairesel zincirini incelediğimizde, dünya tecrübelerini yapan, davranışlarımızı yöneltmede karar veren özümüzün, akıl değil ruh cevherimiz olduğunu, tecrübeye karar vermede onun etken olduğunu görmekteyiz. Aklımız ne derse desin, hangi yorumda bulunursa bulunsun ve etraftan aldığımız telkinler ne olursa olsun; gönümüzden, içimizden yani ruhumuzdan gelen sesin doğrultusunda yaşamaktayız. Behçet Kemal Çağlar iki ses şiirinde bunu ne güzel dile getirir:

Dışardan herkes: "Görmemiş ol, savuş."
İçimden bir ses: "Konuş! Konuş! Konuş!"

Dışardan herkes: "Böyle uslu, yavaş"
İçimden bir ses: "Savaş! Savaş! Savaş"

Dışardan herkes: "Tıkırında işin"
İçimden bir ses: "Düşün! Düşün! Düşün!"

Dışardan herkes: "Bugüne uy, barın"
İçimden bir ses: "Yarın, yarın, yarın"

Ya gece gündüz Allah, Muhammed laflarını tekrardan bıkmayan; ama yalandan, dedikodudan, yıkıcılıktan, iftiradan, vurmadan, kırmadan, çalıp çırpmadan bir an geri durmayanlara ne diyeceğiz? Onlara söyleyecek bir çift sözümüz bile olmayacak mı?..

Ne geçmiş hayatlarında ne de şimdiki kendi aklıyla Yaradan inancına tam ulaşmamış ve bunu gönlüne tam benimsetmemiş kişilerden kararlı bir doğru davranış beklemek boşuna olur. Dünyamızın 300 yıldan beri yaşamakta olduğu materyalist hayat görüşüne, akılcı, bilimsel yöntemlerle ve örnek davranışlarla "Dur" denebildiği takdirde, insanların taklide dayanan temelsiz ve her an yıkılmaya yakın inanç hayatları, ispata, tahkike ve doğrulamaya dayanan mantıklı bir inanca dönüşebilir. Ancak böyle sağlam temeller atılıp, çatlaklar onarıldığı zaman kişisel, toplumsal sorunlarımızın pek çoğu şu anda çözümsüzlükler içinde bunaldıklarımız dahil kolayca çözümlere kavuşabilir.

Gerçek inancın dilde ve sahte gösterilerde olmayıp namazın her rekatında yinelenen "Fatiha" daki "sıratı müstakimde" yani doğru davranışlarda olduğunu, dilimizde tüy de bitse haykırırcasına tekrarlamaktan geri durmayı, geleceğimize ihanetle bir tutmalıyız.

Dünya insanının ve kendi toplumuzun gözlerini hırs bürümüş, gözlerini kin bürümüş, gerçeği görmekten uzaklaşmış büyük yüzdesinin, yeni bir inanç tazelemesine bugün şiddetle ihtiyaç var.

Âlemleri, tüm varlıkları, tüm canlıları ve insanları sevgisinden varetmiş bir

Tanrı inancına aklıyla ve gönlüyle tam tamına ulaşmadan, gözleri bürümüş bu kinlerden, bu hırslardan arınmak ne mümkün!..

Öyle bir Yaradan inancı ki; davranışlarımızla biz onu iyilik diye, doğruluk diye, çalışma, bilgi, sevgi diye tanımadıkça kendimizi doğrudan iyide zannederek, kaygusuzca her türlü zûlmü yapmaktan bir an geri durmayacağımız her gün yaşadığımız bir realite!..

Öyleyse anamızın, babamızın, hocamızın, şeyhimizin telkinleri ya da çıkarlarımızın zoruyla, kalbimize girmenden sadece dilimizde yinelenen, davranışlarımızda izine rastlanmayan, dışarıdan monte edilmiş inanç dünyamızı gerçeklerin ışığında, her şeyden önce, bilimsel bulguların rehberliğinde yeniden, derinliğine düşünerek ruhumuza benimsetme çabası, hepimiz için vazgeçilmez bir uğraş olmalı!..

KUR'AN NE DİYOR?

Kur'an böylesi bir tahkik edilmiş, akılla doğrulanmış Allah inancının gereğini pek çok ayetinde ısrarla öğütlemektedir:

** Onlar ki ayakta, oturarak ve yanları üzerine yatarken Allah'ı anarlar, göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. "Rabbimiz bunu boş yere yaratmadın Sen yücesin bizi ateş azabından koru!" (3/191)*

** Göklerde ve yerde nice ayetler (doğa kanunları) var ki, onların yanından yüzlerini çevirerek geçerler. (12/105)*

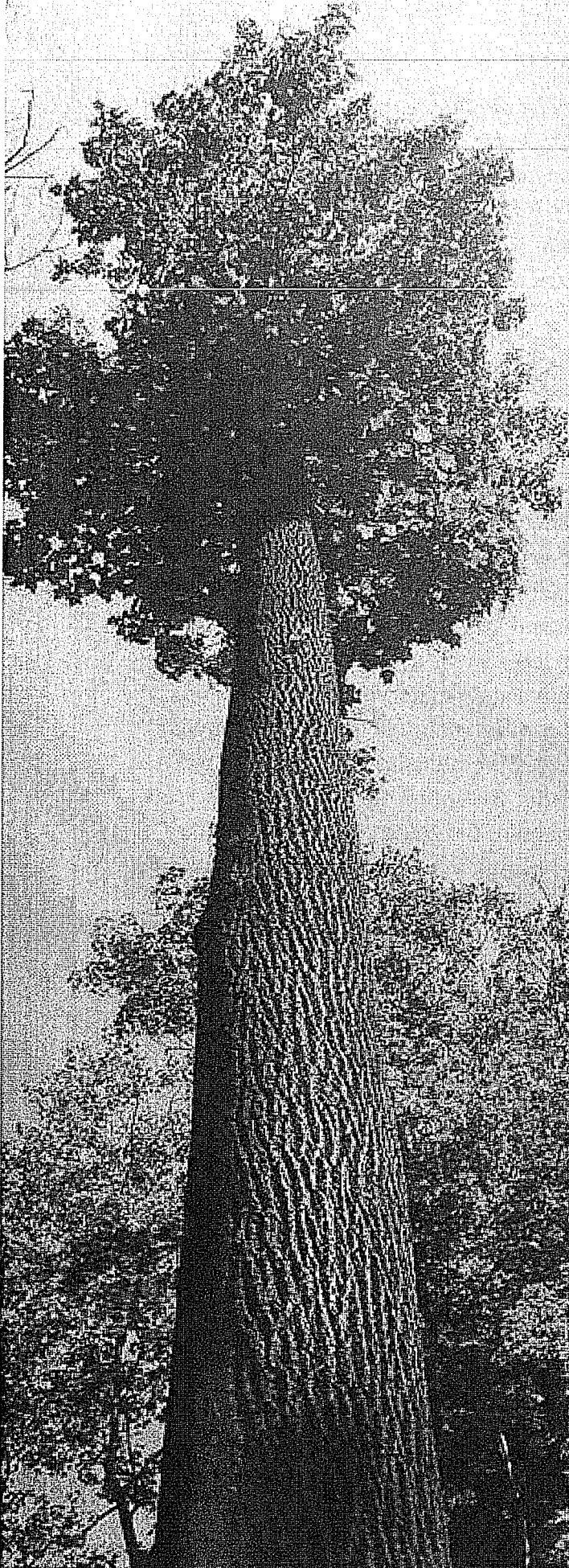
** Hayvanlarda da sizin için ibret (alı-*

nacak dersler) vardır. (16/66)

** De ki: "Yeryüzünde gezin bakın yaratmaya nasıl başladı" (29/20)*

** Bakmıyorlar mı develere, nasıl yaratıldı? Göğe, nasıl yükseltildi? Dağlara, nasıl dikildi? Yere, nasıl yayılıp döşendi? (88/17-20)*

Kur'an ayetleri, sadece canlılara değil, evrenin temelini oluşturan maddi düzene ve doğa kanunlarına da derin düşünceler ışığında bakmamızı öğütlemektedir. Sadece ruhları, canlıları değil maddeyi de sevgisinden varetmiş Yüce Yaradan, maddenin içine gizlenmiş olağanüstü düzeni ve kanunları bulmamız yönünde bizleri sürekli uyarmaktadır. Ve batı dünyasında materyalist bir görüşle de olsa bilim alanında bu yöndeki büyük çabalar ve buluşlar insanlığın bir yüz akıdır. Bu buluşlardan hele son 80 yılda kuantum fiziğinde elde edilen akıllara durgunluk veren sonuçlardan görüyoruz ki, ayağımızın altında çiğneyip geçtiğimiz taşların, toprakların atomları içinde nice hünerler, nice sırlar gizli. Ve hâlâ da bulmamızı bekleyen neler var. Atomun çekirdeği proton, nötron, kuarklar konusunda henüz engine dalamadık; sahillerde dolaşıyoruz ama şimdiye kadar öğrendiklerimizle maddenin ne büyük yeteneklere ve özelliklere sahip olduğunu görüyor, hayran kalıyoruz. Birbirinden ışık yıllarınca uzakta olan iki elektronun bile anlık bir sürede haberleşip ikizler gibi eş davranışlar sergilediklerini gören bilim adamı, maddenin kapasitesi ve yeteneklerindeki umulmadık kudretleri görüp hayranlık

duymaz da ne yapar? Fotonlarda elektromagnetik dalga özelliği olmasaydı, telefonlara, radyolara, televizyonlara kavuşabilir miydik?

Elbette bunlara insanların buluşları ve hünerleriyle ulaştık ama maddenin bu özelliği olmasaydı hiçbir yere varamazdık. Maddede değişik yetenekler olmasa yeşil yapraklar fotosentezle tüm canlıların gıdasını oluşturabilir miydi? Su, 130 metre boyundaki ulu ağaçların tepesine ulaşabilir miydi? Bugün bizlerin öncelikle yapmamız gereken, atom ve atomaltı düzeylerde bulduğumuz ve bulacağımız bu olağanüstü yetenek ve hünerlerin arkasındaki Yüce Yaratıcı Zekânın varlığına tam kani olmak ve önünde saygıyla, sevgiyle eğilmektir.

Sonra da yine O'nun varedtiği yüce ruhlar ordusunun, meleklerin, görevlilerin evrenin ve dünyanın işleyişinde ve gelişmesinde sergiledikleri harikaların farkına varıp, her an yaşadığımız mucizelerin şükrünü duymaktır. Allah sadece maddeyi ve ondaki olağanüstü özellikleri yaratmakla yetinmemiş; ayrıca bu özelliklerden yararlanarak muhteşem düzenlerin oluşmasında görevlendireceği melekler ordusunu ve onların başı olarak da Ruh-u Âzam'ı (Büyük Parlak) varederek onları da faaliyet alanına iştirak ettirmiştir.

EVRENİN İLK SANİYESİNDEKİ İNCE MATEMATİK

Artık şimdi bu felsefe ve hayat görüşünün ışığında Kuranın öğütlediği gibi yaratılış üzerinde derinliğine akıl

yürütmeye başlayabiliriz. Önce en başından yaratılışın ilk adımı Büyük Patlama'dan (Big Bang) başlamak en doğrusu olacak. Burada söz tabii ki bu konuda en çok emek vermiş olan Stephen Hawking'in. İşte onun milliyet yayınlarından "Zamanın Kısa Tarihi" kitabının 158-159 sayfalarından 4 yanıtsız soru hakkındaki düşünceleri. Özellikle 3. maddedeki yanıtsız soru, yani patlamadan bir saniye sonraki genişleme hızı yalnızca yüz bin milyarda bir oranında az olsaydı bile, evrenin bugünkü büyüklüğüne varmadan çökeceği ile ilgili sorusu çok önemli. Daha ilk saniyede evrenin geleceğinin nasıl da matematik bir incelikle planlandığının çok somut bir göstergesi:

"Çok sıcak başlayan ve genişledikçe soğuyan bu evren tablosu bugün elimizdeki gözlemsel kanıtlara uyuyor. Yine de birtakım önemli sorular yanıtsız kalıyor.

1 - Evren başlangıcında niçin öylesine sıcaktı?

2 - Evren büyük ölçekte niye o kadar düzgün? Uzaydaki her noktadan ve her yönde niye aynı gözüktüyor? Özellikle değişik yönlerde baktığımızda, zemindeki mikrodalga ışımasının sıcaklığı niçin yaklaşık aynı? Bu biraz sınıftaki öğrencilerin sınav kağıtlarını değerlendirmeye benziyor. Hepsinin yanıtı tıpatıp aynı ise birbirlerinden kopya çektiklerinden emin olabilirsiniz rahatça...

3 - Evren niçin çöken modellerle, sonuza dek genişleyen modelleri ayıran "kritik hıza" çok yakın hızla genişlemeye başladı? Öyle ki şimdi on milyar yıl

sonra bile hâlâ kritik hıza yakın bir hızla genişlemekte? Büyük patlamadan bir saniye sonraki genişleme hızı, yalnızca yüz bin milyarda bir oranında az olsaydı bile, evren daha bugünkü büyüklüğüne erişmeden çökmüş olurdu.

4 - Evrenin büyük ölçekte çok düzgün ve tekdüze (homojen) olduğu gerçeğine karşın, yıldızlar ve yıldız kümeleri gibi yerel düzensizlikler var. Bunların ilk zamanlarda bir bölgeden ötekine yoğunluğun biraz farklı oluşundan kaynaklandığı düşünülüyor. Peki, yoğunluğun bu düzensiz değişiminin kaynağı ne idi?

KARBON-12

HESAPLADIĞIMIZ GİBİ

OLMASAYDI?!..

Nobel ödüllü fizik dehalarından Richard Feynman TÜBİTAK yayını "Fizik Yasaları Üzerine" kitabının 143-144 sayfalarında tüm evrenin kendine özgü yapısının karbon-12'nin çekirdeğindeki enerji düzeyine bağlı olduğunu söyler. Hesapla önceden bulunan sayı ile deney sonuçlarının tıpatıp aynı olduğunu heyecanla anlatır. Eğer hesaplandığı gibi olmasa idi ne organik hayatın, dolayısıyla yaşamın temeli olan karbon oluşabilecekti ne de pek çok element.

Feynman kitabında bunu aynen şöyle anlatır:

"Doğa hakkında çok ilginç olan bir şey vardır: Tüm evrenin kendine özgü yapısı; belirli bir çekirdekteki özel bir enerji düzeyinin durumuna bağlıdır. Karbon-12 çekirdeğinde 7.82 milyon voltluk bir

düzey olduğu saptanmıştır. Bu da akla gelebilecek her şey için çok büyük önem taşımaktadır.

Durum şöyledir: Hidrojenle başlayalım. Başlangıçta Dünya neredeyse tümüyle hidrojenmiş gibi görünüyor. Çekimin etkisi ile hidrojen sıkışıp ısınıyor ve nükleer reaksiyon gerçekleşiyor, helyum oluşuyor. Sonra helyum, hidrojenle kısmen birleşerek daha ağır birkaç element oluşturuyor. Ancak, daha ağır olan bu elementler hemen dağılıp yine helyuma dönüşüyorlar. Bu nedenle, bir ara dünyadaki bütün diğer elementlerin nasıl ortaya çıktıkları anlaşılamıyordu. Çünkü yıldızlardaki üretim süreci, hidrojenle başlayarak helyum ve yarım düzineden az başka elementten fazlasını ortaya çıkaramazdı. Bu problem karşısında Hoyle ve Salpeter bir çıkış yolu bulunduğunu öne sürdüler. Buna göre üç helyum atomu birleşip bir karbon yapabiliyorsa, bir yıldızda bunun ne sıklıkta meydana gelebileceğini kolayca hesaplayabiliriz. Sonuç şunu ortaya çıkardı: Karbon ancak tek bir rastlantısal olanakla oluşabilirdi. Eğer karbonda 7.82 milyon voltluk bir enerji düzeyi varsa o zaman üç helyum atomu birleşebilir ve 7.82 düzeyi olmadığı zamankinden biraz daha uzun bir süre beraber kalabilirlerdi. Biraz daha uzun kaldıklarında, başka birşeylerin oluşması ve yeni elementler yapılması için gerekli zaman sağlanacaktı. Eğer karbonda 7.82 milyon voltluk bir enerji düzeyi varsa, periyodik tablodaki diğer elementlerin nereden geldiği anlaşılabildi. Böylece dolaylı ve tepetaklak bir irdeleme ile karbonda 7.82

milyon voltluk bir düzey varolduğu tahmin edildi. Laboratuvar deneyleri de bunun gerçek olduğunu gösterdi. Bu nedenle dünyada bütün öbür elementlerin varolması, karbondaki bu özel düzeyin varlığı ile yakından ilişkilidir."

SUDAKİ MUCİZELER

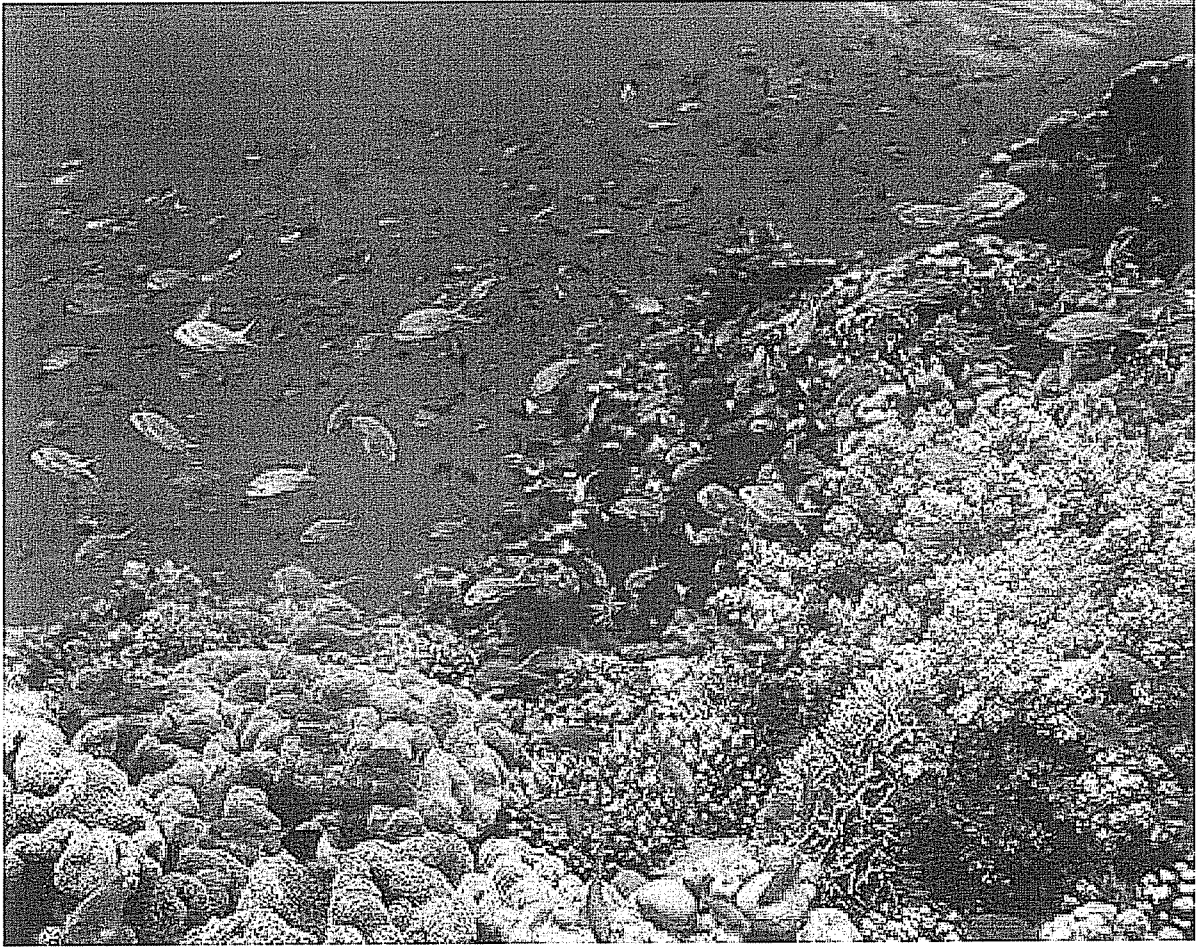
Evrenin ilk saniyesinden ve karbon-12'nin oluşumundan hızla günümüze gelip somut bir gerçeğe, sudaki harika düzen ve yapıya alıcı gözle bakınca, yaşamın oluşması için maddeye nasıl bir yetenek bahşedildiğini ve bunun arkasındaki yüce zekâyı görmekte yine gecikmeyiz.

Biliyoruz ki, bütün cisimler ısınınca genişler. Su da öyle. Örneğin suyu 10 dereceden 14 dereceye ısıttığımızda hacmi artar ve dolayısıyla yoğunluğu azalır. Bu iki suyu karıştırsak ısı alışverişi başlamadan önceki dönemde yoğunluğu fazla olduğundan 10 derecedeki su dibe çöker daha sıcak olanı üstte kalır. Sonra da alışveriş tamamlandığından aradaki bir sıcaklıkta eşitlenirler. Eğer su doğadaki genel kanuna her sıcaklıkta uysaydı, sıfır derecedeki buz eridiğinde en yoğun su, bu sıfır derecedeki su olduğundan denizlerde ve okyanuslarda en dibe çökecek ve biraz soğuduğunda da buz haline gelecekti. Böylece dipten yukarıya kadar gittikçe buz kitlesi artacağından, sonunda bütün okyanuslar ve denizler kutuplardaki gibi donup kalacaktı. Tabii ki artık ne balıkların ne de okyanus bitkilerinin varolması da, yaşar kalması da söz konusu bile olmayacaktı.

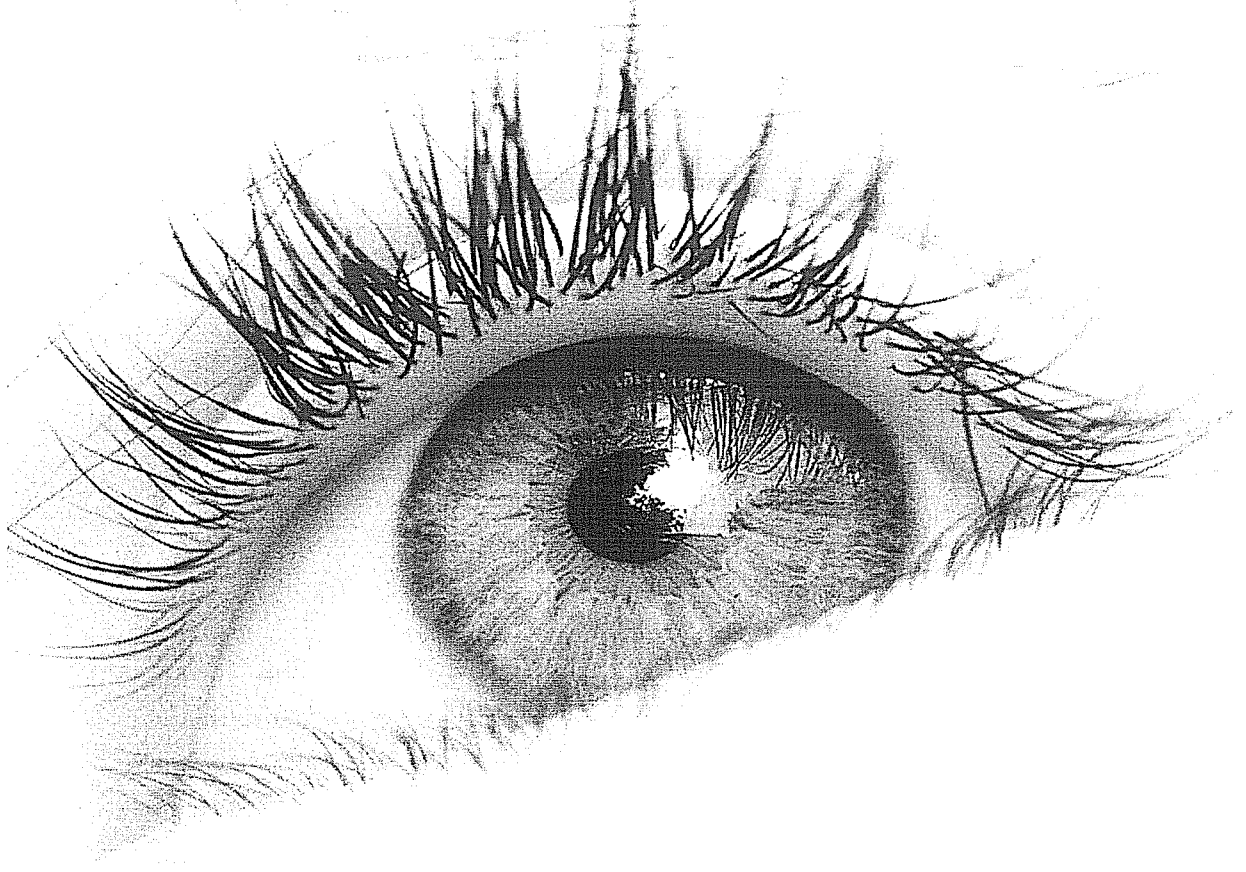
Olayların böyle yürümediğini, suların dipten değil yüzeyden itibaren donduğunu okyanusların canlılarla kaynadığını biliyoruz. Peki nasıl oldu bu?! Çok kolay: Doğa kanunlarında çok ufak bir terslik yapılarak; hem de en uygun yerde. Eğer bu terslik örneğin 10 dereceyle 14 derece arasında yapılıyorsa hiç işimize yaramayacaktı. Terslik en uygun yerde 0 dereceyle 4 derece arasında yapılıyor. Yani su 0 dereceden 4 dereceye kadar ısıtılınca genişmiyor aksine büzülüyor. Ve 4 derecedeki suyun hacmi en aza indiğinden yoğunluğu da en fazla oluyor. Doğaldır ki dibe çöken de bu 4 derecedeki su olduğundan ve 0 derecede-

ki su en üstte kaldığından okyanuslar yüzeyden donuyor ve yaşam altında devam ediyor.

Eğer ikinci bir terslik, doğa kanunlarında ikinci bir sapma yapılmıyorsa sonuçlar yine trajik olacaktı. Bütün maddelerin sıcaklığın azalması ile sıvı halden katı hale geçişlerinde yoğunlukları artar. Su hariç.. Suyun ısı kaybedip buz haline gelmesinde diğer maddelerin aksine yoğunluğu azalır ve dolayısıyla buzlar dibe çökmez suyun üzerinde yüzer. Aksi olsaydı, buz kütleleri oluştuğunda dibe çökecek ve sonuçta denizler su deryası değil, buz deryası haline gelip yaşam noktalanacaktı...

O, gözünüzün gördüğü güzelliştir şüphesiz “Bizim Celselerimiz”

Her Baktığımız Yerde O’nu Görüyoruz

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

KALBİ RAHATLADI

1992 yılı son aylarında 6 yaşındaki küçük Burak'la (Akkurt) her hafta buluşup "Kur'anı Kerim'e Göre Peygamberler" kitabından ilginç olaylar ve yorumları üzerinde çok zevkli sohbetler yapıyoruz. Henüz okula gitmediğinden, olayları hiç çarpıtmadan ama olabildiği kadar sadeleştirerek anlatma görevi tamamen benim üzerimde. Geçmişte ilkokul çağlarımda iken, Ahmet Cevdet Paşa'nın ünlü "Kısa Enbiya"(Peygamberler Tarihi) kitabı o dönemde sadece eski harflerle basılı olduğundan, aynı görevi babam üstlenmiş ve onun anlatımı ile Âdem'den son peygambere kadar hepsini birlikte incelemiştik. Deneyimliydim ve bir anlamda da borç ödüyordum. Neyse... Burak'la geçmişteki gülyüzlü resûlleri, nebîleri okuyup üzerinde söyleşiler yapmış, son üç büyük dinin kurucularının atası, hem resûl hem de nebî olan Hz. İbrahim'i konuşmaya başlamıştık. Kur'anı Kerim'in Bakara Sûresinin 260. âyetinde onun, Yaradan'dan ölülerini nasıl dirilttiğini göstermesini istediği anlatılır. Allah da: "İnanmıyormusun?" diye sormuş, peygamber İbrahim: "İnanıyorum ama gönlümün yatışması için istiyorum" diye cevaplamıştı. Bunun üzerine 4 kuş tutup onları kendisine alıştırmasını, sonra onları kesip karıştırarak 4 ayrı tepeye onlardan bir parça bırakmasını ve evine dönünce de kuşları çağırmasını ister Yaradan. Bunlar yapıp, o kendine alıştırdığı kuşlar yeniden canlanıp İbrahim'e doğru kanat çırpınca, gönlü

tamamen yatışmış, gülyüzlü peygamber görevine daha da büyük bir azimle sarılmıştı.

Burak'a 4 kuş olayını, gözündey canlandırması için örnekler vere vere uzunca anlatmış, doğaldır ki, Yaradan'la ilk konuşmasından yani: "İnanıyorum ama gönlümün yatışması için istiyorum" bölümünden hiç söz etmemiştim. Bu ince duyguyu nasıl anlayabilirdi ki?!.. Olayın akışı ve kuşların canlanıp tekrar evlerine dönüşü Burak'taki heyecanı doruğa vardırmıştı. Duygusunun en yoğunlaştığı bu anda, dayanamadım ve Yaradan'ın ilk sorusunu bu defa Burak'a yönelttim: "Yani Burak Hz. İbrahim inanmıyordu mu ki, bir de gözü ile görmek istedi?" Bu arada da kuşlara boşuna ölüm acısı tattırdı. Ne geçti yani eline?!.. diye onu kışkırttım. Hiç ummadığım cevabı beni coşkulu bir heyecana sürüklemişti. Kendi kelimeleriyle ama aynı Hz. İbrahim'inki gibi idi yanıtı:

"Niye öyle söylüyorsun Ahmet Ağabey? Kalbi rahatladı!!!.."

Eskiden çocuklara maymunla insan arasında yer verilirken, modern psikolojide şimdi küçültülmüş insan diye bakılmasına bir daha hak verdim. Hele zamanımızın Indigo çocukları bunu her davranışlarında defalarca kanıtlıyorlar.

EN ÖNEMLİSİ: BİLİMSEL KANITLAR

Gönüllerinin yatışması için peygamberlerin bile sağlam kanıtlar peşine düşmelerinin kutsal metinlerde böyle tekrar tekrar anlatılması, hiç de boşuna

değil. Çevremize dikkatli gözlerle bakıp, aklımızı sonuna kadar çalıştırarak, düzenin kuruluşu ve işleminde Yaradan'ın ve emrindeki Yüce Manevi Varlıkların etkilerini sezip, anlayıp inancımızı bu sağlam kanıtlar üzerine bina etmemiz istenmektedir bizlerden. Allah inançlarıyla ilgili tıp profesörleri, felsefeciler ve din adamlarıyla yaptığım söyleşilerde verdikleri bilimsel kanıtları, geçen sayılarımızda sizlerle paylaşmıştım. Sonra da her bir hayvanın kendine özgü olağanüstü içgüdü düzenekleri ve yapılarındaki yaşam amaçlarına uygun değişikliklerden uzunca söz etmiştim. Yabani arı *Ammophile*'in üzerine yumurtlayacağı tırtılı felç etmek için, 9 hareket merkezine tam isabetle 9 iğne batırması; bal arılarının en az balmumu harcamak için altıgen peteklerini yüksek matematikçilerin hesaplarına tam uygun olarak 70 derece 32 dakikalık eğimde eşkenar dörtgen perdelerle kapatması üzerinde sürekli derinliğine düşünüyoruz. Tatlı su midyesinin arkasında, üremesine kolaylık sağlaması için, hiçbir canlıda olmayan bir sahte balık düzeneği oluşması darwinci biyologları bile hayranlık içinde bırakmaktadır.

Geçen sayımızda 15 milyar yıl önce evrenin tek bir zerreden Big Bang ile oluşturulmasının ilk saniyelerinden itibaren maddenin yaşamı gerçekleştirme özelliğinde yaratıldığının delilleri üzerinde durmuştuk.

Patlamadan bir saniye sonraki genişleme hızı, sadece yüz bin milyarda bir oranında az olsaydı, evren bugünkü büyüklüğüne varmadan kendi

içine çökecekti. Karbon-12'nin çekirdeğindeki enerji düzeyi, ön hesaplarındakine tam tamına uygun olmasaydı; yaşamın, organik hayatın temeli karbon ve diğer elementler oluşamayacaktı. Doğa kurallarını çiğneme pahasına su, 0 derece ile 4 derece arasında genişlemesi gerekirken tersine davranıp büzülmeseydi; yine kuralları çiğnerek, katılaşmış buz haline gelirken yoğunluğu artması gerekirken tersine davranıp hafiflemeseydi; okyanuslar ve denizler dipten itibaren donarak kutuplardaki buz kitleleri haline gelecek, yaşamın oluşması engellenecekti.

Maddenin yaşamı oluşturacak özelliklerde yaratılması sayesinde, dünyada 3 milyar yıl önceki okyanuslarda ilkel çorba içinde, yaşamın temeli olan proteinlerin ana bileşeni aminoasitler otomatik olarak süratle her tarafı alabildiğine doldurmuştur.

Maddenin yaşamı oluşturma özelliğinden dolayıdır ki, yeşil yapraklar Güneş enerjisini kullanarak sudan ve CO₂ den hepimizin gıdasını ve oksijenini sağlayabiliyorlar. Bu fotosentez olayı öyle iç içe düzenler ve enzimler sayesinde, hem de saniyenin kesirlerinde meydana geliyor ki; taklit etmek için son derece hayati ihtiyaç duymamıza rağmen şu ana kadar yanına bile yaklaşabilmiş değiliz. Yine maddenin yaşamın oluşması ve sürdü-

rülmesine uygun özelliklerde yaratılması sayesinde su, 130 metre boyundaki ağaçların tepesine bile çıkabilmektedir. Bunun gerçek mekanizmasını da bilimsel olarak tam anlamış değiliz.

Şunun altını şiddetle çizmemiz lâzım. Allah'a inancımızı bilgilerimizdeki eksikliğe, acizliğimize bağlıyor değiliz. Bunları düzendeki büyük zekâ, hüner ve ustalığı bilimsel kanıtlarla ortaya koymak için aktarıyoruz. Aslında bilimiz arttıkça inancımız daha da pekişiyor. Çünkü düzendeki ustalığın daha çok farkına varıyoruz. Biyoloji profesörü Dr. Russel Charles Eartest bunu çok güzel dile getirir:

“Madem ki bilim birçok şeyleri açıklamaktan acizdir öyleyse Allah'ın varlığını onaylamaktan başka çıkar yolumuz yoktur mantığını bütünüyle reddediyorum. Bütün bu gerçekler açıklansa, bir gün bilmediğimiz kar-karışık noktalar ortadan kalksa; biz bir canlı hücreyi bütün detaylarına kadar anlayabilme gücüne sahip olsak dahi onu yaratan ve yoktan vareden çok büyük bir gücün ve idarecinin sanatını araştırıp anlamaya çalışmaktan öte bir şey yapamayız. İşte başından beri hücredeki

sitoplazmanın hareketini sağlayan, her varlığa varlığının gereğini belirterek o doğrultuda faaliyet yapmasını düzenleyen bu yüce kuvvettir.”

(“Niçin Allah'a İnanıyoruz?” S. 157)

Şimdi dünyanın başlangıç yıllarında aminoasit oluşumunun laboratuvar ortamında deneyle kanıtlanması, ulu ağaçlarda suyun yükseklerle taşınması, yapraklardaki fotosentez olaylarını biraz daha yakından inceleyelim.

İLKEL ÇORBADAKİ AMİNOASİTLER

Yaşamın temeli olan proteinler 20 farklı aminoasitin belli bir sıra izleyerek değişik kümeleşmelerinden oluşur. Örneğin kanımızdaki hemoglobini ele alalım. 574 aminoasitten oluşan bu proteinde de 20 çeşit aminoasitin her biri kendi sırasında tekrarlanmaktadır. Soydan gelen bir kan hastalığında 573 dizinin her biri uygun aminoasitlerden oluşmasına rağmen, sadece bir yerde 6. sırada valin olması gerekirken, yanlışlıkla glutamik asit oluşmaktadır. Sadece bu tek yerdeki yanlışlık bile vahim sonuçlar doğurur. Alyuvarlar birbirine yapışır ve kılcal damarları tıkar. Yani bu ufak bozulmanın bile şakaya gelir yanı yok. Basit bir canlı hücresinde bile birbirinden farklı 200 den fazla protein birbiriyle ahenkli bir düzende çalışmaktadır. Matematikçiler olasılık hesapları yaptılar.

Dünyamızdaki tüm atomlar aminoasit

yapımında kullanılsalar ve şimdikinden daha hızla birleşip ayrılsalar ve bu hep tekrarlınsa, hemoglobin gibi bir tek proteinin dünyanın 5 milyarlık yaşında tesadüfen oluşma olasılığı yok. 5 milyarın yanına 161 tane sıfır koyarak elde edilecek hayal ötesi sayı kadar yıl geçmeli ki istenen bir protein kendiliğinden oluşabilsin. Bir de 200'den fazla proteini hesaba katarsak bu düzenden aklımız duracak gibi olur.

İlkel çorbada aminoasitlerin oluşması ile ilgili 1953 yılında yapılmış çok önemli laboratuvar deneyi modern biyoloji kitabında şöyle anlatılmaktadır:

"Hayat başlamadan önce hangi organik bileşiklerin ortaya çıktığı sorusu önemlidir. Chicago Üniversitesinden Harold Urey bu soruyu cevaplamaya çalışmıştır. Urey önce, ilkel yer küresinin koşullarına benzer koşulları yaratmayı düşünmüştür. Urey'in öğrencilerinden biri olan Stanley Miller hava geçirmez bir aygıt yapmış sonra bu aygıtın içine metan, hidrojen ve amonyak gazları koymuş ve bu ortamda çok yüksek enerjili elektrik kıvılcımları oluşturmuştur. Aygıtın alt tarafında bulunan başka bir bölüme kaynar su eklenerek bu sisteme ısı ve su buharı verilmesi sağlanmıştır. Su buharı, sistem içinde dolaşırken soğutucu bölmeden geçerek yoğunlaşmakta ve yağmur haline gelmektedir. Miller böylece, ilkel atmosferde bulunabilecek gazları, ısıyı, yağmuru ve şimşek çakması koşullarını yapay olarak laboratuvarında yerine getirmiştir. Mevcut gazların aygıt içinde bir hafta kadar dolaşımını sağladıktan sonra alt bölümde biriken

sıvıyı incelemiştir. Deneyin başlangıcında renksiz olan sıvının, deneyin sonlarına doğru kırmızı bir renk aldığı gözlenmiştir. Ayrıca kimyasal analizler de yapılmış, biriken sıvı içinde deney başlangıcında bulunmayan birçok kimyasal bileşiğin varlığı saptanmıştır. Aygıt içindeki bazı gaz moleküllerinin atomları, ayrışıp yeniden birleşerek daha karmaşık moleküller oluşturmuşlardır. Biriken sıvının kimyasal analizi yapıldıktan sonra bu sıvının aminoasitler denilen bazı kimyasal bileşikler kapsadığı bulunmuştur. Bu çok önemlidir, çünkü aminoasitler bütün canlı hücrelerin yapısında bulunan proteinlerin temel yapı birimleridir. Bünyesinde protein bulundurmayan hiçbir canlı yoktur..... Bu kanıtlar çok etkileyici olmakla beraber hayatın doğuşu üzerindeki bütün soruların cevaplanmış olduğu yargısına varmamız doğru değildir.... Organik bileşiklerden ilk canlı hücrelerin nasıl oluştuğu sorusu başta olmak üzere cevaplanması gereken daha bir çok soru vardır."

Prof. Ali Demirsoy çok yararlandığım 900 sayfalık "Kalıtım ve Evrim" kitabının 79. sayfasında; ilkel canlılar ile çok organize olmuş gelişmiş hücreler arasındaki evrimsel boşluktan şöyle söz etmektedir:

"Evrimde açıklanması en zor kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Tek hücreliler ve

çok hücreliler bu karmaşık yapıyı tümüyle taşırlar; herhangi bir şekilde daha basit yapıli organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur. Son zamanlardaki varsayım şudur:

Karmaşık hücreler hiçbir zaman ilkel hücrelerden evrimsel süreç içerisinde gelişerek meydana gelmemiştir. Bir evrimsel sıçrama meydana gelmiştir. Yani ilkel hücrelerden geçiş formu olmaksızın gelişmiş hücreler meydana gelmiştir."

Açıkça görülüyor ki, insanı bırakın, gelişmiş tek hücrenin bile oluşması plan ve akıl sahibi eller işe karışmadan açıklanamamaktadır.

Aminoasitlerin proteinlerin hattâ DNA'ların ilkel çorba-da oluşup hayatın temellerini atmalarını anlayabilir ve hattâ bunun maddenin yaratılış özelliklerinin doğal bir sonucu olduğu tezini rahatça ortaya koyabiliriz. Çünkü üstün organizmalar ancak bu ilkel yaşam unsurlarının akıl ve plan devreye girerek organize edilmesi ile meydana gelebilirdi. Yüksek akla ve hü-nere sahip ruhsal varlıkların bilinçli etkilerle DNA'larda değişiklikler yapa yapa tür-

den türe geçilmesi ve yaşa-mın evrimleşmesi tezinin bu durumda Darwin kuramı ile bir çelişkisi olmayıp onu tamamlamaktadır.

Gelecek sayılarımızda ruhsal âlemin dünyamız üzerindeki maddi etkilerinin parapsikolojik kanıtları üzerinde uzunca duracağız. Onlar yaşamın gelişmesinde görev yapabilecek kudretlerle bezenmiş varlıklardır.

Başka bir alandan analogik bir örnek-le tezimizi destekleyelim. Elllerinde uygun yapı malzemeleri bol bol mevcut olamadan hiçbir mimar mühendis bir eser ortaya koyamaz. Ama biliyoruz ki, sadece malzemelerle değil; plân, proje ve ustalıkların işe karışması ile abideler yükselebiliyor.

AĞAÇ, O BİLİNMEYEN

Bizler bugün ulu ağaçların tepesine suyun nasıl ulaştığını hâlâ anlamış değiliz. Bazı ağaçlar 130 metreye kadar büyüyebildiği halde topraktan emdik-leri suyun ağacın en tepesine kadar çıktığını görmekteyiz. Okullarda bize öğretilen kılcal borularda suyun yükselmesi teorisi bugün geçerliliğini korumamaktadır. Çünkü bu kapiler çekim suyu orta boydaki bir ağacın tepesine bile çıkaramamaktadır. Kök basıncı teorisi de yetersizdir. Bu basınçla ancak 30 metreye kadar çıkabilirdiği gibi, kök basıncının olmadığı mevsimlerde de sular ağaçta yükselmektedir. Bunlar bizi yeni bir teori

aramaya zorlamaktadır. Modern biyoloji kitaplarında kohezyon - gerilim teorisinden bahsedilmektedir.

Bu teoriye göre köklerden ağacın tepesine kadar devamlı bir sütun halinde bulunan su, yapraklardaki çekim kuvveti sayesinde adetâ bir ipin yukarıya çekilmesi tarzında ağacın tepesine çıkarılmaktadır. Gerçekten yapraklarda böyle bir çekim gücünün bulunduğu da anlaşılmıştır bu gücün, suyun yaprakta buharlaşması nedeniyle oluştuğu düşünülmüştür. Ancak bir bitki buharlaşmanın mümkün olamayacağı kadar nemle doyurulmuş bir atmosfer içine konulduğu ve hattâ yapraklar tamamen suya sokulduğu halde suyun yine yukarı doğru çıktığı deneyle anlaşılmıştır.

(Bilim ve Teknik Dergisi Sayı:54 - "Ağaç O Bilinmeyen")

Evet yapraklarda bir çekim gücü vardır ve bir ip gibi suyu köklerden ağacın tepesine çıkarmaktadır.

Ama yapraklardaki bu çekim gücünün nedeni buharlaşma değildir. Ne olduğu da bilinmemektedir. Rehber Varlık bu gerçeğin altını şöyle çizmişti:

"Siz yüksek çınarın üstüne suyun nasıl vardığını bilmiyorsunuz. O Düzeni Kuran'a şükrediniz."

Belki de bugün bizim sırrına varmadığımız fotosentezde oluşan enerjinin bir bölümü, yapraklarda ince bir mekanizma ile bir çekim gücü haline çevrilerek suyun yukarı çekilmesi sağlanabilmektedir.

YAPRAK O BİLİNMEYEN

Okulda biyoloji derslerinde neredeyse bir cümlede anlatılıveren ve yaşar kalmamızın temeli olan fotosentez olayını, yüzyıllar süren araştırmalara rağmen hâlâ tam anlayabilmiş değiliz. Gerçekte dille anlatımı ne kolay: Yeşil yaprakları oluşturan hücrelerin sitoplazmalarındaki kloroplast organellerinde bulunan klorofil molekülünün katalizörlüğü sayesinde, güneş ışığından yararlanarak karbondioksit ve su sentezlenir, şeker ve oksijene dönüştürülür. Böylece hem gıdamızı sağlarız hem de o gıdaları yakarak enerjiye çevirecek olan soluduğumuz oksijeni. Söylenmesi ne kadar kolay değil mi?!..

Taklit edebildiğimiz, benzerini yapabildiğimiz anda tüm enerji sorunumuzu çözeceğimiz; petrole, kömüre ihtiyaç duymadan her istediğimizi tıpkı yeşil yapraklar gibi Güneşten bedavadan elde edeceğimiz fotosentezi neden çözemedik bugüne kadar? Anlatılması bu kadar kolay olan kimyasal reaksiyonun meydana gelmesi için o kadar değişik enzimler katalizör olarak devreye giriyor ve zincirin her halkası saniyenin kesirlerinde o kadar hızlı oluşuyor ki!.. Ve ayrıca henüz bilmediğimiz kimya ve atom fiziği kanunlarının varolması gerektiğini de sezinliyoruz. Biz bu durumdayız ama çok şükür ki doğa hiç beklememiş. Dünyamızda hücresel boyuttan başlayarak neredeyse 3 milyar yıldır fotosentezle yaşam sürüp gidiyor...

Olayın karmaşıklığını ve bilgimizdeki boşlukları biraz daha yakından

görmek için kitaplardan kısa aktarmalar yapmak istiyorum. MEB Modern Biyoloji kitabından:

".....Böylece fotosentezin en az iki çeşit reaksiyondan, kısmen fotokimyasal ve kısmen de enzimatik reaksiyondan meydana gelmiş olduğu kanısına varabiliriz.

Son 30 yılda araştırmacılar fotosentezde bir çok enzim reaksiyonlarının olduğunu gösterdiler. Bu araştırmacılar fotosentezin hızını etkileyen faktörü ölçerek olayı açıklamaya doğru iyi bir adım attılar. Fakat onlar bu konuda bilinenlerin ve bilinmesi gerekli olanların yalnız ipuçlarını buldular..... Işık enerjisinin kimyasala nasıl dönüştüğü tam olarak bilinmemektedir. Bugünkü teori, klorofil molekülündeki bir elektron tarafından bir birim ışık enerjisinin soğurulması fikrine dayanmaktadır. Bu enerji elektronu o derece uyarır ki, klorofili bırakır başka bir moleküle geçer. Bir elektronu azaldığından bu defa klorofil elektron alıcı durumuna girer. Verilen elektron yerine diğer bir elektron alınırken belirli reaksiyonlara enerji verilir. Bu reaksiyonlar en sonunda karbondhidratları (şeker) meydana getirirler bu fikrin doğru olup olmadığı bugünkü deneysel bilgilerle söylenebilmiş değildir.....

Uzun yıllar fotosentezde açığa çıkan oksijenin karbondioksitten geldiği sanıldı, fakat oksijen 18 atomları kullanılarak oluşturulan su kullanıldığında açığa çıkan oksijenin oksijen 18 olması, oksijenin sudan elde edildiğini göstermektedir. Suyun elektron vermek

üzere ne şekilde reaksiyona girdiği fotosentezin bugün için en az bilinen yönüdür."

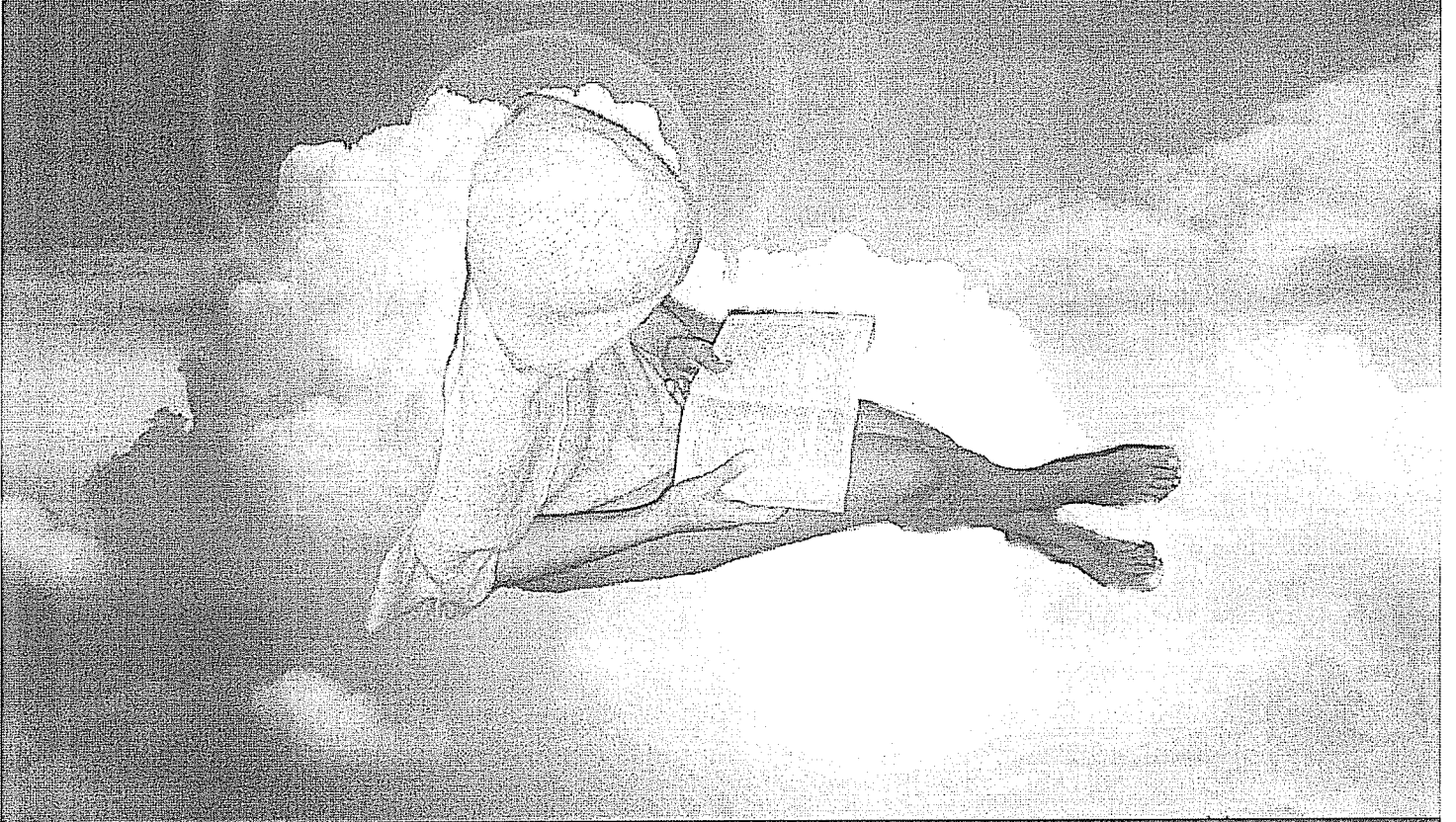
D.O.Hall ve K.K. Rao'nun "Photosynthesis" kitabından bir paragraf:

"Biz şimdiye kadar oksijen çıkışının zincirdeki ucu hakkında çok az şey söyleyebiliyoruz. Zira biz, yapraklarda suyun oksijen ve hidrojen iyonlarına nasıl ayrıştığı konusunda çok az şey biliyoruz. Bilgimizdeki bu boşluk çok esef vericidir. Çünkü suyun iyonlarına ayrılmasının fotosentezde çok önemli, başlı başına bir rolü mevcuttur.

Kimyasal olarak bu problemi çözmek de önemli, biyolojik olarak da. Çünkü soluduğumuz tüm oksijen kloroplastlardaki bu reaksiyondan oluşmaktadır."

Son olarak Prof. Dr Ali Demirsoy'un o çok değerli eseri "Kalıtım ve Evrim" kitabının 85. sayfasından insanlığın gelecek yıllarda yaşar kalması için fotosentezi mutlaka çözümlemesi gerektiği konusundaki yüzde yüz katıldığı yargısı:

"Bugün insanların çoğalma hızı ve organik maddelerin sunumu arasındaki denge bozulmaktadır. Eğer fotosentezin işleyişi tam açıklanıp, sanayide bu yolla, Güneş enerjisinden organik madde elde edilemezse bir BESİN KRİZİ ile karşılaşacağımız kesindir."

Kutsal Kitaplar, Peygamberler ve Parapsikolojik Olaylar Tanrı Varlığının Kanıtlarıdır

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

YOLUMUZU ÇİZMEK BİZE KALMIŞ

Ekonominin temeli iş bölümüne dayanır.

Bu nedenle herkesin ayrı bir mesleği seçmesi, ayrı alanlarda bilgi sahibi olup ustalaşması gayet doğal. Bunun gibi her birimizin ayrı zevkleri, hobi-leri, ayrı yaşam stilleri olması da birey-lerin biricikliğinin doğal bir sonucu. Dünyaya gelmemizin en önemli nedeni olan "yaşam sanatında ustalaşmak" da sadece ve sadece bizim kendi özgün kararlarımızla gerçekleştirebileceğimiz bir şey.

Yaşamımıza anlam vermek, doğru yaşamının temel kurallarını öğrenip; bedenimizin, aklımızın ve ruhumuzun en uygun koşullar içinde gelişmesini sağlamak, tam tamına her birimizin kendi özgür iradelerimizle ve inançlarımızla gerçekleştirilebilir ancak.

Nasıl ki dünyaya yalnız gelip, ötelere yalnız gidiyorsak yaşam ustalığı edinmede de böylesine yalnızız.

Elbette başkalarının deneyimlerinden, bilgilerinden, düşüncelerinden yararlanacağız ama son kararı kendimiz vermek zorundayız.

İşte burada iş bölümü, eylemi ve sorumluluğu başkasına yüklemek asla söz konusu değil.

Yaşama anlam vermek, doğru ve yanlış davranışlarımızın farkına varmak bütünüyle inanç dünyamıza bağlı.

Kuyruklu yıldız gibi, semâda bir görünen bir kaybolan sadece bedenden ibaret geçici bir yaşam içinde miyiz,

yoksa çok yüce bir kudretin yaratıp ana kurallarını koyduğu ve kararlarımızda bizi özgür bıraktığı sonsuz bir ruh yaşamının bir kesitinde miyiz? İşte yaşam sanatında ustalaşmamız için sadece kendimizin vereceği en önemli, en hayati karar bu!..

Bütün davranışlarımızın ana rengini, ana doğrultusunu bu hayati kararımız belirleyecektir.

Birkaç aydan beri Yaradan inancı üzerinde durmamızın sebebi de tamamen budur.

Yüce bir aklın, emsalsiz bir hünerin; hesaplı, plânlı düzenli bir eseri miyiz; yoksa maddenin tesadüfen oluşturduğu geçici bir varlık mıyız sorusuna, en doğru cevabı canlılar âlemine bakmakla bulacağımızdan, hatırlayacaksınız yazılarımızda ilk ön tıp profesörlerinin sözlerine yer vermiştik.

Canlıların içgüdülerinde sergiledikleri en ince matematiğin ve büyük ustalığın tesadüfen olamayacağını en yetkili uzmanlardan aktardık. Fizik biginlerinin yaptıkları incelemenin ışığında evrenin big-bang ile oluşmasının ilk saniyesinde bile patlama hızının nasıl ince bir hesaba dayandığını görmüştük. Maddenin hayatı oluşturacak özelliklerle donatıldığının bir diğer örneği olarak karbon atomunun enerji düzeyinin ön hesaplara tam bir uygunlukta yaratılması sayesinde, yaşamın temelini oluşturan elementlerin varolabildiklerini görmüştük.

Bütün cisimler ısınınca genleştiği ve katılaştıkça büzüştüğü halde suyun tersine davranarak 0 derece ile 4 derece

arasında genleşmeyip büzüşmesi ve buz haline gelirken büzüşmeyip genleşmesi sayesinde, okyanusların buz deryası haline gelmemesi de bunun başka bir delili idi.

Bir kaç milyar yıl önce, yaşamın temelini oluşturacak organik maddelerin okyanuslardaki ilkel çorba içinde meydana gelmesi, fotosentezle güneş enerjisinden gıdalarımızın ve oksijenimizin sağlanması, suyun yüksek ağaçların tepesine ulaşması da maddenin, yaşamı oluşturma özelliğinde yaratıldığının kanıtlarındandı.

Gerçekte bütün bunları bilmesek, bir ilk çağ insanı gözüyle bile baksak; evrenin ve canlıların yaratılışındaki büyük zekâ ve hünerin farkına varmakta zorlanmayız.

Ama bilgimiz arttıkça hayranlığımız da artıyor. Canlıların yaşamasında ve üremesinde rol sahibi olan DNA molekül yapısının çok büyük bir koruma altına alındığını biliyoruz. Ama değişikliğe uğrayabildiğini, plastik özellikte olduğunu da. Nitekim gen mühendisleri de bundan yararlanıyorlar. Bu nedenle canlılar dünyasında türden türe geçiş, imkân sınırları içinde olmakla beraber; bunun aynı gen mühendisliğindeki gibi bilgi ve hünerle gerçekleştirilebileceğini görüyoruz. Her türdeki kendine özgü organları ve birbirinden tamamen farklı içgüdüleri nasıl tesadüfe bağlayabiliriz?

Darwinci biyologlar bile, tatlısu midyesi (Lampsilis) nin üremesine yardımcı olmak için arka kısmında bir sahte balık düzeni oluşturmaya hayranlıkla bakıyorlar.

Yeryüzünde hayatın oluşup gelişmesinde hem maddeyi buna göre yaratmış olan Yüce Tanrı'nın kudretini hem de Yaradan'ın kanunları içinde yer alan, Darwin kurallarını uygulayan, bilgi ve hüner sahibi manevi varlıkların etkilerini hesaba katmak en akılcı yol olacaktır. Parapsikolojik olaylarda ruhsal varlıkların maddeye fiziksel etkilerine sürekli tanık olduğundan onların Yaradan tarafından yeryüzündeki biyolojik gelişimin icrası ile görevlendirilmelerinde şaşılacak bir durum yoktur.

KUR'AN O'NUN ESERİ

Sadece evrene ve canlılara alıcı gözle bakıp üzerinde derinliğine düşünerek O'nun varlığına inanabiliriz. Ama hepimizi sevgisinden vareden yüce merhamet sahibi Rabbimiz bununla yetinmemiş, başlangıçtan itibaren gönderdiği gülyüzlü peygamberlerle bizlere varlığını ve doğru yaşama kurallarını sürekli hatırlatmıştır.

Ayrıca zaman zaman her birimizin yaşadığı parapsikolojik olaylar; gerçekleşen rüyalar, telepati, önsezi ve medyumluk olayları da madde ötesinde bir âlemin varlığını bizlere sürekli hatırlatmaktadır.

Son kitap Kur'anın asla Hz. Muhammed tarafından yazılamayacağına doğrudan O'nun katından gönderildiğinin kanıtları üzerinde geçmiş yazılarımda uzunca durmuştum. O dönemde çok rağbette olmasına, yarışmalar açılıp birinci gelen şiirler kâbe duvarında bir yıl asılı kalmasına rağ-

men Hz. Muhammed'in yazdığı bir tek mısra bile olmamıştı. Ne var ki, 40 yaşında peygamberliğin başlamasından sonra onun vahiyle aldıkları o kadar büyük bir şiiriyet ve edebiyat hüneri sergiliyordu ki; baş şair Lehid, kendisinin kâbe duvarına asılı şiirini yırtıp müslüman olmakta tereddüt göstermemişti. Arapça bilmesek bile sadece Fatiha Sûresini okumakla bunun farkına varabiliriz. Sûrenin başından sonuna kadar edebiyatta "secî" diye adlandırdığımız düz yazıdaki kafiyenin (uyak) büyük bir ahenkle sergilendiğini görmemiz çok kolay. Bu nedenledir ki, hafızlar koskoca kitabı başından sonuna kolayca ezberleyebiliyorlar.

Kur'anda bu edebi hünerin yanısıra; gönüllerin eğitilmesi, ahlâkın geliştirilmesi, toplumsal ahenk ve işbirliğinin sağlanması için getirilen kuralların ihtişamı da göz kamaştırıcıdır. Bu nedenle Avrupa'da "karanlık" diye adlandırılan ortaçağ; islâm dünyasında bilimde, sanatta, siyasette büyük atılımların yapıldığı aydınlık yüzyıllar olarak yaşanmıştır.

O çağda asla bilinmeyen, sonraki yüzyıllarda tarihi ve arkeolojik araştırmalarla doğrulanan geçmiş yüzyıllara ait toplumsal olaylardan söz eden pek çok âyet de Kur'anın yüce kattan gönderilen bir kitap olduğunun sağlam kanıtlarındandır. Bunlardan şimdiki nesilleri en çok etkileyecek olan bilimsel nitelikteki, o devirdeki kimsenin bilmesine imkân olmayan doğa kanunlarından söz eden Kur'an âyetleridir. Bunları aktararak yeniden hatırlamamızda yarar görüyorum.

1400 YIL ÖNCE

BUNLARI KİM BİLEBİLİRDİ?

*"O, geceyi gündüzü,
Güneş'i Ay'ı yaratandır ve
bütün o yıldızlar her biri
kendi dairesi içinde
yüzmemektedir." (Enbiya-33)*

Bütün yıldızların bir yörüngede devindikleri söyleniyor. 150 yıl öncesine kadar plânetlerin hareketli, yıldızların sabit olduğu sanılıyordu. Uzaklıklarından öyle görmüşüz. Şimdi onların da Kur'anın 1400 yıl önce bildirdiği gibi hareketli olduğu anlaşılmıştır.

*"Sen dağları görür, onları
yerinde durur sanırsın.
Halbuki onlar bulut gibi
geçip gider." (Neml-88)*

Dünyanın sabit olmayıp döndüğü 1400 yıl önce insanları şaşırtmadan ancak bu kadar güzel bir örnekle anlatılabildi. Çünkü insanların sağduyusu dünyayı hareketsiz; Güneşi de doğmasıyla, batmasıyla bizim etrafımızda dönüyor diye bellemekte çok haklı idi. Dünyanın dönmesi ile ilgili hiçbir sarsıntı, rüzgâr hissetmiyor, yukarıya fırlattığımız bir taş öteye değil, yine kendi elimize düşüyordu. 400 yıl önce bile Galileo "Dünya dönüyor" dediği için az daha canından oluyordu. Kur'an, sağduyu ile çatışmaya girmeden ince bir uslûpla

gerçeğin altını çiziveriyor. Ayrıca eğer peygamber hahamlardan duyduklarıyla Kur'anı yazmış olsaydı; Kitabı Mukaddes'deki Yûşa peygamberin Güneş'e "Dur" dediğini ve saatlerce Güneş'in aynı yerde çakılı olarak kaldığını onlardan öğrendiğinden böyle bir âyeti yazar mıydı hiç? 400 yıl önce Galileo'yu dinsizlikle suçlayan papalık da bu Yûşa âyetini örnek göstererek dünyanın durduğunu, Güneş'in hareket ettiğini kutsal metinlere dayanarak rahatlıkla öne sürüyordu.

*"O meyvelerin hepsinden
yine kendilerinin içinde
çiftler yaratmıştır... Bütün
bunlarda iyi düşünecekler
için elbette âyetler (doğa
kanunları) vardır." (Rad 2-3)*

Kur'anda "çift" in karşılığı olarak "zevceyn" yani karı-koca sözcüğü geçmektedir. Bu, Hz. Muhammed'den yüzyıllar sonra bulunmuş bir gerçeği; yani çiçeklerin içindeki erkek ve dişi organları ifade etmektedir.

*"Biz aşılایıcı rüzgârlar
gönderdik... " (Hicr-22)*

Aşılایıcı olarak "levakıh" kelimesi geçmektedir. "İlkah edici, döllendirici rüzgârlar" anlamına geliyor. Bu âyet de yeni bulunmuş bir gerçeği, yani polen tozlarının rüzgârlarla savrulurak çiçeklerde döllenmeyi sağlaması gerçeğini yüzyıllar öncesinden bizlere duyurmak-

tadır. Peygamberin dönemini bırakınız, ondan 600 yıl sonra yaşayan, üstelik hem tıp hem Kur'an bilgini olan Fahrettin-i Razi bile o devirde bundan habersiz olduklarından bu âyeti yorumlayamamış, acaba rüzgârlar bulutları aşılار da yağmur mu yağar diye şüphede kalmıştır.

KUR'ANDA ALLAH KAVRAMI

Kur'anda O'nun varlığının kanıtları üzerinde sık sık durulur. Ayrıca doğrudan Yaradan'la ve icraatlarıyla ilgili bilgiler de verilir.

"Allahın rahmetinin eserlerine bakın, nasıl yeri ölümünden sonra diriltiyor. Şüphe yok ki O, ölüleri de diriltecektir. O her şeye gücü yetendir." (30/50)

"Tanrınız bir tek Tanrıdır. O'ndan başka Tanrı yoktur, O rahmândır, rahîmdir." (2/163)

"Rabbin onların göğüslerinin neyi gizleyip, neyi açığa vurduğunu bilir." (28/69)

"Gözler O'nu görmez, O gözleri görür. O lâtif, (gözle görülmez) her şeyi haber alandır." (6/103)

"Allah'ı bir şeye benzetmeye kalkmayın. Çünkü Allah bilir siz ise bilmezsiniz." (16/74)

"De ki: Allah birdir. Allah sameddir. (Her şeyin başlangıcı ve yürütücüsüdür) Kendisi doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi olmamıştır." (112/1-4)

"Allah ki ondan başka Tanrı yoktur, daima diri ve yarattıklarını koruyup yönetendir. Kendisini ne bir uyuklama

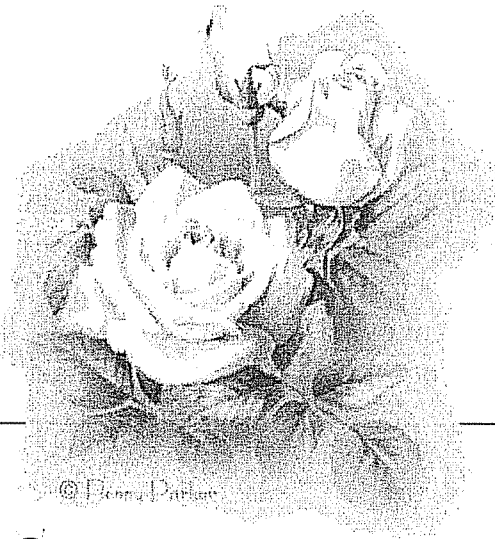
ne de uyku tutmaz. Göklerde ve yerde olanların hepsi onundur. O'nun izni olmadan O'nun katında kim şefaet edebilir? Önlerde ve arkalarda olanı bilir. O'nun ilminden ancak kendisinin dilediği kadarından ötesini kavrayamazlar. O'nun kürsüsü gökleri ve yeri kaplamıştır. " (2/255)

O HER ŞEYLE BİR YERDE,
O HER ŞEYLE
GÖNÜLLERDEDİR.

Bizim celselerimizde Yaradan'ın hem her birimizde hem her yerde; hem zamanda, hem zaman öncesinde ve sonrasında varolduğu, ancak bunlarla sınırlandırılmayacağı, tüm yarattıklarının dışında da bizatihi mevcut olduğu, yani içkin ve aşkınlığı şöyle anlatılır:

"O vardır... O birdir...
O bütündür... O tamdır...
O anlama sığmaz,
anlam O'nda vardır.
O gerektir.. O gerçektir..
O varedilmeden vareden,
O almadan veren,
O her şeyi bilen Tek'tir.
O gördüğünüz her yerde,
O göremediğiniz bir yerde,
O gökte, O yerde,
O en küçükten küçüğe..
O en büyükten büyüğe..
O sınırdaki,
O sınırın dışında,

sınır O'nun içinde,
O yeri belli olandır.
O aldığınız her nefeste,
O çıkardığınız en küçük seste,
O sizde, O bizde vardır.
Biz böylece O'ndayız.
O erişilmez bir yerdedir şüphesiz.
O gördüğünüz yedi renkte..
O görmediğiniz yedi renkte..
O bilmediğiniz bir yerde,
O hayırda, O şerde,
O dilekte, O yürekdedir..
O'nun katı yücedir..
O abes iş yapmaz..
O bilir, O vareder, O verir..
O zamandan önce vardı,
O zamandan sonra olacak..
O zamandır... Zaman O'ndadır..
O bilinmeyen birgün,
birlikte varacağınız yerdedir.
O her şeyin tümünde,
O her şeyin en azında,
O her şeyin en çoğunda,
O her şeyle bir yerde,
O her şeyle gönüllerdedir..."

HZ. MUHAMMED'İN HADİSİ,
FRANSADAKİ
RUH CELSESİNDE
ONAYLANIYOR

Sadece kutsal kitaplarda değil, peygamberlerin yaşantısı ve sözlerinde de maneviyata inancımızı pekiştirecek neler var. İşte onlardan bir tanesi. Peygamberin intihar edenlerin âkıbeti ile ilgili hadisleri şöyle:

"Kim ki keskin bir âletle kendini öldürürse, bu kimse de cehennem ateşinde o âletle azap olur."

"Kendini boğan kimse, cehennemde kendini boğar; kendini vuran da cehennemde kendini vurur."
(Sahihi Buhari Muhtasarı Cilt:4 Hadis No: 667/669)

"Her kim bir dağdan kendini aşağı atıp öldürürse, bu intihar eden kimse cehennem ateşinde ebedi ve daimi surette kendisini yüksekte aşağı bırakır olacaktır." (Sahihi Müslim Mehmet Sofuoğlu çevirisi Cilt 1 Hadis No:175-109)

Çok az dile getirildiği için islâm ülkelerinde bile az bilinen bu hadislerden 19.yüzyılın Fransasında, bir medyum aracılığıyla ruhsal görüşmeler yapan kişilerin hiçbir bilgisinin olmadığı apaçık. 1858 yılı 7 Nisanında Paris'te

bir umumi banyoya girip küveti doldurup ustura ile boğazını keserek intihar eden kişinin ruhu, altı gün sonra Paris Spiritizma Derneğinde trans uykusunda olan medyumun rehber varlığı tarafından celseye davet edildi. Celsenin yöneticisi Klasik Spiritüalizmanın kurucusu Allan Kardec, gelen ruha şimdi nerede olduğunu sordu:

Cevap: "Bilmiyorum. Siz söyleyiniz ben neredeyim? Ben yaşıyor muyum? Söyleyiniz, tabutun içinde boğuluyorum."

Soru: "İntiharınızın sebebi nedir*"

Cevap: "Ben öldüm mü? Hayır. Hâlâ bedenimdeyim. Merhametli bir el çıksa da bu işi bitirsel!.."

PARAPSIKOLOJİK KANITLAR

Batı dünyasında bağnaz kilise doktrinleri ile uyuşmayan bilimsel buluşlar, düşünen kafalarda maneviyata karşı büyük şüphe tohumlarının filizlenmesine yol açmıştı. İşte materyalist inancın böylesine koyulaştığı 19. yüzyıl ortalarında oralarda parapsikolojik olaylarda patlama tarzında öyle bir artış oldu ki, Nobel ödüllü bilim adamları bile yıllar süren ruhsal araştırmalar yaptılar ve sonunda Yaradan'ın varlığına, öte âleme ve öte âlemle görüşmeler yapılabileceğine kesinlikle kani oldular, kitaplarında bunu açıklıkla dile getirdiler. 1882'de İngiltere'de her branştan bilim adamları biraraya gelerek SPR adıyla Ruhsal Araştırmalar Derneği kurup dergiler yayınladılar. Sonra da bunun bir benzeri ABD de kurulup faaliyete geçti.

Gelecek yazılarımda onların araştırmalarından uzunca söz edeceğim. Hep şikâyet edip durur, "Her şeyi batıdan mı alacağız biraz da kendi yapıp ettiklerimizden söz etsek" demez miyiz? Bu nedenle öncelikle kendi ülkemizdeki bireysel ve bazılarında bizzat bulunduğum topluca yapılmış parapsikolojik deneylerden bahsedeceğim.

Biliyorsunuz Türkiyede bu konuda her şey 60 yıl önce iç hastalıkları uzmanı Dr. Bedri Ruhselman'ın kitapları ve dernek çalışmaları ile başlamış, çevresi hızla ilgili kişilerle dolmuştu. 40 yıl önce bu kişilerden sekizi ile söyleşiler yapmış ve yaşadıkları parapsikolojik olayları dergimizde yayınlamıştım. Gelecek sayılarımızda sürdürmek üzere öncelikle bunlardan alıntılar yapmak istiyorum.

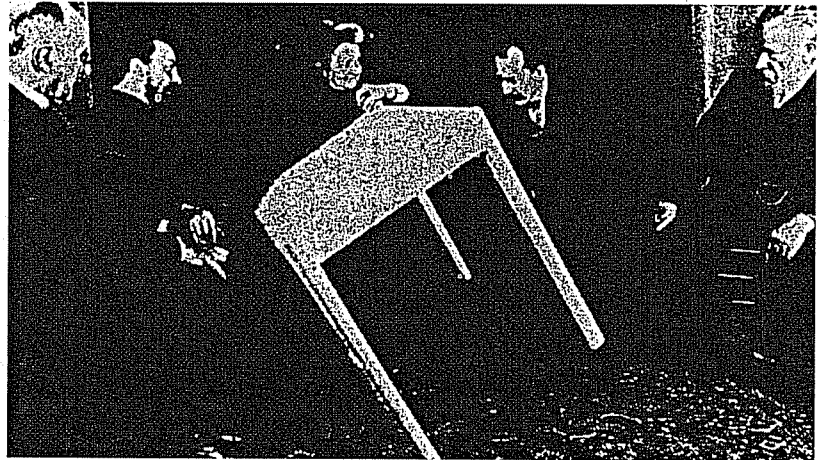
İşte Dr. Bedri Ruhselman'ın en eski arkadaşlarından ve 1950 yılında onunla birlikte "Metapsişik Derneğinin" kurucularından olan KBB uzmanı Prof. Dr. Sevil Akay'ın yaşadığı çok ilgi çekici iki parapsikolojik deney:

MASA HAVALANMIŞTI

"Zamanını kesin hatırlamıyorum 1945 -1947 yıllarında Taksim Cumhuriyet Caddesinde, Afgan Kralı Emanullah Han'ın eniştesi Abdülvahap Tarzi Han'ın evinde bir celse yapmıştık. Medyumumuz Muallâ isimli bir hanımdı. Önce bir fiziki deney yaptık. Beş kişi bir masanın etrafına oturmuş, ellerimizi masanın üstüne koymuştuk.

Biraz sonra masa yavaş yavaş havalanmaya başladı. Dört bacağı da yerden ayrılmıştı. Masa yükselmeye devam ettiğinden biz de ayağa kalkmıştık. Bu şekilde başımız hizasına kadar masa yükseldi sonra yavaş yavaş inerek eski halini aldı. Son şüpheleri gidermek için olacak olay iki defa tek-rar etti. Ben hile ihtimalini düşünerek tedbirimi zaten önceden almıştım. Medyumun karşısına kendim geçmiş, iki yanına da karımı ve bu işlere inanmayan Dr. Pakize Tarzi hanımı koymuştum. Ayrıca odada loş bir ışık vardı ve her şey apaçık görülüyordu.

"Masa deneyinden hemen sonra aynı medyumla bir ruhlarla konuşma celsesi yaptık. Gelen varlık, aklımızdaki sorulara cevap vereceğini söylüyordu. Ben daha ispatlı olsun diyerek yan odaya geçtim ve bir kağıda sorumu yazarak cebime koydum. Kağıda şunu yazmıştım: "Spiritüalizma ile tasavvufdan hangisini tercih edersiniz?" cevap sırası bana gelince medyum süratle şu cümleyi yazmıştı: "Tercih meselesine bir şey diyemem; bu tamamen sizin kültürünüze bağlı bir hususiyettir." Aynı şe-

kilde Dr. Pakize Tarzi'nin de aklındaki sorunun tam karşılığını vermişti.

"SİZDE EMÂNETLERİM VAR"

"Anlattığım olayın ceryan ettiği senelerde veya bir sene sonra Meliha isimli felsefe eğitimi gören bir kızla celseler yapmıştım. Birinci veya ikinci tecrübemizde idi; genç yaşta ölmüş kızkardeşimin ruhunu çağırdım. Geldi. Medyum kızkardeşimi tarif etti, tamamen uymaktaydı. Bundan sonra soru ve cevaplar şöyle devam etti:

- "Kaç yaşında öldünüz?"
- "19 yaşında."
- "Hastalığınız neydi?"
- "Medyum karnını gösterdi."
- "Neydi" diye ısrar ettim.
- "Peritonit" dedi. Cevapların hepsi doğrudu. Medyum gelen varlığın sözünü naklederek:

- "Sizde emânetlerim var diyor" dedi.

Ben böyle birşey hatırlamıyordum.

- "Ben bilmiyorum" dedim. Epeyce ısrar etti. En sonunda:

- "Kafam" dedi.

Bu kelime beni şaşkına çevirmişti. Gerçekten kızkardeşimi çok sevdiğimden onun kafatasını hatıra olarak saklamıştım.

Söz bu noktaya gelince sayın Akay bana bir camekân içindeki kızkardeşine ait kurukafayı gösterdi ve sözlerine devam etti. Yeni tanıştığımız medyumun bu en gizli hususiyetleri bilmesine imkân yoktu. Gelen varlığın kızkardeşim olduğuna iyice inanmıştım. Kurukafayı ilk mezarına koymamı istiyordu. Çünkü mezarı

nakledilmişti. Ona ruhunun bedeninden ayrıldığını, geri kalanların artık eski elbise gibi olduğunu, bunlara bağlı kalmamasını uzun uzun anlattım. Bana inandı ve teşekkür etti. "Emânetlerim var" diyerek çoğul kelime kullanmıştı. Bunu sordum:

"Saçım" dedi. Böyle birşeyi asla hatırlamıyordum.

- "Saç yok bende" dedim.

- "Var" dedi ısrarla.

- "Nerede" dedim:

- "Kütüphanede"

- "Hangisinde?"

- "Doktor kitaplarının bulunduğu kütüphanede"

- "Hangi katta?"

"- İkinci rafta"

Doğrusu böyle birşeyden hiç haberim yoktu. Son derece meraklanmıştım, medyum o halde bırakarak hemen kütüphaneye koştum. Bahsedilen raftaki kitapları süratle karıştırırken bir de ne göreyim: Bir kitabın içinde bir zarf, zarfın içinde de bir demet saç!..

Allak bullak olmuşum. Saç ortaya çıkmıştı ama ben yine de bir şey anlamamıştım. Bin bir düşünce içinde medyum uyardırdım ve hemen İzmir'deki anneme olayı anlatan bir mektup yazdım. Gelen cevap bütün düğümleri çözüyordu:

"Kızımın 13 yaşında iken saçlarını kesmiştim. Bana 'Sakla bunu anne, ölünce size hatıra kalır' demişti de ters ters bakmıştım ona."

"Biz o saçın kesilmesinden sonra 8 - 9 ev değiştirdik. Bu taşınmalar esnasında saçın içinde bulunduğu zarf, dön-

müş dolaşmış benim tıp kitabının içinde karar kılmış herhalde..."

Medyum Orhan Ergen katalepsi haline gelmiş, başı bir sandalyeye, ayakları diğerine gelmek üzere gerilmiş ve üzerine bir şahıs oturmuş halde görülüyor. Ayakta eli yüzünde inceleyen Ahmet Kayserilioglu, eğilmiş süreyi kontrol eden Dr. Refet Kayserilioglu

Tanıkların Ağzından Ruhsal Olaylar

Ahmet Kayserilioglu, Psikolog

KATILDIĞIMIZ PARAPSİKOLOJİK DENEYLER İNANCIMIZI PEKİŞTİRDİ

Gözlem ve deneylerle yani bilimsel yöntemlerle 19. yy ın ikinci yarısından itibaren yapılan parapsikoloji deneylerinden elde edilen sonuçlar; fizik, kimya gibi doğrudan madde ile ilgili alanlarda uzmanlaşmış, Nobel Ödülü kazanmış bilginleri bile maneviyata, Tanrı'nın varlığına inandırmıştı. Zamanımıza kadar süren 160 yıllık bu bilimsel ruhsal araştırmaların önemli aşamalarını gelecek sayılarımızda sizlerle paylaşacağım. Ama önce ülkemizdeki, bazılarında bizzat bulunduğum deneylerden söz etmem sanırım daha yararlı olacak.

Tanıklık ettiğimiz parapsikolojik olaylar hepimizin manevi inançlarının pekişmesinde çok yararlar sağladı. Yaşadıklarımızı tanıkların ağzından ilk defa duyanların hayat görüşlerinde, üzerinde derin düşünceler ürettikleri takdirde, olumlu gelişmeler olacağı kuşkusuzdur.

1950'lerde, yani batılılardan 100 yıl sonra Dr. Bedri Ruhselman'ın çalışmaları ve yayınladığı kitaplarla Türkiye-mizde parapsikolojik araştırmalar sağlam bir temel üzerinde yükselme şansına kavuşmuştu. Faaliyetlerinde ona destek olan sekiz spiritüalistle 40 yıl önce söyleşiler yapmış, ilginç gözlem ve deneylerini dergimizde yayınlamıştım. Geçen sayıda, ilk söyleşimi yaptığım KBB uzmanı Prof.Dr. Sevil Akay'ın anlattıklarından

bir bölümünü sizlere aktarmıştım.

Bedri Ruhselman'ın 1950'de arkadaşlarıyla kurduğu ve birkaç yıl başkanlık yaptıktan sonra görevini ağabeyim Dr. Refet Kayserilioğlu'na (1922 - 2004) devrettiği Metapsişik Derneği; 1960 Şubatında yayımına başladığı Ruh ve Madde Dergisi ile kapalı bir kutu olmaktan çıkmış, deyim yerindeyse halka inmeyi başarmıştı. Dr. Kayserilioğlu büyük gayret ve özveriyle derginin yayını üç yıl sürdürüp sağlam temellere oturtuktan sonra dernekten ayrılmış ve hemen Ruh Dünyası ve sonra da okumakta olduğunuz Sevgi Dünyası Dergilerini aralıksız yayınlayarak; Ruhselman'dan sonra bu konunun önderi olmuştur. 3 ay sonra Şubat 2010'da onun 1960 şubatında başlatıp hiç ara vermeden üç ayrı isim altında sürdürdüğü dergicilik yaşamının 50. yılını, ruhunu şâd ederek coşkuyla hep beraber kutlayacağız.

Üç yılın sonunda Dr. Refet Kayserilioğlundan nöbeti devralan Metapsişik Derneğindeki arkadaşlarımız; Ruh ve Maddeyi aralıksız bugünlere kadar getirmelerinin yanı sıra, ruhsal konularda çeviri ve özgün pek çok kitap yayınlamaya, bir çok şehirde şubeler açarak konunun ülkemizde yayılıp benimsenmesinde çok yararlı çalışmalar yaptılar. Hizmetlerini günümüzde de aynı hızla sürdürüyorlar. Bu bağlamda en büyük katkıyı yapan kuşkusuz 30 yıl boyunca dernek başkanlığını özveriyle sürdüren rahmetli arkadaşımız Ergün Arıkdal (1936 - 1997) olmuştur.

dik eden bir ruhî celseye şahit oldum. Operatör bendim. Orhan Ergen isimli bir çocukluk arkadaşımı transa geçirmiştim. Arkadaşım yazıcı bir medyumdu.

Bu yazımda 40 yıl önceki söyleşimizde Ergün Arıkdal'ın anlattığı ruhsal denemelerin bir kısmını sizlerle paylaştıktan sonra; 1960 -1961 yıllarında dernek arkadaşlığı yaparken birlikte tanıdığı olduğumuz ruhsal çalışmalardan söz edeceğim. En sonunda da yine doğrudan tanıdığı olduğum hipnoz ve ekminezi deneylerini sizlere aktaracağım.

HİÇ BİLMEDİĞİ ARAPÇA'YI ARAP HARFLERİYLE YAZMIŞTI

Ergün Arıkdal daha 7 yaşında iken ruh celsesinde bulunduğunu, bu nedenle gazete ve dergilerde ruhsal konulardaki hiçbir yazıyı kaçırmadan okumaya çalıştığını, nihayet 1956 yılında Dr. Bedri Ruhselman'ın Ruh ve Kâinat kitabını okuyarak öğrenme isteğinin tam karşılığını aldığını, vakit geçirmeden de onun kurduğu Metapsişik Derneği'ne katıldığını anlattıktan sonra; kendi operatörlüğü ile yürüttüğü ilginç bir ruhsal denemeyi şöyle anlatmıştı:

"Beni çok etkileyen ve inancımı tas-

Gözleri kapalı, elinde kalem bekliyorduk... Derken bir ruhla irtibat başladı. Fakat ne tuhaftır ve ne hayret vericidir ki, medyumumuz süratle sağdan sola doğru ve eski harflerle yazıyordu. Ne o, ne de ben bu yazıyı okumasını hiç bilmediğimizden yazılanlardan bir şey anlamamıştık. Bilenlere okutturduk. Meğer Adana'da yaşamış ve o günlerde vefat etmiş bir yaşlı fellâhın ruhuymuş bizimle temasa geçen. O yazılarda kendini ve yaşadığı yeri anlatıyordu; üstelik de Arap lisanı ile.."

"Medyum arkadaşımdı. Onu çok yakından tanıyordum. Ne Arap harflerini ne de Arap lisanını hiç bilmezdi... Bir kaç sene sonra 1960 da onu Metapsişik Cemiyetine getirdim. Siz de biliyorsunuz çok müspet ve istifadeli deneyler yapılmıştı bu arkadaş üzerinde..."

Orhan Ergen'le Dr. Refet Kayserilioğlu'nun yönetiminde Taksim Sıraselvilerdeki Metapsişik Derneği merkezinde, üyelerin dışında dileyen kişilerin katıldığı aylar süren muhteşem

hipnoz deneyleri yapılmıştı 1960-1961 yıllarında. Hepsinde hazır bulunduğum bu deneyleri sizlere aktarmaya çalışacağım. Ama önce 1957 yılında ünlü Amerikalı medyum K. Milton Rhinehard'ın İstanbul'da yaptığı üç ayrı ruhsal deneyin sonuncusunu Ergün Arıkdal'dan dinleyelim. İlk ikisini de Dr. Refet Kayserilioğlu'ndan aktaracağım.

AMERİKALI MEDYUMLA İSTANBUL'DA YAPILAN ÜÇ RUHSAL DENEY

Ergün Arıkdal anlatıyor:

"Maalesef komple bir medyum olan Rhinehard'ın Cemiyet binasında, Dr. Sevil Akay'ın evinde ve Eminönü Halkevinde yaptığı üç ruhsal gösteriden sadece sonuncusunda bulunabildim. İlk ikisini de katılan arkadaşlardan bütün detaylarıyla öğrendim. Cemiyet binasında çok kati telepati ve klervoyans tecrübeleri yapılmış. Dr. Sevil Akay'ın evinde yapılan voie directe (vasıtasız ses) deneyi ise daha ilginç.

Medyum ağzına su alıyor ve dudakları flasterle yapıştırılıp imzalanıyor. Transa geçtikten sonra megafona benzeyen bir boru kimsenin eli dokunmadan havaya yükseliyor. Biraz sonra değişik seslerle kadın-erkek birçok bedensiz varlık bu borudan dinleyicilere hitap edip sorulara cevap veriyorlar. Deney sonunda yapılan kontrolde yapıştırılan flasterin ve imzaların ilk durumunu muhafaza ettiği görülüyor."

"Amerikalı medyumla eski Eminönü Halkevinde halkın huzurunda yapılan

deneyde bizzat bulundum. Gerçekten çok muhteşem olmuştu. Salonda bulunan 4-5 kişinin ölmüş akrabalarının ruhları konuşmuş, ancak kendilerinin bilebileceği ailevî sırlardan, isimlerden bahsederek kesin deliller vermişlerdi. Deliller o kadar netti ki, konuşan ruhların yakınlarından bazıları heyecandan ağlamışlardı."

Amerikalı medyumla yapılan ilk iki ruhsal gösteriyi de **Dr. Refet Kayserilioğlu'nun Ruh ve Madde** Dergisinin 11. sayısındaki yazısından sadeleştirerek özetliyorum.

"1957 yılının Kasım ayı ortalarında ünlü Amerikalı medyum Rhinehard Türkiye'ye geldi. İkinci gün akşamı Metapsişik Cemiyetinde bir tecrübe yapıldı. Gayet kuvvetli klervoyan medyumluk özellikleri gösterdi. Ertesi akşam bir arkadaşın evinde yapılan celsede odanın köşelerinden birine bir perde gerilip içine bir sandalye yerleştirilerek fizik celselerde kullanılan kabin haline getirildi. Sonra medyum ağzını su ile doldurdu ve ağzının üzerine geniş bir flaster yapıştırıldı. Bir arkadaş tarafından yarısı medyumun yanağına yarısı da flasterin uçlarına gelmek üzere imzalar atıldı. Bu durumda medyumun değil konuşmasına, ağzını oynatmasına bile imkân yok. Hem ağzında su var hem de ağzı oynarsa imzalarda bozulmalar olur. Celse başladıktan 5 dakika sonra medyumun kabine yerleştiği megafona benzeyen

alüminyum bir borudan kalın bir erkek sesi işitildi. Büyükçe olan odada 25 - 30 kişi vardı. Oda ufak bir ışıkla aydınlatılmıştı. Bütün hareketler açıkca görülebiliyordu. Gür erkek sesi İngilizce olarak kendisinin medyumun rehberi Dr. Kensington olduğunu söyledi ve hazır bulunanları selâmladı. Celse hakkında izahat verdi. Bu arada bazı arkadaşlara hitaplarda bulundu. Biraz sonra bir kadın sesi duyuldu. Seslerin borudan çıktığı anlaşıyor, borunun hareketleri duyuluyor fakat perdeden dolayı görülemiyordu. Hazır bulunanlar tarafından, borunun perdenin üstüne çıkması istendi. Boru perdenin üstünde yükseldi, orada biraz sallandı. Borunun altında hiç bir destek görülüyordu. Sonra aşağıya indi. Farklı seslerle birçok ruh geldi ve konuştu. Bu arada Allan Kardec de gelerek bana hitap etti ve ülkeye bu gerçekleri duyurmam için arkadaşlarımla beraber çok çalışmamız gerektiğini söyledi. Bu çok canlı celseden sonra medyum perdenin arkasındaki iskemleden sendeleyerek kalktı. Bitkin bir hali vardı, rengi solgundu. Ağzında flaster yapışık olarak duruyordu. El işareti ile imzaların kontrolünü istedi. İncelendi, imzalarda en ufak bir bozulma yoktu. Flaster açıldı, medyum ağzında tuttuğu suyu tase boşalttı. Bu, uzun zaman ağızda durmaktan dolayı kirlenmiş sararmış bir suydur."

"Bu hadiseye ruhların vasıtasız konuşması voie directe denmektedir. Genelde celselerde ruhlar medyumların ağzından konuşur. Fakat burada ruh medyumun ağzından ve hançeresinden doğrudan faydalanmamakta, bir borudan, bir ses kutusundan veya bir mikrofondan faydalanmaktadır..."

HERKESİN KATILABİLDİĞİ MUHTEŞEM HİPNOZ DENEYLERİ

Ergün Arıkdal'ın o Arapça yazar medyum arkadaşı Orhan Ergen'le 1960 - 1961 yıllarında Metapsişik Derneğinde Başkan Dr. Refet Kayserilioğlu'nun operatörlüğünde salı akşamları herkesin serbestçe katılabildiği aylar süren muhteşem hipnoz ve ekminezi deneylerinden hepimiz çok etkilenmiştik. Doğaldır ki, elimizin altında dergi olduğundan bu deneyleri sıcağı sıcağına okuyucularımızla da paylaşıyorduk. Deneylerin ilk aylarında dernek üyesi arkadaşımız Suat Tahsuğ derginin 7. sayısında izlenimlerini şöyle anlatmıştı. Özetleyip sadeleştirerek aktarıyorum.

"Süjemiz Orhan Ergen 24 yaşında Konya Ereğlisinde doğmuş bir hukuk fakültesi öğrencisidir. Dürüst, az konuşan, mahcup tabiatlıdır. Konuşurken bazen yüzü kızarmaktadır.

"Kendisi Dr. Refet Kayserilioğlu'nun operatörlüğünde ve hipnotik bir metot kullanılarak uyutulmuş ve daha ilk deneyde kolayca hipnoz haline geçmiştir. Deneylerin devamında bu defa manyetik metoda geçilmiş süje 2-3 dakika içinde başarıyla uyutulmuştur.

*Dr. Refet Kayserilioğlu hipnoz seansında
süjenin eline iğne batırırken...*

Manyetik paslardan sonra süje bütün telkinleri kolayca kabul etmektedir. Bunlardan birkaç örnek:

Kendisine sol kolu uyuştugu telkin edilmiş ve bu kola iğne batırılmış hiçbir tepki görülmemiştir.

"Birçok deneyde sol kolunun katılaştığı telkini yapılmış kol hakikaten gerilmiş, katılaşmış ve bir hayli zorlandığı halde indirilememiştir. 40-50 kişinin bulunduğu bir deneyde bütün vücudun katılaşması demek olan katalepsi haline konulmuştur. Tamamen katılaştan vücut, ayakları ve omuzları iki ayrı iskemleye dayandırılarak bırakılmış ve üstüne 60 kg ağırlığında bir kişi oturtulduğu halde çökmemiştir.

"Kendisine yapılan değişik kişiliklere bürünme telkinlerini kuvvetle benimsemiştir. Mesela 20 Nisan 1960 günkü denemede önce kendisine mahkemede bir hâkim olduğu telkin edildi, süje kendisini derhal bir hâkim sandalyesinde zannedip Ahmet ismini verdiği hayali bir suçluyu sorgulamaya başladı. Halinden ve tavırlarından büyük bir otorite, aynı zamanda yanlış hüküm vermekten korktuğunu belli eden bir vicdan titizliği sezilmektedir... Sonra kendisine bir kumaş mağazasında tezgâhtar olduğu söylendi ve derhal önceki kişiliğini terkeden süjemiz silik, işin çokluğundan ve değişik müşterilere hizmet etmenin zorluğundan yakınan bir tezgâhtar oluverdi.

Bu türlü telkinlerde şu hususlar dikkati çekmektedir:

"Süje kendi ahlâkî inançlarını aksine telkinlere rağmen devam ettirmektedir. Mesela genç bir kızla flört edip, onunla gönül eğlendirmesi istenildiği halde o daha çok evlenmeyi düşünmektedir.

"Bu telkinlerden en enteresanı süjeye "Hamlet" rolünü oynayan bir aktör olduğu telkin edildiğinde görülmüştür. Süje aktörlüğü de unutarak doğrudan doğruya Hamletin kişiliğine bürünmüştür. Misafirlerimizden deneyimize katılan profesyonel bir aktör takınılan bu rolü fevkalâde diye nitelendirmiştir. Şurasını unutmamak lâzımdır ki, süje normal vaziyetinde fazlasıyla mahcup-tur. Bir topluluk karşısında rol yapmak değil, konuşmaya bile sıkılmaktadır.

"Operatör bir kâğıt parçasını süjeye bir gül olarak koklatmış, bu kâğıt parçasını derin nefesler alarak zevkle

kokladığı gözlenmiştir. Aynı kâğıt kendisine bir dakika sonra bir amonyak şişesi olarak takdim edilmiş ve süje derhal burnunu tıkayarak yüzünü buruşturmuştur.

"Her seansın sonunda süjeye post hipnotik telkin yapılmıştır. Bu telkinlerde kendisine mesela uyandıktan 10 dakika sonra bir arkadaşından isteyeceği mendili, bir başka arkadaşına vermesi söylenmekteydi. Gerçekten de uyandıktan sonra tam kendisine söylenilen dakikada, saate bakmadan istenileni yapmakta arzusuna karşı durulursa mendili istediği kişi tanımadığı biri dahi olsa, zorla almaya kalkmaktadır. Yalnız bir defasında uyandırılmadan evvel bir kadın arkadaşımızdan, razı olmadığı takdirde zorla mendilini alması telkin edilmişse de süjemiz bunu kabul etmemiş bir kadına karşı zor kullanamayacağını ancak rica edebileceğini belirtmiştir.

"Bir defa süjeye, ertesi gün saat 4'de operatörlüğü yapan Dr. Refet Kayserilioğlu'na telefon etmesi telkin edilmişti. Ertesi gün tesadüfen kendisini saat 3.30'da Florya plajında gördüm ve birkaç dakika konuştuk. Birgün önceki post hipnotik telkini unuttuğundan, arada bir sorduğum soruları dalgınlıkla cevaplandırması hayretimi çekti. Saat 4'ten evvel kendisinden ayrıldım. Sonradan haber aldığıma göre Orhan tam saat 4'te plajda telefon aramış ve Refet beye telefon etmiştir. Tesbit ettiğime göre saat 4'ten önce böyle bir şeyi düşünmüyor ancak dalgın bir halde bulunuyordu."

BABİNSKİ REFLEKSİ DENEYİ

Derin hipnoz içindeyken yapılan ekminezi deneyinde; yani telkinle süjenin geçmiş günlerine döndürülmesinde, basit bir hatırlama ile değil, aynen geçmişte tekrar yaşama ile karşılaştığımızın bilimsel bir kanıtı olan Babinski refleksi deneyi Orhan Ergen'e de uygulanmıştı. Derginin 15. sayısında o dönemde tıp öğrencisi olan Dr. Abidin Kayserilioğlu deney sonuçlarını hemen okuyucularımızla paylaşmıştı. Oradan sadeleştirerek anlatıyorum.

"Ekminezi geçmiş hayatı tekrar yaşamak demektir. Derin hipnoz içindeki şahsa hangi yaş telkini yapılmışsa o yaşın ruh haline bürünmekte ve o anı yaşamaktadır. Acaba bu hal yalnız bir hatırlamadan mı ibarettir? Bunun üzerinde çalışan araştırmacılar çok ilginç sonuçlarla karşılaşmışlardır.

"Biliyorsunuz refleks irade dışı yapılan vücudun bir uyarana karşı verdiği tepkidir. Örneğin ayak ayak üstüne atmış bir şahsın diz kapağının altına vurulduğu zaman ayağının ileriye doğru hareketi gibi..

"Babinski refleksinde ise ayak tabanını bir iğne ile çizdiğimizde normal insanda ayak parmakları öne ve içe doğru kıvrılır buna babinski menfi denir. Ancak felç vakalarında olduğu gibi hasta kişinin hareketini sağlayan ekstra-piramidal sinir yollarında bir hasar söz konusu ise veya bir yaşından küçük çocuklarda olduğu gibi sinir yolları tam gelişmemişse Babinski refleksi müspet olur. Böyle birinde yapılan Babinski deneyinde ayak parmakları

açılarak baş parmak geriye doğru kalkmaktadır.

"İngiliz araştırmacıları bu konuyu aydınlatmak için profesörlerin de bulunduğu bir hipnoz deneyinde Babinski refleksi kontrolü yapmışlardır. Derin hipnozdaki süje ekminezi ile 14 - 15 yaşına getirildiğinde bu refleks Babinski menfi bulunuyor. Ekminezide devam edilerek süje 6 aylık dönemine döndürülüyor. Bu durumda iken yapılan kontrolde ise Babinski müspet olarak bulunmuştur. Deneye katılanların hepsi hayret içinde ekminezinin hatırlama değil, tam anlamıyla o anı yaşama olduğunu söylemekten kendilerini alamamışlardır.

"Derneğimizde 1960 Temmuzunda Dr. Refet Kayserilioğlu'nun yaptığı ekminezi deneyinde İngilteredeki araştırma tekrarlandı. Sonuç aynı idi. Yani aynı şahsın Babinski refleksi 6 yaşında iken menfi, 6 aylıkken ise müspet bulunmuştur. Bu

deney yapılırken süje müthiş gıdıklanıyor, deney kahkahalar arasında yapılıyordu. Deneye burada son verilmemişti. Geri götürülmeye devam edildi. Acaba doğmadan önceki zamanda yani henüz dünyaya gelmemişken refleks ne olacaktı? Bunu şimdiye kadar kimse düşünmemiş ve yapmamıştı. Sonuç merakla bekleniyordu. Süje doğumundan önceki

zamana getirildiğinde Babinski deneyi uygulandı ve hayretle hiçbir reaksiyon vermediği görüldü. Halbuki bu esnada süje öte âlem hayatını detayları ile anlatıyordu. Deney birkaç defa tekrarlandı. Ayakta hiçbir hareket yoktu... Biraz önce 6 aylıkken kahkahalar atan ve ayağına dokundurtmak istemeyen süjede şimdi tam bir hissizlik vardı.

"Deney niçin böyle sonuçlanmıştır. Doğumundan önceki öte âlem yaşamında süjenin bedeni yoktur. Bundan dolayı hiçbir tepki vermemiştir. Bütün bu deneylerden sonra ekminezinin bir hatırlama olmayıp, telkinle götürüldüğü zamanı aynen yaşamak olduğu sonucuna varılmıştır."

Gelecek sayıda: Türk spiritüalistlerinden yaşadıkları ve tanık oldukları ilginç ruhsal olayları aktarmayı sürdüreceğiz.

Ahmet Kayseriliolu, Nezihe ve Muammer Bayurgil çiftiyle yaptığı söyleşide

Ülkemizdeki Ruhsal Araştırmalardan Örnekler

Ahmet Kayseriliolu, Psikolog

TANRI VAR MI YOK MU?

8 Kasım 2009 tarihli Hürriyet'in Pazar ekinin orta sayfasının tamamında Ezgi Başaran'ın çok başarılı bir çalışmasının ürünü olan: "Batının Ateşli, Entelektüel, Bilimsel Tartışması: Tanrı Var mı Yok mu?" başlıklı yazıdan, son bir yıl içinde batı dünyasında Tanrıyı tartışan 30 dan fazla kitabın öz fikirlerini ana hatlarıyla öğrenmiş olduk. Yazının giriş satırları aynen şöyle idi:

"Bir yanda kökten dincilik yükseliyor, bir yanda dine katı bir materyalizmle yaklaşan yeni ateizm akımı... Yeni ateistlerin karizması ve ukala tavrı, seslerini uluslararası camiada daha kolay duyurmalarını, daha çok insanı dinin insanlık için hiç de iyi bir şey olmadığına inandırmalarını kolaylaştırıyor. Bundan tedirgin olan ilâhiyatçılar ve entelektüeller de kalemlerini kuşanıp onlara cevap veriyor, dinin gerekliliğini savunuyor. Bir tarafta dindarlar, bir tarafta bilim adamları, bir tarafta ateistler... Hayali bir mahkemede Tanrı var mıdır yok mudur tartışıyorlar, kitaplar yazıyorlar. Bazıları propaganda kokuyor, bazıları zekâ. Bazıları kolay anlaşılıyor, bazıları bilmece gibi. Bazıları ikna ediyor, bazıları iyice ârâfta bırakıyor. Kesin olan, batıda ateşli bir din ve Tanrı davasının görülüyor olduğu. Sadece bu sene içinde 30'dan fazla kitabın Tanrı'yı tartışıyor olması bunun en somut kanıtı."

Biliyorsunuz bir kaç aydan beri Sevgi Dünya'sında biz de aynı konuyu enine boyuna tartışmaktayız. Tanrı'nın varlığı konusunda bilimsel delilleri, kutsal kitaplar ve peygamber sözlerinden elde ettiğimiz sağlam kanıtları aktardıktan

sonra, ruhsal çalışmalardan, parapsikolojik bulgulardan söz etmeye başlamıştık. Öncelikle de Türkiyemizde yapılmış olan, hattâ bazılarının bizzat tanıdığı olduğum ruhsal deneyleri sizlerle paylaşmıştım. 40 yıl önce ülkemizde bu konuda öncü ve yol açıcı çalışmalar yapan 8 spiritüalistle yaptığım söyleşilerin ilk ikisinin önemli bölümlerini de sizlere özetlemiştim.

Yıllar geçse de, yaşanmış gerçekler değerlerinden bir şey kaybetmezler. Üstelik parapsikolojik olaylar Yaradan'ın ve öte âlemin varlığının, hattâ bizim ölüp toprak oldu sandığımız sevdiklerimizin ruhlarıyla iletişiminin mümkün olduğunun kanıtlarıyla dolu olduğundan hepimiz için bir aydınlanma ve teselli kaynağıdır. Bunları yeni nesillerle paylaşmak aslında vazgeçilmez bir görevdir bizler için. Mezarlık kapılarında yazılı: "Her can ölümü tadıcıdır" âyetini okuyup ürpermek yerine aydınlanmış kafalar ve gönüller dünyayı terketme olayını yeni bir hayata geçişin kapısı olarak benimsemek yolunu kolayca seçeceklerdir böylece!..

Bu yazımda Ankara'da yıllar süren çok başarılı parapsikoloji deneylerinin yapıldığı, "Türkiye Ruh ve Ruhsal Olayları İnceleme ve Araştırma Enstitüsü"nün başkanı Diş Doktoru Ferhan Erkey'in 40 yıl önce anlattıklarını, özet olarak sunduktan sonra; yine aynı yıllarda spiritüalizmaya çok emekleri geçmiş Nezihe ve Muammer Bayurgil çiftiyle yapmış olduğum tartışmalarla dolu söyleşimi sadeleştirerek aynen aktaracağım.

Tanıdığı olduğumuz bir olayı iyice incelemeden akıl ve mantık süzgecinden geçirmeden kısa yoldan, kestirmeden

sonuçlara varmadığımızı bu tartışmalı söyleşi apaçık ortaya koyacağından tamamını aktarmakta yarar görmekteyim.

ANKARA'YI DENEYSEL PARAPSİKOLOJİ İLE TANIŞTIRAN DIŞ DOKTORU

Ferhan Erkey spiritüalizmaya ilgisinin nasıl başladığını şöyle anlatmıştı:

"1957 milletvekili seçimleri pek yaklaşıyordu. O zaman particilikle uğraşıyordum. Propaganda için bir köye gidiyorduk. Arabamızda bir mühendisin hanımı da vardı. Konuşmalar arasında nasıl oldu bilmem söz ruhî konulara geldi. Bu konuda epeyce bilgiliydi Ankara'daki bir gruptan, yaptıkları celselerden, Atatürk'ün ruhunun ülkemiz sorunları ile ilgili verdiği tebliğlerden uzun uzun söz etti. Duyduklarım beni çok ilgilendirmişti. O zamana kadar bu konularda doğru dürüst bir bilgi sahibi değildim. Kendisinden böyle bir ruhi toplantıya beni de çağırma-larını rica ettim. Fakat her defasında bir aksilik çıktı, bir türlü gidemedim.

"İşte celseye giremediğim o günlerde, çalışma arkadaşlarımdan biri çok sevdiği karısını ameliyat masasında kaybetmişti. Adam tamamen yıkılmış karşımda oturuyordu... Birden garip bir hâl oldu bende. Otomatik bir itilişle gittim arkadaşın ellerini tuttum. Adam küt diye uyuyup, transa girmez mi? Sanki anadan doğma bu işleri biliyormuşçasına karısının ruhuyla temasa geçtim. Ölen karısı bize birçok şeyler söyledikten sonra arkadaşın da bilmediği evdeki bazı eşyalardan söz edip tavsiyelerde bulundu. Bildirdiklerinin aynen gerçekleşmesi doğrusu beni çok etkilemişti..."

Ferhan Bey kendisinde üstün bir ruhi

yeteneğin olduğunu anlayınca bir yandan bu konuda yazılmış kitapları içercesine okurken, bir yandan da hızla deneysel çalışmalara koyuluyor.

"Bir anda çalışmalarım duyuldu ve etrafımı meraklı bir kitle sarıverdi. O zamandan beri de aralıksız uğraşıp duruyorum, bu gerçekleri yaymak için." diye-
rek konuşmasını noktaladı sayın Erkey. Ve bir türlü katılamadığı o toplantılara ilk gidişinde, yaptığı denemedeki başarısından duyduğu güvenle iznini alarak bu defa celse operatörü Ali Çankaya'yı derin bir hipnoz uykusuna sokarak, İstiklâl Marşı şairimiz Mehmet Akif'in ruhuyla temasa geçiyor, ondan bilgiler almaya başlıyorlar. Sonrası aynen şöyle:

"Büyük şairin de bizden bir ricası oldu. Mısır'da iken yazıp tamamladığı Kur'an Tefsirini bulup halkın istifadesine sunmamızı istiyordu. Bu tefsirin nerede olduğunu da iyice tarif etti; hattâ Türkiye'de iletişim kurmamız gereken bir kişinin de ismini bildirdi. Bildirdiği şahsı buldum. Gerçekten böyle bir tefsirden onun da haberi varmış. Fakat araştırmayı Mısır'da yapmak gerekiyordu. Çeşitli engeller yüzünden buna kalkışamadık. Bir gün o tefsirin ortaya çıkacağını umuyorum..."

Ferhan bey Ali Çankaya'nın esaslı bir medyum olduğunu görünce işin peşini bırakmamış ve onunla 5 yıl boyunca sürekli celseler yapmış. Ünlü hiciv şairi Neyzen Tevfik'in ruhu ile karşılaşmaları da bu suretle olmuş.

"Üstad bize ağabeyinin evini tarif etti, bulduk. Bir de mesaj gönderdi: Ağabeyi-ne eblehliği bırakmasını söylüyordu. Biz utana sıkıla bunu kendisine aktardık. Gülerek: "Hiç üzülme-
yin" dedi. "Hayatta iken de bana hep böyle hitap ederdi."

Neyzen Tevfik'le yapılan celseler Ali Çankaya çalışmaları bıraktıktan sonra başka başka medyumlarla da devam etmiş. Sayın Dr. bana son celselerinden birini okudu. Neyzen Tevfik dünyadaki şakacılığını, heccavlığını sürdürüyor. Celselere devamlı gelenlere karakterlerine göre isimler takmış. Çok gülen neşeli bir hanıma makara, bir beye nargile diye hitap ediyor. Ferhan Beyin lâkabı ise: "Aslan"

Neyzen celselerinden evvelce de haberdardım. Hâzım Akalın arkadaşımız Ankara'da bu toplantılarda uzun süre bulunmuş ve bizlere aktarmıştı. Üstad Neyzen'in tebliğ olarak verdiği şiirli hicivleri en az hayattaki kadar güzeldi.

13 yıldır sürmekte olan bu çalışmaların ödülleri de o denli göz kamaştırıcı olmuş. Toplantıların bazılarına katılan Hâzım Akalın arkadaşımızdan da, özellikle fizik medyumlarla yapılan celselerde kuşkuya meydan vermeyecek çok somut, gözle görülür elle tutulur sonuçlar aldıklarını öğrenmiştim. Celse esnasında masaların ta tavanlara kadar yükselmesi, her yöne hızla hareket etmesi bilhassa bu konulara ilk başlayanlar üzerinde çok olumlu etkiler bırakmış. Değişik hipnoz deneyleri, posthipnotik telkinler ve ekminezi (geçmişte yaşatma) deneyleri de celsede bulunanlara değişik bir âlemin kapılarını açmış, ayrıca bilgi celseleri ve konferanslarla izleyenlerin görüş ufuklarının iyice açılmasına çalışılmış.

Ferhan bey o günkü çalışmalarını şöyle özetlemişti:

"Ankara'da merkezimizde her salı ve cuma akşamları celse ve konferanslarımız oluyor. Kapımız herkese açıktır. Bir tek şartımız var, telefonla randevu alınması. Çünkü salonumuz ancak 70-80

kişilik. Toplantılarımızda gizli kapaklı hiçbir şeyimiz yok. Deneyler herkesin içinde yapılıyor ve her türlü kontrole de açığız. Odanın her yeri aranabilir. Havalanacak masa iyiden iyiye incelenebilir. Hattâ isteyen olursa manyetik yahut elektriki bir hilenin olup olmadığını ölçecek âletlerini de getirebilir. Gayemiz el çabukluğu ile bir şeyler yapmak değil, kontrollü deneylerle gerçekleri ortaya koyup insanları manevi alanlarda da düşünceye yönlendirmek. Bu nedenle özellikle bilime, araştırmaya meraklı kişileri, öğretim üyelerini, profesörleri açıkça toplantılarımıza davet ediyoruz..."

MEDYUMLUK HAKKINDA BİR ÇETİN TARTIŞMA

Bedri Ruhselman'ın "Mukadderat ve İcabat" isimli kitabının kapağını çevirince şu cümleyle karşılaşsınız:

"Sevgili Dostum Muammer Bayurgil'e ithaf." Sayfaları çevirmeye devam ederseniz AKIN isimli bedensiz varlıktan alınan kıymetli tebliğlere rastlayacaksınız. Bunların kenarında da hep şu ismi görürsünüz; Medyum Nezihe Bayurgil. Türkiye'nin eski spiritüalistlerinden bu muhterem karı-koca ile konuşmak ve tartışmak çok zevkli olmuştu.

Yüksek Ticaretten 1936'da ayrılan sayın Muammer Bayurgil spiritüalizma ile nasıl ilgilendiğini ve Bedri Ruhselman'a ait gerçekleşmiş rüyasını şöyle anlattı:

"Eskiden beri yıldıznamelere ve el falına meraklıydım. Bu merakımı yabancı kitaplardan yeni yeni bilgiler toplayarak tatmin ediyordum. 1946 yılında Bedri beyin "Ruh ve Kâinat" kitabını çıkar çıkmaz alıp okumaya başladım. Kitap çok

ilgimi çekmiş ve yazarını tanımak arzusuyla dolmuştum. O sıralarda rüyamda Bedri Ruhselman'ı gördüm. Tabii ben kendini tanımadığımdan rüyamdaki şahsın gerçeğe ne kadar uyduğunu bilemiyordum. İki, üç gün sonra kitapçı bir arkadaşın yanında bir adam gördüm. Kendi kendime ben bu beyi nereden tanıyorum diye düşünüyordum. Meğer bu adam Bedri Ruhselman değil miymiş? Galiba biraz boyu hariç diğer hususlar rüyamda gördüğüme tıpatıp uyuyordu."

Şimdi de Eczacı sayın Nezihe Bayurgil'i dinleyelim:

"Bir peşin hüküm olarak "ruhlarla konuşuluyor" inancı bende çocukluğumdan beri vardı. Genç kızlığımda fincanla ruh çağırıyorduk. Hiçbir ciddi gayemiz yoktu, sadece eğlence olarak yapıyorduk bu tecrübeleri. Ama yine de ruhların varlığına inandırıcı çok noktalar yakalamıştık. Ben ve kız kardeşim daha sonraları yazıcı medyumluk yapmaya başladık. Bedri beyle tanışmadan altı ay evvel, ben Kemalettin isimli bir bedensiz varlıkla irtibat, kardeşim ise Dante'nin ruhuyla temas kurmuştuk. 1946'da medyumluk faaliyetlerimizi bir ahbabımızdan öğrenen Ruhselman bizimle celseler yapmak istemiş, tanıştık. Önce bizi biraz imtihana çekti. Medyumluk derecemizi ölçmek için bir nevi test yaptı. Biz işin ilmî tarafı ile hiç alâkadar olmadığımızdan doğrusu biraz şaşırmıştık. Bedri bey, Dante'nin ruhuna, hayattayken tamamlamadığı eserinin ismini sordu, cevap alamadı. O zamana kadar ruhlara tamamen inanıyorduk. Ama bu olay bizi allak bullak etmişti. İlk şüphe tohumları böylece kafamıza girmiş oluyordu. Hem ruh diye bir varlığın olduğunu kabul ediyor, niye onlar bizim-

le konuşmasın diyor, hem de medyumluk yaparken bile acaba şuuraltım mı konuşuyor yoksa bu bilgiler başka bir varlıktan mı geliyor diye şüphe içinde bocalıyordum.."

Nezihe hanım psikolojik infisal medyumlarının pek çoklarının ilk zamanlarda karşılaştıkları bir durumu anlatıyordu aslında. Zira bu tip medyumların celse esnasında şuuruları yerindedir ve gerek celse esnasında, gerek celseden sonra söylediklerinden, yaptıklarından tamamen haberdardırlar. Halbuki hipnozun derin safhalarında enkarnasyon medyumlarıyla yapılan ruhi temaslarda medyum tam bir uyku haline girdiğinden ve celseden sonra hiçbir şey hatırlamadığından bu tip şüphelerle hiç karşılaşılmamaktadır.

Acaba Nezihe hanıma, onu bu şüphelerden kurtaracak deliller verilmemiş miydi? Kendisine bunu sordum:

"Benim cevaplandırmama imkân olmayan sorular da soruluyordu zaman zaman" diye söze başladı ve bu tip çok enteresan bir celseyi şöyle anlattı:

"Hele bunlardan birini hiç unutmam. Bedri beyle tanıştıktan birkaç ay sonra İstanbul'un meşhur avukatlarından Cevat Edege, yanında iki hukukçu arkadaşı ve o zamanlar sadece bir iş arkadaşım olan Muammer Bayurgil bey benim medyumluğum altında bir celse yapmıştık. Varlığımız Kemalettin idi. Cevat Edege eski şer'i hukuk "mecelle" ye ait şöyle bir sual sordu: "ikrar-ı harici ile hüküm verilebilir mi?"

Nezihe hanım bunları anlatırken Muammer bey de bu celse zaptını aramaktaydı.

Bedensiz varlık Kemalettin: "Bu sual benim bilgimin haricinde" diye cevap

verince hukukçu arkadaşlar mecelle'nin toplayıcısı Cevdet Paşa'nın ruhunu istedikler. Geldi ve cevaben ağdalı bir Osmanlıca ile, hukuki terimler ile dolu 5, 6 cümle yazdırdı..

Nihayet Muammer bey dosyalar arasından bu zaptı buldu ve bana verdi:

"İkrar-ı harici şümüllü bir vetiredir. Sanmam ki endike edebileyim.." diye başlayan, bizim neslin asla anlayamayacağı bir ifade ile cevap verilmişti.

Nezihe hanım sonunu şöyle anlattı:

"Celsedeki hukukçular medyuma yazdırılanların Cevdet Paşa'nın ifade tarzının tamamen aynı olduğunu belirtmekle beraber cevabın doğruluğu hakkında bilgisiz idiler. Birkaç gün sonra Cevat Edege bu cevabı Cevdet Paşa'nın kitabı ile karşılaştırıyor ve tamamen doğru olduğunu görüyor.

Araştırmalarının sonucunu bizlere o zaman heyecanla nakletmişti.."

Nezihe hanımın şu anlattıkları gerçekten birçok şüpheleri gidermeye yetiyordu. Acaba bu tip başka celseleri olmuş muydu? Bu defa Muammer bey anlattı:

"Bedri Ruhselman'ın ilmi suallerine cevap verebilmek için Kemalettin isimli varlık bizi terketmiş, "Akın" diye kendini tanıtan bir başka bedensiz varlıkla temas kurmuştuk. Fakat Nezihe artık eskisi gibi yazarak tebliğ vermiyor, süratle konuşuyordu. Bu celselerin başlamasından bir buçuk sene kadar sonra evlendik. İşte o sene yani 1948'de ben, hanım ve Bedri bey bir gezinti esnasında yolumuz düştüğünden ahabımız meşhur müzisyen ve hukukçu Sadettin Arel'in Şişli'deki evine şöyle bir uğradık. Baktık Laika Karabey, Mustafa Santur, Dr. Mustafa Suphi, Salih Murat Uzdilek ve daha ismini hatırlamadığım birkaç kişi

Türk Musikisi notalarının fizik ölçüleri üzerinde çalışmalar yapıyorlar. Derken, nereden akıllarına geldi bilmem; celse yapma arzusunda bulundular. Nezihe, transa girdi ve Akın'la temasa geçti. Maddi ilimlere dair, üç ilmî soru sordular. Varlık o kadar seri cevaplar veriyordu ki eski yazıyla yazmamıza rağmen not tutmağa yetişemediğimizden mecburen biz de dinlemeye başladık. Böyle süratli konuştuğu halde o zor ilmî suallerin cevabını o kadar mükemmel vermiş olmalı ki varlık celseyi bitirip ayrılırken, sanki sözleşmişçesine bütün fizikçiler ve müzisyenler, 7 kişi birden ayağa kalkıp varlığı öyle uğurladılar. Cevapların o derece etkisi altında kalmışlardı..."

Bu fizikçiler celsesini dinledikten sonra çeşitli konulardan uzun uzun konuştuk, muhterem Bayurgil'lerle..

"ACABA KONUŞAN MEDYUMUN RUHU MU?!"

2 sene kadar süren Akın celselerini, 1950 yılında Bedri bey ile beraber kurdukları Metapsişik Cemiyetini, üç sene kadar devam eden aktif cemiyet çalışmalarını dinlerken vaktin nasıl geçtiğini doğrusu farketmemiştim. Yalnız konuşmalar arasında bazı müphem ve şüpheli noktalar kafamı kurcalamıştı. Tam tatmin olmak için cepheden bir soru sordum Muammer beye:

"Efendim, siz ruhun varlığına, öldükten sonra yaşadığına ve ruhlarla konuşulduğuna kat'i olarak inanıyor musunuz?"

Muammer bey açık konuşan bir insandı, cevabı da aynı dobralıkla oldu:

"Çok değişik celselerde bulundum. Bedenden ve maddeden ayrı ve ona hakim bir ruhun varlığına, beden yok

olsa bile ruhun yaşamakta devam ettiğine bu deneyler sonucunda yüzde yüz inandım. Ama sorunuzun üçüncü şıkkı için aynı katiyetle konuşamıyorum.

"Yani, ruhlarla konuşulmaz mı?"

"Hayır, kat'i böyledir demiyorum. Hattâ konuşulur ihtimalini daha yakın görüyorum. Yalnız tam emin değilim. Belki de konuşan, başka bir varlık değil de medyumun ruhudur diye düşünüyorum.."

Muammer beyin bu cevabı, hiç ummadığım için beni epeyce şaşırtmıştı. Ama bir yandan da memnun olmuştum. Zira olayların tatlı bir tartışmasını yapma fırsatı doğmuştu: "Öyleyse mesela şu hukukçularla yapılan ve Mecelleye dair soru sorulan celseyi inceleyelim. Medyumun hukukla hiçbir ilgisi olmadığı halde bu cevabı nasıl, hem de tam Cevdet Paşanın ifadesiyle verebildi?"

"Belki de medyumun ruhu Kleryovans (ruhsal görme) yolu ile bu cevabı Cevdet Paşa'nın kitabından okumuştur. Biliyorsunuz birçok medyumlar, çok uzaktaki olayları görebiliyorlar.." İtiraz ettim.

"Peki ama. Nezihe hanımda klervoyan kabiliyeti var mı?"

"Yok ama, bir ihtimal olarak söylüyorum.

"Fakat Muammer bey, bir kelime bulup halletmeliyim meseleyi. Aslında kompleks klervoyan olaylarında birçok yüksek ruhların da tesiri vardır. Haydi bunu bir kenara koyalım ve farzedelim ki medyumun ruhu Cevdet Paşa'nın kitabından bunu okudu Ama yine de bir açık nokta kalıyor.."

"Nedir o açık nokta?..

"Eğer bu iş klervoyan'la olsaydı medyum, söylediklerini bir kitaptan okumakta olduğunu bilir ve sizlere öyle okur gibi anlatırdı. Hattâ kitabın kaçınıcı sayfasını okuduğunu, noktalama işaretlerini,

imlâ hatalarını bile size söyleyebilirdi. Halbuki işte medyum Nezihe hanım burada, böyle bir durum olmadığını, tamamen sezgi yoluyla bilgi aldığını söylüyor. Celsedeki şahıslardan telepati (fikir intikali) yoluyla aldı da denemez. Zira cevabı onların da bilmediğini biraz önce ifade ettiniz. Bir diğer husus da şu: Bir çok celselerde medyumun hiç bilmediği, kitaplara da hiç geçmemiş konulara ait bilgiler alınmıştır. Muammer bey bu son misalim üzerine başka bir ihtimali ileri sürdü:

"Hiçbir kitapta olmayan şeyleri medyumun ruhu daha önce söylenmiş ve fezada kaybolmadan dolaşan önceki konuşmalardan dinleyerek elde ediyordur belki de. Bu konuşmalar bölük pörçük de olsa, medyumun ruhu bunları topluyor ve sorulan soruya uygun cevapları bunlardan çıkarıyor olabilir."

Muammer bey aslında klerodiyans (Ruhsal işitme) den bahsediyordu. Gerçekten bazı medyumlarda bu tezahür görülmekteydi. Ama yine de açık noktalar vardı. Bunu belirttim:

"Bahsettiğiniz tarzdaki kompleks klerodiyans olaylarında yüksek bilgi sahibi bir bedensiz varlığın aracılığını bir an için yok farzetsek bile, yine de itiraz edilecek bir nokta var: Eğer medyum verdiği tebliği fezadan duyarak söylüyorsa o anda bunları işitmekte olduğunu bilir ve yaşadığı hali aynen aksettirirdi. Halbuki bahsedilen olaylarda medyum, hiç bir ses duymuyor, sadece bedensiz bir varlıktan telepati (fikir intikali) yolu ile bilgiler aldığını hissediyor. Binaenaleyh bu ihtimal de olamaz..."

Gerçekten olaylar dikkatle incelenirse geriye bu bilgilerin bir bedensiz varlıktan alınmasından başka bir ihtimal kalmıyordu. Konuyu biraz daha derinleştirdim:

"Ya ileride olacak olaylar hakkında bil-

giler veren ve söyledikleri gerçekleşen bedensiz varlıklar için ne düşünüyorsunuz." Muammer bey muzip muzip güldü ve yine ummadığım bir cevap verdi: Medyumun ruhu istikbalde yaşayıp bu olayı bize anlatabilir

"Nasıl olabilir bu?!" Henüz dünya mektebini bitirmemiş, maddenin baskısından kurtulmamış bir medyumun ruhu, üstün bir bedensiz varlığın yardımı olmadan zamanın üstüne nasıl çıkabilir?"

"Bütün ruhlarda bu yüksek kabiliyetler meknuz (gizli) değil mi?"

"Evet meknuz ama, ancak bilgisi. tecrübesi arttıkça bu gizli kabiliyeti açığa çıkabilir. Nitekim elma çekirdeğinde de elma meyvesini hasıl etme kabiliyeti gizli olarak mevcut; fakat önce toprağa ekilecek, ağaç olacak, mevsimi gelecek de sonra. elma elde edeceğiz. Bu safhalardan geçmeden tohumdan hemen meyve istemek tabii boşuna olur. Ayrıca her tekâmül seviyesindeki ruhlarda aynı kabiliyetler mevcutsa, bunca eziyetlere, dünyalara gelip gitmelere, imtihanlara ne lüzûm var? Bakıyorsunuz basit bir falcı bile olacakları biliyor. O basit falcının ruhu kısır bilgi ve görgüsüyle ileride olacakları nasıl söyleyebiliyor? Elbet. ki o basit falcı vasıtasıyla sırf insanlara ruhsal âlemin sezgisini verebilmek için onu medyum olarak kullanan bilgili bedensiz varlıklar var, ona bu haberleri veren!.."

Epeyce uzun konuşmuştum. Muammer bey her zamanki nezaketiyle "Ben bunu kat'i olarak böyledir diye söylemedim. Bir ihtimal olarak bahsettim" diyerek tartışmayı tatlıya bağlamak istiyordu. Fakat aklıma gelen bir iki hususu da ilâve etmeden konuyu kapatmak istememiştim:

"Bizim zaman boyutunun, üstüne çıkmış bedensiz varlıklar aslında çok üstün bir mertebeyi temsil etmektedirler.

Yapılan ekminezi (mazide yaşatma) celselerinde geçmiş olaylar süjeye gayet mükemmel yaşatıldığı halde aynı süjeye gelecek zamanı yaşatmaya hiç imkân bulunamamıştır. Bütün bunları bir kenara koysak bile yine de gelecekte yaşama tezini çürütecek bir delil var elimizde. Zira eğer medyum, olacakları bu şekilde verseydi: "Yarın, şöyle şöyle olacak" diye kuru bir konuşma yapmaz, o anda yaşamakta bulunduğu olayı anlatırdı. "Şimdi şu adamı görüyorum, şöyle yapıyor, şunları söylüyor.." diyerek olanı bize aktarırdı. Bir başka delil de şu; geleceğe ait rüyalar görüyoruz. Ama geleceği aynen değil de sembollerle ifade ediyor bu rüyalar. Uyanınca bu semboller bize olacaklar hakkında kat'i ipuçları veriyor; sonra da rüyamız gerçekleşiyor. Eğer bu rüyayı ruhumuzun gelecekte yaşaması suretiyle görmüş olsaydık sembollerini değil, olayın kendisini bütün detaylarıyla rüyamızda yaşamamız icap ederdi. Bütün bunlardan bence şu sonuç çıkıyor, akla en uzak gelen ihtimalleri bile düşünsek bilgili ve kudretli bir bedensiz varlığın medyumla irtibatını kabul etmeden bu olayları açıklamaya imkân bulunamaz.."

Söz bu noktaya geldiğinde o vakte kadar sadece konuşmaları dinlemekle yetinen Nezihe hanım dayanamadı:

"Bedensiz varlıkların yardımları, yön vermeleri sevketmeleri muhakkak ki var. Bunu inkâr edemem. Zira ben kendi hayatımda bunu pek çok defa yaşadım..."

Son olarak da Muammer bey şunları söyledi: "Biz, bizden tecrübesiz ve bilgisiz olan çocuğumuzu nasıl yetiştirirsek, meselâ yanmaması için sobadan koruyorsak; neden bizden üstün bedensiz varlıklar da bizi aynı şekilde korumasınlar, bilgiler vermesinler? Zaten akli en çok tatmin eden düşünce de bu oluyor sadece..."

Sıradışı Ruhsal Yaşantılar

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

*40 yıl önce söyleşiler
yaparak okuyucularımıza
tanıttığım sekiz Türk
spiritualistinden son dördünün
yaşadıkları ilginç parapsikolojik
deneyimlerini ana hatları ile
özetledikten sonra
gelecek sayılarımızda batı
dünyasındaki idealizm,
materyalizm tartışmalarından
ve son 160 yıllık ruhsal
araştırmalardan elde edilen
sonuçların insanların Tanrı
inançlarına yaptığı olumlu
katkılardan yorumlar
sunacağım.*

YÜKSEK MATEMATİKÇİ VE SPİRİTÜALİST

1948'de Fen Fakültesi Yüksek Matematik ve Astronomi mezunu olan, söyleşi yaptığım dönemde Ankara'da Vakıflar Bankasında müdürlük yapan Neclâ Tunçok Hanım (Ö:2001) bir fizik medyumla yaptıkları ilginç deneyi şöyle anlatmıştı:

"1945-46 yıllarında idi. Üniversitede öğrenciydim. Beylerbeyi'nde bir aile toplantısına davet ettiler. Gittim. Som cevizden büyük bir masanın etrafına 15 kişi kadar toplanmıştık. Ellerimizi masanın üzerine koyduk. Biraz sonra

ağır masa kımıldamaya başladı. Toplantıyı idare etmekte olan evin baldızı "Tamam, ruh geldi!" diye bağırdı. Evin beyi oyun yaptığımızı zannederek : "Ne ruhu canım. Masayı bal gibi siz oynatıyorsunuz" diyerek alay etmeye başladı. Enişte beyin bu iğneli lâfları, baldız hanımı iyice kızdırmıştı. Gelen ruha, eniştesini işaret ederek ricada bulundu: "Lütfen bunu inandırın. Beni kızdırıyor!". Gelen varlık masanın bacak darbeleriyle sehpaye geçilmesini bildirdi. 2-3 kişi ellerini koyar koymaz sehpa dört ayağı üzerinde havalandı, yan döndü ve havada süzülerek evin beyine doğru süratle kaydı. Enişte bey, korkudan ayaklarını kanepeye toplamış, vücudunu geriye çekerek, kollarını yana açmış bağıırıyordu: "İnandım!.. İnandım!.."

Hiçbir müzik âletini çalmasını bilmediği halde Diş Doktoru Ferhan Erkey'in medyum olarak bir toplantıda bir besteyi piyanoda seslendiren Neclâ Hanım anlatmaya en başından başlamıştı:

"Toplantılarına ilk gittiğim gün bende yazıcı medyum tezahürleri görülmüştü. Ferhan bey bendeki bu durumun farkına varınca büyük ilgi duydu. Celseden sonra bana anlattıklarına göre ilk deneyde ünlü bestekâr Beethoven'in ruhu gelip bitiremediği bir senfonisinden, onu tamamlamak istediğinden bahsetmiş. Başka bir gece piyanosu bulunan bir evde yapılan celsede Beethoven'in ruhu: "Benim müzikle ilgili söylediklerimi anlayamıyor. Zira hiç müzik bilmiyor" diye şikâyetle

bulunmuş. Ruh doğru söylüyordu. Gerçekten hiç müzik bilgim yoktur. Bir tek müzik âleti çalmasını bilmem. Sadece klâsik batı müziği dinlemekten çok hoşlanırım.

Beethoven'in ruhu ilave ediyor: "Burada ıstıraplı bir varlık var. O da müzisyen. Sizinle konuşmak istiyor..." Onun macerası da ilginç. Büyük ümitlerle piyanist olarak katıldığı bir müzik yarışmasında kazanmayınca intihar eden birisi bu. Nitekim benimle bağlantı kurar kurmaz hayatımda tek defa olsun piyanonun tuşuna el sürmemiş olan ben, intihar eden o müzisyenin yarışmada çaldığı parçayı piyanoda baştan sona çalıyorum. Uyandıktan sonra çaldığım parçayı bana banttan dinlettiler. Müzik değerini tatminkâr bulmadım.."

Neclâ hanım matematikçi bir kafaya sahip olduğundan dört başı mamur inceleme yapmadan bir karara varmak istemiyordu. Ama konuşmanın bu

Ahmet Kayserilioğlu, Necla Tunçok ile söyleşide...

safhasında yanımızda bulunan Hâzım Akalın arkadaşımız dayanamamıştı:

"Ne diyorsunuz Neclâ hanım" diye atıldı. "O celsede bizzat ben de bulundum. Öyle bir müzikten anlamayan bir kişinin çalacağı parça değildi o. Celsede radyoevinde çalışan müzisyenlerden bazıları da vardı. Çalınan parçanın Beethoven'in bir eseri olduğunu onlar da heyecanla söylemişlerdi."

LİSE EDEBİYAT ÖĞRETMENİ VE RUHSELMAN'IN MEDYUMU

Bedri Ruhselman'ın "Mukadderat ve İcabat" ve "Allah" isimli kitaplarını okumuş olanlar kendini MUSTAFA MOLLA diye tanıtan büyük bir bedensiz varlıktan alınmış bilgi dolu tebliğleri herhalde hatırlayacaklardır. Bu tebliğlerin sağ başında hep şu isim yer alır: Medyum: MACİT ARAY.

İzmir Karşıyaka Lisesinde edebiyat öğretmenliği yapmış olan Macit Aray,

manevi inanç konusunda büyük fikir çilelerinden geçmiş bir kişi olarak o günlerini şöyle anlatmıştı:

"Aileden alınan dogmatik inançlar insanı ancak belli bir yaşa kadar götürebiliyor. Bilgi, görgü ilerledikçe ve mantık geliştikçe artık manevi meseleler bize öğretildiği şekliyle, bir efsane gibi gelmeye başlıyor. Bu şekilde Allah'a ve öbür dünyaya karşı inancı adamakıllı sarsılmış delikanlı için iki şık kalıyor ortada: Ya böyle konuları hiç düşünmeyerek vur patlasın çal oynasın gününü gün etmek; ya da, eğer biraz düşünmeye yatkın bir kimse ise yarını olmayan, gayesiz bir yaşama isyan etmek. Aslında her iki şıkkın da mukadder bir tek sonucu var: Bunalım. "Ne olurdu gençlere bu zor durumlarında el uzatabilecek serbest düşünceli, bilgili din adamları ve fikir adamları bulunabilseydi... Yazıklar olsun ki, çağımızda en çok eksiği duyulan da bunlar... Asrın gerçeklerinden habersiz, statik bir inanca sahip din adamlarının mitolojik efsaneleri andıran konuşmaları; fikir adamlarının sadece maddeyi kabul eden düşünceleri gençlerin içindeki boşluğu doldurmuyor bilakis artırıyor...

"İşte ben de 1944 yılına yani 34 yaşma kadar dar görüşlü din adamlarından soğumayı, dinlerden soğumaya dek götürmüş; kimsenin çözemeyeceğine inandığım bir şüphe kördüğümü ile sımsıkı sarılmıştım.

Buna paralel olarak, iç huzursuzluğum gittikçe artıyordu. Eğer tatmin edici bir fikir sistemi kurabilsem de Allah'ın ya kati varlığının ya da yok-

luğunun delillerini elime geçirebilsem sıkıntılarım tamamen halledilecekti.

"İşte o yıllarda methini daha önce duyduğum Dr. Bedri Ruhselman'ın İzmir'e gelişi benim için büyük bir müjde oldu. Ondan bir feyiz alacağımı az da olsa umuyordum. 4 yıl aralıksız birlikte çalıştık. Birçok celseye katıldım. Maalesef bunlar da kâr etmedi. Gerçeği arama bende bir humma halini almıştı. Ruhselman'ın İzmir'den ayrılmasından iki ay sonra 3-5 kişilik celse topluluğumuzun dağılması da araştırmalarımı engellememişti.

Medyumluk yolunu bir de kendimde deneyeyim diye düşündüm, aylarca uğraştım. Fakat yukarı âlemden ne ses geldi ne nefes.

"Bir gün yine ümitsiz, bir bedensiz dostla temas imkânı ararken kalemin parmaklarımın arasında irademin tamamen dışında bir yılan yavrusu gibi harekete başladığını görünce dehşetli bir korkuya kapılarak kalemi fırlatıp attım. Gözlerim aldandı galiba diyerek kendimi avutuyordum. Yerden kalemi alarak beklemeye başladım. Hayret, olay aynen tekrarlanmıştı ve bu böylece altı defa aynen böyle oldu. Kalemin parmaklarımın yönetimine tabi olmadığını, ben sağa çekmek ister-

ken onun aşağıya zorladığını kesin surette tespit ettim. Fakat son derece yavaş yazıyordum. Yarım saat içinde ancak 3-5 cümlecik bir mesaj alabilmişim.

"İşte bu sırada hiç ummazken kalem birdenbire akıldışı bir hızla harekete geçti. Sayfalar dolup taşıyordu. Öyle bir sinir dengesizliğine tutuldum ki, kendi kendime kahkahalar atıyorken, elimin altında yeni cümleler kuruluyordu. Mesajı veren varlığa yeter diye yalvardım. O kibarca devam müsaadesi istiyordu. Yazış öyle süratli idi ki, nelerden bahsedildiğini bile anlamıyordum. Derken kalem birdenbire durdu. Garipliğe bakın ki, bu defa ben devam arzusu duymuştum. Buna rağmen bir tek kelime ilave edemedim. Anladım ki mesaj sona ermişti. Kağıtları okudum. 7-8 büyük sayfa üzerine olağanüstü bir akıcılık ve rahatlıkta yazılmış birçok büyük fikirleri kapsıyordu. Bir edebiyatçı olarak kolayca hüküm verebilirdim: Aldığım mesaj, üslûp ve zihniyet bakımından benim kişiliğimi aşıyordu..."

Sayın Macit Aray'ın kendini Mustafa Molla olarak tanıtan bedensiz varlıkla ilk karşılaşması işte böyle olmuş. Ve alınan mesajlar birbirini kovalamış durumda ve tabii bu bilgiler Dr. Bedri Ruhselman'a da gönderilmiş. Dr. Bedri Bey, verilen bilgilere o derece hayran olmuş ki, sırf bu celseler için İzmir'e gidip gelmeye başlamış.

Bizzat yaşadığı bu medyumluk olayına rağmen kuşkuları tamamen geçmiş değil. "Acaba bilinçaltım mı yoksa bir öte âlem varlığı mı bunları yazdırıyor"

diye düşünmekten kendini alamıyor. Devamı şöyle anlattı sayın Aray:

Bir gün yarı uyur halde iken zihnen Mustafa Molla ile konuşmaya başladım. Dedim ki:

"Bana kızmayınız. Çünkü hem konuşan hem dinleyen aynı kafanın içinde nasıl birleşiyor diye haklı bir duraksama geçiriyorum. Benimle, benden ayrı bir varlık olarak konuştuğunuzu kanıtlamalısınız."

"Nasıl istiyorsanız o şekilde ispata hazırız" cevabını aldım.

"Geleceğe ait hadiselerin önceden aynen haber verilmesi bu âlemde hiçbir maddi vasıta ile mümkün değildir. Bana bir yakın, yani 15 gün sonra, bir de çok uzun zamanda olacakları rüya aracılığıyla önceden haber verirsiniz bağımsız bir kişilik taşıdığınıza inanacağım" dedim.

"Peki bu akşamdan itibaren bekleyiniz" vaadinde bulundu.

"Bu konuşmanın olduğu günün gece yarısı karımın çok heyecanlı, telaşlı haykırışıyla uyandım: "Kalk, kalk deprem oluyor duymuyor musun?!" derhal yataktan fırladım ve "Hayır ne zaman? Ben duymadım" diye telaşlandım. Koşup ışığı yaktım aaa bir de ne göreyim: Karım derin bir şekilde

uyumuyor mu? Elimle omzuna dokundum uyanmadı. Daha ısrarlı davranınca birdenbire gözlerini açtı. Hastalığı dolayısıyla uykuya ihtiyacı vardı. Sitemli bir tavırla: "Ne güzel uyuyordum, niçin uyandırdın beni" dedi. "Ama sen biraz önce beni çağırma mıydım?" "Hayır, nasıl olur? Görüyorsun ki uyuyordum" diye yakındı.

"Saate baktım 2.30 idi. Depremle ilgili hiçbir işaret yoktu. Ertesi gün radyoyu dinledim, gazetelere baktım. Hayır, deprem olmamıştı. Bu ne biçim iş idi anlayamadığım için konuyu takip etmez oldum... Aradan tam 15 gün geçti. Gece yarısı aynı ses aynı kelimelerle beni uyandırdı: "Kalk deprem oluyor duymuyor musun?!" Fırlayıp ışığı yaktım. Karımın gözleri büyümüş rengi sararmıştı. "Depremi duymadın galiba?" dedi. Doğruydı. Odadaki tavan lambası sallanıyordu. Ve saat tam 2.30 idi!.. Mustafa Molla ilk pazarlığımızda "Zamanı takip etmeyi ihmal etme" demişti. Bu bakımdan olayın saati saatine tam 15 gün sonra olması benim için çok mühimdi. Depremi unutmuş, bana verilen bu ispatın sevinciyle sarhoş olmuşum. Yalnız anlayamadığım bir husus vardı.

Hemen celse yapıp bunu varlığa sordum: "Neden bir rüya göstermediniz de karımın sesiyle beni uyandırarak olayı önceden bildirmek yolunu tercih ettiniz?" o son derece ağırbaşlı varlık, zihnimde adetâ kahkahalar atıyordu: "Sebebini düşünmedin mi? Siz ispatı rüya yoluyla isterken işin içine, kendi kendine telkin ve bilinçaltı gibi bir itirazda bulunabileceğini hesaba kat-

mamıştınız" Bu cevap benim için bütünü inandırıcı bir vesika olmuştu. O şaşkın anda varlıktan çok anlamsız bir istekte daha bulundum: "Lütfen depremi bizzat ben de duyabilir miyim?" Yine gülümsediğini hissettim: "Siz inanasınız diye herkesi telaşa mı düşürelim? Ama oldu olacak bir daha tekrarı için dilekte bulunacağım, artık yat..." dedi.

"Sabahın saat 5 inde büyük bir sarsıntı ile uyandım tepeme tavandan topraklar dökülüyordu. Şimşek hızıyla şu düşünce geçti kafamdan: "Ey insanoğlu keşke başına topraklar dökülmeden sarsılmaz bir inanca sahip olabilseydin; işte o zaman mutluluğu bulabilirdin!.."

ÇOK İNANDIRICI BİR UZAKTAN GÖRME OLAYI

Ruhselman'ın kitaplarını okuyanların yakından tanıdığı ve çok yararlar sağladığı KADRI isimli rehber varlığın medyumunu Recai Ökten'le İzmir'de yaptığım söyleşide tanıdığı olduğu çok net bir klervoyan (durugörü) olayını şöyle nakletmişti:

"1948-50 yıllarında Bodrum'un Müskebi nahiyesi müdürünün, bir çocuğu uyutarak maden aramaları yaptığını, bazı başarılarla ulaştığını öğrenmiştik. Bu işin esasını öğrenmek için oraya gidip kendileri ile tanıştım. Duyduklarımızı doğruladılar. Çocuğun uyutulduktan sonra, kendisine bildirilen yerlere ruhi bir seyahat yaptığını, gördüklerini bir bir anlattığını ve bunların doğruluğunun sonradan

Kadri isimli varlığın medyumunu Recai Ökten

anlaşıldığını heyecanla anlattılar. Ve derhal benim de bulunduğum bir celse yapıldı. Müdür bey çocuğu derin bir uykuya sokmuştu. Çocuğun benim İzmir'deki evime gitmesini ve yolda gördüklerini anlatmasını istedim. Uyku içindeki süjemiz hemen ruhi gezisine başladı. İzmir'e kadar yol üzerindeki bütün yer isimlerini söyleye söyleye seyahati sürdü. Çocuğun normal hayatında Aydın'dan öteye gitmediğini öğrendiğimden olayın bu kadarı bile bana enteresan gelmişti. Nihayet İzmir'e vardı. Geçtiği yerleri tarif ede ede benim eve doğru yollandı. Evvelce hiç görmediğinden, tramvay hatlarını, demiryolu diye anlatıyordu. Sonunda evime vardı. Dışardan tarif etti. Tamamen doğrudu. Eve girdi, odaları, eşyaları bir bir söyledi. Bu anlattıkları da kılı kılına doğru olduğundan çocuk-

taki klervoyan yeteneğini onayla-
maktan başka çarem kalmamıştı.

"Bu heyecanlı deneyden sonra Nahiye Müdürü tutukları zabıtlardan, önceki deneyimlerini okuyunca doğrusu ağzım açık kaldı. Bu gördüğümün, çocuğun benim eve ikinci gidişi olduğunu nereden bilebilirdim? Meğer onlar bir müddet evvel çocuğu uyutup Dr. Bedri Ruhselman'la temasa

geçmek istemişler. Çocuk, doktoru İzmir'de aramış aramış bulamamış. Nihayet dış geziler yapan bir vapurda Bedri Beyi yabancı dilden bir kitap okurken görmüş ve Bedri Beye ne zaman celse yapacaklarını sormuşlar. Pazartesi akşamı İzmir'de cevabını alınca, bildirilen gün çocuğu tekrar uyutup İzmir'e yollamışlar. O celse Kadri varlıkla ve bizim evde yapıldığından, çocuk doğruca oraya gitmiş. Bakmış evin üstünde bir ışık huzmesi var. Bu sebepten içeri girememiş. Fakat mukadderat konusunda bir mesaj alındığını söylemiş.

"Müdürün bu anlattıkları da olaylara uygun düşüyordu. Çünkü o yıllarda Bedri Bey denizasıırı seyahat yapan bir vapurda doktor olarak görevli idi ve söz edilen Pazartesi celsesinde gerçekten mukadderat konusunda bilgiler alınmıştı."

SEVENLERİ ÖLÜM BİLE AYIRAMAZ

İzmir'in en eski spiritüalistlerinden Ruhsar Başkam Hanım ruhi olaylarla dolu bir yaşam geçirmişti. 19 yaşında hayatının baharını yaşamakta olan kızı, gözünün önünde adım adım ölüme doğru sürüklenirken yaşadığı o derin acıları, isyanları ve birinci ölüm yıldönümünde ondan aldığı sevgi mesajlarını, virgülüne dokunmadan Ruhsar hanımdan sizlere tekrar aktarmak istiyorum. Sevdiklerini kaybetmiş hepimiz için bu anlatılanlar bir ibret ve teselli kaynağı olacaktır kuşkusuz.

Ruhsar hanımın ilk eşinden Sevim isimli bir kızı olmuş. O da tıpkı annesi gibi etrafına sadece neşe ve mutluluk yayan biri. Yaşamının en güzel döneminde 19 yaşında vefat eden Sevim, o kısa yaşamında o kadar çok ruhsal olay yaşamış ve öyle teslim, öyle olgun bir kişiliğe bürünmüş ki, son hastalığı esnasında, ölümle yüzyüze iken bile sevenlerini o teselli etmeye çabalamış. O dramatik günleri annesi Ruhsar hanımın ağzından dinleyelim:

"Bir Perşembe akşam üzeri

Sevim: "Anneciğim kendimi çok rahatsız hissediyorum" diye sızlandı.

Uyuttum, sabaha kadar secde de onun için Allahımdan dilekte bulundum. Ertesi sabah gayet iyi idi. Öğleden sonra evdeki bütün personeli görmek istediğini söyledi. Evimiz aynı zamanda ikinci eşim Doktor Hasan Yusuf Başkam'ın özel hastanesi olduğundan, aşçıdan hizmetlilere kadar; ebe, hemşire hepsi kızımın yanına girdiler. Her biri ile teker teker helalleşiyor ve ağlaşıyorlardı. Olanlardan taş kesilmiştim. Herkes gitmiş nihayet kızım la baş başa kalabilmiştik. Hemen kendimi yatağa attım.

Ruhsar Başkam

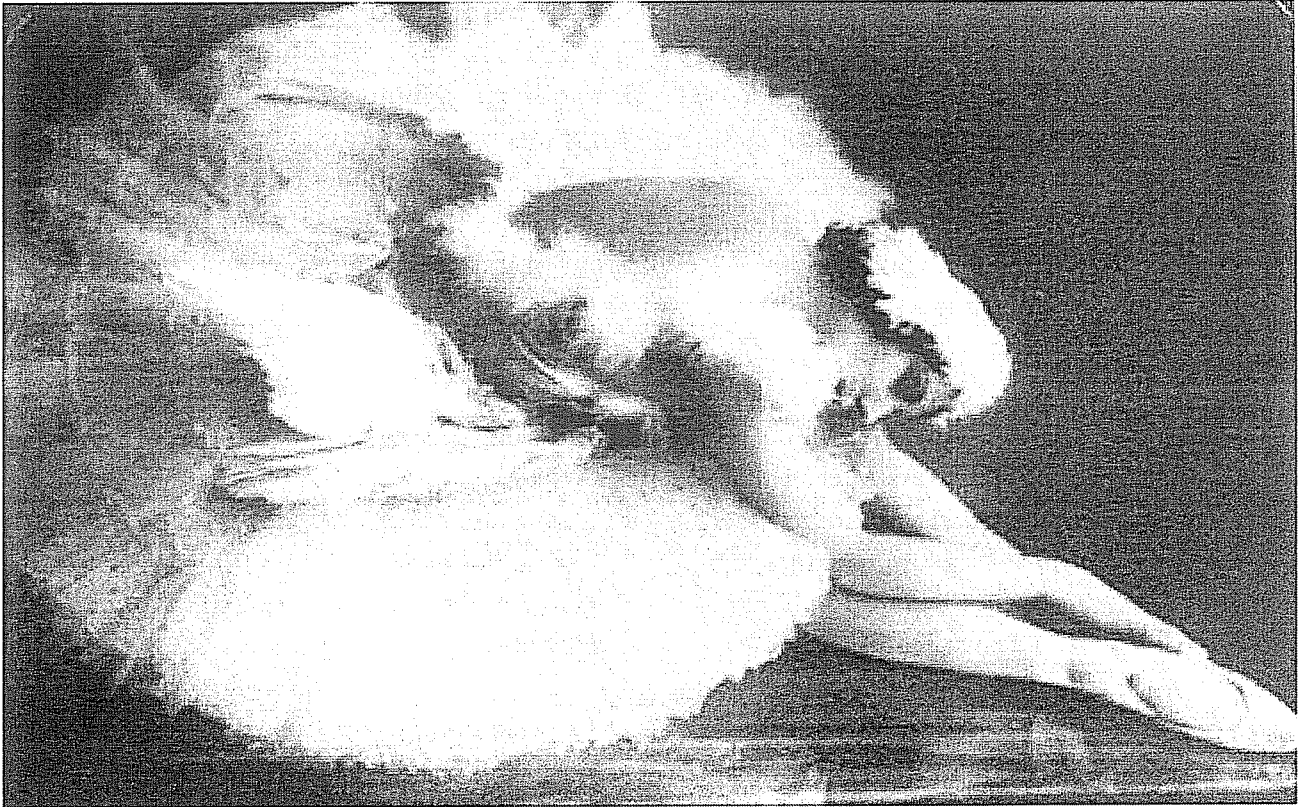
Uyku ile uyanıklık arasında kızımın sesini duyuyordum: "Annemden izin alayım ondan sonra" diyordu kendi kendine. Sonra bana seslendi: " Anne Şeyma isminde bir arkadaş geldi, acaba onunla gezmeye gidebilir miyim?" Odada ikimizden başka kimse yoktu. Kızımın ruhi bir seyahatten bahsettiği besbel-li idi. Kesin bir tavır takındım:

- "Hayır, asla müsaade etmem"
- "Kırmayalım anne ne olur?"
- "Kimmiş o?"
- "Hz. Peygamberin süt kardeşiymiş"

Tabii yine müsaade etmedim.

Biraz sonra babasını çağırıp onunla vedalaştı. Canım anneciğim diyerek bana da sarıldı, öptü öptü... Gözlerimin içine bakarak: "Müsaade etmeye mecbursun anne. Ben gideceğim" dedi. Ve cevap almadan anında kendinden geçti. Doktor kocam hemen kalbini, nefesini, nabzını dinledi. Maalesef ölmüştü.

Bana sarılarak " Metin ol" dedi. İçim Allah'a isyanla dolmuştu: "Yapamazsın, alamazsın, onu bana geri vereceksin!.." diye çırpındım durdum. Birden kızım silkindi, üç defa aksırdı ve kesik kesik konuştu: "Evet anneciğim beni geri gönderdiler artık müsterih olunuz" Bu

Efsanevi balerin Anna Pavlova ve "Kuğunun Ölümü"

mucize karşısında kocamın da gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Ve bu olaydan sonra kızım 8 ay kadar daha yaşadı."

Rehber varlık Kadri'nin medyumunu Recai Ökten aile dostları. 30 Mayıs 1952'de Sevim'in birinci ölüm yıldönümünde birlikte celse yaparlarken, Kadri varlığın izni ile Sevim'in ruhlar âleminde annesine gönderdiği sevgi mesajlarından birkaç pasaj aktarıyorum:

"... İçim dolu hep sevgiyle.. Sizi, sizleri hep yanımda buluyorum. Öyle doluyum ki bu güzellikle, yalnızlığım hiç yok. Duyuyorum sizi, sesinizi, görüyorum yastığım olan dizinizi, güzel yüzünüzü, parlayan bir gül gibi.

"Görüyorum sizi, sanki içinizde gibiyim. Siz bir deniz, ben bir su, hepimiz gibiyim. Kuş gibi hafif bir şey. Ben çok istersem, sizi pek özlersem; o elini bana veren, fenerimi yakıp derdimi deren (rehberim) beni alıyor, uzun yollar bir an oluyor. Toplusunuz hep özlediklerim. Başınızda sesler dolaşiyor, güzel sözler içinizden taşıyor, etrafa yayılıyor seven bir gönül gibi...

"Beni gülerek anınız. Sevgimden neşe alınız. Islanmayan gözlerle bana bakınız ki, sizi göreyim, ben de size çiçekler dereyim. Yükselsin bulutlar; aylar, yıldızlar parlasın da duyulsun güzel ses, essin temiz bir nefes. Bahar olsun hayatınız ki, bana da huzur olsun, kalbimi nura boğsun, yazım olmasın bir güz gibi."

Ve Sevim'den sonra Kadri varlığın söylediklerini sizlere aktarmadan önce; yeri gelmişken 8 yıl önce kaybettiğimiz Hâzım Akalın kardeşimizin ölümünün

ikinci haftasında, aynen kendi sesiyle çok sevdiği eşi Serpil hanıma öte âlemden gönderdiği o çok anlamlı sevgi mesajını sizlerle paylaşmak istiyorum:

Ne zaman, ne de mekân

alamaz seni benden

Farkı yok bu âlemin

bulunduğun âlemden.

Gönlümü sana yakın tutuyorum

bilebilsen

Gözlerinin içine bakıyorum, görebilsen

Bensizliğin çaresi yine senin içinde

Varlığım varlığında, sesimi duyabilsen.

Sevim'den sonra Kadri varlık dünyaya gelişin ve gidişin felsefesini oya gibi işlenmiş cümlelerle şöyle dile getirmişti:

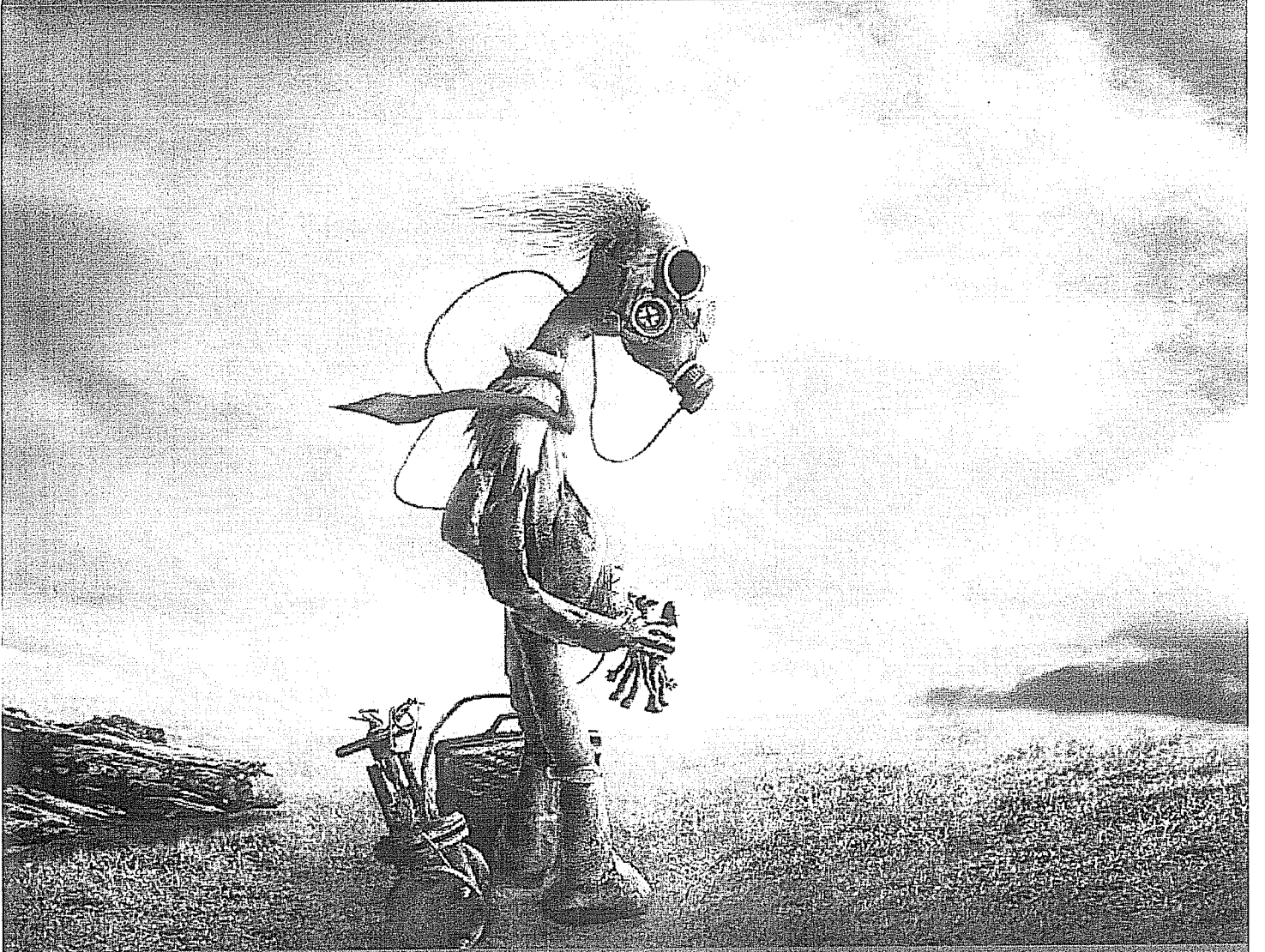
"Hâlik'a (Allah'a) yaklaşan kullar bulur nasibini. Arayan kalplerde yerleşen iman, huzur ile kalbi doldurur. Bir varlık gittiği yolda er veya geç bir yere varır. İnaniş ona yolunu buldurur. Orada durmak olur mu? Onu yolundan kim durdurur? Yine gidecek; daha güzel otlar biçecek, bahçelerde neşe bulup yeni ağaçlar dikecek. Bunu bilirsən mesut olursun. Senden ayrılan zahiri-dir. O sana daha yaklaşmıştır. Bir mum çok yakına ışık vermez. Yaklaştığın için, ayrıldım sanırsın, boşuna bunalırsın. İçine bak onu bulursun.

*"Hayat bir penceredir, manzaralar
bir tablodur; değişir...*

*Hayat bir tecrübedir,
ruh da hadiselerle gelişir,*

*Hayat bir felsefedir,
bunu tatbik etmektir hüner...*

*Bir çarkıfelek aynı kudretle
durmada döner..."*

Tanrı'dan Uzak Yaşantımız, Bunalan Dünyamız

Ahmet Kayserilioglu, Psikolog

"TANRI ÖLDÜ!"

19'ncu asrın sonlarında Filozof Niçe bu sözü ile aslında Batı Dünyasında birkaç yüzyıldır yaşanan inkârcı materyalist akımın son noktasını koymaktan başka bir şey yapmıyordu. Diller ne söylerse söylesin, geniş kitlelerin, yaşadığımız şu yıllarda da, aynı koyu maddeci görüşün buyruğunda davrandığını görüp durmaktayız. Sıkıntının da, ayrılığın da, yalanın ve kavganın da sebebinin bu olduğunu; düzenlerin bundan dolayı, böyle bozuk işlediğini Rehber Varlık yıllar önce ne özlü dile getirmişti:

"... Ve biliniz ki, insan sıkıntıdadır. Ve biliniz ki, şimdi gönüllerde yer eden O'nun dilediğinden başkadır da, ondandır hep sıkıntı ve ondandır hep böyle ayrı ayrı, bölük bölük toplanmak. Ve işte ondan yalan ortada. Ve işte ondan kavga her zaman var. Ve işte ondan düzen böyle bozuk. Böyle gidecekse, böyle duracaksa her şey yerinde, size ve kardeşlerinize ne yazık!"

İşte bu nedenledir ki hatırlayacaksınız SEVGİ DÜNYASI'nda bir yıldan beri doğrudan "Tanrı İnancı" üzerinde yazılar kaleme almaktayım. Önce tıp profesörlerinin, felsefecilerin ve din adamlarının yaptığım söyleşilerde

Tanrı İnancıyla ilgili düşüncelerini aktarmış; canlı ve cansız âlemden pek çok bilimsel kanıt sizlerle paylaşmıştım. Sonra da peygamberlerin yaşantıları ve sözlerinden, kutsal kitaplardan inancımızı pekiştirecek örnekler sunmuştum. En sonunda da Ülke-mizdeki parapsikolojik çalışmalardan elde edilen çok çarpıcı sonuçların ışığında; sadece kör maddenin eseri olan gelip geçici yaratıklar değil, Yüce Bir Kudretin sevgisinden varedilmiş ebediyete uzanan varlıklar olduğumuzu göstermeye çalışmıştım.

Türkiyemiz'de Dr. Bedri Ruhselman'ın önyak olduğu parapsikolojik çalışmalar; aslında Batı Dünyasında 19'ncu yüzyılın ikinci yarısında başlayan; akla, bilime, deneye ve kanıta dayanan "Ruhsal Araştırma"ların Ülkemizdeki bir devamı idi. Başta İngiltere'de olmak üzere; pozitif bilimlerde Nobel ödüllü üstün zekâların da katkılarda bulunduğu ekip çalışmalarında, materyalist görüşe bir panzehir olacak çok çarpıcı sonuçlar elde edilmişti.

Gelecek yazılarımızda kuşkusuz onlardan da örnekler sunacak ve sonra da yaşadığımız şu günlerde örneğin "Tanrı Yanılgısı" gibi materyalist akımın sözcülüğünü yapan kitaplar üzerinde yeterince duracağız.

Ama önce yiğidin hakkını yiğide teslim etmek ve materyalist akımın durup dururken birdenbire ortaya çıkmadığını, düşünen kafalarda kuşkuların boşuna oluşmadığını göstermek; geçmişte yaşananlardan ibret almak ilk görevimiz olmalı. İşte bu nedenlerle

SEVGİ DÜNYASI'na 1990 yılının son aylarında başlayıp, yıllarca sürdürdüğüm "Materyalizmin Kilometre Taşları" dizi yazısında Filozofları "Tanrı Öldü" yargısına götüren tarihsel gerçekler üzerinde alabildiğince durmuştum. Gelecek sayılarımızda o diziden kısa alıntıları sizlerle paylaşacağım.

İlk olarak dizinin giriş bölümündeki "Bunalan Dünyamız" başlıklı 1990 Ekim ayındaki yazımı sunuyorum:

BUNALAN DÜNYAMIZ

Bir bunalım çağında yaşıyoruz. Kendi kendimizle kavgamızla bunalıyoruz. Başkalarıyla çekişerek, didişerek bunalıyoruz. Yaratana inkâr ve isyanla bunalıyoruz. Her şeyi unutturacak keyiflerle, zevklerle bir süre avunuyoruz. Ayılınca yine bunalıyoruz.

İnsanlık böyle bir dönemi ilk yaşamıyor. Geçmiş çağlarda da, her şeyin kapkara görüldüğü nice yıllar geçirilmiş yeryüzünde. Ama şimdi "İLK" olan bir şey var, evvelce hiç yaşanmayan. Geçmişte bunalır, sıkılır, umutlu ya da umutsuz yaşar giderdik. Bize ne olursa olsun değişmeyen bir şey vardı: Güneş aynı güneş, dünya aynı dünya!.. Şimdi öyle mi ya?!.. Biz sıkılır, bunalırken, dünyamız daha sıkılıyor, daha bunalıyor. Toprak, hava, su yüz milyonlarca yıldır koruya geldikleri saflıklarını hızla yitiriyor; tükeniyor, bozuluyor kirleniyor. Soluduğumuzu, yediğimizi, içtiğimizi veremeyecek hale geliyor, insan ise kapısını çalan açlık, sefalet ve yok oluşun farkında değilmişçesine süratle

üreyip çoğalarak topyekûn mahvına doğru hızla yol alıyor.

Kurtuluş var mı?! Kimde, nerede, ne zaman? Ama önce teşhiste, hastalığı doğru tanımlamada anlaşılm, birleşelim. Öyleyse insana Varedicisini ve varoluş nedenini unutturan ve tüm dünyayı sarmış olan maddeci hayat görüşünü, yani "MATERYALİZM"i yakından tanıyalım. Onu doğuran tarihsel nedenleri ana hatlarıyla geçmişten günümüze inceleyelim. Gelecek sayıdan itibaren işleyeceğimiz bu konuya bir başlangıç olmak üzere, bugünkü uygulamalarıyla dünyamızın hayatî sorunlarına bir cevap alabilir miyiz diye semavî dinlere doğuşlarından itibaren hızlıca bir göz atalım.

On ikinci kıyametten artakalan dönemimizin Âdem'i ve ondan yaratılan eşi Havva ile insanlar yeryüzünde yeniden çoğalmaya başladılar. O zamanlar tek bir topluluk ve tek bir din vardı yeryüzünde. Ne var ki insanların Âdem'in benimsettiği doğru yaşam kurallarından sapıp, nefislerine benliklerine uymaları çok zaman almadı. Ve böylece birbirlerinden ayrılıp, dağılmaya başladılar yeryüzünde. Zaman akıp geçerken Yaratana'larını iyice unuttular. Güneş'e, aya, yıldızlara, doğa güçlerine tapmaya, onlardan medet ummaya koyuldular. Ama Yaratana, onları başıboş bırakmadı. Düzen bozuldukça, aralarından seçtiği gülyüzlü peygamberler aracılığıyla doğru sözleri, doğru örnekleri usanmadan bildirdi, gösterdi. Hz. Musa'ya kadar, tabir yerindeyse, itfaiyenin yangın çıkan yerlere koşuşturması gibi, değişik yörel-

erde ve topluluklarda bu böyle sürdü gitti.

Hız. Musa ile bir büyük değışiklik başladı. Zamanımızdan 3300 yıl kadar önce Yaratan, seçtiğı bir toplumu, İsrailoğullarını, sürekli destekleyeceği, bilgilendireceğı, elinin hep üzerlerinde olacağı müjdesiyle yola çıkardı. Buna karşılık İsrailoğulları da O'nun on emrini uygulayacaklardı: Putlara değil, tek Allah'a tapacaklardı. Allah'ın adını boş yere kullanmayacak, cumartesi tatiline uyacak, ana-babaya saygı duyacak, öldürmeyecek, zina etmeyecek, hırsızlık yapmayacak, yalan şahitlik ve komşu malına göz dikmekten uzak kalacaklardı.

İsrailoğullarının bu doğru kurallara uydukları zamanlar olmadı değil. Ama çokça şaşkın ve yoldan sapanlardan oldular. Kendilerine sürekli mucizeler ve deliller gösteren ve ahitlerini hatırlatan pek çok nebiler gönderildi. Zaman zaman da dünyevî felaketler ve cezalarla anla-yacakları dilden konuşuldu. Böylece aradan 1300 yıl kadar geçti.

Artık Allah'ın esas dileğine, tüm insanların O'nun buyruğunda birleşmesi ve her gönülde O'nun yerinin yapılması dileğine bir adım daha atılması zamanı gelmişti. İsrailoğulları arasından seçilmiş, hem Resul, hem Nebi olan bir gülyüzlü Hz. İsa, O'nun bütün insanların Rabbi olduğunu, her milleti eş sevgiyle sevdiğini, bir millete ayrıcalıklı lütuflarda bulunmasının bile, aslında tüm insanların hayrını amaçladığını dağda, kırdan, bayırda tüm İsrailoğullarına ilan etti. Rabbin özel seçtiğı olmanın gururu, özden sapmış olmanın saldırganlığı içindeki kavmi onu bir kaşık suda hemen boğuverirdi ama gösterdiği mucizeler, şimdiye kadar hiçbir yerde sergilenmemişti. Ölüler diriliyor, körlerin gözü açılıyor, hastalar iyileşiyordu. Mesellerle süslenmiş sözleri, hem basit, anlaşılır cinsten, hem binbir anlamla yüklüydü. Halkı peşinden sürüklüyordu. Öğretişi neredeyse tek cümleydi: Rabbin bilecek, komşunu kendin gibi sevecek, sana yapılmasını istemediğini başkasına yapmayacaksın. Hani çok sonraları Yunus Emre'nin Şiirleştirdiğı gibi:

*Sen sana ne sanursan
Ayrığa da onu san
Dört kitabın manası
Budur eğer var ise*

Hız. İsa'nın ölümünden sonra, onun havarisi on iki kişi, bütün insanlara seslenen bu dini, Kudüs'ten Roma'ya kadar tüm batıda yaymak için insanüstü çaba sarf ettiler. Öldükleri

zaman ayak bastıkları yerlerde temeller atılmış, köprübaşları tutulmuştu. Korkunç eziyetlere rağmen inancından sapmayan ve gittikçe örgütlenip büyüyen Hristiyanlar, nihayet Hz. İsa'dan 300 yıl sonra üç kıtaya yayılmış Roma İmparatorluğuna hakim oldular. Ne var ki geçen zamanla birlikte din, özünden saptırılıp bir zulüm aracı haline getirilmiş, kurucusu, insan sıfatından Allah'ın oğlu mertebesine yükseltilmiş, temellerinde büyük gedikler açılmıştı.

Doğruların tüm insanlara din yoluyla son defa duyurulması vakti gelmişti.

Hz. İsa'dan 600 yıl kadar sonra Mekke'de yaşayan, okuma yazma bilmez, kırk yaşındaki üstün ahlâk ve akılla bezenmiş bir üstün insanın görevlendirilmesiyle son din ortaya konuyordu. Hz. Muhammed'in Yaratan'ın katından vahiy yoluyla aldığı bilgiler, önceki dinleri ve peygamberleri doğruluyor, aslında hepsinin aynı temel gerçekleri duyurduğunu vurguluyordu. Ancak peygamberlerin getirdiği gerçeklerin, din adamlarınca bozulduğu, ayrıca gelişen insanların yeni bilgilere, yeni kurallara ihtiyacı olduğu, bu nedenle Allah'ın Resulü Hz.

Muhammed'in son nebi olarak görevlendirildiği söyleniyordu.

Bildiğiniz gibi bu son dinin yayılması daha da çabuk oldu. Kurucusunun ölümünden 80 sene kadar sonra İspanya'dan Çin'e kadar yıldırım hızıyla yayıldı. Hristiyan Avrupa, karanlık ortaçağı yaşarken, doğuda üstün bir kültür ve uygarlık çağını yaşattı. Haçlı Seferleriyle, Hristiyan batıya aktarılan bu uygarlık, bugün dünyanın eriştiği bilgi seviyesinin ilk ateşleyicisi ve hammadde olma gibi yüce bir vasıtalık görevini de yerine getirdi. Ne yazık ki kendisi önce durakladı ve sonra gerileye gerileye zamanımıza kadar geldi.

Acı ama apaçık bir gerçek: İnsanların mutluluğu ve hayrı için gönderilmiş dinlerin hepsi de bugün tek kurtuluş yolumuz olan sevgi ve birliği öğretmenin çok uzağındalar. Öyle lüzumsuz ayrıntılar ve şekiller içine dalmışlar ki, sanki dünyanın bir uçuruma hızla yaklaştığının farkında bile gözüküyorlar.

Hristiyanlığın Papa'sı için doğum kontrol hapları, tüp bebek ve boşanma yasaklarıyla uğraşmak her şeyin önüne geçiyor, İslam kuruluşları ise "Cihad" ve "Şeriat" dışında başka şeye önem vermez gözüküyorlar. Bunun üzücü bir örneğini bu yılın nisan ayında dinleyici olarak katıldığım bir İslamî toplantıda yaşadım. Aslında açık oturumun konusu ne de güzeldi: "Değişen Dünyada Müslüman'ın Tavrı?" Eski bir bakan, bir başyazar ve iki profesörden oluşan, hepsi de İslam kültürünün

yetiştirdiği üst seviyedeki konuşmacıların çağdaş sorunlara değinecekleri beklentisi içindeydim. Dördü de, derli toplu, akıllı, bilgili, sürükleyici, zaman zaman esprili bir hitabetle, sinema salonunu tamamen dolduran genç dinleyicilere coşkulu anlar yaşattılar. Ama ne onlarda ve ne de daha sonra gençlerin yazılı sorularında artan nüfus; azalan gıda üretimi; yok olan, kirlenen toprak, hava, su; tükenen enerji kaynakları, yok edici nükleer silahlar ve delinen ozon tabakasının bahsi geçmiyordu. "Değişen Dünya" sözü edildiğine göre en başta bu hayatî sorunlara İslam'ın sunduğu reçeteler dile getirilmeli değil miydi?

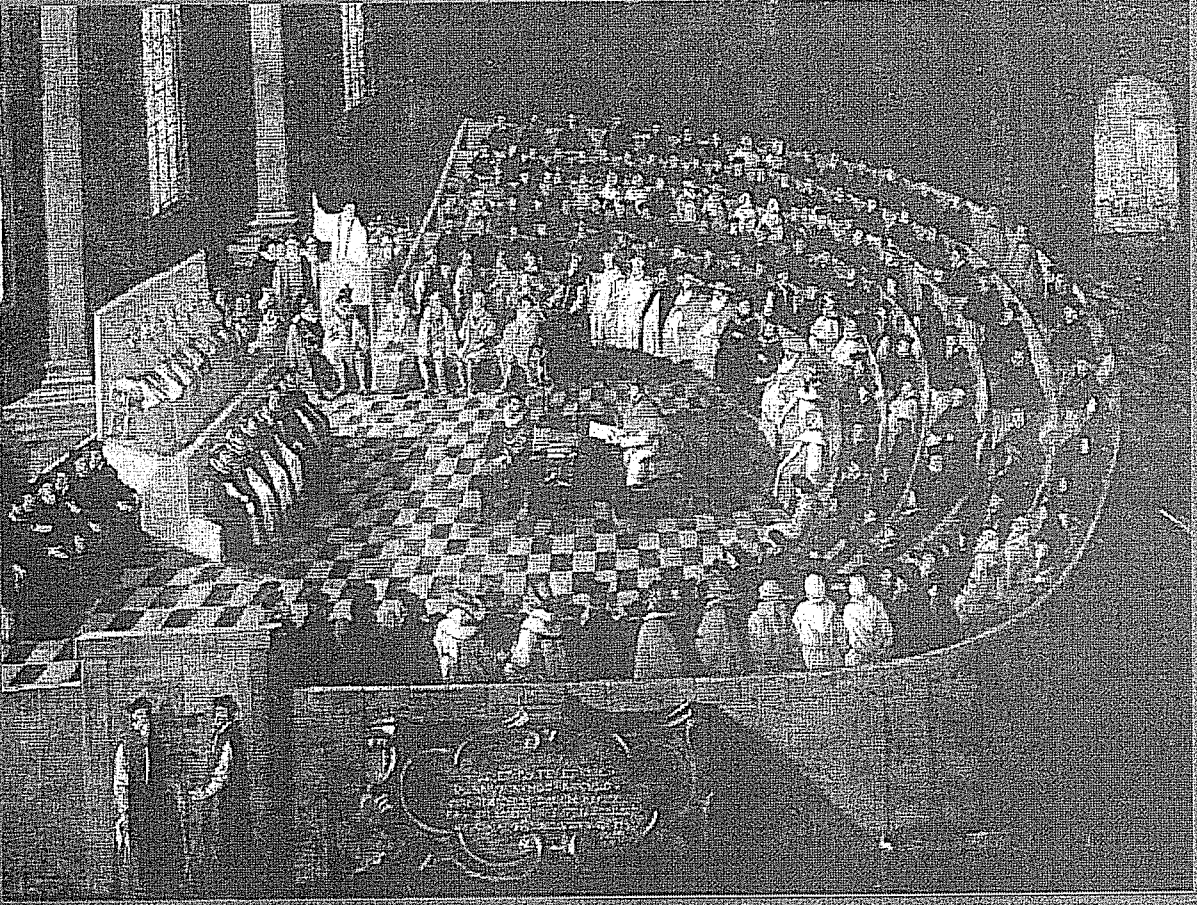
"Cihad" ve "Şeriat" sloganlarından çok, önce bugün İslam'ın bir özeleştiriyeye büyük ihtiyacı var. 1960'lardan beri Almanya'dayız. Çalışan yüz binlerce yurttaşımızın yanı sıra pek çok din görevlisi de orada yaşıyor. Almanya'da düşünce ve yayın özgürlüğü, inancını yayma, propaganda kapısı ardına kadar açık. Almanca gazete, dergi çıkarabilir; radyo, hatta özel TV istasyonu bile kurabilirsin. Petrol ülkesi Müslüman Ortadoğu ülkelerinin Petro-Dolarlarıyla sağlam bir finans kaynağın da mevcut. Un var, şeker var, yağ var. Niçin bu kadar yıl boyunca Alman milletinde İslâmî bir uyanış, İslâm'a bir dönüş gerçekleştirilemedi? Yapılacak özeleştiride bunun temel nedenleri iyice araştırılmalı!. Çağı yakalamadan, çağın sorunlarına tutarlı çözümler getirirmeden, sevgi, bilgi, hoşgörü ve insanlık yolunda

örnek olup özendirmeden hiçbir doktrin, ideoloji, din veya inanç sisteminin gelişip yayılmayacağı gerçeği mutlaka görülmelidir.

Materyalist, maddeci hayat görüşü Hristiyan batıda doğmuş, orada gelişmiş ve insanlığı bugünkü karanlık çıkmaz sokaklara hapsetmiş bir felsefedir. Bilim ve teknikte ilerlemiş Batı'nın çekiciliğiyle, bugün dünyanın her yanında etken olan, kafalara ve gönüllere hükmeden bu maddeci hayat görüşü, insanlığı yok oluş sınırına getiren en temel nedendir. Şu ne tuhaf ki, dertlerimizden kurtulmak için çözüm arayan kafalar, bu felsefeyle şartlandırılmış olduğundan, bulunan çareler, derdimizi artırmaktan öteye gide-memektedir. İnsanların mutlaka Yaratıcı inancını ve O'nun değişmeyen ahlâk kurallarını temel kabul eden ve bilimsel esaslara dayanan yepyeni bir hayat görüşüne süratle inandırılması gerekmektedir. Bu yeni hayat görüşünün her millete ve her zamana kolaylıkla uyabilmesi için, insanın aklına ve gönlüne geçmiş çağlara nazaran daha geniş özgürlük tanınması, laik bir tabana oturtulması vazgeçilmez bir şarttır.

Maddeci hayat görüşünün tamamen karşısında olacak olan bu yeni sistemin, sağlamca kurulabilmesi için materyalist hayat görüşünü yakından tanımamız çok yararlar sağlayacaktır.

Madem ki bu görüş Hristiyan batıdan doğmuştur, öyleyse onu Hristiyanlığın doğuşundan itibaren incelemek gerekir. Gelecek sayıda buna başlayacağız.

Milâttan Sonraki 1700 Yılda Kilise - Aydın Çatışması

Rönesans'dan sonra patlak veren reform dalgalarıyla Papalık can evinden vuruluyordu. Evvelce dinin tek kurumu olan Katolik Kilisesinin yanı sıra, Roma'dan tamamen bağımsız, sadece kendi ülkelerinin krallarına bağlı reformist Protestan, Kalvenist ve Anglikan Kiliseler birbiri ardından boy gösteriyordu. Papalar tek tabanca olmaktan çıkmıştı.

Ahmet Kayserilioglu, Psikolog

O'NUN AHLÂK KURALLARINI UNUTUNCA...

"Bir bunalım çağında yaşıyoruz. Kendi kendimizle kavga edip bunalıyoruz. Başkalarıyla çekişerek, didişerek bunalıyoruz. Yaratan'ı inkar ederek, isyan ederek bunalıyoruz. Her şeyi unutturan keyiflerle, zevklerle bir süre avunuyoruz, ayılınca yine bunalıyoruz."

Ekim 1990 da "Sevgi Dünyası"nda "Materyalizmin Kilometre Taşları" başlıklı dizi yazıma bu satırlarla başlamıştım. Manevi inançların hepsini inkâr eden, ölümle her şeyin sona erdiği amaçsız bir dünya yaşamını savunan, materyalist görüş bunalımımızın baş suçlusunu olduğundan tarih içindeki gelişimini yıllar süren dizi yazımda oldukça detaylı bir anlatımla okuyucularla paylaşmıştım. Hristiyan Batı Dünyasında doğup, diğer ülkelere ihraç edilen ve her tarafı sarmış olan bu maddeci hayat görüşü günümüzde de bütün dehşetiyle sürüp gidiyor. Bunalımımızın nedenlerine doğru teşhis koyalım ki, tedavisi de doğru olsun. 19. asrın sonlarında filozof Nietzsche (Niçe)'nin "Tanrı öldü!.." yargısına varması yüzyıllarca tohumları ekilen inkârcı yaşam görüşünün bir son noktasıydı sadece.

Biliyorsunuz Sevgi Dünyası'nda bir yıldan beri Tanrı inancı üzerinde yazılar kaleme almaktayım. Günümüzdeki tartışmalara geçmeden önce, hızlı çevrilen bir film gibi her şeyi maddeden ibaret gören bu inkârcı materyalist görüşün tarihî serüvenine bir göz atmamız çok yararlı olacak.

Öyleyse şimdi Hz. İsa'dan itibaren 1700 yıl boyunca yaşananları tekrar hatırlayarak yola koyulalım:

Hz. İsa'nın, Yaratanımız'ı ve komşumuzu sevmemizi, "kendimize yapılmasını istemediğimizi başkasına yapmamamızı" buyuran dini; havarileri tarafından bin bir eziyet, gözyaşı ve kan pahasına tüm Roma şehirlerinde duyurulmuş, köprübaşları kurulmuştu. Bu kaçıp kovalamacalar arasında İncil'in aslı kaybolmuş, ancak hatırdaki kalanlar tekrar kaleme alınarak oluşturulan çeşitli kitaplarla İsa'nın buyrukları unutturulmamaya çalışılmıştı. Akla gelmez işkencelere, aslanlara parçalatmalara rağmen Hristiyanlık Roma şehirlerinde gizli gizli yayılmasını sürdürmüştü. Nihayet imparator Konstantin ülkesinin birliğinin sağlanması için, 313 yılında yayınladığı "Milan Fermanı" ile Hristiyanlığı serbest bırakmış, üstelik desteklemişti. Devletin yardımlarıyla büyük maddi güce erişen Kilise eski temiz ve saf inancını yitirmeye başlamıştı.

325 yılında toplanan İznik konsilinde Hz. İsa'yı, "Allah" seviyesine yükselten Teslis (üçleme) inancı, baskı ve ayak oyunları ile kabul edilmişti. "Tek Allah" fikrinde direnen Arius ve yandaşlarıyla sonraki yüzyıllarda da devam edecek mezhep kavgalarının tohumları böylece atılmıştı.

KARANLIK ORTAÇAĞIN EŞİK TAŞLARI

Batı Roma ahlâk ve yaşam yönünden için için çürüyüp kokuşurken, dışarıdan da barbar hücumlarıyla tehdit edilmekteydi. İç ve dış tehlikeye karşı birliği sağlayacak, kültür mirasının barbarlar elinde yok olmasını önleyecek tek güç Hristiyanlıktı. İsa'dan 400 yıl kadar sonra Roma'da, sonradan kendilerine "Aziz" unvanı verilen üç büyük insan, üstelik birbirleriyle tanışıp anlaşarak, aynı zamanlarda yaşamışlardı. Bu, gelecek dönemler için tarihi bir fırsat olarak görünüyordu. Üçü de hayatlarının belli bir döneminde Romalı gibi yaşamış, hayatı acısıyla, tatlısıyla öğrenmiş, çağlarının kültürüyle bezenmişlerdi. Her üçü de Hristiyanlığı sonradan seçmişlerdi. Kendilerinden çağın kültürü ile Hristiyanlığın sevgisini birleştirerek gelecek kuşaklara sağlam doktrinler ve hayat görüşleri bırakmaları umulurdu. Ne yazık ki, Ambrosius, Jeremius, Augustinus... Roma'nın bu üç büyük doktoru önemsiz konulara daha büyük emek verdiler. Kilisenin hâkimiyeti, cinsiyet problemleri, bakirelik, dul kadınların evlenmemesi gibi günlük olaylar baş uğraşları oldu.

İnsanları yaşam sevincine değil, günah korkusuyla pısırik bir hayata iten felsefeleri onları "Karanlık Ortaçağın Eşik Taşları" haline getirdi. Ortaçağlarda her yer Batı gibi karanlık değildi.

Hız. Muhammed'in Arabistan'da temellerini attığı İslam dini, yıldırım hızıyla yayılmış, 80 sene sonra üç kıtada İspanya'dan, Çin hudutlarına kadar uzanmıştı. O zamanlar yaşanan, gerçek İslamiyet'ti. Müslümanlar önce, geçmiş çağların tüm bilim, felsefe ve kültür eserlerini Arapça'ya çevirmişler, sonra da kendileri yeni katkılarla uygarlığı ileri götürmüşlerdi. 31 Aralık 999'da, yani 1000'nci yılın başında, Karanlık Batı'da Hristiyanlar son kurtuluş çaresi olarak Hz. İsa'nın ikinci gelişini gözyaşları içinde beklerken, Doğu'da İslam uygarlığı zirveye yaklaşıyordu. Tanrı'nın güneşi Arabistan'ın üzerindeydi. Ama orada duracak değildi. Müslüman uygarlığı adım adım Batı'yı etkilemeye, bilim ve felsefe kitapları, Arapça'dan Latince'ye çevrilmeye başlamıştı. 1100'den itibaren 200 yıl süren Haçlı Seferleriyle bu kültür aktarımı daha da hız kazanmıştı.

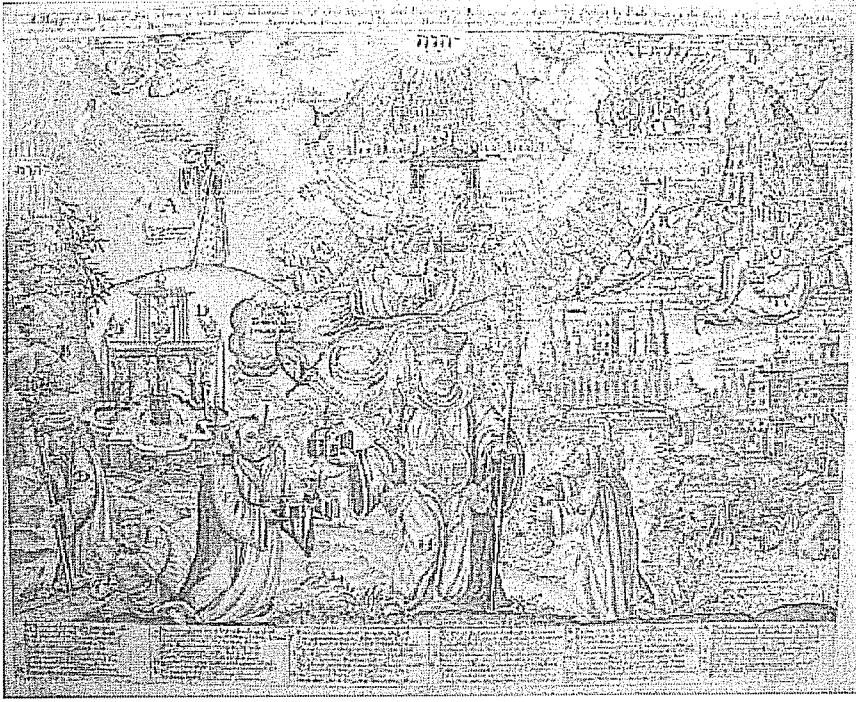
13. yüzyılın ünlü Tanrıbilimcisi Aquino'lu Thomas'ın, Aristo felsefesiyle, Hristiyan dininin prensiplerini sentezleyen doktrini, gerçekte Hristiyanlığa taze bir rüzgâr getirecek yenilikten yoksundu. İncillerdeki sonradan yazılmanın getirdiği eksiklere, yanlışlara, çelişkilere ve teslis gibi akla aykırı inanç sistemlerine dokunmadan kimse taze bir rüzgârdan bahsedemedi. Hristiyanlık yanlışlarından arınıp değişmemişti ama, değişmekte olan çok şey vardı şimdi Avrupa'da. Müslümanlardan devşirdikleri uygarlık eserlerinin etkisi görülmeye başlamış, günümüze kadar gelen pek çok üniversitenin temelleri o yıllarda atılmıştı. Kenarından köşesinden dindışı serbest düşünürler boy gösteriyordu artık bu üniversitelerde.

"BİR SÖZ ZOR KULLANARAK TUTUNDURULUYORSA..."

Özgür düşüncenin top ateşine, ancak doğrunun ve gerçeğin üzerine inşa edilmiş kaleler dayanabilir. Hristiyan Kilisesinde doğrudan olmanın özgüveni yoktu. Çözümü zorbalıkta buldu: Engizisyon. Dine karşı gelenleri, gerçekleri söyleyerek ikna etmekle yorulmuyorlardı artık. 1233'den itibaren böyle kuraldışı davranacak olanlar Kilisenin engizisyonunda yargılanmayı ve odun ateşinde diri diri yakılmayı göze almalıydılar. Kilise, engizisyonu kudretinin bir delili olarak görüyordu. Ama gerçek, bunun tam tersiydi. Montaigne, baskı ile ayakta tutulan inançları ne güzel eleştirir: "Bir söz

zor kullanılarak tutunduruluyorsa, o sözde doğruluk payı az demektir."

Papalığın düşünürlere gücü yetiyordu. Ama ya karşısına Kral çıkar ve çıkarlar çatışır-sa?!. İşte o zaman tozdan dumandan ferman okunmuyor ve "gücü yetene" kuralı gündeme geliyordu. 1300'lerin ilk yıllarında çıkarlar çatışmış, kafası kızan Fransa Kralı, Papalığı Roma'dan kendi ülkesine taşıyivermişti. Yüz yıl boyunca Papalar kralların oyuncağı olmuş, zaman zaman Roma'da da beliren Karşı-Papalarla iş bir komediye dönüşmüştü. 1400'lerin ilk elli yılı neredeyse peşpeşe toplanıp dağılan Konsüller aracılığıyla Roma'da Papalığın yeniden tasisi ve saygınlığının iadesi çabalarıyla geçmişti. Ne var ki, "olanları, olmamış yapmak" kimsenin elinde değildi. Roger Bacon gibi düşünen kafalarda esasen skolastik öğretileri tartışılmakta olan Hristiyan dini, şimdi de Kilise kurumu olarak onarılmaz yaralar almaktaydı.

Avrupa ülkelerinde, halkı haraca keserek topladığı ağır vergileri hazine-sine aktaran, aşırı servet ve mülk biriktiren Kilise, dünya malının paylaşılması kavgasında aslan payını kendisine ayırdığından, kralların husumetini çekiyordu. Kilise'nin bu yağmacılığına İncil ayetleriyle karşı çıkan ve kendisi de saygın bir din bilgini olan Joan Wycliffe ve benzerleri, bu Kral - Kilise çıkar çatışmasının gölgesinde hayatta kalabiliyorlardı. Ortada tek süper güç Papalık olsaydı çıtlarını bile çıkaramazlardı. Nitekim Papalık kendini güçlü gördüğü anda intikam almaktan geri durmuyor, dirisine bir şey yapmadığı Wycliffe'in mezarındaki kemiklerini çıkartıp yaktırıyordu. Ancak izin-den yürüyen Jean Hus, onun kadar talihli olamamıştı. Prag Üniversitesinin bu ünlü rektörü, para karşılığında günah bağışlanması (endülijans) ve

Kilise'nin diğer dogmalarına karşı çıkmasının bedelini, engizisyonda diri diri yakılmakla ödemişti.

HÜR FİKİR YİNE AYAKTA

Her şeye rağmen hür fikir sindirilememişti. Papa'nın kendi ülkesinde İtalya'da doğan Rönesans hareketi, yeni yeni palazlanmakta olan burjuvazinin, dünya nimetlerinden yararlanmak, sevinçle yaşamak, dilediği gibi düşünmek istemesinden doğuyordu. Bu, insanların

Kilise'nin çizdiği hudutların dışında da davranabilmeleri, laik bir dünya görüşünü savunabilmeleri anlamına geliyordu. Rönesans'dan sonra patlak veren reform dalgalarıyla Papalık can evinden vuruluyordu. Evvelce dinin tek kurumu olan Katolik Kilisesinin yanısıra, Roma'dan tamamen bağımsız, sadece kendi ülkelerinin krallarına bağlı reformist Protestan, Kalvenist ve Anglikan Kiliseler birbiri ardından boy gösteriyordu. Papalar tek tabanca olmaktan çıkmıştı. Devletin himayesindeki reformist kiliselerin, özgür düşünceye karşı çıkma kudreti, hiçbir zaman Roma kilisesinin seviyesine ulaşmazdı. Başka hiçbir yararı da olmasa sadece özgür fikre rahatlık sağlayan bu sonuç bile çekilenlerin boşa gitmediğim gösteriyordu. Çünkü reformist hareket öyle kolayından başarıya ulaşmış değildi.

İtalya ve İspanya dışında tüm Avrupa ülkelerinde yüz yıl kadar süren mezhep savaşlarında kan gövdeyi götürmüştü. 1650'lere gelindiğinde fırtına dinmiş, sular durulmuştu ama, bunca yıkıma ve kanlı olaylara sebep olmuş din kurumuna, özgür düşüncenin olumlu tavır takınmasını artık kimse bekleyemezdi.

Din kurumundan soğumada, kilisenin yanlış uygulamalarının etkisi kuşkusuz çok fazlaydı. Ama ince düşünenler, kılavuz olarak akıl ve mantığı öne alanlar için Hristiyan dinindeki esas sakatlık, kutsal kitap metinlerinin Peygamberler zamanındaki aslından değişerek, ayetlerde bozulma, çıkarılma ve eklemeler olduğunun saptanmış olmasıydı. Bu husus, kutsal kitabın tarih içindeki serüveni, kaleme alanların kişiliği, yazılış zamanları ve ayetler arasındaki çelişkiler incelendiği zaman apaçık ortaya çıkıyordu. Bu nedenledir ki, kutsal kitap âyetleriyle, bilimsel buluşların birbirine taban tabana zıt sonuçlar ortaya koyduğu durumlarla karşılaşılıyordu. Kilise, kutsal kitabın bozulmuş olduğunu kabule hiç yanaşmıyordu. Üstelik kutsal metinlere ilave olarak, Aristo'nun ve Aziz'lerin düşünceleri de Hristiyan dininin dokunulmaz tabuları haline getirmişti. Bu durumda bilim ile dinin çatışmaması imkânsızdı. Aziz Augustinus, İncil'e dayanarak "Dünya düzdür" diye varsın kesin bir inançla konuşa dursun, Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfi bu iddiayı savunulmaz yapmakta gecikmeyecekti. Aristo, "Kuvvetsiz hareket olmaz", "Ağır

cisimler daha hızlı düşerler", "Tabiatta boşluk yoktur" demiş ve Kilise bunu dinsel bir dogma haline getirmiş. Varsın getirsin. Gerçekler yine bildiğini okumakta devam ediyor. Galile, Newton gibi bilginlerin çalışmaları bunların yanlışlığını apaçık ortaya koyunca dindarların içine düştükleri acıklı durumları düşünmek bile istemiyor insan. Hele "Dünya hareket-sizdir, yerinde durur; güneş ve diğer bütün yıldızlar onun etrafında dönerler" iddiasına ne buyrulur? Bunu geçmişte ellerindeki yetersiz gözlem ve deneylere dayanarak astronomi bilginleri de ortaya attılar. Onların yanılmış olması kimseyi rahatsız etmez. Zaten bilimsel bilginin bir gereğidir bu. Ancak bu iddiayı Tevrat'ın Yeşu bölümündeki âyetlere dayanarak "Allah'ın sözü" olarak savunursanız o zaman iş değişir. Kopernik, Galile, Kepler, Newton matematik, gözlem ve deneylerle güneşin değil, dünyanın döndüğünü ortaya koyunca, Allah'ın sözünden de, giderek Allah inancından da düşünürlerin soğumasında suç kimin olur?! Keşke dindeki reform hareketi, kutsal metinlerdeki bozulma, İsa'yı Allah yapan teslis (üçleme) gibi temel konularda da eleştiriler ortaya koya-bilseydi!.. Maalesef bunlar tamamen gündem dışı bırakılıp Katolik kilise-siyle, ikinci derecede önemli konularda çatışmayla yetinildi. Din ve bilimin sonraki yüzyıllardaki çekişmelerine bir önlem getirme fırsatı böylece elden kaçırıldığından, materyalizm hızlanarak yoluna devam etti.

18. Yüzyıl Avrupası'nda İnanç Tartışmaları

Ahmet Kayserilioglu, Psikolog

Resim: Adolphe-William Bouguereau (France, 1825-1905)

"PROZAC TOPLUMU"

1967 New York doğumlu bir Amerikalı Musevi ailenin biricik kızlarının 20'li yaşlarında kaleme aldığı bir kitabın adı bu. Harvard mezunu, gazetecilikte ödüller sahibi dergilerde müzik eleştirileri yapan Elizabeth isimli bu genç kızın, şanslı bir ülkede, şanslı bir şehirde, eğitilmiş anne babanın şanslı bir çocuğu olarak keyifli bir yaşantısı olacağını sanırız değil mi?!.. Ama hiç de öyle değil. Daha 11-12 yaşlarında hayatı sorgulamaya başlayan; kişilerde ve toplumlardaki ikiyüzlülüğün, bozuk düzenin ve ölümle her şeyin ama her şeyin bitiverceğinin farkına varan körpe aklı ve gönlü girdaplardan girdaplara girmekte gecikmiyor... İntihar teşebbüsleri, içki ve uyuşturucular, sürekli denenilen yeni psikiyatrik ilaçlar, çeşitli doktorlar ve hastaneler... Hiçbiri kâr etmiyor. Atipik bir depresyonun pençesinde kıvranan, bunalımdan bunalıma sürüklenen genç kızın yıllarca süren dramatik yaşantısını satır satır okurken içiniz parça parça oluyor. Genç kızımız böyle kör kuyularda çaresiz debelenirken, bir taraftan da sürekli hangi sebeplerden bu duruma düştüğünü sorgulayıp duruyor sayfalar boyunca... Daha 2 yaşında iken evi terkedip boşanan ve çocuğu ile ilgisini son derece azaltan babası; kuru öğütlerin ve maddi desteklerin ötesinde duygu ve düşünce dünyasına hiçbir katkıda bulunamayan annesi... Çepeçevre etrafını saran içtenlikten uzak, çıkar merkezli insan ilişkileri ve benzeri binbir şey buluyor peri-

şan durumunun sebebi olarak. Ama bulduğu bir tanesi var ki, bugün gençlerin dünya çapında yaşadığı bunalımın gerçek nedenini onikiden vuruyor. Birkaç yıl önce İletişim Yayınları'nca çevirisi yapılan kitabın 37. Sayfasında anne babasından bahsederken aynen şunları dile getiriyor:

"İkisinden birinin bana aşılayacak sağlam inançları veya değer yargıları olsaydı, eminim benim hayat görüşüm, ölüme değil, yaşama dönük olabilirdi. Bana verebilecekleri tek şey korkularıydı: Annem dış dünyadan, babam ise benden ve annemden korkuyordu. Herkesin kendi düşmanlarını tanımladığı ve kısa bir süre sonra herkesin zan altında kaldığı paranoyak bir aile idik!"

VE PROZAC'A

HİÇ İHTİYAÇ DUYMAYANLAR

Yıllardan beri müzik, resim tiyatro, bale gibi güzel sanatlarda öğrenim veren bir özel Anadolu Lisesinde psikoloji ve eğitim danışmanlığı yapılmaktayım. Öğrencilerle birebir görüşmelerimde Elizabeth'in ortaya koyduğu bu gerçek nedenin örneklerine, yani anne babanın çocuklarını tamamen başıboş bırakarak, acımasız yaşam savaşına onları silâhsız, çırpılp-lak terkettikleri durumlarda, nasıl

hedefsiz, anlamsız bir yaşama sürükleniverdiklerine sık sık tanık olma-tayım. Ve sonunda gelsin sigara ve içkiyi hızla geçip uyuşturucu arayışları... bitip tükenmeyen aşk meşk deneyimleri... ve tekrarlanan intihar teşebbüsleri!..

Ama çok şükür ki, anne babaların mantıklı bir inanç dünyası ve değer yargıları kazandırdığı gençlerin olumlu tutum ve davranışlarıyla da çok sık olmasa da karşılaşmıyor değilim. Şimdi bunlardan birkaç örnek sunarak hem gönlünüzü ferahlatmak hem de Elizabeth'in kitabında dile getirdiği yargının ne kadar doğru olduğunu vurgulamak istiyorum:

8 yıl önce İpek Yücel isimli, adı gibi cici bir kız: "Tanışmak istiyorum" di-yerek doğrudan danışmanlığa geldi. Kendisini tanıtırken onun doğal olarak dile getirdiği düşünce ve eylemleri beni ne kadar sevince boğdu hiç sormayın. Çok tutarlı, kendisiyle ve ablasıyla ilgi-lerini hiç kesmeyen, her türlü sanat faaliyetine ve düşünce platformlarına birlikte katıldıkları anne babasından övgü ile bahsettikten sonra sözü arkadaşlarına getirdi. Çoğunun boşan-mış aileler ya da ilgisiz ebeveynlerin çocukları olarak nasıl ortada yapayal-nız bırakıldıklarından acı acı söz etti.

Ancak İpek yalnız acılamakla kalmamış ve derin düşüncelere dalarak, "Neden ben böyle torpilli olmakla yetineyim ki?" diyerek, en zordaki arkadaşından başlamak üzere, onları

anne babası ile tanıştıırıp evlerinde gün-lerce misafir bile etmiş. Hele Türkiye çapında ünlü ses sanatçısı babasını, Paris'te sürgün hayatı yaşarken iki yıl önce kaybeden sınıf arkadaşı kızın, bu ilgili davranışından sonra notlarındaki düzelmeyi dile getirirken İpek'in göz-leri nasıl parlıyor, benim coşkum da nasıl artıyordu anlatamam...

Ve geçen yıl, araştırmanın ve kültür birikiminin peşini hiç bırakmayan ve kendine sağlam bir inanç dünyası kuran Ayça Özkan'ın, Burak Özdemir'in "Tanrının Doğum Günü" kitabını okuduktan sonraki sözlerini bizzat duymanızı ne kadar isterdim. O her eve lâzım, geçmiş yıllarda Sevgi Dünyası'nda da genişçe tanıttığımız çok değerli kitabın, kitapçı raflarında boynu bükük okuyucu beklemesini içine sindiremeyen Ayça, isyanını neredeyse insanların yakasına yapışıp "Okuyun be şunu!.." diye haykıracak duruma gelmesi ile açıklamaya çalışıy-ordu.

Ve son olarak bu yıl tanıştığım Melani Bakkaloğlu... Onu ne kimse bana göndermişti ne de doğrudan ken-disi gelmişti. Arkadaşları kanalı ile ben çağırmıştım onu, hem de hemen gelme-si için. Nasıl çağırmayayım ki?!.. Erkek, kız hangi arkadaşı ile konuşurken adı geçince, öyle övgü dolu sözlerle ondan bahsediyorlardı ki!.. Hele bir arkadaşının "Melani etrafına iyilik yapmak için sebep arı-yor" demesi bardağı taşıran damla olmuştu. Çağırma hemen icabet eden

Melani'yi içten kutladıktan sonraki ilk sorum, bu olumlu davranışlarında kimleri örnek aldığıydı. Cevap iki kelime idi: "Annem ve babam." Onlardan örnekliğin dışında, reenkarnasyon dahil sağlam bir manevi eğitim aldığı, ilerleyen konuşmalarımızda apaçık ortaya çıkmıştı. Melani'ye o günlerde yayınlamaya hazırladığımız 50.Yıl dergimizi kendisine vermem için hatırlatmasını, kapağını açmadan anne babasına götürmesini, ancak onların izniyle okuyabileceğini, aksi takdirde yine kapağını açmadan bana geri getirmesini tembihledim.

Aslında dergimizin ilk yıllarda "Ruh ve Madde" ismiyle başladığını söyleyince Melani "Yani annemin dergisi" demesin mi?!.." Genç kızlığında annesinin yıllarca onu okuduğunu ve evlerinde hâlâ sakladıklarını söyledikten sonra bir de bana ABD'deki "Kryon Rehber Varlık" bilgilerinden haberim olup olmadığını sormaz mı?!.. İşte bu fazlaydı... "Melani" dedim. "Sözümü geri aldım. Sana 50.Yıl dergimizi verir vermez hemen aç okumaya başla, evine sonra götürürsün."

Ve sonra doğaldır ki, değerli anne babasıyla da tanıştım. Hattâ babasına, arayıp da bulamadığı Dr. Bedri

Ruhselman'ın "Allah" isimli kitabı için adres bile bildirdim. (*)

"Babanın evlâdına vereceği en güzel miras yükselmenin merdivenidir." (İyilik, doğruluk, çalışmak, bilgi, sevgi)

"Analara babalara ne mutlu, hayırlı evlât yetiştirirler."

Bizim celselerimizde Rehber Varlığın bu özlü sözlerinin güzel örneklerini sizlerle paylaştıktan sonra şimdi esas konumuza geçebiliriz: Tanrı inancını ve O'nun değişmeyen ahlâk kurallarını gönüllerimize benimsetmedikçe, mahvına doğru hızla koşan ve bunalımlar içinde çırpınan insanoğlunun mutluluğu asla yakalayamayacağına kesin bir inanç beslediğimizden, dergimizde uzun zamandır bu konuyu tartışmaktayız. Tanrı inancımızın kanıtları üzerinde uzunca durduktan sonra, batı dünyasında kök salıp tüm dünyaya yayılan inkârcı materyalist akımın kilometre taşları üzerinde kuş bakışı bir tarih incelemesine girmiştik. Geçen sayımızda İsa'dan sonraki 1700 yılı hızlı çevrilen bir film gibi anahatlarıyla hatırlamıştık. Şimdi de 1700'den 1800'e kadarki 100 yılda bu konudaki büyük fikir çatışmalarına hızlıca bir göz atacağız.

ÖRTÜLÜ İNKÂRCILIK

Avrupa'nın karanlık Ortaçağ zihniyetinden kurtulması, Arapça'dan Latince'ye çevrilen bilim ve felsefe kitaplarıyla başlamıştı. 13. yüzyılda kurulan üniversitelerle kurtuluşun devamlılığı sağlanmış, Rönesans ve

Reform devrimleriyle zihinleri Ortaçağ'a bağlayan zincirler bir bir kırılma aşamasına ulaşmıştı. 1700'lere gelindiğinde bilimsel bir kafa yapısıyla yepyeni buluşlar, teoriler ve kanunlarla bilgide patlama tarzında muhteşem bir gelişme sağlanmıştı. Avrupa'nın laik düşünürleri, evrene, dünyaya ve olaylara Hristiyanıcı yorumlara tutsak olmadan hür bir zihinle yaklaşabiliyorlardı artık. Bertrand Russell bunu ne güzel belirtir:

"1600'de sayısı az olan birkaç kişi hariç, zihinler çoğunlukla henüz Ortaçağ havasını taşımaktaydı. 1700'de ise eğitim görmüş kişilerin zihinsel tutumu bütünüyle moderndi"

(Batı Felsefesi Tarihi - Yeniçağ s:107)

Avrupa'da bilimsel gelişmeye paralel olarak, dünya hâkimiyetinin ilk adımları da atılmaya başlanmıştı. Amerika kıtasının keşfi, uzak deniz seferleri, Asya, Afrika, Avustralya'da elde edilen topraklar; ticaretin ve zenginliğin artışını da beraberinde getirmişti. Şehirler büyüyor, burjuva sınıfın serveti artıyordu. Artık Avrupalılar dünya zevklerinden doya doya yararlanmak istiyorlardı. Henüz materyalist değillerdi. Gerçi Hristiyanlığın etkisi azalmıştı ama 18. yüzyılın laik düşünürlerinin pek çoğu inkârcılıktan uzaktı. Her şeyi vareden, düzeni sağlayan ve hareketin, enerjinin kaynağı olan Allah inancı kafalarına hakimdi. 1750'lere

gelindiğinde kenarından köşesinden, Allah inancı da tartışılmaya başlanmıştı. Bir tıp doktoru olan De La Mettrie'nin (1709 - 1751), 1748 de yayınladığı L'homme-Machine (Makina-İnsan) kitabında, insan bedeninin bir makine olduğu, ayrıca bir ruhunun bulunmadığı biyolojik örneklerle dile getiriliyordu. Allah'ın varlığı konusunda açıkça bir inkâra sapılmakla beraber, bu sorunun insanoğlunun gündeminden çıkmasının gerektiği, çünkü mutluluğumuza bir şey katmadığı ifade edilerek, sırf beden ve madde üzerinde durulması öğütleniyordu.

DOBRA DOBRA İNKÂRCILIK

De La Mettrie'deki bu "örtülü inkârcılık" 20 yıl kadar sonra Baron D'Holbach'ın (1723 - 1789) kaleme aldığı kitaplarla "dobra dobra inkarcılık" döneminin açılmasını sağlıyordu. Baron D'Holbach'ın, Kilise'nin tepkisinden çekinerek, ölmüş bir yazarın adıyla 1770'de yayınladığı "Systeme de La Nature" (Doğa Sistemi) kitabında Allah'ın yokluğu öylesine açık ifadelerle ortaya konmuştur ki, kitap sonraları "Materyalizmin İncili" diye adlandırılmıştır. Dili çok ağdalı olduğundan ancak aydın kişilere seslenmektedir. 1772'de "Le Bon Sens" (Aklı selim - Sağduyu) adı altında halk için yayınladığı kitabında ifadeler çok basitleştirilmiş ve sık sık yapılan tekrarlarla dinsizliğin ve Allahsızlığın propagandası yapılmıştır. Bu nedenle kitap sonraları "Ateizmin İlmihali" diye anılmıştır.

1928'de Latin harfleriyle Türkçe'mize de çevrilmiş olan bu kitap ilk orijinalinde olduğu gibi, sanki Jean Meslier isimli bir Hristiyan rahibinin, ölümünden sonra yayınlanması için bıraktığı bir vasiyet kitabı gibi sunulduğundan, Baron D'Holbach'ın adı geçmemektedir. Kitap Batı'dan gelen her şeyi hayranlıkla kabul eden o dönemin Türk aydınları üzerinde inançların sarsılması bakımından önemli rol oynamıştır.

18. yüzyılın ikinci yarısında De La Mettrie, Baron D'Holbach gibi yazarlar aslında çok azınlıktadır. Yanlarına ansiklopedicilerden birkaç isim daha koyabiliriz, hepsi o kadar. Hatta Baron D'Holbach'ın yakın arkadaşı, "Büyük Ansiklopedi" nin baş yazarı Diderot (1713-1784) bile kafası bir o yana, bir bu yana gittiğinden dolayı "Karmakarışık" bir ruh hali sergilemektedir. Önceleri De La Mettrie'ye karşı, "Kelebeğin kanat"ındaki ve "Sineğin gözü"ndeki mükemmel yapıyı öne sürerek İlahi bir zekanın varlığını kanıtlamaya çalışırken; sonraları özellikle Baron D'Holbach grubuyla arkadaşlığının yoğunluk kazandığı dönemlerde, "Yeryüzündeki adaletsizlikleri" dile getirerek İlahi gücün varlığından kuşkularını ortaya koymaktadır.

TANRI VAR AMA
AH ŞU PAPALIK OLMASAYDI

Aslında o dönemin en etkin kişilerini kilise'de ve inkârcılar arasında aramak lâzım. Voltaire (1694-1778) gibi

bu ikisinin tam ortasında yer alan Deist'ler (Yaradancılar) en etken olanlardı.

Bunca engizisyon işkencelerinden, akla ve bilime aykırı bunca safsatalardan sonra Kilise'ye inancını kaybetmiş, ancak evrendeki büyük düzenin farkına vardıklarından Allah inancına sımsıkı yapışmış kişilerdi onlar. Voltaire, yayınladığı "Felsefe Sözlüğü" kitabında yeri geldikçe Baron D'Holbach'ın "Doğa Sistemi"ndeki kanıtları çürüterek, Allah'ın varlığı konusunda peş peşe örnekler sıralamaktan, bu konuda epeyce mürekkep harcamaktan kendini alamamıştır. Ancak öte yandan Kilise'yle savaşmayı bir yaşam gayesi haline getirmiştir. Kitaplarının yanı sıra, yazdığı binlerce mektup hep bu savaşın ateşli ifadeleriyle doludur. Tüm mektuplarını Kilise'yi kastedererek slogan haline getirdiği bir cümleyle bitirmektedir: "Ecrasez L'infame!.." (Alçağı Ezin!..)

Ancak her şeye rağmen din, toplum hayatında yine ayakta kalmayı beceriyordu. Gönüllü hizmetlerle, yoksulların, dertlilerin yardımına koşan fedakâr Hristiyan grupları, eğitime harcanan bin bir emek, fethedilen denizaşırı

ülkelerde misyoner ruhuyla dinin yayılması için gösterilen büyük çabalar, Kilise'nin güzel sanatlarla, özellikle musikiyle ilgisini kesmemesi, kapitalist ekonomiyi destekleyen Protestan mezhepleri, Hristiyanlığın toplum hayatındaki dinamizmini devam ettiren başlıca etkenlerdi. Ne var ki düşünce dünyasında bunların pek fazla tesiri görülüyordu. Hükmeden din dışı laik düşünceydi.

Aslında bir doktrin, ideoloji, yaşam biçimi ve öğretinin sadece duygulara seslenerek uzun ömürlü olacağını sanmak en büyük yanılgıdır. İnsan üç ana öğenin birleşmesinden oluşmuş bir varlıktır: Beden, akıl ve ruh... Bu üçünün birden ihtiyaçlarına cevap vermesi halindedir ki, bir öğreti kalıcı olmayı başarabilir. O dönemde Hristiyanlık duygulara seslenmesini sürdürerek, insan ruhunun önemli bir ihtiyacını karşılamakla beraber, dünya zevklerinden uzak bir hayatı öğütleyen Katolik inançların katılığı dolayısıyla, bedensel ihtiyaçları ısıtıyor; hür düşünceye baskı uygulayarak, aklın ortaya koyduğu soruları cevapsız bırakıyordu. 17. yüzyılda filozof Spinoza, tutarlı bir mantıkla kutsal kitap eleştirisi yapmış, daha sonra onun izinden giden rahip Richard Simon bu eleştiriyi metodik hale getirmişti. Artık dil bilimi, gramer ve tarihsel veriler ışığında kutsal metinler eleştirisel bir zihniyetle ele alınıyor ve sonucunda kutsal kitabın bozulmalara, eklemelere ve çıkarmalara maruz kaldığı açıkça ortaya konuyordu. Kilise'nin cevabı

zorbalıktı, kitabı yasaklamak ya da yok etmekti.

AKIL VE MANTIĞI TATMİN ETMEDİKÇE

Akıl tatmin olmayınca sormaya devam eder. Bu nedenle Kutsal Kitap tartışmaları 18. yüzyılda da varlığını sürdürdü. Örneğin İngiltere'de Cambridge Üniversitesinde görevli papaz Dr. Thomas Woolston 1727-1729 yıllarında 60.000 kişinin satın aldığı 6 ayrı makalesinde İncil'deki akla aykırı hususları hiç çekinmeden cesaretle bir bir ortaya dökmekten çekinmemişti. Eleştiri fırtınası devletin yüce katlarına bile sıçramıştı. İngiltere'de Dışişleri ve Milli Savunma Bakanlığı yapmış olan ünlü devlet adamı Vikont de Bolingbroke'un ölümünden sonra 1754'de yayınlanan kitabında bu defa Tevrat'ın ilk beş kitabı eleştiri oklarının hedefi oluyordu. Düşünürlerin oldukça özgür bir ortama kavuştuğu o yıllarda kitaplarını yayınlayan ünlü filozof David Hume (1711-1776) evrende kendimiz dahil hiçbir şeyin varlığından kesinlikle emin olamayacağımızı söylüyordu.

Doğada varlığını ileri sürdüğümüz sebep-sonuç ilişkilerinin sübjektif bir yanılgımız olabileceğini savunuyordu. Böylece ne eskilerin üzerinde o kadar kafa yordukları töz (cevher) kavramı ve ne de pozitif bilimlerin temelleri, sağlamlığını muhafaza edebiliyordu. Hume felsefesinde "metafizik" de, "tümevarım" da çıkmaz labirentlerde kaybolduğundan, insanoğluna tutunacağı tek bir sağlam dal ortada kalmıyordu.

Kilise'nin doğruyu yanlıştan ayırma zahmetine girmemesinden dolayı, akıl sahiplerince peygamber mesajları toptan reddedildiğinden, insanoğlu önemli bir destekten mahrum olarak yolunu bulmak zorunda kalıyordu.

Kilise'nin bağnaz tutumunu sürdürmesi, din ile uzaktan yakından ilgisi olmayan bilimsel buluşlara bile burnunu sokmasıyla, aydınların Hristiyanlıktan soğuması hızlanıyordu. Amerika'da Benjamin Franklin'in 1760 yılında yıldırımdan koruyucu paratoneri bulması papazlar tarafından lanetleniyor, Allah'ın işine karışmakla suçlanıyordu. Ne var ki 15-20 yıl sonra tükürükler yalıyor, paratoner, kiliselerin kulelerine bile yerleştirilmeye başlanıyordu. Çiçek aşısına da papazlar benzeri itirazları yöneltmiş 1796'da aşığı bulan Dr. Jenner'i "Şeytan işi" bir buluş yapmakla suçlamışlardı.

İsa'dan 350 yıl önce yaşayan filozof

Aristo'nun canlıların cansız maddelerden kendiliğinden üreyebileceğini, ke-restelerin içinde böcekler meydana gelebileceğini savunan "Abiyogenez" hipotezi yüzyıllarca zihinlere hakim olmuştu. Ancak yapılan çeşitli deneylerin ışığında bu hipotez 17. yüzyıl sonunda bırakılmış; bir canlının, ancak bir başka canlıdan oluşabileceğini ileri süren "Biyogenez" hipotezinde karar kılınmıştı.

18. yüzyılda tartışma tekrar alevlendi. Mikroskobun keşfiyle varlıklarının farkına varılan mikroorganizmaların, cansız maddeden kendiliğinden oluşabileceği, ateistler tarafından ileri sürülüyor, böylece canlıları vareden bir Allah düşüncesi inkar edilmek isteniyordu. Her iki hipotezi de doğrulayan değişik deneyler yapıldı. Kesin sonuca ulaşmak için 19. yüzyılın ortalarındaki Pasteur'ün deneylerine kadar beklendi. Ve böylece Aristo'nun kendiliğinden oluş hipotezinin mikroorganizmalar için de yanlış olduğu, bir canlının

Aristo hayvanlarla, 1791

ancak bir başka canlıdan meydana gelebileceği açıklıkla ortaya kondu. Zamanımızda tüm biyologlar, "Biyogenez" taraftarı olmakla beraber, şimdi mikroorganizmaların yapı taşları olan amino asitler, proteinler ve DNA'ların kendiliğinden oluşup oluşmadığı tartışılmakta, yani insanoğlu doğaya daha alçakgönüllü, daha saygı dolu bir tutumla yaklaşmaktadır.

18. yüzyılda İngiltere ve Fransa'da materyalist ilerleme hızlanarak yoluna devam ederken, onları aydınlanma sürecinde adım adım izlemekte olan Almanya'da materyalizm ciddi bir dirençle karşılaşıyordu. Filozof Leibniz ve onun izleyicileri Wolff ile Bilfinger'in öğretilerinde tüm varlıkların özünün ruhsal monad'lar olduğu ileri sürülüyor ve Alman aydınları evrene idealist görüşle yaklaşıyorlardı. Hristiyanlığa bakış açılarında farklılıklar vardı. Örneğin bilgin Samuel Reimarus (1694-1768) Hristiyanlığı reddediyordu. Ama Allah'ın varlığına inancı kesindi. Yani o da Voltaire gibi bir deist idi. Üstelik bu konuya Voltaire gibi bir gazeteci üslubuyla yaklaşmıyordu. Canlıların yapısındaki olağanüstü düzeni, özellikle, muhteşem içgüdü mekanizmalarını bir bir ele alarak bunları yaratan bir Yüce Zeka'nın mevcudiyetine, elle tutulur, gözle görülür delillerle ulaşıyordu. Almanya'da aynı dönemde yaşamış olan Lessing (1729-1781), Herder (1744-1803), Goethe (1746-1832) gibi sanatkâr ve düşünürler de idealist

akımın izleyicisi olmuşlardı. İlk ikisi, vahiy ve peygamberlik kurumuna da inandıklarından semavî dinlerin Allah'ın insanları eğitmesi için tesis ettiği bir okul olduğunu ileri sürmüşlerdir. "Materyalizmin İncili" diye adlandırılan Baron D'Holbach'ın "Doğa Sistemi" kitabı Almanya'da sadece nefret uyandırmıştı. Goethe:

"Bize o kadar sıkıcı, o kadar tatsız tuzsuz, o kadar ruhsuz bir kitap olarak görünüyordu ki hemen hemen onu görmeye bile tahammül edemiyorduk" diyerek hislere tercüman oluyordu. Fransa'da materyalist düşüncenin hızla yol aldığı dönemde, Jean-Jacques Rousseau (1712-1778) kendi özel hayatındaki yalnızlığına uygun olarak, çevresindekilerden çok başka, şahsına has bir yol izlemişti. O, inancı bir akıl işi olarak değil, bir duygu, içten gelen bir ses olarak düşünüyor ve kitaplarında bunları dile getiriyordu. Alman idealist akımının tam ortasında yaşamakla beraber David Hume'un etkisiyle dogmatik uykusundan uyanan; Rousseau'nun etkisiyle inancı, akıldan duygu alanına kaydıran büyük filozof İmmanuel Kant(1724-1804); idealizm, şüphecilik ve duygusal hayatımızı içine alan bu üç bilinmeyenli denklemi acaba nasıl çözecekti?

Bunu gelecek sayımızda inceleyeceğiz...

(*) *Ruhselman'ın tüm kitaplarına Lâleli Atlantis kitabevi 0212 512 0328 no.lu telefondan ulaşabilirsiniz.*

Çağına ve Geleceğe Damgasını Vuran Filozof

*Beni Tanrının varlığına götüren iki şey var:
Biri başımın üstündeki yıldızlı gökyüzü,
diğeri içimdeki vicdan, yani hak ve adalet duygusu...*

Immanuel Kant

Bizi, bu yazı serimizde Kant'ın materyalizm tarihine olan etkisi, yani inanç dünyasında yaptığı değişiklikler ilgilendiriyor. Ancak onun Locke gibi, Hume gibi ampiriklere (deneyci) cevap verirken, Tanrı'nın ve ruhun varlığını kanıtlamaya çalışan eski metafizikçilerin ne gibi yanlışlara düştüklerini de uzun uzun dile getirdiğini görmekteyiz. Saf aklın bu konularda kesin yargılara varmasının mümkün olmadığını, inancımızı saf aklın verileriyle sağlamca kuramayacağımızdan bu yolu terk etmemiz gerektiğini söylemektedir. Slogan haline getirdiği ünlü deyişi fikrini özetlemektedir: "İnanca yer açmak için bilgiyi kaldırmak zorundayım". Aklın ve bilginin inanç dünyasından kovulması anlamına gelen bu görüşün ve doğurduğu sakıncaların üzerinde biraz durmamız yararlı olacaktır.

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Katolik Hristiyan Kilisesinin Engizisyonla, hür düşünceli aydınları din dışına çıkıtları gerekçesiyle diri diri ateşte yakıp, ölüme göndermesi, batı dünyasında birkaç yüzyıl sürmüştü. Ama ne çare ki, susturmak bir yana; kutsal kitaplardaki bozulmalar, eklemeler ve çıkarmalar korkusuzca ortaya serilerek Vatikan can evinden vurulmaktaydı. Bilimsel buluşlarla, kutsal kitap metinleri arasındaki çelişkilerin dile getirilmesinde de duraksanmamıştı. 19. yy. Avrupası'nda düşüncelere hükmeden, artık Papa'lık değil filozoflardı. Ne var ki böylece

Tanrısal bildirilerin ışığından mahrum akıl yürütmelerle gerçeğin sezgisine varmak, deveye hendek atlatmak kadar zor olduğundan; her kafadan bir ses çıkıyor, düşünen kafalar neye tam bağlanacağını kestire-

memenin şaşkınlığını yaşıyordu. Geçip giden bir deve kervanı hakkında, sadece izlerini inceleyip akıl yürütüp bağ kurarak, önemli bilgilere ulaşabilirdik ama, kervanı oluşturup yola koyan sahibinden öğreneceklerimizle bilgilerimiz tam kesinleşmez miydi?!

Şimdi bile insanoğlu bu ikisini bir edememenin; yani akıl, mantık ve bilimle elde edecekleriyle, Evrenin Yaratıcısından gelen bilgileri sentezleyememenin şaşkınlığını yaşayıp durmuyor mu?

18.yy Avrupası'nı ve gelecek yüzyılları iyice anlayabilmek için, işte bu tek yönlü bilgi sistemi ile; yani sadece akıl, mantık, sezgi, gözlem ve deneyle gerçeklere varmak isteyen büyük bir filozofun İmmanuel Kant'ın (1724-1804) vardığı sonuçları, eleştirisel bir

mantıkla yeniden sizlerle paylaşmakta çok yarar görmekteyim. Gelecek yazımda artık bu defa da, bayrağı filozoflardan devralıp, düşüncelerin tek hükmedicisi konumuna giren bilim adamlarının, dünyada canlıları oluşması konusundaki fikir çatışmalarını inceleyeceğiz.

CETVEL GİBİ DÜMDÜZ BİR YAŞAM

"Sabah uyanmak, kahve içmek, yazmak, ders vermek, öğle yemeği yemek... Hepsinin de hiç değişmeyen belli zamanları vardı..." Kant'ın şaşmaz bir programla çizilmiş hayatını yakınları böyle anlatırlar, "İmmanuel Kant (1724-1804), kurşunî paltosuyla, elinde bastonu evinin önünde göründü mü ve şimdi bile 'Filozofun Yolu' denen ıhlamur ağaçlı uzun, dar yola doğru yürümeye başladı mı, komşuları saatin tam üç buçuk olduğunu bilirler, saatlerini ona göre ayarlarlardı. Mevsim ne olursa olsun, bu yolda bir aşağı bir yukarı yürür dururdu. Hava kapalı ise, ya da yağmur bulutları varsa, yaşlı uşağı Lampe, bir koruyucu melek gibi, elindeki şemsiyeyle ona ayak uydurmaya çalışırdı..."

Hayatı böylesine programlı ve yeknesak geçen Kant'ın düşünce dünyası, yeknesak ne kelime, tam anlamıyla dolu dolu geçiyor, insanlığın fizik ve metafizik problemlerine çözüm üretmek için en çetrefil konuların içine dalmakta tereddüt göstermiyordu.

1724'de Prusya'nın (Almanya) Königsberg şehrinde ahlâklı ve iyi bir Hristiyan olarak yaşamayı kendilerine amaç edinmiş, orta halli bir ana-babanın çocuğu olarak doğduğunda, ilerde felsefede devrim yapacak biri diye kimse bir tahminde bulunamazdı. Ufak tefek, hastalıklı bir bedeni vardı, ama kendisiyle barışık ve neş'eli mizacı etrafıyla uyum içinde yaşamasını sağlıyordu. Aslında yaşam tarzı olarak bu uyumu ölümüne kadar sürdürmüştü. Gelgelelim şu ortalığı allak bullak eden, en yakın arkadaşına bile: "Şu sinir törpüsü, şu her şeyi kırıp döken Kant!" dedirten düşünceleri olmasaydı.

Kafasının metafizik (Fizikötesi) konulara son derece yatkın olduğu, bundan olağanüstü bir haz duyduğu, yazdığı eserlerden açıkça belli. Hâlbuki gençlik yıllarında metafiziğin yanı sıra Newton fiziği başta olmak üzere, matematik ve astronomi gibi pozitif bilimlere de büyük emek vermişti. 1755 de okutmanlık yapmak üzere üniversitede görev aldığı anda, ilk eseri, gözünün nuru metafizik üzerineydi ama, bugün Kant-Laplacc kuramı diye bilinen, güneş sisteminin oluşumunu anlattığı ikinci kitabı onu izlemekte gecikmemişti. Bu tür uygulamalı bilim-

ler Kant'ın düşünce dünyasındaki esas açlığı doyuracak değil, onu oyalayacak uğraşlardı. Varlığın son temelleri, varlığın özü ve anlamı, her şeyin ilk sebebi "Bütün varolanların ortak ilkeleri" gibi metafizik problemlerdi onu asıl ilgilendiren. Tales'den itibaren, gelmiş geçmiş filozofları, Aristoları, Descartları, Leibnizleri, Wolffları, derinliğine inceliyor, üstelik de öğretmenliğini yapıyordu. Bilge kral Büyük Frederik'in Prusyası'nda düşünmek, araştırmak ve bunu o devre göre çok özgür bir şekilde dile getirmek zaten teşvik edilip durulmuyor muydu? Bilgi ve öğrenme tutkunu kırkına merdiven dayamış Kant, üniversitedeki çok değişik derslerin yorucu hocalığına rağmen, bu özgür ortamla ve kendisiyle barışık, bekâr hayatının olağanüstü intizamı içinde, araştırmalarını aralıksız sürdürmekten geri durmuyordu.

DOGMATİK UYKUDAN SİLKİNEREK UYANIŞ

Özgürlüğün bedeli, en ters, en acımasız, en yıkıcı düşüncelerin söylenebilmesi, kitapların yayınlana-bilmesidir. Aydınlanma sürecini yaşamakta olan Prusya (Almanya) da bundan nasibini almaya başlamıştır. Fransa'da, İngiltere'de yazılan ve inanç dünyasını temelinden sarsan materyalist kitaplar Almanca'ya çevriliyor ve derin tartışmalara neden oluyordu. Leibniz felsefesi dimdik ayakta durduğundan Almanya, materyalizme "evet" demiyor, aksine onu kıyasıya

eleştiriyordu ama, kuşkulandıktan da kendini alamıyordu. Tartışma dünyasının tam göbeğinde yaşayan Kant da bunlardan nasibini almakta gecikmemişti. O zamana kadar öğrendikleri ve düşündükleriyle kendisi için kurduğu metafizik dünya temellerinden sarsılmaktaydı. İngiltere'de yaşayan David Hume (1711-1776) isimli bir düşünürün "İnsan Zihni Üzerine Bir Araştırma" adıyla yayınladığı kitabında; sebep-sonuç (nedensellik) kavramının bile bizim zihnimizin bir uydurması olduğu, doğada hiç de böyle bir şeyin bulunmadığı, bizim beş duyumuzla elde ettiğimiz çağrışımlar ve alışkanlıklarla, doğada böyle bir şeyin varlığını vehmettiğimiz öne sürülüyordu. Hume'un bu fikri kabul edilirse, gelişmekte olan doğa bilimleri, Fizik, Kimya, Astronomi bile temelsiz kalacaktı. "Aynı sebepler, aynı sonuçları doğurur" temel ilkesi olmadan pozitif bilimlerden nasıl söz edilebilirdi?! Tümevarım'a bile kuşkuyla bakan ve her şeyi beş duyumuzun bir cilvesi olarak gören Hume için tümdengelim ve onun öz çocuğu metafizik bilgilerin yeri, sadece ateşe atılmaktı. Bunu kitabında açıkça öğütüyordu:

"...İşte bu ulu sırlara ermeye çalışırken felsefe bu yüzden olsun cüretkârlığının keşke farkına varsa da böylece bu karanlık ve tereddütlerle dolu alanı terk ederek, gerekli bir alçakgönüllülük içinde, kendi öz ve gerçek ülkesine, yani her günkü hayatın incelenmesine dönse. Burada,

böyle uçsuz bucaksız şüpheler, kararsızlıklar ve çelişmeler okyanusuna atılmadan, kendi araştırmalarını nasılsa harcayabileceği bir sürü zorluklar bulacaktır" (MEB-2.Baskı s:156)

"Şu halde eğer prensiplerimize sadıksak, kütüphanelerimizi gözden geçirdiğimizde, neleri fedâ etmemiz gerekir! Elimize mesela teoloji veya skolastik metafiziğe ait bir eser alırsak kendimize şunu soralım: "Bu eserde acaba nicelik veya sayıya dair usavurmalar (muhakeme) var mı? Hayır. O halde eseri ateşe atınız; zira içinde safsata, kuruntu ve boş hayalden başka bir şey bulunamaz" (s:251)

Fransa'dan, İngiltere'den, özellikle Hume'dan gelen fikirlerle "Dogmatik uykusundan uyanan" Kant, kırklı yıllarını yaşarken, büyük bir iç çatışmasının fırtınalarıyla boğuşuyordu. Dünya görüşü sarsılmıştı. Bu arada can havliyle ünlü İsveçli spiritüalist medyum Swedenborg'u (1688-1770) bile iyice incelemiş, öte âlemden mesaj alınabilmesinin olabilirliğini irdelemeye çalışmıştı. Swedenborg hakkında 1766'da yazdığı "Bir Hayal Görürün Metafizik Düşleri" kitabında onu "Fantastik" olarak sıfatlasa da, o günkü metafiziğin de aynı derecede

"Fantastik" olduğunu öne sürerek fikirlerini pek küçümsemez, hatta Swedenborg'un şahsı için "Pek Yüce" sıfatını kullanarak hayranlığını belirtir. Esas patlamasını 19. yüzyılın ikinci yarısında yapacak olan uygulamalı spiritüalizma için Swedenborg, 100 yıl öncesinden bir başlangıçtır sadece. Bu bunalımlı yıllarda Kant'ı en çok coşturan Rousseau'nun (Ruso) (1712-1778) düşünceleri, özellikle onun Emil isimli çocuk terbiyesiyle ilgili kitabıdır. Bu kitabı okumak için Kant, saat ayarı gibi olan günlük programını bile aksatmıştır. Aklın verilerinin bu derecede saldırıya uğradığı ve akla güvenin sarsıldığı o yıllarda, Ruso'nun aklı ikinci plana atıp, iç dünyamızı, duygularımızı, içimizden gelen sesi ön plana çıkaran şiirsel ifadeleri Kant'ı adeta büyülüyor, yarasına merhem oluyordu. Ancak bütün bunlar Kant için geçici rahatlıklardı. Hume'un saldırılarına aklını doyuracak, içini rahatlatacak kesin cevaplar bulmadan huzursuzluğu dinmeyecekti.

SAF AKLIN TENKİDİ

Nihayet 1769'da 45 yaşında, problemi inandırıcı bir biçimde çözdüğüne kanaat getirmişti. Kılı kırk yarar, konuları bütün detaylarıyla her soruya cevap verecek şekilde ortaya koymaya alışmış kafa yapısı, acele etmemesini emrediyordu. Tam 12 yıl bulduğu çözüm üzerinde kafa yordu, her yönüyle geliştirdi. Artık hayatının en ünlü kitabını, 800 sayfalık dev eserini "Saf Aklın Tenkidi" ni yazmaya sıra gelmişti.

İşin bu tarafı kolaydı; birkaç aylık zahmetten sonra 1781'de kitabını yayınladı. Böyle büyük hacimli kitabı, metafiziğin 2000 yıllık problemlerine ışık tutan çetrefil ifadeleri kaç kişi, hangi dikkatle okuyacaktı; okuyan ne kadar anlayacaktı?!. Kant üşenmez, iki yıl sonra 140 sayfalık "Prolegomena" kitabıyla düşüncelerini daha sade, daha özlü şekilde okuyucularına sunar ve yavaş yavaş etrafın ilgisini çekmeye başlar. Böylece daha sonra yayınlacağı "Pratik Aklın Tenkidi" ve "Yargı Gücünün Tenkidi" kitaplarının ortamı hazırlanmış olur.

Bizi, bu yazı serimizde Kant'ın materyalizm tarihine olan etkisi, yani inanç dünyasında yaptığı değişiklikler ilgilendiriyor. Ancak onun Locke gibi, Hume gibi ampiriklere (deneyci, görgücü) cevap verirken, Tanrı'nın ve ruhun varlığını kanıtlamaya çalışan eski metafizikçilerin ne gibi yanlışlara düşüklerini de uzun uzun dile getirdiğini görmekteyiz.

Saf aklın bu konularda kesin yargılara varmasının mümkün olmadığını, inancımızı saf aklın verileriyle sağlamca kuramayacağımızdan bu yolu terk etmemiz gerektiğini söylemektedir. Slogan haline getirdiği ünlü deyişi fikrini özetlemektedir: "İnanca yer açmak için bilgiyi kaldırmak zorundayım". Aklın ve bilginin inanç dünyasından kovulması anlamına gelen bu görüşün ve doğurduğu sakıncaların üzerinde biraz durmamız yararlı olacak.

Kant, ampiriklere cevap verirken son derece haklı olarak şunu öncelikle belirtir: Biz sadece beş duyumuzdan ibaret değiliz. Duyularla aldıklarımızı kendi yapısına göre biçimleyip sentezleyen bir akıl yönümüzü nasıl inkâr edebiliriz? Öyle ya, iş sadece duyulardan ibaret olsaydı, hayvanların da bizler gibi derin düşüncelere, yapıcılığa, ediciliğe, buluculuğa erişmesi mümkün olmaz mıydı? Onlar da bizler gibi aynı tecrübeleri yaşayıp durdukları halde sadece algılama safhasında, zekâ diyebileceğimiz bir yerde kalıp, ilerisine geçemiyorlar. Biz öyle miyiz ya? Örgütlenmiş duyu diyebileceğimiz algılardan, onları da örgütleyerek kavramlara, kavramlardan bilgilere, bilgileri örgütleyerek bilimlere ve en nihayet hepsini örgütleyerek bilgeliğe kadar ulaşmıyor muyuz? Bu sürecin oluşmasında insan olarak doğuştan getirdiğimiz akıl cevherimizin ve onun kendine göre yapısı ve kanunları olduğunu mutlaka hesaba katmalıyız. Öyleyse biz hayata ampiriklerin dediği gibi boş bir balmumu veya boş bir levha olarak geliyor değiliz. Kant bu noktada bir adım daha atar ve aklımızda deneyden türemiş olmayan, deney-öncesi (a priori) önermelerin (hüküm, yargı) de bulunduğu ispata çalışır. Zaten onun "saf akıl" dediği de budur. Yani deneyden bağımsız, içinde beş duyudan hiçbir şey bulunmayan aklımız. Kant'ın kitabında esas belirtmek istediği, bu "saf akılda" matematik gibi, mantık gibi kavramların deneyden türemeden,

deney-öncesinden mevcut olduğudur. Hume'un inkâr ettiği sebep-sonuç kanunu da matematik, mantık gibi doğuştan aklımızda bulunmakla beraber, onların ancak deneyle açıklanabilmesinden dolayı, sentetik (tümevarımsal) yargılar olduğunu, ancak onların varlık sebebinin deneye dayanmadığını sayfalar boyu kanıtlamaya çalışır (Bakınız: Prolegomena - Hacettepe Üni. Yayınları sayfa: 29 - 44)

Felsefede "sentetik, apriori önermeler" başlığı altında çok tartışılmış ve Bertrand Russell gibi matematikçilerin bile haklı itirazlarına neden olmuş bu konuda, akıl için ortaya koyabileceğimiz şu örnek birleştirici bir rol oynayabilir: Bir akıl gücüyle, cevheriyle donatıldığımız kuşkusuz. Akıllı, hücreleri balmumuyla kapatılmış bir bal peteği gibi düşünelim. Dünya hayatında yaşadığımız tecrübelerden çıkardığımız bilgiler, bu peteğin hücrelerini tek tek açan, içindeki yetenekleri ortaya çıkaran bir katalizör görevi görürler. Yani bu bilgiler aklın yapıtaşını oluşturmazlar -o zaten aklın yapısında var- onun çalışmasını, işlemlerini, buluculuğunu, yapıcılığını ortaya çıkarmasını sağlarlar. Öyleyse aklın düşünce üretmesinde en büyük etken, her şeyden önce akılda bu yeteneğin zaten var olmasıdır. Dostumuzun tarifiyle "binbir kere binbirin bir edilerek" bize özgürce düşünelim diye hazır olarak verilmiş bu akıl mekanizmasının mevcudiyeti vazgeçilmez bir ön şart olmakla beraber, yeterli değildir. Aklın çalış-

ması için duygularımıza, tecrübelerimize de mutlaka ihtiyacı vardır. Kant, eğer matematik - mantık - nedensellik gibi konularda aklımızın yapısının bunları bulmaya uygun bir şekilde dizayn edildiğini, ancak tecrübeler yaparak bu yeteneklerini açığa çıkarabileceğini ileri sürseydi, bunca tartışmanın önü kesilmiş olurdu. Dostumuz, o özlü ifadesiyle, mantığın tarifini yaparken, hem aklın, hem ruhun, hem de tecrübe ve bilginin önemini vurgulamaktadır:

"Mantık; aklın bulduğu, duygunun doğurduğu, bilginin yoğurduğu, tecrübenin çocuğudur..."

Kant, "saf akıl" tarifiyle beş duyudan ve tecrübeden bağımsız olarak saf düşünce üreten bir cevher tarifi ortaya koyduğundan, tarif edilen bu "saf akıl" ruh gibi, Tanrı gibi tecrübe alanı dışındaki soyut mevcudiyetlerin varlıklarının kesin olarak ispat da, inkâr da edilemeyeceğini ileri sürer. Sadece Tanrı değil, tecrübeden bağımsız olarak saf akılla türetilen bütün metafizik yargıların da bu şekilde kesinliklerinden emin olamayacağımızı söyler. Bu ifadeleri meslektaş metafizikçileri ve özellikle din adamlarını, teologları kendisine düşman edecekmiş, Kant bunlara aldırılmaz. Onun için önemli olan gerçeğin araştırılmasıdır.

Aslında ruh gibi, Tanrı gibi manevi varlıkları tartışırken iki hususu birbirinden peşinen ayırmamız gerekir. Biz onların tözlerini (cevherlerini), nasıl olduklarını, yani mahiyet bilgisi diyebileceğimiz ana yapılarını mı;

yoksa varlıklarını, yokluklarını mı tartışıyoruz? Eğer tartışma, mahiyetleri, tözleri konusundaysa lafı uzatmaya gerek yok. Bilemeyeceğimizi peşinen teslim etmeliyiz. Ne aklımızın bugünkü gücü, ne de tecrübe dünyası bize bu konuda bir ipucu veremez. Yok, konu onların varlığı, yokluğuyla ilgiliyse, tecrübe ve bilgi ile çalışan aklımız bunun ispatlarını yapabilecek güçtedir.

Kant, "saf aklı" tecrübeden bağımsız olarak tarif ettiğinden, Tanrı'nın varlığının ontolojik, kozmolojik, fiziko-teolojik ispatlarını doyurucu bulmuyor. Hâlbuki Tanrı, âlemler içinde de dışında da etken olan bir varlıktır. Yani onun eli, dünya olayları içinde de, biz görmesek bile, etken olarak iş görmektedir. Biz O'nun mahiyetini bilemesek de, varlığının delillerini, evrenin ve canlıların işleyişini inceleyerek, olaylar üzerinde düşünerek, en azından kendimizi tam ikna edecek tarzda tam bir karara varabiliriz. Nitekim tecrübeden bağımsız olarak "saf aklı" çalıştıran Kant bile, metafizikçilerin Tanrı'nın fiziko-teolojik kanıtlarını, yani amaçlı, planlı bir evrende yaşadığımız konusunda ortaya konan kanıtları tam reddedemediğinden

"Bu kanıtları sadece bir 'mimar' ortaya koyuyor, yeterli bir Tanrı görüşü sağlamıyor" diyerek tartışmayı başka bir alana kaydırmaktadır.

Bir uzaktan kumandalı oyuncak arabayı seyre dalsak ve onu yöneten çocuğu görmesek, bir arabanın en modern dans figürleriyle hiçbir yere çarpmadan yaptığı zarif hareketlerin mutlaka bir akıl tarafından yönlendirildiğini rahatlıkla söyleriz. Yöneten kimdir, nasıl bir şeydir, mahiyeti, yapısı nedir, görmüyoruz, duymuyoruz ki söyleyelim. Ama onun mevcudiyetini ve ne yaptığını bilen zeki bir varlık olduğunu mutlaka onaylarız. Bu örnekte olduğu gibi ruh ve Tanrı gibi manevi güçlerin bizatihi kendilerini beş duyumuzla gözlemlememiş olsak bile, onların olayları yönlendirmedeki etkilerini akıl terazimizde iyice tarttıktan sonra varlıklarını ve sıfatlarını onaylamakta gecikmeyiz. Ancak hiçbir tecrübeye, deneyime metelik vermeden, sırf aklımızı çalıştırarak en büyük gerçeklere varacağız dersek, sadece "zihin sporu" yapmaktan öte bir şey elde edemeyiz. Dostumuzun söylediği gibi: "Tecrübesiz akıl işe yaramaz!.."

Kant'ın, hiçbir somut delile dayanmayan, spekülasyon üzerine spekülasyon yapan, gerçekler dünyasıyla ilişkisini kesmiş metafizik düşüncelere "çürük mal" gözüyle bakmasına elbette hak vermek gerekir. Ancak yeterli tecrübeler üzerine kurulmuş olan derin düşüncelere de insanlık her zaman

muhtaçtır. Böyle derin düşüncelerle elde edilecek sonuçlara -fizik olsun, metafizik olsun- tam anlamıyla bel bağlayabiliriz.

PRATİK AKLIN TENKİDİ

Kant, "Saf Aklın Tenkidi"nde varlığını kanıtlayamadığı Tanrı'yı "Pratik Aklın Tenkidi"nde tekrar yeryüzüne indirir. Onun "Pratik Akıl" dediği, olayların içinde , haşır-neşir olan, karar veren, uygulayan, hisseden, ağlayan, gülen, yerine göre "vicdan azabı" çeken tarafımızdır. Yani, duyuların dışında değil, tamamen içinde olan tarafımız. İşte bu pratik akılla Kant; Tanrı, özgür irade, ruh ve ölümsüzlük gibi konuların varlığını kanıtlamaya çalışır. İçimizdeki ahlâk duygusu, ödev duygusu ve vicdan melekemiz Kant'ın delilleridir. Ahlâk derken; ödül ve cezadan kaynaklanmayan hür ahlâkı kastetmektedir. Cennet vaatleriyle, ya da Tanrı'da erime dilekleriyle yapılan şartlı iyilikler değildir kastettiği. Bu konuda söylediği aynen şudur: "Yoksa Muhammed'in cenneti, ya da teozofların ve mistiklerin Tanrılığın içinde eriyerek onunla birleşmeleri, her biri kendi beğenisine göre kendi ucubesini akla zorla sokardı ve akli böylece bu biçimde düşlere terk etmektense, akla hiç sahip olmamak daha iyi olurdu. (Pratik Aklın Eleştirisi-Hacettepe Üniv. Yayınları s:"131)

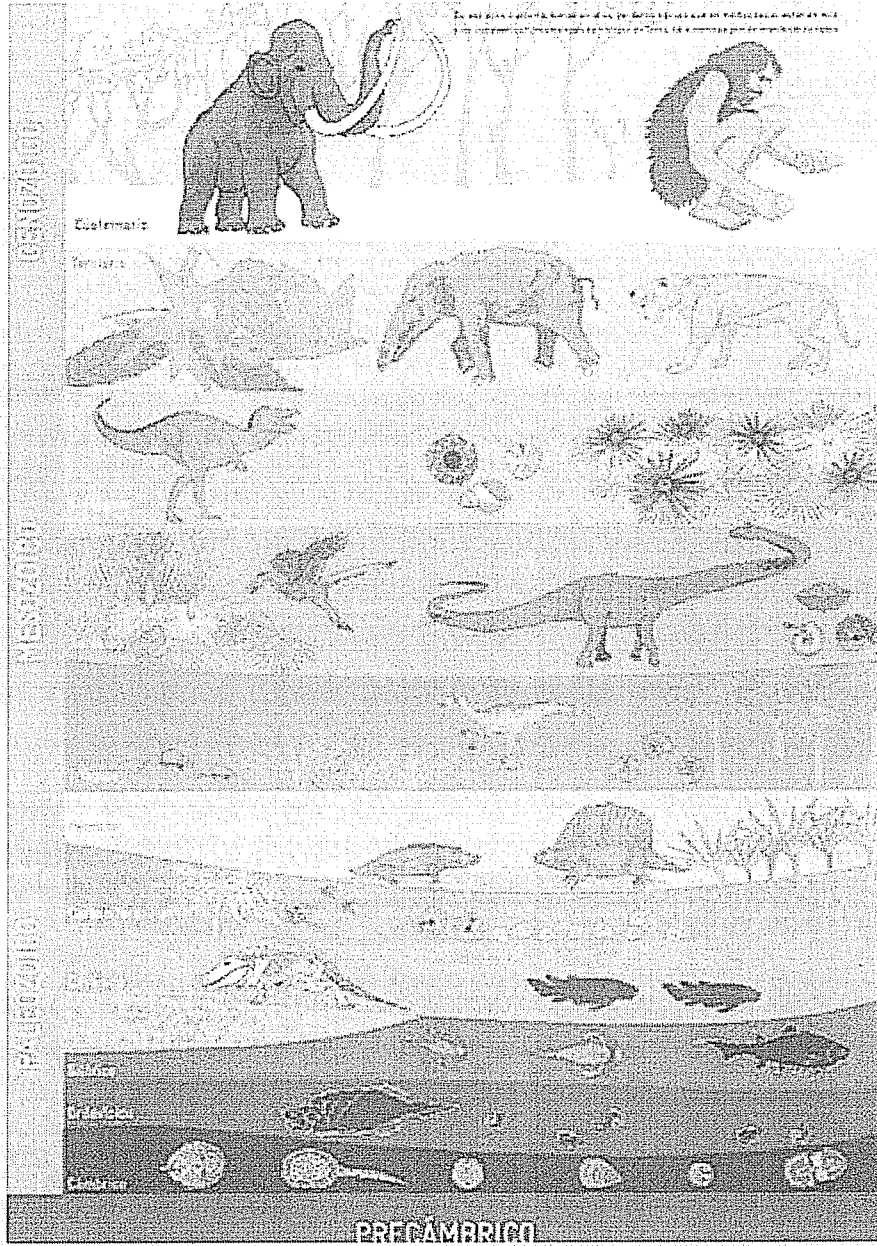
Yani Kant; icabında, uğruna çıkarlarımızı rahat ve huzurumuzu bile fedâ ettiğimiz; hak, adalet, doğruluk gibi ön

şartsız ahlâki davranışlarımızın varlığını temel almaktadır, işte böyle koşulsuz ahlâkımızın ve onu gerçekleştiren pratik akıl tarafımızın varlığı Kant'a göre bizlerin "serbest irade" sahibi olduğumuzun kanıtıdır. Bu dünyada tam ahlâklı hale gelemeyeceğimize göre bizim bir "öte âlem" yaşantımız olmalıdır. Hiçbirimiz mükemmel olmadığına göre, bir mükemmel varlığın, bir Yaratıcının mevcudiyeti gereklidir. Kant'ın ispatları özetle böyledir. Aslında Kant, "Pratik Akıl" tarifiyle bizim "Ruh" dediğimiz, irade sahibi, karar sahibi yönümüzü ortaya koymaktadır. Kendisi akıl ve ruh diye iki ayrı cevherin ayrımını yapmadığından, akli, saf ve pratik diye ikiye ayırarak incelemek zorunda kalmıştır.

Kant'ın insan aklının işleyişini ortaya koymak için verdiği büyük emek elbet takdire değer. Ve bugün de insanlığın ondan alacağı bilgi ve düşünceler mutlaka var. Ancak Kant'ın inanç dünyasından akli kovmasının gelecek nesillerin materyalizme sapmalarında olumsuz bir etken olduğunu da görmekteyiz. Aklın kovulduğu yere, yalanın, yanlışın, safsata ve batılın girmesi çok kolay olmaktadır. Bugün bazı din ve tarikat bağhılarının akli ve mantığı devre dışı bırakma gayretleri nesillere yarar değil, zarar vermektedir. Ruso ve Kant'ın da etkilediği Protestan ülkelerde, bugünkü bilim çağında bile, inancı sadece iç duygularıyla, içlerinden gelen sese göre oluşturan ezici bir dindar çoğunluk yaşamaktadır. Ama sonuç da ortadadır: Nesiller Tanrı'dan uzaklaşmaktadır!..

Bitmeyen Tartışma: Canlılar Nasıl Oluştı?

Ahmet Kayserilioglu, Psikolog

"Tanrı inancı" konusunda geçen yılın Mayıs sayısında başladığım dizi yazıda önce ünlü tıp profesörlerimizin, din ve felsefe adamlarımızın inançlarının kanıtlarını kendi ağızlarından dinlemiştik. Sonra da maddenin yaşamı oluşturma özelliğinde yaratıldığının fiziksel ve kozmolojik kanıtları; doğadaki, canlılardaki mucizeler üzerinde uzunca durmuştuk. Mucizeler sadece doğada değil. Hz. Muhammedin peygamberliğinde, Kur'an âyetlerinde ve parapsikolojik olaylarda da inancımızı pekiştirecek nice deliller olduğundan bunları da yeterince incelemiştik. Ancak parapsikolojik deneyimlerin sadece yurdumuzda olanlarından bahsetmiş; batıdaki 160 yıllık parapsikoloji tarihinin, özellikle bilim adamlarının tanık olduğu çok ilginç deneyleri tekrar hatırlatmayı sonraya bırakmıştım. Bunun sebebi açıktı. Hristiyan batıda başlayıp şimdi tüm dünyayı sarmış olan inkârcı materyalist akımın serüvenini öncelikle iyice anlamamız gerekiyordu. Çünkü 19. Yüzyılın ikinci yarısında batı dünyasında patlama tarzında fizik medyumluk olaylarının ortaya dökülmesinin ve bilim adamlarınca son derece ciddiye alınıp üzerinde kitaplar yazılmasının sebebi, bu koyu materyalizme açık ve kesin bilimsel bir panzehir sunulmasıydı öncelikle. Bu panzehirin anlamını iyice kavrayabilmek için bizim yine 1990 yıllarında kaleme aldığım "Materyalizmin Kilometre Taşları"ndan alıntılarla batıdaki inanç tartışmalarının önemli aşamalarını tekrar hatırlamamız son derece gerekli. Yeryüzünde canlıların oluşması problemi Aristo'dan başlayarak batı dünyasını yüzyıllarca uğraştırdığından bu sayımızda konunun Darwin'e kadarki önemli aşamalarını gözden geçireceğiz. Gelecek sayımızda hristiyan aleminde Tevrat ve İncil'in tümüyle doğru aktarılıp aktarılmadığı özgür düşünce sahibi araştırmacıların uzun yıllar baş konusu olduğundan ve materyalist akımı alabildiğine güçlendirdiğinden, bilimle ve birbirleriyle çelişen ayetlerden örnekler vererek konuyu açıklığa kavuşturacağız. Böylece daha sonraki yazımda aktaracağım 19. yüzyıldaki kutsal kitaplar üzerinde yüksek eleştiri akımını anlamamız daha kolay olacak...

VOLTAİRE TARTIŞMANIN GÖBEĞİNDE

"...1750 yılına doğru Fransa'da, Needham adında sivil kıyafete bürünmüş bir İngiliz cizviti vardı. Bu adam o vakitler Toulouse başpiskoposu M. Dillon'un yeğenine öğretmenlik yapıyor, ayrıca fizik ve özellikle kimya deneyleriyle uğraşıyordu. Ağızları sımsıkı kapatılmış şişelere mahmuzlu çavdar unu, başka şişelere de kaynatılmış koyun eti suyu koyduktan sonra, bu et suyu ile çavdar unundan yılan balıkları türediğini, hatta bu yılan balıklarının çok geçmeden üreyerek çoğaldıklarını, böylece bir et suyundan yahut da bir çavdar tanesinden birbirinden farksız bir yılan balığı soyunun geldiğini sandı... Unun, et suyunun böyle yılan balığı haline gelmesinin gerçekten ne kadar yanlış ve gülünç olduğu, Needham'dan daha iyi bir gözlemci olan Lazzaro Spallanzani tarafından kanıtlanmıştır." (Voltaire - Felsefe Sözlüğü s: 503-505)

Aristo'dan beri cevaplanamamış olan "canlıların nasıl meydana geldiği" sorusu, 18 nci yüzyılın ikinci yarısında Batı Dünyası'nda halkı da peşinden sürükleyen ateşli tartışmalara sebep olmuştu. Dünyanın ilk büyük gazetecisi kabul edilen filozof Voltaire'in bu tartışmaların dışında kalması hiç düşünülebilir miydi? O da hemen kağıda kaleme

sarılarak yukarıda okuduğunuz satırlarla kendisini savaş alanının en ilerisine atıktan çekinmemişti. Aslında konu ciddiye. Gazete üslubundaki sataşmalarla, polemiklerle çözülecek cinsten değildi. Düşünen kafalar, doğa araştırmacıları 2000 yıldan fazla zamandır tatmin edici bir cevap bulamadıklarından, yeni deneyler yaparak sorunu çözmek ihtiyacı şiddetle belirmişti. Konu sadece biyologları ilgilendirse bu kadar patırtı kopmazdı. Filozoflar, ilahiyatçılar, aydınlar, gazeteciler ve giderek halk, sonucun ne olacağını bilginler kadar merak etmeye başlamışlardı. Merak boşuna değildi. Canlıların yeryüzünde ilahî bir elin hüneriyle mi, yoksa maddelerin gelişigüzel birleşmesiyle mi oluştuğu sorunu bir inanç ve inkârcılık tartışması haline gelmiş, idealizm - materyalizm çatışmasına dönüşmeye başlamıştı. Voltaire'in çağdaşı ünlü doğa bilimcisi Buffon (1707-1788) tartışmalara bir nokta koymanın en emin yolunun deneyden geçtiğini biliyordu. Bu nedenle

Needham isimli İngiliz papazından bir seri deney yapmasını istemişti. 18 nci yüzyılın ikinci yarısında önemli tartışmalara neden olan, Voltaire ile Baron D'Holbach arasında, Tanrı'ya inanıp inanmama konusunda kalem kavgalarına yol açan, Needham'ın bu deneyinden ve Spallanzani'nin karşıt deneylerinden Tanrı inancı ile ilgili dizimizde bah-

John Needham (1713-1781)

setmeden geçemezdik. Ancak öncelikle Aristo'dan itibaren o yıllara kadar bilim adamlarının bu konuda neler yaptıklarını, neler düşündüklerini incelememiz daha doğru olacak.

ABİYOGENEZ Mİ BİYOGENEZ Mİ?

Hız. İsa'dan 350 yıl kadar önce yaşamış olan Aristo, uğraştığı sayısız konunun yanı sıra, "hayatın nasıl meydana geldiği" sorusunu da gündemine almıştı. Gözlemleri ve düşünceleri onu sonunda, hayatın cansız maddelerden kendiliğinden oluştuğu inancına götürmüştü. Doğadaki bir tür gizli enerjinin, canlılığın meydana gelmesinde baş etken olarak rol oynadığını düşünüyor, bu gizli enerjiye "Aktif Öz" diyordu. "Aktif Öz" döllenmiş bir yumurtayı civ-civ haline getiren bir yönetici, bir organizatördü. Her canlının yumurtasında ayrı bir "Aktif Öz" iş görürdü. Ancak "Aktif Öz" sadece tohumlarda saklı olan bir güç değildi. Doğanın her tarafında bataklıklarda, kumlarda, çığ tanelerinde de bulunabilirdi. Öyleyse oralarda da canlılar kendiliğinden üreyebilirdi. Bugünkü Biyoloji terimiyle anlatırsak Aristo, ABİYOGENEZ'e (Kendiliğinden Oluş) inanıyordu, örneğin "Historia Animalium" kitabında böceklerin kendiliğinden nasıl meydana geldiğini aynen şöyle anlatır:

"Bazı böcekler kendileriyle aynı cinsten olan böceklerden meydana gelirler. Diğer böcekler ise canlı ana-babalardan değil, kendiliklerinden oluşurlar. Bu

ikinci yolla çoğalan böceklerden bazıları yaş ve kuru kerestenin içinde oluşurlar. Bazı böcekler ise, hayvanların kılları arasında, diğer bazıları leş ve dışkıların üzerinde meydana gelirler." Diğer yargıları gibi, Aristo'nun Abiyogenez düşüncesi de yüzyıllar boyunca zihinlerde hükmünü sürdürdü. Rönesans döneminde bile "Kaz Ağaçlarının", "Kuzu ağaçlarının" varlığına inanılıyordu. 16. yüzyılın ünlü doktoru Paracelsus; su, hava, saman ve çürümüş odundan fare, kurbağa gibi hayvanların oluştuğunu bizzat kendisinin gözlemlediğini iddia edecek kadar işi ileriye götürmüştü. 17nci yüzyılın ünlü bitki fizyolojisti Van Helmont da ondan geri kalmamıştı. Kirli bir gömlek içine konan buğday tanelerinden 21 gün sonra kendiliğinden farelerin oluştuğunu kendi deneylerine dayanarak bildiriyordu. Onların hepsi de Aristo'nun etkisi altında düşüncelerine yön veriyorlardı. Örneğin gömleğin kirli olması şundan gerekliydi: İnsan terinde bulunan "Aktif Öz" ün devreye girerek farenin oluşması için bu, vazgeçilmez bir ön şarttı. Buğday tanelerinin ve kirli gömleğin bulunduğu kutuya, bir gebe farenin gelip de doğurmuş olabileceği akla gelmiyordu. Ama bu, herkes için geçerli değildi. Aynı yüzyılda İtalya'da Floransa'da yaşayan Medici ailesinin doktoru Francesco Redi (1626-1697) "Aristo'nun kendiliğinden Oluş" hipotezinden kuşkulanmaya cesaret edebiliyordu. Herkes gibi o da çürümekte olan etlerin üzerinde kendiliğinden kurtçukların oluştuğunu görüp durmaktaydı. Acaba kurtçuklar

etten mi oluşuyordu, yoksa etlerin üzerine konan sineklerin yumurtalarından mı? Bugün bize çok doğal gelen bu düşünüş tarzı, o devir

Francesco Redi (1626-1697)

için gerçekten olağanüstü yaman bir ışığın kafada çakması gibiydi. Işık yamandı ama, denenmesi gerekliydi. Hemen kolları sıvandı, içine hayvan etleri koyduğu ve ağızlarını kapatmadığı için sineklerin girebildiği kavanozlarda kurtçuklar oluşmuştu ama ağzını kapattığı kavanozlarda tek bir kurtçuğa bile rastlamamıştı. Acaba içine hava girmedeği için mi kurtçuk oluşmamıştı? Bunu da sınıadı. Kavanozları, sinekten koruyan, ama havanın girmesine engel olmayan tel kafeslerle kapattı. Kurtçuklar yine oluşmamıştı. Bilimsel açıdan daha fazla deney yapılması gerekirdi ama. Redi için bu kadarı yeterliydi. Kesin kanaatini açıkladı:

"Bu konudaki inancım, bütün canlıların yeryüzünde ilk meydana gelen bitki ve hayvanlardan üreyerek oluştuğlarıdır. Kendiliğinden oluş yoktur."

Redi'nin yolundan giden diğer araştırmacılar da aynı sonuçları elde ettiğinden Abiyogenez hipotezi zayıflamış yerini, "canlıların ancak diğer canlılardan üreyebileceği"ni savunan "Biyogenez" hipotezine bırakmaya başlamıştı.

Aristo, Astronomi ve Fizikten sonra şimdi de biyoloji alanında bir yara alıyordu. Ne var ki, onu bir Hristiyan önderi haline getirenler, körü körüne savunarak dinsel düşünceye saygıyı azaltmaktan geri durmuyorlardı. Aslında bu konuda bir büyük çelişki gözden kaçırıyordu. Evet Aristo kaybediyordu ama, kazanan dinsel düşüncenin temel direği olan Allah inancıydı. Hayatın öyle basit tarafından taştan, topraktan, çamurdan kendiliğinden oluşamayacağının ispatı, doğada "Yüce bir zekânın" "Hünerli bir Elin" icraat halinde olduğu düşüncesine götürüyor, Allah inancını pekiştiriyordu. Gel de bunu işin özünden ziyade şekline sarılmış olanlara anlatabilirsene anlat bakalım. Günümüz dahil, her devirde özgür ve gerçekçi düşünebilme hünerine kavuşmuş olanlar, bu "öz" ve "kabuk" mücadelesini, göze almak zorundalar; bundan kaçış yok!..

...YA MİKROORGANİZMALAR;
ONLAR NASIL OLUŞTU?!..

Biyogenez kazanmış gibi görünürken Leeuvvenhoek (Lövenhuk) (1632-1723) tarafından mikroskobun icadı ve mikroskobik canlıların varlığının ortaya konmasıyla, tartışma, mikroorganizmalar alanında yeniden alevlendi. Anlaşılmıştı ki gelişmiş canlılar kendiliğinden oluşmuyordu. Ya bu küçük canlılar nasıl meydana geliyordu. Acaba esas kendiliğinden oluşanlar onlar olmasındı?! Kaynatılmış saman sularında mikroorganizmaların meydana geldiği değişik deneylerle ortaya kon-

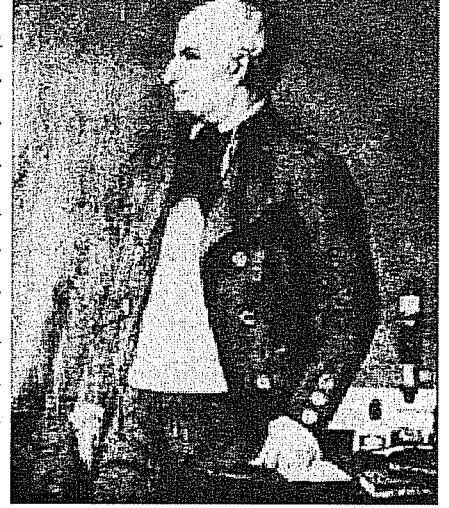
muştı. Kaynatılarak sudaki mikroorganizmalar öldürüldüğüne göre bunlar su ve samandan oluşuyor denerek abiyojenez hipotezi tekrar gündeme getiriliyordu.

Louis Joblot (1645-1723) biyogeneze taraftardı. Ancak samanlı su deneyini tekrarlamadan kesin yargıya varmak istemiyordu. "Acaba" diye düşünüyordu. "Samanlı Sudaki bu yeni organizmalar havadaki canlı sporlardan oluşmuş olmasınlar?" Bu nedenle deney kabinin ağzını iyice kapattı. Ve gördü ki açık kapta küçük canlılar ürediği halde kapalı kapta hiçbir mikroorganizmaya rastlanmıyor. Birkaç gün sonra bu kabinin ağzını açınca onların tekrar ürediklerini görünce biyogeneze olan inancı iyice pekişti. Ancak sonraki yıllarda başkalarının yaptıkları deneylerde birbirini tutmayan sonuçlar elde edilince sorun yine çözülemeden kaldı.

18 nci yüzyılın ortalarına gelindiğinde ünlü doğa bilimcisi Buffon bile, tabiatın her tarafına yayılmış organik moleküllerin bir su birikintisinde bir araya gelip, mikroorganizmalar meydana getirebileceği düşüncesindeydi. Bu sebeple rahip Needham'ı deney yapmaya teşvik etmişti. Needham (1713-1781), 1748'de şişelere kaynamış et suyu koyup ağzını mantarla kapatarak, dört gün sıcak küllerin içinde muhafaza edip bekledi. Deney sonrasında et suyunun içinde mikroskobik sporların, bakterilerin meydana geldiğini gördü. Needham aynı deneyi mısır, kabak, hububat tanelerini kaynatmış sularla da yaptı ve aynı

sonuçları elde etti. Voltaire, abartılı bir ifadeyle yılan balıklarından bahsetmekteyse de Needham'ın böyle bir iddiası yok. Zaten şimdi tartışılan mikroorganizmalar. Büyük canlılarda abiyojenez hipotezi rafa kaldırılmış durumda.

Buffon'un düşüncesi doğrulanmış gibiydi. Ancak İtalyan biyologu Lazzaro Spallanzani (1729-1799) deneyin eksik kontrol yöntemleriyle yapıldığı kanaatindeydi.

Lazzaro Spallanzani (1729-1799)

Suyun yeterli ölçüde kaynatılmadığı, gözenekli mantar tıpadan içeriye sporlar bulaşabileceği kuşkusunu taşıyordu. Aynı deneyleri bu tedbirleri alarak tekrarladı. Suyu iyice kapattı. Sonuç umduğu gibiydi; hiçbir mikroorganizma oluşmamıştı. Needham, Aristo mantığıyla itiraz etti: Suları fazla kaynatarak "Aktif Öz" ü yok etmiş olduğunu söyledi. Bu itirazı çürütmek için iyice kaynatmış suyu 8 şişeye paylaştırarak 4' ünü mantar tıpayla, diğer 4' ünü hava geçirmez şekilde kapattı. İlk deneyde olduğu gibi, tüm kapananlarda hiçbir mikroorganizma görülmezken, mantarla kapanmış olanlarda değişik küçük canlılar üremişlerdi. Demek ki, her neyse bu "Aktif Öz" aynen yerinde durmaktaydı. Biyogenez hipotezi küçük canlılar dünyasında da kazanmış gibiydi. Abiyojenez yan-

daşları bu defa daha zorlu bir itirazla karşı koydular: "Aktif Özün etkililiğini sağlayan havadır. Spallanzani şişelerin içine havanın girmesini önlediğinden dolayı mikroorganizmalar oluşmuyor" dediler. Böylece problem bir kez daha kilitleniyor, olduğu yere saplanıp kalıyordu...

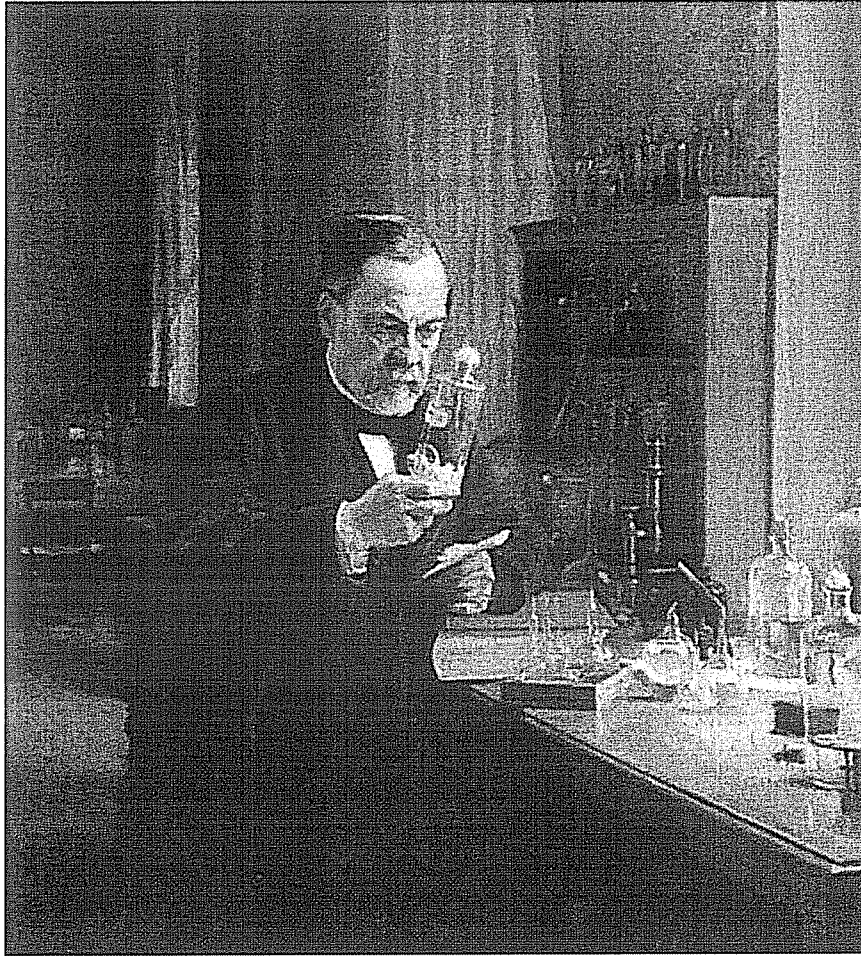
SON NOKTAYI PASTEUR KOYUYOR

18 nci yüzyıl bitmiş, 19 ncu yüzyılın ortası bile aşılmışken sorun orta yerde duruyordu. Neyse ki 1860'lı yıllarda Fransız Bilim Akademisi'nin Ponchet ile

Pasteur arasında tertiplediği yarışmayı biyogenez taraftarı Pasteur yaptığı deneylerle kazanarak olayı noktalamıştı. Pasteur, "Aktif Öz'ün etkililiğini sağlayan havadır" itirazını, çürütmek için yüksek dağlarda mikroorganizma sporlarının az olacağını düşünerek cam balonların ağzını Alp Dağlarının Mont Blanc tepeleri yakınlarında açıp içine hava girmesini sağlamak zahmetlerini bile göze almıştı. Bilim Akademisi önüne çıktığı zaman Pasteur'ün deneyde kullandığı 4 cam balonun ağzının S harfi şeklindeki borularla sonlandığı görülmüştü. Balonların içine hava giriyor, ancak mikroorganizmalar kıvrık

boruların çeperlerinde tutulduğundan cam balona ulaşamıyordu. Komisyon önünde yapılan deney sonunda cam balonlarda hiçbir mikroorganizmanın oluşmadığı kesinlikle anlaşılmıştı. Paris'teki Pasteur Enstitüsünde 150 yıldan beri saklanan bu balonlarda bugün bile mikroorganizmalara rastlanmaktadır.

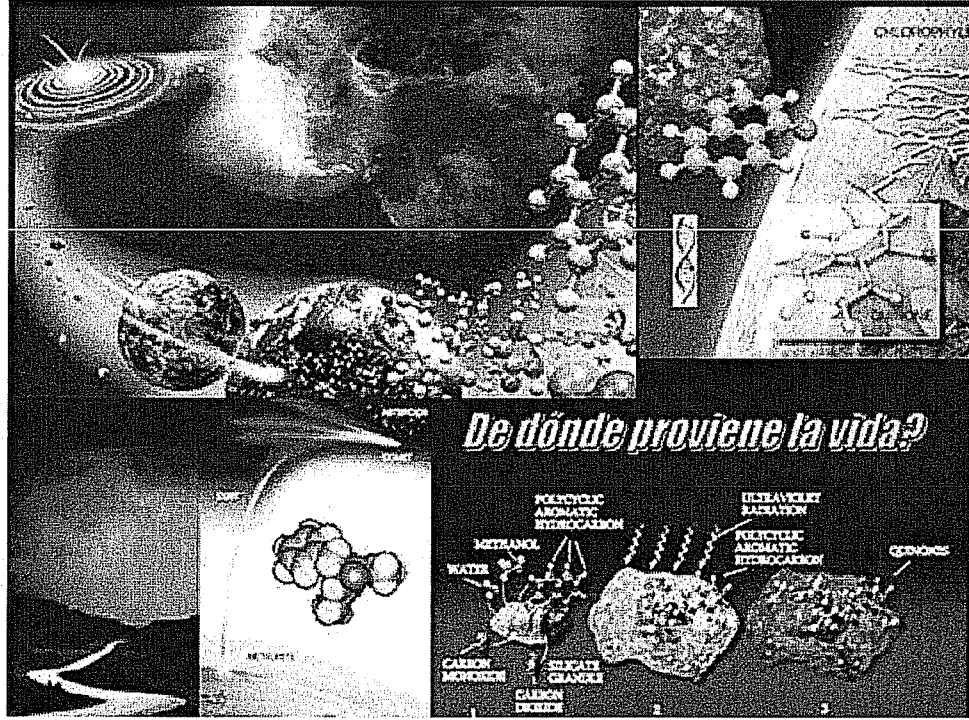
20 nci yüzyıla ulaşıldığında artık tüm biyologlar kendiliğinden oluş

hipotezini tamamen terk etmişler, bir canlının ancak diğer bir canlıdan oluşabileceğini söyleyen biyogenez'e tereddütsüz inanmışlardır. Eskilerin kendiliğinden oluşabilecek kadar basit sandıkları tek hücreli organizmaların,

aslında ne denli muhteşem kimya fabrikaları olduklarını bugün biliyoruz. Hatta hücreler topluluğu halinde organize olup işbölümü yapmamış olduklarından, tek hücreli canlıların yaşamaları için gerekli tüm biyolojik işlemleri tek başına yapmaları gerekiyor. Bu nedenle onlar akıl almaz muazzamlıkta bir kimya fabrikası olmak zorundalar. Hücreler hakkında cilt cilt biyoloji kitapları boşuna yazılmıyor. Böyle kompleks bir canlının et suyundan kendiliğinden oluşabileceğini düşünmek bugün ancak bilgisizlikle mümkün olabilir. Eskiler haksız değillerdi; çünkü en küçük canlıdaki bu olağanüstü yapıdan, bu muhteşem organizasyondan haberleri yoktu.

Bugün biyologlar artık, hücrenin değil, onun temel öğeleri olan amino

asitlerin, proteinlerin, DNA'ların, hayatın başlangıç yollarında, dünyamızın kimyasal ortamında nasıl meydana geldiğini araştırıyorlar. Yani alçak gönüllü bir yaklaşım içindeler. Canlıların oluşması için, onların beslenebilecekleri, yaşayabilecekleri kimyasal bir ortamın önceden hazırlanması gerekirdi. Öyleyse atomların bu kimyasal ortamı sağlayacak tarzda programlanmaları, canlılara lazım olacak bileşikleri yapabilecek cins, miktar ve koşullarda bulunmaları vazgeçilmez bir ön şart durumundaydı. Dünyamızda ilkel çorba ve atmosferdeki büyük elektrik deşajları, yoğun yıldırımlar bol miktarda aminoasit ve diğer bileşiklerin oluşmasını sağlamalıydı ki, sonradan büyük bir hünerle yaratılacak olan hücrenin yapı taşları el altında hazır bulunsun.

Kutsal Metinlere İnsan Eli Değince...

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

"Tanrı inancı" ile ilgili dizi yazımda geçmiş yüzyıllarda batı dünyasında inkârcı materyalist akımın nasıl gelişip artarak dört bir yanı sardığını eski yazılarımdan da alıntılar yaparak hızlıca gözden geçirmekteyim. İnançsızlığın artmasındaki en büyük etkenlerden biri de, bilimsel buluşlarla Kutsal Kitap âyetleri arasındaki birbirleriyle bağdaştırılması imkânsız büyük çelişkiler idi. Bu nedenle acaba Kutsal Kitaplardaki Tanrı sözleri arasına insan eliyle karışmalar yapıp yapılmadığı, çok önemli bir araştırma ve tartışma konusuydu. Aşağıda bu konuda bazı örnekler sunuyorum:

TANRI GÜNEŞ'E "DUR" DEDİ

Tevrat'tan bir pasaj:

"O zaman Rabbin, Amori'leri, İsrail Oğulları'nın önünde teslim ettiği gün, YEŞU, Rabbe söyledi ve İsrail'in gözü önünde dedi:

Dur ey Güneş, Gibeon üzerinde
Ve Ay, Ayyolan deresinde
Ve millet, düşmanlarından öç alıncaya kadar.

Güneş durdu ve Ay yerinde kaldı

Yaşar kitabında bu yazılmış değil midir? Ve Güneş göklerin ortasında durdu ve tam bir gün kadar batmakta acele etmedi. Rabbin insan sesini işittiği o gün gibi bir gün, ondan evvel ve ondan sonra olmadı. Çünkü Rab, İsrail için cenk etti." (Tevrat-Yeşu 10/10-14)

Yeşu Hz Musa'ya hayatı boyunca hizmette kusur etmemişti. Kalın enseli, inatçı bir kavim olan İsrailoğullarıyla

geçirilen, çoğu dehşetli acı olaylarla dolu kırk yıllık çöl macerasında, Hz Musa'yı bir an yalnız bırakmamış, can yoldaşı, dert ortağı olmuştu. Erden (Şeria) ırmağının ötesindeki vaadedilen ülkeye girmeye Hz Musa'nın ömrü yetmemişti. Ne var ki vaad, Tanrı'dandı ve mutlaka yerine gelecekti. Nitekim Hz Musa'nın yerine geçen ve Tanrı'dan vahiyle aldığı buyrukları aynen uygulayan Yeşu'nun önderliğinde İsrailoğulları, kısa bir süre sonra Erden Irmağını geçmişler ve vaadedilen ülkeye kavuşmuşlardı.

İsrailoğullarının Kutsal Kitabı Eski Ahid'in (Tevrat) Yeşu bölümünden aldığım yazımın başındaki âyetler, onların yeni yurtlarında, komşularıyla yaptıkları bitmez tükenmez savaşlardan birinin hikâyesini anlatıyor. Ama ne hikaye?!.. Gibon'lular İsrailoğullarıyla barış yaptıkları için, Ammori'lerin beş kralı bir araya gelip Gibeon'a dersini vermeye koyulurlar, İsrailoğulları yeni

dostlarını yalnız bırakmazlar, hemen yardımına koşarlar ve tepelerler Amori'leri. Kaçanlardan bir kısmı, gökten dolu gibi yağın taşlarla ölürler. Yine de beş kral sınışımayı başarmıştır. Herhalde onların da ele geçmesi son derece gerekli olmalı ki, Yeşu, yana yakıla yalvarır Rabbine: Gün uzasın, güneş batmasın da görür gözlerle enselesinler düşmanlarını. Hayret ki hayret?!.. Dileği gerçekleşir. O zamana kadar hiç olmamış, kıyamete kadar da olmayacak mucize gerçekleşir. Güneş, "DUR!" emrine uyarak, bir gün boyunca Gibeon'un tepesinde kımıldamadan asılı durur, etrafı aydınlatır. Güneş yalnız kalmasın diye olacak, Ay da çakılı kalır olduğı yerde.gün boyunca!..

Hız İsa'dan 1200 yıl öncesine rastlayan bu olayı masal kitabında değil, tam aksine "Tanrı Kitabı" denen bir metnin içinde okuduğumuza ve Güneşi, Ayı yerine mihlayan eşsiz, emsalsiz bir mucizeyle karşı karşıya olduğumuza göre, olayı iyice incelemeliyiz değil mi?! Ne gezer... 1200 yıl boyunca İsrailoğulları da, onlardan sonra gelip Eski Ahid'i (Tevrat) kelimesi kelimesine doğru kabul eden Hristiyanlar da böyle bir araştırma zahmetine girmezler. Böylece İsa'dan sonra 1500-1600 yıl daha geçer. Kopernik, Bruno, Kepler, Galile'ler: "Güneş yerinde durur. Dünya onun etrafında döner" diye matematikle, deneyle, bilimle, akıl ve mantıkla konuşmaya başlayınca uykularından uyanırlar. Hepsi birden, tüm din adamları koro halinde haykırmaya başlarlar:

"Be hey gafiller! Tanrı, Güneşi Gibeon'un üzerinde durdurmadı mı? Kafanız çalışmaz mı sizin?! Ancak yürüyen bir şeye dur denir. Duran, zaten duruyor, ona hiç "Dur" denir mi? Öyleyse hareketli olan Güneş, duran ise Dünya'dır."

Bilim adamları, çekingen, ürkek, fısıltılı bir sesle: "Muhteremler, Muhterem pederler, belki Kutsal Kitapları, biz yanlış yorumluyoruz; belki halkın anlaması için öyle söylenmiştir. Belki...?" Üçüncü "Belki" yi pek söyleyemiyorlar. Ama içlerinden geçen apaçık belli: "Belki de 2800 yıllık süre içinde bazı kutsal metinler insan eliyle epeyce bozuldu ve hattâ hiç olmayan sözler, Tanrı söylemiş gibi ekleniverdi!" İşte bunu dile getiremiyorlar, ama şiddetle düşünüyorlar. Gökleri anlayacak kadar büyümüş kafalar hiç şu basit mantığı yürütemezler mi?:

"Eğri oturup, doğru konuşalım Muhteremler, Allahın Güneşi, günlerden bir gün, Gibeon'un üzerinde durdu, Kutsal metinler böyle söylüyor" diyor-sunuz. "Anladık ama, Allah'ın ülkesi sadece Gibeon mu? O gün, Dünyanın aydınlık yarı bölümündeki ülkelerin üzerinde de Güneş, gün boyu çakılı kaldı olduğı yerde öyleyse?.. Peki

aradan yüzyıllar geçti, böylesine emsalsiz uzun günü yaşamış ülke halklarından bize tek bir satır yazı kaldı mı, bu olağanüstü doğa olayını anlatan?!.. Ya da Güneşin doğmasını sabırsızlıkla bekleyen ve ancak uzun karanlık bir geceden sonra Güneşe kavuşan diğer yandakilerden bir anı, bir destan, bir öykü veya benzeri bir şey, dilden dile, nesilden nesile aktarılıp bize kadar geldi mi?!.. Geçmişteki bir kuyruklu yıldızın öyküsünü bile tarihlerde, destanlarda okuyoruz da, gün boyu yerinde çakılı kalmış, iki gözümüz, Güneşimizin, Ayımızın öyküsünü kimseden duymuyoruz? Olacak şey mi bu?! Öyleyse, evet öyleyse, yok böyle bir olay, ne Yeşu istedi, ne Rab emretti, ne de durdu Güneşle Ay yerinde!.. Ya ne oldu öyleyse, bir gayretkeş çıktı ortaya. Yüce Tanrı'nın gücünü ve isterse seçtikleri uğruna Güneşi bile yerinde durdurabileceğini halk daha iyi anlasın diye uydurdu bu masalı ve soktu, O'nun katından gelmiş Tanrı sözlerinin arasına bu yalanı!..."

ESKİ AHİD'DE

BAŞKA TUTARSIZLIKLAR

Bir kez, kritiğe, eleştiriye başladık mı, örnekler çoğaltılabilir. Yüzyılların tahribatıyla kutsal metinlerin nasıl bozulmalara uğradığı, kitabın dışına taşmadan içindeki âyetleri birbiriyle karşılaştırarak bile kanıtlanabilir. İşte bir örnek:

"Ve Yakub o yerin adını Peniel koydu, çünkü 'Allah'ı yüz yüze gördüm ve

canım sağ kaldı' dedi." (Tevrat-Tekvin 32/30)

"Ve dedi: "Yüzümü göremezsin; çünkü insan beni görüp de yaşayamaz" (Tevrat-Çıkış 33/20)

Tevrat'ın en önemli ilk beş kitabından alınan birbirine taban tabana zıt anlamlı iki âyet. İlkinde, İsrailoğullarının atası Hz Yakub, Allah'ı yüz yüze gördüğünü ve buna rağmen sağ salim ayakta kaldığını söylüyor. Diğerinde ise bizzat Allah konuşuyor ve genel bir kanunundan bahsederek diyor ki. Hiçbir kul, Allah'ın yüzünü görüp de sağ kalamaz. Bu iki âyetten biri yanlış ama, acaba hangisi ?!..

BİR ÖRNEK DAHA

"Ve Suriyeliler, İsrail'in önünden kaçtılar ve Davud Suriyelilerden yedi yüz araba cenkçileriyle, kırk bin atlı telef etti. Ve ordu başbuğu Şobak'ı vurdu ve orada öldü" (2 Samuel 10/18)

"Ve Suriyeliler, İsrail'in önünden kaçtılar ve Davud Suriyelilerden yedi bin araba cenkçileriyle, kırk bin yaya asker öldürdü. Ordu başbuğu Şofak'ı da öldürdü." (1./Tarihler 19/18)

Haydi Tanrı, bu kadar ayrıntıyla

uğraştı, bir tarihçi gibi tafsilat verdi diyelim. Tevrat'ın iki ayrı yerinde anlatılan aynı olaydaki sayısal hataları kime bağışlayalım ?!.. Cenkçiler 700 mü 7000 mi? Telef edilenler atlı mı, yaya mı? Ordu başbuğu Şobak mı, Şofak mı?

Örnekler çoğaltılabilir, sözü uzatmadan son bir örnekle Eski Ahid, k리티ğini tamamlayalım:

"Yehoyakin kral olduğu zaman 18 yaşında idi ve Yerusallim'de üç ay krallık etti." (2. Krallar 24/8)

"Yehoyakin kral olduğunda 8 yaşında idi ve Yerusallim'de üç ay on gün krallık etti." (2. Tarihler 36/9)

Diyeceksiniz ki, Yehoyakin de kim, bana ne, kaç yaşında kral olup, kaç yıl saltanat sürdüğünden. Ama bunlar Tanrı sözü diye sunulursa ister istemez dikkat kesileceğiz ve göreceğiz ki birinde 18 yaşında kral olduğu söyleniyor, diğerinde 8 yaşında. Birinde üç ay krallık etmiş, diğerinde üç ay on gün. Evet, "Hafızai beşer nisyan ile malüldür" Ama unutan insan hafızasıdır. Allah unuttur mu hiç? Mantık için çözüm tek-tir. Bunlar Allah sözü değil, basbayağı kul sözü.

Eski Ahid'in 39 kitabında buna benzer çelişkiler uzayıp gider. Ezra Bap 2 ile Nehemya 7, Babil sürgününden Yerusallim'e ve Yahudiye'ye dönmüş olan sülalelerin sayılarından bahseder. İkisi karşılaştırılırsa en az 20 kadar sayının birbirinden farklı anlatıldığı görülür.

Kavimlerinin tarihini, kutsal kitap gibi sunmaya kalkışınca böyle çelişkilerden elbet kaçınılamaz. Esas üzücü olan ise Tevrat'daki gerçek Tanrı sözlerinin, bunlarla aynı mekanı paylaşmasıdır.

YENİ AHİD'DE (İNCİL) TUTARSIZLIKLAR

Önce çok haklı bir soru: "Neden bir değil de, dört İncil var? Ne demek Matta'ya, Markos'a, Luka'ya, Yuhanna'ya göre İncil? Allah Hz İsa'ya bir değil de, dört İncil mi göndermiş?" Bu sorunun açık cevabını Luka İncilinin başlangıç kısmında buluyoruz.

"Birçokları, bizler arasında geçmiş olayların tarihçesini yazmaya girişmişlerdir. Tıpkı bunları başlangıçtan beri gözleri ile görenlerin ve söz'ün hizmetkârı olmuş bulunanların bize ilet-tikleri şekilde, bunları ben de saygıdeğer Teofilos, başından beri her şeyi dikkatle araştırıp soruşturduktan sonra, sana yazılı olarak ve sırasıyla açıklamaya karar verdim ki, aldığın bilgilerin sağlamlığına kanaat getiresin." (Luka İncili 1/14)

Görülüyor ki Luka, bir tarihçi olarak karşımıza çıkmaktadır. Hz. İsa'nın muhteşem serüvenini, onunla birlikte yaşamış olan tanıkların sözleriyle bu İncil'i kaleme aldığını açıkça itiraf etmektedir. Tarihçiler en eski İncil'in İsa'dan sonra 80 yılına uzandığını vurguladıklarına göre, Luka gibi, Matta, Markos, Yuhanna da kendilerine aktarıldığı gibi İncil'lerini kaleme

aldılar. Bir nevi Buhari, Müslim'in, Hz Muhammed'in söz ve davranışlarından nesilden nesile aktarılanları inceleyerek, Hadis Kitaplarını yazmasına benziyor, İncillerin düzenlenmesi. Artık kim diyebilir ki Hz İsa'nın sözleri aynen aktarılmıştır ve kul hatasından arındırılmıştır. Nitekim İnciller arasındaki şu çelişkiler, Tanrı sözlerine, kul sözlerinin de karıştığını ortaya koyar:

"İbrahim oğlu, Davud oğlu, İsa Mesih'in soy kütüğüdür." (Matta 1/1)

"Eğer Davud ona Rab diyorsa o, nasıl onun oğlu olur?" (Matta 22/45)

İlk ayette Hz İsa'nın Davud soyundan olduğu söylendiği halde aynı Matta İncilinde bizzat Hz İsa, mantık yürüterek kendisinin Davud oğlu olmayacağını savunuyor. Hangisi doğru, hangisi yanlış?

"Benimle beraber olmayan bana karşıdır." (Matta 12/30)

"Zira bize karşı olmayan bizim tarafımızdandır." (Markos 9/40)

İşte birbirine zıt iki davranış biçimi, iyi bir Hristiyan hangisini uygulamalı? Matta'ya uyup, kendisiyle beraber olmayanı, karşı çıkıp çıkmamasına bakmadan hemen hasım mı bilmeli? Yoksa Markos gibi kendisiyle beraber olmayan, ama karşı da çıkmayanı kendinden mi bilmeli?!

"Ve onunla beraber haça gerilmiş olan haydutlar da ona aynı sitemi ettiler." (Matta 27/44)

"İsa da ona: Doğrusu sana derim, bugün sen benimle beraber cennette olacaksın." (Luka 23 /43)

İncillere göre Hz İsa'yla beraber iki haydut daha haça gerilmişti. Matta'ya göre bu haydutların ikisi de İsa'ya sitem edip cehennemi boyladılar. Luka'ya göre haydutlardan biri İsa'dan yana çıkıp cenneti hak etti. Hangisi doğru?

"Fakat Petrus, cevap verip ona dedi: Hepsi sende sürçseler de ben hiç sürçmem. İsa ona dedi: Doğrusu sana derim. Bu gece horoz ötmeden önce sen beni üç kere inkar edeceksin." (Matta 26/33.34)

"Lakin Petrus ona dedi: Eğer hepsi sürçseler bile ben sürçmem. İsa da ona dedi: Doğrusu sana derim bu gün, hatta bu gece, horoz İKİ KERE ötmeden önce sen beni üç kere inkar edeceksin." (Markos 14/30-31)

Yukarıdaki âyetlerde, ele verilmesinden hemen önceki saatlerde Hz. İsa'nın havarileriyle son konuşmaları anlatıyor. Yaşanacak bu zor saatlerde onların hepsinin inkâra sapıp sürçeceklerini söylüyor Hz. İsa. Aksini savunan havari Petrus'a ise bu gece horoz ötmeden önce kendisini üç kere inkar edeceğini bir kehanet olarak bildiriyor. Hz İsa'nın bu öndeyişinin aynen gerçekleştiğini İncillerden biliyoruz, aslında önemli olan olayın kendisi ve içeriği. Ama hata yapmayan Tanrı'nın İncil'in birinde bir horoz ötmesinden bahsederken, diğerinde horozun iki kere öteceğini söylemesi dikkatimizi çekiyor. İnsan elinin İncil âyetlerine dokunduğu bir daha kanıtlanıyor.

BUGÜN YAPILMASI GEREKEN

Batı dünyasında aydınların inkâra sapmalarına en büyük etkenlerden biri de kutsal kitaplardaki bu bozulmaların din adamlarınca dürüstlikle kabul edilmeyip, bağnazlıkla savunulmasıydı. Ve hem o çağlarda, hem sonraki yüzyıllarda bilim adamlarının buldukları gerçeklere, her defasında Kutsal Kitap âyetleriyle karşı çıktılar. Zaman geçip yeni yeni kanıtlar ve deneylerle bilim adamlarının bulduklarının doğruluğu ortaya çıktıkça, bu defa Kutsal Kitaplardan ve dinlerden kuşkular başladı, inkârlar arttı. Altı maddelik "Amentü" inancının peygamberler ve Kutsal Kitaplarla ilgili önemli iki maddesinden kuşkular, inkârlar artınca, başta Allah inancı olmak üzere diğer

dört maddesinin de aynı akıbetle uğraması kaçınılmazdı. Aslında Tevrat da, İncil de Tanrı katından gönderilmiş iki kutsal kitap. Ancak onlarda muhteşem Tanrı sözlerinin yanısıra, insan eliyle eklemeler, çıkarmalar, düzeltmeler yapıldığı, hafıza yanlışlarının erozyonuna uğradıkları da hem tarihe, hem akla ve mantığa tamamen uyan bir başka gerçek. Bunu yukarıda kısaca kanıtlamaya çalıştım. Kuran'ı Kerim ise büyük emeklerle zamanımıza kadar doğru olarak geldiğinden, ancak kıraat biliminin saptadığı, kıraat imamlarının son derece detaylarda bildirdikleriyle birlikte, bel bağlanabilecek çok önemli bir Tanrı Kitabı. Bu nedendir ki Batı'da gördüğümüz bilimle, Kutsal Kitap âyetlerinin taban tabana zıt olduğu durumlarla hiç karşılaşmıyoruz.

Bugün Tevrat ve İncil'i tarihi, akli ve bilimsel gerçeklerin ışığında tenkide tabi tutmak, "Amentü" inancına bir hizmet, bir kapı açmaktır aslında. Keşke Ambrosius, Jeromius, Augustinus'lar, Kilise babaları, St Thomas'lar, Papa'lar, Kardinaller, Piskoposlar, Protestan Luther'ler, Calvin'ler geçmişten bugüne böyle yapagelselerdi de, insanoğlu şu koyu materyalizmin dipsiz kuyularına hiç inmemiş olsaydı. Hristiyan Tanrı bilimcilerinin, bu gerçeği açıkça ortaya koymaları bugün bile, materyalizmden kurtulmamıza ve insanlığı yokoluşun sınırlarına getiren sorunların çözümüne katkıda bulunabilir. Kutsal metinlerin, bilimle ve akılla çelişen kısımlarını böylece bir çırpıda arkamıza atıverince, önümüzde, Tevrat'ın o güzelim gülyüz-

lülerinin terbiyeci Rab'leriyle teslimiyet sınavları, büyük öğretileri ve vurdum-duymaz insanlarla sabır imtihanları alabilirdiğine uzanır. Bizleri o emsalsiz günlere alıp götürür. Ve İncil'deki Hz İsa'nın hepsi biribirinden değerli misalleri, meselleri, Yahudi din adamlarının tecavüzlerine nasıl ustalıkla karşı koyduğu, davasını yaymak için, büyük küçük ayırt etmeden tüm insanların hizmetine nasıl koştuğu; inancımızı, sevincimizi, hayranlığımızı ve sabrımızı artırır.

Musevi peygamberlerinden İşıaya'nın şu sözleri her devir için geçerli Tanrı sözleri olarak bizleri yeniden düşündürür. Tanrı'nın esas dileğinin kurban, bayram, ibadetten öte, iyilik, doğruluk, yardımlaşma olduğu asırlar öncesinin gülyüzlüsünün dilinden bizleri yeniden coşturur:

"RAB diyor: Aybaşılarınızdan ve belli bayramlarınızdan canım nefret ediyor; üzerime yüklerler; onları taşımaktan yoruldum. Ve ellerinizi açtığınız zaman gözlerimi sizden gizleyeceğim; birçok dualar ettiğiniz zaman de dinlemeyeceğim; elleriniz kanla dolu. Yıkanın, temizlenin, gözümün önünden işlerinizin kötülüğünü atın; kötülük etmekten vazgeçin. İyilik etmeyi öğrenin, adaleti arayın, ezilmiş olana doğruluk edin, öksüzün hakkını koruyun, dul kadının davasına bakın." (Tevrat-İşıaya 1/14-17)

Ya bir de Hz. İsa'nın dağda Havarilere verdiği şu vaaza ne demeli?.. Allah'ın

kıyamete kadar geçerliğini koruyacak bu apaçık sözleri bizleri sadece dağa, Havarilerin yanına değil, daha yukarılara, O'nun göklerdeki yanına, gülyüzlülerin can halkasına, adeta çeker çıkarır: "Duydunuz ki, "Komşunı seveceksin, düşmanından nefret edeceksin" denilmiştir. Ben de size diyorum ki: "Düşmanlarınızı seviniz ve size eziyet edenler için dua ediniz ki, gerçekten göklerdeki Babanızın oğulları olabilesiniz. Çünkü O, kötüler üzerine de, iyiler üzerine de Güneşini doğurur; doğrular üzerine de, doğru olmayanlar üzerine de yağmurunu yağdırır. Çünkü eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, ne karşılığınız olur: Vergi toplayanlar da aynısını yapmıyorlar mı: Ve yalnız kardeşlerinize selâm verirsiniz, olağanüstü ne iş yapmış olursunuz? Putperestler de öyle yapmıyor mu? O halde göklerdeki Babanız kusursuz olduğu gibi, sizler de kusursuz olun... Dileyin, size verilecektir; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur ve kapı, çalana açılır. Sizden hanginiz, oğlu ondan ekmek ister de, ona taş verir? Veya balık ister de ona yılan verir? Sizler kötü olduğunuz halde çocuklarınıza iyi hediyeler vermesini bilerseniz, göklerde olan Babanız, kendisinden dileyenlere ne kadar daha fazla iyi şeyler verir, insanların size her ne yapmalarını istiyorsanız, siz de onlara öyle yapın. Çünkü şeriat da budur, peygamberlerin emirleri de." (İncil Matta 5/43-48 7/7-12)

Gelecek sayı: 19. yy.da Kutsal Kitabın Yüksek Eleştirisi.

Kutsal Kitabın Yüksek Eleştirisi

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

"39 Kitaptan oluşan Museviler'in Kutsal Kitabı "Eski Ahid" (Tevrat) ve 27 kitaptan oluşan Hristiyanların Kutsal Kitabı "Yeni Ahid"'in (İncil) içindeki âyetlerin hepsi de Tanrı sözü müdür, yoksa asırlar boyunca birtakım değişikliklere, bozulmalara, azalıp çoğalmalara uğramış mıdır?" sorusu tarih boyunca zihinleri sürekli olarak kurcalamıştır. Hristiyanlığın 400. yıllarında "Kilise Babaları" çağında bile bu kuşkuların varlığını görmekteyiz. Örneğin azizlerin en büyüklerinden kabul edilen St. Augustin, çok saygı duyduğu Musa'nın ilk 5 kitabında (Tevrat-Canonique) gerçek dışı ifadelerle rastlayınca kuşkularını nasıl giderebildiğini 82 no'lu mektubunda içtenlikle şöyle dile getirmiştir:

"Özellikle Şer'i (Canonique) denilen Kitab'ı Mukaddes'in bu kitaplarına özel bir dikkat ve saygı göstermeyi öğrendim. Öyle ki, onların yazarlarından hiçbirinin yanıldığına asla inanmıyorum. Şayet bunlarda gerçeğe zıt görünen bir ifadeye rastlarsam, şüphe etmiyorum ki, bu ya benim nüshamdaki bir yanlıştan ya çevirmenin esas metni doğru çevirememesinden, ya da benim anlayışımın yetersizliğinden ileri gelmektedir."

Bütün saygı ve sevgisine rağmen Aziz Augustin'in Kutsal Kitap'ta insan hataları olabileceği gerçeğine parmak basması boşuna değildi. Kitapta İlahî büyük mesajların yanısıra; tutarsızlıklar, çelişkiler, üslûp farklılıkları, yer yer

edep ve ahlâka aykırı sözlerin mevcudiyeti gözden kaçacak gibi değildi.

Hristiyanlığın karanlık ortaçağlarında tüm bilgi ve dokümanların tek sahibi Kilise ve papazlar olduğundan, halkın ayinlerde okunan, seçilmiş birkaç parça ve papazların anlattığı birkaç öykü dışında Kutsal Kitap metinleri hakkında bir malûmatı yoktu. Esasen duyduklarından çoğu da günlük konuşma dillerinin dışında olduğundan, önlerine konan yemeği afiyetle yiyip Rab'lerine şükretmekten başka ellerinden gelen bir şeyleri yoktu. Cennet'ten kovulan ataları Adem'in suçundan, vaftiz olarak arındılar ve cehennemde ebediyen yankıdan kurtuldular ya, isteyecekleri bundan öte ne kalıyordu ki zaten onların?!

KUTSAL KİTABIN ÇEVİRİSİ

Ortaçağın sonlarına yaklaşıp, koyu karanlığın şafağı sökerken, kutsal kitapların milletlerin kendi dillerine çevrilmesi sürecine giriliyordu. Rönesans, Reform ve matbaanın icadıyla bu süreç daha da hızlanmıştı. Öğrenme, öğretme, bilgi ve tartışmada Kilise'nin tekeli kırılıyor, hür düşünceye malzeme sağlanıyordu. Ama bu defa da yoldan çıkanları odun ateşinde diri diri yakan engizisyon canavarı dillere kilit vuruyordu. Ne var ki, reformu izleyen yüz yıl boyunca, mezhep savaşlarında akıtılan bunca kandan sonra Kilise'nin otoritesinde önemli bir gerilemeyle karşılaşılıyordu. 1650'lerden itibaren

kısıp sesle de olsa gerçekler dile getirilmeye başlanmıştı. Tevrat'ı da, Talmud'u da derinliğine incelemiş olan ünlü filozof Spinoza "Tractus Theologico-Politikus" kitabında kutsal kitabın bozulmuş ve sonradan eklenmiş bölümleri üzerinde tutarlı eleştiriler yöneltiyordu. şimdi ellerinde olan Tevrat'ın (Musa dönemini anlatan ilk 5 kitabın) Musa tarafından kaleme alınmadığını, Musa'dan 900 yıl sonra Babil sürgünü esnasında kitabın yeniden yazıldığını ve daha sonraları da akla ve mantığa aykırı birçok ilaveler yapılarak, kitabın bir yeri bir yerini tutmaz hale sokulduğunu örneklerle sergiliyordu. Aslında Spinoza'dan önceki yüz yılda da aynı itirazlar olmuş, örneğin Tevrat'ın Tesniye kitabı 34/5-12 âyetlerinde Musa'nın kendi ölümünü ve sonrasını nasıl yazmış olabileceği sorusunun cevabı bulunamamıştı.

RICHARD SIMON

Spinoza'nın açtığı yoldan giden bu defa bir kilise mensubuydu. Oratoire rahibi Richard Simon Kutsal Kitap eleştirisini metodik hale getirmiş, dil bilimi, gramer ve tarihsel veriler ışığında kutsal metinleri incelemeye almıştı. 1678'de yazdığı "Histoire Critique du Vicux Testament" (Eski Ahid'in Eleştirisel Tarihi) kitabında "Kutsal Kitaba, bizlere ilk şekliyle değişikliğe uğramadan gelmiş bir Tanrı sözü gözüyle bakabilir miyiz?" sorusuna verdiği cevap, kesin bir "Hayır!" idi.

Fransa kralı 15. Louis'nin doktoru

Jean Astruc daha da ileri gitti. 1753'de yayınladığı kitapta, Tevrat'ın ilk bölümü olan "Yaratılış" kitabında en az iki ayrı yazarın üslubunun bulunduğu, Allah adının bazı yerlerde "Yahve" diğerlerinde "Elohim" diye iki ayrı şekilde yazılmasının nedeninin de bu olduğunu gözler önüne serdi.

19. yüzyılda bir bilim dalı haline gelerek "Kutsal Kitabın Yüksek Eleştirisi" ismini alacak olan çalışmaların öncüleriydi bunlar. Böyle bilimsel metodlarla kılı kırk yaran öncü çabaların yanısıra, gazete üslubunda ve polemik havasında halk için yazılmış kitaplarda da kilisenin hışmını çekecek sınırlarda dolaşılarak, bu konu gündeme getirilip duruluyordu. Bunlarda gramer, dil bilgisi ve ince tarihsel araştırmalardan ziyade kutsal metinlerin akıl ve mantık ışığında tenkidi yapılıyordu. Örneğin Voltaire soruyordu: "Matta İncili 27/45'de İsa'nın çarmıha gerildiği gün üç saat boyunca bütün dünyanın karanlığa boğulduğunu okumaktayız. Böyle-sine dünya çapında muazzam bir olaya hiçbir tarih kitabında, özellikle bu işe çok meraklı Roma Tarihilerinde tek bir satırla bile değinildiğini hiç göreniniz var mı?!" Sonra işi mizaha döküp sorusunu kendi cevaplıyordu: "Tanrı bu yüce şeylerin dinsizlerin eliyle yazılmasını hoş görmemiş olacak!.."

1727-1729 yıllarında İngilizlerin Cambridge Üniversitesinde öğretim görevlisi Papaz Woolston da 60.000 kişinin satın aldığı kitabında İncil'de anlatılan birçok olayı ele alıyor ve bun-

ları akıl ışığında değerlendirerek İsa gibi bir yüksek şahsiyetin bunları yapmasının mümkün olmadığını, öyleyse kitapta düzmece ayetlerin de bulunduğu ortaya koyuyordu.

"Doğrucu Davud" Rousseau'nun bu kervana katılmaması mümkün mü? "Emile" kitabında kuşkusunu şöyle dile getiriyor:

"Bütün bunlara rağmen İncil, akıl ve mantığın kabul etmediği ve makul bir adamın düşünüp kabul etmesine imkân olmayan inanılmaz şeylerle doludur. Bu tezatlar ortasında ne yapmalı? İçindeki anlayamadığımız âyetlerin kitaba sokulmuş yanlışlar olmadığını kim bilir?!"

19. YÜZYILDA YÜKSEK ELEŞTİRİ

Fransız Kralının doktoru Jean Astruc'un Tevrat'ın "Yaratılış" kitabının "Yahvist" ve "Elohist" en az iki yazarının olduğunu işaret etmesi yeni bir araştırma çığırının açılmasına neden oldu. Kendisi bir tıp doktoru olduğundan dışarıdan gazel okumakla hattâ (ignoramus) cahillikle suçlandıysa da, metodu bilimsel olduğundan izleyiciler edinmekte gecikmedi. Almanya'da ilahiyatçı Eichhorn, sadece "Yaratılış" bölümünün değil, Tevrat'ın ilk 5 kitabının da birbirinden ayrı yazarların eserlerinin bir araya getirilmesiyle oluştuğunu ortaya koyuyordu.

Kutsal Kitaptaki üslupları inceliyor, tarihteki değişik Doğu kavimlerini inceliyor ve devirler boyunca dildeki, adet ve törelerdeki değişiklikleri inceliyor ve bütün bunların ışığında

yargılara varıyordu. Böylece Kutsal Kitap'ın "Modern Kritiği" ya da "Yüksek Kritiği" denen dönemi başlatıyordu. Aslında kendisi çok içtenlikli bir Hristiyan olarak, aydınları dine yaklaştırmak için bunu yapıyordu. Kitaptaki, tarihi gerçeklere ve akla, ahlâka aykırılıkların bu şekilde sebeplerini ortaya dökerek, kitabın tümüyle birden inkârını önlemek istiyordu. Ne kadar iyi niyetli ve gerçekçi olursa olsun yine de ne Protestanlara ne de Katoliklere yaranamıyor üstelik bin bir hakaret görüyordu.

19. yüzyılda İbrani dili daha derinden incelenmeye başlandığından Tevrat da buna paralel olarak daha ince eleklerden geçirilmekteydi. Artık ilk 5 kitabın Musa'nın kaleme aldığı gibi, orijinal saflığını koruduğu düşüncesi tamamen bırakılmış, değişik zamanlarda derlenmiş bir kitap olduğu kabul edilmişti. Öte yandan İncil'in Yunanca metni daha titiz incelenmeye alınmış ve İncil yazarlarının İsa'nın havarileri olmayıp, gözleriyle görenlerin değil, kulaklarıyla duyanların kaleme aldıkları kitaplarla İncil'in meydana getirildiği karşı konulmayacak kanıtlarla ortaya konmuştu. Aslında uzun söz dinlemeye zamanı olmayanlar için Luka İncil'inin giriş kısmında bizzat Luka'nın, bu İncil'i başkalarından duyduklarıyla kaleme aldığını söylemesi bile yeter de artardı.

KİLİSE REDDEDİYOR

Varılan sonuçların tümü Kilise tarafından bağınazca reddediliyordu. Ama,

onlar bile etkilenmekten kurtulamamışlardı. İngilizler'in, Kral I. James (1603-1625) döneminden kalan resmî İngilizce İnciller'i bile tartışma konusu olmuştu. 1881'de Westminster Kilisesinde toplanan din bilginleri, James dönemi Kutsal Kitabında İsa'yı "Allah" gibi gösteren ve teslis (üçleme) doktrininin temel taşı olan iki ayetin eski Yunanca metinlerde bulunmadığını tespit ettiler. Bunların sonraları 5. yüzyılda bir gayretkeş tarafından kitaba eklendiğini, İncil'den çıkarılması gerektiğini karara bağladılar. Ayrıca Markos İncili'nde, inanmayanların ebedî cehennemlerde yanacağını belirten bir âyetin de içinde bulunduğu son 12 âyetin de eski metinlerde bulunmadığını, bunların da çıkarılmasını istediler, Ne var ki, yüksek din kurulunun bu kararına rağmen Resmi Kilise bunları uygulamaya yanaşmadığından İngilizler Allah'ın sözleriyle, kulların sözlerini İnciller'inde yine birlikte okumaya devam ettiler.

Tartışmalar Katolik Fransa'da da etkisini sürdürdü. 1840-1850'lerde Ernest Renan ve Charles Loyson gibi iki önemli kişinin Kiliseyi terkederek, kendi doğru fikirlerinde ısrar etmeleri, aydınlar arasında Kilise karşıtı duyguları iyice pekiştirdi. Bir İbrani dili uzmanı olan Renan dinin yanlış yorumlandığını bilimsel metotlarla ortaya koyduğu halde Kilisede bir tek olumlu değişiklik olmadığını gördüğünden selameti ayrılmakta buldu. Bütün bu olanlara Papalığın cevabı, akli isyana sevk edecek kadar fütursuzcaydı. 1869'da

Vatikan Kurulu "Papa'nın Yanılmazlığı"nın bir ilahî dogma olarak bütün Hristiyanlarca kabul edilmesini istiyordu. Yüzyıllar boyunca dünyanın düz olduğunu, dönmediğini söyleyen, Aristo'nun yanlış görüşlerini bir din gerçeğiymiş gibi savunan ve buna benzer pek çok yanlışlığı apaçık ortaya çıkmış olan Papalık'ın, 19. asrın sonlarına doğru yanılmazlığına inanmak için insanın ya karacahil ya ard niyetli, ya da akılsız olması gerekirdi. Çok şükür ki, bilim ve tekniğin patlama yaptığı o yıllarda bu vasıflardan uzak nice üstün insan yaşıyordu Avrupa'da. Yalan ve yanlış üzerine kurulmuş dogmalarda inatla ısrarcı olmak, sadece bu insanların dinden uzaklaşmasına ve materyalizmin kök salmasına neden oluyordu!..

GÜNÜMÜZDE

Gerçeğin resmi itirafı bir türlü yapılmadığından kutsal kitap tartışması hâlâ sürüyor. Resmi olmayan beyanlarda doğrular çar naçar dile getirilip, kitaplarda değişiklikler olduğu itiraf ediliyor. Bilgi ve akılla daha fazla alay edilemeyeceğinin farkına varanlar çoğunlukta. Ancak resmi itiraf olmadan ne tartışma ne de kavram kargaşası dinecek gibi görünmüyor.

Yanlışların kesinkes itirafı yerine, detaylarla vakit geçirildiğinden resmi İncillerde bile bazı âyetlerin kâh çıkarılıp, kâh tekrar konulduğunu ibretle seyrediyoruz. Örneğin Markos İncili'nin sonundaki yukarıda adı geçen 16/9-20 deki 12 âyet ve Luka incili

24/51 âyeti 1952'de yayınlanan Revised Standart Version (Düzeltilmiş Standart Nüsha) İncilinde çıkarılmış olduğu halde sonraki nüshalarda tekrar konulduğunu görünce insan şaşırıyor. Böyle detaylarla uğraşacak yerde tarihten özür dilenerek Kutsal metinlerde Tanrı sözlerinin yanısıra, insan sözlerinin de yer aldığını, bunları ayırdetmek için her insanın kendi akıl, mantık ve bilgisine göre yargıya varmasında özgür olduğunu açıkça itiraf etmek pek çok tartışmanın sonunu getirecektir. Katolikliğin en yüce meclisi olan Konsillerde son zamanlarda. Eski Ahid'le (Tevrat) ilgili, titrek de olsa itiraflarda bulunduğu halde ne yazık ki İncil konusunda eski katı tutumun aynen devam ettirildiğini görmekteyiz.

VATİKAN TEVRAT'I YARGILIYOR

1962-1965 yılları arasında toplanan 2. Vatikan Konsilinde Eski Ahid için varılan karar aynen şöyledir: "Mesih ile açılan kurtuluş yolundan önce yaşayan insanlığın durumu hesaba katılarak, Eski Ahid'in kitapları herkese, Tanrı'nın ve insanın kim olduğunu bilme imkânı verirler. Keza kendi öz adaleti ve merhameti içerisinde Tanrı'nın insanlara nasıl muamele ettiğini öğrenme imkanı verirler. Bu kitaplar eksik ve geçersiz hususlar ihtiva etmelerine rağmen, yine de gerçek bir ilahî pedagojiye tanıklık etmektedirler."

"Eksik" ve "Geçersiz" kelimeleri kullanılarak Tevrat için eleştiri kapısını

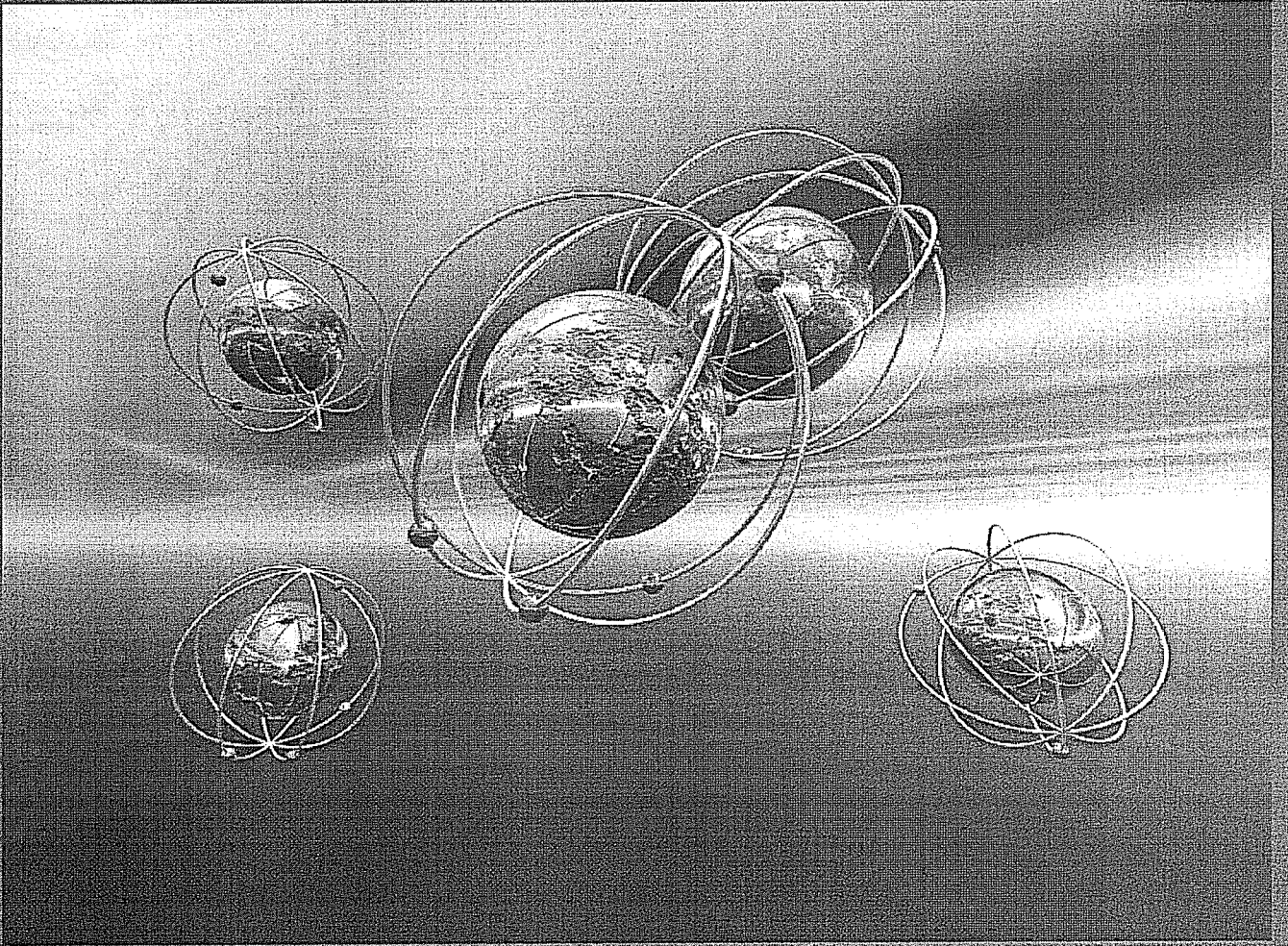
açık tutan Konsil, üzümlere görüyoruz ki İncil'ler için eleştiri kapısını tamamen kapatmaktadır. Öyle anlaşıyor ki kutsal kitap eleştirileri materyalizme puan kazandıracak şekilde sürüp gidecektir. Konsil'in İncil konusundaki hükmü aynen şöyledir:

"Hiç kimsenin gözünden kaçmaz ki İnciller, Yeni Ahitteki de dahil, Kitab-ı Mukaddeste yer alan bütün öteki kutsal kitaplar içinde lâıyk bir üstünlüğe sahiptirler. Zira "kurtarıcımızın" "Bedene bürünmüş kelâm"ın hayatı ve öğrettikleri hakkında en üstün tanıklığı oluşturlar. Her zaman ve her yerde Kilise, Dört İncil'in havarilerden kaynaklandığını kabul etmiştir. Mesih'in emri üzerine havarilerin tebliğ ettiklerini, sonradan bizzat kendileri ve çevresindekiler, Ruhül Kudüs'ün ilahî ilhamıyla, imanın esası olan yazılı metinlerde, yani Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'ya göre olarak dört ayrı İncil'den ibaret olan metinlerde bize aktarılmışlardır.

Kutsal Anamız Kilise, kesin olarak ve büyük bir ısrar ve sebatla belirtir ki, tarihe uygunluklarında hiçbir tereddüt olmayan İnciller, Tanrı'nın oğlu İsa'nın insanlar arasındaki hayatı boyunca, göğe yükseldiği güne kadar, kendilerinin ebedi kurtuluşları için gerçekten yapıp ettiklerini doğru bir şekilde intikal ettirmektedirler... Şu halde kutsal yazarlar, dört incili bize İsa hakkında her zaman doğru ve samimi hususları bildirecek tarzda kaleme almışlardır."

İthal Malı Materyalizizm

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

“Tanrı İnancı” konusundaki dizi yazımda, Hristiyan Batı'da başlayıp tüm dünyayı sarmış olan inkârcı materyalist akımın tarihsel serüveni üzerinde son aylarda epeyce durmuştum. III. Selim'den ve Tanzimat'tan başlayarak Batı'ya pencerelerini açan Türkiye'miz de bundan nasibini almakta gecikmemişti. Ülkemizde, Batı'daki gibi şiddetli bir din-bilim çatışması, engizisyon canavarlıkları yaşanmamış olmasına rağmen bu böyle olmuştu. Hem batı hayranlığı, hem de Müslüman dindarların davranışları, özellikle aydın kesimde inkârcılığın, nihilizmin, en azından agnostik düşüncenin (bilinemezcilik) artmasına neden olmuştu. Geri kalmamızda en büyük suçu İslâm'da görmek de bir modaydı sanki. İslâm'ın 1400 yıllık tarihsel akışına hiç göz atmadan, kendi çağındaki dindarların davranışlarına bakarak Marx'ın "Din afyondur" sözünün doğrulamasını görüyorlardı her an. Dinin günümüzdeki uygulamalarının Tanrı'nın gerçek dileğine uyup uymadığı konusunda elbette söyleyecek çok sözümüz var. Ama bu hep böyle mi idi acaba?!. İslâm'ın gerçekten doğru uygulandığı geçmiş yüzyıllarda dinin toplumları frenleyip geriletmesinin tam tersine, nasıl da ilerletip yükselttiğinin örneklerine kısaca bir göz atmamız bu nedenle çok önemli. Geçmişimizle övünüp yan gelip yatmak için değil, dinin gerçeklerini doğru değerlendiren, hayat görüşümüzü sağlam esaslar üzerine bina etmek için yapmalıyız bunu. Müslüman âlimlerin geçmişte özellikle pozitif bilimlere olağanüstü katkılarını ve Batı'nın bugünkü bilimine temel taşı olduğu gerçeğini doğru kaynaklardan sizlere aktardıktan sonra, "bugün ülkemizde ne yapmamız gerekir?" sorusu üzerinde kısaca duracağım.

İSLÂM GÜNEŞİ

Avrupa Ortaçağın karanlık yıllarını yaşarken ve hiçbir ümit ışığı belirtisi göstermezken Yaradan'ın düzeni eli boş durmuyordu. Bambaşka bir yerde bin yıldan beri uyuyan Arabistan çöllerinde görevlendirilen bir gül yüzlü peygamber Muhammed, Avrupa derin gaflet uykusunda iken büyük görevine başlıyordu. Onun 23 yıl gibi kısa bir zaman süresi içinde görevini nasıl üstün bir başarı ile tamamladığını, öldüğünde hemen hemen tüm Arabistan'ı İslâm bayrağı altında topladığını hepimiz biliriz. Ölümünden sonra yayılma hızı aynı temposunu korumuş, 80 yıl içinde İspanya'dan Çin'e kadar üç kıtaya yayılmışlardı. Çöl insanından kısa sürede dünya çapında yetenekli askerler, komutanlar, yöneticiler çıkarılması elbet önemliydi. Ama daha önemlisi, çöl insanının bin yıldır sırtını döndüğü bilgiye, araştırmaya, öğrenmeye, bulmaya Kuran'ın emirleri ve peygamberin buyrukları doğrultusunda büyük bir aşk ve şevkle saldırmasıydı.

ÇEVİRMENLER ÇAĞI

O devirde Kuran sadece ölümlerin arkasından okunan, raflarda saklanan bir kitap değildi. Her satırı gönüllere gömülü, her âyeti davranışlara aksetmiş yaşanan bir kitaptı o. Müslümanlar "Bilenle bilmeyen bir olur mu?" âyetini hayatlarına uyguladılar. Ele geçirdikleri ülkelerin gayrimüslim bilginlerinin öğrencisi olmakta hiç tereddüt etmediler. Onlardan Hint, İran ve Eski Yunan

düşünce sistemlerini, Sokrat, Eflatun, (Platon) Aristo'yu ve o devirde bilgi namına ne varsa her şeyi öğrendiler. Çeşitli uygarlık eserlerini Arapça'ya çevirttiler. 750 ile 900 yılları arasında o kadar çok çeviri yapıldı ki, tarihçiler haklı olarak bu döneme "Çevirmenler Çağı" demektedirler. Ve bir de görüldü ki, gayrimüslimlerin öğrencileri olan Müslümanlar öğretmenlerini çoktan geçmişler ve onlara öğretmeye başlamışlar.

ALTIN ÇAĞ

Çevirmenler çağını izleyen 900-1100 arasındaki 200 yıl boyunca İslâm düşünce hayatında gerçekten bir "Altın Devir" yaşanmıştı. Müslümanların öğrenme ve bilme aşklarının yanı sıra, Kuran ahlâkının sağladığı nizam ve huzur da uygarlığın gelişmesinde önemli rol oynuyordu. Nitekim 9. Asırda Doğu Avrupa'dan Kudüs'e giden Hristiyan hacılar bunu itiraf ederek: "Hayat ve mallarımızın İslâm ülkelerinde kendi ülkemizden daha emniyet içinde olması bizi hayrete düşürdü" demişlerdir.

Rus din tarihçilerinden biri şöyle yazmaktadır: "Haçlı seferleri sırasında papazlar ve yerli Hristiyan halk, Müslüman hâkimiyeti altında yaşamayı,

Musa el Harizmî

olduğu gibi, felsefede de öylesine büyük bilginler yetişti ki, onların eserleri yüzyıllarca Avrupa'ya önderlik etti. 9. yy da Harizmî ailesinin ve özellikle Musa el Harizmî matematik çalışmalarıyla cebir ve denklemin ilk esasları kuruldu. Onun "El Cebr V'el - Mukabele" kitabının Latince çevirisinden denklem kurma ve çözme metodunu öğrenen Avrupalılar, bizim cebir diye bildiğimiz konuyu, bu nedenle Algebra diye isimlendirdiler. Romen rakamlarıyla toplama, çıkarma, çarpma, bölme işlemlerinin ne kadar zor olabileceğini bir düşünün. Müslümanlar Hint kitaplarının çevirilerinden yararlanarak, sıfır dahil on rakamlı ve her defasında 10 kat artan basamaklı desimal sayı yazma sistemini son derece kullanışlı hale getirdiler.

Musa El Harizmî'nin bir başka kitabından bu kolay sayı ve hesap sistemini öğrenen Avrupalılar, buna rağmen nice yüzyıllar elverişsiz Romen rakamlarıyla cebelleşe cebelleşe nihayet Harizmî'nin kolay yöntemini kullanarak

barbar Avrupalıların hakimiyetine tercih ediyorlardı."

Altın Devirde matematik, fizik, astronomi, tıp gibi pozitif bilimlerde

matematikte büyük aşamalar yapma imkânına kavuştular.

İbni Heysem ışık kanunlarının pek çoğunu buldu. Cabir bin Hayyan kimya biliminin temellerini attı. Tıp alanında İbni Sina'nın "Kanun" adlı eseri Ortaçağ'da hem Doğu'da hem Batı'da klasikleşti. 700 yıl Batı'ya tıbbi öğretti ve 19. yüzyıla kadar onu aşan da çıkmadı.

Bu 200 yılın en belirgin tarafı Zekeriya Razi, Farabi, İbni Heysem, Biruni, İbni Sina gibi. Altı Çağın büyüklerinin hem pozitif bilimlerde hem de özellikle Yunan felsefesinde birer üstad olmalarıdır. Onların hiçbiri tek taraflı bilgiye sahip değillerdi.

1200'lü yıllarda yaşamış olan Mevlâna İslâm'ın bu emsalsiz birikiminden yararlanarak eserlerini kaleme aldığından, bugün bile tüm dünyanın hayranlığını kazanmaktadır. Aynı yıllarda yaşamış olan Hristiyan din bilgini Aquinolu Thomas ile Mevlâna'yı karşılaştıracak bir doktora tezi, düşünce hayatında ve hayat görüşünde o devirde Doğu'nun Batı'ya karşı ezici üstünlüğünü açıkça gözler önüne serecektir.

Altın Çağda Zekeriya Razi'nin kurduğu, pozitif bilimleri temel kabul eden bir "Doğa Felsefesi" ekolü maalesef gelişemedi. Kuran pek çok âyetinde evreni, doğayı, olayları incelemeyi öğütlediği halde bu yolda devam

*Batılıların Rhases ismini verdiği
Zekeriya Razi (865-925)*

edilmemesi, Altın Çağın sonundan yani 1100 den itibaren bir duraklama devrine girilmesine sebep oldu. Osmanlı İmparatorluğu İslâm uygarlığının durakla-

ma ve gerileme dönemlerinde hüküm sürdüğünden, Altın Çağdaki büyük bilimsel ilerlemenin bizde sürdürülememiş olmasını doğal karşılamalıyız.

İslâmiyet duraklamaya girerken, Tanrı'nın güneşi bu defa Avrupa'ya doğru yol alıyordu. İslâmiyet, insanlığın uygarlıktaki geçmiş birikimini toplamış, üstün katkılarla onu söz yerindeyse uçuşa hazır hâle getirmiş ve orada durmuştu. Bu birikimi kim alır kullanırsa yükselecek olan o olacaktı. Çok şükür ki, Avrupa bu fırsatı iyi değerlendirdi. Keşke pozitif bilimlerin yanı sıra Kuran'ın inançla, doğru yaşam kurallarıyla ilgili temel öğütlerine de kulak verip, Hristiyanlığa sokulmuş safsatalardan, hurafelerden kendilerini kurtarabilselerdi. Kuran büyük bir hoşgörü ile Hristiyanlara şöyle seslenir:

"İncil sahipleri, Allah'ın onda indirdiği ile hükmetsinler. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar yoldan çıkmışlardır. " (5/47)

Belli ki istenen din değiştirmeleri değil dine insan eliyle sokulmuş yanlışlardan kurtulmalarıdır. Eğer bu yapılsaydı, bilim ilerlerken her defasında karşısında dinin yanlış dogmalarını bulmayacak, bunca kan dökülmeyecek, din ile bilimin arası bu denli açılmayacaktı. Madalyonun iki yüzü gibi, maddi ve manevi bilgiler bir bütünü oluşturacak şekilde sentez edilebilseydi, bugünün koyu materyalizmi hiç yaşanmadan insanı yokoluşun sınırına getiren bunca problemle karşılaşmadan günümüze ulaşılabilirdi.

1400 YILLIK BOŞLUK

Batı'nın, son kutsal kitap Kuran'dan ve İslâm'ın manevi kültüründen bu denli uzak yaşaması içimde öyle bir yara ki, hiç olmazsa bundan sonraki yıllarda bu boşluk dolsun artık diyerek, geçmiş bir yazımda aynen şunları dile getirmekten kendimi alamamıştım: "İslâm'ın kutsal kitabı Kuran; Hz. Muhammed'den önceki tüm peygamberleri ve getirdikleri ilahi öğretileri kabul ve tasdik eder. Aslında Müslümanlığın ilk peygamber Hz. Âdem ile başladığını ve son nebi Hz. Muhammed ile tamamlandığını, yani Yaradan'ın katından gelen bilgilerle oluşmuş tüm semavi dinlerin aslında 'İslâm' olduğunu Kuran açık âyetlerle, hiçbir aykırı yoruma fırsat tanımadan dosdoğru ortaya koyar. Daha da öteye giderek, tüm dinleri Hz. İbrahim'in tek Tanrılı inancında anlaşıp birleşmeye davet eder.

Kuran'da en çok Hz. Musa ve Hz.

İsa'nın adı anılır. Onların Tevrat ve İncil'de anlatılan mucizelerinin ve inananlarla yaptıkları emsalsiz mücadelenin pek çoğu yeniden anlatılarak onaylanır. Hz. İsa'nın babası olmadan, Yaradan'ın emri ve melek Cebrail'in aracılığı ile bakire Meryem'in oğlu olarak doğduğu, beşikte iken konuştuğu, ölülerini diriltme gücüne sahip kılındığı Kuran'da defalarca tekrarlanır.

Kuran geçmiş peygamberleri ve kutsal kitapları onaylamakla beraber; insanların sonradan kitaplarda yaptığı ekleme ve çıkarmalara ve onlara dayanarak yaptıkları yanlış yorumlara şiddetle karşı çıkar. En çok üzerinde durduğu ve kesinlikle reddettiği ise, bazı Hristiyanların yorum üzerine yorum getirerek Hz. İsa'yı Tanrılaştırma yanlışlarıdır.

İnsanların bağnazlığına, eskiye sınıksız yapışarak yanlışta ısrar edip kendileri yenilemekten, temizlemekten yoksun bırakmalarına, birliğe giden dümdüz yolu bırakıp yan yollarda ayrılık ve düşmanlık naraları atmalarına tarihte ne kadar çok tanık olduk. Kuran'ın başına gelen de aynısı. Tek Tanrılı İbrahim'in dininde birleşme çağrısı bile cevapsız kaldı. Ve 1400 yıl boyunca nice nesiller, nice milyarlar, insanlığın ortak malı Kuran'dan mahrum yaşadı. Bu trajedi bugün de aynen böyle devam edip gidiyor.

Birliğe en çok muhtaç olduğumuz - yokoluşumuzu ancak gerçekler üzerinde anlaşıp birleşmekle, ilâhi ahlâk kuralları

ışığında yaşamakla önleyebileceğimiz - bu hayati önemdeki günlerde; dünyanın en kültürlü Batı insanların da içinde olduğu dörtte üçlük dünya nüfusu ne yazık ki, Yaradan'ın katından gönderilmiş son öğütlerden, bilgilerden habersiz yaşıyor. Yunusları, Hacı Bektaşları, Mevlânaları yetiştirip olgunlaştıran bu ilâhi öğreti değil mi idi? İnsanlığın kültür birikimindeki bu kayıp halkanın yerine konması; bu büyük boşluğun bir an önce doldurulması dünya barışı, dirliği, birliği, esenliği için vazgeçilmez bir görev yüklüyor sorumluluk sahibi hepimize! Peki ama bu nasıl mümkün olacak?

Kalın duvarlarla birbirinden ayrılmış dinler bunu tarih boyunca yapamadı, hattâ birbirlerinden her geçen gün daha da uzaklaştı. Yeni bir nebi ve yeni bir din gelmeyeceğini, Hz. Muhammed'in dinler dönemini kapattığını da biliyoruz. İşte ilâhi âlemin rehber varlıklar aracılığı ile insanlığa yeni bir kapı açması, yeni bir manevi aydınlanma çağı yaşatması, şimdilerde tam da bu ihtiyacın giderilmesi için olmakta dünyanın dört bir yanında...

Aslında rehber varlık bilgilerinin 150 yıllık bir mazisi var. Ama şu son yıllarda patlama tarzında her taraftaki küçük ve büyük grupların medyumlar kanalı ile aktarılan bilgilerle aydınlatılıp yetiştirilmeleri dünyada tarihinde bu yoğunlukta ilk yaşanan bir fenomen.

İşte bunlardan biri olan ABD Kaliforniya'da 21 yıldan beri bilgiler veren ve dünyanın her tarafını dolaşan, Birleşmiş Milletlerde bile pek çok celse yapan Kryon isimli rehber varlık, Batı insanının bu 1400 yıllık ilâhi bilgi boşluğunun kapatılmasının İncil ve yorumlarında Kuran'ın da değindiği yanlışların giderilmesinin büyük önemine vakıf olduğundan mesajlarında Hz. İsa, Hz. Muhammed ve İslâm'a sık sık değinmek gereğini duymaktadır.

Anlaşıyor ki, ancak rehber varlık bilgileriyle batı aydınları kilisenin bağnazca set çekmelerine aldırış etmeden bu büyük 1400 yıllık boşluğu doldurup, dünya çapındaki kültür birliğinin temellerini atabileceklerdir.

"THE NEW YORK TIMES"
GAZETESİNDE
İSLÂM UYGARLIĞI

Kısaca değindiğim İslâm'ın o muhteşem yıllarını daha detaylı öğrenmek isteyenlere Alman doğubilimci Sigrid Hunke (1913 - 1999) hanımın Altın Kitaplarca yayınlanmış kısaltılmış çevirisi "Allah'ın Güneşi Avrupa'nın Üzerinde" kitabını ya da aynı eserin Bedir Yayınevince "Avrupa'nın Üzerine Doğan İslâm Güneşi" adıyla tam çevirisini okumalarını hararetle tavsiye ederim.

Bilim tarihi ile ilgili değerli çalışmalarından dolayı önemli ödüller kazanmış olan Amerikalı fizik ve kozmoloji uzmanı Dennis Overby'nin 30 Ekim 2001'de The New York Times

gazetesindeki İslâm uygarlığı ile ilgili yazısının Bilim ve Ütopya dergisinin Eylül 2010 sayısındaki çevirisinden bazı alıntılar yaparak geçmişteki İslâm uygarlığı ile ilgili en yeni görüşleri aktarmak istiyorum.

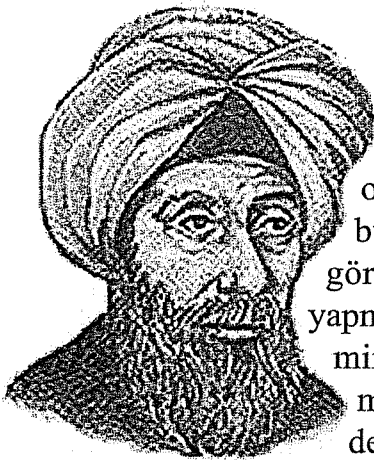
"Kuran tarafından bilgiyi aramakla ve Tanrısal bildirimler için doğayı okumakla görevlendirilmiş ve ayrıca Eski Yunan hikmetinin kısmen gömülü kalmış hazinesinden esinlenmiş olan Müslümanlar, Ortaçağlarda dünyanın bilim merkezi olan bir toplum yaratmışlardı. Arap dili 500 yıl boyunca ilim ve irfanla aynı anlama gelmiş ve modern üniversitelerin öncüleri cebir, yıldızların adları ve hattâ deneysel bir araştırma olarak bilim anlayışı, bu Altın Çağın onur verici gelişmeleri arasında sayılmıştır. Oklahoma Üniversitesinden Bilim Tarihi profesörü Dr. Jamil Ragep, 'Avrupa'daki hiçbir şey, takriben 1600 yılına gelinceye değin İslâm âleminde yapılanlarla karşılaştırılmaz' demektedir.

"Ancak tarihçilere bakılacak olursa, bu Altın Çağ hakkında hâlâ çok az şey bilinmektedir. Bu dönemden kalma büyük bilimsel yapıtlardan ancak

birkaçı Arapça'dan çevrilmiştir. Ve binlerce yazma, henüz çağdaş âlimler tarafından okunmamıştır. Dr. Sabra, İslâm bilim tarihini henüz incelenmeye başlanmamış bir alan olarak nitelendirmektedir. Bilginler şu hakikati dile getirirken çok büyük bir sıkıntı çekerler ve üzüntülü görünürler: İslâm'ın zengin entelektüel tarihi son yıllardaki olaylar yüzünden imaj kaybına uğramıştır. Geleneksel olarak İslâm, ilim ve irfanı teşvik etmiştir. Georgetown'daki Müslüman - Hristiyan Muta-bakatı Merkezinden

Dr. Osman Bakar: 'İslâm ile bilim arasında çatışma yoktur' demektedir.

Muhammed'in orduları, 7. ve 8. yüzyıllarda Arap yarımadasından çıktıklarında ve İspanya'dan İran'a kadar uzanan ülkelere yayıldıklarında Platon'un, Aristoteles'in, Demokritos'un, Pythagoras'ın, Arkhimedes'in, Hippokrates'in ve diğer Yunan düşünürlerinin yapıtlarını da uygarlıklarına dahil etmişlerdi... Dr. Lindberg: 'Batı, Yunan biliminin yetersiz bir türevine, doğu ise hepsine sahipti' demektedir.

965'de Irak'ta doğan İbn El Heysem modern optiğin temelinde bulunan ışık ve görme deneyleri yapmış ve hattâ bilimin, felsefî tartışmaların yanısıra deneye de dayan-

ması gerektiğini söylemiştir. Dr. Lindberg'e göre: 'O, Arkhimedes, Kepler ve Newton gibi büyük matematikçi bilginler arasında sayılmalıdır.' Şimdi Özbekistan'a bağlı bir şehirde 973 yılında doğan matematikçi, astronom ve coğrafyacı El Birûnî, 13.000 sayfayı kapsayan 146 kadar kitap yazmıştır ve bunlardan birisi de Hindistan'la ilgili çok ayrıntılı bir sosyolojik ve coğrafi incelemedir. İbni Sînâ ise, 981'de şimdi Özbekistan'daki Buhara yakınlarında doğan bir hekim ve filozoftur. Kendisi 1 milyon kelimelik bir tıp ansiklopedisi olan ve 17. yüzyıla kadar Batı'da bir el kitabı olarak kullanılan "Tıbbın Kanunları" adlı kitabı derlemiştir.

YANLIŞ UYGULAMALARA KULAK ASMADAN DİNİN ÖZÜNÜ ARAŞTIRMAYA KOYULMAK...

"İslâm bugün Kuran'ın ve Hz. Muhammed'in dileğine uygun yaşıyor mu?" sorusunu cevaplamak çok kolay. Esas görevi güzel ahlâkî öğütlemek ve yaşatmak olan dinin sadece şekil ve merasimleri öne alıp neredeyse başörtüsüyle anılır olmasının doğruluğu, iyiliği, bilgiyi, çalışmayı, sevgiyi geri planlara atmasının anlaşılır tarafı olabilir mi?

Yalnızca tek bir örnek bile, tutuculuğun ne kadar dal budak saldıgını apaçık ortaya koyuyor. Eski Diyanet İşleri Başkanlarından, Kuran tefsiri dahil pek çok değerli ilâhiyat kitabı

yazarı Prof. Dr. Süleyman Ateş, sırf Kuran'ın Bakara Sûresinin 62. ayetini yorumlarken diğer din sahiplerinin de cennete gidebilecekleri sonucuna vardı diye ne kadar tenkitlere, hücumlara, dışlamalara uğradı bilemezsiniz. Bir müftü "Süleyman Ateş Ateşle Oynuyor" diye kitap bile yazdı. Süleyman Ateş, "Bir Ömür Böyle Geçti" isimli anı kitabının ikinci cildinde bu konuda kendisine yapılan hücum ve dışlamalardan acı acı yakınır.

Ama sadece bu görüntülere aldanıp dinin gerçek özünü hiç inceleme, araştırma gayretine girmeden inkâra sapmanın da anlaşılır hiçbir tarafı yok. Ve ne yazık ki, bugün aydınlarımızın pek çoğunun da yaptıkları tamamen bu. "Dinde zorlama yoktur" Kuran'ın en son inen hüküm âyetlerindendir. Kimsenin inancını, ibadetini sorgulama hakkına hiçbirimiz sahip değiliz. Bu tamamıyla birey ile Âlemleri Rabbi arasındaki bir konu, kimseyi de ilgilendirmez. Ne var ki, bin yıldan beri içinde yaşadığımız İslâm kültüründen bu denli habersiz yaşanmasını alabildiğine eleştirmek hem hakkımız hem de boynumuzun borcu. Aydınlarımızın kitaplarında bol bol Batı kültüründen alıntılar yapıldığı halde, İslâm kaynaklarından hemen hiç yararlanılmamasını neyle açıklayabiliriz acaba?!. Âyet ile hadis arasındaki farkı bile bilmemek övünülecek bir şey mi?

Atatürk'ün okuduğu kitaplar listesi bugün elimizde. Altını çize çize İslâm kültürü ve tarihi ile ilgili nice eserler

okumuş. Atatürk'ün Elmalılı Hamdi Yazır'a hazırlatıp, devlet parası ile yayınlattığı, bugün hâlâ aşılamamış 9 ciltlik Kuran tefsiri ve Buhari Hadisleri Külliyyatı da bizleri öğrenmeye yöneltmeyecekse başka ne yapılabilir ki?

En azından tarihimizi ve halkımızı daha iyi anlayabilmek için bile olsa, mutlaka akıl ve mantık ışığında İslâm kültürünü yeterince inceleyip özümsemeliyiz. İnanıp inanmamak, uygulamayı uygulamamakta herkes alabildiğine özgür.

Ülkemizde İslâm artık sadece geri kalmış yörelerin, köylülerin dini değil bugün. Yüksek tahsilli, bilimle aydınlanmış dindar çok kişi var şimdi etrafımızda. Onlar eleştirisel bakmayı, akıl ve mantık süzgecinden geçirmeyi korkusuzca benimseyip, dinin özündeki hiçbir devirde değişmeyen ilâhi ahlâk prensiplerini halkımızla paylaşmanın aşkını yaşadıklarında; İslâm kültürünü özümsemiş ama dinsel ritüellerden uzak yaşayan aydınlarımızla pek çok konuda anlayış birliğine varmaları ne kadar kolay olacak!

(Gelecek sayıda 19. yüzyılın ikinci yarısında batı dünyasında yaşanmış büyük parapsikolojik olayları inceleyeceğiz)

Materyalizmin Devası Parapsikoloji

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Daniel Dunglas Home

HAYIR ÇEŞMESİNİN SUYUNU HAZIRLAYANLAR

ABD Kaliforniya'da bir medyum aracılığı ile 21 yıldan beri mesajlar veren rehber varlık Kryon, dünya insanının olgunluk düzeyinin her 25 yılda bir, ruhsal yönetici varlıklarca ölçüldüğünü söyler. 1987 ölçümünde, ön tahminleri aşan öyle parlak bir sonuç elde edilmiş ki, neredeyse sevinçten ruhsal âlemde şölenler yapılmış. Artan bunca kötülüklere rağmen, aramızdaki iyi insanların gayretlerinin boşa gitmediğini, pek farkedilmese bile 1987'den önceki 50 yılda, bu dip dalgasının dünyamızda çok olumlu değişimler sağladığını, Kryon mesajlarında sık sık tekrarlar. 1987 ye 25 yıl eklediğimizde o tılsımlı 2012'ye ulaşırız. Kryon en son ölçümün 2012'de yapılacağını ve artık sonraki yıllarda tekrarının olmayacağını belirterek, o yılın insan tekâmülünde yepyeni bir yıl olması dileğinde ve tahmininde bulunur. Kryon mesajlarının 9 çeviri kitabı yurdumuzda da çok okuyucu bulmuş ve yeni baskıları yapılmıştır. Çok yaklaştığımız 2012'nin insanlığa yeni bir atılım döneminin kapılarını açması için elbette hepimiz Kryon'un dileğine tüm gönlümüzle katılıyoruz. Ancak bu sonuca dünyanın her tarafındaki iyilik çabalarının artmasıyla, sanayelerin gün gibi değerlendirilmesiyle ve gönül birliğiyle ulaşabileceğimizi unutmamamız gerektiğinin de farkındayız.

Kryon 1987'den önceki 50 yılda yapılanları övgüyle dile getirir. Hayırlı insanların doğrulukla, iyilikle, çalış-

mayla, bilgiyle ve sevgiyle yaptıklarının, ölçümdeki o parlak sonucun elde edilmesindeki payını sevinçle tekrarlar. İyi ama, bunca materyalist, inkârcı, her şeyin boş olduğu nihilist inançların dört bir tarafı sardığı o 50 yılda, ümidini yitirmeden gayretlerini sürdüren iyi yürekli insanların hayat görüşlerinin temellerini oluşturan taşları, daha önceden kimler döşemişti acaba diye sormayacak mıyız hiç?! Bu sorunun cevabında gözümüzü 19. yüzyılın ikinci yarısında parapsikolojinin gelişmesinde büyük emekleri geçen insanlara ve yıllarca büyük ruhsal denemeler yaparak ömür geçirmiş büyük bilim adamlarına çevirmemiz son derece doğaldır.

Biz onların yaptıklarının büyük önemini ne kadar biliyor ve alkışlıyor olsak da, günümüz tarihçilerinin, bunları bir o kadar az dile getirdiklerinin de kuşkusuz farkındayız. İşte iki örnek:

Server Tanilli "Yüzyılların Gerçeği ve Mirası" kitap dizisinin 5. Cildinde 19. yüzyılın ikinci yarısını anlatırken neredeyse sadece tek bir satırla yetinir: "Teozofi ve spiritüalizmin arkasından bir çok insan gider" (S.337)

Eric Hobsbawm, o âbidevi 3 ciltlik "19. Yüzyıl Tarihi" kitabının ikincisinde biraz daha uzun yazar. Ama hepsi işte o kadar:

"İlk kez 1850'lerde moda halini alan tinselcilğin (ruhçuluğun) halktan gördüğü büyük rağbet de, büyük olasılıkla din özleminden kaynaklan-

maktadır. Özellikle, başlıca yayılma merkezi olan Amerika Birleşik Devletlerinde ilerlemeye, reformla ve radikal solla olduğu kadar, kadınların kurtuluşu hareketi ile de siyasi ve ideolojik yakınlığı bulunmaktaydı. Fakat başka çekiciliklerinin yanında, ölümden sonra yaşamayı, deneysel bilimin hattâ belki de yeni fotoğraf sanatıyla gösterilmeye çalışıldığı gibi nesnel imgenin temelleri üzerine görünürde yerleştirmek gibi önemli bir üstünlüğü de vardı. Mucizeler artık kabul görmediğinde, parapsikolojinin potansiyel dinleyicileri çoğalırdı." (S.297)

3. Cilt'te ise bugünlerde o çalışmaları görmezden gelmemizin itirafı var:

" Bugün bizler, batı kültürünün kıyılarında dolanan ezoterizmi, ruh çağırma, büyü, önde gelen bazı Britanyalı aydınların zihinlerini meşgul eden parapsikolojiyi ve doğu gizemciliğinin ve sofuluğunun çeşitli yorumlarını, moda olarak nitelendirip görmezden gelme eğilimindeyiz." (S.284)

Ama ne gam. Kimse aldırış etmese bile bahçıvan için önemli olan tohumun varolmasıdır. Verimli toprağı bulur bulmaz her yanın meyvelerle dolacağına inancındandır bu. Günü geldiğinde, şimdi kimse ilgilenmese de, kitaplıkları dolduran onların eserlerinin, yeni nesillerce nasıl değerlendirileceğine insanlık tanık olacak.

Hatırlayacaksınız: Tanrı inancı konusundaki yazı dizisinde Türkiye'deki parapsikoloji çalışmalarından uzunca

söz etmiştim. Ancak o çalışmaların da temellerini oluşturan 19. yüzyılın ikinci yarısındaki büyük deneyleri anlatmazsak hem tarihi inkâr etmiş hem de onlara olan övgümüzü ve şükrumüzü dillendirmemiş oluruz. İşte birkaç sayı da bunu yapacağız

TEK GERÇEĞİ GÖREN GÜLYÜZLÜLER

Geçip giden kervanın ayak izlerini ve kalıntılarını inceleyerek, kervan hakkında önemli bilgiler elde edebiliriz. İşte bilimsel çalışmalarımızda da yaptığımız tamamen bu. Ama ya kervanı yola koyan sahibine ulaşp bilgiler alsak, elde ettiklerimiz hem daha kesin hem de daha detaylı olmaz mı?.. Hele sahibinden ilerideki planlarını da öğrenirsek, bilgilerimizin çerçevesi daha da genişleyip büyümeyi mi? Deneysel biliminde sadece izlerinden hareketle kısıtlı bilgi almamızın yanı sıra, gelecekte olacaklarla ilgili yalnızca tahminlerde bulunabiliriz ancak.

İşte gülyüzlü peygamberlerin Âlemlerin yaratıcısı ve sahibinden aldıkları öz bilgilerden ve Tanrının gelecek planlarından doğrudan haberdar olmalarından, bu onları kati bilginin sahipliği ayrıcalığına yükseltmiştir. İşte bundan dolayıdır ki Hz. İsa, kendisinden 600 yıl sonra gelecek son nebinin müjdesini Ahmet adıyla verirken, Yaradan'dan aldığı bilginin ışığıyla bunu müjdelemiş ve aynen de gerçekleşmiştir. Kuran'da Saf sûresinin 6. âyetinde bundan söz edilir.

Aynı olay bizim celselerimizde ne güzel dile getirilir:

“...İsa, kendinden sonra gelecek gülyüzlünün AHMET adıyla müjdesini verdiği bir yerde, hayırdan uzak, helâ çukuruna yakın biri çıktı ve sordu. Dedi ki: 'Sen ey her şeyi haber veren, her şeyi bildiğini söyleyen, bilir misin ki, şimdi şu anda benim evimde ne vardır, bana ait olan? Ve bilir misin ki, şimdi şu anda ne vardır benim evimde, senelerdir biriktirdiğim kendim için?' Bir çırpıda söyledi onlara ismini bildiğiniz, o adamın evinde olanı. Ve o adamın evinde olanın, aslında o adamın olmadığını. O adam öylece dondu, öylece kaldı, soru sorduğu yerde pişman...”

Kuranda Kehf sûresinde yaptıkları uzun uzun anlatılan Zülkarneyn'i peygamberler tarihinde hiçbir yere yerleştiremiyoruz. Sanki önceki Âdemin neslinden bir gülyüzlü gibi anlaşıyor. Onun dökme demir kullanarak inşa ettiği ve üzerini koruyucu bakırla kapladığı set'in ileride ortaya çıkacağı ve insanları Yecüc Mecüc'ün yapacağı şerre karşı uyaracağı da Kuran'ın Enbiya sûresi 96. âyetinde bir gelecek haberi olarak, altı çizilerek anlatılır. Âlemlerin Sahibinden başka kim bunları bilebilir ve söyleyebilir? Günü gelip bu olay gerçekleşir, bakır kaplı demirden duvar ortaya çıkarsa kutsal bildiri-lerin değeri bir kez daha anlaşılabilir mi? Bütün bunların ışığında bizim celsele-rimizde gülyüzlü peygamberlerin şu sözlerle anılmasını nasıl garip karşılayabiliriz:

“İnsanlar gözlerini kullanmayı öğrenselerdi, görüleceklerin hepsini göreceklerdi şüphesiz bugüne dek. İşte yalnız başlangıçtan bugüne tek gerçeği gören gülyüzlülerdir. Her şeyi alan sizler onlara henzemek dururken kendinizi toprağa çakıp durmaktan vazgeçiniz. Hayra dönünüz, O'na el açınız ki, elleriniz dolsun, her şey sizin olsun.”

"ALLAH ÖLDÜ" SANILIRKEN!..

İnsan aklı, tecrübe edebildiği, görüp, duyup, düşünebildiği kadarına erişebildiğinden, kendi başına bırakıldığı zaman yanlış yollara, çıkmazlarla dolu labirentlere dalmakta gecikmez. Ama eline, her zaman doğru yönü gösteren pusulasını, gülyüzlülerin Yaradan'dan aldıkları öz sözleri alıp yoluna kılavuz edince, hedefe varmak için yan yollarda vakit kaybetmez. Artık ondan sonrası onun aklına, azmine, gayretine kalır. Ne yazık ki insanoğlu gönlüne ibadet etmeyi, Yaradan'ına ibadetten daha önde tutma kolaylığına kaçtığından, her defasında gülyüzlü peygamberlerin getirdiği saf gerçekleri değiştirmekte, çarpıtmakta gecikmez. Nesilden nesile, bozula - dağıla, bir de bakılır ki birliği, sevgiyi, kardeşliği ve barışı emreden din; ayrılığı, bencilliği, kavgayı, kini körükler olmuş. İnsan soyunun en zor çağı başlar böylece.

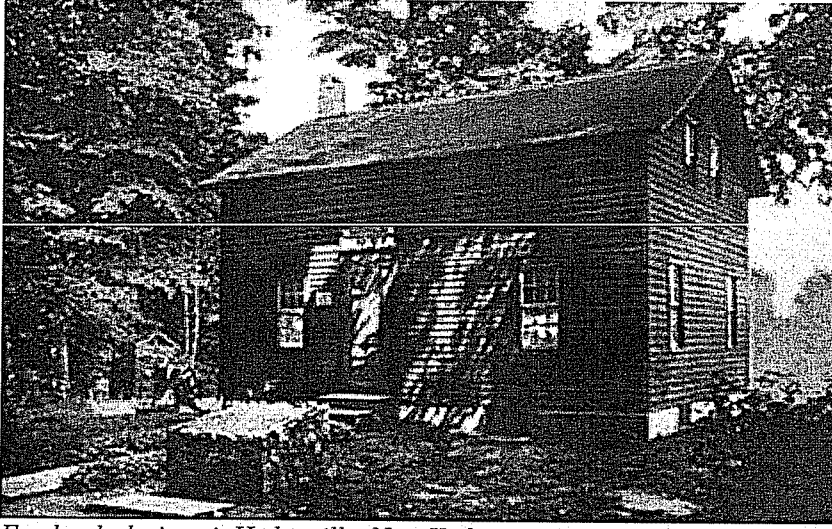
Doğruyu gösterdiğini sandığı pusulası onu çıkmazlarda, çöllerde, bataklıklarda oyalar durur. Akıl ve bilgi sahipleri ise yanlışları göre göre bu kör kılavuzları neden izlesinler? Adım adım terk eder-

ler. Bir de görülür ki din, düşünce dünyasından sürülüp atılmış. Sonra ne mi olur? Yanlış pusulanın esaret zincirlerinden kurtulmuş olmanın sevinci, tamamen pusulasız yola koyulmanın korkusu... Bu iki duygu arasında bocalar durur insan. İşte 150 yıl kadar önce, o zamanlar dünyanın düşünce merkezi olan Avrupa, böyle bir büyük bocalamayı yaşıyordu. Kilisenin asırlar süren bağnazlığı ve zulmü, büyük mücadelelerle, hayat sahnesinden geri dönmemesine sürülüp atılmıştı. Tabii ki Allah, öbür dünya, ruh ve maneviyat gibi kavramları da beraberinde götürerek. Tabuta son çivi "Allah öldü" diyerek çakan filozof Nietzsche olmuştu.

Doğu'da İslâm dünyasında ise eski nesillerin sözlerine, yorumlarına bir virgül ilavesi bile büyük günah sayıldığından, hür düşünce sahibi aydınlar, yavaş yavaş dine sırt dönmekteydi. Allah'ın ve O'nun gerçek sözlerinin batıdan da, doğudan da kovulmakta olduğu bir acayip dönemdi bu! Yaradan'ın bu denli kopmuş insanoğlu, sadece aklıyla ve deneye dayanan bilgisiyle gerçekleri nasıl bulacak, vesvese verenin üstesinden gelip kardeşliği, barışı, üzerinde rahatça yürüdüğü dünyasında nasıl tesis edecekti? Yanlışları ortadan kaldırırken, yeni yanlışlara düşmemeyi nasıl becerecekti? Kapitalist sömürünün karşısına haklı olarak çıkarken, sosyalizm adı altında yine kavgayı ve ayrılığı esas alıp, "Tanrısızlığı" bir de ekonomik doktrinin temeli yaparak, sağdaki çıkmaz sokaktan, soldaki çıkmaza mı sapacaktı?

Darwin'in hayvanlar dünyası için haklı olarak saptadığı "türlerin evrimi" teorisini, tamamen tesadüflere bağlayarak, canlılardaki bu olağanüstü düzeni, kör bir doğaya teslim edecek, insanı da bu kör zincirin halkasına mı oturtacaktı? İşte o zamanlar dünyanın efendisi Avrupa'da bütün bunlar olmakta ve tüm dünya düşünürleri de körükörüne onları izlemekteydi. Dinsel düşüncenin ve manevi kavramların sığınacak delik aradığı böyle bir dünyaya, üst âlemin yardım eli elbette uzanacaktı. O günün bilim adamlarına, düşünürlerine, aydınlarına uzanacak bu yardım elinin, her şeyden önce onların dilinden konuşması gerekiyordu. Öyleyse önce gözleme, deneye, delile, ispata dayanacak bir metotla insanlara, dinlerin temelini oluşturan ruhun ölmezliği, öbür âlemin varlığı, ruhun madde üzerindeki etkileri gösterilmeliydi. Bunların benimsetilmesinden sonra ise üst âlemin yüce rehber varlıklarının, insanlara doğru yaşam kurallarını, ahlâki prensipleri yeniden duyurması, insanın kendine, diğerlerine ve Yaradanı'na görev ve sorumluluklarının iyice belirtilmesi gerekiyordu.

Üst âlemin bu yüce planının ilk şimşegi, 1848 yılında yeni dünyada Amerika'da New York yakınlarında Hydeswille köyünde küçük bir evde çıkmaya başlamıştı. Fox ailesinin iki kızıyla birlikte bu eve taşınmasından üç ay sonra bütün aile değişik zamanlarda, sebebi belirsiz darbe ve benzeri sesler duymaya başlamışlardı. Daha sonra darbe sesleri gecelere de taşmış, aile zaman zaman geceyi uykusuz geçirir

Fox kardeşlerin evi, Hydesville, New York

olmuştu. Nihayet darbelerin bilinçli bir varlığın eseri olduğunu keşfettiler. Ellerini kaç kere çırparlarsa darbe de o sayı kadar tekrarlanıyordu. Madem ki bilinçli idi, bu darbeleri yapan her kimse onunla konuşmak kolaydı artık. Hemen formülü buldular: a=Bir vuruş, b= iki vuruş. c= Üç vuruş..... Zahmetli de olsa arada diyalog böylece başlamıştı. Ve sistematik darbe seslerinden bu davetsiz misafirin kimliğini, hayattayken ne yaptığını mesleğini öğrenmişlerdi.

Davetsiz misafir sandıkları; aslında bu evin eski sakini olduğunu, cinayete kurban gittiğini, cesedinin bodruma gömüldüğünü de onlara söylemişti.

Bodrum kazıldığında bulunan insan kemikleri söylediğini doğruluyordu.

İnsanoğlu yeryüzünde çoğalmaya başladığından beri spiritüel olayları yaşaya gelmişti. Bunlar çokça bireysel, kesintili, sistemsiz olduğundan ve çevrede duyulması sakıncalı olduğundan

unutulup gidiyordu. Ama bu defa ruh gücü geri dönmek üzere dünyaya temel atacağından, eskisi gibi olmayacaktı. Olay hızla tüm Amerika'ya yayıldı. Fox kardeşler şehir şehir dolaşarak aynı olayı herkesin önünde tekrarladılar. Gazeteler, kurulan kulüpler, dernekler bu olayı ve benzerlerini hararetle tartışmaya başlamışlardı bile. Yeni dünyada ilk köprübaşı kurulmuştu. Her tarafta pıtrak gibi ruhsal kökenli benzer olaylar sergilenmeye başlamıştı. Madem ki bilim çağına girilmişti, öyleyse insanların beş duyusuna hitap edilecekti. Devir fizik medyumların devriydi. Evet, bunca olayla kamuoyunun dikkati öte âleme çekilmiş, ilk

Leah Fox

Kate Fox

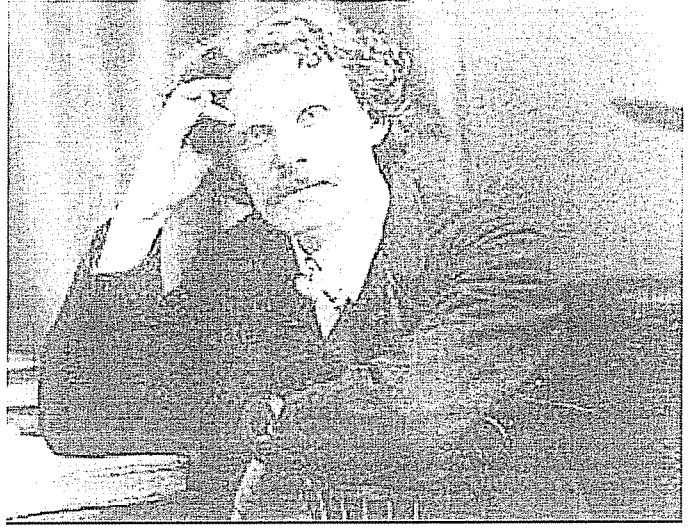

Margaret Fox

düşünce ışıkları kafalarda çakılmıştı. Ama sadece beş duyuya hitapla kalınırsa, üst âlemin esas amacı toz duman arasında kaybolur giderdi. İşin fikriyatının da bununla atbaşı gitmesi gerekirdi. Nitekim Fox kardeşler olayının başlamasından üç yıl sonra 1851 yılında Andrew Jackson Davis'in "Ruhlarla ilişki kurmanın felsefesi" isimli eseri bu boşluğu dolduruyordu. Bütün Amerika'da üstün güçleri ve medyumluğuyla tanınan Davis, bu kitabını, 60 sene önce ölmüş olan Amerikan devlet adamı ve paratoneri icat eden bilgini Benjamin Franklin'in ruhundan aldığı bilgilerle derlediğini, sakınmadan söylüyordu.

Spiritüel gözlemlerin ve yorumlarının temel taşlarının yerli yerine konmasıyla olay, tahminlerin üstünde yayılmasını sürdürdü. 1855'de ülkede iki milyona yakın spiritüalist olduğunu dergiler yazmaktaydı.

Spirit olaylar Amerika'nın dışındaki diğer uygar ülkeleri de etkilemekte gecikmedi. Amerika'da değer kazanan medyumlar, Avrupa'ya da geçip gösterilerini tekrarladılar. Sıkı kontrol şartları altında ve seçkin izleyiciler arasında yapılan bu denemelerde yine beş duyuya hitap eden fizik olaylar ön plandaydı. Özellikle Amerikalı Daniel Dunglas Home'un, Avrupa'ya geçip 20 yıl boyunca yaptığı fizik medyumluk gösterileri ve öte âlem varlıklarıyla görüşmeleri, izleyenleri hayretten

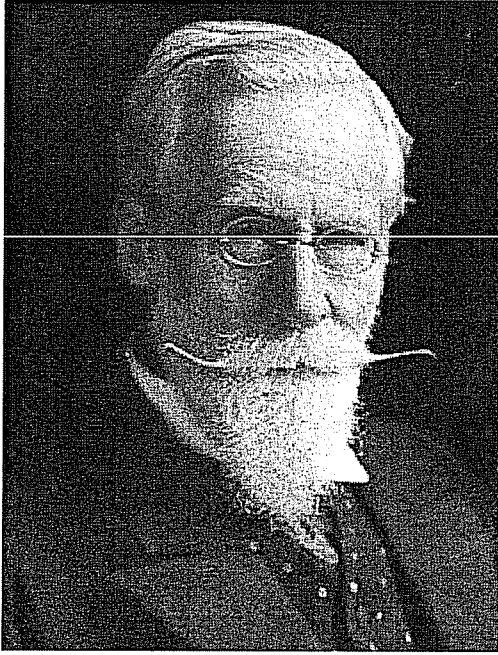

Daniel Dunglas Home

hayrete düşürüyordu. Ağır masalar havalanıyor, müzik âletleri el dokunmadan çalıyor, medyumun kendisi yerinde yükselerek boşlukta duruyor ve hattâ bazen üst katın penceresinden dışarı, boşluğa doğru süzülüyordu. Bunlar sahnede olmuyordu, oturumda bulunanlarla iç içeydi medyum. Toplantılarda devrin ünlü bilginleri, aydınları, zenginleri, hattâ zaman zaman Fransa kralı III. Napolyon, Alman imparatoru, Rus Çarı bulunuyordu. Bunlar arasında sihirbaz hilelerini, göz boyama hünerlerini bilen ve hattâ bizzat yapan kişiler de vardı. Ancak 20 yıl boyunca Avrupa'nın hemen bütün ülkelerinde ve Amerika'da, sıkı denetim altında bunca akıl almaz olayları sergileyen Home'un, bir tek defa olsun aldatmacasına rastlanmamıştı.

BÜYÜK BİLİM ADAMLARI İŞE EL ATİYOR

Home'la deney yapanlar arasında ünlü İngiliz bilgini Sir William Crookes da

Sir William Crookes

(1832- 1919) vardı. Kimyasal element Thallium'u keşfeden, maddenin radyant halini ve kendi adıyla anılan Crookes tüplerini bularak X ışınlarının incelenmesini kolaylaştıran bu büyük bilgin, yıllarca ruhsal seanslara katılmış, bizzat deneyler yapmış ve bu arada medyum Home'un celselerinde de bulunmuştu. Bakınız, çağdaşımız ünlü kristal bilgini J. D. Bernal "Materyalist Bilimler Tarihi" kitabında onun bu bilimsel buluşunu kahinlik diye vasıflandırarak nasıl övmektedir: "Crookes bu katod ışınlarını maddenin ışın gibi saçılan yeni bir biçimi olarak adlandırdı. Bu, kahince bir görüştü. Çünkü yeni fizik bilimi böyle yüksek hızlı ya da ışın gibi saçılan parçacıkların incelenmesi sonucu kuruldu." (S.479)

Crookes dilimize 'Ruh Kuvveti' adıyla çevirisi yapılan kitabında medyum Home'u defalarca kendi evine davet

ederek başka bilginlerin de misafir olarak bulunduğu ruhsal deneyleri detaylı olarak anlatır. Keşif yapmış bir bilim adamının titizliği içinde hileyi önleyecek her türlü şüpheyi önleyecek önlemleri alarak yaptığı medyumluk denemelerinde kesin sonuçlara ulaşır. Satın alıp eve getirdiği, medyuma elini bile dokundurmadığı müzik aletinin seans esnasında kendi kendine melodik bir şekilde çalması, bir ara havalanarak çalmaya devam etmesi herkes tarafından gözlemlenir. Bu esnada medyumun elini tutuyorlar ve ayakları üzerine de kendi ayaklarını koyuyorlardı.

Medyum Home'un odanın döşemesinden kendi kendine yükselerek boşlukta bir süre durduğunu, yine kendi evinde üç ayrı zamanda gözlemlediğini de Crookes bu kitabında bizlere anlatmaktadır.

Ayrıca diğer medyumlarla yaptığı deneylerde de masa, sandalye, kanepesi gibi ağır eşyaların hiçbir el teması olmadan kendi kendine hareket edip odada dolaştıkları da kitabında yazdığı ruhsal olaylar arasındadır.

Kendi kurduğu bir bilim dergisinde Home'un medyumluk yetenekleri ile ilgili olarak vardığı şu sonucu açıklamaktan çekinmemişti: "Home'un medyumluk yetenekleri üzerinde yapılan laboratuvar araştırmaları, henüz bilinmeyen tarzda insan organizmasıyla ilişkisi bulunan ve ruhsal güç diye adlandırılabilir yeni bir kudretin varlığını göstermektedir."

Florence Cook

Sir William Crookes yakaladığı bir gerçeği yarıda bırakacak maymun iştahlılardan değildi. Zaten öyle olsaydı bunca fiziksel buluşu nasıl gerçekleştirebilirdi. Ruh gücünün ortaya koyduğu bu normal dışı olayları ve onların arkasında yatan asıl gerçeği araştırmaya hiç ara vermedi. Zaten devir de öyle bir devirdi ki, özellikle fizik medyumlar, üstelik büyük güçlerle donatılmış olarak her tarafta faaliyet halindeydiler. Bunlar arasında Miss Florence Cook adında değişik biri vardı. Transa girdiği zaman vücudundan "Ektoplozma" dediğimiz akışkan, şekilsiz, çok ince bir madde çıkıyor ve yavaş

Katie King

yavaş katılaşp şekillenerek, medyumdan ayrı, değişik bir kadın hayali olarak beliriyordu. Medyum, kabin içinde derin trans uykusundayken kabinin dışında beliren bu ikinci varlık, kendisini "Katie King" diye tanıtıyordu. Kendisinin daha önce Kraliçe Katharine zamanında yaşadığını söylüyordu. 1873 yılında "Katie King'in" materyalize olarak görüldüğü böyle bir spiritizma seansında beklenmedik bir olayla karşılaşıldı. Konuklar arasında bulunan şüpheci bir adam, aniden yerinden fırlayarak Katie King'in üstüne atılıp, orasını burasını ellemeye başladı. Katie King bu ani saldırıya aynı şiddetle karşı koydu. Nihayet diğer konukların da yardımıyla adam etkisiz hale getirilebildi. Sonradan anlattığına göre Katie King'i tamamen maddesel bir insan vücudu gibi hissetmiş. Saldırıdan birkaç dakika sonra kabinin perdeleri açılınca, medyum Florence'in iskemlesinde oturmuş inlemekte olduğu görüldü. Kendisini bağlayan ipler yerli yerindeydi ve düğümlerdeki mühürlü mumlarda hiçbir değişiklik yoktu.

Bütün bu olanlar Sir William Crookes'un kulağına gidince, medyuma beraber çalışma teklifinde bulundu ve çeşitli evlerde değişik kişiler arasında seanslar düzenlemeye başladılar. 1874 Mart'ında yapılan bir seansta Katie King, üstünde beyaz bir elbise ve başında bir türbanla ortada belirip bilginle konuşmaya başladı. Kendisine kabine girip Florence'a yardım etmesini, çünkü kanepeden devrildiğini söyledi. Crookes, hayaletin önünden geçerek kabine

Katie King (ayakta duran) ve medyum Florence Cook

girdi ve Florence'ı yerden kaldırdı. Yeni yeni seanslar yapılırken Crookes, akla gelebilecek her kuşkuyu önleyecek değişik önlemler almaktaydı. Bir defasında, medyumun telle bağlı elerini çözme girişimini anında gözlemleyebilmek için tellere hafif bir elektrik akımı verilmiş ve bir galvanometreye bağlanmıştı. Seans boyunca galvanometrede en ufak bir kıpırdanma görülmemişti. Crookes bunlarla da yetinmeyip, göz yanılması kuşkusuna cevaben Katie King'le fotoğraf da çekirmişti. Bir başka deneyde ise, her ikisinin ayrı ayrı nabızı ölçüldü. Florence'ınki dakikada 90 atıyordu. Katie King'inki ise ondan hayli düşüktü: Dakikada sadece 75.

Değişik kontrol koşulları altında yapılan bu sürekli seanslar sonunda Crookes, iyice anlamıştı ki, medyumun beden maddelerinden yararlanarak materyalize olup görünen öte âlemdeki bir ruhsal varlık Katie King adı altında kendini tanıtıyordu. Eskilerin hayalet hikâyeleri bu suretle deneylerle doğrulanıyordu. Crookes bu sonucu açıklıkla söylüyordu: "Miss Florence Cook ile Katie King'in iki ayrı varlık olduğuna kesinlikle inanıyorum."

Gelecek sayıda dünya çapında ünlü başka bilim adamlarının en kuşkucu yaklaşımlar ve olağanüstü kontrol koşullarıyla yaptıkları deneylerden ve aldıkları dört dörtlük delillerden, vardıkları sonuçlardan söz edeceğiz.

Thallium elementini keşfeden, radyometreyi bulan, ismiyle anılan tüpleri insanlığın yararına sunan, katot ışınları üzerinde deneyler yapan, ünlü İngiliz fizik bilgini Sir William Crookes'un, konuk olarak bulunduğu veya bizzat yönettiği yıllar süren ruhsal araştırmaları sonucunda eriştiği kanaati, kendi ağzından naklederek yazımızı noktalayalım:

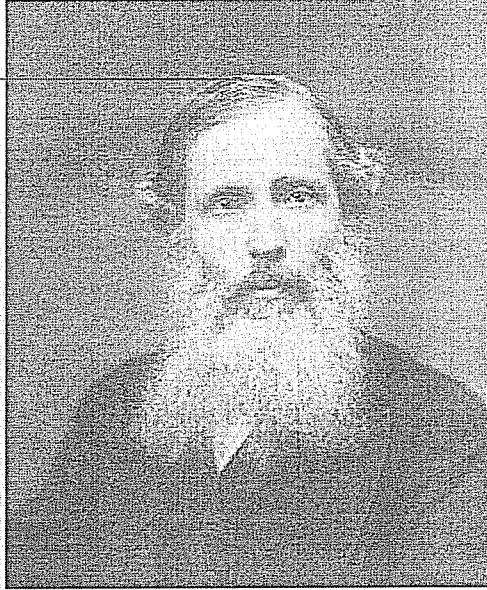
"Gerçekliğine inanmış olduğum spirittizma olayları hakkındaki tanıklığımı inkâr etmek ahlâki bir alçaklık olur.. Ben bunların mümkün olabileceğini söylemiyorum, BUNLAR VARDIR DİYORUM.."

Parapsikolojide Bilginlerin Emsalsiz İşbirliği

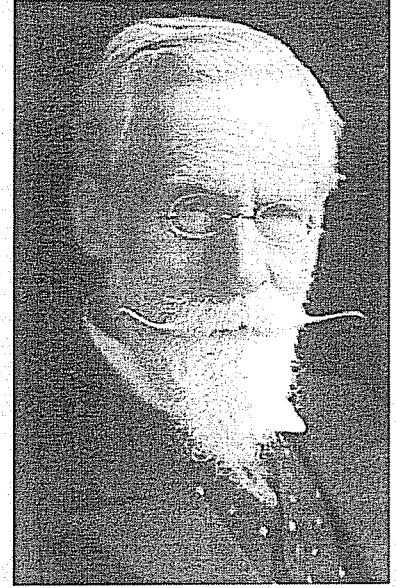
Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Richard Hodgson

Henry Sidgwick SPR'nin ilk başkanı

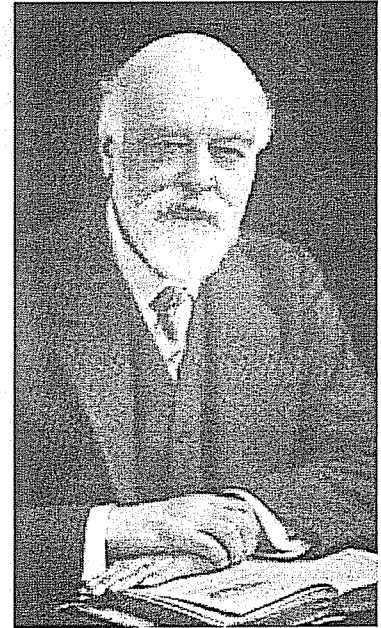
Sir William Crookes

Frederic Myers

Sir William Barrett

Sir Oliver Lodge

ÖNCE BİREYSEL PARAPSIKOLOJİ...

Akla mantığa ve yeni düşünceye kapılarını sımsıkı kapatarak, koyu bir karanlığa gömülen dinlerin bıraktığı derin boşluğun, doldurulması gerekiyordu. Bu boşluk ancak, deneye, delile, ispata, akla, mantığa dayanarak ruhun varlığı, ölümsüzlüğü ve onları Sevgisinden Yaradan'ına karşı sorumluluğu açıkça ortaya konarak doldurulabilirdi. İşte bu nedenledir ki, dünyanın koyu bir materyalizme sürüklendiği bir sırada, 1848 yılında Amerika'da Fox kızkardeşlerin medyumluğuyla başlayan bilimsel spiritüalizm akımı, birbirinden yetenekli pek çok fizik medyumun, uygar ülkelerin değişik yörelerinde boy göstermesiyle çevrede hızla yayıldı. Özellikle düşünürler, bilim adamları ve gerçeği arayanlar arasında. Bireysel deneme ve araştırma yılları akıp geçerken, gönüllerde ve kafalarda, Spiritüel olayların gerçekliği apaçık delil ve ispatlarla kök salmakta gecikmemiştir.

Geçen sayıda ünlü fizik - kimya bilgini Sir William Crookes'un 1870'li yıllarda birçoğu bizzat kendi evinde, misafirleriyle birlikte tanıklık ettiği ruhsal olaylardan, kaleme aldığı kitaptan alıntılar yaparak söz etmiştim. Sıkıca kontrol altında tutulan; elleri, ayakları sürekli gözlem altına alınan fizik medyumlar aracılığıyla masaların havalanması, el dokunmadan müzik aletlerinden melodik sesler gelmesi, öte âlemdaki ruhsal varlıkların geçici bedenlere bürünerek konuşması hattâ fotoğraflarının çekilmesi olaylarına pek çok celsede tanık olan ünlü bilim adamı vardı. Sonucu açıkça ortaya koymaktan çekinmemiştir.

"...Ben bunların mümkün olabileceğini söyleyemiyorum, BUNLAR VARDIR DİYO-

RUM!..." Artık sıra elbirliği yapmaya, birlikte kolektif çalışmaya gelmişti.

...VE ŞİMDİ KURUMSAL PARAPSIKOLOJİ

Amerika'da ilk ışığın çakmasından 34 yıl sonra 1882'de İngiltere'de, devrin ünlü bilim adamları bir araya gelerek ruhsal olayların araştırılmasında bir dönüm noktası sayılabilecek "Society for Psychical Research" (Ruhsal Araştırmalar Kurumu) oluşturmuşlardı. Kısa adıyla SPR diye anılan bu kurumun kurucu ve üyeleri arasında fizik profesörü Sir William Barret, eski diller filologu Frederic Myers, Liverpool Üniversitesi fizik profesörü Sir Oliver Lodge, öğrencisi Richard Hodgson, psikoloji profesörü Henry Sidgwick, ünlü fizikçi-kimyacı Sir William Crookes ve başkaca pek çok bilim adamı bulunuyordu. Kurum, psişik, manyetik ve spirit olayları incelerken her türlü ön yargıdan uzak olma prensibini en değişmez ilke olarak benimsemiştir. Bilimin kılı kırk yaran ve yanılgılardan olabildiğince sakındıran metotlu araştırma kuralları, SPR'nin baştacıydı. Zaten her biri kendi alanlarında önde gelen bir bilim adamı olan kurucu ve üyelerin, çifte standart uygulama gibi bir kendi kendini kandırmacaya saplanmalarına ne akılları ne de bilgileri izin verirdi. Fizikte, kimyada, psikolojide, biyolojide araştırma kuralları ne idiyse, burada da aynı sağlam yoldan gidilecekti. Nitekim SPR'nin bilimsel temelleri öylesine sağlam zemine atılmıştı ki, yükselen yapısında günümüze kadar hiçbir çatlağa rastlanmadı. Taraf tutmayan, parapsişik olaylarda şu veya bu teori veya yorumun yanında yer almayan tavrıyla, geçen bunca zamanın harap edici darbelerine karşı koymasını bildi. Araştırma sonuçları kurumun yayın organı Proceedings'de yayınlandığı için

gelecek nesillere de değerli bir armağan sunuluyordu. Kuşkusuz ki SPR 'nin kurulması öncesinde ve sonrasında olağanüstü ruhsal yeteneklere sahip pek çok medyumun her yanda boy göstermesi bir rastlantı değildi. Ruh gücü bu defa geri dönmek üzere dünyamızda köprübaşlarını tutmak zorundaydı. Öyleyse bu düşünen, araştıran insanlara gerekli imkânlar sunulmalı, öncelikle onların beş duyularıyla manevî gerçeklere varmaları sağlanmalıydı.

YARADANIN GERÇEK DİLEĞİ

Bu bir kere sağlamca yerine konduktan sonra, O Sevgisinden Yaratan Yüce Allah'ın, O Erişilmez Olan'ın izniyle evreni ve dünyamızı yöneten, Yüce İdare Mekanizmasının, Kuran'ın tabiriyle Mele-i Âlâ'nın esas amacına sıra gelecekti: İnsanlara Yaradan'ın gerçek dileğini, sevgiyi, birliği, kardeşliği, O'nun değişmeyen ahlâk yasalarını, mutlu bir yaşamın tekâmül ettirici, yüceltici, gönül arıtıcı altın kurallarını yeniden insanlara duyurmak. Geçmişte dinlerin üstlendiği bu görevi, bu defa bilimsel metotlarla ve herkesin tanık olabileceği, esasına varabileceği usûllerle ortaya koyabilmek. Kaybolan o nuru, artık yeni bir din, yeni bir ekol yaratmadan ve yeni ayrılıklara neden olmadan, bilimi de dini de kuşatacak yepyeni bilgilerle ve arınmış gönüllerin örneğinde tüm yeryüzüne yayabilmek. Yüce İdare Mekanizmasının bu esas amacına, daha sonra sıra elbette gelecekti. Ama o yıllarda önce ruh gücünün varlığını duyurması ve üzerinde düşündürmesi gerekiyordu. Nitekim SPR'nin ilk yirmi beş yılında, öylesine üstün ruhsal yeteneklere sahip medyumları ve olağanüstü araştırma aşkına sahip bilim adamlarını yan yana getiren Yüce Planın meyveleri de o derece olgun olmuştu. Kuruluşundan çeyrek yüzyıl sonra SPR'nin

yayın organı Proceedings bültenleri yirmi ciltlik bir büyük bilgi hazinesine ulaşmıştı. Gelecek kuşaklar ve araştırmacılar için bir bilgi hazinesi olan bu bültenlerde; medyumlarla, önsezileri, ruhsal yetenekleri olan insanlarla, bilimsel metotlarla ve kılı kırk yaran araştırma yöntemleriyle yapılmış deneylerin tutanakları, raporları, uzmanların olaylar üzerindeki ayrıntılı yorum ve tartışmaları bir araya getirilmişti.

Geçen sayımızda 19. yüzyılın ikinci yarısında ünlü bilim adamlarının sıkı gözetiminde, fizik medyumlar aracılığıyla gerçekleştirilen bu olağanüstü parapsikolojik fenomenlerden, çağımızın tarih kitaplarında çok az söz edildiğinden, görmezden gelindiğinden bahsetmiştim. Eric Hobsbawm 3 ciltlik o muhteşem 19.y.y tarihi kitabının sonuncusunun 284. sayfasında, her zamanki doğruculuğu ile bunu açıkca itiraf eder: "....Bugün bizlerparapsikolojiyi..... moda olarak nitelendirip görmezden gelme eğilimindeyiz."

Bütün bu yoksaymalara rağmen geçen sayımızda "Ama ne gâm" diye başlamış, bir örnek vererek ortaya konan bu gerçeklerin er geç bir gün insanlığın yararına sunulacağına inancımı şu sözlerle ortaya koymuştum:

"Kimse aldırış etmese bile bahçıvan için önemli olan tohumun varolmasıdır. Verimli toprağı bulur bulmaz her yanın meyvelerle dolacağına inancındandır bu. Günü geldiğinde şimdi kimse ilgilenmese de, kitaplıkları dolduran onların eserlerinin, yeni nesillerce nasıl değerlendirileceğine insanlık tanık olacak."

Leonore Evelina Piper

MÜTHİŞ BİR MEDYUM LEONORE E. PİPER

Kuşkusuz ki bu dönemde SPR' ye en büyük doküman sağlamış medyum Mrs. Leonore E. Piper (1857 - 1950) isimli bir Amerikalı kadındı. Bu medyumla yapılan 30 yıllık çalışmalar sonucunda üç bin sayfadan fazla yazı yayınlanmıştı. Mrs. Piper çocukluğunda da bir takım ruhsal olaylar yaşamamış değildi. Ancak esas yeteneği, 25 yaşında evli bir kadınken, bir doktor muayenehanesinde kendiliğinden transa geçmesiyle yazdığı yazılarla ortaya çıkmıştı. Bu yazılar orada bulunan tanınmış bir hukukçunun ölmüş oğlundan gelen bir mektuptur. Ve içinde sadece aile bireylerinin bilebileceği çok özel, ayrıntılı bilgiler vardır. Seanslar birbirini kovaladı. Bir yıl gibi kısa bir sürenin sonunda artık Mrs. Piper adı Amerika'da dillere destandır. Anlatılanları büyük şüpheyle dinleyen Harvard Üniversitesi'nin ünlü felsefe ve psikoloji profesörü William James(1842 - 1910) her türlü hile yol-

larını tıkayacak önlemleri eksiksiz alarak bir buçuk yıl süreyle celselere bizzat katılıyor. Sonunda vardığı kanaat: "Bu medyumda normalin üstünde yetenekler bulunduğu"dur. Artık Profesör James için yapılacak en akıllıca iş medyumunu bu konuda en yetkili kuruma, SPR'ye havale etmektir. Ve böylece "hile yakalayıcısı" olarak, şarlatan medyumların korkulu rüyası haline gelen bilim adamı Dr. Richard Hodgson,(1855 - 1905) Mrs. Piper'la celseler yapmak üzere Amerika'ya gönderilir. Akla hayale gelmeyecek kontrol şartları ve önlemler altında yapılan ruhsal görüşmelerde alınan sonuçlar çok doyurucudur. Celseye çağrılanlar tamamen Hodgson tarafından seçiliyor, medyumun hiç tanımadığı bu kişiler üstelik yalancı isimler ve değişik mesleklerle takdim ediliyordu. Buna rağmen Mrs. Piper, transa girip rehber varlığıyla ilişki kurunca, celsede bulunanların yaşantılarıyla ilgili önemli, önemsiz pek çok olay ortaya dökülüyordu. Bunlar bazen ilgili kişinin bile unuttuğu şeyler oluyor, sonraları hatırlanıyor veya araştırılınca doğrulanıyordu.

Hodgson, bu tür olayları şüpheyle karşılayan Columbia Üniversitesi felsefe profesörü James Hyslop'un (1854 -1920) da celselere katılmasını istedi. Öyle sıkı önlemler alındı ki, her tarafı kapalı bir arabayla geldi ve yüzü de maskeliydi. Medyuma değişik bir isimle tanıştırıldı. İlk celseden itibaren Hyslop'un ölmüş babasından tebliğler gelmeye başladı. Gelen ruh, öyle ayrıntılı olaylardan bahsediyor ve baba evinin ufak tefek eşyalarını bile öyle tarif ediyordu ki, bunları ancak o evde yaşamış olan biri bilebilirdi. Böylece peş peşe on iki celse yapıldı ve profesör, ölmüş babasıyla sürekli konuştu durdu. Sonunda SPR tarafından yayınlanmış raporunda gerçeği vurgulamaktan çekinmemişti:

"Benimsediğim görüş, gelecekte bir hayatın bulunduğu ve kişiliğin burada da devam ettiğidir."

"BAYAN PİPER BENİ YENDİ"

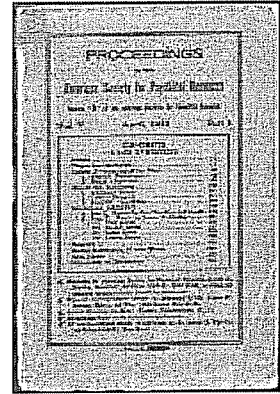
Böyle olağanüstü bir medyumunu eline geçirmiş olan Dr. Hodgson bu kadarla yetinecek değildi. SPR' yi ikna ederek Mrs. Piper'i 1889 yılında İngiltere'ye Londra'ya gönderdi. Böylece tamamen yabancı bir muhitte hiç tanımadığı insanlar arasında medyumluk yeteneği çetin bir sınavla denenmiş olacaktı. Kendisini istasyonda fizik profesörü Sir Oliver Lodge (1851-1940) karşıladı. Doğruca eski diller filologu Frederic Myers'in evine götürüldü. Bu suretle gece gündüz gözetlenmeye alınmıştı. Hizmetçileri bile itinayla seçiliyordu. İşte böyle binbir önlem ve kontrol koşulları altında Lodge, Myers, diğer SPR üyeleri her defasında değişen konuklarla birlikte tam 88 celse yapıldı. Daha ilk seansta Sir Oliver Lodge'un babası, amcası, halası, yakınlarda ölmüş olan oğlu konuştular veya rehber ruh aracılığı ile haberler gönderdiler, çok özel, kimsenin bilemeyeceği şeyler anlattılar. Diğer akrabalarından, dostlardan, üstelik onların ancak yakınlarının bileceği lâkapları anılarak bahsedildi. Arka arkaya yapılan celselerde anlatılanlarla, neredeyse Lodge ailesinin ayrıntılı bir tarihçesi ortaya konmuştu. Myers'in hazırladığı resmî raporda bütün bunlar detaylı olarak anlatılmıştı.

Sir Oliver Lodge, medyum kanalıyla, alınan bilgilerin, normal araştırma yöntemleriyle ele geçirilmesi için nasıl bir çaba sarf etmek gerekiyordu bunu denemek istedi. Tuttuğu bir dedektife iki amcasının büyüdüğü yerde, onlarla

ilgili bilgileri derleme görevini verdi. Haftalarca çalışmadan sonra dedektifin hazırladığı raporu inceleyen Lodge'un itirafı çok ilgi çekicidir: "Mrs. Piper beni yendi. Araştırmalarım sonunda onun söylediği gerçeklerin ancak pek azını ele geçirebildim."

TELAPATİ DEĞİL, RUHSAL İLETİŞİM

Mrs. Piper'in aylar süren İngiltere yolculuğu bitip tekrar ülkesine, Amerika'ya dönmesinden sonra Hodgson, medyumla çalışmasını yine sürdürdü. Yedi yıl kadar süren bu sıkı çalışmaların raporları SPR'nin yayın organı Proceedings'de zaman zaman yayınlanmıştır. Kılı kırk yaran bir şüpheci ve "hile yakalayıcısı" unvanıyla meşhur Dr. Hodgson'un, Mrs. Piper'le yıllar süren celseleri sonucunda vardığı karar, onun kesinlikle bir inanca vardığını göstermekteydi. Yazdığı rapor aynen şöyleydi: "Ruh rehberlerin varlığında gerçekten bir kişiliğin söz konusu olduğundan şüphem yok. Bunlar bizim ölüm adını verdiğimiz bir değişikliği geçirmişler ve yine bizim hayattakiler dediklerimizle Mrs. Piper'in trans halindeki vücudu aracılığıyla ilişki kurmuşlardır. 'Telepati' varsayımıyla yıllarca denemeler yaptık ve bir o kadar denemeyi de 'ruhlar' varsayımıyla yürüttükten sonra bugün şunu belirtmekte hiç sakınca görmüyorum: 'Ruhlar' varsayımı elde edilen sonuçları haklı çıkarmış, diğer varsayımlar ise bunu başaramamıştır."

Hodgson bu kesin yargıya elbette elde ettiği yüzlerce delil sonucunda varmıştı. Ama bizzat, kendi gençlik yaşantısıyla ilgili, hiç kimseye anlatmadığı bir sırrının, bu celselerde ortaya dökülmesi onu derinden etkilemişti. Doğup büyüdüğü yer olan Avustralya'da, delikanlılık yıllarında çılgıncasına seviştiği sevgilisiyle evlenmesine, ailevi nedenlerle engel olunmuştu. Hayata küsen Hodgson, çareyi ülkesinden çok uzaklara İngiltere'ye çekip gitmekte bulmuş ve yıllarca içine gömdüğü bu acı sırrından kimseye bahsetmemişti. Amerika'da 1893 yılında Mrs.Piper'le yaptığı bir celse esnasında medyum, ansızın bir ruhun geldiğini ve kendisiyle konuşmak istediğini haber veriyor. Gelen, geçmişte çılgıncasına sevdiği genç kızdır ve az önce öldüğünü söylemektedir. Hodgson'u gençlik acılarına döndüren bu celse kuşkusuz onu çok heyecanlandırıyor. Ama söylenenlerin doğruluğunu araştırmaktan da kendini alamıyor. Bir süre sonra acı gerçeği öğreniyor. Eski sevgilisi gerçekten celsedeki buluşmadan kısa bir süre önce ölmüştür.

ÜNLÜ BİLGİNLER İNANÇLARINI AÇIKÇA VURGULUYORLAR

Gelecek sayıda aynı konuya devam etmek üzere, şimdi gerek medyum Mrs. Piper'le yaptıkları celseler, gerekse diğer ruhsal araştırmaları sonucunda SPR üyesi iki ünlü bilginin vardığı kanaatleri, kendilerinden dinleyelim.

Cambridge Üniversitesi profesörü, 1900 yılında Paris uluslararası Psikoloji Kongresi fahri başkanı olan FREDERIC MYERS (1843-1901) şunları söylüyor:

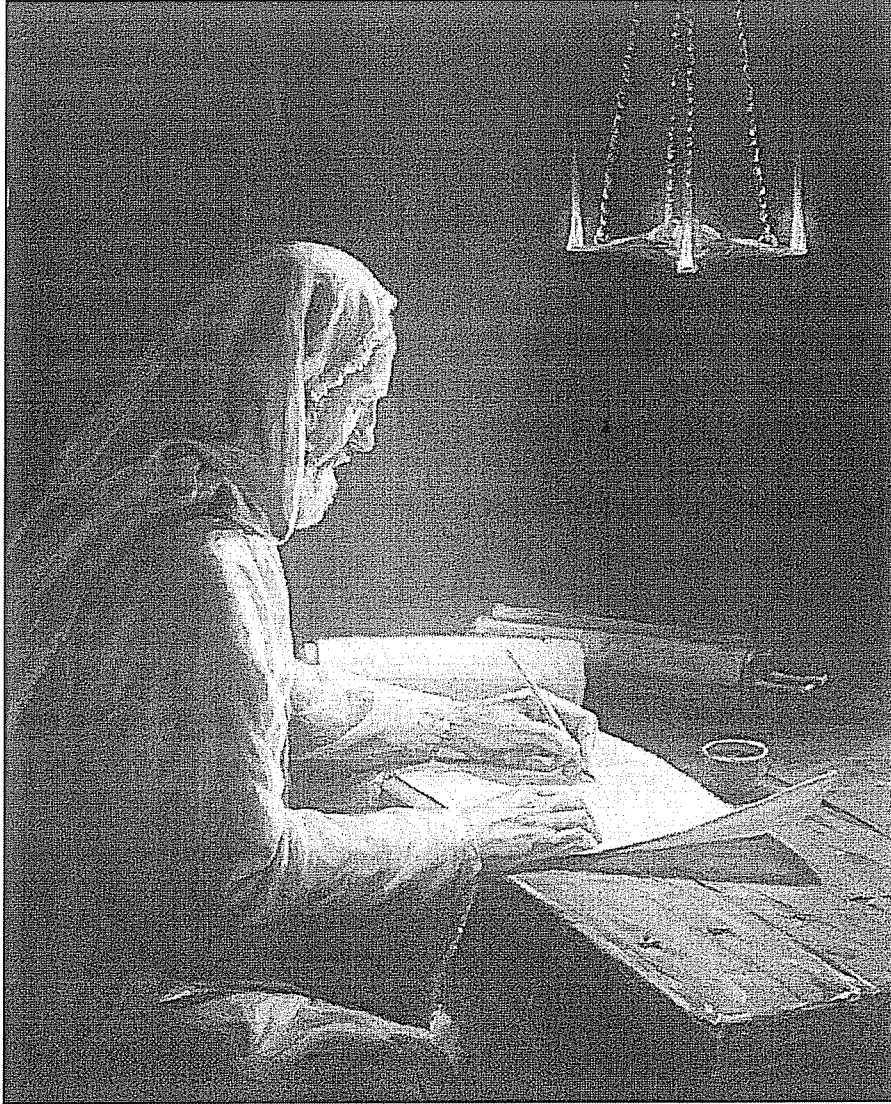
"Gözlem ve deneylerimiz gerek vasıtasız ve gerekse telepati ile yalnızca yaşayanların birbirlerinin ruhlarıyla değil, aynı zamanda dünyada yaşayanlarla, öbür âlemdeki ruhlar arasında konuşma ve haberleşmenin olabileceğine biri de ben olan birçok araştırmacıyı inandırmıştır."

Liverpool Üniversitesi profesörü, daha sonra Birmingham Üniversitesi rektörü olan ışık, elektrik, eter fiziği ve telgraf üzerinde çalışmaları bulunan, büyük İngiliz fizikçisi Sir Oliver Lodge ise yıllar süren ruhsal çalışmalarının sonucunu şöyle özetliyordu:

"Kendi hesabıma ve bütün sorumluluğu yüklenerek derim ki, bendeki inanç ruhsal araştırma ve incelemelerin sonucunda yavaş yavaş ve uzun zamanda meydana geldi. 20 yıllık incelemelerimden sonra, sadece ölümden sonra ruhsal yaşamın devamının bir gerçek olduğuna inanmakla kalmadım, aynı zamanda öte âlemle (spatyomla) güçlükle ve bazı özel şartlar altında olmakla beraber, karşılıklı bir haberleşmenin de mümkün olabileceğine şimdi kanaat getirmiş bulunuyorum."

Kurtuluşumuz, Gönüllerin O'nun Sözleriyle Yıkanmasında

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

ÖNCE SAĞLAM İNANÇ...

Gülyüzlü peygamberlerin getirdikleri gerçeklerin çarpıtılıp tanınmaz hale sokulması, özün kaybolup şeklin peşinden koşulması, dinlerin düşünce dünyasından sökülüp atılmasına neden olmuştu. Hâlbuki insanlığın başlangıcından itibaren o gülyüzlüler, sadece gerçeği ve Hepimizi Sevgisinden Vareden'in değişmeyen ahlâk yasalarını getirmemişler miydi? Onların hepsi de ruhun ölümsüzlüğünden, insanın kardeşliğinden, iyilikten, doğruluktan, çalışmaktan, bilgiden, sevgiden, Yaranımıza borcumuzu birbirimize iyi yaptıklarımız ve iyi verdiklerimizle ödediğimizden bahsetmemişler miydi? O gülyüzlülere, o dünyamızı aydınlatan sultanlara topyekûn sırtımızı döndüğümüze göre karanlık yollarımızı şimdi kim aydınlatacaktı? Geçen sayılarımızda bu sorunun cevabını, son 160 yılda dünyamızın uygar ülkelerinde, ruh gücünün kendini nasıl bilimsel metotlarla ortaya koyduğunun delillerini sunarak vermeye çalışmıştık. Görmüş-tük ki devirlerinin en ünlü bilim adamları, her tarafta ortaya çıkan olağanüstü yetenekteki medyumlarla, yıllar ve yıllar boyu bıkip usanmadan çalışmalar yapmışlar ve dinlerin öz gerçeklerinin doğruluğunu bizzat deneyerek anlamışlardı. Somut gerçeklerle, beş duyuya hitap eden delillerle öte âlemin mevcudiyetine, onlarla haberleşmenin imkânına, dünya yaşamının acı tatlı olaylarla ruhu olgunlaştıran bir araç olduğuna kani olan

bilim adamları güçlerini birleştirmekten de geri kalmamışlardı. İngiltere'de 1882 yılında kurdukları "Ruhsal Araştırmalar Kurumu" kısa adıyla SPR, spiritüel olayları kılı kırk yararcasına araştırmış, ciltler dolusu raporlarla her yeni neslin el uzatabileceği dört başı mamur bir arşiv oluşturmuştu. Kuşkusuz ki bu olanlar Yüce İdare Mekanizmasının planının birinci kısmıydı. Öncelikle somut delillerle Allah'ın varlığı, öte âlemin ve öte âlemle haberleşmenin mümkün olduğu ortaya konmuştu... Kısacası dinlerin "amentüsü" bilimsel metodlarla doğrulanmış oluyordu.

...SONRA DA GÖNÜLLERİ "RABBİN BÜYÜK GÜNÜ" NE HAZIRLAMAK

İnancın temelleri sağlamca atıldıktan sonra, evreni ve dünyamızı yöneten Mele-i Âlâ'nın (Yüce İdareciler Topluluğu) esas amacına sıra gelecekti. Kıyametten önce yeryüzünde yaşanacak büyük bir sorgulama günü vardı. Kur'anı Kerim'de "**Din Günü**" diye adlandırılan bu güne insanların hayırla girebilmesi, kaybedenlerin az olması, ulu idarecilerin en büyük özlemiydi.

Âlemlerin Sahibi bu güne ne kadar büyük önem veriyor ki; namazın her rekatında okunan Fatiha suresinde O'nun, Din Günü'nün yegâne hükmedicisi olduğu "**Mâlikî yevmiddin**" denerek bizlere sürekli hatırlatılır. Ayrıca birçok Kur'an suresinde 10'dan fazla yerde Din Günü hakkında bilgi verilir.

Gelgelelim ne kadar üzülsek yeridir ki, tefsirlerde **Din Günü** üzerinde hemen hiç durulmaz. O gün kıyamet'in bir başka ismi gibi düşünüldüğünden, Türkçe meallerin pek çoğunda din günü bile denmeyip, "Ceza Günü" , "Kıyamet Günü" gibi yorumlu çevirilerle yetinilir. Böylece ahirette değil, dünya yaşamı içindeyken karşılaşacağımız ve pek yaklaştığımız o büyük hesap gününden habersiz; başıboş, kaygusuz yıllarımızı tüketir dururuz!..

O günün kıyamet'den çok zaman önce dünyada yaşanacak bir gün olduğu aslında matematiksel bir gerçek!..

Kur'anı Kerim'in Hicr Suresinin 28'den 38'e kadar olan âyetlerinde, emre rağmen Âdeme secde etmemekte direnen İblis, Yaradan'dan insanları saptırmak için süre ister. Kendisine "Din Gününe" kadar mühlet verilince beğenmez ve "Rabbim bari beni tekrar dirilecekleri ba's gününe kadar erteleyecekleri süre uzatımı talebinde bulunur. Ba's günü, kıyamet süreci içindeki günlerden biridir. Nitekim Kuran'da İsra suresinin 62. Âyetinde İblis "Beni kıyamete kadar ertelersen" diyerek, kendisine verilen Din Günü mühletinden hoşlanmadığını dile getirir. Bu âyetlerden Din Günü'nün asla kıyametle özdeş tutulamayacağı, aksine önceki bir gün olduğu, matematik bir gerçeklikle apaçık ortaya çıkmıyor mu?

Kuran'daki ilgili tüm âyetler birlikte incelenince görülüyor ki, gelmiş geçmiş tüm insanlarla beraber olacağımız, en

büyük bir toplantı günüdür o gün. Nasıl ki evrenin başlangıcında "Kâlû Belâ" gününde hep beraber O'nun önünde toplanıp, tek bir ağızdan: "Sen bizim Rabbimizsin, en hakiki terbiyecimizsin" demişsek; Din Günü'nde de yine onun huzurunda bu sözü, bu ahdi ne derece uyguladığımızın hesabı sorulacak hepimizden. Ne kadar iyi, ne kadar doğru, çalışkan, bilgili, ne kadar sevgi dolu davranışlarda bulunduğumuz apaçık ortaya dökülecek; en sağlam tanıklık ve kanıtlarla hattâ bizzat kendi dilimizle bile...

Bu zor günü alnının akıyla geçmiş olanların yaşayacakları dünya ise ne kadar muhteşem, ne kadar mutluluklarla dolu adeta dikensiz bir gül bahçesi olacak; önceden hiç yaşamadığımız...

İYİLERİN DÜNYASI

Kendisine verilen süreyi tamamlamış İblis'in ve hasetleriyle, egolarıyla bile Yaradan'ın buyruğundan, O'nun değişmeyen ahlâk kurallarından sapan ve başkalarının da sapmasına neden olan kötülerin elebaşlarının dünyadan sürülüp atılacağı bir gün olacak aynı zamanda o gün.

Yeryüzünün iyilere bırakıldığı, tüm gönüllerde O'nun buyruklarının yer aldığı bir dünyada gerçek milenyumlar yaşanmaz da nerede yaşanır?!..

Bu ilerde yaşanacak iyilerin dünyası kutsal kitaplarda başka yorumlara gerek kalmadan şöyle dile getirilir:

Kuranı Kerim'in Enbiya suresinin 105. Âyeti "Andolsun" diye başlar ve dünyanın gelecekte iyilerin eline bırakılacağı kesin dille hepimize şöyle müjdelendir:

* Andolsun Tevrat'tan sonra Zebur'da da "dünyaya mutlaka iyi kullarım varis olacak" diye yazmıştım.

Gerçekten yukarıdaki âyette de ifade edildiği gibi bu müjdeyi duyurmakta Kuran ilk değildir. Ondan 1600 yıl önce Hz. Davud'un Zeburunda Âlemlerin Rabbi bunu açıklıkla şöyle ortaya koymuştu:

* İyi kullar yeri miras alır ve onda ebediyen otururlar. (Mezmurlar 37/29)

Ve Hz. Muhammed'den 600 yıl önce İncil'de Hz. İsa dağdaki vaazda şöyle konuşmuştu:

* Ne mutlu yumuşak huylu olanlara, çünkü onlar yeri miras alacaklardır. (Matta 5/5)

Yaradan'ın buyruğundan kıl kadar şaşmayan, bütün bu olacakları başından sonuna bilen Yüce İdareci Varlıkların (Melei Âlâ) insanlara anladıkları dilden inanç kanıtlarını vermeleri kuşkusuz ilk görevleri idi. Ama işleri bununla bitmiş olmazdı ki... Ortalık bu kadar karışmışken ve her kafadan bir ses çıkarken, yalanın ve doğrunun, iyinin ve kötünün ölçeğinin yeni baştan insanlara duyurulması gerekmez mi idi? Son nebi Hz. Muhammed ile dinler binası tamamlanmıştır. Yeni bir nebi, yeni bir din gönderilmeden Yaradan'ın öz ve düz söz-

lerinin herkesin tanık olacağı yöntemlerle söylenmesi, O'nun yüce planı için kolayın da kolayından olmayacak mı idi? Zaten bütün kutsal kitaplarda insanları din gününe hazırlayacak büyük görevlinin gönderileceği de sürekli müjdelenip durulmamış mıydı? Evet en önemli görev buydu.

İnsanları din gününe hazırlamak, o günde hesaplarını yüz akıyla vermelerini ve iyilerin dünyasının sağlam esaslar üzerinde yükselmesini sağlamak için ilâhi prensipleri yeni baştan insanlara duyurmak. Ancak bu ikinci safhaya, bu esas amaca sıra gelmesi için ilk safhanın sağlam kurulması gerekiyordu. Bu nedenledir ki, hür ve uygar dünyanın sadece 'Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere'sinde değil, diğer ülkelerinde de ruh gücünün varlığını göstermesi gerekiyordu. Anglosakson ülkelerinde telekinezi, levitasyon gibi masa hareketleri, medyumların havalanması olaylarının hızı kesilmişken bu defa Avrupa'nın güney ucunda, bu konularla ilgisi pek zayıf olan İtalya'da olağanüstü bir kadın medyum ortaya çıkmakta gecikmemişti: Eusapia Paladino (1854-1918).

OLAĞANÜSTÜ BİR MEDYUM

Güney İtalya'da fakir bir ailenin çocuğu olduğu için ne okul yüzü gören, ne de okuma-yazma öğrenebilen Eusapia, küçük yaşlarından itibaren kulağında kaynağı belirsiz sesler duymaya başlamıştı. Ondaki medyumluk yeteneğinin keşfedilmesine bu sesler

sebeplere olmuş ve kendisini Napoli'ye getirmişlerdi. Orada Dr. Ercole Chiaja'nın himayesine girmesi hayatının akışını değiştirmişti.

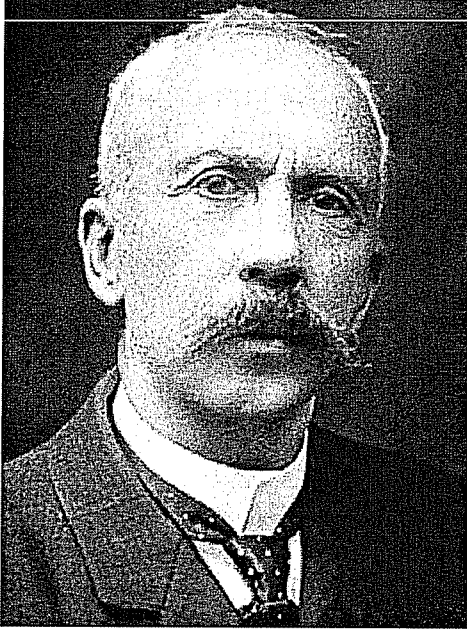
Eusapia Palladino

Ancak Eusapia Palladino'nun dünya çapında üne kavuşması, 1891 yılında, ünlü kriminoloji uzmanı ve Turin Üniversitesi sinir ve akıl hastalıkları profesörü Cesare Lombroso'nun (1835-1909), Dr. Chiaja'nın davetine uyarak Napoli'ye gelmesi sayesinde olmuştu. Lombroso yıllarca bu tür olayları reddedip durmuştu. Onu ikna epeyce güç olacaktı. Ama bir kere davaya kazanılırsa yankısı dünyayı tutacaktı. Lombroso işi sağlama bağlamış, yanında dört profesör daha getirmişti. Yapılan iki oturumda şüpheli Lombroso, hile yapılıp yapılmadığını önleyecek bütün önlemleri aldı. Medyumun üstü baştanbaşa arandı, mum ışıkları ile etraf iyice aydınlatıldı. Eusapia'nın elleri ve ayakları yanında

oturanlar tarafından etkisiz hale getirildi. Bütün bu sıkı tedbirlere rağmen, medyum transa girip irtibat kurulunca odada olağanüstü olaylar olmaya başladı. Havalanan bir çingirak kuş gibi uçarak gözlemcilerin masasına gelip kondu. Göz önünde duran ve kimsenin elinin değmediği bir masa ağır ağır yürüyerek hareketlendi. Lombroso olayların gerçekliğine kesin olarak kani olmuştu: "Şaşırdım" diyor ve ekliyordu: "Ve bunca zamandır böyle olayların olabileceği görüşüne inatla karşı çıktığıma da üzüldüm" Uluslararası üne sahip Lombroso'nun bu itirafı, Eusapia Palladino'nun üzerine bütün dünyanın önemli kişilerinin dikkatini çekmişti. Hemen o yıl Milano'da yapılan on yedi oturuma katılanlar bunun bir örneğiydi: Fransız fizyoloji profesörü, sonraki yıllarda Nobel tıp ödülü sahibi Charles Richet, İtalya'nın büyük astronomi bilgini Giovanni Siaperelli, üç fizik ve felsefe profesörü, Rus spiritizma araştırmacısı ve yazarı Aleksandr Nikolayeviç Aksakov bunlar arasındaydı. Bu defa yapılan deneylerde kontroller daha da artırılmış, fotoğraf makineleri, fosforlu şemsiyeler odaya konmuştu. Yine etraf iyice aydınlatılmıştı. Medyum transa girince masa oynamaya başladı, fosforlu şemsiyeye doğru kalkan eller belirdi. Lamba isisiyle kaplı kağıt üzerine bu ellerin izi çıkmıştı. Fotoğraf makinesiyle masanın yükselmiş hali filme çekilmişti.

Celseden sonra komisyonun yazdığı rapor olayların doğruluğunu açıkça ortaya koyuyordu:

"Hazırlanan koşullar altında, kuvvetli ya da zayıf ışıktaki görülen olayların hiçbirini, insan elinden çıkma herhangi bir araç kullanılarak meydana getirilemez."

Charles Richet, Nobel sahibi

Eusapia, artık Avrupa'nın paylaşıl-mayan medyumuydu. Polonyalı profesör Julius Öchorowicz onu 1893-94'de Varşova'ya götürdü. Medyumları sına-masıyla ünlü profesörün huzurunda yapılan deneyler başarılı olmuştu. Burada kontrol araçları arasına elektrikli aletler de katılmıştı. Milano'daki deneylere katılmış olan Fransız fizyolo-jji profesörü Charles Richet, Eusapia'yı aklından çıkaramamıştı. Onu Polonya'dan Fransa'ya getirtti. İngiltere'den SPR üyesi Sir Oliver Lodge, Frederic Myers, Henry Sidgwick ve eşi de oturuma katılanlar arasındaydı. Yine bütün önlemler alınmış ve medyumun elleri sınıksız tutulmuş olmasına rağmen, hattâ bir keresinde ağzı da Charles

Richet tarafından kapatılmışken odada bulunan piyanonun kendi kendine çalmaya başlamasının önüne geçilememişti.

HAKSIZ BİR SUÇLAMA

Ancak 1895 yılında İngiltere'de SPR'nin davetiyle yapılan oturumlarda, elde edilen sonuçların bir aldatmaca olduğu yolunda verilen rapor ortalığı karıştırmıştı. Lâkin Eusapia üzerindeki ilginin azalmasına neden olmamıştı. Zira medyumun celse esnasında ayaklarını kontrolden kurtarmasıyla suçlanması ve yaratılan olayların bununla açıklanmaya çalışılması inandırıcı gelmemişti. Örneğin piyanonun kendiliğinden çalmaya başlamasını kontrolden kurtulan ayakla açıklamaya çalışmak doğru olur muydu?

Nitekim Fransız filozofu Henri Bergson, Nobel sahibi bay ve bayan Curie, ünlü astronom Camille Flammarion onunla yaptıkları fizik medyumluk deneyleriyle ilgili dizi dizi raporlar hazırladılar. Bu raporlarda uzaktan cisimleri hareketlendirme, olduğu yerde havalanma gibi levitasyon(*), telekinezi olaylarının gerçekliği vurgulanmaktaydı. Ancak SPR'nin olumsuz tavrının yeniden gözden geçirilmesi gerekiyordu. Zira aradan geçen zaman içinde, olumsuz rapor vermiş kişilerin hemen hepsi olumlu yönde yazılar yazmışlardı. Gerçi bu kişiler şimdi hayatta değildiler. Fakat kurum yaşamını sürdürüyordu. Öyleyse Eusapia bir kere daha SPR tarafından sınanmalıydı.

Napoli'ye gönderilen üç uzman hokkabazlık konusunda usta kişilerdi ve parapsişik olaylara inanmıyorlardı. SPR özellikle bu kişileri seçmişti.

HATA DÜZELTİLİYOR

Uzmanlar bütün önlemleri aldılar. Medyumun ayakları sandalyelere bağlandı. Elleri ise denetçilerin bilekleriyle kenetlendi. Ayrıca uzmanlardan biri medyumun bacaklarıyla masanın ayakları arasına yere yatıp kollarını koydu. Bunlara rağmen masa dört ayağıyla havalanmış, üstelik yanındaki bir koltuk ile bir sandalye de hareketlenmişti. Böylece üst üste on bir celse yapıldı. Bu celselerde kaydedilen fiziki olayların sayısı tam 470 adede ulaşmıştı. Sonunda herkesin merakla beklediği karara sıra gelmişti. Uzmanların raporu hiç bir tereddüde imkân vermeyecek kadar açtı:

"Eusapia'nın bir tek defa olsun hile yaptığı görülmemiştir."

Bu rapor Eusapia'yı tamamıyla aklıyor ve son şüphe kırıntılarını temizliyordu. Eusapia'nın yirmi celsesine katılmış olan Nobel ödüllü Fransız fizyolog Prof. Charles Richet "Otuz Yıl Ruhsal Araştırı" isimli kitabında bu ünlü medyumdan şöyle bahseder:

"Dünyada Eusapia'dan başka medyum bulunmasaydı, yine de onun gösterileri, telekinezi ve

ektoplazma olaylarının gerçekliğini bilimsel açıdan kanıtlamaya yeterdi. Aldığımız güvenlik tedbirlerini düşündüğüm zaman -ki bunları bir defa değil, yirmi defa, yüz defa, belki bin defa tekrarlamıştık- bütün bu oturumlar sırasında aldanmış olabileceğimizin imkânsızlığını daha iyi anlıyorum."

Eusapia'nın dünyaca ünlü bir medyum olmasında ilk ateşi yakan tanınmış psikiyatri ve kriminoloji bilgini Cesare Lombroso, evvelce bütün metapsişikle uğraşanları akıl hastanesine göndermek isteyenlerin başında geliyordu. Ancak medyum Eusapia ile başlayan ciddi araştırmaları sonunda bu olayların doğruluğuna ve önemine inancını şu sözleriyle ortaya koyuyordu:

"Spiritizma olaylarının olağanüstü büyük bir önemi haiz olduğunu ve bilim âleminin vakit kaybetmeksizin dikkatini bu tezahürler üzerine çevirmesi lâzım geldiğini söylemeye kendimi mecbur hissediyorum.

...Spiritizma olaylarının doğruluğuna karşı vaktiyle mücadele etmiş olduğumdan şimdi utanıyorum."

Gelecek sayıda: "Taklitlerinden Sakınınız"

(*)Levitasyon: Maddi etki olmaksızın cisimlerin havalanıp, yükselmesi

Taklitlerinden Sakınınız

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

“O Güller sizin
zannettiğiniz dalda değil...
Baharın en güzel kokusunu
gülün özü çekmiş...”

Resim: Koku, Daniel Douglas

“RUHLARLA KONUŞMAK KOLAY...”

Dergimizin son üç sayısında, 19. Yüzyılın ikinci yarısında, değişik branştan dünya çapındaki bilim adamlarının parapsikolojik çalışmalarından söz etmiştim. Onların bireysel çalışmalarının yanı sıra, Londra da 1882 yılında birlikte SPR adıyla kurdukları "Ruhsal Araştırmalar Kurumu"nda yıllar süren araştırmaları sonucunda; öte âlemin varlığı ve ruhlarla iletişimin mümkün olduğuna dair vardıkları sonuçları kendi yazılarından alıntılar yaparak sizlerle paylaşmışım.

Batı'nın koyu materyalizme sürüklenmekte olduğu o yıllarda, son derece yetenekli fizik medyumların peş peşe dünyaya gönderilmesi ve bilim adamları ile buluşturulup büyük ruhsal deneyler yapılmasına imkân sağlanması aslında insanlık için büyük bir lütûftu. Ve bu lütûf çok iyi değerlendirilmişti. Ama bu her devirde aynı yoğunlukta sürüp gidecek değildi kuşkusuz. İnancın temelleri atılmış ve en güvenilir bilim adamlarınca bilimsel olarak kanıtlanmıştı. Ve onların kitapları, dergileri kitap raflarında yerini almış, gelecek tüm nesillerin yararına sunulmuştu bir kere. Dünyamızın yönetiminde görev almış, ilâhi âlemdeki yüce varlıkların, fotokopi çeker gibi aynı olayları tekrarlaması söz konusu bile olmazdı. Atılan bu sağlam temel üzerine, yeni nesillere artık doğru yaşam bilgilerinin yeni baştan, ancak yeni çağın gereklerine uygun bilimsel

yöntemlerle hatırlatılmasına sıra gelmişti. Ve 20. Yüzyılda, bilhassa ikinci yarısında dünyanın her tarafında yaşanmış olan ve hâlâ da yaşamakta olduğumuz rehberlik bilgileriyle, insanlığı yokoluştan kurtaracak hikmetler ve ahlâk kuralları çağılayanlar gibi akıp durmuştu. Kuşkusuz fizik medyumluk olayları yine olup durmaktaydı ama 19. Yüzyıldaki yoğunlukta asla değil.

“...AMA DOĞRU BİLGİ ALMAK ZORDUR”

Bütün bunlar tamam ama, bilmemiz ve mutlaka uygulamamız gereken çok önemli ön şartları ihmal edersek, fayda yerine zararlara, hattâ felâketlere uğramamız da işten bile değil. Hiç unutmamamız gereken ön şart; bilgiyi, akıl ve mantığımızı her işimizde olduğu gibi, ruhsal araştırmalarda da asla ihmal etmememizdir. Bu, fizik medyumluk olaylarını değerlendirirken ve bilhassa öte âlemden alınan bilgilerin doğruluğu ve kıymeti hakkında yargıya varırken mutlaka vazgeçilmeyecek çok önemli bir ön şart. Hiçbir şey akıldan ve mantıktan, temel ahlâk kurallarından ötede olamaz. Onları asla terketmeyeceğiz. Tedbirsiz, boşluklarda dolaşmak, gayretini ve kuvvetini sonuna kadar kullanmadan âtıl bekleyip yan gelip yatmak; yalanlara, yanlışlara, bâtıla dalıp gitmek asla işimiz olmamalıdır.

Dualite dünyasındayız. Nasıl ki doğrunun karşısında yalan, iyinin yanında kötü, sevginin karşısında nefret

varsa, medyumluk ve öte âlemden alınan bazı bilgilerde de gerçeklerin tam aksine; yalanlar, yanlışlar, en azından yararsız gevezelikler vardır. Bunları ayırt edecek olan da sadece akıl, mantık, bilgidir; sonuna kadar kullanılacak olan.

Ömrünü ruhsal araştırmalara ve doğru yaşam bilgilerine vermiş olan rahmetli ağabeyim Dr. Refet Kayserilioğlu, bu alandaki yanlış değerlendirmelerin en çok farkında olanlarındandı. Dergimizde 20 yıl önceki uzun bir yazısında bu nedenle aynen şu başlığı kullanmıştı: "Ruhlarla konuşmak kolay; doğru bilgi almak zordur!.."

Şimdi ağabeyimin bu çok önemli yazısına giriş niteliğindeki bir önceki yazısından ve bu yazısından alıntılar yaparak safdillik sınırlarında dolaşan kardeşlerimize uyarı görevimizi yinelemek istiyorum. Bu alıntılardan sonra da konumuza ışık tutan, geçmişte sizlerle paylaştığım iki deneyimimi tekrar aktaracağım:

"RUHLARLA KONUŞULUYOR

MU?: Elbette konuşuluyor, hem de insan yeryüzünde var olduğundan beri. Bu aslında, o kadar doğal bir olay ki, insanların bildikleri ve yaşayıp durdukları bir şeydir. Çünkü pek çok kişinin gördüğü haberci rüyalar, o kişiyi koruyan ruhların bildirileridir. O koruyucu ruhlar, kişinin ölmüş bir yakını olabilir, ya da o kişiyi korumakla görevlendirilmiş bir bedensiz varlık ola-

bilir. Sonra ilhamlar, sanatta olsun, ilimde olsun bir konu üzerinde sürekli düşünen kişilere gönderilen aydınlatıcı, yol gösterici bilgilerdir.

"MEDYUMLUK NEDİR?:

Medyumluk, insan vücudunun, alıcı ve verici bir radyo veya telsiz cihazına benzer yapıda olmasından kaynaklanıyor. Tüm insanlar beyin kanallarıyla mesajlar alıp verebilirler. Çoğu kişi bunu şuurlandıramadan, yani farkında olmadan yapar. Medyum yapısında olan kişi aldıklarını fark edebiliyor çevresine aktarabilen kişidir. Medyumluk, bilgili yöneticilerin yardımıyla geliştirilebilir. Medyum yapısında olmak ne bir üstünlük, ne de bir eksikliktir. İnsanın üstünlüğü, Yükselmenin Beş Basamağını benimsediği orandadır. Yani bir kimse, ister medyum olsun, ister olmasın, ne derece iyi, doğru ve çalışkansa, ne derece bilgisini arttırıyorsa ve ne derece insanları, tüm varlıkları ve Yaratan'ı seviyorsa, o derece üstündür. Bir insan da ne derece kin, öfke, nefret içinde ise, ne kadar çok yalan söylüyor, ikiyüzlülük ediyorsa, insanları önden arkadan kötülüğüorsa (yani gıybet ediyorsa), insanlara gizli veya açık ne kadar çok kötülük ediyorsa, herkese karşı sevgisizse ve bencilse, o insan da o derece kötüdür. O isterse en yüksek mevkilere çıksın, profesör olsun, yönetici olsun kötüdür ve insanlık yönünden geridir. Öyleyse medyumların içinde de Doğru Yaşam Bilgilerini benimsemiş, gönlünü arıtmış, tüm insanların hayrını kendinden önce düşünen, yüksek ruhlu olan-

ları da vardır; henüz gerilikten, kötülükten, çıkarıcılıktan, şan, şöhret düşkünlüğünden kurtulamamış olan medyumlar da vardır. Ruhen yükselmiş bir medyum, geri bir ruhun tesirlerini ve bildirilerini iter, kabul etmez. Yüksek ruhlar, (bedensiz varlıklar) ruhen yükselmiş, olgunlaşmış ve gönlü arınmış medyumlar aracılığı ile bilgi verirler ancak. Geri seviyedeki medyumlara ise ancak geri, yükselmemiş ruhlar gelirler.

"RUHLARLA KONUŞMAK

NİÇİN KOLAYDIR?: Çünkü ruhlar bizden farklı, bilmediğimiz tanımadığımız garip varlıklar değildir. Onlar ölümle aramızdan ayrılmadan önce dünyada yaşamakta olan insan kardeşlerimizdir. Biz ise dünyada bedenli olarak yaşamakta olan ruhlarız. Dünya bedeni, ahirette (spatyumda) yaşamakta olan kardeşlerimizi doğrudan görmemize ve duymamıza imkân vermemektedir. İnsan, görmediği ve duymadığı şeyleri kolayca yok demeye meyillidir. Ama onlar bizi görüp duyabilirler. Bu görüp duyabilmeleri yükseklik seviyeleriyle orantılı olarak artmaktadır. Bir de aralarında gönül bağı olanlar, birbirlerini daha kolay hissederler. Gerçek sevenler kopmaz bağlarla bağlıdırlar. Yükselmiş ruhlar insanlar hakkında daha çok şeyleri bilmekte, duymakta ve görmektedirler.

Ruhlarla konuşmanın kolaylığı ruhsal yapılarımızın aynı oluşundan kaynaklanıyor. Yani insanların da ruhların da ruhsal yönleri alıcı ve verici bir

radio gibidir. Bazı kişiler ise görüntüleri de aldıkları için televizyon gibidirler. İstasyonlar birbirine ayarlandığı anda görüşme başlar.

"RUHLARLA GÖRÜŞME

HANGİ YOLLARLA OLUR?: Ruhlarla görüşme, bedenli olan insanın ruhsal titreşimleriyle bedensiz olan varlıkların ruhsal titreşimlerinin birbirine ayarlanmasıyla gerçekleşmektedir. Bundan önceki yazıda bahsettiğim gibi her insan ruhlardan rüya kanalıyla veya fikir tarzında haberler alabilir. Ama medyum yapısında olan kişiler ruhlardan aldıkları haberleri veya bilgileri insanlara iletebilirler. Normal insanlar, içlerine gelen sezgi tarzındaki veya ilham tarzındaki bildirileri kendi fikirleri sanırlar. Bir bedensiz varlıktan geldiğini ayırtedemezler.

Gerçekleşen haberci rüyalar, koruyucu varlıkların bildirileridir aslında, ilerde olacak bir olayı, bildirilmezse, bir insan nereden bilebilir?

Ruhlarla görüşmede medyum denilen bir insanın olması gereklidir. Bir kişinin medyum yapısında olduğu deneme ile anlaşılır. Bir de medyum yapısında olanların rüyaları ve ileriye ait sezgileri çok çıkar. Eğer bir ruh çağırma toplantısı yapanların arasında medyum yapı birisi varsa orada bir ruhla irtibat gerçekleşebilir. Bu ilişki ister fincanla olsun, ister yazı ile olsun, ister resimle olsun, isterse konuşma ile olsun esasta hepsi aynıdır. Yani bedensiz varlığın

verdiği fikirleri ve duyguları, bazı medyumlar yazı ile, bazıları resimle, bazıları konuşma ile, bazıları da çeşitli hareketlerle ifade etmektedirler. Medyumlar ifade tarzlarına göre isim alırlar, yazıcı medyum, konuşma medyum, resim medyum v.s. gibi. Bunlardaki ortak özellik hepsinin bazı fikirleri sezgi tarzında almalarıdır. Onun için onlara "Sezgisel (intuitive) medyum " derler. Aldıkları tesirleri masa, sandalye, fincan v.s. yi hareket ettirerek ifade eden medyumlara da "fiziksel medyum" derler.

"Bir de bedensiz varlığın, medyumun bedenine -elbette medyumun ruhunun izniyle- girip o bedeni kullanması vardır. Burada varlık, doğrudan medyumun ağızından konuşmakta, tonu, ifade tarzı, jestleri, tavırları ve her şeyiyle o bedensiz varlığın kişiliğini yansıtmaktadır. Bu tarz medyumluğa da "Bedenlenme (enkarnasyon) medyumluğu" denir. Bu tarz medyumluklarda, medyumun bilinçaltı hiç karışmaz. Hattâ celse esnasında varlığın yaptıklarından ve konuştuklarından medyumun hiç haberi olmaz. Ama isterse bedensiz varlık, medyuma da bildirebilir.

"RUHLARIN HER SÖYLEDİĞİ

DOĞRU MUDUR?: Hayır değildir. İnsanlar nasıl çeşit çeşitse ve nasıl farklı bilgi seviyesinde ve farklı arınmışlık seviyesinde iseler, ruhlar da aynı durumdadırlar. Ruhların da iyisi var, kötüsü var, bilgilisi var, cahili var, yalancısı var, düzenbazı var, gerçekten

çok arınmış, yücelmiş ve hayırlısı da vardır. Onların ne tarzda, ne durumda ve ne seviyede olduğunu, celsede bulunanlar ve bilhassa celse yöneticisi, ruhun konuşmalarından anlamak zorundadır. Bu da kolay bir iş değildir. Çok bilgi, tecrübe, yetiştirme ve araştırma isteyen bir iştir.

"Çünkü insanlar, daha doğrusu celsede bulunanlar, gelen varlığı görmüyorlar ve tanımıyorlar. Onu yalnızca konuşmasından, verdiği bilgilerden tanımak, neleri bilip, neleri bilmediğini anlamak zorundadırlar. Gelen bedensiz varlığın ben falancayım demesinin de hiçbir değeri yoktur. Çünkü aksini ispat edecek delillerimiz elimizde çok azdır. Ekseri gelen varlıklar da tanınmış, sevilmiş, dünyada yükselmiş ve sonra ölmüş kimseler olduklarını iddia ederler. Meselâ gelen yüzlerce Mevlâna vardır, yüzlerce Atatürk vardır. Ama onların bildirilerinin ve sözlerinin hiçbirisi diğerini tutmaz.

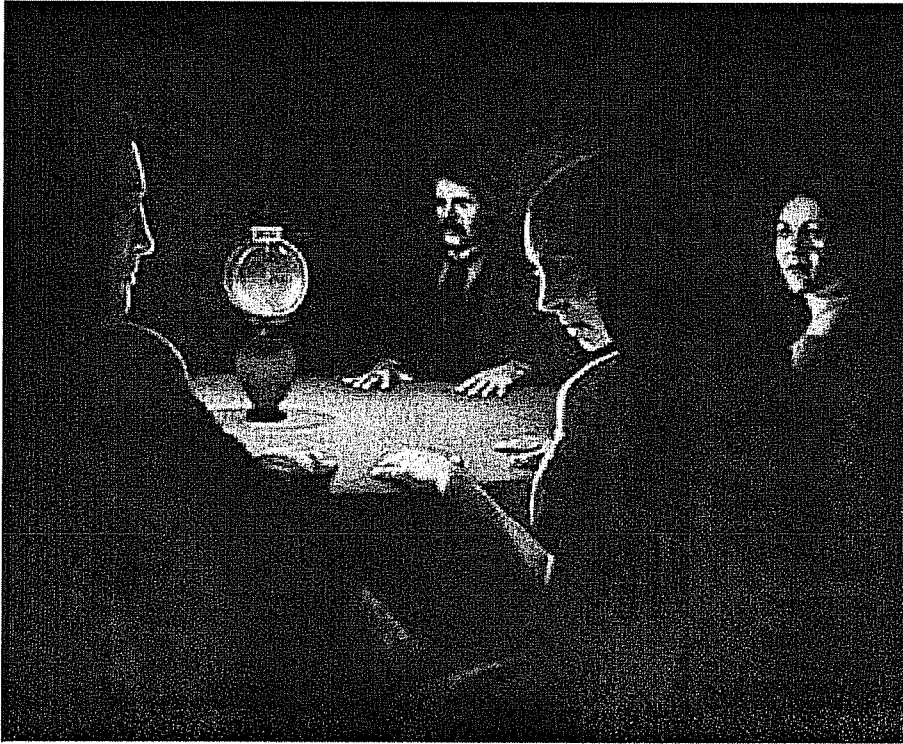
Vaktiyle bir hanım medyum vardı. Kitaplar da çıkartmıştı. Mevlâna'dan dediği şiirlerin ve sözlerin, Mevlâna'nın yaşarken yazdığı şiirleriyle ve dünyada savunduğu fikirlerle en ufak bir ilişkisi yoktu. Mesela Mevlâna insan sevgisini, hoşgörüyü, insan ayırmamayı savunuyordu değil mi? "Gene gel gene, ne olursan ol" diye başlayan şiiri bunun tipik örneğidir. Halbuki o hanımın medyumluğuyla Mevlâna'dan alındığı söylenen şiirlerde "Düşmanlara ölüm" diye kahramanlık ve düşmanlık edebi-

yatı yapıliyordu. Belli ki gelen ruh, Mevlâna adını kullanan başka bir varlıklı. O hanım, medyum değil miydi? Şüphesiz medyumdu ve bir bedensiz varlıktan bildiriler almaktaydı. Ama o varlık herhalde Mevlâna değildi. Aslında gelen bedensiz varlığın kimliği üzerinde fazla durmamak gerekir. Önemli olan kimliği değil, ne söylediği ve verdiği bilgilerin doğruluk derecesidir. Ve yeni bir şeyi getirip getirmediğidir. Gelen bildirileri gözü kapalı doğru diye kabul etmek çok yanlış. İncelemeden, "olaylara ve gerçeklere uyuyor mu?" diye araştırmadan benimsemek, bilimsel araştırma metodlarına ve akla sırt dönmektir. Kuşku ile "acaba bu varlığın söyledikleri doğru mu?" diye sormak, düşünmek insanın hem hakkı, hem de görevidir. Gözü kapalı her söylenene inanılmaz.

"RUHLAR YALAN SÖYLER Mİ?: İnsanlar yalan söylerse, ruhlar da söylerler. Ölürlölmez insan, zemzemle yıkanıp tertemiz ve arınmış olamaz. Kötü, yalancı ve ikiyüzlü insan ahirette de bir süre aynı geriliklerini devam ettirir. Nasıl dünyada insanları kandıran hilekârlar, önce bir iki doğru söz söyleyerek, birçok ümitler vererek güven kazanmaya çalışırlarsa, geri ruhlar da aynı taktikleri kullanırlar. Onların oltalarına yakalanmamak için daima uyanık olmak, daima akli çalıştırmak lâzımdır. Akıl ve mantık insanın her adında kılavuzu olmak zorundadır. Akli, mantığı, bilimsel düşünmeyi hiç elden bırakmamak gerekmektedir.

"DOĞRU BİLGİ ALMAK İÇİN: Yazının başlığında "ruhlarla konuşmak kolay, doğru bilgi almak zordur." de-

yişim bu yüzden-
dir. Esas büyük zorluk ise gelen bedensiz varlığın (ruhun) bilgi seviyesini tayin etmek, söylenilenlerin doğruluk derecesini belirlemektir. Onun için ben bu konuya, sadece merak, heves ve eğlence diye yaklaşılmasının doğru olmadığını her zaman belirtiyorum. Ruhlar-

dan doğru ve yol gösterici bilgileri ve haberleri almak isteyen ciddi araştırmacılar, bilimsel metotları uygulayarak, yanılmaların, aldanmaların olabileceğini peşinen kabul ederek yola çıkmalıdır. Fizikteki ve kimyadaki araştırmalarda bile, her şey matematik esaslara, değişmez kurallara bağlı olduğu halde, sonuca varıncaya kadar birçok yanılmalar ve aldanmalar olmaz mı?

"Bilgisizce yapılan, sırf eğlence için, falcılık için ve merakları gidermek için yapılan celselere basit ruhlar ve geri ruhlar gelirler. Bu cins celselere gelen geri varlık medyumun ruhunu veya toplulukta bulunan medyum yapısındaki bazı kişilerin ruhlarını tam hükmü altına alabilir. O kişilerin robotlaşmalarına yol açabilir. Bu olaya "Obsesyon" denir, spiritüalizma dilinde. Akıl hastalığı gibi tedavisi gerekir. Bazen tedavisi çok zordur, hattâ imkânsız olan durumlar da vardır. Onun için bilgisizce celse yapmanın çok sakıncaları olabilir.

"RUHLARLA KONUŞMAYI

SÖMÜRENLER: Kendilerine ilgi, şan, mevki ve menfaat sağlamak isteyen bazı kişiler, kendi isteklerini gerçekleştirecek bazı bedensiz varlıklarla ilişkiye geçiyorlar. Bildiri diye sundukları şeylerde, uzay bilimlerinin, kurgu-bilim filmlerinin de etkisinde kalarak, güya falan gezegenden, falan istasyondan bilgiler getiriyorlar. Bilgi diye yayınladıkları şeyler hatalarla, yanlışlarla dolu, başı sonuna uymaz bir

sürü lâf salatası. Bir saha sahipsiz bırakılırsa, bilim ciddi bir şekilde o konuya el uzatmazsa, bir sürü yalancı rehberler, bilgisiz otoriteler ortalığı kaplarlar. Etraflarına da bir sürü iyi niyetli, ama tecrübesiz, acemi insanları toplarlar, kendilerine çıkar ve itibar sağlamaya çalışırlar. Ama bundan spiritüalizma konusu zarar görecekmış, kimin umurunda."

Dr. Refet Kayserilioğlu'nun bu çok önemli uyarılarının örneği olarak, deneyimim içindeki bilgisizce yapılan iki ruhsal iletişim olayını sizlere tekrar aktarıyorum:

TANRI KONUŞUYOR!..

1960'lı yıllarda bir gün ağabeyim Dr. Refet Kayserilioğlu'nun Taksim Lamartin Caddesindeki muayenehanesindeyiz. Medyum bir hanım ile annesi öte âlemden aldıkları mesajların değerlendirilmesi için ağabeyimden ricada bulunduklarından dördümüz biraradayız iddiaları müthiş: Doğrudan Yaradan'dan bilgi aldıklarını söylüyorlar. Celseye geçmeden önce o zamana kadar aldıktan bilgileri inceliyoruz, sıradan günlük sözlerin ötesinde bir şey göremiyoruz. Medyumun ve annesinin manevî bilgilerini; dinsel, ruhsal birikimlerini de ince sorularla kontrol ediyoruz. Hiçbir ön hazırlıklarının olmadığını; bu celselerden önce insanlık ve insanlığın sorunlarıyla ilgili kayda değer hiçbir uğraşlarının bulunmadığını öğreniyoruz. Gelen bilgileri değerlendir-

recek, onu geçmişteki kutsal bildirilerle kıyaslayabilecek bir birikimleri yok. Ayrıca "Biz insanlığın dertleriyle hiç yanıp yakılmadan, hiçbir ön çabamız olmadan, hangi planla bu göreve seçilebildik ki?!.." diye soracak bir bilgiğe de sahip değiller. Daha önceki yıllarda hocamız Dr. Bedri Ruhseman'ın yaptığı ve daha sonra ağabeyimin başkanlığında Metapsişik Derneği'nde kendi yaptığımız obsesyon (musallat olma, yakasını tutup bırakma) deneylerinden iyice biliyoruz ki, medyumları bu ruhsal tuzaklardan, prangalardan kurtarmak sabır ve incelik isteyen ustalık bir iş. Öyle açıkça gerçeği ortaya döküverirsek kaş yaparken göz çıkarabiliriz. Bu nedenle ön incelemelerimizle belli bir sonuca varmakla beraber hiçbir peşin hüküm belirtmeden doğrudan celseye geçmeyi yeğliyoruz. Aksi halde medyumunu obsedör varlığın kucağına daha çok iteceğimizin farkındayız.

Medyum Hanım transa geçip Tanrı'dan aldığını sandığı bilgileri sözlü olarak aktarmaya başladığında, gelen varlığın Yaradan edasıyla yüksekten konuştuğunu, ama ne lisan, ne de içerik olarak sıradışı bir değere sahip bulunmadığını görüyoruz. Yine de ince tekniğin gereği olarak, ne onaylama ne de itiraz davranışında bulunmadan sessizce olayı akışına bırakıyoruz. Böylece dakikalar ilerlerken Doktor Bey'in çalan telefona cevap vermek için iç odaya gitmesini fırsat bilerek, gelen varlığa bir soru yöneltiyorum:

- Kişiliğinizi kanıtlamanız için bize bir delil lütfeder misiniz?

- Ne gibi?

- Örneğin şu sehpayı havaya kaldırsanız?..

Ben parapsikolojik bir olay görmek için hiç değil, sadece varlığın gerçek dışı kişiliğini ortaya koyup medyum ve annesini gafletten kurtarmak için böyle bir talepte bulunuyorum. Ama varlık akıllı. Yaradan kimliğinden hiç vazgeçmeden cevabı yapıyor:

- Ben kanunlarımın dışına çıkmam!..

Akıllıca bir cevap ama, ben de bu konuda cahil değilim. Hem parapsikoloji tarihinden, hem kendi deneylerimizden bazı bedensiz varlıkların maddeye hükmettiklerini, masaları el dokunmadan havalandırdıklarını biliyorum. Bu nedenle karşı cevabımda gecikmiyorum:

- Ama sizin emrinizde olması gereken öte âlem ruhlarının bir kısmı masaları havalandırıyorlar. Ben kendi gözümle gördüm. Dolayısıyla bu, kanun dışı bir olay değil ki?!..

Cevabım medyum hanımda bomba etkisi yapıyor, koltukta çırpınmaya, derin nefesler, horultular çıkarmaya başlıyor. Bu trajik görüntülere rağmen ben, medyumda bir uyanış oluyor sandığımdan huzur içinde bekliyorum. Hanım biraz sakinleşiyor ve beni çok şaşırtan bir yargısını heyecanla ve yüksek sesle dile getirip uyanıyor:

- Bu defa gelen Yaradan değil, şeytandı!..

Tuzağın dehşetini görüyor musunuz? Kendisini Yaradan olarak kabul ettirmiş uyanık varlık, aksi tesadüflere, açık düşmelere karşı önlemini peşinen almış. Daha önceki buluşmalarında, medyuma, dikkatli olmasını, bazen kendisi yerine şeytanın da gelebileceğini öğütlemiş. Bu durumda varlığın işi çok kolaylaşıyor. Durum iyiye giderse Yaradan olduğu pekişecek, aksi durumlarda da "O Şeytandı" diyerek yakasını kolayca kurtarıverecek!..

Medyum hanıma, sanki sütün pastörize edilmesi, bir kaynar suya, bir buzlu suya peş peşe sokularak mikrop-
ların öldürülmesi gibi kâh Tanrı'yla, kâh Şeytan'la buluşmanın mümkün olmadığını anlatmaya, bu tuzaktan kurtulmasını sağlamaya çalışıyor, Kuran'ı Kerim'deki şu âyeti de hatırlatıyoruz:

"Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi? Onlar her günahkâr yalancıya inerler. O yalancılar (şeytanlara) kulak verirler, çokları da yalan söylerler. (26/221-223)"

Kendisini yalancı, günahkâr saymayacağına göre şeytanla bir buluşmasının olamayacağını, bir tezgâha düştüğünü, Yaradan'ın yalan dolanla işi olmadığını, gelen varlığın onu aldattığını anlatmaya çalışıyoruz. Görüşmelerimiz devam etmediğinden beraberliğimizin ve sözlerimizin onlarda ne gibi etkisi olduğunu bilmiyoruz. Ancak bildiğimiz

bir şey var ki:

Kurnaz varlıklar, medyumlarını, birlikteliklerine engel olacak kişilerden alabildiğince uzak tutacak mizansenler hazırlarlar. Sadece, gerçekten aydınlanmak ve ciddi şekilde kurtulmak isteyen obsesyona uğrayan medyumlar bu mizansenlere direnip uyarı kanallarını açık tutabilirler. "Alan razı, satan razı" durumlarında, yani kendilerine bir makam, bir rütbe verilmesinin ayrıcalığını kaybetme, yalnız kalma korkusundaki medyumlar uyarılara kulak tıkayıp gelen varlığın uydusu olmayı sürdürürler. Böylece tehlikeli uçurumlara kendi ayaklarıyla koşarlar. Obsedör varlığın mantıklı, mantıksız; bilgili, bilgisiz her emrini uygulayarak, bazen akıl hastalığına kadar gidecek felâketlerle bile karşılaşabilirler.

"HADDİNİ BİLDİR!.."

Söz buraya gelmişken doktor ağabeyimin obsedör bir varlığın kışkırttığı bir hastasının saldırısına uğradığı olayı nasıl hatırlamam?!.. İşin kötüsü saldırgan kişi benim bir meslektaşım, arkadaşımdı. Bazı ruhsal sıkıntıları

dolayısıyla, ağabeyimin hipnoz tedavilerine uzun zaman gitmiş ve oldukça iyileşmişti. Ne var ki çok eski zamanlarda ona musallat olan, kancayı takan bedensiz varlık, onun bu iyileşme dönemini fırsat bilerek, adım adım tekrar içinden seslenmeye başlamıştı. Bunlara kulak vermemesi, sonunun iyi olmayacağı uyarılarına rağmen, kendisine övücü sözlerle, yüce görevler vadeden varlığın sözleri gönlünü yelpazelediğinden, akıl ve mantığını kullanmadan bu boş lafların peşinden gitmeyi sürdürüyordu. Hipnoz tedavisiyle iyileşmesinden bir iki yıl sonra bir gün "Uzun zamandır Doktor Beyi görmüyorum. Hem özledim, hem de teşekkürlerimi tekrarlayayım" düşüncesiyle muayenehanenin yolunu tutuyor. Vasıtadan inip yürümeye koyulunca içindeki hınzır ses başlıyor abuk sabuk konuşmaya:

- Sen doktora teşekkürle gidiyorsun ama, onun ne yaptığından hiç haberin yok.

- Ne yaptı ki?

- Çok kötü bir şey yaptı. Senin sevdiğin kız var ya işte onu ayarttı.

- Vay canına, öyleyse gitmem ona.

- Ne demek gitmem. Esas şimdi gideceksin ve ona haddini bildireceksin!!!!..

Arkadaşımın içsel konuşması böyle ama, akıl mantık çalışması hak getire. "Sevdiğim kızı doktor bir kere bile görüp tanıdı mı ki, ona böyle bir yanlış yapabilirsin. Bu ses ne kadar da saçmıyor" diyecek bir gündeme sahip

değil. "Akıl" torbada. Piyasada sadece "Kör teslimiyet" var.

Diyeceksiniz ki, "Bu kadar detaylı içsel konuşmayı nereden biliyorsun da böylesine net bir şekilde aktarıyorsun?" Kuşkusuz müneccim değilim. Ağabeyime yapılan saldırı olayının epeyce sonrasında, arkadaşımın bin pişmanlıkla bana uğrayıp yaptığı özür konuşmasından biliyorum bunları... Her neyse, arkadaşım artık teşekkür için değil, hesap sormak için gidiyor muayenehaneye. İçeri girer girmez Doktor beye ilk hitabı şöyle oluyor:

- Konuş!..

- Neyi konuşayım?!..

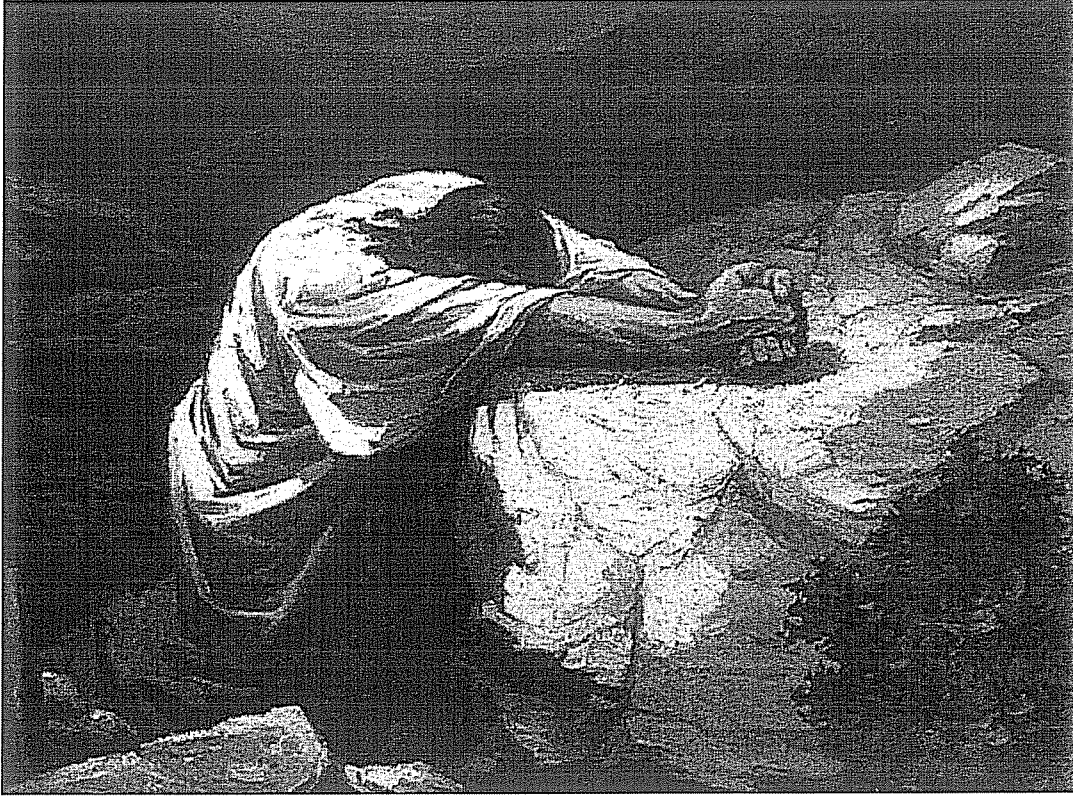
- Sen bilirsin, konuş diyorum sana!..

Doktor bey, gözü dönmüş hastasının içinden geçenleri nereden bilsin de savunma önlemleri alabilsin. Zaten buna zaman tanıyan da yok. Arkadaşım ok gibi fırlıyor, Doktor beye fiziksel anlamda saldırıyor. Allah'tan bağışmanın, devrilen sehpa ve sandalyelerin gürültüsünü duyan hastalar imdada yetişiyor da onu daha kötü durumlara düşmeden, zıvanadan çıkmış hastasının elinden kurtarmayı başarıyorlar."

Gelecek sayıda, tarihte ve günümüzde Kutsal Bilgileri, medyumluk yeteneklerini, ruhsal âlemi kullanarak yıkımlar, facialar yaratan, toplu intiharlara neden olanlardan örnekler sunacak, mucizelerin gerçek anlamı üzerinde duracağız.

İnancımız ve Teslimiyetimiz Yalnız O'na

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

İlahî misyonun delili; ancak ve ancak rengiyle, tonuyla, diliyle ve hepsinden önemlisi bir cümlede bin bir anlam taşıyan, birbiriyle uyumlu, insana ve insanlığa yücelikler sunan ilahî mesajlar olabilir. Bunları derinliğine iyice inceleyerek, akıl ve mantığımızla iyice tartarak, doğruluğunu deneyimlerimizle yaşayarak, eski kutsal metinlerle ilişkilendirerek ilâhî misyona karar verebiliriz. İnsanlığın başlangıcından beri gülyüzlü iyilik habercileri aracılığıyla gelen bilgilerde, o devrin koşullarına göre değişen davranış yöntemlerinin yanı sıra. Yaratan'ın değişmeyen ahlâk kuralları da tekrarlanıp durmuştur. Topyekûn inceleyince her birinin, birbirini destekleyip tamamlayan, aynı yapının unsurları olduklarını, biri yıkılırken, diğerine temel vazifesi gördüğünü anlarız.

İNSANIN İNSANA FARKSIZLIĞINI UNUTUNCA

19. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa ve Amerika'da dünya çapındaki bilim adamları yıllar süren parapsikolojik araştırmalar yapmışlar, ruhsal âlemle iletişim kurulabileceğine kesin olarak kani olmuşlardı. Onlar için yalnızca bu sonuca ulaşmak yeterli idi. Materyalizme, inkârcılığa karşı elde ettikleri bu kanıtlarla yetinmiş, orada durmuşlardı. Bilimsel ciddiyetlerine yakışan da tam tamına böylesiydi. Çünkü onların hiçbirisi, büyük fizik medyumluk yetenekleriyle yerçekiminden kurtulan, binanın üst katındaki bir açık pencereden süzülüp, diğer birinden içeriye giren; el dokunmadan çok ağır eşyaları yerinden oynatan ve müzik aletlerinde melodiler yaratan süjelerine asla insanüstü biri gözü ile bakmamışlardı. Her birimizde nasıl farklı yetenekler mevcutsa, onlarda da böylesinin varolduğunu anlamışlardı. Evet, çok az rastlanılan bir özellikti onlarınki ama, bunu insanüstü diye sıfatlamamışlar, doğal karşılayıp yalnızca inançlarını pekiştirecek sonuçlarıyla ilgilenmişlerdi. Ve doğru olan da, onlara yakışan da böyle bir tutumdur. Bir medyumun ağzından, yakın akrabalarıyla ilgili dedektiflerin aylar süren araştırmalarıyla elde ettikleri bilgilerden pek çoğunu bir çırpıda duyduklarında da davranışları değişmemiştir. Ne bu bilgileri veren ruha, ne de medyuma Tanrısallık yakıştırmak gibi, akıl ve bilim dışı abesliklere hiç kalkışmamışlardı. Ama taklitçiler öyle miydi ya?!..

Olağandışı bir olay veya mesajla karşılaşır karşılaşmaz hiç akıl yürütme, tahkik edip doğrulama zahmetlerine girmeden hemencecik son derece yüce, ilâhi bir kisveye sokuvermek onlar için ne kadar kolay oluyordu. Geçmişten bu güne dünyanın her tarafında yaşanan bu parapsikolojik çarpıtmaların, deneyimim içindeki iki örneğini geçen sayımızda sizlerle paylaşmıştım. Aldıkları sıradan bir mesajı Allah'tan geliyor sanan ana- kızın ve aklına girip saçma sapan tekliflerde bulunan obsedör bir ruhun yönlendirmesiyle kendisini iyileştiren doktoruna saldıran gencin serüveni ancak akıl, mantık ve bilimden uzak durmalarıyla açıklanabilirdi.

Ne var ki bu tür olayların hepsi bu kadar hafif hasarlarla sonuçlanmıyor ki!.. Özellikle kutsal metinleri çarpıtarak yorumlayan, kendilerini ilâhi bir görevli ve kayıtsız şartsız teslim olunması gereken seçilmiş kişi diye takdim edenler; nice intiharlara, cinayetlere neden oldular. Hele onlar telepati, durugörü, medyumluk gibi bir takım parapsikolojik yetenekler de sergileyiverince; düşünmeden inanmaya hazır saf kişileri tuzağa düşürmek ne kadar kolaylaşıyordu. Teslimiyetin yalnız Âlemlerin Rabbine, O'nun değişmeyen ahlâk kurallarına olması gerektiğinden habersiz kişilerin kolayca toplu intiharlara sürüklenmesi, cinayetlere yeltenmesi bu modern çağın, modern ülkelerinde bile büyük trajediler olarak yaşanmıştır.

Şimdi bunlardan birini çok kısa, diğer ikisini biraz detaylı olarak aktaracak,

sonra da parapsikolojik olayların, mucizelerin doğru değerlendirilmesinin kriterleri üzerinde duracağım.

TOPLU İNTİHARLAR

* 18 Kasım 1978'de Jim Jones, Guyana'da kurduğu "Halkın Tapınağı" adlı mezhepten 911 kişiye siyanür içerek intihar etmeleri emrini verdi, onlar da bu emri yerine getirdiler.

* 26 Mart 1997'de "Heaven's Gate" (Cennetin Kapısı) tarikatının 39 üyesi siyah spor takımlarını ve siyah Nike spor ayakkabılarını giyerek topluca intihar ettiler. Bu grubun oluşmasına önderlik edenler, biri erkek biri kadın iki kişiydi. 1931 doğumlu Applewhite bir papazın oğluydu ve kendisi de Hristiyan Presbiteryan mezhebinden papaz olarak yetiştirilmişti. 1972'de eşcinsel eğilimlerinin tedavisi için başvurduğu hastanede tanıştığı hemşire Bonnie Lu ile ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Bu hemşire hanım da bir Baptist papazının kızı ve ruhlardan mesaj alan bir grubun üyesi idi. Anlaşılan ikisi de toplumun epeyce üstünde dinsel bilgiye sahipti. Şimdi sıra kendilerine bir kutsal görev yakıştırmaya gelmişti. Arayan bulur. Zaten kutsal metinleri de iyi biliyorlar. İşte İncil'in vahiy kitabında iki tanıktan söz edilmiyor muydu? Onlar bu ikiliden başkası olabilir miydiler ki?!.. Artık ne kadar kendilerini de kandırdılar bilemeyiz. Ama bildiğimiz bir şey var. Büyük gayretlerle tüm Kanada'yı dolaşıp vahiy kitabında bildirilen olay-

ların gerçekleşmekte olduğunu, kitabın iki tanığı olarak ballandıra ballandıra anlatınca saf kişilerden epeyce taraftar topladılar. İkili, kredi kartı yolsuzluğundan tutuklandıklarında bu boş zamanlarını bile iyi değerlendirip UFO bilgilerini artırdılar. Ve onları da kullanarak kutsal kitap bilgilerini modernize etmede ustalaştılar. Kendilerinin sürekli bir boyuttan üst boyuta yükseldiklerini söylüyorlar ve her boyutta yeni bir isme kavuşuyorlardı. Böylece ABD ve Kanada'da 200 kadar yandaşa ulaştılar.

Aslında daha da artabilirlerdi ama üyelere uygulanması çok zor bir yaşam emrediyorlardı. Onları dünya hayatından uzaklaşmaya zorluyor, kadınlara mücevherleri yasaklıyor, yiyecek ve içecekleri bile ikili tarafından belirleniyordu. Uzay yolu gibi kurgularla ve bilgisayarlarla aşırı ilgilenmeleri hem modernliklerine katkıda bulunuyor hem de finans imkânlarını artırıyordu. Bonnie Lu'nun 1985'te ölüvermesi aksiliğinin de üstesinden gelindi. Bir başka isimle 1992'de yeniden ortaya çıkılıp, reklâmlarla medya imkânları sonuna kadar kullanıldı. Bu reklâmlarda "Uygarlık çöküyor, canını kurtarmak isteyen yanımıza gelsin" deniyordu. Bu dünyada yaşamının anlamı kalmadığı söyleniyordu. Applewhite ile 7 üye ameliyatla iğdiş olup cinselliklerinden bile vazgeçtiler. Nihayet aradıkları son fırsata 1997'de kavuştular. Hale- Bopp kuyruklu yıldızı gökte belirmişti. İnternet dedikoduları ile kuyruklu yıldızın arkasında bir cisim bulunduğu düşüncesi yıldırım hızı ile etraflarına

yayıldı. Bu cisim onları daha bir üst düzeye yükseltmek için gelen bir uzay gemisiymiş hem de. Biz "Allah akıl fikir versin" desek de bu, onlar için bir altın fırsattı. İncil'deki "Yukarı gel" hitabını da böyle değerlendirdiklerinden 26 Mart 1997'de Kaliforniya'daki çiftliklerinde 39 kişi topluca intihar ettiler.

Öyle ani bir cinnet geçirerek kendilerini öldürmüş değillerdi. Önceki günlerde yarım kalmış tüm işlerini tamamlamış, vasiyetlerini hazırlamış, vedâ filmlerini kaydetmiş, resmî Internet sitelerinde demeçler yayınlamışlardı. Aslında tüm kutsal kitaplarda intihar kesinlikle yasaklandığı halde bu açık, kati Tanrı sözünü dinlemeyip, yoruma muhtaç, sembolik âyetleri kendi nefislerine uydurarak uygulamakta bir sakınca görmemişlerdi. Grubun ismi "Cennetin Kapısı" idi ama orada hangi kapı ile karşılaştıklarını Allah bilir.

TOKYO METROSUNDA SARIN GAZI

20 Mart 1995'de Tokyo metrosuna salınan sarin gazı ile 12 kişi ölmüş, 4000 yolcu da zehirlenmişti. Cinayetin arkasında ne bir etnik grup, ne de ekonomik, siyasi veya doktriner bir ayrılıkçı hareket vardı. Sadece, toplum tarafından kendi güzel fikirleri ve değerleri anlaşılmamış bir grubun intikâm ve öç alma davranışından ibaretti. Öyküsü gerçekten gönül paralayıcı...

Grubun elebaşısı kör akupunkturcu Asahara Şoko'ydu. 1980'li yıllarda Japonya'da Budizm'den esinlenen

düşüncelerini yaymaya başlamıştı. Bir yoga seansı esnasında manevi gücü ile havaya yükselmiş fotoğraflarının yayınlanması taraftarlarını artırmıştı. Budizm'in yanısıra Hinduizm, Yoga, astroloji, Yahudi - Hristiyan kıyamet öğretilerini de bir potada eritip "Aum Şinrikyo" ismini verdiği bir cemaat kurdu. Kendisini acıdan kurtulmuş, kesin mutluluğa ermiş bir üstün insan diye tanıtıyordu.

Parapsikolojik fenomenlerden biraz haberdar olanlar, yoga seansı esnasında havaya yükselmenin kutsallıkla uzaktan yakından ilgisi olmadığını, bir fizik medyumluk gösterisinin ötesinde yorumlanamayacağını gayet iyi bilirler. 1850'lerden sonraki yıllarda nice medyumlar bu tezahürleri göstermiş, hiçbiri kutsallık taslamamıştı. Geçmişten habersiz kişiler ise kutsallık iddialarına çabucak kanıveriyorlar. Esas değer ahlâki davranışlarla ölçülmesi gerektiğinin farkına varmıyorlar.

Neyse ki Japonya'daki bu grup ilk yıllarda aşırılığa kaçmayıp sadece mutluluk öğütleriyle yetindiğinden, saygınlıkları arttı. Cesaretlenip 1990'da Doğruluk Partisi adıyla seçimlere katıldılar. Sonuç hazin. Tek bir sandalye bile kazanamadılar. İşte bardağı taşıran da bu oldu.

"Sen bizi tanımazsan, biz seni hiç tanımayız. Sen bizi reddedersen, biz de seni reddederiz" mantığıydı bu. Şimdi pek çok öğretiden harmanlanmış kokteyl'den cinayetleri güzel göstermeye sıra gelmişti ve buldular da. "Gurunuz'un size birinin canını almasını buyurması, bu kişinin zaten vadesinin dolduğunu gösterir" mantığını piyasaya sürmekte gecikmediler. Sanki Allah adına onlar karar verici idiler yeryüzünde...

Ve o çılgın karara sıra geldi sonunda. Öldürücü sarın gazı üretilip en işlek saatlerde Tokyo metrosunun beş ayrı hattında masum insanların canını aldılar ve çoğunu da zehirlediler.

KISSALARDAN ÇIKARILACAK HİSSELER

Aramızda yaşayan birilerine veya bir öğretiye, ya da öte âlemden bir varlığa akıl, mantık, bilgi ve düşünce işe karışmadan kayıtsız şartsız "kör teslimiyet"le inanmanın dramatik sonuçları dünyamızda sürekli yaşanıp duruyor.

İnsanı sinsi sinsi kişiliksizleştirmeye, bireysel karar verme yetisini köreltmeye, emir kulu düzeyinde donmuş bir hayata götüren bu yanlış teslimiyet davranışlarının kişisel dramları çok aşan nice toplumsal felâketlere de neden olduğunu yukarıdaki örneklerde gördük.

Hele bir de adım adım yaklaşmakta olduğumuz topluca yaşayacağımız bir Deccal, bir Anti-Mesih fenomeni var ki, "kör teslimiyet'in o dönemde dünya çapında yapacağı büyük yıkım ve kıyımın yanında şimdiye kadar yaşananlar belki hatırlanmayacak bile!..

O'NUN KATINDAN MI?

Geçen sayımızda okuduğunuz Tanrı'yla konuştuklarını sanan anne-kız olayında sehpanın kaldırılması teklifimi varlık onaylayıp gerçekten havalandırsaydı tutumum ne olurdu, belki merak edersiniz. Fizik medyumluklarda benim de tanık olduğum böyle fenomenler yaşanmıştır. Yani mümkün. Sehpa gerçekten havalandırsaydı, medyum hanım ve gelen varlığın böyle fiziksel bir güce sahip olduklarına kanaat getirirdim. Ama hepsi o kadar. İlâhî bir misyona inanabilmem için böylesi delillerin bin katı gerçekleşse, örneğin dağlar yerinden oynasa, tepeler dümdüz olsa bile asla bunları yeterli bir kanıt olarak kabul etmezdim. İlâhî misyonun delili; ancak ve ancak rengiyle, tonuyla, diliyle ve hepsinden önemlisi bir cümlede bin bir anlam taşıyan, birbiriyle uyumlu, insana ve insanlığa yücelikler sunan ilâhî mesajlar olabilir. Bunları derinliğine iyice inceleyerek, akıl ve mantığımızla iyice tartarak, doğruluğunu deneyimlerimizle yaşayarak, eski kutsal metinlerle ilişkilendirerek ilâhî misyona karar verebiliriz. İnsanlığın başlangıcından beri gülyüzlü iyilik habercileri aracılığıyla gelen bilgilerde, o devrin

koşullarına göre değişen davranış yöntemlerinin yanı sıra Yaratan'ın değişmeyen ahlâk kuralları da tekrarlanıp durmuştur. Topyekûn inceleyince her birinin, birbirini destekleyip tamamlayan, aynı yapının unsurları olduklarını, biri yıkılırken, diğerine temel vazifesi gördüğünü anlarız. Delil ve mucizelerle değil, ancak bunları görüp anlayarak O'nun katından geldiğine karar verebiliriz. Nitekim Hz. Muhammed döneminde Kur'an ayetlerini duyan gönlü açık Yahudi ve Hristiyan bilgileri eski bilgileriyle kıyaslayarak: "Bunlar da Tanrımız'ın Katından" diyerek gözyaşları içinde sevince gark olmuşlardı.

MUCİZELERİN İKİ TÜR İŞLEVİ VAR

Peki bu durumda delil ve mucizeler inancımızın temelini oluşturmayacağına göre peygamberlerin bunları insanlara sunmasının anlamı nedir diye sorabilirsiniz. Kutsal Kitapları inceleyince bunların iki tür işlevi olduğu sonucuna varabiliriz. Örnek yerindeyse bardağa akan ilk damla ve bardağı silme dolduran son damla gibi iş görüyorlar. Mucizeler; ilâhi mesajla ilk karşılaşan kişilere, sözlere kulak vermeleri, kıymet vermeden çekip gitmemeleri, mesajlar üzerinde durup düşünmeleri için bir ilk ateşleme, ilk damla görevi yapar. Gerisi kişinin niyetine, gayretine, aklına, mantığına, bilgisine kalır. Bir de zaten O'nun yoluna baş koymuş peygamber ve yardımcılarının gönüllerinin yatışması ve dönülmeyen son kararı vermeleri için

gösterilen mucizeler var. Bunlar da kabın silme dolmasını sağlayan son damla görevi yaparlar. İşte Hz. İbrahim'in, kendisine alıştırdıktan sonra öldürüp Yaratan'ın gücüyle diriltile 4 güvercin ve İsa'nın Havarilerine gökten indirilen sofrâ mucizeleri; gönül erlerinin dönülmez yola çıkmaları için bir start tabancası görevi görmektedir. Artık onlar için tek çare, tek yol; Yaradan'a teslim olmak ve O'nun çizdiği yolda insan kardeşlerine hizmet için azimle yürümektir.

Sadece delil ve mucizelerle, kerametlerle inanmak isteyen düşünce tembelleri, şimdi bizlere çok yaklaşmış olan "Din Günü" sürecinde büyük tehlikelerle karşı karşıyadırlar. Namazın her rekâtında sürekli tekrarlanan Fatiha Suresinde "Maliki yev-middin" (Din Gününün Sahibi) denerek o gün aralıksız hatırdâ tutulmaya çalışılır. "Din Günü" nün kıyametten önceki bir gün olduğu matematik olarak kesindir. Çünkü Kuran'da Hicr Suresinde İblis, Yaradan'ın ona insanları yoldan çıkarmak için "Din Günü"ne kadar verdiği süreyi azımsar ve süreyi uzatmak için sonraki bir gün olan "Kıyamet Günü"ne kadar izin verilmesini talep eder.

Din Günü, Kıyamet'ten epeyce önce dünyada yaşanacak ve sonrasında gerçek "Milenyum"a, iyilik dolu uzun dünya cenneti sürecine girecektir insanoğlu. Bu, Yaradan'ın Tevrat'ta, Zebur'da, Kuran'da (21/105) sürekli yinelediği değiştirilemez bir vaattir. Din Günü sorgulamasından sonra yaşanacak bu döneme ancak hak edenler ulaşacaktır. Din Günü sürecinde sürçmemek, kötülük için birleşmişlerin kervanına katılmamak için bugünden çok uyanık olmamız; doğruyu yanlıştan ayıracak bilgilerle donanmamız, gönlümüzü arıtmamız gerekiyor.

İncil'de Hz. İsa'nın dünyaya ikinci gelişi sürekli tekrarlanır. Hattâ onun insanların beklemekten yorulup usandığı ve ümitsizliğe kapılıp işi olurluna bıraktıkları bir dönemde, "Hırsız Gibi" gizlice geleceği söylenir. Hz. Muhammed'in gerçek sözlerinde ve Kur'an ayetlerinde de ikinci geliş onaylanır. Ancak her zamanki gibi dualite (ikilik) yasası yine gündemde olacak, tezin karşısında antitezi de bulunacak; Hz. İsa'nın karşısına kötülerin elebaşısı, kudretlerle donatılmış bir kişi Deccal (Anti Mesih) dikilecektir. Hz. Muhammed; insanları şaşırtacak, doğru yoldan çıkartacak olan Deccal'ın "Ölüleri Diriltmek" hünerine sahip olacağını söylemektedir.

Sınavın büyüklüğünü görüyor musunuz? Bir tarafta ilâhî hikmetler, O'nun katından sözlerle ortaya çıkan O'nun sözcüsü; diğer tarafta, hiçbir doğru bilgi, doğru davranış ortaya koya-

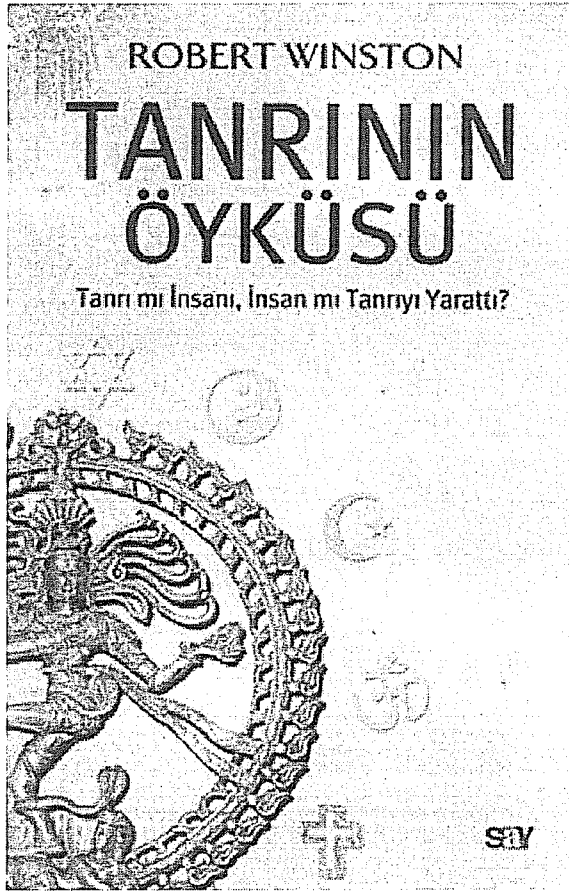
mayan, ancak kudretlerle gözleri kamaştıran ve yandaşlarını dünya nimetlerine boğan bir Yalancı, bir Anti Mesih. Ve o Deccal "Ben Allah'ım" diye de iddialar ileri sürecektir. Onun sadece mucizelerine, harikalarına bakıp, bir insanın ve hiç kimsenin Allah olamayacağını düşünüp taşınmadan hemencecik onun peşinden koşanlar, Din Günü sürecinin sonunda, gelmiş geçmiş tüm insanların yeryüzünde sorguya çekileceği Rahman ve Rahim olan Allah'ın Gününde, yani Din Günü sorgulamasında, belâlar çukuruna düşecek olanlardır.

Nitekim Hz. İsa İncil'de, bu din günü sürecinde Deccal ve benzeri birçok yalancı yol göstericinin ortaya çıkarak harikalar göstereceklerini, mümkünse O'nun yoluna baş koyanları bile saptırabileceklerini uyararak bildirmektedir. Doğruyu eğriden ayırmak için içi boş yaldızlı sözlere, gösterilen harikalar ve mucizelere değil, davranışlara bakılması gerektiğini, "Onları meyvelerinden tanıyacaksınız" özsözüyle vurgulamaktadır. Gerçek inanç ve teslimiyetin mucize ve keramet sahiplerine değil; Hepimizi Sevgisinden Vareden'e, O'nun değişmeyen ahlâk prensiplerine olması gerektiğini bu söz açıkça ortaya koymaktadır.

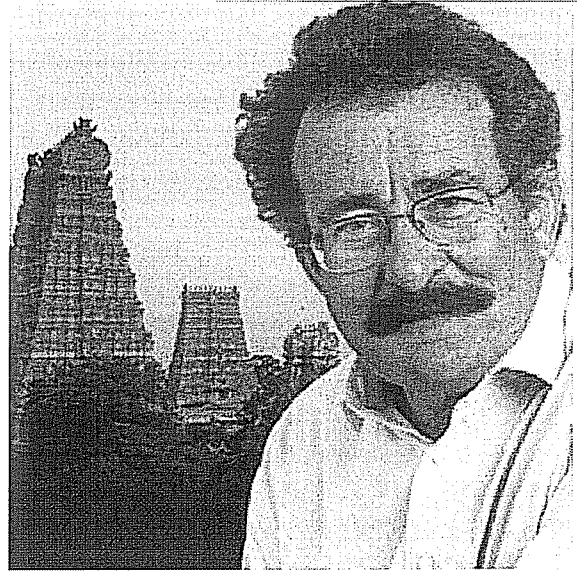
Bir Kitabın Düşündürdükleri

Tanrı'nın Öyküsü

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

ROBERT WINSTON
BBC
the story of god
A personal journey into the world of science and religion

ÇOK YÖNLÜ BİR YAZAR

Biliyorsunuz son iki yıl boyunca Tanrı inancı ile ilgili yazılar kaleme almaktayım. Gelecek sayıdan başlayarak bunların bir özetini sizlerle paylaşacağım. Sonra da Richard Dawkins'in Tanrı'nın varlığını inkâr eden ve dünya çapında popüler olduğundan, çağımızda (ateizmin ilmihali) diyebileceğimiz "Tanrı Yanılgısı" kitabı üzerinde uzunca duracağım. Bu sayımızda ise yine Tanrı konusuyla ilgili, ancak O'nun varlığı ve yokluğuyla değil, tarih boyunca ve günümüzde insanların bu inancı nasıl yaşayıp, nasıl değerlendirdikleriyle ilgili geçen yıl dilimize çevrilmiş "Tanrının Öyküsü" kitabını okurken bana neler düşündürdüklerini anlatmak istiyorum.

2005 yılında İngiltere'de yayımlanmış bu kitabın yazarı Robert Winston asla sıradan biri değil. Aslında kitap onun BBC televizyonunda yayınlanmış dizi konuşmalarından derlenmiş. Bunun gibi pek çok konuda bilimsel TV dizilerinde konuşmacı olduğundan halkın çok yakından tanıdığı biri kendisi. Bir tıp profesörü olarak İngiltere'nin en ünlü bilginlerinden biri olmasına rağmen, kürsüsünde sıkışıp kalmamış, bildiklerini kitaplarıyla, konuşmalarıyla paylaşmanın zevkini yıllar boyu doya doya yaşamış. Sadece bu kadar da değil. İşçi Partisinin bir üyesi olarak Lordlar Kamarasında siyasetin göbeğinde hizmetleri de var kendisinin. 500 yıl önce İspanya'dan göç etmek zorunda kalan köklü bir musevi ailenin 1940 doğumlu mensubu. Üreme fizyolojisi, genetik araştırmaları ve tüp bebek konusunda uzmanlaşmış bir profesör. Bunların yanısıra aile geleneğine uyarak klasik

İbranice ve Aramice'yi de iyice öğrenmiş. Böylece Musevi ve Hristiyan kutsal kitaplarını aslından inceleme imkânına kavuşmuş. İslâmiyet'le ilgili yazılarından da Kuran-ı Kerimi, Hz. Muhammed'i ve İslâm tarihini yeterince incelediği anlaşıyor.

Yazar kitabında Tanrının varlığını sorgulamadığını açıkça ifade ediyor. (S.19) İleriki sayfalarda da kendi inanç dünyasını şu satırlarla ortaya döküyor:

"Kişisel görüşlerim pek çok bilgin tarafından da tartışmalı olarak kabul edilecektir. Ben bir tanrıtanımaz değilim. Tanrı'nın doğasını anlamış gibi yapmıyorum; ahlâk kurallarımızın insan yapısı olup olmadığını, bir genetik programın parçası ya da Tanrı'nın armağanı olup olmadığını bilmiyorum. Ruh kavramını tam olarak anlamıyorum ve ölümden sonra bir yaşam olup olmadığı hakkında da hiçbir fikrim yok. Ama Tanrı'nın varolabileceğini kabul etmeye hazırım. Öte yandan da geleneklerine bağlı bir Yahudi'yim. En yakın bilgin, meslektaş ve dostlarım benim bu durumumu komik buluyor. Bazıları benim biraz kaçık biri olduğumu düşünüyor." (S.29)

SABETAY SEVİ FENOMENİ

Amacım kitabın tanıtımı ve tenkidi olmayıp, bende uyandırdığı düşünceler demiştim. Bu nedenle ilk olarak hiç sıra gözetmeden orta sayfalarda uzunca anlatılan Sabetay Sevi (1625-1676) fenomeni üzerinde durmak istiyorum. Çünkü şimdi bile ülkemizde gündem konusu. Sabetaistler diye onca kitap yayınlanıp durmuyor mu?

1665'de Osmanlı şehri Gazze'de kendisini Tanrı'nın elçisi, Museviler'in hasretle beklediği kurtarıcı Mesih ilan eden Sabetay Sevi, Suriye üzerinden İstanbul'a doğru yola çıktı. Yolu üzerindeki kentlerde Musevilerce histerik bir coşku ve büyük bir inançla karşılanıp desteklendi. "Niçin İstanbul?" diye sorabilirsiniz. Hiç şaşırmanın. Gücünün zirvesindeki Osmanlı İmparatorluğu padişahını tahtından indirip, kendisi oturacak imparatorluk tahtına. Ve bunu yol boyunca açıkça söyleyip duruyor. Coşkulu kalabalık da, akılları torbada histerik bir onayla onu başkente yolcu ediyorlar. Osmanlı vezirleri akıllı. Adamı öldürerek gadre uğramış efsanevi bir peygamber yapmak yerine, onu kendi dili ile kelimeyi şahadet getirtilip Müslüman yapıyorlar. Ve inananları da, çoğunluğu Selanik'te olmak üzere onun peşinden din değiştirip Müslüman oluyorlar. Eskiden yuvaya geri dönmüş anlamına "Avdeti" diye anılan bu Sabetaistler; sonraları içtenliklerinden şüphe ve biraz da küçümseme anlamı taşıyan "Dönme" diye isimlendirildiler. Aradan 350 sene geçti. Hâlâ kuşkuyla bakılıyorlar. Hattâ üzerlerinde bol bol komplo teorileri bile üretiliyor. Hak yerini bulsun diye söylüyorum, aralarında beş vakit namazında yakın tanıdıklarım var. Üç semavi dinin özlerinden bir sentez yapıp çocuklarını özenle yetiştiriyorlar...

Meraklısı komplo teorileriyle uğraşıp dursun. Herkesin işi kendine. Beni, Sabetay Sevi ve benzerlerinde asıl ilgilendiren "peygamberim" diye ortaya çıkan değil de fazla düşünüp taşınmadan şipinişi onu kabul edip benimseyenler. Yazar kitabının 307-313 sayfalarında uzunca anlattığı Sabetay Sevi'ye normal

gözüyle bakmıyor. Büyük olasılıkla bipolar (çift kutuplu) manik depresif ruh halinde olduğunu söylüyor. Yani zaman zaman aşırı coşku içinde anlamlı anlamsız durmaksızın konuşan, zaman zaman da depresif bir ruh haline girip kabuğuna çekilen anormal bir kişilik. Dedğim gibi beni ilgilendiren o ve benzerleri değil, kayıtsız şartsız peşine takılanlar. Böyleleri her zaman zuhur edebilir. Yakınlarda "İsa'yım" diye ortaya çıkıp garip kıyafetlere bürünen Hasan Mezarıcı olayını yaşamadık mı?

Peygamberlik, Tanrı Elçiliği gibi bir iddia ile ortaya atılan birinin kişiliğini ve akıl sağlığını elbette inceleyeceğiz. Ama sadece o kadar değil. Görevli olduğuna inanabilmemiz için, onun yüce kattan getirdiklerini her türlü eleştiri hakkımızı sonuna kadar kullanarak, kafa çatlatırcasına alabildiğine incelemek ve irdelemek zorundayız. Yüce kattan geldiği iddia edilenlerin gerek ifade biçimi, gerekse içerik olarak eski kutsal metinlerle karşılaştırılması ve yeni olarak ortaya neyin konduğunun temiz bir akılla sonuna kadar incelenmesi asla vazgeçilmeyecek çok önemli bir ön şart.

Hız. Muhammed'in tek mucizesi, ortaya koyduğu Kuran âyetleridir. Gönü yeniyi kabule açık Musevi ve Hristiyan din bilgileri, âyetleri gerek ifade gerek içerik olarak inceleyip "Bu da Tanrımızın katından" yargısına varmaktan kendilerini alıkoyamamışlardı. Onlar Tanrı'nın değişmeyen ahlâk hükümlerini Kuran'da da bulmuşlar, ayrıca O'nun katından gelen yeni bilgilerin haşmetini görüp bunun bir kul sözü olamayacağını anlayıp önünde saygıyla eğilmişlerdi.

HZ. İSA GELDİĞİNDE ÇOK ŞEY SÖYLEMELİ

Kitapta çağımızda yaşanan bir peygamberlik olayına da değiniliyor. Afrika Kongo'da Simon Kimbangu (1887- 1951) doğuştan değil, nerdeyse otuzuna yaklaşmışken misyonerlerce vaftiz edilip Hristiyan yapılıyor. Bir iki yıl sonra da İsa'nın kendisiyle konuşup peygamber olarak görevlendirdiğini vaaz etmeye başlıyor. Onulmaz hastalıkları iyileştiriyor, körlüğü tedavi ediyor, hattâ bir defasında ölmüş bir çocuğu bile dirilttiği söyleniyor. En önemli mesajı sömürgecilğe karşı olması. Milliyetçilik ve bağımsızlık aşkı, inananlarında alabildiğine artınca, sömürgeci Belçikalılar'ın yapacağı tek şey kalıyor: Hapse tıkmak. O ölünceye kadar 30 yıl boyunca hapiste çürürken, seçtiği 12 havarisi ve yandaşları boş durmayıp öğretisini dört bir yana yayıyorlar. Bugün bağımsız bir kilise olarak 12 milyon üyesi olduğu söyleniyor. Derinliğine dinsel kültürleri pek olmadığından, mucizelerle ve özgürlük aşkıyla gönülleri alevlenmiş Afrikalı kardeşlerimizi bu inançlarından dolayı fazla eleştiremiyoruz. Ne var ki, Hz. İsa'nın 2000 yıl sonra, Simon Kimbangu kanalıyla neredeyse yalnızca özgürlük müjdesi ve sömürgecilik karşıtı bir mesajla gelmiş olması, insanlığın bunca derdine karşı başka hiçbir öğreti ortaya koymaması akılla bağdaşır bir şey değil.

YAPMA PUTLAR UĞRUNA İŞLENEN KORKUNÇ CİNAYETLER

Kitapta Güney Amerika'nın ortalarında yaşamış olan Aztekler'in insan kurban

etme dinsel törenleri anlatılırken, insanoğlunun din ve töre uğruna işlediği cinayetlerden tüyleriniz diken diken oluyor. Her yıl işlenen bu kurban merasimlerinde yüzlerce, binlerce insan bir rahibin elindeki bıçakla bir vuruşta göğüs kafesinin altından karnı enlemesine yarılarak öldürülüyordu. İspanyollar 1500'lerde Meksika'yı işgâl ederken oradaki piramitlerin kurbanların kanıyla kızıl kahverengiye döndüğünü dehşetle görmüşlerdi. Kentlere henüz ulaşmamışken uzaklardan kurbanların kötü kokusunu duyabiliyorlardı. Törenden önceki aylarda kurbanlara özel bir ihtimamla iyice bakılıyor, kutsal bir işin adayı muamelesi yapılıyordu. Sanki bundan onur duyması isteniyordu kurbandan. Bıçakla karnının yarılması törenin birinci kısmıydı. Henüz yaşamakta iken göğsünden kalbi çıkarılıp, atar durumda iken havaya kaldırılıyor ve halka gösteriliyordu. Piramidin zirvesinde bu işlemler yapıp kurbanın ölümü gerçekleşir gerçekleşmez ceset piramidin merdivenlerinden yuvarlanıyor, yerde de başı kesilip tapınağın yanındaki kafatası raflarına yerleştiriliyordu.

16. yüzyılda Batı dünyası ilâhi dinlerin buyruklarına uyararak insan kurbanını çoktan terk edip unutmuşken, Güney Amerika'nın hâlâ eskilerde çakılıp kalması tek tanrılı İbrahimî dinlerin insanlığın gelişmesine yaptığı katkıyı bir daha gözler önüne seriyor.

Hız. İbrahim'in adı anılınca, ona da oğlunu kurban etmesinin Allah tarafından emredilmiş olduğu aklımıza hiç gelmez mi? Putlar için insanın kurban edilmesini bu kadar dehşetle karşılarken, tek Allah

kavramının pekişmesinde en büyük katkılardan birini yapmış olan Hz. İbrahim'e Yaradan tarafından bu emrin verilmesi bir büyük çelişki değil mi?

Zamanımızdan 4000 yıl kadar önce yaşamış olan Hz. İbrahim'in döneminde insan kurban edilmesi dünyamızda yaygın olmasına rağmen, Peygamber bu emri aldığı zaman kulaklarına inanamamış dehşet içinde kalmıştı. Rahman, Rahim ve merhameti sonsuz olan Âlemlerin Rabbi böyle bir şeyi ondan nasıl isteyebilirdi? O Allah ki, yangınların içinden onu sağ çıkarmış, öldürdüğü kuşları canlandırıp ona geri vermişti. O'nun gücünün her şeye yettiğini, boşa bir şey yapmadığını Hz. İbrahim herkesten iyi biliyordu ama, bu emrin içindeki hikmeti aklını ne kadar

zorlarsa zorlasın anlamasına imkân yoktu. Nitekim kurban yerine varıncaya kadar geçen iki gün boyunca "Yarabbi oğlumun yerine benim canımı al" diye sürekli yalvarıp durmuş, Yaradan'dan sadece "İbrahim sakın ol, benim Tanrı olduğumu bil" cevabından başka bir söz alamamıştı. Kryon bilgilerinde ilk iki günün öyküsünü okurken, işin sonunu bilmeme rağmen, İbrahim'in yaşadığı büyük buhrana duygu-
daşlık etmekten kendimi alamamıştım. 3. gün ise karşımıza bambaşka biri çıkıyordu. Peygamber gerçek teslimiyetin Tanrı ile birlikte iş görmekten geçtiğini, olayın gidişatına kendisinin de yön vermesi gerektiğini anlamıştı. Artık karşımızda ağlayıp, sızlayıp yalvaran biri değil, derin konsantrasyon ve meditasyon ile oğlunu kurban etmeye değil bir kurtuluş kutla-

ması yapmaya giden bir peygamber vardı. O da Tanrı'nın bir parçası idi ve realiteyi değiştirme hakkına sahipti. Nitekim sunak yerine varıp emri yerine getirmeye hazırlanırken bildiğiniz gibi, gökten gelen bir koç ile, insan kurban etmenin ilâhi âlemce asla onaylanmadığı böyle dramatik bir olayla tüm insanlığa kesinkes tebliğ edilmiş oluyordu. Hz. İbrahim gerçekte tüm semavi din sahipleri adına bir kutlama yapıyordu artık orada. Ve "Tanrı'nın hikmetinden sual olmaz" sözü bir kez daha doğrulanıyordu. Ne var ki, İbrahim'den çok sonraki yüzyıllarda yaşamış olan Aztekler, semavi din bilgilerinden habersiz olduklarından hâlâ insan kurban etmeyi bir marifet sayıp kanlı dehşet sahnelerini yineleyip duruyorlardı...

ÇINGIRAKLI YILAN MUCİZESİ (!)

Ama yine de ilâhi âlemden peş peşe gülyüzlü peygamberler gönderildi. Yaradanın gerçek kardeşlik, barış mesajları, değişmeyen ahlâk kuralları tekrar tekrar hatırlatıldı, etraf güllük gülistanlık oldu diyebilir miyiz hiç? Ülkemizde her gün yaşayıp durduğlarımız, gönderilmiş tüm resûllerin, nebilerin getirdikleri gerçeklerin çarpıtılıp değiştirilmesinden bu yana ancak gözyaşları içinde olduklarını düşündürüyor bizlere. Dünyanın en uygar ülkelerinde bile din adına ne saçmalıklar yaşanıp duruyor.

Kitapta ABD'de 100 yıl kadar önce bir kilise kurucusunun ateşli Pazar vaazı verdiği sırada cemaatten birinin kürsüye çingiraklı yılanlarla dolu bir kutu fırlatması olayından bahsediliyor. Rahip istifini hiç bozmadan yılanlardan birini alıp, İsa'nın sözlerinden alıntılar yaparak başı üzerine kaldırıyor ve ne garip ki, yılan ona hiçbir şey yapmıyor. Bu mucize anında dört bir yana yayılıp moda gibi tekrarlanıp durmaz mı? Ve çingiraklı yılan ısırıldığı halde, tıbbi yardımı reddedip işi Allah'a havale eden 120 kişi göz göre göre ölüp gidiyorlar.

İncil'de Hz. İsa'nın çölde 40 günlük denenmesi anlatılır. Şeytanın "Rabbine güveniyorsan haydi kendini tepeden aşağı at" sözüne İsa'nın cevabı çok muhteşem:

"Kutsal Kitapta Rabbini denemeyeceksin" denmişti bize.

Hz. İsa'nın bu sözünü her gün tekrarlarlarken, çingiraklı yılanlarla Rabbini deneyenlerin akıbeti de ortada. Ve bu modayı ilk ortaya koyan kilise kurucusu rahip 1955'de çingiraklı yılan sokmasından öldü. Ama kanunen yasaklanmasına rağmen bazı ücra yerlerde hâlâ uygulanıyormuş.

Çocukluğumda Karaman'da bu deneme işine kalkışan birinin yaşadıkları biraz ibret, biraz mizah olarak dilden dile anlatılıp durur. Öyküsünü tekrar anlatarak yazımı bitiriyorum:

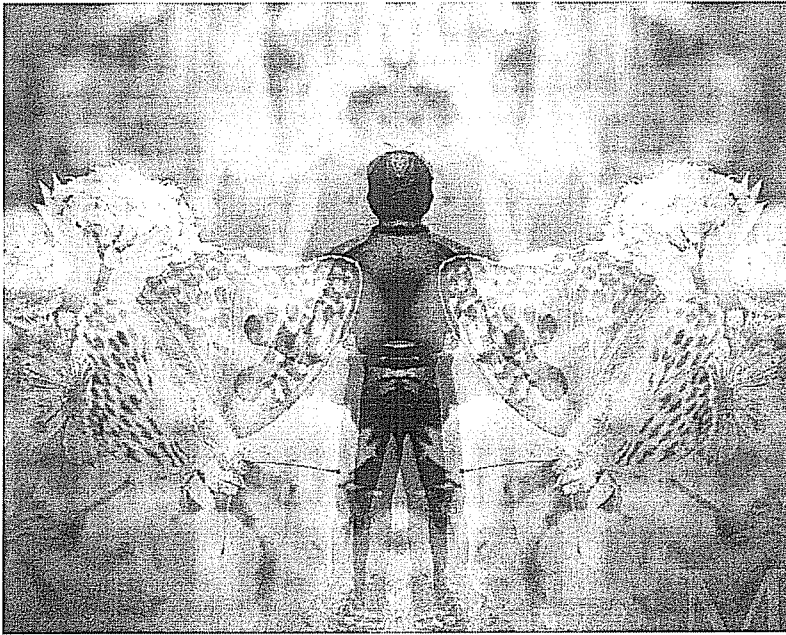
"YA ALİ, VAKTİN GELDİ, UÇ"

Dağlık ve verimsiz toprakları olan köylerinden geçim kaygısıyla Karaman'a göçen ve orada dişleriyle, tırnaklarıyla didine didine sağlam bir yer edinen üç erkek kardeş; dinlerine çok bağlı oldukları için, en küçükleri, dördüncü kardeşleri Ali Okur'u İstanbul'a, medrese eğitimine gönderirler. Gerçekten, dağ köyünden İstanbul'a, büyük bir azim, irade ve girişimcilik örneği... Ali Okur, emekleri boşa çıkarmaz. Arapça'yı ve Farsça'yı da öğrenerek medreseyi başarıyla bitirir. Artık ismi Ali Okur değil, Hoca Ali'dir. Medresede gerçekten Hz. Muhammed'in getirdiği dini mi öğrenmiştir Hoca Ali, yoksa yüzyıllar boyunca nesilden nesile; eksik, gedik aktarıla aktarıla insan yapısı bir öğretiyi mi tahsil etmiştir, bunu birazdan göreceğiz. Karaman'a dönen hocamız, öğrendiklerini, doğru diye bellediklerini köylerde ve şehirde çocuklara, büyüklere Kuran dersleri vererek hemşerileriyle paylaşır, camilerde imamlık yapar. Bu arada

kendisi için de boş durmaz. Ermişlerden olabilmek, Yaradan'ına daha yaklaşılabilmek için bir tarikata girerek sabahlara kadar süren zikir ve ibadetlere koyulur. Gönülleri arıtmak, sevgi basamaklarında yükseltmek için ortaya konmuş, Mevlânalar, Yunuslar yetiştirmiş "Tasavvuf'un; geçen yüzyıllar içinde, binbir tarikata bölünüp, aslından ve esasından saptığını, bir şekil ve merasim kalıbına büründüğünü Hoca Ali, o devirde nerden bilecek. Akıl ve mantık bir yana, şeyhi bir yana. O artık verilen talimatların santimi santimine uygulandığı ve sonunda üstün insan olmayı; doğrulukta, iyilikte, çalışmada, bilgide ve sevgide yükselmekten ziyade; mucize ve keramet sahibi olmayı hedefleyen bir öğretinin içinde gecesini gündüzüne katmaktadır. Onca tahsiline rağmen onun başını belâya sokacak da tam tamına bu keramet merakı olmuştur.

Hoca Ali'nin ormancılık mesleğini seçen ortanca oğlu, diğer kardeşlerinin aksine, hayatı dolu dolu yaşamayı seven, şakacı ve şen mizacından dolayı aile çevresinde "Hayta" diye anılan deli dolu bir delikanlı. Babasının sabahlara kadar süren ibadet ve zikirlerinden mucize ve keramet dileklerinden de alabildiğince rahatsız.

Yine böyle, Hoca Ali'nin ibadet ve zikirlerle geçen gecesinin sabahına doğru, babasının dua ve abdest alma seslerinden uyanan "Hayta oğlu" babasına masum bir şaka yapmayı

oracıkta planlar. Amacı sadece gülüp eğlenmektir; sonucunun ne kadar dramatik olacağını aklına bile getirmez. Her neyse, bizim "Hayta" zikirdeki babasının haberi olmadan, gizlice odanın içindeki yüklük bölümüne süzülerek şakasını uygulamaya başlar. Sesine gaipten gelen bir sedâ olması için uhrevî bir hava vererek seslenir:

- Ya Ali, ya kulum Ali, vaktin geldi uç!..

Hoca Ali, sesi duyunca önce irkilir, heyecanlanır ve beklemeye başlar. Tek defalık hitapların şeytanî diye değerlendirildiğini, Allah'tan gelmesi için bunun, araya fasılalar koyarak, üç defa tekrarlanması gerektiğini hayta oğul evvelce babasından işittiğinden, biraz bekler. Ve sesini daha da kalınlaştırıp, boğuklaştırarak bir daha seslenir:

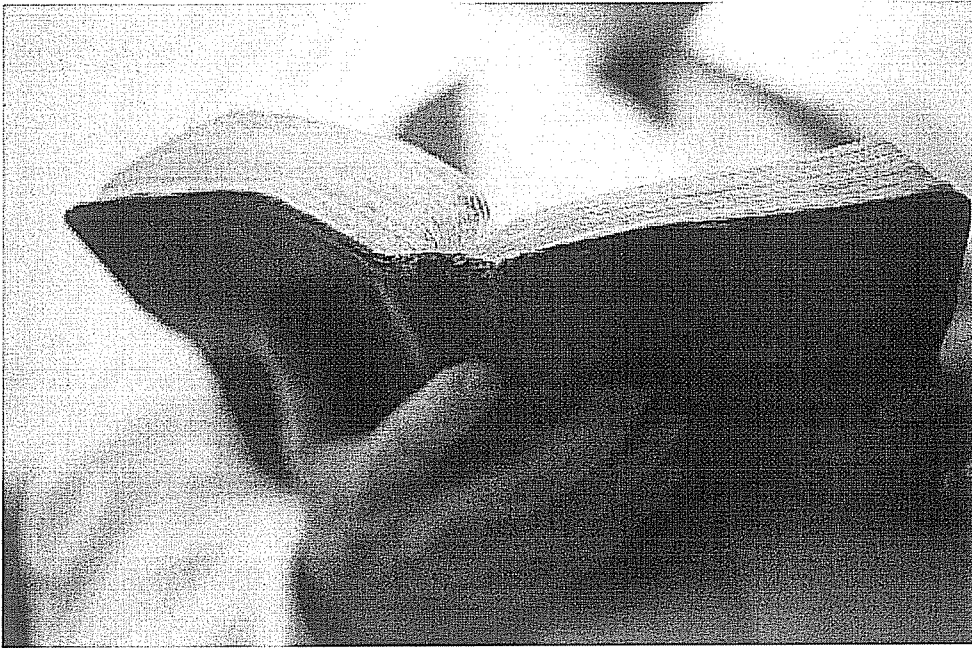
- Ya Ali, ya Kulum Ali, vaktin geldi uç!..

Ve böylece bu uhrevî çağrısını üçe tamamlar. Hoca Ali'nin eli ayağına dolaşır; ses üçlenmiş, rahmanî olduğu kesinleşmiştir. Oh nihayet, bunca çabası boşa gitmemiş, o da ermişler katına yükselmiştir. Hiç vakit kaybetmeden; besmeleler, dualarla postunu da yanına alarak, sabahın alacakaranlığında dama çıkar. Çok şükür ki, burası çok katlı olmayan bir evin toprak, düz damıdır. Ucuna kadar gelip postunu serer, secdesini zikrini tamamlayıp, "Allah-ü Ekber" deyip kendini boşluğa bırakır. Tabii ki, duyulan bir kanat sesi değil, yere çakılan Hoca Ali'nin gümleyen bedeni; feryat ve figana dönüşen acıklı iniltileridir. Hayta oğul ve sabahın sessizliğinde yataklarından fırlayan aile üyeleri hoca efendinin imdadına koşarlar. Tedavisi epeyce bir zaman alır.

*Gönülleri arıtmak,
sevgi basamaklarında
yükseltmek için ortaya
konmuş, Mevlânalar,
Yunuslar yetiştirmiş
"Tasavvuf"un; geçen
yüzyıllar içinde,
binbir tarikata bölünüp,
aslından ve esasından
saptığını, bir şekil ve
merasim kalıbına
büründüğünü Hoca Ali,
o devirde nerden bilecek.
Akıl ve mantık bir yana,
şeyhi bir yana.
O artık verilen
talimatların santimi santimi-
ne uygulandığı ve sonunda
üstün insan olmayı;
doğrulukta, iyilikte,
çalışmada, bilgide ve
sevgide yükselmekten ziyade;
mucize ve keramet sahibi
olmayı hedefleyen bir
öğretinin içinde gecesini
gündüzüne katmaktadır.
Onca tahsiline rağmen onun
başını belâyâ sokacak da tam
tamına bu keramet merakı
olmuştur.*

Tanrı İnancı İçin Özet Bilgiler

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

UZUN SÖZÜN KISASI

İki yıl önce "Tanrı inancı" konusundaki dizi yazıma geçmişte tıp profesörleri, din bilginleri ve felsefecilerle yaptığım söyleşilerden alıntılar yaparak başlamıştım. Dizinin devamında fizik, kimya, biyoloji biliminden ve yetkin bilim adamlarının kitap-

larından örnekler aktararak, doğadaki akıllara durgunluk veren büyük düzene olan hayranlığımı dile getirmiştım. Bunları görüp, anlayıp, benimsedikten sonra, bu muhteşem düzeni ve bizleri yaratan O Yüce'nin önünde saygıyla eğilmek kalıyordu sadece hepimize..

Sonrasında, kutsal kitaplar ve peygamberlerden inancımızı destekleyecek bilgileri kısaca gözden geçirmiştik. Spiritüel olaylar da inanç serüvenimizde bizlere çok ipuçları sunar. Bu nedenle Türk spiritüalistlerinin yaşadıkları çok ilginç olayları kendi dillerinden sizlere aktarmış, bu arada bizzat tanıklık ettiğim ruhsal araştırmalardan da söz etmiştim.

Batı dünyasında başlayıp, ülkemiz dahil, tüm dünyayı sarmış olan inkârcı materyalist akımın 350 yıllık serüveninin kilometre taşlarına hızlıca göz atmıştık. Günümüzü anlamamız için, yaşanmış olayları ve tartışmaları geçmişin süzgecinden geçirmenin çok gerekli ve yararlı olduğunu bildiğimizden yapmıştık bunu. Kilisenin zulmünün, bilim dışı iddialarının yanısıra, Tevrat ve İncil'deki insan eliyle ekleme ve çıkarmaların, yanlış yorumların da materyalizme katkısı çok olmuştu. Bu nedenle kısaca Kutsal Kitap tartışmalarına da değinmiştik.

Amerika ve Avrupa'da materyalist akımın doruğa vardığı 19. yüzyılın ikinci yarısında bir patlama tarzında peş peşe ortaya çıkan fizik medyumların yarattığı harika olaylardan da bahsetmeden geçemedik. Üstelik bu medyumlar üzerinde yıllar boyu bir laboratuvar araştırması yapar gibi titizlikle denemeler yapan dünya çapındaki ünlü bilim adamlarını nasıl görmezlikten gelebilirdik? Onların kitaplarından ve bir araya gelerek kurdukları Ruhsal

Araştırmalar Derneğinin yayınlarından alıntılarla, yaptıkları deneyleri ve vardıkları sonuçları okuyucularla paylaşmak benim için keyifli bir görev olmuştu.

Gördüğünüz gibi iki yıl boyunca çok ayrı başlıklar altında konuyu incelemiş olduğumuzdan bunların bir toparlanması gerekiyor. Ayrıca önümüzdeki aylarda, günümüzde ateizmin ilmi hali sayılan "Tanrı Yanılgısı" kitabını eleştirirken de bizlere ışık tutacağına inandığımdan, bu uzun yazı dizisini sizlere özet olarak sunuyorum.

TIP PROFESÖRLERİ VE İSTANBUL MÜFTÜSÜ KONUŞUYOR

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesinin efsanevi fizyoloji profesörü Sadi İrmak'ın sözleri:

"Bir fizyolojist olarak evrende büyük bir düzen ve ahengin varlığını görüyorum. Bunu yaratan zekâyâ inanma ihtiyacına, belki herkesten fazla zorlayan bir bilim dalının üyesiyim. Yaratılmış şeyler içinde en karmaşık ve en gelişmiş olanı muhakkak ki insan vücududur. Vücut içinde öyle bir olağanüstü düzen ve ayar; daha doğrusu binlerce düzeneğin öyle bir birlikte çalışması görünür ki, bunu tesadüf diye açıklamak

mümkün değildir. Fizyoloji ne kadar iyi bilinirse, bu evrendeki düzen fikri de o kadar samimiyetle kabul edilir. Öte yandan bir insan nasılsa, inandığı Allah'ı da ona göredir. Yani bu büyük düzeni, herkes kendi ölçüsüne göre anlar ve yorumlar. Bununla beraber Allah kavramının en yüce tanımını Kuran'da bulduğumuz şüphesizdir. Nitekim Goethe, Carlyle ve hattâ Einstein'ın Allah görüşleri Kuran'a pek yaklaşıp..."

"Vücudun tümü olsun, bölümleri olsun hepsi tabiat kanunlarına göre işliyor fakat bir hedefe yönelik olarak!.. Yani her hücrede faaliyetler adeta bir küçük bilinçle yürüyor. Bu bilinç, bireyi ve türünü mümkün olduğu kadar yaşatma yönünde işliyor. Bu yön tutmayı doğa bilimleriyle açıklamak olanaksız. İşte burada inanma ihtiyacı baş gösteriyor. Her şeye hakim, her şeyi bilen evrensel bir düzenleyici aramaya mecbur oluyoruz..."

"İnsanın ya tamamen cahil, ya da tamamen bilgin olduğu zaman Allah'ı vardır. Orta yerde kaldığı zaman Allah'ını kaybediyor."

İstanbul Üniversitesinin ünlü kadın doğum profesörü Kâzım Arısan'ın sözleri:

"İnsan vücudundaki hücrelerin nasıl akıl almaz bir işbölümü ile çalıştıklarını şu örnek daha güzel anlatacak ve vücudu yöneten manevi bir zekânın var-

lığı daha net görülecek. Vücudumuzun bütün hücrelerinin çekirdeklerindeki kromozom ve genlerinin her bakımdan birbirinin tamamen aynı olduğunu biliyoruz. Gözümüzdeki hücre ile karaciğerimizdeki hücrede bu yönden hiçbir fark yoktur. Buna rağmen her biri nasıl değişik vazifeler görüyorlar? İşte milyarlarca birbirinin aynı hücreyi kendi görevlerine uygun hale getirecek öyle bir düzenek işe karışıyor ki, bu düzen ve ustalık karşısında sadece seyredip sessiz kalmak galiba en iyisi. Mesela karaciğerdeki bir hücreyi ele alalım. Bu hücre belli bir görevi yapacak hale şöyle getiriliyor. Histon denen bir madde ile o hücrenin gen grupları adeta bir kablo ile sarılırmış gibi kuşatılıyor. Sadece o hücreye görevini yaptıracak olan gen açık bırakılıyor. Ve o karaciğer hücresi ancak açık kalan genden gelen emirleri yerine getirdiğinden belirli bir fonksiyon yapıyor. Vücudumuzdaki milyarlarca hücrenin genlerinin yapacağı işe göre histon maddesi ile böyle sarılması ne demektir?!.. Bu tesadüflerle olabilecek bir şey midir? ASLA!.. Mutlaka bilgili ve bilinçli manevi bir yöneticisi var bedenimizin. Bunu kabul etmek zorundayız."

"Bütün organlarımız harikûlade vazife görececek bir tarzdadır. Geçmiş dönemlerde anlamsız gibi görünen organların varlığından söz edilmişti. Bademcik ve apandisit gibi. Fakat bugün onların da yararlı ve gerekli olduğu anlaşılmıştır. Ben bugün vücudumuzda lüzûmsuz hiç bir şey görmüyo-

rum. Böyle lüzûmsuz bir organdan bahsedilirse bunu bilginizin eksikliğine yorarım."

"Mutlaka vücudu yöneten manevi bir kudret var. Bir otomobil de fizik ve kimya kanunlarına göre çalışır ama, hem onu yapan bir ustası hem de onu yöneten, hiçbir engele çarptırmadan yürüten bilinçli bir şoförü var. İnsan vücudunu da yöneten böyle bilinçli manevi zekâ mutlaka var. Hepsinin üstünde ise, bu sonsuz evreni ve bu olağanüstü düzeni yaratan Allah var elbette."

İstanbul Müftüsü A.Fikri Yavuz'un sözleri:

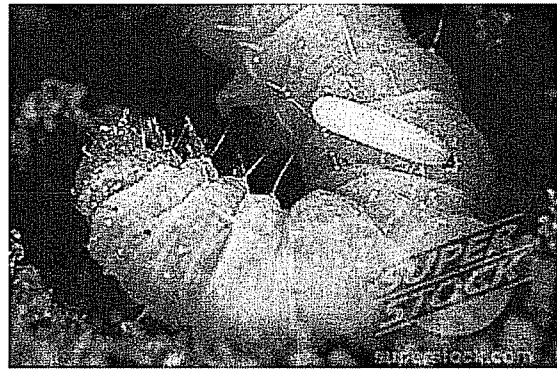
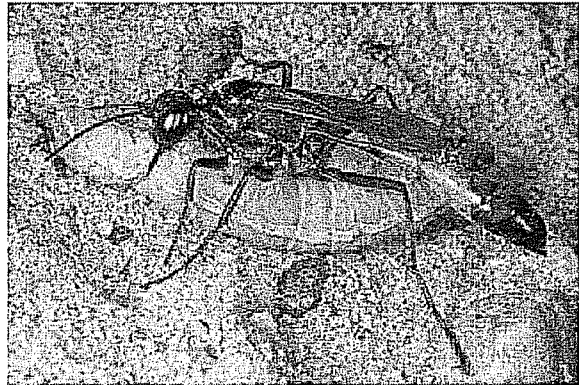
"Maddenin hep varolduğu, yaratılmadığı fikrine bilimsel yönden itiraz ederim. Radyoaktif cisimlerin ömürlerinden, evrenin yaşından bugünkü bilim söz etmiyor mu? Hattâ bu hususta değişik yöntemlerle rakamlara bile ulaşılar. Maddenin yaşını birkaç milyar yıl olarak hesaplıyorlar. Demek ki bir başlangıcı var. Böylece madde yoktan ve kendi kendine varolamayacağına göre bir Yaradan fikri kendiliğinden ortaya çıkıyor. "

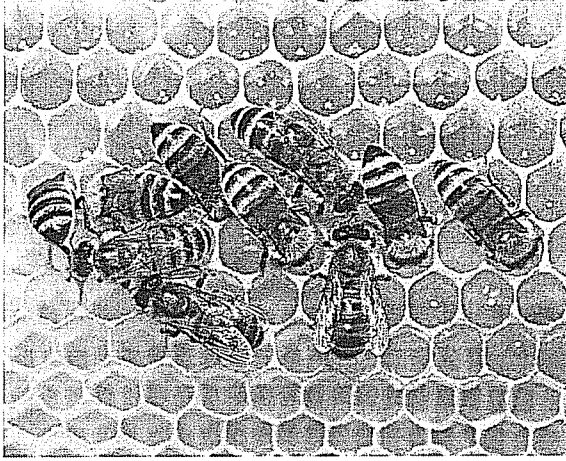
"Materyalistlerin bazıları maddenin ezeli yani yaratılmamış olduğunu iddia ediyorlar. Bilimsel sonuçlara aykırı olmasına rağmen, maddenin sonsuzdan beri mevcut olduğunu kabul ediyorlar, böyle bir şeyi düşünebiliyorlar da neden maddi olmayan, hem de bilinçli ve en

büyük bilgiye sahip, herşeyi yaratan bir Allah'ın sonsuzdan beri varolduğunu, yani yaratılmamış olduğunu kabul edemiyorlar."

CANLILARDAKİ HARİKA DÜZENEKLERDEN ÖRNEKLER

**Yabani arılardan *Ammophile*, yumurtadan çıkan yavruları taze etle beslensin diye üzerine yumurtlayacağı tırtıla 9 iğne batırır. Hepsi de 9 hareket merkezi olmak üzere. Tırtıl ölmez ama felç olup hareket edemediğinden yumurtaları üzerinden silkeleyemez. Ve böylece yumurtadan çıkan yavrular tırtılı afiyetle yerler. Büyüdüklerinde onlar da bir başka tırtıla 9 iğne batırarak nesillerini sürdürürler.

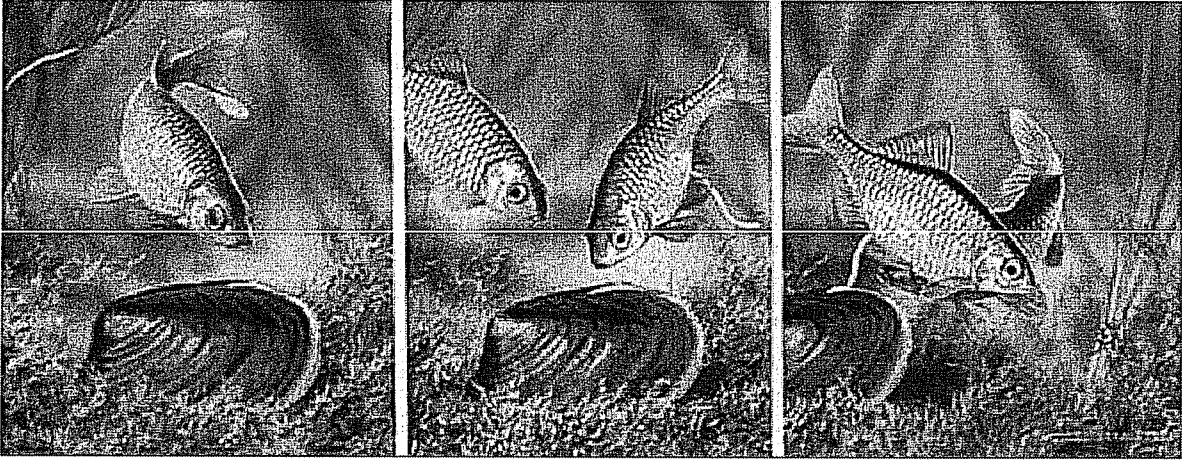

***Bal arıları düzgün altıgen prizma olarak yaptıkları peteklerinin ortasındaki 3 eşkenar dörtgenden oluşan kapaklarını 70 derece 32 dakikalık eğimle yaparlar. Yüksek matematikçiler türev hesaplamalarıyla en az balmumu harcanması için zaten 70 derece 32 dakikalık eğim olması gerektiğini buldular. Arılar, bizim içgüdü deyiverip açıkladığımızı sandığımız bu işlemi milyonlarca yıldır yapıyorlar. Arılara böyle davranmalarını kim vahyetti acaba? Ne dersiniz?..*

*** Bir tıp profesörü, bir genetik bilgini olmadan, bir ilk çağ bakışıyla bile vücudumuzu inceleyerek yapısındaki ustalığı fark edip hayran kalmamız zor olmasa gerek. İskelet yapımızdaki düzeni ayak tabanımızda ufak bir kavisle bizleri düztabanlıktan kurtaran*

ustalığı görmek için bilgin olmaya ihtiyacımız yok. En kıymetli organımız beynimiz sağlam kafatası içinde korunur, hassas kalbimiz göğüs kafesi arkasında saklanırken şiddetli olmayan bir yumruğu midemize yediğimizde nihayet bayılırız. Hepsi o kadar. Ya kalbimiz açıkta bırakılıp yumruğu yese idik sağ insan kalır mı idi? Burnumuz sereserpe açıkta öylece duruyor. Dış etkilere son derece duyarlı gözümüz de öyle olsa idi ortada gören insan kalır mıydı? Önce içeri doğru çekilip aksiliklerden korunmuş. Ama bununla yetinilmemiş kaş, göz kapağı, kirpik, gözyaşı gibi desteklerle iyice güvence altına alınmış. Tam da duyma merkezimizin başına kulak kepçesinin yerleştirilmesinde bir bilgi ve hüner olduğunu, tesadüfen orada bulunmadığını anlamak için ilk çağ insanı görüşüyle bile düşünerek bakmamız bize yeter de artar bile. Hele bir de biraz bilgimizi arttırıp dikkatli gözlerle bakınca neler görmekteyiz. Nefes ve yemek borusunun birleştiği yere konan küçük dil lokmaları yutarken nefes borusunu kapatarak yemekleri mideye gönderir. Aksilik bu ya, yutarken konuşmayı sürdürürsek küçük dil devre dışı kalır diye de yeni bir önlem alınmış. Nefes borusu başındaki duyarlı tüyler hemen kasılmayı sağlar ve öksürterek yemekleri dışarı püskürtür. Eğer akciğerlere gitseydi zatürree olmamız işten bile değildi. Gerçekten bedenimizin yapısı o kadar karmaşık, o kadar mükemmel olmasaydı bunca tıp kitabı kütüphaneleri alabildiğine doldurur muydu?

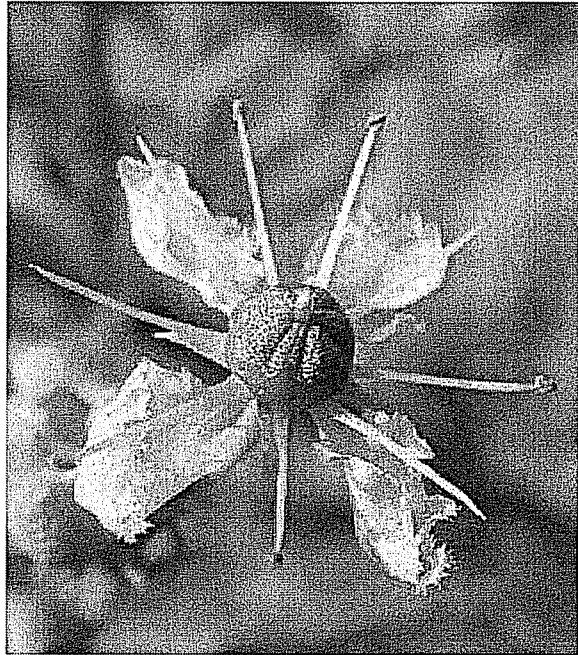
Carl Brenders - Sweet Water Mussel & Fish
(Tatlı Su Midyesi ve Balık)

**Harvard Üniversitesi Evrim Biyolojisinin Darwin'ci profesörlerinden Stephen Jay Gould kitabında "Benim Gözdem" diye bahsettiği tatlı su midyesinden hayranlıkla söz eder. Dip çökeltelerde gömülmüş ama arkası dışta kalan bu midyenin, bu dış bölgesinde bir yapay balık oluşur. Sanki gerçek imiş gibi kanatçıkları ritmik hareketler bile yapar. Bu sahte balık süs diye durmaz orada. Başka balıkları kendisine çeksın ve midyenin suya salacağı larvalar onların solungaçlarında büyümelerini tamamlasın diye oraya bir sahte balık yerleştirilmiştir. Bunu kim düşünüp hesaplayıp koydu acaba?!..

**Yeşil yapraklar Güneş ışığından yararlanarak fotosentezle karbondioksit ve suyu birleştirerek hepimizin gıdası olan organik maddeleri oluştururlar. Yapraklarda öyle ince düzeneklerle bu başarıyor ki, çok istediğimiz ve de çok ihtiyacımız olmasına rağmen bir benzerini bile yapamadık.

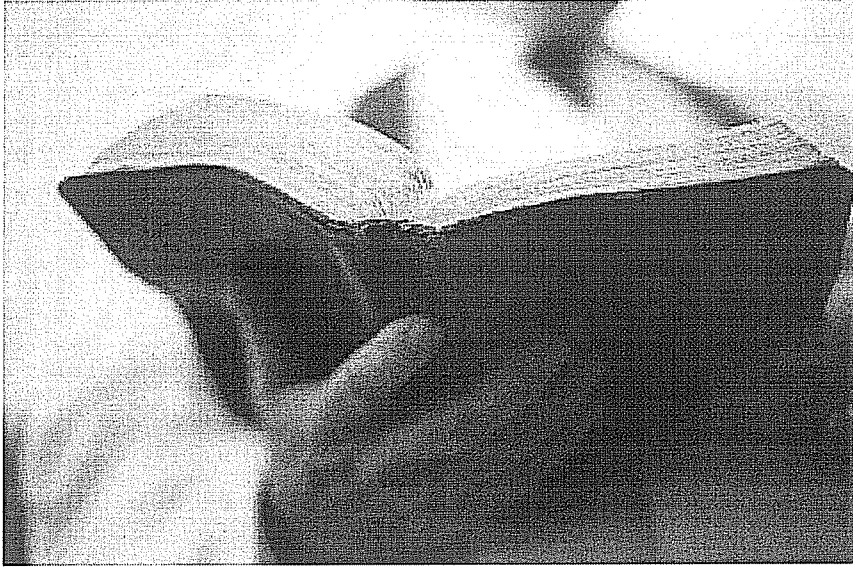
** Suyun 130 metre yüksekliğindeki ulu ağaçların en üst dallarına kadar ulaşabilmesi nasıl mümkün oluyor? Bilim adamları yıllarca uğraştıkları halde doyurucu bir açıklamaya hâlâ kavuşmuş değiliz.

Özetimizi gelecek sayıda tamamlayacağız.

Tanrı İnancı İçin Özet Bilgiler - II

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

İki yıldır Tanrı inancı konusunu incelemiş, geçen sayımızda bunların bir bölümünü özetlemiştim. Bu yazımda özeti tamamladıktan sonra önümüzdeki aylarda Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı" kitabı üzerinde duracağız.

Canlı organizmaların yapısı, işleyişi binbir mucize ile doludur. Bu nedenle geçen sayımızda tıp profesörlerinin Tanrıya olan inançlarını özetlemiş, canlılar dünyasından çarpıcı örnekler üzerinde durmuştum.

Kutsal kitaplar ve peygamberlerin yaşantıları da Tanrıya inancımızı pekiştiren delillerle doludur. Kur'an âyetlerinden bu konuda çok kısa örnekler verdikten sonra, ruhsal araştırmalardan özetler aktaracağım. En son olarak da, evrenin ilk yaratılış anından başlayarak, maddenin canlıların yaşamını oluşturmak için nasıl olağanüstü bir ustalık, hüner ve zekâ ile yaratıldığının hayranlık uyandıran örneklerinden söz edeceğim.

KUR'AN O'NUN KATINDAN...

40 yaşına kadar bir tek mısra bile söylememiş olan Hz. Muhammed'in vahiyle yazdırdığı Kur'an âyetlerinin muhteşemliğinden o dönemlerin baş şairleri bile etkilenmiş, Kâbe'nin duvarına asılı şiirlerini yırtıp Müslüman olmakta başı çekmişlerdi. Bu nedendir ki, inanmayanlar bile ona "söz büyücüsü" demekten kendilerini alamamışlardı. Ama bugün bizleri Kur'an'ın insan eseri olmadığı konusunda en çok düşündüren, edebi gücünden ziyade, o dönemde hiç kimsenin bilmediği doğa kanunlarından söz etmesidir. İşte birkaç örnek:

"O, geceyi gündüzü, Güneşi Ay'ı yaratandır ve bütün o yıldızlar her biri kendi dairesi içinde yüzmektedir." (Enbiya-33)

Bütün yıldızların bir yörüngede döndükleri söyleniyor. 150 yıl öncesine kadar planetlerin hareketli yıldızların sabit olduğu sanılıyordu. Uzaklıklarından öyle görmüşüz. Şimdi onların da Kur'an'ın 1400 yıl önce bildirdiği gibi hareketli olduğu anlaşılmıştır.

"Sen dağları görür onları yerinde durur sanırsın. Halbuki onlar bulut gibi geçip gider." (Neml-88)

Beş duyumuz dünyanın hareketsiz olduğunu, Güneş dahil tüm yıldızların 24 saatte onun etrafında döndüğünü söyler bizlere. Nitekim 300 - 400 yıl öncesine kadar tüm bilginler de böyle olduğunu sanmışlardı. Kur'an 1400 yıl

önce dünyanın yerinde durmayıp, bulutları da örnek göstererek, hızla döndüğünü söylüyor.

"Biz aşılayıcı rüzgârlar gönderdik." (Hicr-22)

Kuran "levakih" sözcüğü ile ilkah edici, döllendirici rüzgârlardan bahsediyor. Rüzgârların bitkilerin polen tozlarını savurarak döllenmeyi sağladığı yeni bulunmuş gerçeklerdendir. Peygamber zamanında bunu kimse bilmiyordu.

RUHSAL FENOMENLERİN
GERÇEK TANIKLARI

Parapsikolojik bulgular da Tanrı inancımızın kanıtları ile doludur. Bu nedenle Türk spiritüalistleriyle yaptığım söyleşilerden çok ilginç ruhsal yaşantılarını kendi dillerinden sizlerle paylaşmış, ayrıca kendi tanık olduğum parapsikolojik olaylardan söz etmiştim.

Ne var ki, bu konuda en sağlam, en güvenilir tanıklar 19. yüzyılın ikinci yarısında olağanüstü fizik medyumlarla yıllar süren parapsikolojik çalışmalar yapan dünyaca tanınmış bilim adamlarıdır. Üstelik onlar bir araya gelerek 1882'de Londra'da SPR adıyla Ruhsal Araştırmalar Derneği bile kurmuşlar aldıkları sonuçları yayınlamışlardı. Bunlardan uzunca söz etmiştim. İnternet'e SPR diye yazıp tıklarsanız epeyce bilgi elde edebilirsiniz. Şimdi ise o bilginlerden birkaçının vardıkları sonuçları kendi ağızlarından tekrarlamakla yetiniyorum.

Thallium elementini keşfeden, radyometriyi bulan, ismiyle anılan tüpleri insanlığın yararına sunan ünlü İngiliz fizik bilgini Sir William Crookes konuk olarak bulunduğu veya bizzat yönettiği yıllar süren ruhsal araştırmalar sonucunda açıkça şunları söylemişti:

"Gerçekliğine inanmış olduğum spiritizma olayları hakkındaki tanıklığımı inkâr etmek ahlâki bir alçaklık olur. Ben bunların mümkün olabileceğini söylemiyorum. BUNLAR VARDIR DİYORUM..."

Liverpool Üniversitesi profesörü, daha sonra Birmingham Üniversitesi rektörü olan ışık, elektrik, eter fiziği ve telgraf üzerinde çalışmaları bulunan, büyük İngiliz fizikçisi Sir Oliver Lodge ise yıllar süren ruhsal çalışmalarının sonucunu şöyle özetliyor:

"Kendi hesabıma ve bütün sorumluluğu yüklenerek derim ki, bendeki inanç ruhsal araştırma ve incelemelerin sonucunda yavaş yavaş ve uzun zamanda meydana geldi. 20 yıllık incelemelerimden sonra, sadece ölümden sonra ruhsal yaşamın devamının bir gerçek olduğuna inanmakla kalmadım, aynı zamanda öte âlemle güçlülük ve bazı özel şartlar altında olmakla beraber, karşılıklı bir haberleşmenin de mümkün olabileceğine şimdi kanaat getirmiş bulunuyorum."

Nobel ödüllü Fransız fizyoloji bilgini Charles Richet; Eusapia isimli medyumun yirmi celsesinde hazır bulunmuştu. Okuma yazması bile olmayan ve fakir bir İtalyan ailesinde büyüyen bu kadın

da olağanüstü fizik medyumluk yeteneği vardı. El dokunmadan uzaktan eşyaların hareketi, hattâ vücudundan çıkan ve ektoplazma denen organik maddelerin dışarıda şekillenmesi izleyicileri hayretten hayrete düşürüyordu. İşte profesör Richet'in "30 Yıl Ruhsal Araştırı" kitabında onun hakkındaki sözleri:

"Dünyada Eusapia'dan başka medyum bulunmasaydı, yine de onun gösterileri, telekinezi ve ektoplazma olaylarının gerçekliğini bilimsel açıdan kanıtlamaya yeterdi. Aldığımız güvenlik ted-

birlerini düşündüğüm zaman -ki bunları belki bin defa tekrarlamıştık- bütün bu oturumlar sırasında aldanmış olabileceğimizin imkânsızlığını daha iyi anlıyorum."

EVREN VE MADDE CANLILARI OLUŞTURACAK ÜSTÜN ÖZELLİKLERLE DONATILDI

** Büyük patlama (Big bang) ile 15 milyar yıl önce bir tek zerreden varedilmiş evren daha ilk saniyede matematik inceliklerle ustaca planlanmıştı. Bu konuya çok emek vermiş olan büyük fizikçi Stephen Hawking "Zamanın Kısa Tarihi" kitabının 158-159. sayfalarında başlangıç saniyelerindeki dört büyük gizemden bahseder. Özellikle patlamadan 1 saniye sonraki genişleme hızı yalnızca 100.000 milyarda bir kadar bile az olsaydı evren çökerdi gizemi çok önemli. Evrenin her tarafında, her an gördüğümüz büyük matematik mucizesi daha ilk saniyede başlamış. Hawking kitabında bunu aynen şöyle dile getirir:

"Evren niçin çöken modellerle, sonsuza dek genişleyen modelleri ayıran 'kritik hız' çok yakın hızla genişlemeye başladı? Öyle ki, şimdi 10 milyar yıl sonra bile hâlâ kritik hızı yakın bir hızla genişlemekte. Büyük patlamadan 1 sn. sonraki genişleme hızı, yalnızca 100.000 milyarda bir oranında az olsaydı bile, evren daha bugünkü büyüklüğüne erişmeden çökmüş olurdu."

Nobel ödüllü fizik dehalarından

Richard Feynman "Fizik Yasaları Üzerine" kitabının 143-144. sayfalarında tüm evrenin kendine özgü yapısının Karbon-12'nin çekirdeğindeki enerji düzeyine bağlı olduğunu söyler. Feynman kitabında bunu detaylı olarak anlatır. Hidrojenden başlayarak Helyum ve sırasıyla 3-4 elementin oluşmasının mümkün olduğu hesaplandı. Ancak daha öteye geçilip yeni elementlerin, özellikle Karbonun oluşması için hesap yapıldı. Ancak rastlantısal olarak 7,82 milyon voltluk bir enerji düzeyi karbon-12'de varolursa, üç helyum atomunun birleşmesinden karbon meydana gelecekti. Ve sonra da periyodik tablodaki diğer elementler ortaya çıkacaktı. Hesap bunu gösteriyordu ama henüz laboratuvar deneyleri ortaya konmamıştı. Ve sonunda o da yapıldı, karbonda hesapla bulunanın virgülüne kadar tam tamına aynısı yani 7,82 milyon voltluk bir enerji düzeyi vardır. Eğer tesadüf diye geçiştiriverdiğimiz bir ince hesapla karbon ve diğer elementler oluşturulmasaydı, evrende hayatın izini bile göremeyecektik.

BASTIĞIMIZ HER YER MUCİZELERLE DOLU

** Bütün cisimler ısınınca genişler. Su da öyle. Ama 0 C ile 4 C arasında bu her madde için geçerli olan genel kanun tersine işler. Yani 0 C ile 4 C arasında su genişlemez adım adım büzülür. Ve 4 C'de en küçük hacme indiğinden, doğal olarak en büyük yoğunluğa ulaşır. Biliyoruz ki yoğunluğu fazla olan cisimler Arşimet Kanunu gereği dibe çöker. Eğer doğadaki kanun aynen

uygulansaydı, 0 C'deki su en yoğun olacağından denizlerin dibine çökecekti. Ve su ancak 0 C'de donduğundan denizler alttan başlayarak en yukarıya kadar buz deryası haline gelecekti. Bu durumda denizlerde hayatın zerresine bile rastlamayacaktık.

Eğer ikinci bir terslik, doğa kanunlarında ikinci bir değişiklik yapılmasa idi sonuçlar yine trajik olacaktı. Bütün maddelerin sıcaklığın azalması ile sıvı halden katı hale geçişlerinde yoğunlukları artar, su hariç!.. Suyun ısı kaybedip buz haline gelmesinde diğer maddelerin aksine yoğunluğu azalır ve dolayısıyla buzlar dibe çökmez suyun üzerinde yüzer. Aksi olsaydı, buz kütleleri oluştukça dibe çökecek ve sonuçta denizler buz deryası haline gelip yaşam noktalanacaktı.

** Açıkça anlaşıyor ki, büyük patlama ile evrenin oluşmaya başladığı ilk saniyelerden itibaren her şey yaşamı oluşturacak bir ince plan ve hesapla yerine konmuş. Ve sonrasında da yaşamın temel taşı elementler sırayla ortaya çıkmaya başlıyor. Ve sıra canlıların yaratılmasına geliyor. Başlangıç dönemlerinde denizlerdeki ilkel çorbada yüksek voltajlı yıldırımlar sayesinde aminoasitler oluşmasaydı hiçbir canlı ortaya çıkmazdı. Çünkü aminoasitler proteinlerin temel taşıdır. Ve protein barındırmayan hiçbir canlı da yoktur yeryüzünde. 1953'de yapılmış olan "Miller-Urey Deneyi"nden anlıyoruz ki, ilkel çorbadaki maddeler yüksek voltaj altında otomatik olarak aminoasitleri ortaya

çıkarmak özelliklerle donanmışlar. Daha incelikli yapılacak deneylerde, bu ilkel çorbada basit yapı proteinlerin ve DNA'ların da kendiliğinden sentezlendiğini ve en ilkel şekliyle de olsa canlılığın başladığını görmekte gecikmeyeceğiz sanıyorum.

****Ancak protein denince hemen geçiştirivermememiz, üzerinde mutlaka ciddiyetle durmamız gerekir. Örneğin kanımızdaki 574 aminoasitten oluşan proteine kısaca bakınca görüyoruz ki, 20 çeşit aminoasit belirli bir dizilim içinde bu proteini oluşturmaktadır. Bir tek yerde bile bu dizilimde aksaklık olursa, mutlaka olumsuz bir durumla karşılaşırız. Örneğin, soydan gelen bir kan hastalığında 573 dizilim doğru olduğu halde, sadece 6. sırada Valin aminoasidi olması gerekirken, yanlışlıkla Glutamik asit bulunduğundan vahim sonuçlarla karşılaşılır. Alyuvarlar birbirine yapışır ve kılcal damarları tıkar. Basit bir canlı hücresinde bile, hepsi farklı yapıda 200'den fazla protein birbirleriyle ahenkli bir düzende iş görmektedirler. Matematikçiler olasılık hesapları yaptılar. Hemoglobin gibi bir proteinin kendiliğinden oluşması için, dünyanın şimdiki yaşının yanına 161 tane sıfır koyarak elde edilecek hayal ötesi bir yıl geçmesi gerekmektedir.**

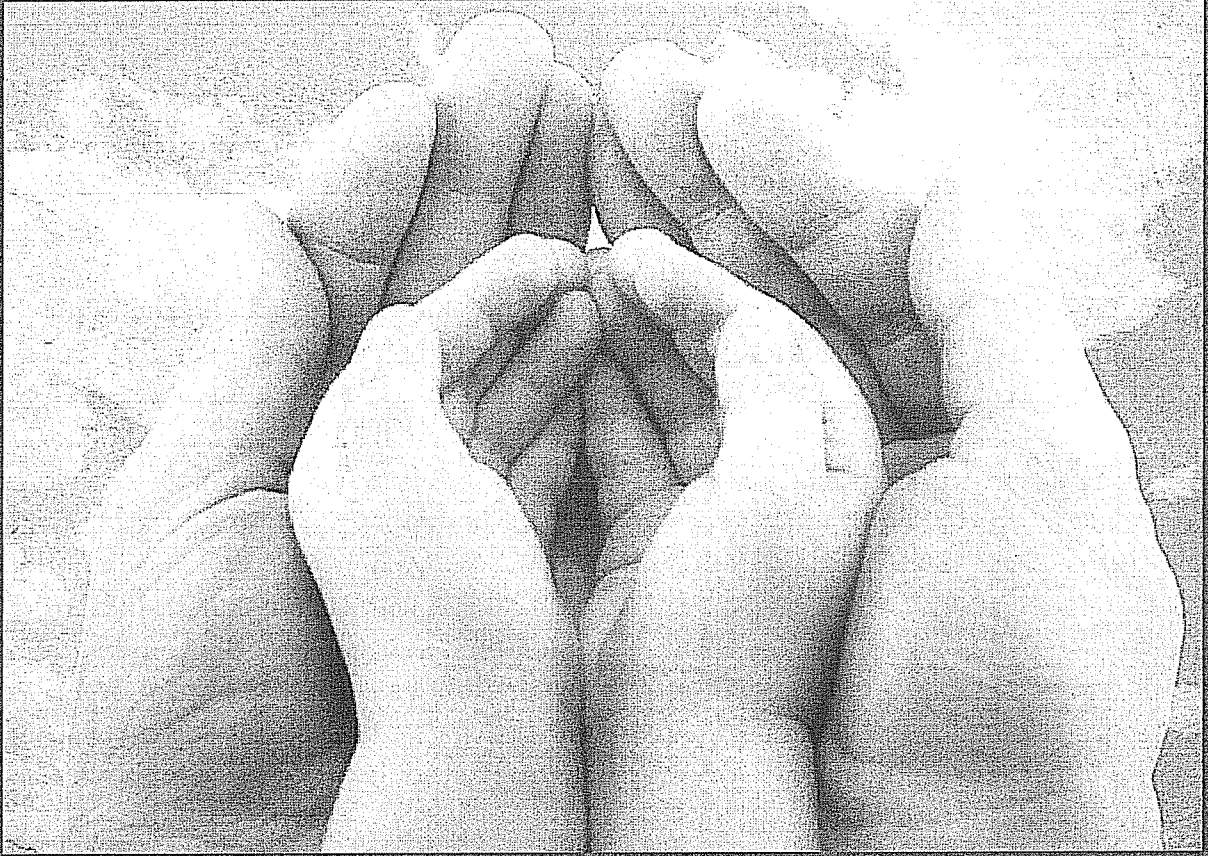
Anlaşıyor ki, ilkel çorbada madde, hayatın temel taşlarını ve en ilkel canlıyı otomatik olarak oluştursa bile iş orada tamamlanıp bitmiş olmuyor. Bu yapı taşlarını bir araya getirerek onlar-

dan belli özellikler taşıyan bir hücrenin meydana getirilmesi için bilinçli, bilgili ve hüner sahibi ellerin işe el atması kaçınılmaz görünmektedir.

Nitekim Prof. Ali Demirsoy çok yaralandığım 900 sayfalık "Kalıtım ve Evrim" kitabının 79. sayfasında; ilkel canlılar ile çok organize olmuş, gelişmiş hücreler arasındaki evrimsel boşluktan şöyle söz etmektedir:

"Evrimde açıklanması en zor kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Tek hücreliler ve çok hücreliler bu karmaşık yapıyı tümüyle taşırlar. Herhangi bir şekilde daha basit yapı organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur. Son zamanlardaki varsayım şudur: Karmaşık hücreler hiçbir zaman ilkel hücrelerden evrimsel süreç içerisinde gelişerek meydana gelmemiştir. Bir evrimsel sıçrama meydana gelmiştir. Yani ilkel hücrelerden geçiş formu olmaksızın gelişmiş hücreler meydana gelmiştir."

Sayın profesörün yukarıdaki sözlerinden anlaşıyor ki, insan bir yana, gelişmiş tek hücrenin bile kendiliğinden oluşması plan ve akıl sahibi eller işe karışmadan açıklanamamaktadır.

Tanrı Yanılgısı

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Bu sayıdan itibaren, tanınmış İngiliz profesörü Richard Dawkins'in 2006'da "The God Delusion" ismiyle yayımladığı; bir yıl sonra da Kuzey Yayınlarınca "Tanrı Yanılgısı" adıyla dilimize kazandırılan, ateizmi (tanrı tanımazlığı) savunan kitabında katıldığım ve reddettiğim fikirler üzerinde duracağım. Ayrıca kitapta anlatılanların bana düşündürdüklerini de sizlerle paylaşacağımdan yazılarım birkaç sayı sürecek.

TARTIŞMA SÖZLE OLUR SİLAHLA DEĞİL

İki yıldır dergimizde Tanrı İnancı konusunu incelemiş, inancımın temellerini üç ana başlık altında sunmuştum:

1- Evrende madde ve canlılardaki büyük düzen

2- Dinler ve peygamberler aracılığıyla gelen bilgilerin insanüstü karakterde olması.

3- Bizzat tanık olduğumuz ve dünya çapındaki bilim adamlarınca gerçekleştirilmiş olan parapsikolojik büyük ruhsal deneyler.

Bu sayıdan itibaren, tanınmış İngiliz profesörü Richard Dawkins'in 2006'da "The God Delusion" ismiyle yayınladığı; bir yıl sonra da Kuzey Yayınları'na "Tanrı Yanılgısı" adıyla dilimize kazandırılan, ateizmi (tanrı tanımazlığı) savunan kitabında katıldığım ve reddettiğim fikirler üzerinde duracağım. Ayrıca kitapta anlatılanların bana düşündürdüklerini de sizlerle paylaşacağımdan yazılarım birkaç sayı sürecek.

Etolog (hayvan davranışlarını inceleyen bilgin) ve evrimci biyolog Richard Dawkins Oxford Üniversitesinde 13 yıl profesörlük yaptıktan sonra 2008'de emekliye ayrıldı. Ama onun asıl şöhreti henüz genç sayılacak yaşlarında 1976 yılında yayınladığı "The Selfish Gene" kitabıyla başladı. Ve geçtiğimiz yıllarda "Gen Bencildir" adıyla Tübitak tarafından çevirisi yapıldı. Bu kitaptan sonra da Dawkins peş peşe yayınladığı eser-

lerle şöhretini pekiştirdi. Hepsinde de Darwin çizgisinde değişik canlı türlerinin birbirinden ve kendiliğinden oluştuğunu savundu. Onu asıl zirveye yükselten 2006'daki "The God Delusion" oldu. 31 dilde milyonlarca okuyucuya ulaşan, Türkçesi de birçok baskı yapan bu kitaptan sonra; esasen İngiltere'de TV belgeselleriyle çok kişinin yakından tanıdığı Dawkins, dünyanın en önde gelen düşünürleri arasında yerini aldı. Tabii yanısıra dine sınıksız bağlı pek çoklarının nefretini de... Bu nedenle bu yazımda kitabın ana konusuna fazla girmeyecek; karşıt fikirlere tutucu dindarların her yerde nasıl kin ve düşmanlıkla cevap verdiklerinin örnekleri üzerinde duracağım. Uygur sandığımız batı dünyasında bile bu böyle.

Tahmin edeceğiniz gibi ülkemizde de Kuzey Yayınlarının sahibi Erol Karaslan'a şikâyet üzerine: "Halkı kin ve düşmanlığa tahrikten" dava açıldı. Neyse ki, "Düşünce Özgürlüğü" kararıyla beraat ettiğinden dolayı kitaptan mahrum kalmadık. Karşıtları olmadan hiçbir düşüncenin gelişemeyeceğini, güdük kalmaya, kısırlığa mahkûm olacağını tam olarak benimserseniz, bu tür şikâyetlerle zamanımızı böyle boşa harcamayız. Unutmayalım ki Tanrı, İblisi, şeytanı bile hızlı gelişmemiz için varet-ti.

DİN'LER.. DİN'LER.. DİN'LER...

10 bölümden oluşan kitabın "Tanrı neredeyse kesin olarak neden yoktur"

bölümü hariç diğerlerinde hemen hemen sadece dinlerin geçmişte, günümüzde insanlara verdiği zararlar ve kutsal kitaplardaki akla, mantığa ve ahlâka aykırı mesajlar üzerinde durulmuş. Kitabın onda dokuzunu oluşturan bu sayfalardaki yazarın tenkitlerinin pek çoğuna katılıyorum ama eksik incelemeleri nedeniyle peygamberler ve kutsal kitaplar hakkında yaptığı yorumlardaki yanlışları da epeyce çok. Bütün bunlar üzerinde yeterince duracağız. Ama öncelikle tanrıtanımazlara, din eleştirmenlerine ve komünistlere yapılan kitaptaki sövgüler, hakaretler ve tehditlerden bazı alıntılar yapacağım. Ve yurdumuzda geçmişte bir dini gazetede yapılan bu türlü bir yayın ve hemen günü gününe öldürülen, yaralanan gençlerin, o kanlı pazarın acı anısını sizlerle tekrar paylaşacağım. Ama asıl değinmek istediğim konu bunlar değil. "Seni gidi Allahsız, imansız, kafir diye!.." peşin peşin damgalaya geldiğimiz kişilerin; kendileri bile farkında olmasalar, gerçekte belki de hepimizden fazla inanç sahibi olabilecekleri üzerinde durmak benim için çok daha önemli. Gerçek inancın ölçütü, ağızdan çıkan sözler mi, yoksa davranışlar mı? Bunu çok geçmiş yıllardaki bir soruma rehber varlığın verdiği cevaptan net olarak anlayacağız.

"SENİ DELİK DEŞİK ETMEK İSTERDİM!.."

ABD'de ateizmi savunan bir filmin yazarı ve yönetmenine Internet yoluyla

gönderilen "Biz kahkaha atarken sen yan" başlıklı Aralık 2005 tarihli mektuptan bazı satırlar: "Elime bir bıçak alıp seni delik deşik etmek isterdim. Ve organların gözümün önünde yere saçılırken sevinç çılgınlıkları atardım. Bir gün benim gibi olan diğerlerinin buna benzer eylemler sergilemekten haz duyacağımız kutsal bir savaşın fitilini ateşlemek üzeresin." (S:200)

Bu da Dinden Kurtuluş Vakfı'nın dergi başyazarına: "Şeytana tapan pislikler! Lütfen ölün ve cehenneme gidin.... Hey ahbap, bu din özgürlüğü dediğiniz şey bir halta benzemiyor. Bu yüzden sizi...ler ve lezbolar tedbiri elden bırakmayın ve nerelerde dolaştığınıza dikkat edin. Çünkü Tanrı sizi her zaman görüyor. Eğer bu ülkenin kurulmasına sebep olan temelleri ve bu ülkeyi sevmiyorsanız s... olup gidin cehenneme kadar yolunuz var. Sessizce çekip gitmeyeceğiz. Eğer gelecekte şiddet uygulamaya ihtiyaç duyarsak buna siz sebep olmuş olacaksınız. Tüfeğimi doldurdum bile." (S:202)

Dawkins, köktendincilerin çok bol olduğu ABD'de yaşamadığına şükretmekle beraber, kendisinin de bu kadar kana susamış olmamakla beraber, ağır tenkitlerden kurtulamadığından şöyle yakınır:

"Belki de ben Amerika'da yaşamadığım için bana gönderilen öfke mektupları yukarıdakilerle tamamen aynı nitelikte değildir. Ancak elbette

Hristiyanlığın kurucusunun dikkate değer merhametini de yansıtmadıkları aşikârdır. Aşağıdaki bir İngiliz tıp doktorundan gelen 2005 Mayıs tarihli mektup açıkça kin dolu olmasının yanında edepsiz demenin hafif kalacağı bir üslûpla bana saldırıyor:

'Kitaplarınız, Oxford'daki itibarınız, hayatta sevdiğiniz her şey ve şu zamana kadarki tüm başarılarınız boşunaymış... Ayrıca sizin dünya görüşünüz insanları endişeye, uyuşturucu bağımlılığına, şiddete, nihilizme, hedonizme ve üçüncü dünya savaşına sürükler... Boşandınız mı? Yapayalnız mısınız? Gay misiniz? Sizin gibiler asla mutlu olmamışlardır, aksi halde mutluluğun ya da hiçbir şeyin anlamı olmadığı gibi düşüncelerinizi ispatlamaya çalışmakta bu kadar diretmezsiniz.' (S:203)

KANLI PAZAR

Hakaretler, tehditler ne yazık ki her zaman satırlarda donup kalmıyor. Akabinde nice kanlar, gözyaşları sel gibi akmakta gecikmiyor. 16 Şubat 1969'da

ABD 6. filosunu protesto etmek için Taksim Meydanında toplanan solcu gençler; Dolmabahçe Cami'sinde kuyunlarında sopalarla sabah namazını kılan bir grup tarafından tekbirlerle saldırıya uğramışlardı. İki genç öldürülmüş, birçoğu da yaralanmıştı, bu insafsızların eliyle. Yıllar sonra kendisi de imam-hatip mezunu bir dini bütün olan Ahmet Hakan; o günü ve kışkırtıcılarını 28 Kasım 2007'de Hürriyet Gazetesindeki yazısında bakınız nasıl lânetliyordu:

"Eğer yaşam elverseydi o Pazar günü kalbim 6. filo için değil, 6. filoyu protesto eden solcu gençler için atardı. Bugünlerde Deniz Gezmiş ve arkadaşlarına ağız dolusu küfürler yağdıran Mehmet Şevket Eygi gibilerin, o günlerde din-iman adına yaptıkları propagandanın ve kışkırtmanın etkisi altına girip galeyana gelmezdim... Aklımın erdiği andan itibaren orada olmadığım halde, orada olup bitenler nedeniyle suçluluk duydum. Ne zaman o kanlı Pazar gününden söz açılrsa yüzüm kızarırdı..."

Ahmet Hakan'ın Taksim'deki o kanlı pazardan İslâm adına utanç duyarak büyük bir vicdan azabıyla Mehmet Şevket Eygi'yi suçlaması boşuna değildi. Çünkü 16 Şubat 1969'un yani o kanlı günün sabahında, Mehmet Şevket Eygi'nin yurtdışından gönderdiği "Cihad Hazır Olunuz" başlıklı Bugün Gazetesinde yayınlanan köşe yazısında ki şu satırları onu kışkırtıcılıkla suçlamasına neden olan:

"...Stalin ve benzeri Deccaller'in piçleri olan kızıl veletler sokaklara dökülüp, Türkiye'yi yıkmak isterlerse bütün Müslümanları karşılarında bulmalıdırlar.

Ey Müslümanlar, ey Müslümanlar! İmanınız tehlikede, dininiz tehlikede, Kur'anınız tehlikede, camiler tehlikede... Din-iman elden gidecek. Kalkın ehli İslâm davranın... İnşallah kızıl kâfirlerin, Deccal uşağı dinsizlerin tepelerine birer intihar uçağı gibi ineceğiz..."

SAĞDUYUNUN SESİ

Tozun toprağın, sap ile samanın birbirine karıştığı o zor günlerde, Müslümanlar arasında sağduyunun sesini, dinleyenleri az da olsa, gerçek bir mümin felsefe doçenti Nurettin Topçu dile getiriyordu. Hem de ne sağa ne sola yalpalanmadan, Fatiha sûresindeki sıratı müstakimden (doğru yoldan) ayrılmadan. İşte onun her dönem için geçerli olacak düşünceleri:

"Milletin dertlerini bir tarafa bırakarak, komünizmi boğazlayacağız diye yapılan çırpınmalar vehim avcılığından ileri gidemez... Gençliğin kalbine yaklaşıp da, onu dikkatle yoklamayan, sade kin tohumları serpip tehdit silahı kullananların, gençliğe ve bu vatanın geleceğine ihanet ettiklerine kaniyim... Bizim ahlâkımız hürmet, hizmet ve merhamet prensiplerini kendinde birleştiren aşk ahlâkıdır... Bilimin, sanatın, ahlâkın ve hepsinin gayesinde âşkın âşıkları olmayı ideal edinecek bir nesil yetiştirmeliyiz." (Ahlâk Nizamı önsöz)

Ve o kanlı pazarı izleyen Mart 1969'da Sevgi Dünyası'nda Taksim'de oturduğu için kanlı olayların tanığı olan arkadaşımız, aynen Nurettin Topçu gibi yüreğinin yangınıni şu satırlarla dile getiriyordu:

"....Burası birkaç yüzyıl öncesinin bir savaş meydanı değildi. Bu devir, insanların sadece ellerindeki topuz ve kılıçlara güvendikleri, hakların zorla alındığı devir de değildi. Ve bu insanlar aynı atadan, aynı ırktan, aynı kandan gelme dünyada birbirlerine en yakın olmaları icabeden yurttaşlardı. Belki de biri diğerinin komşusu veya uzaktan akrabası idi. "...Evet kardeş kardeşi vurmuştu işte Taksim Meydanında." Arkadaşımız rehber varlığın aşağıdaki sözleriyle bitirmişti yazısını:

"O size severek yarattı. Elbet ki huzurunuzu ister. Ama siz kendi ayağınızla şer yolunda giden-

siniz. Ama siz birbirinizin gözünü çıkarırsınız. Ama siz birbirinizin kuyusunu kazarsınız. Görmüyor musunuz, görmüyor musunuz ki, O yalnız veriyor, O yalnız seviyor, O yalnız yaratıyor!.. Siz, neden, niçin yok etmek için ve yok olmak için uğraşıyorsunuz?!..

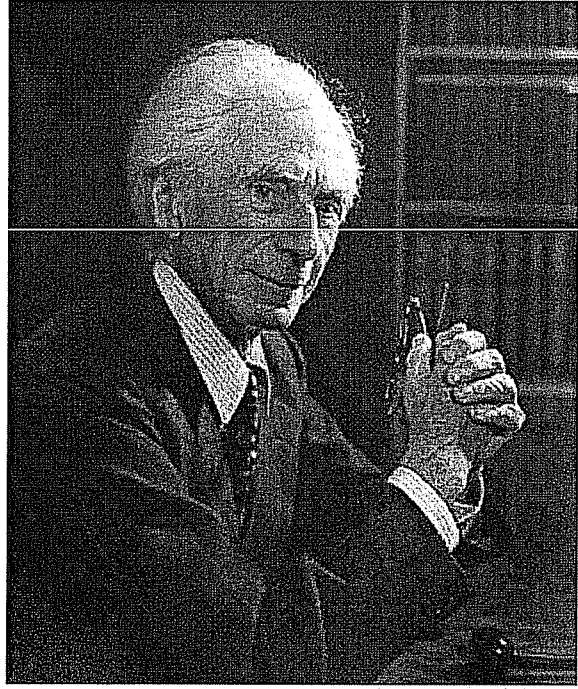
Ve hâlâ neden ayrı ayrısınız? Ve hâlâ niçin birbirinize yüzünüz dönük? Ve hâlâ niçin kan kusmadasınız? Ve hâlâ niçin aslınızı inkâr ediyorsunuz?"

KİM ALLAHLI, KİM ALLAHSIZ?

Çok önceki yıllarda topluca yaptığımız bir celsede rehber varlığa Bertrand Russell hakkında bir soru yöneltmiştim.

Neden Bertrand Russell?

1950'li 60'lı yıllarda İngilizlerin büyük filozof, matematikçi ve düşünürü Bertrand Russell başta olmak üzere, birçok aydın insanın bitip tükenmeyen barış çabaları ve nükleer tehlikeye karşı uyarıları olmasaydı, belki bir çoğumuz bir atom savaşının kurbanları olacak ve bugünleri göremeyecektik. İki büyük nükleer güç ABD ve Sovyet Rusya arasındaki 1962 Küba Krizinin kazasız belâsız atlatılmasında mutlaka o düşünürlerin önceki gayretlerinin büyük katkısı olmuştur. Eğer savaş çıksaydı

ülkemiz bir numaralı hedefti. Küba'ya karşı bir misilleme olarak Sovyetlerin Ankara veya İstanbul'a atom bombası atması durumunda alınacak sivil savunma tedbirlerini planlamak için İnönü hükümeti bütün gecesini vermişti.

Russell'a teşekkür ve minnetimiz sadece bundan ibaret değildi. Değişik konularda yayınladığı kitapları hepimize geniş düşünce ufukları açmıştı. Bunca hayırlarına rağmen kendisi Tanrıya inançsızlığı en azından agnostikliği (bilinemezliği) savunuyordu kitaplarında. Ayrıca papazlarla radyo tartışmalarında da bu düşüncelerini kamuoyuyla açıkça paylaşıyordu. O günlerde Tanrı inancının önemi hakkında yoğun bilgiler veren rehber varlığa bu ikilemi aydınlatması için soru yöneltmiştim. Soru ve cevabı aynen aktarıyorum:

Soru - Uzun uzun düşündüğü ve menfaat kaygısı olmadığı halde inanmayanlar, buna rağmen insanlara çok faydalı olanlar var, Bertrand Russell gibi. Bunun nedenlerini lütfeder misiniz?

Cevap - Onların inanmayalardan olduğunu nereden biliyorsunuz? Söyledikleri sözlere değil, YAPTIKLARI HAREKETLERE bakınız.

İnancın ölçütünün sözler değil; iyilik, doğruluk, çalışma, bilgi ve hepsini içine alan sevgi dolu davranışlar, eylemler olduğu bu cevapta açıkça ortaya konuyordu.

Dünyaya tek defa gelip gidiyor değiliz ki... Geçmiş yaşamlarımızda ruhumuzun kazandıkları kaybolmaz, gelecek hayatlarımızda tüm davranışlarımıza yön verir. Şimdi dilleri ile inançsızlığı savunan kişiler mutlaka önceki yaşamlarından birinde Tanrı inancını gönüllerine tam benimsetmiş olmalı ki, davranışları hep hayırda oluyor. Onları peşin hükümlerle kâfirlikle suçlayacağımıza davranışlarına bakmak en doğrusu. Kendi özeleştirimizi yaparken de en büyük ölçütümüz bence bu olmalı.

Sözü "Tanrı Yanılgısı" kitabının yazarına getirmek istiyorum. Her türlü tenkit, itham ve tehdidi göze alarak saygısızlık etmeden inançsızlığının

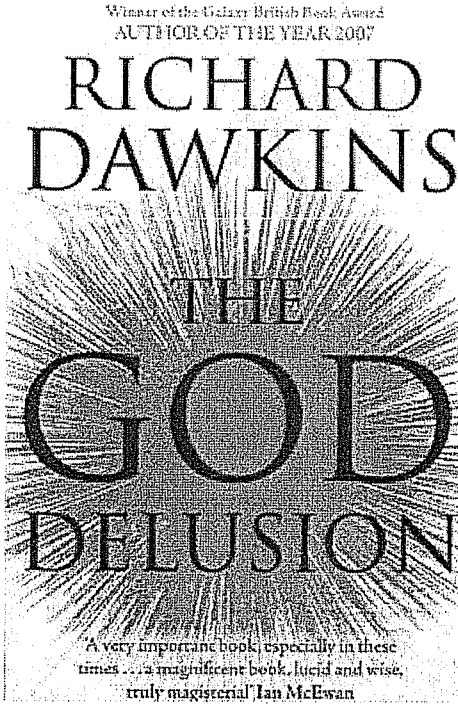

nedenlerini açıkça ortaya koymasında ayıplanacak ne var?

Onu yakından tanıyan, geçmiş yazılarımda tanıtımını yaptığım "Tanrının Öyküsü" kitabının yazarı Robert Winston 404. sayfada bakınız ne diyor:

"Profesör Dawkins'i birçok sebepten ötürü takdir ederim. O son derece insancıl biridir. Ve bu onu eleştiren dindar insanlar tarafından bazen unutulmaktadır. Dawkins aynı zamanda yaşayan en büyük düşünürlerden biridir."

Ayrıca Dawkins'in insancıl, hümanist bir insan olduğunu "İngiliz Hümanist

Birliği'nin başkan yardımcılığını da biliyoruz.

En iyisi onu da sözleri ile değil, davranışları ile değerlendirelim. Sözlerine sözlerle cevap verelim; kötülerle ve tehditlerle değil. Gelecek yazılarımızda da biz bunu yapacağız.

GÖREVİMİZ: AYDINLANMA VE AYDINLATMA...

Ama Amerika'daki pek çok şeyden habersiz ezici çoğunluk onu bu ölçülere göre nasıl değerlendirebilir, onlardan bunu nasıl bekleyebiliriz ki?!

İşte kitabının 319. sayfasında Amerika'daki dinsel bilgi cahilliğini apaçık gözler önüne seren bir kamuoyu araştırmasının çarpıcı sonuçları.

Katolik ve Protestanların dörtte üçü Tevrat'tan bir peygamber adı bile söyleyememişler. Üçte ikisinden fazlası da dağdaki vaazı da kimin verdiğini bile bilmiyor. Hatırı sayılır miktarda insan Musa'yı, İsa'nın 12 havarisinden biri sanıyor.

Görülüyor ki "Doğru Yaşam Bilgileri" ile davranan ve olayları değerlendirenler dünyamızda ne yazık ki çok azınlıkta. Pes mi edeceğiz bu durumda hem de dünyamız açlığa susuzluğa yok oluşa dört nala giderken.

Rehber varlığın :

"Sesimiz duyulmayacak, sözümüz dinlenmeyecek diye korkunuz varsa, siz sesinizi kullanmasını, söz söylemesini henüz bilmiyorsunuz demektir. Doğru söz, en küçük sesle bile söylene, bir anda her yana ulaşır. Doğru söyleyeceğiniz, sizin için en güzel ulaştırıcıdır, öyle biliniz."

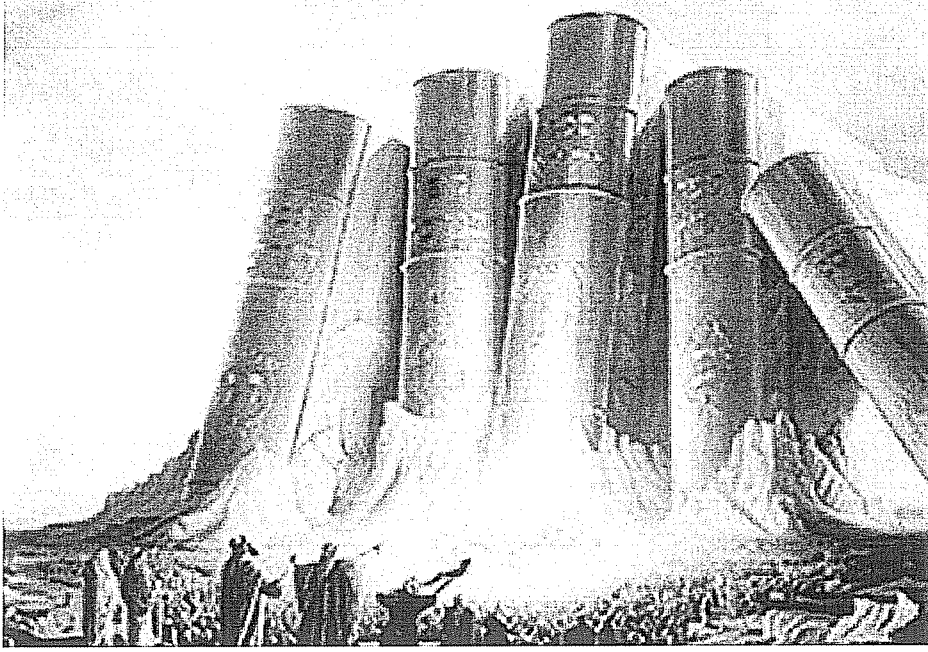
Öğüdünün ışığında bıkmadan usanmadan: Aydınlanacağız, aydınlanacağız, aydınlanacağız...Ve yeterli hale gelince, uçsuz bucaksız deryalarda kardeşlerimiz yollarını şaşırmasınlar diye deniz fenerleri gibi aydınlatacağız, aydınlatacağız, aydınlatacağız...

Tek çaremiz bu!..

Gelecek sayıda:

Dinler Tanrı inancımızı Azaltıyor mu?

Tanrı Yanılgısı - II

Dinler Tanrı İnancımızı Azaltıyor mu?

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Geçen sayımızda 1941 doğumlu tanınmış İngiliz profesörü etolog ve evrimci biyolog Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı" kitabının incelemesine başlamıştık. Kitapta anlatılanların bana düşündürdüklerini de sizlerle paylaşacağımdan, ilk yazımda daha çok, bütün dünyada kötendincilerin kendilerine ters gelen düşüncelere nasıl kin, nefret ve silahla cevap verdikleri üzerinde durmuştum. Bu konuda kitaptan alıntıladığım şiddet örneklerinin yanı sıra; ülkemizde yaşadığımız toplu cinayetlerin, dinsel söylemlerle nasıl tezgâhlandığının geçmiş yıllardaki çarpıcı bir örneğini sizlere aktarmıştım. Ama asıl üzerinde durduğum ve ısrarla altını çizdiğim gerçek, bütün bunlardan çok daha önemliydi. Tanrı inancının esas ölçütünün sözler değil, davranışlar olduğu gerçeği.

DOĞRU VE DÜRÜST İSEN İNANIYORSUN DEMEKTİR!..

Geçen sayımızda 1941 doğumlu tanınmış İngiliz profesörü etolog ve evrimci biyolog Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı" kitabının incelemesine başlamıştık. Kitapta anlatılanların bana düşündürdüklerini de sizlerle paylaşacağımdan, ilk yazımda daha çok, bütün dünyada kötendincilerin kendilerine ters gelen düşüncelere nasıl kin, nefret ve silahla cevap verdikleri üzerinde durmuştum. Bu konuda kitaptan alıntıladığım şiddet örneklerinin yanısıra; ülkemizde yaşadığımız toplu cinayetlerin, dinsel söylemlerle nasıl tezgâhlandığının geçmiş yıllardaki çarpıcı bir örneğini sizlere aktarmıştım. Ama asıl üzerinde durduğum ve ısrarla altını çizdiğim gerçek, bütün bunlardan çok daha önemliydi. Tanrı inancının esas ölçütünün sözler değil, davranışlar olduğu gerçeği. Dünyaya tek defa gelip gitmediğimizden, geçmiş hayatlarında inançlarını zirveye vardırmış ve bunu davranışlarıyla kanıtlamış insanlar, bu yaşamlarında da yine doğru yolun yolcusu olmaktan bir an geri durmazlar. Akılları onlara ne söylerse söylesin, dilleri ile inançsızlıklarını sürekli tekrarlasalar bile; iyilikten, doğruluktan, çalışmaktan, bilgiden ve sevgiden ayrı yaşayamazlar. Çünkü ruhun kazandıkları kaybolmaz. Her yaşamda davranışlarımıza mutlaka kendi damgasını basar. Öyleyse "ateist, komünist, dinsiz, Allahsız!.." diye sözlerine, yazılarına bakıp ağız dolusu küfürler, tehditler savurmadan önce; insanları davranışları

ile değerlendirmemiz en büyük ölçümüz olmalı. Öyle ya, kendileri bile bilmesee hepimizden daha inançlı olanlar onlardır belki de!..

"Tanrı Yanılgısı" kitabı on bölümden oluşuyor. "Tanrı Kesin Olarak Neden Yoktur" başlıklı bölümü hariç, diğer 9 bölüm neredeyse musevi ve hristiyan dinlerinin tenkitleriyle dolu. Öyle anlaşıyor ki, yazarın Tanrı inancını azaltan en büyük etken, bu dinlerin kutsal kitaplarındaki yanlışlar, ahlâk dışı öğütler, başta din kurucuları olmak üzere, dindarların yüzyıllar boyu sergileyegeldikleri edep dışı davranışlar, zûlûmler, savaşlar!..

Kitabın omurgasını oluşturan, onda dokuzunu kaplayan ve pek çok aydın kişinin de benzer düşünceler ileri sürdükleri bu din konusu üzerinde elbette uzunca duracağız. Paylaştığımız ve karşı geldiğimiz fikirler olacak şüphesiz. Ama suçlamaların, aşağılamaların yanına bile yaklaşmayacağız. Amacımız üzüm yemek bağcı dövmek değil. Aydınlanmak ve aydınlatmak sadece...

İşe önce kutsal kitap eleştirileriyle başlamak en doğrusu olacak. Çünkü her şeyin temeli bunlarda.

TEVRAT VE İNCİL, KURAN GİBİ DEĞİL

Müslüman bir ülkede yaşadığımız için kutsal kitap denince bizlerin aklına hemen Kuran'ın gelmesi gayet doğal. Tanrı Yanılgısı'nın yazarı bir İngiliz

olduğundan, doğruluğuna ve ahlâkîliğine asla güvenmediğini örnekleriyle sayfalar boyunca aktardığı âyetler, bizim Tevrat ve İncil olarak bildiğimiz, Musevi ve Hristiyan kutsal kitaplarından alınma. Kuranla hiçbir ilgisi yok. Batıda islâm denince birçoklarının aklına Bin Ladin, Humeyni, El Kaide, Taliban gibi isimler geldiğinden ve 1400 yıllık islâm kültüründen habersiz olduklarından, Kuran eleştirisi yapacak hiçbir birikimleri zaten yok.

Musevi ve Hristiyan kutsal kitaplarından yani Tevrat Ve İncil'den söz edince, aklımıza Kuran benzeri doğrudan Tanrı katından vahiyyle alınmış âyetlerin gelmesi de gayet doğal. Ama gerçek asla böyle değil. Musevilerin "Eski Ahit" diye adlandırılan kutsal metinlerinde peygamberlerin vahiyyle aldıkları bilgilerden başka insanlar tarafından yazılmış pek çok tarihi olay da metinlere eklenmiş. Böylece 39 ayrı kitaba ulaşılmış ve hepsine birden "Kutsal Kitap" adı verilmiş.

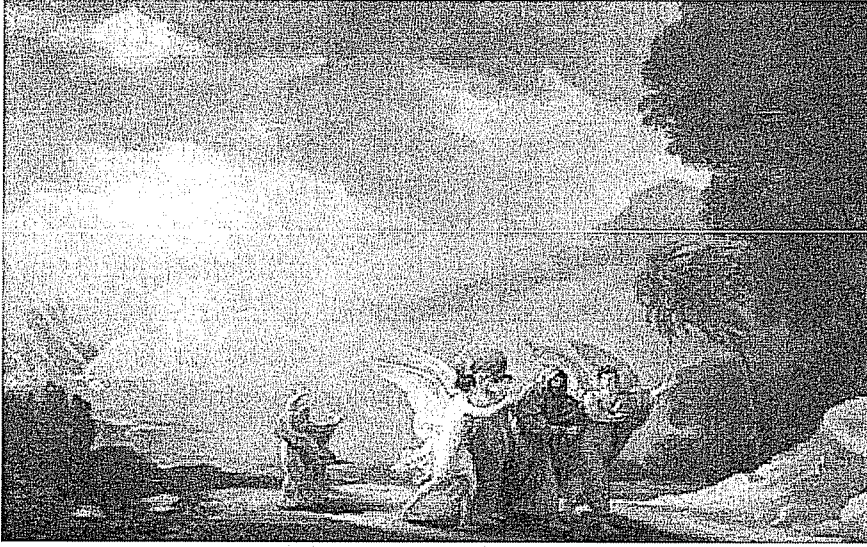
Hristiyanların "Yeni Ahit" diye adlandırdıkları da öyle. En erken İsa'dan 90 sene sonra kaleme alınan Matta, Markos, Luka, Yuhanna İncili diye adlandırılan ve İsa'nın yaşamını anlatan 4 kitaptan başka; "Resûllerin (Havarilerin) İşleri", mektupları ve "Yuhananın Vahyi" hepsi biraraya getirilerek oluşturulan 27 kitaba toptan "Yeni Ahit" veya "İncil" denmiş. Müslümanların Hz. Muhammedin doğrudan vahiy ile aldıklarına "Kuran"; kendi söz ve davranışlarına "Hadis" ismi verilerek

ikisinin kesinlikle birbirinden ayrılmasına özen gösterdiklerini biliyoruz. Tevrat ve İncil'in derlenmesinde bu çok önemli ayrımın asla yapılmamış olduğunu esefle görmekteyiz. Sonuçta kutsal metinler arasında, birbirine taban taban zıt hükümlere, hattâ matematiksel, sayısal tutarsızlıklara sık sık rastlamamız da gayet doğal. İleride sırası gelince bunlar üzerinde kısaca duracağız.

KUTSAL KİTAPLARDAKİ BAZI ÂYETLER NE KADAR DOĞRU NE KADAR AHLÂKÎ?

Richard Dawkins kitabında kutsal metinlerden akla ve ahlâka aykırı pek çok âyet üzerinde sayfalar boyunca söz etmiş. Bunlardan az bir kısmını aynen alıntılıyorum. Sonraki yazımda bunlara 2 âyet de ben ekleyeceğim. Bu âyetleri sıraladıktan sonra, yazarın bunlar üzerindeki yorumlarını ve itirazlarını kısaca aktaracağım. Sonraki yazılarımda batı dünyasında yüzyıllar boyunca yapılan kutsal kitap eleştirilerinden, özellikle 19.yüzyıldaki "Kutsal Kitabın Yüksek Eleştirisi" denilen dönemden kısa bilgiler aktaracağım. Yazarın katılmadığım düşünceleri sonraki yazılarımda konusu olacaktır. İşte yazarın kutsal kitaplarda ahlâk dışı diye tanımladığı bazı âyetler:

(Hz. İbrahim'in yeğeni Lût peygamber, görev yaptığı ülkede Sodom Gomora'da eşcinselliğin toplumsal bir adet olmasının ve her türlü kötülüğün doğal karşılanması önüne geçemez. Ve şehrin ilâhi bir emirle çıldırtıcı bir

ses ve yağmur gibi yağan taşlarla yokolmasından önce Tanrı'dan aldığı bir haberle 2 kızı ile birlikte şehirden uzaklaşır.)

*"Ve Lût Tsoar'dan çıkıp dağda oturdu. İki kızı onunla beraberdi.... Ve büyük kızı küçüğüne dedi. Babamız kocamıştır ve bütün dünyanın yoluna göre yanımıza girmek için memlekette erkek yoktur. Gel babamıza şarap içirelim ve babamızdan neslini yaşatmak için onunla yatalım. Ve o gecede babalarına şarap içirdiler. Ve büyük kız girip babasıyla yattı.... Ve vaki oldu ki, ertesi gün büyük kız küçüğüne dedi. İşte dün gece babamla yattım bu gece de ona şarap içirelim ve onunla yat.... Ve küçük kız kalkıp onunla yattı. Ve Lût onlarla yattığını bilmedi. Lût'un iki kızı böylece babalarından gebe kaldılar. Ve büyük kız bir oğul doğurdu ve Moab ismini verdi. O Moablıların atası oldu. Ve küçük kız da bir oğul doğurdu adını Ben-Ammi koydu. O da Ammon oğullarının atasıdır." (Tekvin 19/ 30-38)

(Musa'dan 300 yıl sonra Musevilerden düşmanlarla savaşta çok cesaret ve yiğitlikler göstermiş olan ve zaman zaman da Tanrı'dan yol gösterici bilgiler alan Yeftah çok ama çok garip bir adakta bulunur Tanrıya. Eğer Ammon oğullarını ye-

nerse, evine döndüğünde kapıdan ilk çıkacak kişi Rab'be ait olacak. Yani onu öldürüp yakarak Allah'a kurban edecek. On emirden biri olan "Öldürmeyeceksin" emrine taban taban zıt bir emir ama kutsal kitapta aynen böyle anlatılıyor. Sonu ise yürek parçalayıcı. Kapıdan ilk çıkan çok sevdiği biricik kızı olmaz mı?.. Ama adak adaktır. Sonu aynen şöyle:)

*"Ve (kızı) babasına dedi. Bana şöyle yapılınsın. Beni iki ay bırak gideyim aşağı dağlara ineyim ve arkadaşlarımla beraber kızlığıma ağlayayım. Git dedi. Ve arkadaşlarıyla beraber gitti kızlığına ağladı. Ve vaki oldu ki, iki ay sonunda babasının yanına döndü. Ve adadığı adağa göre ona yaptı. Ve İsrail'de adet oldu. Her yıl kızlar Yeftah'ın kızı için yılda 4 gün yas tutmaya giderlerdi." (Hakimler 11/37-40)

*"Ve savaştan dönen yüzbaşılara binbaşılara karşı Musa öfkeleni. Ve onlara dedi. Bütün kadınları sağ mı bıraktınız?

.....Ve şimdi çocuklar arasındaki her erkeği öldürün ve erkeklerle yatmış olan her kadını öldürün. Ve erkeklerle yatmamış olan bütün kadın ve çocukları kendiniz için sağ bırakın." (Sayılar 31/ 14-18)

(Musa'ya bildirilen On emirden biri de Sebt (Cumartesi) günü dünya işleri için çalışmanın yasaklanmasıydı.)

*"Ve İsrailoğulları çölde iken Sebt gününde odun toplayan bir adam buldular. Ve onu Musa ile Harun'un ve bütün topluluğun önüne getirdiler. Ve onu hapsettiler. Ve Rab Musa'ya dedi: "O adam mutlaka öldürülecektir. Bütün topluluk ordugâhın dışarısında onu taşla taşılayacaktır." Ve adamı ordugâhın dışarısına çıkardılar ve Rabb'in Musa'ya emrettiği gibi taşılayıp öldürdüler." (Sayılar 15/ 32-36)

Kutsal kitap Tevrattan bu âyetleri aktaran Dawkins haklı olarak kalemini sivriltilir. Nasıl sivriltilmesin, kendini bilmeyecek kadar sarhoş olup iki kızından çocuk sahibi olan bir Lût peygamber nasıl bir ahlâk örneği olabilir ki? Hatta yazarımız kendini tutamayıp işi alaya dökerek: "Eğer bu bozuk aile Sodom'un en ahlâklı ailesi ise insan Tanrı'nın Sodom şehrini yerle bir etmesini anlayışla karşılayabilir."

Bir marifetmiş gibi düşmanlarını alt ederse kapıdan ilk çıkacak kişiyi Tanrı'ya kurban etme adağında bulunan birini bugün kime örnek diye gösterebi-

liriz? Ve hem de sırf adağı yerine gelsin diye biricik kızını boğazlayan birini?

Ya bütün evli kadınların öldürülmesini, Sebt gününde çalıştı diye zavallı oduncunun taşlanarak can vermesini emreden peygamber Musa'ya ne demeli?!.. Yazar yine haklı olarak: "Hayır, hayır" diye söylenir. "Musa çağdaş ahlâkçılar için iyi bir rol modeli olamaz."

Üstelik bu emri Musa Tanrı'dan aldığına göre, günümüz insanı böyle bir Tanrı'ya nasıl inanabilir?

Yazar: "Bütün bunlar sembolik ifadelerdir gerçeklerle ilgisi yoktur" diyenleri de aynen şöyle yanıtlar.

"Seçilmiş metinlerin birer gerçeklik değil aynen sembolik olarak yorumlanması gerektiğini iddia etseler de bundan kurtulamazlar. Ki bu onların en gözde taktikleridir. Hangi pasajların sembolik, hangilerinin gerçek olduğu hükmünü verirken kıstasımız ne olacak?" (S.233)

Gelecek sayıda Tevrat ve İncil'den aktaracağım, akıl ve mantıkla bağdaştırılması imkânsız iki âyet üzerindeki yorumlarımla konumuzu sürdüreceğiz.

Subscription price, Five Dollars Per Annum in Advance. Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Act of October 3, 1917.
Postpaid by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Copyright, 1930, by American Medical Association

Published by the AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Subscription orders, notices of change of address, notices of discontinuance, notices of
transfer of subscription, notices of assignment of subscription, notices of gift of subscription,
and notices of other matters relating to subscriptions, should be sent to the American Medical Association,
535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

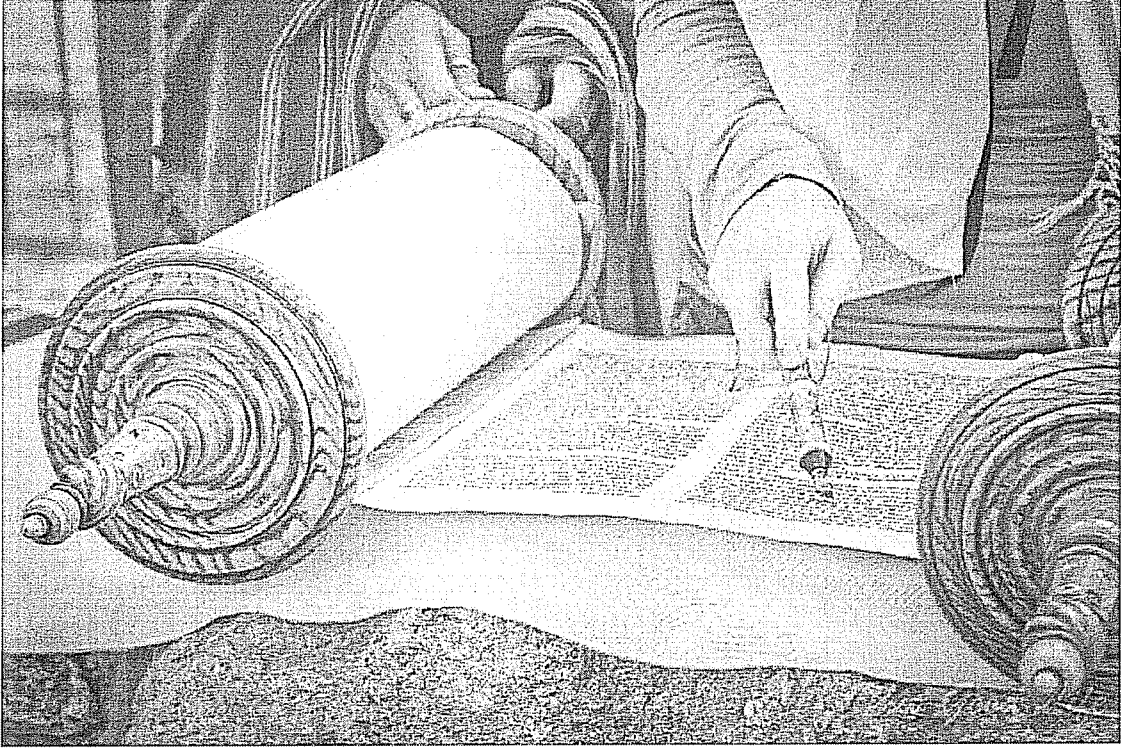
Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Act of October 3, 1917.
Postpaid by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Copyright, 1930, by American Medical Association

Published by the AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Subscription orders, notices of change of address, notices of discontinuance, notices of
transfer of subscription, notices of assignment of subscription, notices of gift of subscription,
and notices of other matters relating to subscriptions, should be sent to the American Medical Association,
535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Entered as Second-Class Matter, October 3, 1917. Postpaid at Special Rate of \$3.75 Per Annum.
Acceptance for mailing at Special Rate of Postage provided for in Act of October 3, 1917.
Postpaid by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Copyright, 1930, by American Medical Association

Published by the AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Subscription orders, notices of change of address, notices of discontinuance, notices of
transfer of subscription, notices of assignment of subscription, notices of gift of subscription,
and notices of other matters relating to subscriptions, should be sent to the American Medical Association,
535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Tanrı Yanılgısı - III

Tanrısah Vahye Kul Sözü Karışınca

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

"O zaman Rabbin Amorîleri İsrail oğullarının önünde teslim ettiğı gün Yeşu Rabbe söyledi ve İsrail'in gözü önünde dedi: 'Dur ey Güneş Gibeon üzerinde ve Ay sen Ayalon deresinde.' Ve millet düşmanlarından öç alıncaya kadar Güneş durdu ve Ay yerinde kaldı. Yaşar kitabında bu yazılmış değil midir? Ve Güneş göklerin ortasında durdu ve tam bir gün kadar batmakta acele etmedi."

(Yeşu 10/12-13)

TANRI GÜNEŞE "DUR" DEDİ

İngiliz evrimci biyolog Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı" kitabında Tevrat'ta akla ve ahlâka aykırı gördüğü bazı âyetlerin yorumları üzerinde durmuştuk. Şimdi de bunlara biri Tevrat diğeri İncil'den 2 âyet daha ekliyorum.

400 yıl kadar önce "dünya dönüyor" dediği için Papa'nın engizisyon mahkemesinden canını zor kurtaran Galile'yi Tevrat'taki bir âyetin zoraki yorumu ile dinden sapmış olmakla suçlamışlardı. Papalık'ın dünyanın değil, Güneşin dünya etrafında döndüğü sonucuna vardığı bu âyette aslında astronomiden değil, savaştan söz ediliyor. Acaba bu âyet düzmece mi diye hiç kafa yormadan yüzde yüz doğru sanılınca da, böyle gerçek dışı sonuçlara ulaşılması gayet doğal.

* "O zaman Rabbin Amorîleri İsrail oğullarının önünde teslim ettiği gün Yeşu Rabbe söyledi ve İsrail'in gözü önünde dedi: 'Dur ey Güneş Gibeon üzerinde ve Ay sen Ayalon deresinde.' Ve millet düşmanlarından öç alıncaya kadar Güneş durdu ve Ay yerinde kaldı. Yaşar kitabında bu yazılmış değil midir? Ve Güneş göklerin ortasında durdu ve tam bir gün kadar batmakta acele etmedi." (Yeşu 10/12-13)

Hız. Musa'nın ölümünden sonra İsrail oğullarıyla beraber Filistin'e yerleşen peygamber Yeşu'nun düşmanlarıyla yaptığı sayısız savaştan biri anlatılıyor yukarıdaki âyette. Savaşı kazanmak

üzere iken Güneş'in batarak karanlıkta düşmanlarının kaçıp kurtulmasını önlemek için peygamber, Tanrıdan o zamana kadar kimsenin cesaret etmediği bir dilekte bulunuyor. Güneş'in yerinde çakılı olarak bir süre daha durmasını ve aydınlıkta onların tümünü yoketmesine izin vermesini diliyor Yaradan'dan. Ve hayret, duası fazlasıyla onaylanıp hem Güneş hem de Ay bir gün boyunca hareketsiz oldukları yerde kalakalıyorlar.

Çok değil, biraz düşününce böyle bir şeyin asla olmadığını anlamamız çok kolay. Astronomi ve Güneş sisteminin dengesi gibi girift konulara hiç dalmadan, sadece tarihi gerçekler ışığında yanlıştın altını hemen çizebiliriz. Öyle ya, bütün dünyada Güneş öylesine yerinde çakılı durup, değişik coğrafyalarda yaşayan insanlar bulundukları yere göre bir türlü akşamı ya da sabahı bulamamışsa bunlar yüzyıllar boyunca her dilden yazılıp söylenmez mi hiç?... Efsanelerde, destanlarda, masallarda, anı kitaplarında böylesine bir olay nasıl hem de ballandıra ballandıra anlatılmadan atlanıp geçilebilir ki? Tevrat'tan başka hiçbir yerde Güneşin bir gün boyunca gökte asılı kaldığı yazılmadığına göre, âyetin bir abartı olarak oraya sonradan ekleniverdiğini düşünmemiz daha doğru olmaz mı? Ama din adamlarının yüzyıllar boyunca kutsal metinleri kelimesi kelimesine doğru kabul etmelerinden ve hattâ şimdi bile birçoklarının aynı iddiada bulunmalarından dolayı akıl sahipleri bu defa toptan tüm

kutsal metinlere kolayca sırtlarını dönüveriyorlar.

Tarihi gerçeklere aldırmadan âyeti doğru kabul edenler, basit bir akıl yürütmeyle, dünyanın durduğu, Güneşin etrafımızda döndüğünü cesaretle savunabildiler. Öyle ya ancak yürümekte olana, hareket halinde olana "dur" denebilir. Tanrı Güneşe "dur" dediğine göre de, dönen dünya değil Güneştir. Bu kadar basit.

Yüzyıllar sonra Galile matematikle ve gözlemlerle dünyanın döndüğünü ileri sürer, sözünü geri almazsa inkârcılardan olduğundan sonu ölümdür. Tanrıdan daha iyi bilecek değil ya?!.. Neyse ki, 360 yıl sonra 1992'de Papa Galile'yi haklı bulabildi ancak. Ama insan sormadan edemiyor, dinlerden yüz çeviren gelip geçmiş bunca neslin günahı kimin olacak acaba?...

TÜM DÜNYA SAATLERCE KARANLIKTA KALDI

Bu da İncil'den bir âyet:

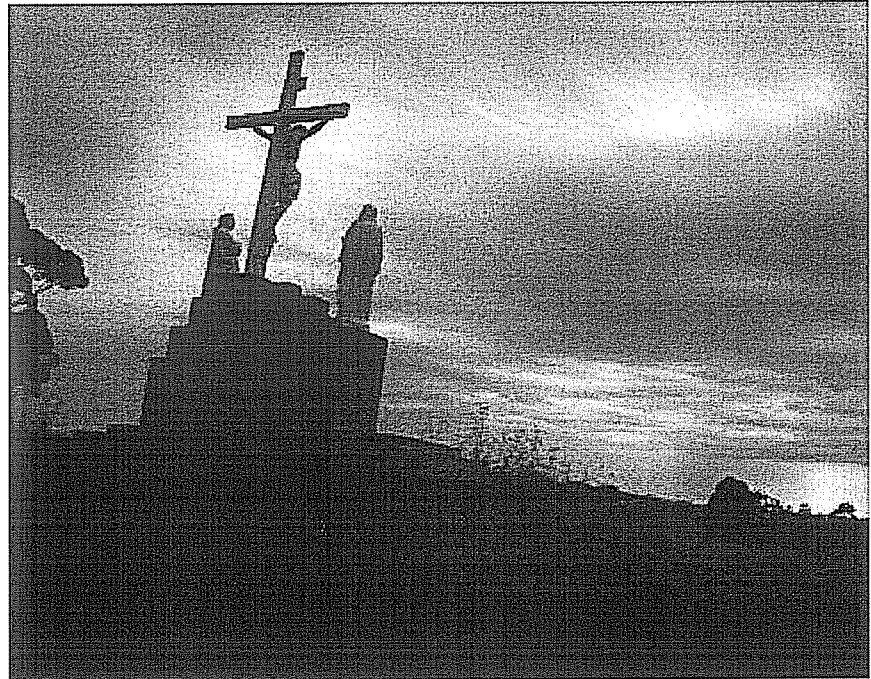
* “Ve altıncı saat-
ten dokuzuncu saate
kadar bütün yeryü-
züne karanlık çök-
tü.” (İncil Matta
27/45)

Hız. İsa çarmıha
gerilip büyük acı

içinde ölüme doğru giderken tüm dünyanın 3 saat boyunca karanlıkta kaldığı söyleniyor âyetle.

Fazla söze gerek yok. Hiçbir tarihi kayıta bu üç saatlik karanlıktan söz edilmediğinden, günümüzden 250 yıl kadar önce felsefe sözlüğünde filozof Voltaire o hep alıştığımız mizahi üslûbuyla bu âyeti şöyle yorumlamaktan kendini alamaz:

"Tiberius'un imparatorluğu zamanındaki hiçbir Latin tarihçisi, hiçbir insan mucize sayılacak böyle bir olayın sözünü etmiyor. Kudüs'teki Romalı valinin askerlerinin gözü önünde olup biten bu olağanüstü olayı imparatora, senatoya rapor etmesi gerekirdi. O üç saat içinde Roma da zifiri bir karanlık içinde kalmış olmalıydı. Bu inanılmayacak şey Roma'nın, bütün ulusların

takvimlerine geçmeliydi. Tanrı bu yüce şeylerin dinsizlerin eliyle yazılmasını hoş görmemiş olacak." (Sayfa 189)

Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı"nda üzerinde önemle durduğu kutsal kitap eleştirisi hiç de ilk yapılan bir iş değil. Neredeyse 400 yıllık bir geçmişi var. Örneğin İngiltere'de Cambridge Üniversitesinde görevli papaz Dr. Thomas Woolston 1627-1629 yıllarında 60 bin kişinin okuduğu altı ayrı demecinde İncil'deki akla aykırı unsurları hiç çekinmeden bir bir ortaya dökmekten geri durmamıştı. Sonraki yüzyılda yine İngiltere'de bakanlıklar da yapmış ünlü devlet adamı ve filozof Vikont de Bolingbrocke 1754'de yayınladığı kitabında Tevrat âyetlerinin eleştirisini yapıyordu. Eleştirisinin temelini tarihi gerçekler, dil bilimi, akıl ve mantığa dayandırmasına rağmen ne Roma kilisesi, ne de reformist Protestan kiliseleri bu eleştirilere kulak vermişti.

Musevi asıllı büyük filozof Spinoza ellerindeki Musa'nın 5 kitabının, peygamberden 900 yıl sonra Babil sürgünü esnasında kaleme alındığını, daha sonraları da akla mantığa aykırı ilaveler yapıldığını örnekleriyle sergiliyordu. Spinoza'dan önceki yüzyılda da benzer itirazlar olmuş, örneğin Tevrat'ın Tesniye kitabı 34/5-12 âyetlerinde Musa'nın kendi ölümünü ve sonrasını nasıl yazmış olabileceği bir türlü açıklanamamıştı.

"Doğrucu Davut" Rousseau'nun bu kervana katılmaması mümkün mü?

"Emil" kitabında sanki tüm kuşkuculara tercüman oluyordu:

"....İncil akıl ve mantığın kabul etmediği ve makûl bir adamın düşünüp onaylamasına imkân olmayan inanılmaz şeylerle doludur. Bu tezatlar ortasında ne yapmalı?.. İçindeki anlayamadığımız âyetlerin kitaba sokulmuş yanlışlar olmadığını kim bilir?.."

KUTSAL KİTABIN YÜKSEK ELEŞTİRİSİ

Bütün bunlar aslında öncü çalışmalar. Şimdi esas bilimsel eleştiriye sıra gelmişti. 19. Yüzyılda Almanya'da ilâhiyatçı Eichhorn Kutsal Kitaptaki üslûpları, tarihteki değişik doğu kavimlerini, devirler boyunca dildeki âdet ve törelerdeki değişiklikleri inceliyor, bunların ışığında yargılara varıyordu. Böylece yüksek kritik dönemi başlıyordu. Tevrat'ın Yaratılış Bölümünün ve Musa'nın ilk 5 kitabının ayrı yazarların eserlerinin bir derlemesi olduğuna bu derin incelemeler sonucunda varıyordu. Aslında kendisi çok içtenlikli bir Hristiyan olarak, aydınları dine yaklaştırmak için yapıyordu bunu. Kutsal Kitap'ın tümüyle birden rafa kaldırılmasını önlemeyi niyeti. Ama ne Katoliklere ne de Protestanlara yaranamamış, üstelik binbir hakarete uğramıştı.

Bütün bunlara Papalığın cevabı, aklı isyana sevkedecek kadar fütursuzca idi. 1869'da Vatikan inadına "Papanın Yanılmazlığı"nı ilan ederek yangına körükle gidiyordu.

ALEVLER BACAYI SARINCA

Böylece 100 yıla yakın zaman boşuna harcadıktan sonra 1962-1965 yılları arasında toplanan 2. Vatikan Konsili'nde hem gecikmiş hem yetersiz olsa da Papalığın bir itirafta bulunması yine de kayda değer. En azından Eski Ahit'in yani Tevrat'ın resmen yargılandığı bu karar aynen şöyle:

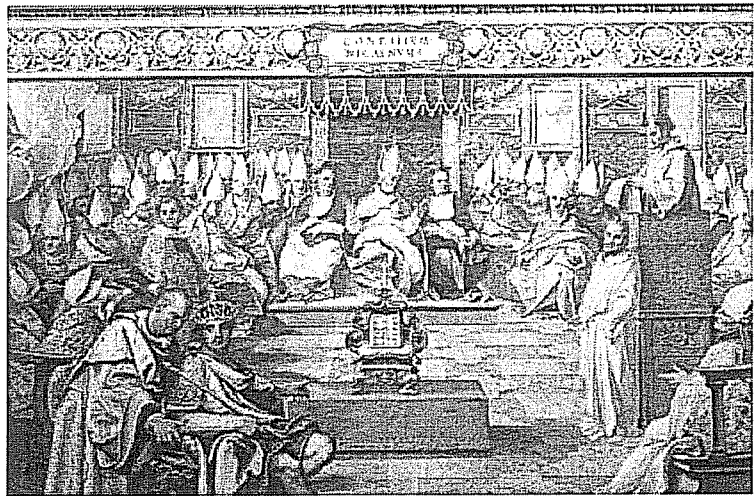
"Mesih ile açılan kurtuluş yolundan önce yaşayan insanlığın durumu hesaba katılarak, Eski Ahid kitapları herkese Tanrı'nın ve insanın kim olduğunu bilme imkânı sağlarlar. Keza kendi öz adaleti ve merhameti içerisinde Tanrı'nın insanlara nasıl davrandığını öğrenme imkânı verirler. Bu kitaplar eksik ve geçersiz hususlar içermelerine rağmen, yine de gerçek bir ilâhi terbiye yöntemlerine tanıklık etmektedirler..."

Eksik ve geçersiz kelimeleri kullanılarak Tevrat için eleştiri kapısını açık tutan Konsil, üzülerək görüyoruz ki, sıra İncil'e gelince kapıyı sımsıkı kapatmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki, Kutsal Kitap eleştirileri materyalizme puan kazandıracak şekilde sürüp gidecektir. Konsil, İncil konusunda şu hükme varmıştır:

"Hiç kimsenin gözünden kaçmaz ki, İnciller Kitabı Mukaddes'de yer alan bütün öteki kutsal kitaplar içinde en büyük üstünlüğe sahiptir-

ler. Zira kurtarıcımız İsa'nın yani bedene bürünmüş Kelâm'ın hayatı ve öğrettikleri hakkında en üstün tanıklığı ortaya koyarlar. Her zaman ve her yerde kilise 4 İncil'in havarilerden kaynaklandığını kabul etmiştir. Mesih İsa'nın emri üzerine havarilerin tebliğ ettiklerini, sonradan bizzat kendileri ve çevresindekiler, Ruhul Kudüs'ün ilâhi ilhamıyla, imanın esası olan yazılı metinlerde yani Matta, Markos, Luka ve Yuhanna İncillerinde bize aktarılmışlardır. Kutsal anamız kilise, kesin olarak ve en büyük bir ısrar ve sebatla belirtir ki, tarihe uygunluklarında hiçbir tereddüt olmayan İnciller, Tanrı'nın oğlu İsa'nın insanlar arasındaki hayatı boyunca, göğe yükseldiği güne kadar kendilerinin ebedi kurtuluşları için gerçekten ortaya koyduklarını doğru bir şekilde aktarmaktadırlar... Şu halde kutsal yazarlar 4 İncil'i bize İsa hakkında her zaman doğru ve samimi hususları bildirecek şekilde kaleme almışlardır."

Gelecek sayıda: Dinleri türlü hüner ve çıkarlarla aslından saptıranlar.

İznik Konseyi

Tanrı Yanılgısı - IV

Dinleri, Türlü Hüner ve Çıkarlarla Aslından Saptıranlar

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Resim: "Musa" Boris Vallejo

Tanrı varlığının kanıtları üzerinde dergimizde iki yıl boyunca uzunca durmuştuk. Evrende madde ve canlılardaki büyük düzen; dinler ve peygamberler aracılığıyla gelen bilgilerin insanüstü karakterde olması; bizzat tanık olduğumuz ve dünya çapındaki bilim adamlarınca gerçekleştirilmiş olan parapsikolojik büyük deneyler kanıtlarımızın temelini oluşturmuştu.

Karşıt düşünceler üzerinde durmak da gerekli idi. Bu nedenle Prof. Richard Dawkins'in yakın tarihlerde yayınladığı ve dünya çapında popüler olan "Tanrı Yanılgısı" kitabını incelemeye almıştık. Kitabın sadece eleştirisini değil, bana düşündürdüklerini de yararlı gördüğümünden yazılarımızı birkaç ay daha sürdüreceğiz.

Dawkins kitabının on bölümünün neredeyse dokuzunda dinleri tenkit süzgecinden geçiriyor; özellikle Tevrat ve İncil'deki akla, mantığa, bilime ve ahlâka aykırı âyetleri bir bir sıralıyordu. Son üç ay boyunca biz de yazarın düşüncelerine katılarak aynı yöntemi uygulamış, hattâ ilaveler bile yapmıştık. Ancak hepsi bu kadar değil. Kitapta, yaşadığımız günlerde Hristiyan dünyasında fanatik dindarların, bazen de facialarla sonlanan akla ve ahlâka aykırı söz ve davranışlarından da uzunca söz ediliyordu. Yazımın sonunda bunlardan bazılarını sizlerle kısaca paylaşacağım. Ayrıca İslam dünyasından da, dinin özüne gerçekten inanmış değerli düşünürlerin neredeyse feryat haline gelmiş şikâyetlerini kendi dil-

lerinden sizlere aktaracağım. Ancak dünya çapındaki bunalım ve materyalist inanç kendiliğinden oluşmadı. Özellikle Hristiyan dünyasında tarih boyunca din büyüklerinin ve kurumlarının türlü hüner ve çıkarlarla ortaya koydukları fesat ve kinleri gündemimize almadan günümüzü anlayamayız.

KARANLIK ORTAÇAĞIN EŞİK TAŞLARI

Hız. İsa ve havarilerinin ortaya koydukları din, akla hayale sığmayan kovuşturma, tehdit ve korkunç zûlumlere rağmen Roma dünyasında adım adım kök salmaya başlamıştı. Önce fakir, cahil tabakalar arasında yayılmış ve sonra toplumun gözeneklerinden yavaş yavaş süzülerek üst tabaka insanların bile etkisi altına almış, yasaklamalar ortadan kalkmıştı.

İsa'dan sonra 300 yıldan fazla zaman da geçmiş olsa, Roma'da aynı yıllarda yaşamış üç büyük düşünce ve eylem adamının Hristiyanlığı benimsemesi insanlık için büyük bir şans idi. İncil'in ahlâk kurallarını öne alan bir düşünce sistemi, bir doktrin oluştururlarsa gelecek yüzyılları güneş gibi aydınlatacaklardı. Tam tersi oldu. Dinin özündeki güzellik ve insan ruhunu yücelten temel kurallar üzerinde durmak yerine, incir çekirdeğini doldurmayan konular baş uğraşları oldu. Ambrosius (340-398), Jeromius (345-420), Augustinus (354-430) isimli sonradan Saint (aziz) ilan edilen üç üstün akıl ve eylem sahibinden söz ediyorum.

Resim: "Aziz Ambrosius ve Theodosius", Rubens

Bir valinin oğlu, Roma'da çok iyi öğrenim görmüş Yunanca bilen hukukçu, üstün zekalı ve çok gayretli Ambrosius'un tüm uğraşı imparatorlarla mücadeleye harcanmıştı. Kilisenin bağımsızlığından ve otoritesinden başka derdi yok görünüyordu. Dünya sorunlarının çözümü, insanların barış ve adalet içinde yaşamalarının temel kuralları üzerine hiçbir çalışması yok. Dünya işi olarak en önem verdiği şey, kızların bekâretinin korunması, dulların yeniden evlenmemesi gibi konular. Sanki İsa bunun için gelmiş ve barbarların elinde yokluğa doğru giden Roma sanki böyle kurtulacak.

Jeromius da benzeri. Dindışı üstün bir eğitimle yetiştirilmiş, hayatın zevklerinden de nasibini almış çok yetenekli bu Romalının da, korkunç bir kaosa doğru gittiğini gördüğünden acı acı sızlandığı olaylara, İsa'nın üstün ahlâk

prensiplerinden yöntemler getirmesini haklı olarak bekleyebilirdik. Fakat nafile. O hayatın çirkinliklerinden kaçma yolunu seçerek, kendisine inanan zengin Romalı sofı kadınlarla Filistin'e göçüp, son 34 yılını dünyadan el etek çekerek geçiriyor. Geleceğe tek katkısı, Musevilerin kutsal kitabını İbranice'den Lâtince'ye çevirmek. Bunun dışındaki en önemli çabası bâkirelik ve özellikle dul kadınları evlenmekten vazgeçirmek. Bir kızı bâkire olarak rahibeliğe özendirmek için, annesine yazdığı mektupta bakınız ne söylüyor:

"Kızınız bir askerin değil İsa'nın karısı olduğu için kızıyor musunuz? O size yüksek bir onur bağışladı. Siz şimdi Tanrı'nın kaynanası oluyorsunuz..."

Kutsal kitapların dillerini de öğrenmiş olan Jeromius'dan onlara insan eliyle sokulmuş yanlışları bulup, gelecekte düşünürlerin kuşkuya düşmelerini önlemesini beklerken ne gariptir ki anneleri Tanrı'nın kaynanası olmaya özendiriyor.

İçlerinde geleceğe en büyük damga vurmuş olan Augustinus'un da yaptıkları aslında bunlardan farklı değil. "İtiraf" isimli ciltler dolusu kitabında günah korkusunu o kadar abartmış ki, çocukluğunda komşusundaki bir armut ağacından yaptığı aşırıya 7 bölüm ayırarak pişmanlık gözyaşları döker. Roma ülkelerinde kan gövdeyi götürürken o, kafayı cinsel ilişkinin günah olup olmadığına takmış. Çok şükür ki, zevk almadan sadece çocuk

Resim: "Aziz Augustinus" Sandro Botticelli

yapmak için evlilikteki ilişkiyi günah saymıyor. Âdemle Havva'nın yasak meyveyi yemelerinden dolayı hepimiz günahkâr olarak doğarız. Yani hepimiz aslında kötüyüz. Ancak vaftiz olarak ebedi cehennemden kurtulabiliriz. İşte kafa yorduğu konular bunlar. İnsanlara nasıl bir karanlık dünya ve sevgiden uzak bir Tanrı imajı çiziliyor. İsa sevgi dini kurmak için geldiği halde...

Ve Ortaçağın şafağında geleceğe damgasını vuran üç büyük zeka insanlığa böyle bir dünyayı miras bırakınca sonraki nesillerin okumuşlarının en büyük uğraşlarının şunlar olmasını nasıl garipseyebiliriz:

"İsa aynı bedende nasıl hem insan hem Tanrı oldu?"

"Meryem insanın mı Allah'ın mı annesi?"

"Hepimiz Âdemin suçu ile doğduğumuza göre Meryem de mi bu orijinal suçla doğdu?"

KES SESİNİ!..

Esası bırakıp böyle boş şeylerle ömür tüketilmesinin doğal sonucu da, Avrupa'da nice yılların özellikle 6. dan 10. yüzyıla kadarki 400 yılın, yenilikten ve yaratıcılıktan uzak kapkaranlık geçmesiydi. Çok şükür ki doğuda Hz. Muhammed'le başlayan İslâm güneşinde durum tamamıyla tersineydi. Müslümanlar büyük bir bilgi açlığı içinde, gelmiş geçmiş tüm uygarlık kitaplarını Arapça'ya çevirerek kaybolmaktan kurtarmışlar, sonra da kendi yazdıkları özgün eserlerle geleceğin Avrupa'sını aydınlatmışlardı.

10. yüzyıldan sonra Arapça'dan Lâtince'ye çevrilen uygarlık eserleriyle, Avrupa aydınlanmaya başladıysa da, kilise eski dogmalarında ayak diremekte kararlı, aykırı en ufak sese bile tahammülsüzdü. Kilisenin engizisyon kararlarıyla odun ateşinde can veren dönemlerinin en aydın kişilerinin sadece isimlerini yazsak sayfalar dolar. Gerçekte 16.yüzyılda Luther ve Calvin'in reform hareketleri; papalığın Vatikan'daki dünyevi rezaletlerine, mal toplama hırsına ve krallara, imparatorlara hükmetmelerine karşı bir direniş hareketi olarak ortaya çıkmıştı. Dindeki temel yanlışlar, kutsal kitaplardaki bozulmalar, İsa'nın Tanrılığı, ilk günah gibi tabulaştırılmış konulardan hiç söz edilmemişti. Kopernik'in matematiği

kullanarak dünyanın döndüğünü ileri sürmesi ikisini de dehşete düşürmüştü. Şu sözler Luther'in:

"Bu aptal bütün astronomiyi tersine çevirmek istiyor. Fakat kutsal kitaplar bize Yeşu'nun dünyanın durduğunu ve Güneşin hareketli olduğunu söylüyor. (Geçen sayıda aktardığım Yeşu'nun Güneşe "dur" denmesiyle ilgili Tevrat âyetinden dem vuruyor.)"

Calvin de şöyle haykırıyordu:

"Kopernik'in otoritesini, Ruh-ül Kudüs'ün (vahiy meleği) otoritesi üzerine çıkarmaya kim cesaret edebilir?"

Reform dalgasıyla Avrupa'da 100 yıl boyunca süren savaşlarda akan oluk oluk kanların bir tek önemli yararı olmuştu: Artık Vatikan hür düşünceye eskisi kadar zor kullanma, despotluk etme şansını ebediyen elinden kaçırmıştı. 17. Yüzyıldan itibaren başlayan büyük bilimsel atılımların önü de böylece açılmış oluyordu. Ne var ki, özgür düşüncenin ışığı, dinsel dogmaları aydınlatmaya cesaret edemiyor, kurtuluşu dindışı lâik bir düzende bulduğundan eskimiş, köhnemiş yapıyı kendi kaderiyle baş başa bırakıyordu. Bilim geliyordu ama insanların manevi ihtiyaçları doğru bilgilerle karşılanmadığından materyalizmin, ateizmin, bunalımların kapısı da alabildiğine açık kalıyordu...

EN KISA YOLDAN CENNETE GİTMEK

Tarihteki kısa gezimizi burada noktaladıktan sonra Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgı"sında haklı olarak şikâyet ettiği günümüz fanatik Hristiyanlarının davranışlarından kısa aktarmalar yapmak istiyorum. Bir biyoloji profesörü olduğundan Dawkins'i özellikle kürtaj karşıtı şiddet dolu söylemler ve cinayetler ilgilendiriyor. İşte kürtajı destekleyenlerin gözünü korkutmak için örgüt kuran ABD'li Randall Terry'nin engizisyonu andıran sözleri:

Randall Terry

"...Bir an önce sıvışsanız iyi edersiniz. Çünkü sizi arayıp bulacağız, yargılayacağız ve sizi infaz edeceğiz. Şaka yapmıyorum. Yargılama ve infaz etme işi ile bizzat ilgileneceğimden hiç kuşkunuz olmasın."

"....Evet, nefret iyidir... Hedefimiz bir Hristiyan millet olmaktır. İncil'in bize verdiği bir görevimiz var. Tanrı bizi seçti, bu ülkeyi fethetmemiz için. Sakin bir dönem istemiyoruz. Çoğulculuk, bir çok din istemiyoruz." (S.277)

(Bu satırların yazarı 1959 doğumlu Randal Terry'nin sıradan bir ABD vatandaşı olmayıp 2012 başkanlık seçimlerinde demokrat parti adaylarından biri olamaya hazırlandığını bilirsek, sözlerin dehşeti daha iyi anlaşılır.)

Elbet, böyle sadece tehdit ve göz korkutmayanlar da var ABD de. 1994 de Paul Hill, bir kürtaj kliniğinde doktor ve korumasını pompalı tüfekte kılını kırıdatmadan öldürmüştü. Cinayet suçundan idama giderkenki sözleri de aynı dehşette:

"Devletimin beni idam ederek şehit mertebesine ulaştıracağına inanıyorum. Cennette büyük bir hediyenin beni beklediğini umuyorum. Ölmek için sabırsızlanıyorum." (S.280)

Dawkins, Müslümanlardaki artık kanıksamış olduğumuz benzeri olaylardan, intihar bombacılarından da söz eder kuşkusuz. Özellikle eylemini gerçekleştirememiş bir Filistinlinin bir

gazeteciye söyledikleri yazarı çok etkilediğinden neredeyse satır satır aktarır. Kısa bir alıntı da biz yapalım:

"...Liderimiz bize şöyle bir soru sordu: 'Operasyon başarısız olursa ne olacak?' Ona şöyle karşılık verdik: 'Her halükârda Peygamber ve arkadaşlarına kavuşacağız inşallah.' Kuşum yoktu, Allah'ın huzurunda Kur'an üzerine yemin ettik."

Operasyonla ilgili son planları içeren filmde şu diyalog da nasıl seve seve ölüme gittiklerinin bir kanıtı:

"Genç adam ve lider daha sonra diz çöküp sağ ellerini Kuran'a bastılar. Lider dedi: "Hazır mısınız, yarın cennette olacaksınız."

Dawkins, söz buraya gelince kendini tutamaz. Kitabında şu ironik cümleyi lidere yöneltir:

"Tamam, o halde neden kendi boynunu uzatmıyorsun? Neden bu intihar görevini sen gerçekleştirip çabucak cennete gitmiyorsun?" (S.289)

Görülüyor ki dinsel bağnazlıktan doğan şiddet olaylarının belli bir coğrafyası yok. Doğuda da var, batıda...

SİVRİSİNEKLE DEĞİL BATAKLIKLA UĞRAŞMAK

Tek tek sivrisineklerle uğraşmanın yarar getirmediğini, üredikleri bataklık-

ları doğuran nedenlerin tespiti ve onları kurutmanın yöntemleri üzerinde kafa yormanın gerekli olduğunu hepimiz biliriz. Öyleyse İslâmi şiddet olayları ve intihar bombacıları üzerinde tek tek durmaktansa, böyle bir ortama nasıl gelindiği üzerinde durmamız daha akılcı olmaz mı?

Peygamberin, dört halifenin ve kitabı baştan sona ezberleyen hafızların sayesinde bozulmadan bizlere gelen Kuran'a sahibiz. Ama nasıl yorumlanıyor ve uygulanıyor acaba?..

En iyisi İslâm'ın bugünkü hazin görüntüsünün ana sebeplerini gerçek birer Müslüman olan iki değerli ilâhiyatçıdan dinlemek:

Onlar bildiğimiz imam-cemaat deyinimin ışığında bugün İslâmı halka anlatan din adamlarının söz ve davranışlarını, onların hangi eğitimle yetiştiklerini açıkça ortaya koyarak bataklığın ana nedenlerine neşter atıyorlar.

DİN TÜCCARLARI

1985 -1990 yıllarında ilâhiyat eğitimi gören İhsan Eliaçık, dinin Kuran ahlâkı ışığında yaşanması mücadelesini yıllardır ödün vermez bir azimle sürdürmektedir. Onun 2009'da kaleme aldığı mülk yazıları kitabının 156 - 171. Sayfalarından seçtiğimiz aşağıdaki paragraflar, dini mal biriktirme ve zenginleşme amacına kullanan her meslekteki dindarları hedef almaktadır:

"Mücahit, müşahit, müteahhit zorunlu süreçlerinden geçerek en sonunda her şeye müsait hale gelirsın. İdeolojik konuşmaz, boyuna hizmetten bahseder, sessizce ihale götürürsün.

"Hz. Peygamber, Hz. Ebubekir, Hz. Ömer ve Hz. Ali birer devrimci zahid idiler. Mal ve mülk önlerinde seriliydi, isteseler Karun gibi zenginleşmeleri işten bile değildi.

"Demek ki zühd tesbih çekmekle, zikir yapmakla, abdestsiz gezmekle, sarıkla, cübbeyle, türbanla, kandil gecelerinde gülyâğıyla, hacılara su dağıtmakla, Kâbe'nin örtüsünü değiştirmekle, kırk kez hacca gitmekle ilgili bir şey değil. Eşyayla, malla kurduğın ontolojik ilişkiyle ilgili. Eşyaya bağlanan, güveni malda gören özgür olabilir mi bununla ilgili. Ne olursa olsun bir yere gelme (kariyerizm) ve geldiği yerde içine girdiği kabın biçimini alma (konformizm) ile ilgili... Kuranı okuyun, hangi sayfada olursa olsun boyuna bizi bundan kurtarmaya çalıştığını görürsünüz. Müslümanların düştüğü yer burasıdır. Kalkış da buradan olacaktır.

"Peygamber kürsüsünde oturanlar veya oradan konuşmayı, yapmayı, etmeyi, eylemeyi iş haline getirenler... Yani âlimler, imamlar, seyyidler, velîler, hocalar, mollalar, şeyhler, şıhlar, ilâhiyat profesörleri, cemaat liderleri, kanaat önderleri, vaaz verenler, tefsir yazarlar, dini kitap basanlar, televizyonlarda dini program yapanlar, resmi veya gönüllü

Allah, Kitap, Peygamber söyleminde bulunanlar işi gücü bu olanlar bunların kitabını, vcd'sini, dvd'sini daha bilmem nesini sağmal inek yerine korcasına etini, yağın, kılını, tüyünü ve dahi her şeyini paraya tahvil edip satanlar, ticaretini yapanlar... Din soluduğumuz hava gibidir. Onu herkes solur. Bir kesim veya bir kişi havayı nasıl kendi tekeline alamaz, ondan rant devşiremez, örneğin tüp içine koyup satamaz ise din-ü devlet de böyledir. Bunlardan gelen tüm gelirler herkesindir. Derhal kişiden çıkıp kamuya yani öksüze, yoksula, düşmüşe, borçluya, özörlüye, muhtaca, mazluma, mahruma iade edilmesi gerekir. Aksi, tüyü bitmemiş yetimin hakkını yemek, hırsızlık ve yolsuzluk demektir.

"Bütün dinlerin ve devrimlerin kökünde kardeşlik, eşitlik, adalet, özgürlük, sevgi, merhamet gibi evrensel değerler yatar. Dinler bunun için doğar, devrimler bunun için yapılır. Fakat sonra kurumsallaşmalar ve simsarlaşmalar olur. Kısa zamanda haydut inine ve hırsız yatağına dönüşürler. Ancak öyledir diye iyiliğin, adaletin ve kardeşliğin sesi susmaz, susturulamaz; yine yeniden nice güneşler doğar hep aynı umutla."

"BİZ ÂLEMLERE GAZAP OLDUK"

Eski Diyanet İşleri Başkanlarından bir çok dini kitabın ve 12 ciltlik Kuran Tefsirinin yazarı ilâhiyat profesörü Süleyman Ateş'le 1994 yazında çok uzun bir söyleşi yapmış ve dergimizde 3 ay boyunca yayınlamıştım. Ülkemizde

imam-hatip liselerinde ve ilâhiyat fakültelerinde nasıl bir eğitim verildiğini en iyi bilen kişilerden biri olduğundan, bu konudaki soruma neredeyse üç sayfa tutan uzun cevabını da aynen okuyucularımızla paylaşmıştım. Konumuzla ilgili ilk bölümünü tekrar aktarıyorum:

"Çok önemli bir soru bu. İslâmiyet, temeli Kur'an olan bir yüce mesajdır. Tutucuların durmadan tekrarladıkları gibi Cehennemi doldurma aracı değildir. Bunun tam aksine olarak İslâm'ın mesajında insanları sevmek ve onları kardeş bilmek emri yer alır. Buna rağmen ne yazık ki, pek çok savaşın kaynağı din oldu.

İnsanların bencillikleri, ırkçı davranışları, ilâhi mesajın özündeki birlik ve beraberliği aldı götürdü; yerini düşmanlık ve barbarlık aldı. Kur'an, bütün peygamberlerin tek bir dinin mensubu yani Müslüman olduğunu söyler. Ve hepimizi İbrahim'in "Tek İlâh'lı" dininde birleşmeye davet eder. Kitabımız bozulmamış olarak ortada duruyor. Ama din uzmanları tutarsız yorumlarıyla işi berbat bir hale getirdiler. Ve esas acınacak nokta, bugün ilahiyatla ilgili meslek okullarında öğretilen din, işte bu din uzmanlarının berbat ettikleri dindir. Yaptıkları açıklamaların çoğunun Kur'an'ın ortaya koyduğu dinle bir ilgisi yoktur. Onları, yetiştikleri zaman ve saatler içinde değerlendirerek, niçin bu şekilde yorumlar yaptıklarını anlayabilir, hattâ bunları doğal karşılayabiliriz. Ama bugün bizlerin, onları tabulaştırarak söylediklerini

tartışmasız aynen kabul etmemizin hiçbir akılcı yönü, bağışlanacak tarafı yok. Neredeyse onları peygamberler düzeyine yükseltiyoruz. Hattâ daha da üstüne. Çünkü peygamberler bile, vahiy dışında, kendilerini yanılmaz diye takdim etmediler. Biz ise geçmiş din yorumcularını yanılmaz diye tabulaştırarak, onları peygamber üstü bir duruma yükseltiyor, neredeyse "İlâhîlik sıfatı" veriyoruz. Bu ise Kuranın kesinlikle yasakladığı Allah'a eş koşma günahının açık değil ama gizli bir işlenmesine götürüyor bizleri. Hz. Muhammed hurma aşısı konusunda doğaya aykırı bir tavsiyede bulunup ürünün verimi düşünce, "Siz dünyaya ait şeyleri benden daha iyi bilirsiniz" demiş ve vahiy dışında, insan olarak yanılabilirliğini dile getirmiştir. O halde biz Astronomi bilgisi az olan İmanı-ı Âzam'ın: "Dünya buz tutmuş su üzerine döşenmiştir" sözünü onu yanılmaz sanıp ne hakla doğruymuş gibi aktarmaya çalışıyoruz. Buna benzer pek çok şeyde yanıldıkları halde, bizden 500-1000 sene önce yaşamış atalarımızı "onlar bizden daha iyi bilir" diye yüceltmemiz büyük hatadır. Türkiye'mizde İmam Hatip Okullarında ve İlâhiyat Fakültelerimizde öğretilenler işte bu din uzmanlarının ortaya koydukları kalıplaştırılmış dindir, Kur'an'ın dini değildir. Bu sebepten de birçoğu Kur'an'a terstir, aykırıdır. Bu okutulan eserlerin yeni baştan ele alınması, Kur'an ruhuyla aydınlanmış kişilerce; akıl, mantık ve bilimin ışığında yeniden yazılması gerekir. Bu yapılmazsa, bugünkü gibi,

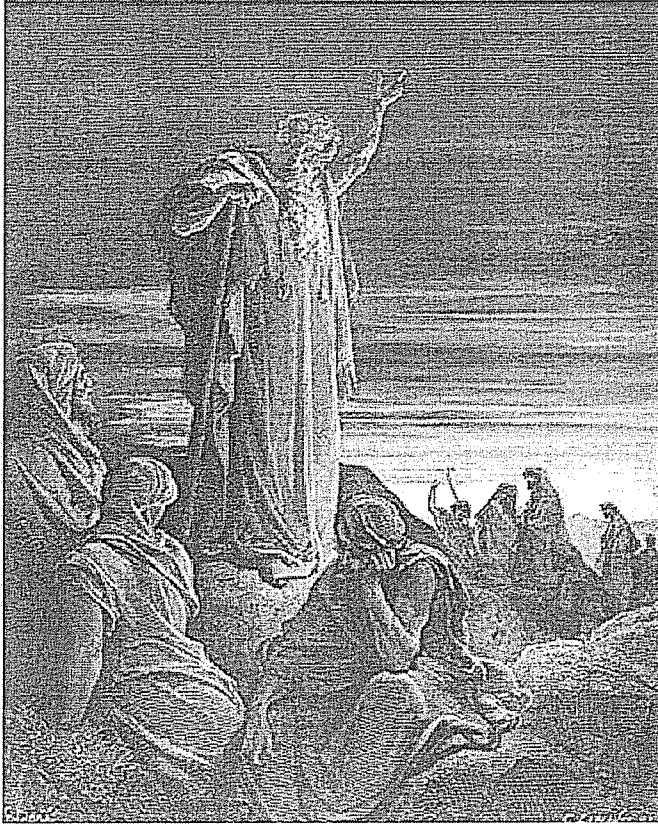
çok hoşgörüsüz, çok tekelci ve geniş düşünmekten çok uzak, şartlanmış bir nesil yetiştirmeye devam eder dururuz. Sorduğunuz soruda bir de "gönül eğitimi" hususu var. Eskiden mutasavvıflar (tasavvuf önderleri) bunu çok güzel yapıyorlardı. Cüneyd-i Bağdadi, Abdülkadir Geylânî, Sülemî, Muhiddin-i Arabî, Konevi ve Mevlâna'ların temsil ettiği tasavvuf; olgunluğa erişmiş yol göstericilerin (Mürşid-i Kâmil) eğitimiinde insanları kin, haset, dedikodu, gıybet, düşmanlık... gibi pek çok ilkel duygulardan kurtarıyor, onları kendi nefisleriyle savaşılan erler haline getiriyordu. Şimdi tasavvuf da bozuldu. Çoğu tutucu, doğru düşünme kurallarından uzak, saldırgan, dedikoducu bir tavra büründü. Bir yerde baş olmak, buyurmak ateşiyle yanıyor niceleri... Sözü yine dinî okullara getirmek istiyorum. Geçmiş tabulaştırmak, doktorasını bile derme çatma yapmış kişilerle eğitimi sürdürmek yanlışları içindeki bu kurumlarımız, gönül eğitimi yönünden de çok geri durumda. Ben istiyorum ki, kendini tamamen Allah'ın emrine vermiş, manen olgunlaşmış hocaların yönetiminde öğrenciler, önce 2-3 sene gönül eğitiminden geçip saygıyı, sevgiyi iyice kendilerine benimsetmeliler. Bundan sonra da Kur'an ışıyla aydınlanmış din uzmanlarının eline verilmeliler. Şimdi bunun tam tersi yapılıyor. Hz. Muhammed "Âlemlere rahmet" idi, biz "Âlemlere gazap" olduk."

Gelecek sayıda: "Ya hiç peygamber gelmeseydi.."

Tanrı Yanılgısı - V

Ya Hiç Peygamber
Gelmeseydi?!..

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

**"SIFIR ÇÖZÜM" MÜ
DÜŞÜNMEK Mİ?...**

Dergimizde birkaç aydır Prof. Richard Dawkins'in Tanrı tanımazlığı (Ateizmi) savunduğu Tanrı Yanılgısı kitabında katıldığım ve reddettiğim fikirler üzerinde durmaktayım.

Ayrıca kitapta anlatılanların bana düşündürdüklerini de sizlerle paylaşayorum.

Kitabın neredeyse on bölümünden dokuzu, dinlerin ve tarih boyunca dinsel uygulamaların eleştirisine ayrıldığından, biz de aynı yolu izledik. Yahudi ve Hristiyan din kitaplarına insan eliyle sokulmuş akıl, mantık, tarihi gerçekler ve bilimsel bulgulara taban tabana zıt âyetler üzerinde, Dawkins'in işaret ettiklerine ekler de yaparak uzun sayfalar ayırdık. Sadece bununla yetinmedik. Yüzyıllar boyunca batı dünyasında düşünürlerin Kutsal kitap eleştirilerine tekrar göz atarak, aslında Dawkins'in itirazlarının yeni bir şey olmayıp, eskiden beri yapılageldiğini belirtmeye çalıştık.

Son olarak da dinleri aslından sapıranların sergiledikleri türlü hüner ve çıkarlar üzerinde durduk. Dinlerin temel ahlâk kurallarının; dostluk, kardeşlik, sevgi, saygı, merhamet, özveri, paylaşma gibi esaslarının bir yana bırakılarak, ayrılıkların, düşmanlıkların, zulümlerin, çıkarların, savaşların bir aracı olarak kullanılmasının temel nedenleri üzerinde durduk.

Resim: "Hezekiel Peygamber"

Bütün bunların ışığında Dawkins ve benzerleri, kısa yoldan canı gönülden: "Keşke ne peygamber ne de din hiçbiri olmasaydı" dileğinde bulunmaktan kendilerini alamıyorlar.

Bu kuşku o kadar yaygın ki, bizim celselerimizin konuklarımızın da bulunduğu ilk günlerinde, artık dinlerin hayatın dışına mı itildiği sorulmuştu rehber varlığa... Soru ve cevabı aynen aktarıyorum:

Soru: Zamanımızdaki dinler arasında farklar var mı ve bunlar gayelerinden uzaklaşmış, fonksiyonlarını yapmıyorlar mı?

Cevap: **Çok uzaklaşanlar oldu. Fakat hepsinin bir yönü var. Asıl yön, asıl doğrusu sizin düşünmenizdir. Bunun başında size "Düşünün" dendi. Düşünün.**

Sıfır çözüm peşinde olup ver - kurtul mantığıyla dinlerin getirdiklerine sırtımızı çevirmek mi; akıl, mantık, bilim ışığında derinliğine düşünmek, sapı samandan ayırmak mı? Rehber varlığın kesin tavsiyesi bu ikincisi. Bu nedenledir ki, Kuran'da Kamer suresinde geçmişteki değişik olaylar anlatılırken tam altı kez "Fakat var mı bir düşünen?" denerek tavsiye ve uyarılarda bulunulur. Bu ihtara uyulduğu dönemlerde İslâm dünyasında uygarlıkta nasıl şaha kalkıldığını Aralık 2010'daki "İthal malı Materyalizm" yazımda yabancı kaynaklardan da alıntı yaparak uzunca anlatmıştım. Şimdi öncelikle yapmamız gereken çok önemli başka bir şey var:

Kutsal Kitapların içine insan eli ile sokulmuş, gerçeklere aykırı, uydurma âyetlerin üzerinde fazlasıyla durduk. Ama hepsi böyle değil ki!.. Kutsal Kitaplardaki doğrudan O'nun katından gelen ve her devir için geçerli olan bozulmayan esaslar ve değişmeyen ahlâk yasalarını görmezden mi geleceğiz? Dawkins

ve benzerleri projektörlerini hep yanlışlar üzerine yönelttiklerinden, dinsel kültürü zayıf olan okuyucuların, tüm kutsal kitapları bir suç aleti gibi görüp sırtlarını dönüvermeleri ne kadar kolay oluyor. Ve şimdi dünyamızda ezici çoğunluktaki aydınlar da esefle görüyoruz ki, bu tutum ve düşüncede.

Öyleyse projektörlerimizi madalyonun arkasına çevirmek de bizim boynumuzun borcu.

Varsın dindar olduklarını sananlar, özü bırakıp şekil ve törenlerle oyalanıp dursunlar. En iyisi bunlara takılıp kalmadan biz, dört Kutsal Kitaptaki birbirini onaylayan âyetlere kulak verelim.

Yaradan'ın yardımlaşmayı, merhameti, kardeşliği, eşitliği öne alan öğütlerine kısaca göz atmamız çok önemli. Dünyamız gelir adaletsizlikleri ve ekonomik çöküntülerle boğuşur, bir milyardan fazla kardeşimiz aç yaşarken bunları tekrar tekrar hatırlamak hepimizin yararına.

KUTSAL KİTAPLARDA IŞIK SAÇAN BİLDİRİLER

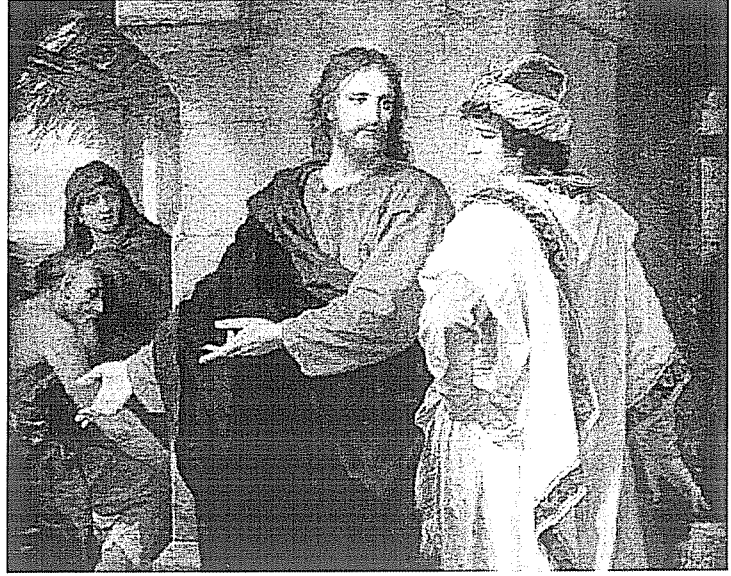
Tevrat'tan:

* RAB diyor: Kurbanlarınız çok olmuş bana ne!.. Koçlardan yakılan takdimelere ve besili hayvanların yağına doydum. Aybaşılarınızdan ve belli bayramlarınızdan canım nefret ediyor. Onları taşımaktan yoruldum, üzerime yükttüler. Ve ellerinizi açtığınız zaman gözlerimi sizden gizleyeceğim; birçok dualar ettiğiniz zaman da dinlemeyeceğim.

Ellerinizi kanla dolu yıkanın, temizlenin, gözümün önünden işlerinizin kötülüğünü atın, Kötülük etmekten vazgeçin. İyilik etmeyi

öğrenin, adaleti arayın, ezilmiş olana doğruluk edin, öksüzün hakkını koruyun, dul kadının davasına bakın. (İşaya1/11-17)

* Dulları kendilerine av etmek, öksüzleri yağmalamak, fakirleri adaletten saptırmak, Düşkün olanların hakkını gasp etmek için haksız fermanlar çıkaran ve eğri şeyler yazan din adamlarının vay haline. Hesap gününde ve yaşayacağınız felaketlerde ne yapacaksınız? Size kim yardım edecek ve malınız sizi kurtaracak mı? (İşaya10/1-3)

* Kötülük zincirlerini açmak, boyunduruk bağlarını çözmek, ezilmiş olanları özgürlüğe kavuşturmak benim seçtiğim oruç bu değil mi? Kendi ekmeğini aç olanla paylaşmak ve yurtsuz düşkünlere barındırmak, çıplağı giydirmek o zaman imdada çağıracaksın ve RAB cevap verecek; feryat edeceksin ve "İşte buradayım" diyecek. (İşaya 58/6-9)

Zebur'dan:

* Kötülükten çekil, iyilik et ve ebediyen otur. Çünkü RAB hakkı sever ve inançlı olanları bırakmaz. Onlar ebediyen korunur. Fakat kötülerin nesli kesilecek ve iyiler yeri miras alıp onda ebediyen otururlar. İyinin ağzı hikmetlidir ve dili hakkı söyler. (Mezmurlar 37/27-30)

İncil'den:

* İleri gelenlerden biri ona sordu: "Ey iyi öğretmen ebedi hayata mirasçı olmak için ne yapmalıyım?" İsa ona: "Niçin beni iyi diye çağırıyorsun?" dedi. "İyi olan bir tek vardır, o da Allah'tır. Emirleri biliyorsun: Zina etmeyeceksin, öldürmeyeceksin, çalmayacaksın, yalan

yere tanıklık etmeyeceksin, babana anana saygı göstereceksin." Adam: "Çocukluğumdan beri bütün bunlara uydum" cevabını verdi. İsa: "Ama daha bir eksiğin var. Neyin varsa satın fakirlere dağıt. Göklerde bir hazinen olacaktır. Bundan sonra gel ve beni izle." Fakat adam bunu işitince çok üzüldü çünkü çok zengindi. İsa onu görünce: "Serveti olanların Allah'ın ülkesine girmeleri ne güçtür. Bir devenin iğnenin deliğinden geçmesi, bir zenginin Allah'ın ülkesine girmesinden daha kolaydır." (Luka 18/25)

* Kendinize yeryüzünde hazineler biriktirmeyin. Orada güve yer, pas bozar. Orada hırsızlar duvar deler ve çalarlar. Kendinize gökte hazineler biriktirin, orada ne güve ne de pas yiyip bozar ve ne de hırsızlar delip çalar. Hazinen nerede ise kalbinde orada olacaktır..... Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Çünkü ya birinden nefret edip öbürünü sever ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Hem Tanrıya hem paraya kulluk edemezsiniz. (Matta 6/ 19-24)

Resim: "İsa ve Zengin Genç Adam", Heinrich Hoffman

ÖNCE İNSAN

Tevrat'taki on emirden biri de Sebt (Cumartesi) günü dünya işlerinde çalışmanın yasaklanmasıdır. Böyle bir tatil gününde aç çocuklarını doyurmak için tarlada buğday başaklarını sıyırmakta olan kadıncağızı azarlayan bağnazlara Hz. İsa yasakların tabulaştırılıp insanın geriye atılmamasını öğütler. Matta, Markos, Luka İncilleri'nde sözü geçen bu olayı daha güzel bir anlatımla Bizim Celselerimizden okuyalım.

"Hani bir zaman bir gülyüzlü bir yerden geçiyordu ya... Hani o zamanda, yine ondan önceki gülyüzlülere inanmış olanlardan bazıları, onların bağnazları, tatil günü için bir anneyi hırpalıyorlardı ya... O gülyüzlü onlara döndü ve dedi ki: "Tatil günü insanlar içindir, insanlar tatil günü için değil."

İNCİL EN ÇOK ABD'DE OKUNUYOR AMA...

Yukarıda okuduk. Biz söylemiyoruz. En çok inanıp tekrarladıkları İncil'de Yaradan konuşuyor: "Kendinize yeryüzünde hazineler biriktirmeyin." Uygulanıyor mu? Ne gezer!.. ABD'de gelirler arasındaki uçurum öylesine büyümüş ki, belli ki tam tersi uygulanıyor.

ABD'de geçen yıl siyaset bilimi profesörleri Jakop Hacker ve Paul Pierson tarafından yayımlanan "Winner- Take- All Politics" kitabında milli gelir dağılımıyla ilgili tüyler ürpertici istatistik sonuçları var. Çok az sayıda-ki zenginlerin ve orta, az gelirli ezici çoğunluğun milli gelirden aldıkları paylarda, zenginler lehine yelpaze öylesine açılmış ki, hayretle, yanlış mı görüyorum acaba diye sayılara tekrar bakma ihtiyacı duyuyor insan.

1960 - 2007 arasındaki yıllarda Başkan Carter'a kadar olan dönemde en zengin % 1'lik nüfusun milli gelirden aldığı pay % 10 iken; Reagan ve Baba Bush zamanında % 15'e, Clinton zamanında % 20'ye ve oğul Bush zamanında % 24'e çıkmış bunun sonucunda 1976 - 2006 yılları arasında en yoksul % 20'lik nüfusun her 100 doları 111 dolara yükselirken, en zengin %1'in 100 doları 356 dolara ulaşp yelpaze iyice açılmış.

17 Ekim 2011 tarihli Hürriyet Gazetesinde Taha Akyol'un "Kapitalizmin sonu mu geldi?" başlıklı köşe yazısında Wall Street protestocularının "Siz %1'siniz biz %99'uz" diye bağırmaalarının anlamı çok net ortaya konmuş. Herald Tribune'deki Nicholas Kriftof'un yazısından yaptığı alıntıda gelirler arasındaki uçurumun dehşetinden insan ne söyleyeceğini bilemiyor:

"400 en zengin Amerikalının serveti, en alttaki 150 milyon Amerikalının toplam servetinden daha çok!!!" Yanlış okumadınız. Nüfusun yarısını oluşturan büyük çoğunluğun servetini bir yerde toptasak, en tepedeki 400 (dört yüz) kişinin servetleri toplamı kadar bile etmiyor.

Yaradan, tüm Kutsal Kitaplarda servetin belli ellerde toplanmasının toplumları nice felâketlere sürükleyeceğini devamlı tekrarladığı halde, dünyanın en gelişmiş ülkesinde tam tersinin uygulandığını görüyoruz. Uyarıları dinlemeyen bizleriz. Öyleyse ne hakla dinleri suçlayabiliriz ki?

Hele bir de Kuran'daki şu âyetleri tekrar okuduğumuzda; istediği kadar "Mücahitler müteahhit olmuş olsun" suçlanacak olan dinin özü değil, onu yanlış yorumlayıp yanlış uygulayanlar olacak şüphesiz.

Kuran'dan:

* Boyuna mal istif ederek sayıp duranın vay haline! Sanır ki malı kendisini sonsuza dek yaşatacak. (Humeze 2-3)

* Bilir misin nedir zor olan? Bir köleyi özgürleştirmek, zor zamanda vermek, öksüzün başını okşamak, düşmüşün elinden tutmak. İman edip, güçlülere göğüs gerip acıları paylaşmak; sevgi ve merhamet yumağı olmak. (Beled 12-17)

* Zenginliğini her şeye yeterli görene bak!.. (Abese 3)

* Dini yalanlayanı gördün mü? İşte o öksüzü iter kakar. Yoksulu doyurmaya ön ayak olmaz. Şu namaz kılanların vay haline, ki onlar namazlarından yanılmaktadırlar, gösteriş yaparlar. En ufak bir yardımı esirgerler. (Maun 1-7)

BENİMDİR YALNIZ BENİMDİR ŞİMDİ BENDE OLAN...

Kuran'da ibret alınsın diye geçmiş olaylardan sıkça söz edilir. Mal biriktirip zenginliğini paylaşmayan, gurur ve kibrinden yanına yaklaşıl-

mayan kişiler Yaradan katında asla hoş görülmez. Bunlardan biri de Kârun. Hz. Musa'nın kavminden olup, henüz Mısır'da firavunun esareti altında yaşayan soydaşlarına büyük servetine rağmen en ufak bir yardımda bulunmayan Kârun'un hazin âkıbeti Kuran'da Kasas suresi 76-81 âyetlerinde uzunca anlatılır. Bizim Celselerimiz'de aynı olaydan şöyle bahsedilir:

"Bir vakitte... hayırla... nurla donanmışların çok olduğu bir yerde, kazancı bol, sıhhati yerinde yalnız hayırdan, vermekten yoksun biri vardı. O vakitte, o hayırla donanmışlar arasından bir hayırlı çıktı ve her şeyi tamam olup da, hayırdan yoksun olan bilgisize dedi ki: 'Şimdi senin elinde, senin zannettiklerin, şimdi senin emrinde yanlış hükmettiklerin, aslında senin değildir. Onların asıl sahibi, onları sana Veren'dir, şüphesiz. Onları sana, ihtiyacı olanları gör, yerinde ver diye gönderdi, Seni Sevgisinden Yaratan.'

"Hayırdan uzak, şerre yakın, vesvese verenin ağına düşmüş zavallı dedi ki: 'Ben aklımla, ben bedenimle, ben her şeyimle çalıştım, kazandım. Benimdir, benimdir, yalnız benimdir, şimdi bende olan.'

"Hayırla donanmış, hayra yönelmiş, gerçekçi adam, gerçekten üzüldü. "Sonun hayırlı olsun!" dedi bilgisize. Çok geçmedi aradan, yalnız bir gece, bir geceden sonra hayırdan uzak, şerre yakın olan, yok oldu, topyekûn kendinin zannettiği ile."

DİNLERİN UYGARLIĞA KATKILARI

Kutsal Kitap bildirilerinden de görüldüğü gibi, insan eliyle bozulmalar ve yorumlamaların ötesinde, bütün ilâhi dinlerde doğruluk, iyilik, çalışma, bilgi ve sevginin dışında bir şey öğütlenmemiştir insanlığa. Ve doğru uygulandığı dönemlerde de temiz din sahiplerinin kurdukları barış düzenini ve uygarlığa katkılarını görmezlikten gelemeyiz.

Musevi kültürünün uygarlıklara temel taşı olması gerçeğini de dile getirmemiz bir gönül borcu. Büyük iman ve düşünce adamları sayesinde bu kültür ayakta kalmasaydı, Hristiyan ve İslâm kültürleri çok önemli bir dayanaktan mahrum kalacaklardı. Bertrand Russell "Ortaçağ Batı Felsefi Tarihi" kitabının 68. sayfasında Konstantin'den önceki Hristiyan ahlâkından övgüyle söz eder:

"İmparator Konstantin'den önceki Hristiyan ahlâkı kuşkusuz sıradan paganların (Putperest, çok tanrıcı) ahlâkından üstündü. Zaman zaman eziyet görmüştü Hristiyanlar. Ve hemen daima paganlarla yarışmakta bir dezavantaja sahiptiler. Hristiyanlar erdemin cennette ödülleneceği, günahınsa cehennemde cezalandırılacağı kanısındaydılar. Onların cinsel ahlâkı da

eski çağlarda az rastlanan türdendi. Resmi görevi Hristiyanlara eziyet etmek olan Pilinius, onların yüksek ahlâksal karakterine şahitlik eder. Konstantin'in Hristiyan oluşundan sonra doğallıkla Hristiyanlar arasında da eyyamcılar (günün söylemine uyanlar) türemişti. Fakat ileri gelen din adamları bazı istisnalarla sarsılmaz ahlâksal ilkelere sahip olarak yaşadılar. Gibbon'un bu yüksek ahlâksal aşamaya Hristiyanlığın yayılma nedeni olarak büyük önem yüklemesi yerindedir sanıyorum."

Devlet sahibi olduktan sonra bu yüksek ahlâkta yozlaşmalar olduysa da, savaştan başka bir şeyden haberi olmayan barbarların yönetimine giren Avrupa'da, onları ehlileştirerek düzenin devamını sağlayan da yine Hristiyan öğretisi olmuştu. Aksi halde her şeye sıfırdan başlamak zorunda kalınacak, sonraki yüzyıllarda bir batı uygarlığının yaşanmasına imkân olmayacaktı. Müslümanların 500-600 yıl boyunca uygarlığa yaptığı katkılardan "İthal malı materyalizm" adlı yazımda uzunca söz etmiştim. İnternet'ten tekrar incerseniz, batı uygarlığına da temel olmuş Müslümanlığın, insanlığın gelişmesine nasıl katkıda bulunduğu açıklıkla ortaya çıkar.

Uzun söze gerek yok Musevi-Rabi Benjamin Blech'in yazdığı "Yahudi Tarihi ve Kültürü" kitabının 5. kısmında Hz. Muhammed'den sonraki yıllarda Müslümanların engin hoşgörüsü sayesinde Yahudiliğin Altın Çağını yaşadığından şöyle söz edilir:

"Müslüman dünyasında Hz. Muhammed ve İslâm ile tanışıyorlar. Burada Yahudiler hoşgörüyü, kültürü, öğrenim aşkını ve entellektüel coşkuyu keşfediyor; o kadar ki, Yahudiliğin Altın Çağını yaşıyorlar." "Ya hiç peygamber gelmeseydi?" sorusunun en kısa cevabı ise Bizim Celselerimiz'de şöyle anlatılıyor:

"O insan içine göndermiş olmasaydı Habercilerini, belki insan bugüne bile varmadan birbirini yok ederdi."

PEKİ AMA ŞİMDİ BİZ NE OLACAĞIZ?!..

Bütün bunları kabul etseniz bile şu dehşetli sorunun düşüncelerinizde binbir düğüm yapması gayet doğal. Türlü hüner ve çıkarlarla aslından saptırılıp, kin ve fesat aracı haline getirilmiş bu günkü dinlerle insanlığın doğru yolu bulması, birliği, kardeşliği kurması mümkün olabilir mi? Her yönden yokoluş çanları çalıp dururken, dindışı bilim ve felsefelerimizin de bizi getirdiği yer sadece burası. Bizim celselerimizde topluca içine girdiğimiz bu kaosu neden ne çarpıcı anlatılır:

"Ve biliniz ki insan sıkıntıdadır. Ve biliniz ki, şimdi gönüllerde yer eden O'nun dilediğinden başkadır da ondandır hep sıkıntı ve ondandır hep böyle ayrı ayrı, bölük bölük toplanmak. Ve işte ondan yalan ortada... Ve işte ondan kavga her zaman var... Ve işte ondan düzen böyle bozuk. Böyle gidecekse, böyle duracaksa her şey yerinde, size ve kardeşlerinize ne yazık!..".

Hepimize yazık olacaksa Tanrı'nın Kuran'da diğer Kutsal Kitapları da anarak ve and ederek bizlere vaat ettiği iyilerin dünyasına ulaşmamız hayal ötesi bir ütopya mı olacak acaba?!

* Andolsun Tevrat'tan sonra Zebur'da da: "Dünyaya mutlaka iyi kullarım varis olacak" diye yazmıştık. (Enbiya 105)

Hiz. Muhammed kuşkusuz dinler binasının son tuğlasıdır. Ve dinleri sona erdiren Allah'ın resûlü ve nebilerin sonuncusudur. Yeni bir din ve yeni bir nübüvvet vahyi ile insanlığın uyarıl-

mayacağı açıkça ortaya konmuş ve bu kapı sınıksız kapatılmıştır. İnsan eliyle ve yorumlarla aslından saptırılmış ve gülyüzlü peygamberlerin getirdiklerinden çok uzaklaşmış, geleneklere ve törenlere bürünmüş günümüz dinleriyle sorunlarımızı nasıl çözebilir, bizleri iyilerin dünyasına iletecek kapıları nasıl açabiliriz ki?

Böyle bir durumda iken O, bizleri ve insan kardeşlerimizi öyle habersiz, bozuk düzende, öyle yalnız başına mı bırakacak? Çağımızın gerçeklerine uyacak, çağdaş insanların anlayacağı şekilde yeni bir haber ve uyarılma yöntemini devreye sokma kapısı da yüzümüze sınıksız kapatıldı mı acaba?

Bu çetin sorunun cevabını da yine O'nun katından gelmiş olan Kuran'daki üç âyetten aramamız en doğrusu olacak sanıyorum. İşte üzerinde çok düşünmemiz gereken âyetler: Yeryüzünde gelmiş geçmiş tüm insanların hesaba çekileceği ve şimdi epeyce yaklaştığımız Din Gününde Hz. Muhammed ümmetinden gönlü parça parça şöyle şikâyet ediyor:

* Peygamber de: "Ya Rabbi kavmim bu Kuran'ı terkedilmiş bıraktı" der. (Furkan 30)

*Eğer yüz çevirecek olursanız, yerinize başka bir kavim getirir de onlar sizin gibi olmazlar. (Muhammed 38)

* Ey inananlar! Sizden kim dininden dönerse Allah yakında öyle bir kavim getirecek ki, onları sever, onlar da O'nu severler. Müminlere karşı alçakgönüllü, kafirlere karşı onurlu ve şiddetlidirler. Allah yolunda mücadele ederler, hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar. Bu Allah'ın bir lütfudur, onu dilediğine verir... (Maide 54)

Gelecek sayıda:

Her yeri aramadan "yok" denemez.

[Faint, illegible text covering the majority of the page, appearing to be bleed-through from the reverse side.]

Tanrı Yanılgısı - VI

Her Yeri Aramadan “Yok” Denemez!..

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Resim: Josephine Wall

Evde kaybettiğimiz çok kıymetli bir eşyamızı ararken, şans yüzümüze gülüp kısa bir sürede buluverince ne kadar bayram ederiz. Şanssızlık bu ya, bulamazsak ne yaparız? Evin altını üstüne getirir, iğneden ipliğe her yanı

didik didik aramaz mıyız? Yine de bulamazsak, ancak o zaman mantıklı olarak: "Aradığım evde yok, herhalde başka yerde kaybettim" demeye hak kazanırız. Ateist inançtaki, madde ve canlıları yaratan bir varlığa inanmayıp "yok"

diyen kardeşlerimize de aynı mantıkla şöyle cevap vermemiz gayet doğal:

"İnsanlığın gündemine girmiş olan her olayı, her bilgiyi iyice inceleyip, hiçbir şeyi görmezden gelmediniz ve üzerinde derinliğine düşündünüz de mi, gönül rahatlığıyla 'yok' deyiveriyorsunuz!"

Richard Dawkins "Tanrı Yanılgısı" kitabında, yeryüzünde canlıların oluşması ve gelişmesini, Charles Darwin ve Russel Wallace'ın ortaya koyduğu evrim teorisi ve özellikle "doğal seçim" kuralıyla açıklamaya çalışıyor. Bir yaratıcıya, bilinçli bir plan ve eyleme gerek olmadan kendiliğinden işleyen bir doğa kanunu sonucunda oluştuğumuzu söylüyor. Gelecek yazılarımızda hem Darwin teorisini onaylayan olaylar ve düşünceler üzerinde hem de ancak ve ancak Yaradan'ın ortaya koyduğu düzen ve kurallarla canlıların oluşup gelişebileceği düşünceleri üzerinde duracağız. Özellikle her bir canlı türünün sırf kendisine özgü olan içgüdü organ ve düzeneklerinin doğal seçimle kendiliğinden oluşup oluşamayacağını örnekleriyle tartışacağız.

Dawkins canlı oluşumunu doğal seçimle açıkladığını düşünüp, tatmin olabilir. Ancak böylece evin sadece bir odasını, şöyle bir arayıp: "Orada Tanrı'yı bulamadım" diyebilir sadece. Ama ev, tek odadan ibaret değil ki! "Diğer odaları da ara lütfen" demek hakkımız.

Evrenin daha başlangıcındaki büyük planı ve maddenin canlıları oluşturacak yetenekte nasıl ince bir düzenle hesaplanıp planlandığını en yetkili bilim adamlarının sözlerinden öğrendik. En iyisi bazı ekler de yaparak bunları hızlıca tekrar gözden geçirelim. Sonra da Dawkins'in

kendi ülkesi olan İngiltere'de her branştan dünyanın en büyük bilim adamlarınca gerçekleştirilmiş, kitaplara bültenlere kaydedilmiş parapsikolojik fenomenlerden, eski yazılarımızda değinmediğimiz bazılarını tekrar inceleyelim. Çünkü bunların her ikisi de evin diğer odaları.

HEPSİ KAPLUMBAĞA...

İnsanoğlunda sonsuzluk kavramı hep var. Yana yatmış 8 rakamıyla matematikçiler bunu kitaplarında gösterip duruyorlar. Evren ve madde için de bunu ileri sürenler tarih boyunca hep olageldi. Maddenin bir başlangıcı olmadığını, sonsuzdan beri hep var olduğunu yakın tarihe kadar bazı bilim adamları söyleyip duruyorlardı.

Bu sonsuzluk düşüncesini, "Dünya neyin üzerinde duruyor?" sorusunun cevabı olarak güzel bir fıkrada sivri akıllı biri sorulardan bunalınca anında ortaya koyarak, pek o kadar da sivri akıllı olmadığını kanıtlayıvermiş. Sivri akıllı sandığımız kişi arkadaşına dünyanın iri bir kaplumbağanın üzerinde durduğunu, onun devinmesinden depremlerin oluştuğunu söyleyince, arkadaşı dayanamamış "Peki, o kaplumbağa neyin üzerinde duruyor?" diye sormuş. Cevap kolay: O da bir başka kaplumbağanın üzerinde. Ama soru tekrarlanmış.

"Peki o neyin üzerinde?" Cevap yine aynı: O da bir diğer kaplumbağanın üzerinde. Ama aynı soru peşpeşe tekrarlanınca bizimki dayanamamış ve cevabı yapıştırmış: "Amma da sordun ha, hepsi kaplumbağa be!.."

Sonsuzluk kavramı idrakimizin içinde olduğundan, dediğim gibi yakın tarihlere kadar bazı bilim adamları evrenin ve maddenin sonsuzdan beri var olduğunu, bir yaratıcısının

bulunmadığını rahatlıkla söylüyorlardı. Ancak evrenin ve maddenin 14 milyar yıl kadar önce Büyük Patlama (Big Bang) ile bir zerreden oluştuğu, matematikle ve inandırıcı fiziki bulgularla ortaya konduğundan, artık bu iddialara pek rastlamıyoruz. Enerjinin hiç yok olmayıp sadece şekil değiştirdiği, yoktan da oluşmadığı fizik biliminin temel kuralı. Bu durumda inanç sahipleri haklı olarak soruyorlar: "O bütün enerjinin ve tüm evrenin temeli olan tek zerreyi kim varette?.." Çünkü enerjinin yoktan varedilmediği bilimin temel kuralı. Buna yeterli bir cevabı ben hiçbir yerde göremedim. Fizik kanunlarıyla ters düşmemek için, herhalde için için, belki de önceki evrenlerin büzüşerek tek zerreye dönüştüğü, bunun böylece tekrarlanıp durduğunu düşünüyor olabilirler. Yine sonsuzdan beri varolma kapısına çıkıyor böylesi. Eğer düşünce böyleyse bunun altını şiddetle çizmek gerekiyor. Çünkü madde için ezeli sonsuzluğu düşünebilen kafalarımız, Yaradan için de "O hep vardı" diyemez mi? Ve artık "O'nu kim yarattı?" sorusu boşlukta kalmaz mı?!..

Evrene 14 milyar yıl gibi bir ömür biçilmesi, her şeyi rastlantılarla açıklamaya çalışanları çok zorda bıraktı. Sonsuzluğun yanında 14 milyar da ne ki?.. Artık daktilo tuşlarına gelişigüzel basan maymunların, tesadüfen bir Hamlet kitabını ortaya çıkarıvereceklerini kim ileri sürebilir rahatlıkla? Her mucize gibi gördüğümüzü o kısa 14 milyara sığdırmak zorundayız artık.

Öyleyse şimdi biz evrenin oluşumunun ilk saniyelerinden başlamak üzere maddenin nasıl da canlıları ortaya çıkarmak üzere programlandığının kanıtlarını en yetkili bilim adamlarından tekrar dinleyelim. Ve böylece evin her odasındaki Tanrı'nın ayak izlerini görmeye çalışalım.

DÜZEN DAHA BİRİNCİ SANİYEDE BAŞLIYOR

** Evren niçin çöken modellerle sonsuza dek genişleyen modelleri ayıran "kritik hıza" çok yakın hızla genişlemeye başladı? Öyle ki, şimdi 10 milyar yıl sonra bile hâlâ kritik hızla yakın bir hızla genişlemekte. Büyük Patlamadan bir saniye sonraki genişleme hızı, yalnızca 100 bin milyarda bir oranında az olsaydı bile, evren daha bugünkü büyüklüğüne erişmeden çökmüş olurdu. (Stephen Hawking-Zamanın Kısa Tarihi S:159)

** Eğer karbonda 7,82 milyon voltluk bir enerji düzeyi varsa o zaman üç helyum atomu birleşebilir ve 7,82 düzeyi olmadığı zamankinden biraz daha uzun bir süre beraber kalabilirlerdi. Böylece biraz daha uzun kaldıklarında, başka bir şeylerin oluşması ve yeni elementler yapılması için gerekli zaman sağlanacaktı. Eğer karbonda 7,82 milyon voltluk bir enerji düzeyi varsa, periyodik tablodaki diğer elementlerin nereden geldiği anlaşılabilirdi. Böylece dolaylı ve tepe takla bir irdelemeyle karbonda 7,82 milyon voltluk bir düzey varolması gerektiği tahmin edildi. Laboratuvar deneyleri de bunun gerçek olduğunu gösterdi. Bu nedenle dünyada bütün öbür elementlerin varolması karbondaki bu özel düzeyin varlığı ile yakından ilişkilidir. (Richard Feynman - Fizik Yasaları Üzerine S: 144)

** Atomdaki elektronlarda mevcut olan dışarlama ilkesinin (aynı konumda bulunamama) dünyayı "tekdüze" olmaktan çıkartıp "enteresan" bir hale getirdiğine dair kanıtımız artık hazır haldedir. Bu ilke olmasaydı, Lityum atomundaki üç elektron da sıkıca bağlanmış vaziyette olacak ve Lityum diğer atomlarla etkileşim açısından Helyumdan bile daha isteksiz olacaktı. Dışarlama ilkesinin varlığı mevcut

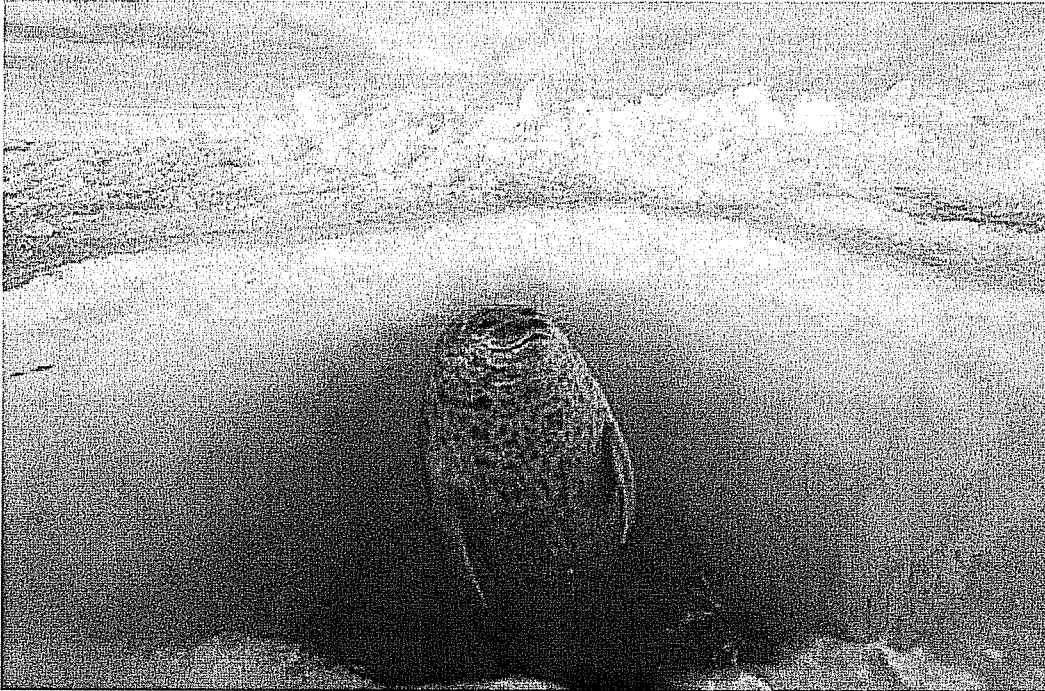
olmasaydı, elektron ve proton sayıları arttığı ölçüde, atomlar daha da sıkı bir biçimde bağlanacak ve kimyasal tepkimeye giderek daha az meyil göstereceklerdi. Çok kasvetli bir dünya olurdu bu. (101 Soruda Kuantum - S:85)

****** Bugün fizikçiler madde ve karşı madde arasında tam simetri olmaması sayesinde, Büyük Patlamadan hemen sonraki evrenin ilk döneminde, kuark ve karşı kuarkların eşit sayıda olmadıklarını düşünmekte. Hesaplamalara göre her 1 milyar kuarka karşılık olarak 999 milyon karşı kuark vardı. Toz bulutu dağıldığında her 1 milyar kuark içerisinde biri yaşamını sürdürerek protonların, nötronların, galaksilerin, yıldızların, gezegenlerin ve bizlerin oluşumunu sağladı. (101 Soruda Kuantum- S: 191) (Bu simetrinin olmadığını kanıtlayan 1980 yılı Fizik Nobel Ödülü sahibi Val Fitch bu kanunun bizim varoluş nedenimiz olduğunu söylemekten çok keyif almış.)

****** Nobel Ödüllü büyük fizik bilginlerinin bu harika buluş ve görüşlerine hiç başvurmadan,

her gün her işimizde rahatça kullandığımız suyun; doğadaki iki büyük yasayı çiğneme pahasına yaşamımızı sürdürmemize nasıl programlandığını bir kez daha hatırlayalım:

Biliyoruz ki bütün cisimler ısınınca genişler. Su da öyle. Örneğin suyu 10 dereceden 14 dereceye ısıttığımızda hacmi artar ve dolayısıyla yoğunluğu azalır. Eğer su doğadaki bu genel kanuna her sıcaklıkta uysaydı, sıfır derecedeki buz eridiğinde en yoğun su, bu sıfır derecedeki su olacağından denizlerde ve okyanusta en dibe çökecek ve biraz soğuduğunda da buz haline gelecekti. Böylece dipten yukarıya kadar git-tikçe buz kitlesi artacağından, sonunda bütün denizler donup kalacaktı. Tabii ki artık ne balıkların ne de bitkilerin varolması ve yaşaması söz konusu bile olmayacaktı. Olayların böyle yürümediğini, denizlerin dipten değil yüzeyden itibaren donduğunu ve canlılarla kaynadığını biliyoruz. Peki nasıl oldu bu?!. Çok kolay: Doğa kanunlarında çok ufak bir terslik yapılarak; hem de en uygun yerde. Eğer bu terslik örneğin 10 derece ile 14 derece

Fotoğraf: Paul Nicklen

arasında yapılırdı hiç işimize yaramayacaktı. Terslik en uygun yerde sıfır derece ile 4 derece arasında yapılıyor. Yani su sıfırdan 4'e kadar ısıtılınca genleşmiyor aksine büzüşüyor. Ve 4 derecedeki suyun hacmi en aza indiğinden yoğunluğu da en fazla oluyor. Doğaldır ki, dibe çöken de bu 4 derecedeki su olduğundan denizler yüzeyden donuyor, yaşam aşağılarda devam ediyor.

Eğer suda ikinci bir terslik, doğa kanunlarında ikinci bir sapma yapılmıyrdı sonuç yine trajik olacaktı. Bütün maddelerin sıvıdan katıya geçerken yoğunlukları artar su hariç... Su buz haline gelince yoğunluğu azalır ve dolayısıyla buzlar dibe çökmez suyun üzerinde yüzer. Aksi olsaydı, buz kütleleri oluşukça dibe çökecek ve sonuçta denizler su deryası değil, buz deryası haline gelip yaşam noktalanacaktı.

Maddede fizik ve kimya biliminin ortaya koyduğu böyle nice ince düzenler var. Hepsisi de canlıların oluşmasını ve yaşamlarını sürdürmelerini sağlama amacına yönelik. Bütün bunları tesadüf diye geçiştirivererek arkasındaki büyük zekâyı inkâr edebilmek için insanın kendisini çok zorlaması gerekir. Canlılardaki harika düzenleri kolayından "doğal seçim" kuramıyla çözüverdiğimizizi sansak bile, maddedeki bu olağanüstü yapı ve düzenleri nasıl açıklayacağız acaba? Çünkü doğal seçim sadece canlılar için geçerli, madde için değil..

Kendilerinden Tanrı inançları konusundaki düşüncelerini yazıya dökmeleri istenen 34 bilginin cevaplarını "Niçin Allah'a İnanıyoruz?" isimli bir kitaptan yararlanarak okumuştuk. Büyük fizikçi Albert Einstein uzun yazısının son satırlarında gerçek bilim adamlarındaki büyük din duygusunu şöyle dile getirir:

"Kâinatın bünyesini, ilim ve akılla anlamak, insana en derin bir iman duygusu verir. Yıllarca çalışma sonunda kavradıkları kâinat düşüncesi, Kepler ve Newton'a böyle derin duygular vermiştir. Bilimsel araştırmaların yalnızca pratik sahasında kalanlar, bu konuda her zaman, her yerde yanlış açıklama ve yorumlara düşegelmişlerdir. Ancak hayatlarını tamamen bilimsel araştırmalara vermiş olanlarıdır ki, seziş ve ilham kalplerine dolar... Onlar bu kuvvet ve kudreti din duygusundan alırlar. Bir çağdaşımız pek doğru olarak şöyle demektedir: 'Bizim materyalist çağımızda en derin din duygusunu müspet bilim yolunun ilk arayıcıları sezmişlerdir.'"

DÜNYANIN EN BÜYÜK BİLGİNLERİ PARAPSİKOLOJİYİ ARAŞTIRIP "EVET" DEDİ

Geçmiş yazılarımda büyük bilim adamlarınca gerçekleştirilen kitaplara, bültenlere geçmiş parapsikolojik fenomenlerden uzun uzun söz etmişim. Yeri gelmişken şimdi de bunlara birkaç ilave daha yapacağım. İnsanın bedenden ibaret olmadığını, maddeyi aşan güçleri bulunduğunu, ölmeyen ve öte âlemde yaşamını sürdüren insan ruhlarıyla uygun şartlarda söyleşi bile yapılabileceğini açıkca kanıtlayan bu parapsikolojik olaylar, bir yaratıcının varlığını da kuvvetle onaylayan değerli ipuçları sunmaktadır. Çünkü bilginler parapsikolojiyi modern bilimin yöntemleriyle, yani kontrollü deneyler ve yanlışlanabilirlik mantığıyla kırk yaparak incelemiştir.

İnsanlığın yakın geçmişinde, nice büyük bilginlerin yıllar süren gayretleriyle oluşturulmuş

ve kayıtlara geçmiş bu parapsikolojik olaylar, ne yazık ki günümüzde pek az dile getirildiğinden gündem konusu bile olamıyorlar.

Bunların nasıl görmezlikten gelindiğinin ve unutturulmaya çalışıldığının çarpıcı iki örneği: Server Tanilli "Yüzyılların Gerçeği ve Mirası" kitap dizisinin 5. cildinde 19. Yüzyılın ikinci yarısını anlatırken neredeyse tek bir satırla yetinir: "Teozofi ve spiritüalizmin arkasından birçok insan gider." (S:337)

Eric Hobsbawn o abidevî 3 ciltlik "19. Yüzyıl Tarihi" kitabının ikincisinde biraz daha uzun yazar. Ama hepsi o kadar:

"İlk kez 1850'lerde moda halini alan ruhçuluğun halktan gördüğü büyük rağbet de büyük olasılıkla din özleminden kaynaklanmaktadır. Özellikle başlıca yayılma merkezi olan ABD'de ilerlemeyle, reformla ve radikal sol ile olduğu kadar kadınların kurtuluşu hareketi ile de siyasi ve ideolojik yakınlığı bulunmaktaydı. Fakat başka çekiciliklerinin yanında ölümden sonra yaşamayı, deneysel bilimin hattâ belki de yeni fotoğraf sanatıyla gösterilmeye çalışıldığı gibi nesnel imgenin temelleri üzerine yerleştirmek gibi önemli bir üstünlüğü de vardı. Mucizeler artık kabul görmediğinde parapsikolojinin potansiyel dinleyicileri çoğalır." (S: 297)

3. ciltte ise bugünlerde o çalışmaları görmezden gelmemizin itirafı var:

"Bugün bizler Batı Kültürünün kıyılarında dolanan ezoterizmi, ruh çağırmayı, büyüü, önde gelen bazı Britanyalı aydınların zihinlerini meşgûl eden parapsikolojiyi ve doğu gizemciliğinin ve sofuluğunun çeşitli yorumlarını moda olarak nitelendirip, görmezden gelme eğilimindeyiz." (S: 284)

Tarihçilerin bu açık itirafından sonra sözü tekrar "Tanrı Yanılgı"sının yazarı Dawkins'e getirmek istiyorum. Halk yakın geçmişteki bilimsel parapsikolojik bulgulardan haberdar olmayabilir. Ama ateizmi, şiddetle savunan büyük boyutlu 350 sayfalık bir kitabın yazarının da, bu konuda cahil bırakılmış sokaktaki insanlar gibi davranmasını nasıl mazur görebiliriz?!

Üstelik bu ruhsal çalışmaların pek çoğu İngiltere'de gerçekleştirildiği, yazılmış kitap ve bültenlere anında ulaşabilmesi çok kolay olduğu halde. Onları incelemesini ve eleştiri bombardımanına tutarak varsa, eksikliklerini, yanlışlıklarını bir bir ortaya dökmesini beklerdik. O zaman "evin diğer odalarını da aradı, orada da bulamadı ne yapalım" diyerek ateizmi savunmasında ona daha çok hak verebilirdik. Öyleyse şimdi biz onun yapmadığını, yani boşlukta bıraktığını geçmişten kısa örnekler sunarak biraz da olsa doldurmaya çalışalım:

** Bilimsel parapsikolojinin ilk işaret fişeklerinden biri 1756'da İsveç'te, kendiliğinden meydana gelen bir olayla ortaya konmuştu. Sokaktaki adamdan en bilgin kişilere hattâ büyük filozof Kant'a bile derin düşünceler ve heyecan veren bu olayın kahramanı Swedenborg isimli İsveçli bir bilgindi. Teknik buluşların ve bilimsel makalelerin sahibi olan bu bilim adamı, başşehir Stokholm'dan 500 km uzakta iken, bugün bizlerin klervoyans (durugörü) diye isimlendirdiğimiz bir ruhsal uzaktan görme olayı yaşamış ve gördüklerini yanındakilerle dehşet içinde paylaşmıştı. O devirde ne telgraf ne de telefon var dünyada. Ve Swedenborg gözünün önünde Stokholm'ün büyük bir yangın geçirmekte olduğunu, alevlerin gökyüzünü sarıp halkın korkuyla dört bir yana kaçıştığını tüm detaylarıyla anlatıyordu yanındakilere. Sonradan dakikası dakikasına

tüm anlattıklarının tamamıyla doğru olduğu, ayrıntılarıyla tekrar tekrar irdelendi. Tamamen doğru olduğu anlaşıldı. İnsanın bedenini aşan ve ölmeyen bir ruhsal yönünün bulunduğu düşüncesi müspet bir olayla tekrar doğrulanmış oluyordu bu suretle...

** Yazılarımda İskoçyalı büyük medyum Daniel Douglas Home'un (1833-1886) olağanüstü ruhsal yetenekleriyle, bilim adamları huzurunda gerçekleştirdiği parapsikolojik olaylardan söz etmiştim. Bu medyum ateşe direnmek, yanmamak gibi bir olağanüstü yeteneğini de en şüpheci bilginlerin yanında defalarca sergilemişti. Bunlardan birinde Londra'da yanan ocağın içine girip alevler içindeki kollarla oynamış, akkor halindeki kömürü eliyle dışarı çıkarıp seyircilere yaklaşmış, hiç kimse alevlerden dolayı 10 cm den daha yakınına gelememişti.

Medyumik olaylarda ruh-beden ilişkisi gevşediğinden, ruhun potansiyel güçleri devreye girer ve bedene gönderilen tesirlerle, ateşten korunma gerçekleştirilir. Hipnoz altındaki süjelerin acıdan ve ateşten etkilenmemesi de bundan dolayıdır. Peygamber İbrahim'in ateşte yanmamasında ise başka bir kanun yürürlükte-dir. Yaradan'ın dileğiyle zamanın hızlanması onu ateşten korumuştur, aynı bir mum alevinden parmağımızı hızlıca geçirmek gibi...

** Büyük buluşlar sahibi İngiliz fizik kimya bigini Crooks (1832-1919) yaptığı parapsikolojik deneyleri yayımladığı dergisinde gönül rahatlığıyla okuyucularıyla paylaşıyordu. Lise matematik kitaplarında mantık bölümünde De Morgan kuralları diye bildiğimiz yöntemin de bulucusu olan Augustus De Morgan, Crooks'un deneylerinde hazır bulunmuştu. 1863'de yayınladığı kitabının önsözünde vardığı sonucu bakınız nasıl ortaya koyuyor:

"Söz konusu bu ruhsal şeyi gördüğümde de, işittiğimden de kesinlikle eminim. Bunun böyle olduğuna inanmamak mümkün değil. Akıl sahibi hiçbir varlık bunları hile, rastlantı ya da aldanma diye açıklayamaz."

** Parapsikolojik fenomenler artık inkâr edilemeyecek şekilde yaygınlaşınca 1882'de Sir William Crooks ve her branştan birçok bilim adamı Londra'da bir araya gelerek SPR adıyla (Society for Psychic Research/Ruhsal Araştırmalar Kurumu) oluşturmuşlar ve yaptıkları deneyleri, vardıkları sonuçları 20 ciltlik devasa Proceedings bültenlerinde yayınlamışlardı. Bunlardan uzunca söz etmiştim. İlk SPR başkanı Prof. Henry Sidgwick'den (1838-1900) çağdaşları "asla etkilenmeyen, en acımasız biçimde eleştirmekten çekinmeyen ve her şeyden şüphe eden kafa" diye söz ederler. Ama gerçekler inatçıdır. Bu şüpheci kafa, bunca parapsikolojik kanıt ortaya konduğu için SPR açılışında bakınız nasıl konuşuyordu:

"... Bu olayların gerçekliğiyle ilgili tartışmalar zorunluydu. Fakat ifade ettiği önem hiç de yeterince değerlendirilmemişti. Oysa inanılır kaynaklar, güvenilir tanıklar vardı. Bunların ileri sürdüğü şeylerin sadece onda biri dahi olayların gerçek olarak ele alınmalarına yeterdi."

** Londra'daki SPR'nin bir şubesi de 1885'de Amerika'da SPR diye açılmış ve orada da yıllar süren büyük medyumluk deneyleri yapılmıştı. Aynı yıl psikoloji tarihinin büyük simalarından Harvard Profesörü William James (1842-1910) ünlü kadın medyum Piper (1857-1950) ile 1,5 yıl her türlü kontrol koşullarını sağlayarak celseler yaptı. Aslında başlangıçta olaylara büyük kuşkuyla yaklaşmış olmasına rağmen sonunda "bu medyumda normalin üstünde yetenekler var" demeye mecbur olmuştu.

Fotoğraf: 1910 yılları civarında yapılmış bir celse sırasında Medium Marthe Beraud (Eva C. diye de bilinir) başının yanında bir kumaş parçasında beliren bu yüzle görülmektedir. Resim, Juliette Bisson'un 'Les Phenomenes dits de Materialisation' undan alınmıştır.

** Derin trans uykusunda olan medyumlardan çıkan ekto plazmik organik maddelerin, öte âlemdaki bir ruhsal varlığın etkisiyle onun geçmişteki bedeni olarak şekillenmesi olaylarına da Avrupa bilim adamları çok tanıklık etmişlerdi. Bunlardan biri de sonraları Nobel ödülü sahibi olan Fransız fizyoloji profesörü Charles Richet (1850-1935) idi. Bilginlerin nasıl ayrıntılı incelemeler yaptıklarının bir kanıtı olarak onun 1905 yazında Cezayire kadar giderek Eva C. adlı medyum hanımın aracılığıyla ortaya konan bu fantomik bedeni nasıl araştırdığını anlatarak aktarmalarımı sonlandıracam. O deneyde bu fantomik bedende hayati fonksiyonların bulunup bulunmadığını kontrol etmek için ünlü fizyolog nefesini araştırmak istedi. Ve bir kimyasal deney yaptı. O yapay hayalet asitbarikli suya üflemesini rica edince, suyun bulandığını görerek gerçek-

ten karbondioksit üflendiğini kanıtladı. Büyük bilgin Sir Oliver Lodge da olayla ilgilendi ve ortada gerçek bir maddeleşmenin olduğunu bildirdi.

** Charles Darwin'le birlikte evrim teorisini ortaya koymuş olan biyoloji bilgini Russel Wallace, (1823-1913) aynı zamanda para-psikolojik olayları derinliğine inceleyenlerden biri idi. Allah'ın yaratmayı evrim yoluyla gerçekleştirdiğine inanıyordu. Onun aşağıdaki sözleri hem evrim teorisine hem de ruhsal fenomenlere inanmanın mümkün olduğunu yani evrende madde kadar, maneviyatın da hüküm sürmekte olduğunu bir itirafıdır:

"Ben o kadar tam ve inanmış bir materyalist idim ki, ruhani bir varlığa ait kafamda hiçbir yer bulunamazdı. Fakat olgular inatçıdır ve o olgular bana galip gelmişlerdir. Spiritizma fenomenleri, diğer bütün bilimlerin olguları kadar müspettir!.."

Fotoğraf: Medium Eva C. başında oluşan materyalizasyon ve elleri arasında beliren parlak ışıkla.

Tanrı Yanılgısı - VII

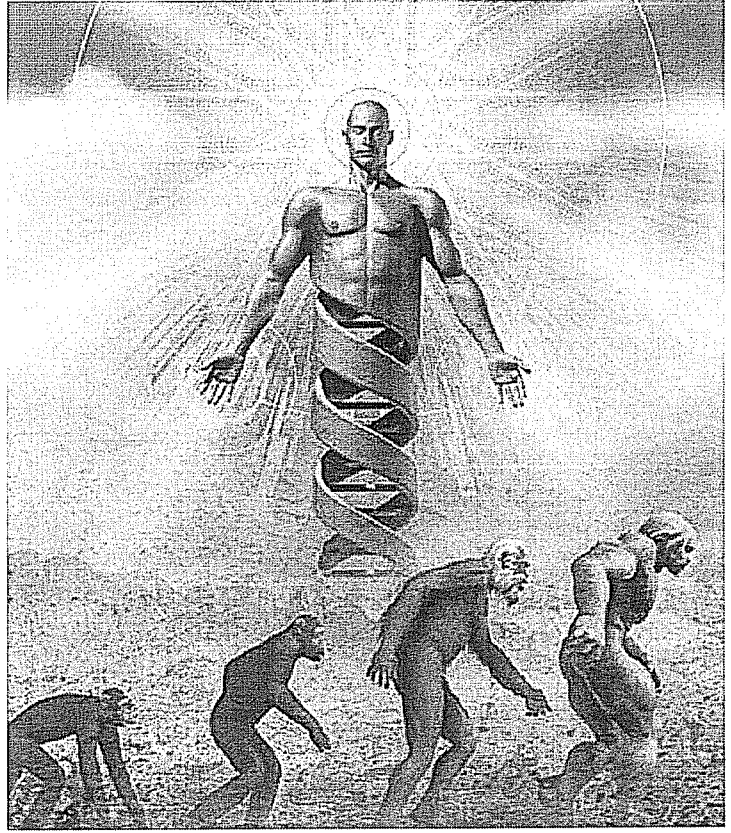
Dinler, Evrim Teorisi ile Çelişir mi?

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

TANRI MI,
DOĞAL SEÇİLİM Mİ?..

Richard Dawkins "Tanrı Yanılgısı" kitabının dördüncü bölümünde "Tanrı neredeyse kesin olarak neden yoktur?" başlığı altında inançsızlığının temel nedenleri üzerinde durur. Canlıların akıllı bir tasarımla Tanrı tarafından yaratılmadığını, Darwin teorisinin candamarı olan "Doğal Seçilim" ile hayatın kendiliğinden oluştuğunu ve türden türe geçerek insana kadar ulaştığını ısrarla tekrarlar. Gelecek yazılarımda bu konuda Dawkins'in katıldığım ve katılmadığım görüşleri üzerinde uzunca duracağım. Şimdilik kitabın o bölümünden bir paragraf almakla yetiniyorum..

"Doğal seçilim yalnızca hayatın bütününü açıklamaz; ayrıca düzenli bir karmaşıklığın, tasarımcı bir kılavuz olmadan basit başlangıçlardan nasıl doğabileceğinin açıklamasını kavraya-

bilmemiz için bilincimizi bilimin gücü yönünde artırır. Doğal seçilimin bütünüyle kavranması bizi diğer alanlara gözü pekçe atılmamız konusunda cesaretlendirir. Darwinizm bu diğer alanları da içine alarak, geçmişte biyolojiyi bir kereliğine tuzağa düşüren hatalı alternatifler hakkındaki kuşkumuzu ayağa kaldırır. Darwin'den önce, yusufcuk böceği kanadı ya da bir kartal gözü gibi hayli tasarlanmış görünen bir organın gerçekten rastlantısal olmayan, bilâkis katı-

şıksız, doğal sebeplerin uzun bir sürecinin son ürünü olduğunu kim tahmin edebilirdi?" (S:113)

Darwin'den günümüze uzanan 150 yıl boyunca Tanrı inancı konusu neredeyse canlıların oluşumu ve gelişmesine düğümlenmiş durumda. Ancak Darwin'e gelinceye kadar geçmiş olan uzun yüzyıllarda da bu konu hep insanlığın gündemindeydi. Bu yazımda bunlara hızlıca tekrar bir göz atacak, Darwin-Wallace evrim teorisine kısaca değinecek, sonra da bugün modern biyolojinin bulguları ve yorumlarını hızlıca gözden geçireceğim. Ama dinlerin evrim teorisiyle çelişip çelişmediği bu yazımın baş konusu. Bu nedenle Tevrat'ın "Yaratılış" bölümünün ilk âyetlerini, evrim teorisi ışığında kısaca gözden geçireceğim. Son olarak da İslâm diniyle evrim teorisinin çelişip çelişmediğini bu konudaki en yetkili kalemlerden biri olan Prof. Dr. Süleyman Ateşin yazısından çok kısa alıntılar yaparak ortaya koymaya çalışacağım.

KİRLİ ÇAMAŞIRLAR FARE DOĞURUYOR

Eskilerin işi daha kolaydı. Meyvelerin içinden zaman zaman kurtçuklar çıkması, kirli çamaşırlarda haşarat oluşması gibi gündelik gözlemleri, hayatın maddelerden kendiliğinden oluşabileceği şeklinde yorumluyorlardı kolayından. Şimdi bizlerin abiyogenez diye adlandırdığımız bu fenomene olan inancını, İsa'dan 350 yıl önce yaşamış olan büyük filozof Aristo kitabında bakınız nasıl dile getirmişti:

"Bazı böcekler kendileriyle aynı cinsten olan böceklerden meydana gelirler. Diğer böcekler ise, canlı ana babalardan değil, kendiliklerinden oluşurlar. Bu ikinci yolla çoğalan böceklerden bazıları, yaş ve kuru kerestenin içinde oluşurlar. Bazı böcekler ise hayvanların kılırları arasında, diğer bazıları leş ve dışkıların üzerinde meydana gelirler..."

Avrupa'da karanlık çağlarda ikinci İsa yerine konulan Aristo'nun bu sözleri tartışmasız kabul edildi. Rönesans döneminde bile ağaçlardan canlılar oluşacağı düşünüldüğünden "kaz ağaçlarının, kuzu ağaçlarının" varlığına inanılıyordu. 16. yüzyılın ünlü doktoru Paracelsus, su, hava, saman ve çürümüş odundan fare, kurbağa gibi hayvanların oluştuğunu bizzat kendisinin gözlemlediğini söylüyordu. 17. yüzyılın ünlü bitki fizyolojisti Van Helmont da ondan geri kalmamıştı. Kirli çamaşırlar içine konan buğday tanelerinden 21 gün sonra farelerin oluştuğunu bizzat gördüğünü iddia ediyordu etrafındakilere.

İtalya Floransa'da Medici ailesinin doktoru Francesco Redi (1626-1697) Aristo'nun hipotezinden kuşkulandırmaya cesaret edebilenlerdendi. Evet çürümüş etlerin üzerinde kurtçukların oluştuğunu o da biliyordu ama, bunlar acaba sinek yumurtalarından mıydı? Bir kavanoza hayvan etleri koydu, Aristo'nun "aktif öz" kaynağı diye övdüğü havanın içine girmesini engellemeyen ama sineklerden koruyan tel kafeslerle ağzını kapattı. Uzun süre bekledi ve gördü ki, içinde ne sinek var ne de başka bir şey. Onun yolundan giden diğer araştırmacılar da aynı sonuca vardığından abiyogenez hipotezi zayıflamıştı. "Canlıların ancak diğer bir canlıdan üreyebileceği"ni savunan biyogenez hipotezi yarışmayı kazanmış görünüyordu.

Ne var ki 17. yüzyılda mikroskobun icadıyla tartışma bu defa mikro organizmalar alanında yeniden canlandı. Mikroplardan arındırılmış ve iyice kapatılarak içine hava girmesi kesinlikle önlenmiş şişelerdeki hububatlı veya samanlı sulara hiçbir mikrobik canlının oluşmadığı deneylerle kanıtlandı. Ama buna rağmen yine de itirazlar şiddetliydi. Hava engellenerek, Aristo'nun "aktif öz"ünden mahrum edildiğinden canlılar oluşmadı deniyordu bu defa. Düğümü nice sonraki yıllarda 1860'larda çözen Fransız kimya ve biyoloji bilgini Louis Pasteur (1822-1895) olmuştü.

Dört adet cam balonun ağzına içine hava girebilecek S harfi şeklinde kıvrık borular yerleştirmişti. İçine girebilecek mikrobik canlıların kıvrık çepelere yapışıp kalacağını düşünüyordu. Buna rağmen ne olur ne olmaz diyerek, şişeler mikropoların az olacağı Alp dağları tepelerine götürülüp içlerine hava girmesine izin verildi. Sonuç çok muazzam. Komisyon önünde yapılan incelemede şişelerde tek bir mikrobik canlı bile görülmedi. Dahası da var. 150 yıldır Pasteur Enstitüsünde saklanan bu şişelerde bugün bile tek mikrop yok!.. Böylece mikrobik veya büyük tüm canlıların ancak başka bir canlıdan türeyebileceği biyogenez hipotezi kesinliğe kavuşmuştu.

İKİ KAFADAR DARWIN VE WALLACE BOMBAYI PATLATIYOR

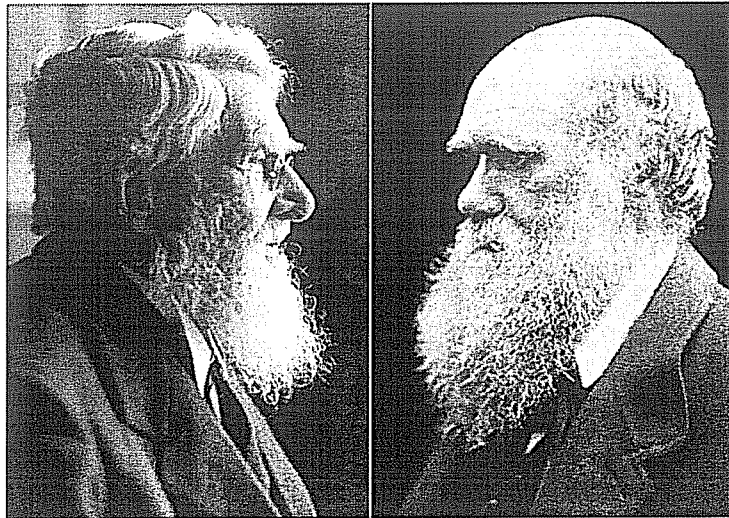
Pasteur biyogenezle uğraşırken iki İngiliz doğa araştırmacısı Charles Robert Darwin (1809-1882) ve Russel Wallace (1823-1913) aynı yıllarda evrim teorilerini ortaya koymakta gecikmemişlerdi. Bültenler, kitaplar, tartışmalarla evrim teorisi düşünürlerin temel bir konusu olarak gündemin baş sıralarında yerini almıştı. Bu teoride yaşamın basit canlılardan başlayarak adım adım gelişmişlere doğru yol aldığı iddia ediliyordu. Yaşam savaşında doğal bir seçimle ortama uyabilen varlıkların ayakta kaldığı, diğerlerinin silinip gittiği ifade ediliyordu. Böylece türlerde gelişmenin sağlandığı, hattâ türden türe geçişlerin bile olabileceği söylenmiş oluyordu. Doğaldır ki, burada en merak edilen konu, biz insanların nasıl ortaya çıktığıydı. Maymundan değilse bile, onların da ataları olan

ortak bir canlıdan değişik dallanmalarla ilk insanın dünyaya geldiği düşünülüyordu. Darwin'de bütün bu gelişmelerde bir hedef, madde ötesi bir bilincin, bir ilâhi düzenin varlığı söz konusu değildi. Bu durumda dinlerdeki yaratıcı Tanrı ve topraktan varedilen Âdem-Havva öğretisiyle çeliştiğinden Darwin teorisi tüm dindarların tenkid oklarının hedefi olmuştu. Ve hâlâ da oluyor...

Halbuki bu teoriyi ortaya koyan diğer kişi Russel Wallace, hayatının çok uzun yıllarında parapsikoloji ile de uğraştığından, canlıların oluşması ve gelişmesinde ilâhi âlemin de etkisinin olduğuna inanıyordu. Tanrı'nın evrim kanununu kullanarak, geliştire geliştire dünyayı değişik canlılarla doldurduğu kanaatindeydi. Ne var ki, 19. yüzyılın ikinci yarısında aydınların kafasında materyalist düşünce daha çok yer ettiğinden, Darwin'in kendi kendine çalışan evrim düşüncesi, bilimin temellerinde kendine kolayca yer bulmuştu. Ve şimdi de öyle. Aydın dindarların "ya o, ya bu" yerine; Russel Wallace gibi "hem o, hem bu" düşüncesiyle sentezlere varması, bu kör dövüşünü sonlandırabilir diye düşünüyorum.

Çünkü evrim teorisini destekleyen çok olgu var bugün bilimin envanterinde. Ama ilâhi düzenin bilinçli müdahalelerin mutlaka gerekli olduğunun da pek çok ipuçları var bilimde. İleriki satırlarda

Tevrat âyetleri ve bazı İslâm düşünürlerinin görüşleri ışığında yaratılışı incelediğimizde; otomatik kendiliğinden çalışması hariç evrim kuramını reddeden veya onunla çelişen bir âyetin varolmadığını da görmek-

Russel Wallace (1823-1913)

Charles Darwin (1809-1882)

teyiz. Türden türe kendiliğinden değil, bilinçli müdahalelerle geçişin olabileceği bilimsel olgularla ortaya konabilse, hem din hem bilim adamları çok rahatlayacak.

Bu durumda tek sorun insanın varedilişinde düğümlenecek. En gelişmiş insanımsılarla insan arasındaki zincirin halkalarında çok büyük boşluklar var. Çok aramamıza rağmen, ara safhalarda olması gereken canlıları hâlâ bulabilmiş değiliz. İşte atamız diyerek pek çoklarına can havliyle sarıldık ama sonunda elimiz boş kaldı. İleriki yazılarımda evrimci biyolog olmasına rağmen, insanın atalarını bulamadığımızı itiraf eden ünlü bilgin Louis Leakey'nin kitabından alıntılar yapacağım. Bu durum da tam netleştğinde, kutsal kitaplardaki topraktan varedilen Âdem- Havva öğretisiyle evrim teorisi arasında tam bir mutabakat sağlanmış olacaktır.

MODERN BİYOLOJİYE GÖRE İLK CANLININ OLUŞMASI VE SONRASI

Biyogenez kazanmıştı ama yine de bir soru, Pasteur'ün deneyinden 100 yıla yakın zaman geçtiği halde, cevaplandırılmadan ortada duruyordu: Türeyeceği bir başka canlı olmadan hayat dünyamızda nasıl başlamıştır?

Düğümü çözen 1953'deki Miller - Urey deneyi oldu. Zamanımızdan 4,5-5 milyar yıl önce bir ateş topu iken başka yerlerden taşınan sularla adım adım soğuyan, etrafı denizlerle kaplanan, sürekli faaliyet halindeki yanardağlarla kimyası gittikçe zenginleşen bir dünyamız var. Henüz oksijen ve dolayısıyla ozon oluşmadığı için korunma kalkanından mahrum durumdayız. Güneşten gelen yıkıcı ultraviyole ve uzaydan salınan kozmik ışınlarla sürekli dövülüyoruz. Ayrıca peş peşe çakan şimşek ve yıldırımların etkisi altındayız. Böylece 1,5 - 2 milyar yıl yeryüzünde en ufak bir yaşam belirtisi olmadan zaman akıp geçiyor.

Bu olup bitenleri görüp bildirenler mi oldu ki? Elbet böyle birşey yok!.. Her bilim dalındaki gözlemlerimiz, deneylerimizle yaptığımız akıl yürütmelerle böyle bir senaryoyu tahmin ediyoruz.

İşte 1953'de Miller - Urey böyle bir senaryo ile yola koyuldular. Denizlerin ilkel çorbasında mevcut olduğunu tahmin ettikleri su, amonyak, metan, hidrojeni bir kap içinde, aşağıdan bir ısıtıcı ve yukarıdan yüksek elektrik voltajıyla 24 saat boyunca işlemden geçirince 3 çeşit aminoasit meydana geldiğini sevinçle gördüler. Doğaldır ki yüksek voltajdan zarar görmesin diye aminoasitleri süratle eriyikten ayırıp izole etmeyi de ihmal etmediler. Başka araştırmacıların yaptığı benzer deneylerden, pek çok organik molekülün, bu arada klorofilin ilkel maddesi porfirin ve enerji deposu ATP'nin bile sentezlendiği haberleri bilim âlemini coşkuya boğdu. En azından canlıların hem oluşması hem de yaşamaları için mutlaka gerekli organik moleküllerin dünyada kendiliğinden ortaya çıktığı, ortamın buna uygun olduğu deneylerle gözler önüne serilmişti. O zamanlar henüz oksijen ve dolayısıyla koruyucu kalkan ozon olmasa da, dalgalarla denizlerin 15 metre aşağısına bile ulaşırsalar, bu organik maddeler şiddetli voltaj ve radyasyonlardan zarar görmeden varlıklarını sürdürebilirlerdi. Temeller atılmış sıra canlıların oluşmasına gelmişti. Şimdi de kısaca modern biyolojinin bu konuda söylediklerini dinleyelim:

Kendiliğinden oluşumda gen taşıyıcıları, yani DNA'ların ve proteinlerin de deniz sularında ortaya çıktığı tahmin edildiğinden "ilkin hücreler" (proteinoid) ile dünyamızda ilk canlılık başlamıştı ve onlardan "ilkel hücreler" (prokaryot) oluştu. Yani çekirdeği olmayan sadece hücre zarı, sitoplazması, ribozomları ve dağınık halde DNA'ları bulunan hücreler...

Bakteriler ve mavi-yeşil algler bu ilkel hücrelerin örneklerindendir. Alglerdeki kloroplastların fotosentez yapmasıyla atmosferimiz

yavaş yavaş oksijenle ve koruyucu kalkanımız ozon ile günümüze doğru emeklemeye başlıyordu artık. Bu ilkel hücrelerin varlığının kanıtlarını 3 milyar yıllık kayalardan öğreniyoruz. Ve ne gariptir ki, oluşumdan itibaren 2 milyar yıl boyunca da dünyamızda sadece ve sadece bu prokaryot ilkel hücreler vardı. Böylece dünyamızın canlılar oluşmadan önceki 1,5 - 2 milyar yılına, bu ilkel hücrelerin 2 milyar yılını da eklediğimizde yaşamın şimdi gördüğümüz çeşitliliğine ulaşması için sadece 1 milyar yıl gibi beşte birlik bir zaman kalmıştı. Dahası da var. 600 milyon yıl önceki kambriyen patlamasına kadar da gelişmiş (ökaryot) hücrelerin izine rastlanmadığından, ilkel hücreler neredeyse yaşam tarihinin üçte ikisini hattâ bu hesaba göre altıda beşlik bölümünü, dünyanın tek sakinleri olarak hiç değişikliğe uğramadan doya doya yaşadılar. Ve bugün bizlerle hâlâ da aynıyla varlar.

Ne olduysa her şey 600 milyon yıl önceki kambriyen patlamasıyla başladı. Hem de bu dönemin 10 - 20 milyon yıl arasındaki 10 milyonluk, jeoloji tarihine göre çok çok kısa bir dönemde... Dünyamız birdenbire patlama şeklinde, arada geçiş safhaları olmadan gelişmiş (ökaryot) hücreler, organize çok hücreli varlıklar ve gelişmiş organizmalarla dolarak ilkel hücrelerin biricikliği sona erdi. Ve böylece 600 milyon yıl boyunca gelişe gelişe, çeşitlene çeşitlene dünyamız canlılarla doldu taşı. Nihayet 100.000 yıl kadar önce biz insanların ilk atalarıyla dünyamızda akıllı canlıların saltanatı başladı.

KUTSAL KİTAP TEVRAT'TA CANLILARIN SIRALI OLUŞUMU

Aşağıdaki Tevrat âyetlerini incelediğimizde evrim teorisindeki basitten gelişmişe doğru ilerleyen yaşamın bir örneğini görmekteyiz: "Ve Allah dedi: Sular canlı mahlûkların sürüleriyle kaynaşsın ve yerin üstünde, gökler kubbesinin yüzünde kuşlar uçsunlar. Ve Allah büyük deniz canavarlarını ve suların kendileriyle kaynaştığı

cinslerine göre hareket eden her canlı mahlûku ve cinsine göre her kanatlı kuşu yarattı. Ve Allah iyi olduğunu gördü... Ve akşam oldu ve sabah oldu beşinci gün.

"Ve Allah dedi: Yer cinslerine göre canlı mahlûkları, sığırları ve sürünen şeyleri ve cinslerine göre yerin hayvanlarını çıkarsın ve böyle oldu. Ve Allah yerin hayvanlarını cinslerine göre, sığırları cinslerine göre, toprakta sürünen her şeyi cinsine göre yaptı ve iyi olduğunu gördü. Ve Allah dedi: Suretimizde, benzeyişimize göre insan yapalım. Ve denizin balıklarına, göklerin kuşlarına sığırlara, bütün yeryüzüne, yerde sürünen her şeye hâkim olsun. Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yaratıp mübarek kıldı.... Ve akşam oldu ve sabah oldu altıncı gün." (Yaratılış 1/20-31)

İSLÂM BİLGİNLERİNE GÖRE CANLILARIN EVRİMİ

Eski diyanet işleri başkanlarından profesör Süleyman Ateşin İlâhiyat Fakültesi Dergisinde 1974 yılında yayınladığı "Kur'anı Kerime göre evrim teorisi" başlıklı yazısından kısa bir alıntı:

"Evrim teorisini Müslümanlar işlemiş ve geliştirmişlerdir. İlk defa Câhiz (ö. 255/868), göçlerin ve genel olarak çevrenin, kuşların hayatında yaptığı değişikliğe dikkati çekmiştir. Daha sonra Bîrûnî'nin çağdaşı İbn Miskeveyh (ö. 421/1030), el-Favzu'l-Asgar adlı eserinde bu evrim görüşüne daha belirgin bir şekil vermiştir:

İbn Miskeveyh'e göre: "Yüksek âlemde inen nefis, yani ruh, çeşitli dünyâ varlıklarında kendini göstermiş ve tekâmül ederek insanlık mertebesine gelmiştir. Bu yüce hayat eserini kabul eden ilk varlık bitkidir. Aşağı düzeyinde bitki, tohum-suz ürer. Otlar gibi. Bunlar minerallerden, azıcık hareket yeteneğiyle ayrılırlar. Hayat eseri nefis, bitkilerde güçlenmeye devam eder, gelişir,

tohumla üreyen bitkiler meydana gelir. Bunlardan sonra köklü, yapraklı ve meyveli ağaçlar türer. Ağaçların da ilk mertebesi dağlarda, çöllerde, adalarda kendi kendine bitenlerdir. Bunlar türlerini tohumla sürdürmekle beraber ağır hareketlidirler. Sonra zeytin, nar, elma, incir ve benzeri gibi güzel toprağa, tatlı suya, ılımlı havaya ihtiyacı olan ağaçlar ürer.

"Nihayet evrim, üzüm ve hurma ağacına varır. Bitki, hurma ile tekâmülün son sınırına varmış, hurmada artık hayvan özelliği belirmeğe başlamıştır. Hurma ile hayvan arasında çok benzerlik vardır. Hurmanın erkeği, dişisi vardır. Meyve vermesi için tıpkı hayvanlardaki birleşmeye benzer biçimde tozlanması gerekir. Kök ve damarlarından ayrı olarak hurmada temel bir organ daha vardır ki buna bir şey oldu mu hurma ölür. Bu organ, toprağın içindeki baştır. Bu baş, hayvan beyni gibi görev yapar. Bu, toprakta kaldıkça hurmanın hayatı sürer. Hurma, bitkinin son ve hayvanın ilk derecesindedir.

"Bundan sonra azıcık hareket yeteneğine sahip, köksüz yaşayabilir, yalnız dokunma duyusu bulunan hayvanlar meydana gelir. Irmak ve deniz kıyılarında bulunan sedef ve salyangoz gibi. Evrim devam eder, kurtlarda, kelebeklerde olduğu gibi duyu gücü artar. Hayat eseri nefis, evrimle güçlenir, köstebek ve benzeri gibi dört duyu sahibi hayvanlara, oradan da karınca, arı ve gözleri boncuğa benzeyen, göz kapakları olmayan hayvanlara varır. Bunlarda henüz görme duyusu zayıftır. Daha sonra beş duyu sahibi hayvanlar türer. Bunlar da derece derecedir. Kimi aptaldır, hisleri cevval değildir; kimi zekâdır, hisleri latîftir, eğitilebilir, emir ve yasağı kabul eder, sözden anlar, ayırım yeteneğine sahiptir. Hayvanlardan at, kuşlardan doğan gibi.

"Nihayet evrim insan sınırına yaklaşmıştır. Hayvanlık mertebesinin sonu, insanlık mertebesinin başında maymunlar ve benzeri hayvanlar

vardır. Bunlarla insan arasında azıcık bir mesafe kalmıştır. Burası atlanınca nefis, insan olur. Bu noktaya gelince nefsin boyu düzelir, azıcık ayırım gücü, bilgi kazanma yeteneği oluşur. "Daha da evrimleşen orta kuşaktaki insanlar, işte gördüğün bu zekâ, bilgi, beceri düzeyine gelmişlerdir."

"Evrin Teorisinin kurucusu olan Darwin (1809-1882)'den çok önce Erzurumlu İbrâhîm Hakkı (1703-1772) Müslümanların geliştirdiği bu evrim tezini ünlü Ma'rifetnâme'sinde özetlemiştir. Vahdet-i Vücûd sistemini bilgilerine temel yapan mutasavvıf filozofların görüşüne göre varlık, Hakk'ın isim ve sıfatlarının inişinden ve evrimleşerek insân-ı kâmil mertebesine dönüp tekrar Hakk'a yükselişinden ibârettir. Bu esasa bağlı kalarak evrimi izah eden İbrâhîm Hakkı da özetle der ki:

"Varın yok olması, yokun var olması mümkün değildir. Var dâima var, yok da dâimâ yoktur. Fakat var, bir mertebeden diğer mertebeye, bir halden diğer hale geçebilir. Allah'ın emriyle felekler ve yıldızlar hareket edip dört eleman evrim ile birbirine karışmış, elemanların karışımından önce madenler, ondan bitkiler, ondan hayvanlar vücuda gelmiş ve hayvan da tekamül ederek insan meydana gelmiştir. Madenlerle bitkiler arasında ara varlık mercân'dır; bitkilerle hayvanlar arasında ara varlık hurma'dır; hayvanlarla insanlar arasında ara varlık maymun'dur. Zirâ tüm organları, kıl ve kuyruk hariç insana benzer.

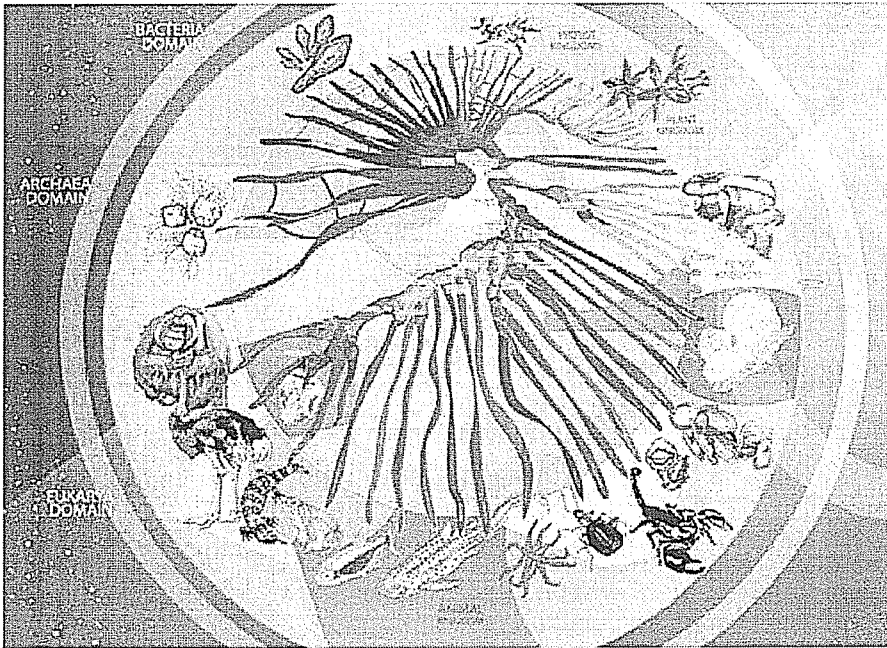
"İşte insan düzeyinde iken ahlâken yükselip Tanrı huylarıyla bezenen kişi, üstün insan olgunluğuna ulaşır bütünsel akla sahip olur. O artık bir kâmil insandır."

(Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler Prof. Mehmet Bayraktar'ın, İnsan Yayınlarından çıkan "İslâm'da Evrimci Yaratılış Teorisi" kitabına başvurabilirler.)

Tanrı Yanılgısı - VIII

“Evet” ama Yetmez

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

İKİ BÜYÜK BİLGİN
İKİ AYRI YORUM

150 yıl önce İngiltere'de biyoloji bilginleri Charles Darwin (1809-1882) ve Russel Wallace (1823-1913) tarafından ortaya konan "Evrin Teorisi" baştaçı olarak doğa bilimlerinin temellerine sağlamca yerleşti. Geçen zaman içinde biyolojide ve ilgili bilim dallarında yapılan keşifler de, bu teoriyi yeni bulgularla adım adım destekleyerek günümüze kadar geldik.

Canlıların en ilkel formlardan başlayıp, gelişerek, türden türe geçip evrimle en sonunda insana ulaşıldığı anlatılıyordu, kısaca bu teoride. Doğal bir seçimle ortamının gereklerine uyamayan yeni türlerin, yaşam savaşında yenik düştüklerinden silinip gittikleri teorinin temel öngörülerinin en başında geliyordu. Hayat kavgasında sadece daha iyi silahlanmış, daha gelişmiş, soyunu sürdürmede başarı kazanmış türler ayakta kalabildiğinden, evrim gittikçe mükemmele doğru gelişmekteydi. Milyonlarca hattâ mil-

yarlarca yıl içinde, tüm denizlerde, karada, havada yani bütün dünyada zincirleme birbirini tetikleyen, sürekli tekrarlanan, akla hayale sığmaz dış etkenlerden oluyordu bu evrim Darwin'e göre. Yani olan bitenlerde bir plan, proje ve amaç yoktu. Bu durumda teoride bir tasarımcı yer almıyordu. Gerçi kitaplarının yeni baskılarında, zaman zaman Yaratıcı'nın rolünden titrek ifadelerle söz etmişse de, esas düşüncesinin bu olmadığı rahatça anlaşılıyordu. Teorinin temellerini

Darwin ile birlikte atan Russel Wallace, parapsikolojiyi de çok derinden incelediğinden bu konuda onunla çatışyordu. Wallace'a göre evrim gerçekten bu şekilde işliyordu ama, Yaradan kendi koyduğu bu kanundan yararlanarak canlıları geliştiriyordu. Wallace ayrıca, düşünce sahibi, icat ve keşif yeteneğindeki insanı diğer canlılardan, çok daha fazla ayrıcalıklı sayıyordu. İnsan zihninin doğal seçimle bir başka varlıktan oluşmasının mümkün olmadığına inanıyordu.

Materyalizmin baskın olduğu 19. yüzyılda, Darwin'in otomatik işleyen, bir yaratıcıya gerek duymayan evrim teorisi yorumu kabul görmüştü. Ve şimdi de genelde böyle düşünüldüğünden, Wallace'ın yorumuna hiç değinilmediğini ya da şöylece bir söz edilip, dip notu gibi kullanıldığını görmekteyiz bilim âleminde. Şimdi böyle... Bakalım gelecek yıllar hangi yorumu öne çıkaracak, yaşayanlar görecek!..

Ama biz şimdilik Wallace yorumunu bir kenara bırakıp teorinin bir tasarımcıya, bir yaratıcıya gerek duymayan Darwin yorumu üzerinde biraz daha duralım. Çünkü incelemekte olduğumuz "Tanrı Yanılgısı"nın yazarı Dawkins, ateist inancının temellerini doğrudan Darwin'e, özellikle onun doğal seçim düşüncesine dayandırıyor. Kitabının Tanrı'ya inançsızlığının temellerini anlattığı 4. bölümünde, Evrim Teorisi'nin doğruluğunun kanıtları üzerinde fazlaca durulmamış. Sanki yerçekimi gibi herkesçe ortaklaşa onaylanan gerçek bir doğa kanunu gibi ele alınmış. Kitabının o bölümünü sırasıyla adım adım inceleyeceğiz elbette. Ama o değinmemiş bile olsa, evrim teorisini destekleyen bilimsel bulgular üzerinde çok az da olsa durmamızda yarar görmekteyim.

Öncelikle şunu belirtiyim. Darwin doğaldır ki, ancak kendi döneminin bilgileri ışığında kitaplarını yazdığından, temellerindeki doğrulara rağmen, varsayımlarında pek çok yanlışlara da düşmüş. Bunlardan en önemlisi kendisinden önce evrimi savunmuş olan Lamarck'ın (1744-1829) adımlarını izleyerek, canlıların sonradan kazandıkları özelliklerin, yavrulara da geçtiğini savunmuş olması. Aynı Lamarck gibi, zürafalar ağaçların üst yapraklarına uzana uzana boyunlarını uzattılar diye düşünüyordu. Ama Darwin'in ölümünden birkaç yıl sonra başka bir biyolog Weismann (1834-1914) bunun yanlış bir varsayım olduğunu net bir şekilde ortaya koydu. Öyle ki, bir farenin 20 nesil boyunca soyağacındaki bütün yavrularının her birinin kuyruklarını kestiği halde, yeni fareler yine kuyruklu olarak doğdular. Bugün biliyoruz ki, beden hücrelerindeki değişiklikler soya geçmiyor. Üreme hücrelerinin genlerinde bir değişiklik olursa, ancak o zaman gelecek nesiller bundan etkileniyor. Aslında bence Weismann'a bile gerek yoktu bu gerçeğin kanıtlanmasında. Hz. İbrahim'den beri sünnet oluyor çocuklar ama, doğanlar yine sünnetsizler. Çinli kadınlar güzel olsun diye yüzyıllarca ayaklarını cenderelere koyup küçülttüler ama çocuklar yine normal ayaklı doğdular.

GERÇEKTEN BÜYÜK KUVVET YOKTUR

Darwin'in bu ve benzeri yanlış varsayımlarına sığınarak teorinin temellerindeki doğruları görmezden gelme yanlışına düşmemiz, bizi ancak gerçekçilikten uzaklaştırır. Başka bir yanlışımız da şu olabilir. Sanki bütün materyalist biyologlar işbirliği yapıp yanlış olguları, doğru diye bize yutturmaya çalışıyor ve Evrim Teorisi'ne bizi zor-

luyorlar diye düşünenler var etrafımızda. Bunlara kulak asmadan, Amerikan mahkemelerinde tanıkların tekrarladıkları gibi: "Doğruyu, sadece doğruyu" dile getirmek ana hedefimiz olmalı. Bilim adamlarının dur durak bilmeden ömür boyu fedakârca çalışmalarıyla, derin düşünce ve buluşlarla ortaya koydukları olgulara, gerçeklere ancak saygı duyup, onlara sadece teşekkürlerimizi sunabiliriz. Ama yorumlarına katılıp katılmama konusunda ise alabildiğine özgürüz. Onların bilimsel dürüstlüklerine güvenmekle beraber, fazla uzmanlaşmaları dolayısıyla diğer branşlardaki eksik bilgilerinin de farkındayız. Ayrıca "Sürüden ayrılanı kurt kapar" mantığıyla akademik kariyer kaygılarından dolayı yanlış yorumlarda çakılıp kalmaları da, insan psikolojisinin tuzaklarından biri. Tutarlı bir karşı tez öne sürememeleri de ayrı bir etken. Yorumlarında geçmişte yaşanan bir Katolik kilisesi bağnazlığı da pekalâ mümkün. Ama tamamen aynısı değil. Çünkü ortaya konan bilimsel gerçekler ve olgular, bilim âlemince çaprazlama yeni deneyler ve yeni bulgularla sürekli kontrol edilip gözden geçiriliyor, durmamacasına. Ve yanlışlanabilmek bilimsel metodolojinin temel kavramlarından biri. Nitekim "Piltdown Adamı" gibi yarı insan yarı maymun sahte fosille insanlık 40 yıl boyunca aldatılmaya çalışıldı ama yine de sahtekârlığı ortaya çıkaran gerçekçi bilim adamları oldular.

EVRİMİ DESTEKLEYEN OLGULAR

Bütün bunları da göz önünde tutarak evrim teorisini destekleyen belli başlı olguları kısaca şöyle sıralayabiliriz:

** EVRİMDE SIRALI OLUŞ:

Dünyanın oluşumundan sonraki ilk 1,5-2 milyar yılda hiçbir hayat izine rastlamıyoruz. Sonraki 2 milyar yılda ise sadece çekirdeksiz (prokaryot) ilkel hücreler, yani bakteriler, mavi-yeşil algler var dünyamızda. Günümüzden 600 milyon yıl kadar önce başlayan Kambriyen Döneminin başlarındaki 10 milyon yılda ise, birdenbire patlama şeklinde canlıların altın döneminin yaşandığını görmekteyiz. Günümüz hayvanlarının pek çoğunun ataları birdenbire beliriverdi dünyanın her tarafında. Gerçi Kambriyenin hemen öncesindeki 40 milyon yıllık Ediacara Döneminde de, pek çoğu yumuşakçalardan olmak üzere organize hayvan fosilleri bulunmuşsa da, bunların Kambriyen Patlamasındaki canlılarla bir akrabalığının bulunmadığı anlaşılmıştır. Çağdaş devrimci biyologların en tanınmışlarından Stephen Jay Gould (1941-2002), soyları tükenip geleceğe adım atamadıklarından Ediacara Dönemi canlıları için ironik bir şekilde "başarısız bir deney" yargısını dile getirmekten kendisini alamamıştır. Ancak Kambriyen Patlaması tam bir başarı. Çünkü sonraki devirlerde sırasıyla eğrelti ağaçları, çiçekli bitkiler, böceklerin çoğu, omurgasızlar, balıklar, kara omurgalıları, dinazorlar, sürüngenler, kuşlar, memeliler, primatlar ve şimdiki zamanın canlıları, en sonunda da insan ortaya çıktı. Bütün bunları fosil kayıtlarından ve radyoaktif elementlerle zaman ölçümlerinden anlamaktayız. Darwin ve Wallace'ın öngördüğü gibi zaman içinde canlıların basitten karmaşığa doğru, türden türe geçerek adım adım geliştiği böylece doğrulanmaktadır. Ama şimdi fosillerin pek çoğu elimizde olmasına rağmen hâlâ geçiş form-

larını elde edebilmiş değiliz ve bulma ümitleri de çok zayıfladı.

****EMBRİYOLOJİK KANIT:**

İnsan dahil bütün canlılarda döllenmiş tek bir hücrenin yani zigotun anne karnında değişik evrelerden geçerek kısa bir zamanda organize bir canlı haline geldiğini görmekteyiz. Bu oluşum bizlere canlılarda türden türe geçişin mümkün olduğunun bir kanıtını veriyor. Ayrıca aynı soyağacındaki canlıların anne karnındaki embriyolojik gelişimlerinde de çok benzerlikler var.

**** ORTAK BİYOLOJİLER:**

Canlıların arasında organ gelişimlerinde ve çalışmasında fizyoloji, botanik bilimlerinde saptanan çok benzerlikler var. Ayrıca ortak genler, hormon sistemlerindeki yakınlıklar, kan akrabalıkları, protein ve enzimlerdeki yakınlıklar; canlıların birbirinden türediği, soyağaçlarının aynı olduğu kanısını uyandırmaktadır. Kedi-köpek-kurt, at-eşek-katır gibi birbirine görünüş olarak da çok benzeyen canlılar da bu görüşümüzü desteklemektedir.

**** GENLERDEKİ PLASTİK ÖZELLİKLER:**

Tüm canlıların hücrelerinde bulunan nükleik asit moleküllerinin(DNA) döner merdiven gibi çift helezoni görünüşü birbirinin aynısı. Ancak DNA'yı oluşturan nükleotid denen küçük moleküller de birbirinin aynısı olmakla beraber, canlılar bunların dizilişi dolayısıyla birbirinden ayrılırlar. Hücredeki tüm temel olayların yönetimi, enzimlerin, proteinlerin yapılması tamamen DNA'nın elinde. Kendini eşleme özelliğinden dolayı canlıların üremesi de tam tamına DNA'nın hüneri. Bütün bu nedenlerden dolayı DNA

yaşamın temel taşı. DNA molekülünün belli bölümlerini gen diye adlandırıyoruz. Canlılığın temel unsuru olduğundan en iyi korunan bu molekül ve dolayısıyla genler.

Yalnız bu noktada iyice anlamamız gereken çok önemli bir gerçek var. Bu kadar iyi korunmasına, hattâ aynı bir türün genetik şifresinin milyarlarca yıl bozulmadan zamanımıza geldiğini görmemize rağmen DNA'nın kaya gibi sağlam, değiştirilmesi imkânsız bir molekül olduğunu asla sanmamalıyız. Bırakınız türler arasındaki DNA ve gen farkını, aynı tür içinde bile çok çeşitli gen farklılıkları (varyasyonlar) olduğu bugün bilimsel bir gerçek. Darwin, gen kavramını bilmemekle beraber "doğal seçim"i tek bir türdeki çeşitlilikleri gözlemlediği için evrim teorisinin temellerine yerleştirmekte kendini haklı görüyordu. Aynı tür diyebilmek için birbiriyle çiftleşip yavru sahibi olabilmeleri gerekiyor. Evet bir köpek türü var. Ama yine de etrafımız her biri ayrı sevimlilikte çok farklı köpeklerle dolu değil mi? Biz insanlar da tek türüz ama birbirimizden ne kadar çok farklıyız.

Darwin teorisyenleri DNA'nın çok korunaklı, ama yine de değişebilirlik özelliğinden dolayı dış ortamın etkileriyle canlıların genlerinde, kromozomlarında farklılıklar oluşabileceğini haklı olarak öne sürüyorlar. Bugün mutasyon olarak adlandırdığımız bu gen değişimlerinden dolayı da türden türe geçerek hayatın, bu kadar çeşitlendiğini söylüyorlar. Hem de ne kadar çok çeşit. 10 milyon kadar türün var olduğu sanılıyor bugün. İnşallah kavgalarımızla sadece kendimizi değil, bu en az 3 milyar yıllık gelişimin mucizesi canlı türlerini de yokluğa mahkûm etmeyiz.

Yapay bir seçimle, değişik dişi ve erkek

çiftleştirilmeleriyle farklı hayvan ve bitki çeşitlerini zaten binlerce yıldır elde edip durmaktayız. Şimdi ise bilimimiz ilerledi. Artık laboratuvarlarda sirke sineklerinde (*Drosophila*) x ışınlarıyla genetik değişiklikler yapabiliyoruz. Gözleri, kanatları farklı sirke sinekleri elde etmek artık olağan. Ortamın, dış etkenlerin DNA molekülünü değiştirebildiğinin bir kanıtı da bu laboratuvar bulguları.

Ama son 40 yıldır çok daha ötelere gittik bu konuda. Artık gen mühendisliğiyle, biyoteknolojide harikalar yaratıyoruz. Genlerde rekombinasyonlar yaparak neler neler elde ediliyor ve daha neler neler elde edilecek. Sistem aslında basit: DNA'nın ancak belirli nükleotidlerinde bıçak gibi kesim yapan enzimler var bugün elimizde. Tersisi de mümkün. Belli nükleotidlerde tutkal gibi yapıştıran enzimleri de biliyoruz. Böylece aynı bir terzi gibi uygun kesim ve dikimler yaparak, istediğimiz genetik özellikte bir DNA molekülüne ulaşabiliyoruz. Örneğin, insanda ensülin hormonunu üreten geni biliyoruz. Biyoteknolojiyle bu genin aynısını üretilip, bir bakterinin gen sistemine eklediğimizde, onu tıpatıp insan ensülini üretiminde kullanabiliyoruz. Bakteri çok kısa sürede süratle çoğalabildiğinden, onlar bir fabrika gibi seri üretim yaparak şeker hastalarının imdadına koşuyorlar.

Bütün bu örnekler DNA'daki değişebilirlik yani plastiklik özelliğinden dolayı türden türe geçişlerin mümkün olabileceğini açıkça kanıtlamaktadır.

****DOĞAL SEÇİLİM:** Aynı tür içinde bile çok çeşitli canlılar olduğunu zaten görüp duruyorduk. Bunun sebebinin gen farklılık-

larından olduğunu son yüzyılda anladık. İşte bu çeşitlilikten dolayıdır ki, dış ortamdaki değişikliklere uyabilen ve yaşamını sürdürebilenler olduğu gibi, silinip gidenler de olabiliyor. Klasik örnek: 1850'lerden önce İngiltere Manchester'da beyaz kelebek sayısı çok fazla pek az da siyah kelebek varken sonraki yıllarda durumun tamamen tersine çevrilmesi. Beyazların silinip ortalığı tamamen siyahların kaplaması. Sebebi basit: Sanayi dumanlarından kararan ağaçlar üzerindeki beyazların apaçık bir av haline gelmesi ve siyahların doğal bir kamuflaja kavuşması...

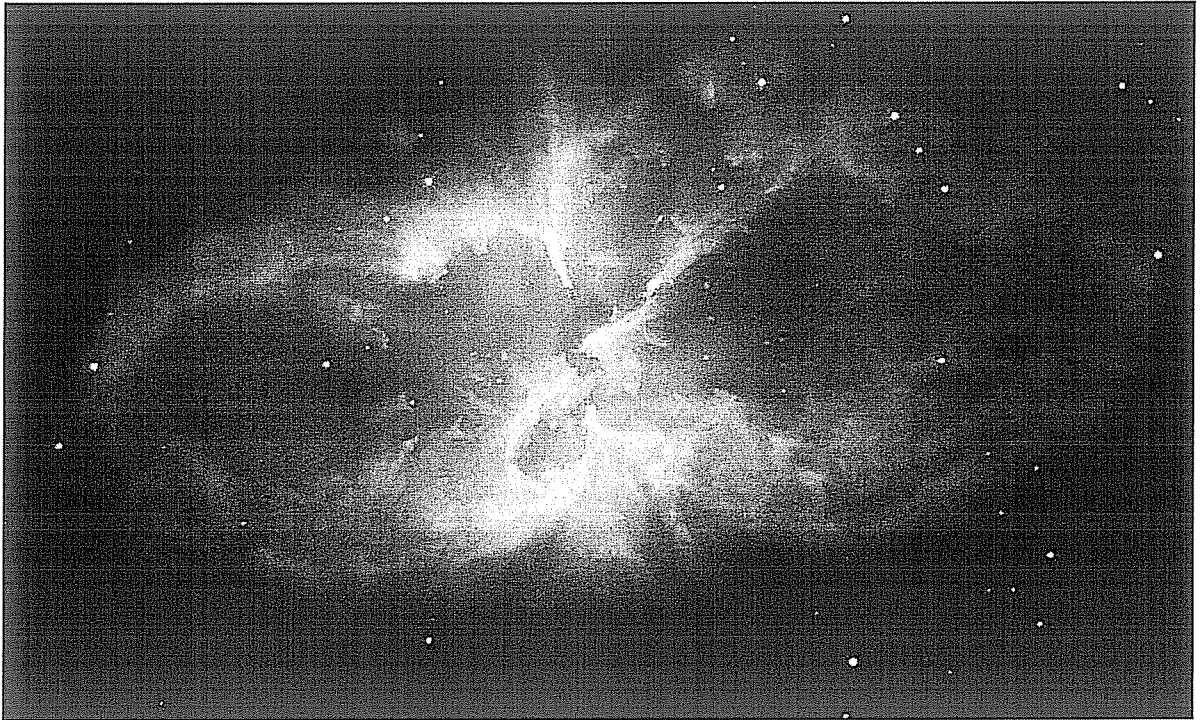
Benzerini antibiyotiklerin icadından sonra gördük. Başlangıçta çok etkili olup hastaları çabucak sağlığa kavuşturan bu ilaçların adım adım etkisizleştiğini üzüntüyle farkettilik. Sonraları bunun en büyük nedeninin yine doğal seçilimin bir cilvesi olduğunu anladık. Çeşitlilik (varyasyon) hastalık bakterilerinde de var. Çok azı bu antibiyotikten etkilenmeyecek genetik yapıda. Diğerleri ölüp giderken meydan bu azınlıktakilere kalıp hızla çoğalıyorlar. Ve bize de yeni bir antibiyotik çeşidi icat etme kalıyor sadece.

Biyolojinin temel teorileri ve varsayımlarında "Tanrı Yanılgısı"nın yazarı sayın profesörle görüyorsunuz bir farkımız yok. Ama yorumlarımızda öyle değil. Esas farkımız "doğada planlayıcı, tasarlayıcı ve uygulayıcı zekâların mı bu kanunları kullanarak yaşamı çeşitlendirdiği" ya da "plansız, amaçsız sırf doğal etkenlerin sonucunda mı bugünlere ulaştığımız" noktasında olacak. Bunu yapmak için yazarın kitabında Tanrı'nın yokluğunu savunduğu 4. bölümdeki konuları gelecek sayıdan itibaren adım adım inceleyeceğiz.

Tanrı Yanılgısı - IX

Ne Ateist Evrimcilik Ne de "Yaratılış Modeli"

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

ESRARENGİZ BOEİNG 747

"TANRI YANILGISI" kitabında: "Tanrı Neredeyse Kesin Olarak Neden Yoktur" ana başlıklı dördüncü bölüm, yukarıdaki ara başlıkla başlar. Boeing 747 denmesi boşuna değil. İngiliz astronomi ve matematikçisi Cambridge Üniversitesi profesörlerinden Fred Hoyle (1915-2001) bir benzetmesinde bu harika uçaktan bahsetmiş. Hoyle'a göre

dünya üzerinde yaşam, tesadüflerin etkisiyle başlayamaz. Benzetmesi şöyle: "Uçak parçalarıyla dolu bir hurdalığın altını üstüne getiren, silip süpüren bir kasırganın rastlantıyla bu parçaları birleştirerek uçmaya hazır bir Boeing 747 oluşturması olasılığı ne kadar sıfıra yakınsa, yani mümkün değilse, dünyada hayatın dış etkenlerle kendiliğinden başlayabilmesi de o kadar ihtimal dışıdır."

Yaradılışçıların bu örneğe dört elle sarılarak evrimin imkânsızlığını, yani ihtimal dışı olduğunu iddia etmelerinden Dawkins acı acı yakınır. Onları ve Fred Hoyle'u Darwin'in "Doğal Seçilim" kuramının temellerini kavrayamamış olmakla suçlar. "Tanrı Yanılgısı"nın yazarına göre, "Doğal Seçilim"de rastlantılarla, tesadüflerle oluşma söz konusu değildir. Çok uzun zamanlarda, akıl almaz sayıdaki doğal etkenlerin, akıl almaz sayıdaki canlı varlıklarla etkileşimleri söz konusudur. Yani burada, istatistikteki "Büyük Sayılar Kuramı" işlemektedir. Dawkins "öyleyse" der "ihtimalsizlik kanıtı ileri sürülemez." Ağır işleyen bir süreçte, karmaşıklığın birdenbire ortaya çıkmadığını, kademe kademe, birbirine eklene eklene mükemmelliğe doğru gidildiğini anlatmaya çalışır. Fred Hoyle ve benzerlerinin "doğal seçilim" mantığını iyi anlayabilmeleri için aynen şu öğütte bulunur:

"Doğal seçilimin gücünün değerini gerçekten anlamak için belki de önce doğal seçilimle ıslanmalı, hattâ içine girip biraz yüzmelisiniz."

Biraz ıslanma pahasına, şimdi biz Boeing 747 örneğini daha da abartalım ve sonra da bunu organik âlemdeki bir örnekle karşılaştıralım: Formülü bilinen bir protein molekülünün, amino asitlerden rastlantılarla oluşabilme olasılığıyla...

Bir an için, sadece bir hurdalığın değil, tüm dünyanın, vidalarına varıncaya kadar Boing 747'nin bütün parçalarıyla dolu olduğunu kabul edelim. Her yer uçağın parçalarının milyonlarcası, milyarlarcasıyla dopdolu. Bitip tükenmeyen rüzgârlar, fırtınalar ve diğer doğa güçleri, bunları sürekli

birleştirmeye çalışsa, uyuşmayanları anında bozup, yeni denemelere hazır bıraksa, milyarlarca yıl da geçse, bu güne kadar bir Boeing 747'nin oluşabilmesi aklımıza sığar mı?!...

Bu örneğin organik dünyadaki bir benzerini İsviçreli büyük matematik bilgini Charles Jugin Cai, ince olasılık hesaplarıyla ortaya koymuş. Tüm çevremizin sadece amino asitleri oluşturan 5 elementle dolu olduğunu ve bunların 20 çeşit amino asit oluşturmak için hızlı bir şekilde etkileşime girdikleri ön kabulüyle işe girişmiş. Ve meydana gelen amino asitlerin düzgün bir sırayla birleşerek bilinen bir protein molekülünü oluşturabilme ihtimalini hesaplamış. Vardığı sonuç, akla sığmaz bir sayı: Bir tek proteinin oluşma olasılığı 10 üzeri 160'ta bir. Ve bunun oluşabilmesi için de 10 üzeri 243 yıl geçmesi gerekir. Yani 1'in sağına 243 tane sıfır koyarak elde edilecek akıldışı bir sayı. Bizim 5 milyar yıllık dünya yaşıımız bunun yanında bir dağın eteğindeki nokta bile değil.

ATEİST EVRİMCİLERİN CEVABI

Charles Darwin ve Russel Wallace tarafından ortaya konan evrim teorisinde; iki bilginin yorumlarında zıt görüşlerde olduğunu biliyoruz. Wallace, Allah'ın ortaya koyduğu evrim kanunu ile canlıları geliştirdiğine, yani bir tasarımın, bir bilgi ve aklın işe karıştığına inanır. Darwin ise aksine, evrimsel gelişmenin yalnızca doğal olayların sonucu olduğunu söyler. Wallace'a göre insana kadar gelinmesi için evrimin güdümlenmesi sözkonusudur. Darwin'de ise belirli hiçbir amaç yoktur. Doğa neyi gerektiriyorsa, ortaya da o tür canlılar çıkar. Bu durumda biz insanlar olmayabilirdik belki de!...

Kitabın yazarı Dawkins de tam tamına Darwin yorumuyla yaşama baktığından, tüm diğer ateist evrimciler ile birlikte, Fred Hoyle ve İsviçre'li matematikçinin örneklerini haklı olarak şöyle cevaplayacaklardır:

"Bu hesapları bizler de biliyoruz. Sizler en organize bir uçak veya bilinen bir proteinin oluşması ihtimalini düşünüyorsunuz. Bizim teorimizin temelinde böyle bilinen bir şeyin oluşması söz konusu değil ki? Ayrıca en gelişmiş canlıların birdenbire oluştuğunu da söylemiyoruz. Önce en basitler kendiliğinden oluştu. DNA'nın belli sürelerde kendini eşlediğini biliyoruz. Bu en basit oluşumlar da sürekli kendilerini eşleyerek çoğaldılar. Ve o basit oluşumlar yine doğal etkilerle değişik formlarda biraraya gelip daha karmaşıkları oluştu. Onlar da sürekli kendilerini eşleyerek çoğalıp durdular. Yani yüksek organizmalar tesadüflerle değil, piyangoda büyük ikramiyenin bir kişiye çıkması gibi, uygun birleşimler yaşamını sürdürürken, uygun olmayanların silinip gitmesiyle meydana geldi."

Geçmiş yazılarımı hatırlayanlar, bu konuda Fred Hoyle ile Dawkins'in ortasında bir yerde durduğumu anlamakta haklı olacaklardır.

Fred Hoyle'un dünyada hayatın başlamasını kasırgaların bir uçak oluşturmasıyla örneklemesini yerinde bulmuyorum. Çünkü fosil kayıtlarından biliyoruz ki, yeryüzünde hayat üç milyar yıldan beri var. Ve bunun ilk iki milyarlık çok uzun döneminde sadece çekirdeksiz (prokaryot) tek hücreli bakteriler yaşamış dünyamızda. Ve onlar hâlâ da yaşamın en büyük nüfusunu oluşturuyorlar etrafımızda. Dolayısıyla hayatın, bir Boeing 747 karmaşıklığıyla değil, belki çekirdeksiz

bakterileri de önceleyen daha basit bir canlıyla başladığını düşünmemiz daha gerçekçi bir yaklaşım olur.

1953'deki Miller-Urey deneyinden dünyanın ilkel çorbasını oluşturan inorganik bileşiklerden, yüksek voltajlı alternatif akım geçirilerek amino asitler elde edildiğini biliyoruz. Diğer deneylerde protein benzeri diğer organik maddeler laboratuarlarda elde edildi. Öyle anlaşıyor ki, dünyamızda henüz hayat başlamadan, denizlerde oluşan organik moleküllerin, kozmik ışıklardan zarar görmeyecek şekilde, dalgalarla en az on beş metrelik derinliklere ulaştığını düşünmemiz, gerçeklerle uyuyor. Böylece daha sonra oluşacak en ilkel bir hücrenin yaşam ortamı peşinen sağlanmış oluyor. Ve o hücrenin bu çok elverişli çevrede, DNA'sıyla yıldırım hızıyla kendini eşleyerek tüm denizleri, okyanusları alabildiğine doldurmuş olması bugünkü biyoloji bilgilerimiz ışığında akla çok yakın geliyor... Peki sonrası?!...

Geçen sayımızda Darwin - Wallace evrim teorisini destekleyen biyolojik bulgulardan uzunca söz etmiştim. DNA'larda değişiklikler yapılabileceğini, türden türe geçişlerin biyolojik olarak imkân dahilinde olduğuna, hayatın, evrim teorisinin öngördüğü gibi, basitten karmaşığa ilerleyebileceğine inandığımı açıkça ifade etmiştim. Ama bu geçişler, bu karmaşılaşma Darwin'in ve onun izinden giden Dawkins'in öne sürdüğü gibi sadece bilinçsiz, hedefsiz ve plansız dış etkenlerin mi, yoksa Wallace'ın inandığı gibi bilgili ve bilinçli tasarımların etkisiyle mi gerçekleşti.? Bu, ileriki yazılarımın ana konusu olacak. Tamamen bilimsel bulguların içinde kalarak, yazarımıza ters düşmek pahasına evrim teorisinin ikinci kurucusu

Wallace'ın yorumunu doğrulayacak kanıtlar üzerinde detaylı olarak duracağız...

Bu, sonraki işimiz. Şimdi en iyisi biz "Tanrı Yanılgısı"nın 4. bölümünde kaldığımız yere tekrar dönüp, oradan ilerlemeyi sürdürelim.

BİR BİLİNÇLENDİRİCİ OLARAK DOĞAL SEÇİLİM

Kitapta 4. bölümün ikinci ara başlığı da bu!... Okuyucu, bilinçlenmeye hazır, yazarın "Doğal Seçilim" hakkında bilimsel olarak neler söyleyeceğini merak ede ede sayfaları çeviriyor. Ve maalesef neredeyse "Tanrı'nın olmadığını kanıtlamak için" karşı tez olarak öne sürdüğü "Doğal Seçilim" in, bu her biri birbirinden ayrı muhteşem yapıdaki 10 milyon canlı türünün oluşmasını nasıl sağladığıyla ilgili doğru dürüst bir cevap bulamıyor. Ya ne buluyor? Neredeyse bir propaganda kitabı gibi, isim isim örnekler vererek, kimleri tezleriyle ateizme ısındırdığının sayfalarca açıklanması... Zaman zaman Darwin'in yanında Wallace'ın da ismini anıyor ama, onun doğal seçilime inanmakla beraber, bunu kullanan bir bi-

lince, bir tasarımcıya da inandığından tek satır bile söz etmiyor.

Ben şahsen isterdim ki, canlıların tek tek yaratıldığı, evrimin olmadığı, hattâ dünyanın bir kaç bin yıllık bir geçmişi olduğu gibi bugün kolayca reddedilecek "Yaratılış Modeli" görüşlerine kolayından savaş açacağına, yanlısını ortaya çıkarsın. Wallace yorumunu biyolojik kanıtlarla çürütsün. Ama bunu yapmak için her türe özgü, birbirinden doğal seçimle türemesi imkânsız içgüdülere, bir yorum getirmesini isterdim ondan. Ve dahası 530 milyon yıl önceki 10 milyonluk kısa bir jeolojik süreçte, örneğin 5 gözlü, hortumlu hayvanların "Kambriyen Patlaması" diye adlandırılan dönemde birdenbire nasıl beliriverdiklerini açıklamasını... Bunun yalnızca doğal seçimle nasıl mümkün olacağını... Bunların hiçbirisi yok kitabın bu en önemli bölümünde. Her neyse, biz yine 4. bölümü incelemeyi sürdürelim.

İNDİRGENEMEZ KARMAŞIKLIK

Onlarla savaşmak kolay ya, Dawkins yine yaratılış modeli yandaşı Hristiyan dindar-

ların, muhteşem beden yapıları, organların ahenkli çalışmaları'nın tesadüfen oluşmayacağını ortaya koyan örnekleri üzerinde bitmeyen yorumlarla sayfaları dolduruyor. "Doğal

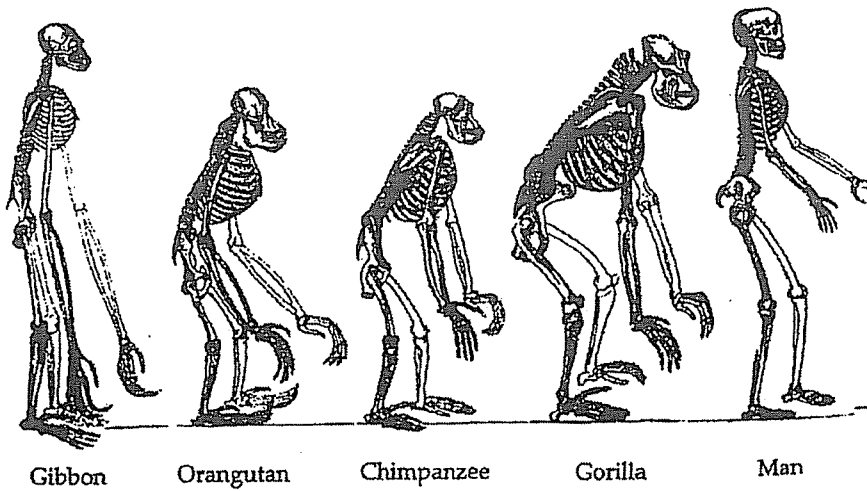
Seçilim"in rastlantıyla değil, adım adım birikimlerle bu sonucu sağladığının bir reklam spotu gibi sürekli tekrarı... Ama bunu nasıl yaptığı, nasıl sağladığıyla ilgili biyolojik doyurucu kanıtlar yine yok. Örneğin: "Fotosentez sırasında yaklaşık olarak 70 farklı tepkime olur. Bu gerçekten de mucizevi bir olaydır" diye karşı savı ileri süren dindarların kitaplarından alıntılar yapar. Onların "bunun açıklaması rastlantısallık olabilir mi, buna sahiden inanabilir miyiz?" sorusuna Dawkins'in verdiği cevabı, bilgidenden ziyade polemiklerle, tekrarlarla sayfaların doldurulduğunu göstermek için aynen aktarmak istiyorum. Yazar, çok sıkıştığı yerlerde, hem de pek çok yerde "Siz bunları Allah yarattı diyorsanız, peki öyleyse O'nu kim yarattı?" diyerek konuyu başka bir mecraaya taşımakta da çok mahir.

Lafı fazla uzattık. Öyleyse dindarların fotosentez mucizesini kastederek, "Bunun açıklaması rastlantısallık olabilir mi, buna sahiden inanabilir miyiz?" sorusuna Dawkins'in cevabını aynen aktaralım en iyisi:

"Hayır, buna inanmamalıyız; ancak örneğin ardından örnek tekrarlaması, bizi hiçbir yere ulaştırmaz. Yaratılışçı mantığı

hep aynıdır: Bazı doğal fenomenlerin rastlantısal olarak varolması, istatistiksel olarak çok imkânsızdır. Ve ilaveten bu fenomenler genelde çok karmaşık, çok güzel, çok huşu uyandırıcıdır. Bu yazarların rastlantısallığa sunabilecekleri tek alternatif: Tasarım'dır. Bunların hepsi bir tasarımcı tarafından yaratılmış olmalıdır. Ve bilimin bu hatalı mantığa yanıtı da hep aynıdır. Rastlantısallığın tek alternatifi tasarım değildir. Doğal seçim daha iyi bir alternatiftir. Aslında tasarım daha en başında gerçek bir alternatif değildir. Çünkü çözdüğü sorundan daha büyük bir sorun doğurur: Tasarımcıyı kim tasarladı? Rastlantısallık ve tasarım her ikisi de istatistiksel ihtimalsizliğin çözümü olarak başarısızdırlar. Çünkü biri bir başka sorun doğurur, diğeri ise sorunu kısır döngüye çevirir. Doğal seçim gerçek bir çözümdür. Şimdiye kadar sunulmuş yegâne işleyen çözümdür. Ve yalnızca işleyen bir çözüm değil, aynı zamanda müthiş bir şıklığın ve gücün açıklamasıdır..."(Tanrı Yanılgısı, sayfa 117-118)

Gelecek yazımda, yine "Tanrı Neredeyse Kesin Olarak Neden Yoktur" başlıklı 4. bölümle ilgili düşüncelerimi aktarmayı sürdüreceğim.

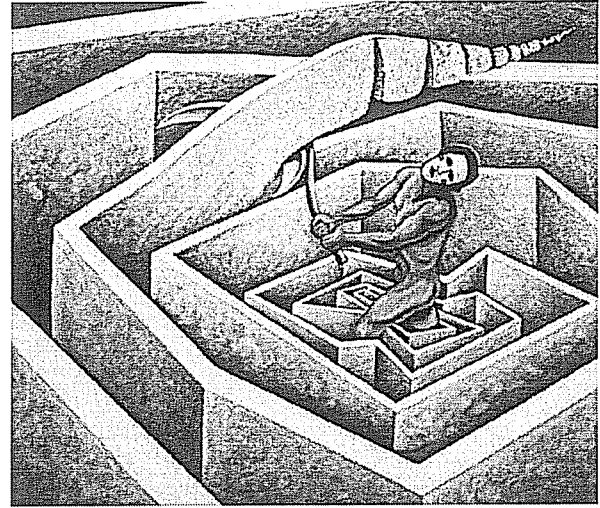

Tanrı Yanılgısı - X

Ateist Evrimciliğin İkilemi

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Geçen ayki sayımızda "Tanrı Yanılgısı" kitabının "Tanrı Neredeyse Kesin Olarak Yoktur" ana başlıklı 4. Bölümünü incelemeye başlamıştık. Ateist evrimciliğe yöneltilen en önemli eleştiri, canlılardaki her türün kendine özgü olağanüstü karmaşıklığındaki organ yapılarının bir tasarımcı olmaksızın nasıl oluşabildiğidir. "İndirgenemez Karmaşıklık" adıyla anılan bu eleştiride, gözün görmesi, kanda uçuşmayı sağlaması için bu organların bütün parçalarının tam olması ve önemli kusurlarının bulunmaması gerektiği öne sürülür. Örneğin, her şeyi yerli yerinde olsa bile mercekten yoksun bir göz ne işe yarar ki?!..

İNDİRGENEMEZ KARMAŞIKLIK

Bu önemli eleştirilere Dawkins'in kuşkusuz vereceği çok cevaplar var. Gözdeki mükemmelliğe mutlak değinmesi gerekir. Çünkü evrim teorisinin kurucusu büyük hayranlık beslediği Darwin bile gözün doğal seçimle oluşamayacağını ilk kitabı "Türlerin Kökeni"nde açıkca itirafa mecbur olmuştu. Dawkins,

Darwin'in bu itirafını aynen aktarır:
"Gözü, farklı mesafelere odaklamaya,

farklı miktardaki ışığı içeri almaya ve küresel, renksel sapmaları düzeltmeye yarayan eşsiz düzeneklerinin hepsiyle ele aldığımızda, bu organın doğal seçilimin etkisiyle meydana gelmiş olma olasılığı, dürüstçe itiraf ederim ki, bana son derece saçma geliyor."

Yazarın, Darwin'in içtenlikle ortaya serdiği bu itirafını yorumlayışı o kadar beklenmedik ve garip ki, dönüp bir daha okumak ihtiyacı duyuyor insan. Söylediği aynen şu:

"Darwin'in oldukça rahat görünen bu itirafı, aslında tımturaklı bir hiledir. Bu şekilde rakiplerini tam karşısına almayı ve zamanı gelip de yumruğunu attığında en güçlü etkiyi vermek istemişti. Bu yumruk elbette ki Darwin'in gözün kademeli olarak nasıl evrim geçirdiğini basitçe izah etmesiydi. Darwin 'indirgenemez karmaşıklık' ya da 'imkânsızlık dağına çıkan yumuşak eğim' ifadesini kullanmamış olabilirdi; ancak her ikisinin de temelini açıkça anlamıştı" (S 119-120)

Darwin'i Darwinden fazla savunmak herhalde böyle olur. O, gözün doğal seçilimle meydana gelebileceğini söylemenin son derece saçma olacağını açıkça ortaya koyuyor. Dawkins ise, bunu rakiplerini şaşırtıp yumruğu vurmak için Darwin'in bir HİLESİ diye yorumluyor. Sanki boks maçındayız. Sağ gösterip sol vuruyor demeye getiriyor.

Yazarın yukarıda "Olasılıksızlık Dağı"ndan söz etmesi de boşuna değil. 2006'da yayınladığı bir kitapta Dawkins, canlılardaki olağanüstü karmaşık harika düzenleri, zorlu dağlara tırmanma örneğiyle

açıklamaya çalışıyor. Nasıl ki sarp yamaçlarla, uçurumlarla, çıkılması imkânsız eğimlerle dolu bir dağa, ilk bakışta imkânsız gibi görülse de usta dağcılar, döne döne, bir tepeden diğerine giderek zirveye kadar ulaşıyorlar. Canlılardaki bu olağanüstü karmaşıklıkta organların aynı "Olasılıksızlık Dağı"na tırmanmak gibi doğal seçilimle aşama aşama oluşabileceğine bizleri inandırmaya çalışıyor.

Söz buraya gelince, milyarlarca yıllık evrim sürecini bir an için unutup, 530 milyon yıl önceki ilk 10 milyon yılda 5 gözlü, hortumlu Kambriyen Dönemi hayvanının doğal seçilimle nasıl oluştuğunun akla uygun bir açıklamasını da Dawkins'ten beklemek hakkımız. Haydi, milyarlarca yıllık uzun süreçte bir çaresini bulup. "Olasılıksızlık Dağı"na tırmanıp zirveye varıldığını, yani karmaşık organlarımızın bir tasarımcı olmadan aşama aşama oluşabileceğini bir an için kabul edelim. Jeolojik açıdan 10 milyon yıllık gibi çok kısa bir zaman diliminde bu 5 göz nasıl oluşuverdi, neredeyse birdenbire?!. Buna tırmanmak değil, paraşütle dağın tepesine inmek denir sadece...

Darwin'in göz itirafını noktalamadan önce, Dawkins'in bu konudaki bir yorumunu daha aktarmadan geçemeyeceğim:

"Olasılıksızlık Dağına Tırmanmak" kitabının 160. Sayfasında Dawkins, göz konusunda Darwin'in eşi Emma tarafından ortaya konan problemlerden etkilenmiş olabileceğini söyler. Çünkü "Türlerin Kökeni" kitabından 15 yıl önceki yayınlanmış bir makalesinde Darwin, insan gözünün: "Küçük ama her seferinde faydalı sapmaların aşamalı olarak seçilimiyle

elde edilmesi olasıdır." diye yazmış. Ama karısı Emma, buraya şöyle bir not düşmüş: "Büyük bir varsayım."

Herhalde karısı onu ikna etmiş olmalı ki, 15 yıl sonraki kitabında Darwin gözün doğal seçilimle oluşabileceğini söylemenin son derece saçma olacağını açıklıkla itiraf ediyor. Ancak kafası bu konuda yine çok karışık olmalı ki, kitabının yayınlanmasından epey sonra Amerikalı bir meslektaşına yazdığı mektupta, göz hâlâ tüylerini ürpertmekle beraber çözüm bulma beklentisini şöyle dile getiriyor: "Göz, bugün hâlâ tüylerimi ürpertiyor ama, bilinen ara kademeleri düşününce mantığım bana bu ürpertiye ortadan kaldırmam gerektiğini söylüyor..."

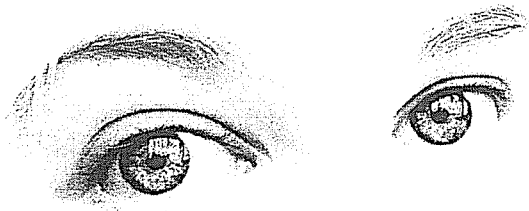
İKİLEMİN NEDENİ: MADDECİLİK

Darwin'in ortaya koyduğu, canlıların evrimsel gelişmesi teorisini destekleyen pek çok bilimsel olguyu geçen sayılarımızda gözden geçirmiştik. DNA'nın evrilebilir olduğuna, türlerden türlere geçilerek günümüzdeki 10 milyonluk birbirinden farklı canlılar âlemine ulaşıldığına inandığımı açıklıkla ortaya koymuştum. Darwin ve diğer ateist evrim-

cilerin ikilemi işte burada: Evrime içtenlikle inanmakla beraber, evreni yalnız maddeden ibaret gördüklerinden, bu oluşumun sadece çevresel olayların etkisiyle olduğunu sanmaları... Ve dolayısıyla evrimi sırf fizik, kimya, biyoloji ile açıklamaya çalışmaları... Tanrı ve O'nun buyruğundaki ilâhi kanunları uygulayan manevi varlıklar gündemlerinde yok. Bu durumda tasarımcı olmadan, işe akıl, plan ve hüner karışmadan dünyamızı dolduran birbirinden farklı binbir çeşit canlılar âlemini açıklamak için kırk dereden su getirme zorunda kalıyorlar...

Bütün bu çabalarına rağmen, onları içtenlikle dinleyen hattâ evrime de inanan biyoloji dışındaki derin düşünce sahibi aydın kişileri, bir tasarımcıyı, bir planlayıcıyı işe karıştırmadıklarından bir türlü ikna edemiyorlar. İşte Dawkins'in "Olasılıksızlık Dağına Tırmanmak" kitabından alıntıladığım iki fizikçinin gazetelerde yayınlanmış mektupları. İlki Kraliyet Akademisi üyesi seçkin bir fizik bilgininden:

"Evrimi kabullenmekten başka seçeneğimiz yok. Bütün fosil kanıtları bunu işaret ediyor. Tartışmanın tamamı ise nedenle ilgili. Darwin nedenin rastlantı olduğunu iddia ediyor, yani nesiller nesilleri takip ettikçe, tesadüf eseri küçük varyasyonlar (çeşitlenmeler) oluyor. Avantaj elde edenler kalıyor, etmeyenler yok oluyor... Darwin bu sürece "Doğal Seçilim" adını verdi. Bir fizikçi olarak ben bunu kabul edemiyorum. Rastlantısal varyasyonların insan bedeni gibi harikulade bir mekanizmayı oluşturabilmesi bana imkânsız geliyor. Tek bir

örneği ele alalım, yani göz örneğini. Bu durumun kendisini yendiğini Darwin de kabul etmişti. Kendisi de, gözün basit bir ışığa duyarlı organdan nasıl evrimleşmiş olabileceğini anlayamadı. Ben kendim canlıların bir tasarım ürünü olduğu şeklindeki hipotezden başka bir alternatif göremiyorum. Ne hayatın kökeni ne de bu gezegenin milyarlarca yıllık varlığı boyunca ortaya çıkmış olan canlıların mükemmel bir şekilde birbirini izlemeleri standart fizikle açıklanabilir değildir. Fakat tasarımcı kimdi?.."

Diğer mektup California San Jose Üniversitesindeki bir fizik profesöründen:

"İzmir (Smyrna) İncirinin üremesini açıklamak için Tanrı'ya ihtiyaç var. Yavru yaban arısı kış boyunca bir yaban incirinin içinde hareketsiz yatıyor. Ancak yumurtalarını incirin yaz mahsulüne bırakmak için tam da doğru zamanda yumurtadan çıkıyor. Bu da meyveyi tozlaştırmak için gerekli. Bu işlemin tamamı kusursuz bir zamanlama gerektiriyor. Demek ki bunu Tanrı planlıyor. Tüm bu hatasız işleyen düzenin evrimsel rastlantıyla oluştuğunu düşünmek mantıksız... Evrimciler her şey kesin bir amaç ya da tamamen düşünülmüş bir plan olmadan rastlantı eseri ortaya çıkmış gibi davranıyorlar."

Bu içtenlikli mektuplardan da rahatlıkla anlaşılıyor ki, evrim teorisinin ikinci kurucusu Russel Wallace gibi Tanrı'nın doğal seçim kanunuyla canlıları geliştirdiğine kani olmadan işin içinden çıkmak imkânsız görünüyor. Tanrı ve O'nun kanunlarını uygulayan yücelmiş ruhsal âlem varlıklarının evrendeki ve yeryüzündeki hünerli ellerini de hesaba katıp; yani hem evrim kuramı hem de tasarımı işe karıştırınca

açıklamalarımız daha da inandırıcı olacak. Bu ileriki yazılarımızın konusu.

BİR BİYOKİMYA PROFESÖRÜNDEN "EKSİLTİLEMEZ KARMAŞIKLIK" ÖRNEKLERİ

Biyokimya profesörü Michael J. Behe'nin 1996 yılında yayınladığı "Darwin'in Karakutusu" isimli 350 sayfalık kitabında değişik biyolojik olayların molekül düzeyinde geniş açıklamaları var. 1950'lerden sonra biyokimyadaki parlak gelişmelerin ışığında incelenen bu olayların biraz derinine inip de canlı bedenlerinde sayılamayacak çeşitlilikteki kimyasal moleküllerin ard arda karşılıklı etkileşimlerini görünce tek kelimeyle başınız dönüyor. Ve bir tasarım, bir akıl işe karışmadan bunların asla oluşamayacağına inancınız pekişiyor.

Kitabın yazarı profesör de tam olarak bunu amaçladığını daha başlarda 21. sayfada şöyle açıklıyor:

"Eğer evrim hakkında bilimsel literatürü araştırıyorsanız ve araştırmalarınızı moleküler sistemlerin nasıl geliştiğine odakladıysanız, ürkütücü bir sessizlikle karşılaşacaksınız. Yaşamın karmaşıklığı karşısında bilimin onu açıklama girişimleri başarısızlığa uğramıştır. Moleküler sistemler, Darwinizmin evrensel hedefine ulaşmasının önüne geçilmez bir engel oluşturmaktadır. Bunun sebebini ortaya çıkarmak için çok sayıda ilginç moleküler düzenden bahsedeceğim. Ardından bunların rastgele mutasyon ve doğal seçim ile açıklanıp açıklanamayacağını sorgulayacağım..."

Yazar daha sonraki satırlarında Darwini-
nizmi sorgulamakla yaratılışcılığı destek-
lemiş olmadığını, Yaratılışçıların Tevrat'taki
gibi her şeyin 10 bin yıl kadar önce
yaratıldığı söylemine asla katılmadığını,
milyarlarca yıllık mazimize inandığını
önemle belirtmektedir. Ayrıca evrimci
biyologların dünyayı anlamamıza büyük
katkılar sağladığını, Darwin'in varyasyona
dayalı doğal seçim mekanizmasının pek
çok şeyi açıkladığına da inandığını söyle-
mektedir. "Ancak" demektir "onun
moleküler yaşamı açıkladığına inanma-
maktayım."

Profesör Behe'nin, biyolojik olayların
moleküler düzeydeki işleyişini "Eksilti-
lemez Karmaşıklık" diye adlandırmasında
nasıl haklı olduğunu anlayabilmek için,
görmenin nasıl oluştuğu ve kanın nasıl
pıhtılaştığının biyokimyasal aşamalarını
çok kısa alıntılarla istiyorum. Sadece baş
kısımlarını aktaracağım halde yine de
başınızın döneceğinden eminim.

GÖRME NASIL OLUYOR: "Işık reti-
naya ilk kez düştüğünde bir foton 11-Cis-
retinal adı verilen bir molekülle etkileşime
girer. Bu molekül piko saniyeler içerisinde
trans-retinali yeniden düzenler. Retinal
molekülün şekil değiştirmesi sıkıca bağlı
olduğu rodopsin molekülünü de şekil
değiştirmeye zorlar. Proteinin şekil de-
ğiştirmesi de onun davranışını değiştirir.
Metarodopsin II olarak adlandırılan bu
protein Transdusin adı verilen başka bir
proteine yapışır. Bu protein metarodopsin
II ye bağlanmadan önce GDP adı verilen
küçük bir moleküle sıkıca bağlıdır. Ancak
transdusinin metarodopsin II ile etkileş-
ime geçmesi sonucu GDP bozularak (yine
transdusine bağlı olan) GTP'ye dönüşür..."

Kitapta bu anlatılanların daha iki katı
kadar süren bir dizi moleküler olaydan
sonra görmenin gerçekleştiği anlatılıyor.
Çok şükür ki, siz bu satırları okurken
bütün bunlar yüzlerce defa olup duruyor
bile...

KANIN PIHTILAŞMASI: "İlerleyen
birkaç sayfada kanın pıhtılaşması olayın-
da görev alan proteinlerin katkı ve rolleri
hakkında bilgi edineceksiniz.

Kan plazmasındaki proteinlerin yüzde 2
ila 3'ü fibrinojen adı verilen karmaşık bir
proteinden oluşmaktadır. Fibrinojeni
hatırlamak kolaydır, zira bu proteinler
pıhtıyı oluşturan fiberi (lif) üretirler. Ancak
fibrinojen sadece pıhtı hammaddesidir.
Diğer proteinlerin neredeyse tamamı
pıhtının uygun zaman ve yerde oluşmasını
kontrol ederler. Fibrinojen üç farklı pro-
tein çifti olmak üzere toplam altı protein
zincirinden oluşmaktadır. Elektron
mikroskobu fibrinojenin iki ucunda ikişer
ve ortasında da bir tane yuvarlak şişlik
bulunan bir çubuk şeklinde olduğunu
göstermiştir. Yani fibrinojen, çubuğun
ortasında fazladan bir ağırlık bulunan bir
haltere benzemektedir. Normalde fibrino-
jen, okyanus suyundaki tuz gibi, plazma
içinde çözülmüş durumdadır. Kanamaya
sebebi olan bir yaralanma ya da kesik
geçekleşinceye kadar kanda sakince salın-
maktadır. Kanama başlayınca Trombin
adı verilen başka bir protein, fibrinojende-
ki üç protein zincirinin ikisinden küçük
parçalar keser. Fibrin olarak adlandırılan
bu "kırpılmış" proteinin yüzeyinde,
kesilen parçaların örttüğü, yapışkan
yamalar açıkta kalmıştır. Yapışkan
yamalar diğer fibrin molekül parçalarıyla
birbirini tamamlayıcı durumdadır.

Tamamlayıcı şekiller çok sayıda fibrinin tubulin ya da ton balığı konserve kutuları gibi, biraraya gelmesine imkân tanır. Ancak tubulinler baca gibi belirgin bir şekil oluştururken fibrinler birbirine rastgele yapışmaktadır. Fibrin molekülünün şekli nedeniyle uzun iplikler oluşmakta olup, bu iplikler birbirlerinin üzerinden geçtiği için kan hücrelerini yakalayacak bir balık ağı gibi ağ oluştururlar. Bu pıhtının başlangıç halidir. Bu ağ minimum protein kullanarak azami genişlikte bir alanı kaplar. Eğer toprak şeklinde olsaydı, bu alanı kapatmak için çok daha fazla protein gerekecekti..."

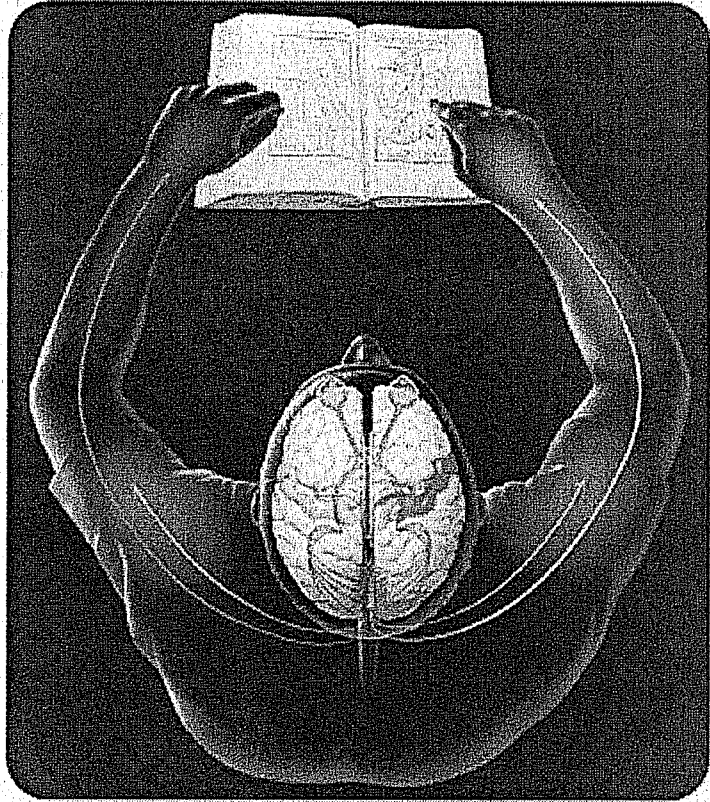
Buraya kadar belki satır atlayarak okurken bile yorulduğunuza eminim. Ne var ki, kanın pıhtılaşmasının tamamlanması için kitaptan daha beş sayfa moleküler reaksiyonlar okumanız gerekecektir.

Yine çok şükür ki, bir kaza sonucu parmağımız kanadığında bu çok karmaşık süreç hiç haberimiz olmadan süratle olup tamamlanıyor da, kan kaybindan yaşamımızı yitirmemiz kendiliğinden önleniyor.

Profesör Behe kitabında bunlara benzer daha birçok biyokimyasal örnekler vererek bu "eksiltilemez karmaşıklık" taki düzeneklerin doğal seçimle, bir tasarlayıcı işe karışmadan kendiliğinden oluşamayacağını çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Kitabını "Evrin Teorisine Karşı Biyo-

kimyasal Zafer: Darwin'in Karakutusu" başlığıyla yayınlamakla beraber bence bir eksiklik bir tamamlanamamışlık yine de ortada duruyor. Çünkü karakutu Darwin'in teorisi değil, yorumu. Sürekli hatırlattığım gibi teoriyi onunla birlikte ortaya koyan Russel Wallace parapsikolojiyi de derinliğine incelediğinden yorumlarında Darwin'le taban tabana zıt görüşteydi. Şunu demek istiyorum: Çok yönlü olgularla desteklenmiş olan evrim teorisini reddetmekle bir yere varamayız. Wallace gibi hem evrimi hem de tasarımı birlikte ele alınca canlıların oluşma ve gelişmesini anlamamız ve yorumlamamız daha tutarlı olacaktır.

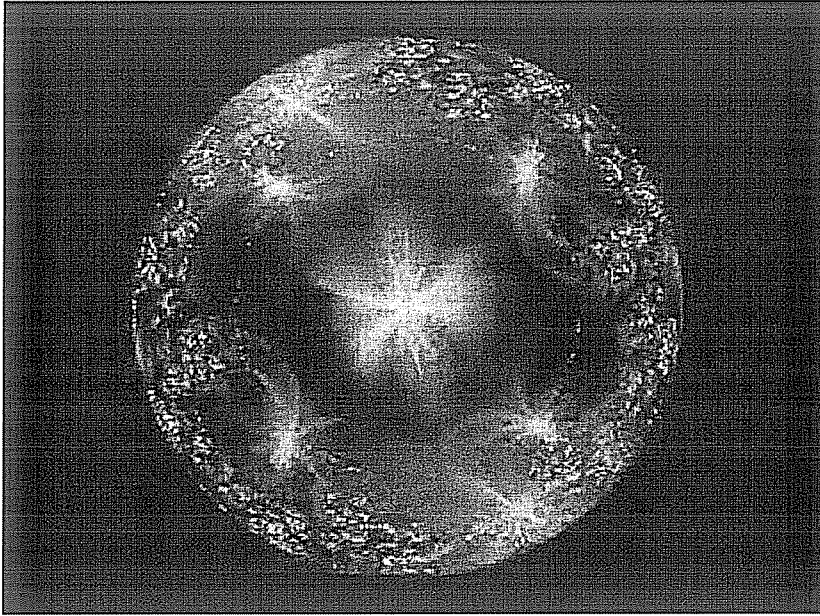
Gelecek sayımızda Tanrı Yanılgısı kitabının düşündürdüklerini aktarmayı sürdüreceğim.

Tanrı Yanılgısı - XI

O, Anlama Sığmaz; Anlam O'nda Vardır...

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

BİLGİ BOŞLUKLARINA TAPINMAK

Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı" kitabının ateizmi candan savunduğu 4. Bölümündeki ara başlıklarından biri de bu...

Bilimlerde, özellikle canlılar âlemini inceleyen biyolojide, henüz çözümüne ulaşamadığımız problemlerin Tanrı varlığının bir kanıtı olarak kullanılmasından Dawkins acı acı yakınmaktadır.

Gerçekte bu yakınmada büyük bir hak-

lılık payı bulunduğunu tabii ki onaylıyoruz. Çok az düşünce ile, hattâ bazen hiç düşünce üretmeden Tanrı varlığını körükörüne savunanlarla sık sık karşılaşmıyor muyuz? Ve tarih boyunca bunun nice örneklerini görmedik mi? Yıldırımlardan, sellerden, kasırgalardan, depremlerden büyük korku geçirerek hemencecik Tanrı inancına ulaşılivermesini insanlık ne kadar çok yaşadı binlerce yıl boyunca...

Bu ürkütücü olayların insanlar için bir işaret fişeği, evren ve dünya hakkında bir düşünceye davet mektubu olduğu gerçeği-

ni kuşkusuz ihmal ediyor değilim. Ama bunları derinliğine inceleyip sebep-sonuç kanunlarını bulmak yerine, donmuş bir kafa ile papağan gibi eskilerin masalllarını tekrarlamak da yakışmıyor günümüz insanına.

Doğa olaylarını ince detaylarına varın-caya dek incelemek, bilineceklere bulunacaklara ulaşmak insanlığın ilk görevi. Ancak bunlar yapıldıktan sonra olaylar arasındaki ilişkiler üzerine kafa yorarak; bunların yüce bir aklın, bir plan ve tasarımın eseri olup olmadığına karar vermeye alabildiğine hak kazanabiliriz.

Dawkins'in "Yaradancılarının" bilimlerdeki boşlukları hemen tasarımla doldurup melerinden yakınmasına hak veriyoruz. Ama böyle yapmayıp da, boşluklardan değil bilimsel gerçeklerden, bulup öğrendiklerimizden Tanrı düşüncesine varanları da Dawkins'in aynı terazide tartması çok büyük bir çelişki. Boşluklara değil sadece gördüklerimize bildiklerimize dayanarak ilâhi âlemin varlığına inanmanın doğru bir yöntem olduğunu Dawkins'in meslektaşlarından Prof.Dr. Russell Charles Eartest "Niçin Allah'a İnaniyoruz" kitabında çok özlü olarak şöyle dile getiriyor: "...Ben burada günümüzde ökaryot hücrelerin sitoplazması içindeki hareketi anlayamadığımızdan veya diğer birçok hususları kavrayamadığımızdan dolayı, yani acimizden ötürü Allah'a inandığımızı söylemek istemiyorum. Çünkü bazı kimseler bu mantıkla Allah'a inandıklarını ileri sürmektedirler. Demektedirler ki, 'mademki bilim birçok şeyleri açıklamaktan acizdir, öyleyse Allah'ın varlığını kabul etmekten başka çıkar yolumuz yoktur.' Fakat ben bu

mantığı bütünüyle reddediyor ve diyorum ki, bütün bu gerçekler açıklansa bile bir gün bilmediğimiz karmakarışık noktalar ortadan kalksa, biz bir canlı hücreyi bütün detaylarına kadar anlayabilme gücüne sahip olsak dahi, onu yaratan ve yoktan vareden çok büyük bir gücün ve idarecinin sanatını araştırıp anlamaya çalışmaktan öte bir şey yapamayız." (S: 157)

Dawkins'in dediği gibi aramızda bilgi boşluklarına tapınanlar çok olabilir. Ama tüm inanç sahiplerinin böyle olmadığını, yukarıda meslektaşının ifade ettiği gibi boşluklardan değil, bildiklerinden hareketle O'nun varlığına inananları da gözardı etmemeli, Dawkis gibi toptan bir suçlamanın yersizliğine düşmemeliyiz. Bu toptancılık, bu yersizlik her alanda o kadar yaygın ki, birkaç yıl önce ünlü bir profesörümüz kitabında aklın ve gerçeğin sadece sosyalistlerin tekelinde olduğunu söyleyip, diğerlerini neredeyse çöpe atmakta bir sakınca görmemişti.

DELİLİKLE SUÇLANIYORUZ

Dawkins kitabının ilerleyen sayfalarında incelemeden, dinlemeden, anlamadan toptan suçlama yersizliğinin bir başka örneğini daha sergiliyor. Tabir yerindeyse baltayı taşa vurup şair İsmet Özel'in bir vecize haline gelen şu mısralarını hatırlatıyor bizlere:

*İnsanlar hangi dünyaya kulak kesilmişse,
Öbürüne sağlar...*

Dawkins 126. sayfada isim vermeden Uri Geller'den söz edip, bakınız ona inananları nasıl delilikle suçluyor:

"....Doğal bir fenomen olan kişisel şaşkınlığın karşısında ivedi biçimde doğaüstü bir gücü akla getiren insanlar; kaşığı büken bir hokkabazı gördüklerinde bunun 'paranormal' bir olay olduğu sonucuna atlayan delillerden farksızdırlar...."

Dawkins, Uri Geller ve benzeri günümüz medyumlarını iyice incelememiş olabilir. Bundan dolayı onu suçlayamayız. Ama hemen hokkabazlıkla ve ona inananları delilikle itham etmesinin savunulacak bir tarafı var mı? Kaldı ki, kendi ülkesi İngiltere'de 100 yıl kadar önce aralarında Nobel ödüllü profesörlerin olduğu, dünyanın en ünlü bilim adamlarının biraraya gelerek SPR adıyla "Ruhsal Araştırmalar Derneği" kurduklarından ve şüphe götürmeyen parapsikolojik deneyler yaptıklarından neden haberdar değil? Onlar çalışmalarını kitaplarla, ciltler halinde bültenlerle insanlarla paylaşırlar ve bunlar şu anda da elimizin altında.

Söz Uri Geller'den açılmışken, onun bir televizyon programındaki yönlendirmelerini adım adım uygulayan ve olağanüstü bir sonuçla karşılaşan eşim ve oğlumun bir anısını da sizlerle paylaşmak isterim:

Geller televizyonda bozuk aletlerin parapsikolojik etkilerle tamir edilebileceğini, isteyenlerin hemen deneyebileceklerini söylemiş. O zamanlar evimizde geriye kömürleşmiş parçalar bırakıp etrafa dumanlar saçarak bozulmuş küçük bir tv cihazı vardı. Üniversite öğrencisi oğlum Uri Geller'in talimatlarını bu cihaz üzerinde adım adım uyguladıktan sonra korka çekine cihazı fişe taktıklarında, aynen eskisi gibi çalıştığını hayretle görmüşler. Bunu paylaştığımız bir dostumuz

da benzerini kendi evinde aynen yaşadığını bizlere söyledi. Aslında burada Uri Geller'in uzaktan bir etkisi asla söz konusu değil, o sadece bir aracı.

İlâhi âlem varlıkları insanlara düşünceleri için ipucu olsun diye, onunla eş zamanlı bir işbirliğine giriyorlar ve ruhun madde üzerindeki etkisinin bir örneğini böylece günümüz insanına bizzat yaşıttırıyorlar. Aslında SPR çalışmalarında ve diğer fizik medyumlarla yapılan denemelerde bunların çok daha mükemmel örnekleri geçmişte çok yaşandı ve kitaplara girdi. Ve hâlâ da günümüzde yaşanıp duruluyor.

Dileyen okuyucularımız Werner Keller'in "Parapsikoloji" kitabından bunları kolayca inceleyebilirler. Aslında hepimizin hayatında gerçekleşmiş rüyalar, telapatiler, önseziler, aporlar ve benzeri parapsikolojik fenomenler zaman zaman olur ama, üzerinde kafa yormadığımız için öylece unutulup gider...

Böyle dört dörtlük bir önsezi olayını Emin Çölaşan'ın 2005 'te yayınladığı "Şu benim Gazetecilik" isimli anı kitabının 100. Sayfasında okuduk. Ankara'da Gençlerbirliği - Beşiktaş maçını basın tribününde seyrederken Çölaşan'ın sağında ve solunda Cenk Koray ile Neco var. Maç esnasında yaşadığı önsezi olayını kitabından aynen aktarıyorum:

"Sağımda oturan rahmetli Cenk Koray'ın bazı sezgi ve duygularının çok kuvvetli olduğu, şifalı ellere sahip olduğu, bazı şeyleri önceden bildiği hep yazılır ve konuşulurdu.

"O gün maçta bir sporcu sakatlandı. Sahanın tam ortasında yatı-

yor. Hakem küçük ambulansı sahaya çağırdı. Üzerinde Olips yazan, bir kişinin kullandığı, arkasında bir kişinin yatabileceği minik bir araç. Ambulans sahaya giriyor.

"Cenk bana döndü ve aynen şöyle dedi: 'Ağabey bu ambulans şimdi bozulacak, biraz sonra güleceğiz.' Ben de 'Hııı' dedim!. Ambulans santra yuvarlağına girdi, sakatlanan futbolcuyu arkasına yatırdılar. Fakat ambulans orada kaldı. Kimildamıyor. Başına hakemler ve futbolcular toplandı. Dışarıdan birileri sahaya girdi.

"Sonuç: Hakemler, futbolcular ve öteki görevliler, içinde sakat futbolcu bulunan ambulansı ite ite saha dışına çıkardılar. Tribünlerden kahkahalar yükseliyordu... Cenk Koray olacakları bilmiş ve bana açıkca söylemişti. Acaba gerçekten, bizde olmayan bazı özelliklere mi sahipti? Bilmiyorum."

KOZMOLOJİK KANITLAR

Dawkins bizler gibi paranormal olaylara inanan herkesi delilikle suçladığından ister istemez parapsikolojik fenomenlerden biraz olsun söz etmek gereğini duydum. "Kozmolojik Versiyon" ara başlığı altında Dawkins, madde kanunlarının canlıların oluşmasını sağlayacak ince ayarlar ve hesaplamalar içerdiğine değinmek zorunda hisseder kendini. Çünkü çevresindeki en ünlü fizik bilginleri sürekli bunlardan söz edip duruyorlar durmadan. Çağdaşı ve vatandaşı astrofizikçi ünlü bilgin Martin Rees'in "Just six number" (Tam altı rakam) kitabını nasıl görmezden gelebilir? Eğer maddenin oluşumunda

etkili olan altı sabit rakamda kıl boyu bir farklılık olsaydı, ne elementlerin, ne kimyanın ve dolayısıyla ne de hayatın oluşmasından asla söz edilemezdi. Dawkins bu altı sabitenin birinden, yani evrendeki dört kuvvetin en büyüğü olan nükleer gücün ince ölçüsünden Rees'in kitabından alıntı yapar. Eğer burada binde yedi diye belirlenmiş sayıda en ufak bir değişiklik olsaydı, örneğin biraz az olsaydı evrende sadece hidrojen oluşabilirdi. Biraz fazlalığı halinde ise evrendeki tüm hidrojen füzyon geçirerek ağır elementlere dönüşüp tamamen tükenirdi. Bu durumda hayatın temeli suyun varlığı söz konusu bile olmayacaktı. Dawkins'in fizik bilginlerinin bu hesaplamalarından büyük sıkıntı duyduğu satır aralarındaki sözlerinden rahatlıkla anlaşılıyor. Nitekim bölüm sonundaki özetlemede Darwin'in doğal seçim kuralından ve bunun materyalist açıklamalarda ne önemli bir kaldıraç, bir vinç olduğundan çok defa yaptığı gibi yine övgüyle söz eder. Ve bu bağlamda fizikçilerden yana yakıla yalvarırcasına ricada bulunur. Henüz fizikçilerin bu ölçüde etkili bir vinç yaratamadığını, ama mutlaka yaratacaklarından da umutlu olduğunu büyük bir özgüvenle dile getirir. Fizikçilerin kollarını sıvayıp bu materyalist vinci mutlaka insanlığa armağan etmeleri için onları er meydanına davet eder.

Ama bu noktada, sanıyorum köşeye sıkışmaktan olacak, yaradılışçıları şiddetle suçladığı bilgi boşluklarına tapınma yanlısına bu defa kendisi düşüyor. Yani bildiklerimizi bir kenara bırakıp, inancımızı henüz bilip bulmadıklarımıza bağlama yöntemine sığınıyor. Tanrı Yanılgısı yazı dizisinde Şubat sayımızda "Her yeri aramadan 'yok' denemez"

başlığı altında evrenin ve maddenin nasıl muhteşem kozmolojik ve fizik kanunlarla yaratıldığından söz etmiştim. Dawkins madem ki Tanrı'nın yokluğunu kesinlikle iddia ediyor, bilmediklerimize bel bağlayacağına şimdi bilğimiz dahilinde olan doğadaki bu ince ayarların hangi tesadüflerin eseri olabileceğini açıklamasını beklerdik ondan:

**** Big Bang'den (Büyük Patlama) bir saniye sonraki genişleme hızı yalnızca 100 bin milyarda bir kadar daha az olsaydı, evren bugünkü büyüklüğüne erişemeden çökerdi. Fazla olsaydı bütünlük kalmaz, hepsi bir yere dağılır giderdi.**

**** Ünlü astronom Fred Hoyle hesap yaptı: Eğer karbon atomunda 7,82 milyon elektron voltluk bir enerji düzeyi olursa, ancak o zaman canlıları oluşturacak yeterlikteki karbonun ve diğer elementlerin oluşabileceğini buldu. Ve ölçüm yapılırca da karbonun enerji düzeyinin tam tamına hesaplandığı gibi olduğu anlaşıldı.**

**** Eğer elektronlarda aynı konumda olmama yani dışarlama ilkesi olmasaydı kimyasal tepkimeler çok aza inecek ve içinde hiçbir canlının barınmadığı çok kasvetli bir evren ortaya çıkacaktı.**

**** Madde ile karşı madde arasında tam simetri olmaması sayesinde parçacıklar ve atomlar oluşabildi. Bu simetrinin olmadığı buluşuyla 1980 Fizik Nobelini kazanan bilgin bu buluşunun canlıların ve bizlerin varolma sebebi olduğunu söylemekten haklı olarak övünüyordu.**

**** Böyle derin incelemelere girmeye gerek duymadan sadece her işimizde kul-**

landıığımız suya alıcı gözle bakmakla da evrendeki büyük hüner ve zekânın önünde saygı ile eğilirdik. Su, sıfır ile 4 derece arasında ısıtılınca genişmesi gerekirken doğa kanunlarını çiğneyerek büzülür. Bu sayede 4 derecedeki su en yoğun olur ve dibe çöker. Aksi olsaydı denizler alttan donarak baştan başa buz kitlesi haline gelecek, canlılıktan eser kalmayacaktı. Su diğer bir kanunu daha çiğner. Katılaşırken daha yoğun olması gerekirken daha hafif olur. Böylece buz su üzerinde yüzer. Aksi olsaydı dibe çökeceğinden her taraf buz deryası haline gelecekti.

O'NU KİM YARATTI?

Dawkins bunların hiçbirine doyurucu bir cevap veremediğinden tabir yerinde ise her sıkıştığında yaptığı gibi, topu yine oyun alanının dışına taca atmakta "peki" demekte ve Tanrı'yı kastederek "Öyleyse O'nu kim yarattı?" diye sormaktadır.

Başından beri anlattığımız gibi bizler O'na olan inancımızı gördüğümüz, bildiğimiz, mantığımızı kullanıp üzerinde derin düşünceler ürettiğimiz olaylar, olgular üzerine bina ediyoruz. Maddenin 13,8 milyarlık bir ömrü olduğuna ve çok büyük bir akılla, son derece ince planlarla yaşamı oluşturacak kanunlarla yaratıldığına bilimsel bulgular ışığında ulaşıyoruz. Ve bunların yüce bir Yaratıcısı olması gerektiğine mantığımızla kani oluyoruz. Sadece bu kadar da değil. Peygamber mesajları üzerinde derinliğine düşünerek bunların bir kul sözü olamayacağına, ancak evrenin Yaratıcısı tarafından vahiy ile bildirilebileceğine yine mantığımızla kani oluyoruz. Ve ayrıca en güvenilir bilim adamlarının parapsikolojik bulgularından ve kendi-

mizin bizzat tanık olduğumuz spiritüel olaylardan yine mantığımızı kullanarak, maddenin ötesindeki ruhsal âlemin ve dolayısı ile hepsini vareden bir Yaratıcı'nın mevcudiyetine inancımızı perçinliyoruz. Görüldüğü gibi bir "boşluk ibadetinde" değil, tam tersine bir "varlık ibadetindeyiz."

Bütün bunların ışığında O'nun varlığına kani olmakla beraber, kim O'nu tam anladığını, her yönü ile tanıdığını iddia ediyor ki?!.. Tam tersine O'nun anlama sığmadığını biliyor sadece varettilerini ve peygamberlere vahiyle bildirdiklerini incelediğimiz kadar O'nu tanıyabiliyoruz. Kısacası haddimizi biliyor, O'nun sonsuz aklından bizlere bahsettiği çok azına, bir zerre, bir nebze akla sahip olduğumuza yine aklımızla kani oluyoruz.

Bir zamanlar materyalistler maddenin yaratılmamış olduğunu yani başlangıçsız ve sonsuzdan beri varolduğunu iddia etmiyorlar mıydı? Biz maddenin birkaç milyar yıl önce yoktan varolduğunu yakın tarihlerde bulduk. Ama burada önemli olan, insan aklının sonsuzluk kavramına, başlangıcı olmayan varlık kavramına ulaşmış olmasıdır. Maddenin bir enerji olduğu ve enerjinin yoktan varedilemeyeceği fiziğin en temel kuralı. Çağımızın en ünlü astrofizikçilerinden Paul Davies "Tanrı ve Yeni Fizik" kitabında "hiçlikten" varlığın kendiliğinden oluşamayacağını şöyle ifade eder:

".....Doğada yapısal hiyerarşinin önemi hakkında bilimciler arasında gittikçe büyüyen bir takdir duygusu vardır. Canlılık, organizasyon ve zihin gibi bütüncü kavramlar gerçekten anlamlıdır ve onlar, atomlar ya da kuarklar, birleşik güçler ya da her neyse "hiçden"

gelmiş gibi yorumlanamazlar." (S:425)

Biz bugün modern fiziğin bulgularından "zaman"ın maddeden bağımsız olarak ayrı bir hüviyeti, varlığı olduğunu biliyor ve üç boyutlu maddeye onu da ekleyerek 4 boyutlu bir evrende yaşadığımızı söylüyoruz. 13,8 milyar yıl önceki büyük patlamada maddenin yanısıra zaman da varedilmiş ve 4 boyutlu evrenin ilk temelleri böylece atılmıştır. Zamanı varetmeden önce de varolduğuna inandığımız Tanrı'yı, maddenin başlangıcı olamayacağını düşünebilen aklımız, niçin aynı düşüncenin bir uzantısı olarak başlangıçsız, sonsuzdan beri var olarak düşünemesin ki?!..

Sebeup- sonuç kanunu zamanla birlikte başlar. Yani Yüce Tanrı zamanı yaratırken sebeup-sonuç kanunlarını da birlikte yaratmıştır. Sebebi de yaratan Tanrı'nın varolması için bir sebebe ihtiyacı mı var? Bu durumda hepimizi ve her şeyi sevgisinden yaratan O Yüce'yi; Varedilmeden Vareden, Almadan Veren, Eşsiz ve Benzersiz tek bir varlık olarak tanımlıyoruz. Bu durumda "O'nu kim yarattı?" sorusu bence boşlukta kalmaya mahkûmdur. Ne var ki insan sorgulayıcı bir akılla yaratıldığından ve kendisine her şeyi düşünmekte sonsuz bir özgürlük sunulduğundan kim ne derse desin, bu ve benzeri sorular sonuna kadar hep insanlığın gündeminde kalacaktır. Bu insanın hakkıdır ve kimse bu sorgulama hakkını onun elinden almaya muktedir olamayacaktır.

Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı" kitabının düşündürdükleriyle ilgili yazılarımı böylece noktalarken gelecek sayılarımızda ilk canlıdan itibaren dünyada hayatın başlaması, gelişmesi ve insanın yaratılışı üzerine kendi düşüncelerimi sizlerle paylaşacağım.

Kuşbakışı Tanrı İnancı

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

İLK İKİ YILIN ANA BAŞLIKLARI

Dergimizde Tanrı inancı konusunu üç yıldan beri incelemekteyim. İlk iki yıldaki yazılarımda önce iki ünlü tıp profesörü, eski İstanbul müftüsü, Vatikan'ın Türkiye temsilcisi bir Hristiyan din adamı ve bir felsefe doçentiyle Tanrı'ya

niçin inandıkları konusundaki röportajlarımı sizlerle paylaşmışım. Sonra da canlılardaki harika düzenlerden, matematik profesörlerini bile şaşırtan olağanüstü içgüdülerden, fotosentezden, suyun ulu ağaçların en yüksek tepelerine çıkma hünerinden uzunca söz etmişim.

Resim: Vasily Polenov

Olağanüstülük sadece biyolojide değil ki. Kuran'ın bir kul sözü olamayacağına kanıtlarından, yakın tarihlerde bulduğumuz bazı bilimsel gerçeklerin Kuran'da 1400 yıl öncesinden mucizevi ifadelerle nasıl apaçık bildirildiğinden de söz ederek, insan eliyle bozulmadığı takdirde semavi dinlerin de Tanrı inancımızı perçinlediğini kanıtlamaya çalışmışım.

İlâhi düzenin insanlığa hediyesi sadece dinler değil ki. Her birimizin yaşayageldiği parapsikolojik olaylar da Tanrı'ya inancımız konusunda bizlere yeni ipuçları sunup durmakta. Bu nedenle özellikle 19. yüzyılın ikinci yarısında en ünlü bilim adamlarınca yapılmış ve kitaplarda yayınlanmış ruhsal fenomenleri epeyce geniş açıklamalarla sizlere aktarmışım.

Bütün bunlara rağmen günümüz insanını inanç konusunda en çok tatmin edecek kanıtları bilimlerde bulabileceğimizi düşündüğümünden, bu defa canlılar âleminden değil fizik ve kimyadan örneklerle yönelmişim. Fizikoşimik kanunların evrende canlılığı oluşturmak için nasıl ince ince planlandığının, sanki kuyumcu terazisi duyarlığında akılları durduracak bir hünerle nasıl ortaya konduğunun örneklerini sizlerle tartışmışım.

Tek sesli müzikle yetinme kısırlığına düşmemek en doğrusu. Öyleyse inanç karşıtı düşünceleri de alabildiğine tartışmamız gerekir. Hele şu son yıllarda ateizm, tanrıyı yok sayma bir moda gibi

salgın haline gelmişken, onları nasıl görmezden gelebiliriz? 2006 yılında yayımlanıp tüm dünyada en çok satanların başında gelen Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı" kitabını katıldığım ve katılmadığım tüm yönleriyle incelemeye bu nedenle başladım. Neredeyse son bir yıldır bu kitabın düşündürdüklerini sizlerle paylaştım. Nihayet geçen sayımızdaki bu dizinin 11. bölümü ile de noktayı koydum. Artık sıra canlıların oluşması, gelişmesi ve insanın varedilişi konusundaki kendi düşüncelerimi sizlere aktarmaya geldi.

Eski okuyucularımız hatırlarlar. Önceki iki yılın yazılarının özetlerini yaptıktan sonradır ki, Tanrı Yanılgısı'na başlamışım. Şimdi de bu 11 yazının kısa bir özetini yaptıktan sonra yeni diziye başlamayı daha yararlı buluyorum.

11 AYIN ÖZETİ

Sadece ülkemizde değil, tüm dünyada ateizmi savunmak tehlikelerle dolu. Dawkins de kökten dincilerden ne küfür ve tehditler almış. Kitabında bunlardan acı acı yakınır. Gerçekte Tanrı inancının ağızdan çıkan sözlerle değil, davranışlarla ölçüldüğünden habersiz fanatik kişilere bunu nasıl anlatabiliriz ki?!.. İyi, doğru, çalışkan, bilgili ve sevgi dolu kişi diliyle ne derse desin, ruhunun en iç katmanlarında O'nunla bir olduğundan bu davranışları sergileyip duruyor. Buradaki ironi şu ki, ne fanatiklere ne de ateizmi savunan ama iyi karakterli kimselere, ikisine de,

inancın temel ölçütünün düşünceler değil davranışlar olduğunu kabul ettirebilmek aynı derecede zor!.. Ama biz onlara aldırmadan, düşüncelerini alabildiğine eleştirecek olsak da, hümanist derneğinin 2. Başkanı ve dostlarınca çok sevimli bir kişiliğe sahip olduğu anlatılan Dawkins'e saygıda asla kusur işlemeyeceğimizi yazı dizimizin ilkinde açıkça belirtmiştik. Kaldı ki, onun başka kitaplarında naklettiği canlılar âlemindeki bilgilerden de ne kadar çok yararlandığımdan kendisine gıyabında defalarca teşekkürlerimi bile sundum.

10 bölümlük "Tanrı Yanılgısı kitabının neredeyse 9 bölümü Musevi ve Hristiyan dinlerinin tenkitleriyle dolu. Tevrat ve İncil'e sonradan insan eliyle eklenmiş pasajların, temiz akıl sahiplerini yüzyıllar boyunca nasıl şaşkınlığa düşürdüğünü zaten biliyorduk. Düşünce özgürlüğünün alabildiğine genişlediği günümüz dünyasında bu tenkitler doğaldır ki, daha şiddetli bir tonda sürüp gidiyor. Dawkins'in bu konudaki tenkitlerini aktarmakla yetinmemiş, ben de bunlara eklemeler yapmaktan kendimi alamamıştım.

Tenkitler sadece kutsal kitaplarla sınırlı değil. Tarihte ve günümüzde din kisvesi altında işlenmiş ve işlenmekte olan ahlâksızlıklar, akılsızlıklar ve zûlümle de bu kitabın başlıca konularından biri. Bunlara da yazılarımda yenilerini eklemiştim. Böylece dinlerin türlü hüner ve çıkarlarla bir fesat ve kin haline dönüştürülmesiyle insanlığın nasıl felâketten felâkete sürüklendiğinin

acı örneklerini bir kez daha hatırlamıştık.

Buraya kadar yazarla aynı düşünce ve duyguları paylaştık ama bu madalyonun sadece bir yüzüydü. Bu nedenle peygamberlik kurumunu yeniden mercek altına almamız gerekiyordu.

"Ya hiç peygamber gelmeseydi" acaba daha iyi bir dünyaya mı kavuşurduk sorusunun cevabı üzerinde durmuştuk. Kutsal kitaplardaki bozulmalar, yanlış yorum ve davranışlarla dinleri kin haline getirenler var ama, hepsi bu değil ki. Kutsal kitaplardaki ışık saçan öğüt ve tavsiyeleri nasıl görmezden gelebiliriz. Bunlardan önemli bazılarını yeniden incelemiştik. Ayrıca tarih boyunca dinlerin uygarlığa yaptığı olumlu katkıları doğru kaynaklardan yeniden özetlemiştik. Ve sonunu rehber varlığın şu sözü ile noktalamıştık:

"O, insan içine göndermiş olmasaydı habercilerini, belki insan bugüne bile varmadan birbirini yok ederdi."

YA BUNLARA NE DEMELİ?

Dawkins'in dinlerdeki sadece olumsuz yönleri görüp güzellikleri ıskaladığını böylece vurguladıktan sonra eleştirilerimi çok önemli boşluklar üzerine yöneltmiştim.

Kitapta "doğal seçim" kuramıyla Tanrısız ve amaçsız bir yaşam oluşması savunuluyor. Darwin'in yorumu böyle. Peki ama kuramı onunla beraber ortaya

koyan Russel Wallace'nin yorumuna neden hiç değinilmiyor? En azından yanlışlanmıyor. Çünkü Wallace'nin bu konudaki düşüncesi aynen şöyle:

"Ben o kadar tam ve inanmış bir materyalist idim ki, ruhani bir varlığa ait kafamda hiçbir yer bulunamazdı. Fakat olgular inatçıdır ve olgular bana galip gelmişlerdir. Spiritizma fenomenleri, diğer bütün bilimlerin olguları kadar müspettir."

Wallace, Darwin'le birlikte oluşturdukları evrim kuramını kullanarak Allah'ın canlıları yaratıp geliştirdiğini savunuyordu.

Dawkins kitabının 4. Bölümünde inançsızlığının biyolojik temellerini anlatır. Her şeyi evrim teorisi ve özellikle doğal seçilim kuramı ile açıklamaya çalışır. Yaratıcı, planlayıcı, kurgulayıcı bir başka etkene gerek duymadan canlıların ve bizlerin doğal nedenlerle oluşup yeryüzünü doldurduğumuzu savunur. Ama isterdik ki, Wallace yorumunun temelinde olan parapsikolojik fenomenleri de incelesin. En azından tenkidini yapsın. Boşuna ümitlenmeyelim. 19. yüzyılın ikinci yarısında kendi ülkesindeki olağanüstü parapsikolojik çalışmalardan tek kelimeyle bile söz etmez.

Kutsal metinleri eleştirirken, bizim ondan Kuran'ı inceleyip onu da mercek altına almasını istememiz belki aşırıya kaçardı. Ama sadece biyoloji ile yetinmemesini, fizikteki, kimyadaki muhte-

şem doğa kanunlarının nasıl bir tesadüfün eseri olabileceğini açıklamasını beklemek yerden göğe hakkımız. Tek satır bile yok. Bu nedenle kendisine:

"Her yeri aramadan yok denemez" diye hitap etmekte tamamen haklıyız.

Sonraki yazılarımızda dinler ile evrim teorisinin aslında çelişmediğini, Tevrat'ın yanlış yorumlanmasından dolayı, bir ayrılık var gibi gözüktüğünü anlatmaya çalışmıştım. Hele İslâmiyet'le yorum tarzında bile çelişki yok. Prof. Süleyman Ateş'in "Kur'anı Kerime Göre Evrim Teorisi" yazısından alıntılar yaparak İslâm bilginlerinin Darwin'den önce evrimle ilgili düşünceler ileri sürdüklerini sizlerle paylaşmıştım.

Ama insanın yaratılmasına gelince iş çatallaşıyor. Tanrı eliyle topraktan yaratılan Âdem ve ondan yaratılan Havva mı; yoksa geçmişteki ortak bir atadan doğal etkenlerle ortaya çıkıveren bir insan mı söz konusu?!..

Bu çok önemli çatışma ve tartışma ileriki yazılarımızın konusu olacak.

Tanrı Yanılgısı dizisinde Nisan sayımızda: "Evet, ama yetmez" başlığı altında Darwin teorisini incelemiş ve teoriyi destekleyen biyolojik kanıtlar üzerinde tek tek durmuştum. Sadece bu kadar da değil. Son 40 yıldır gen mühendislerince DNA üzerinde ne muhteşem hünerler sergilendiğini, kesici ve birleştirici enzimlerle yepyeni gen dizilimlerine nasıl kavuştuğumuzu hay-

ranlıkla incelemiştik. "Rekombinasyon" denilen bu işlemlerde DNA'nın değişebilirlik, plastiklik örneğini görmüş, bunun evrimi ve doğal seçilimi destekleyen çok önemli bir kanıt olduğu üzerinde durmuştuk.

Sıra artık Dawkins'in kitabının "Tanrı neredeyse kesin olarak neden yoktur" başlıklı 4.bölümüne gelmişti. Şahsen evrim teorisine inanan biri olarak, her canlı türünün başlangıçta tek tek yaratıldığını öne süren ve evrimi reddeden yaratılış teorisine yakın durmam mümkün olabilir mi? Peki, bu ikisinin dışında bir üçüncü yol yok mu? Elbette var. Evrimin ikinci teorisini Wallace'nin yorumu: Hem evrim hem de tasarım. Yani bu kanunu kullanarak dünyada yaşamın gelişmesini sağlayan ilâhi düzen. Bu nedenle her şeyi otomatik çalışan doğal seçimle açıklamaya çalışan Dawkins'den, 530 milyon yıl önceki 10 milyonluk kısa Kambriyen dönemindeki canlılardaki patlama tarzındaki çeşitlenmenin kendiliğinden nasıl oluşabildiğini açıklamasını beklerdik. Ayrıca dünyamızdaki 10 milyonluk canlı türünün her birinin kendine özgü değişik organlarının nasıl oluşabildiğini, birbirinden çok farklı içgüdülerin nasıl birdenbire ortaya çıkıverdiğini de. Maalesef kitapta bunlar yok. Ya ne var? Kolayından Yaradancılardan çürütülmesi, bilim dışı iddialarına sayfalar boyunca cevaplar verilmesi. Ve çok sıkıştığı yerlerde de "Öyleyse Allah'ı kim yarattı?" sorularıyla konuyu biyoloji dışı felsefi bir plana taşıyıp, deyim yerindeyse topu taca ativermesi.

Darwin'in doğal seçimle oluşamaz diye itiraf ettiği gözdeki olağanüstü düzeni, Dawkins'in dağcılarının türlü hünerlerle zirveye ulaşması örneğiyle açıklamaya yeltenmesini çok kolayından bir tutum diye değerlendiriyorum. Ayrıca bu konuda Darwin'den fazla Darwinci bir gayretkeşlikle bu sözü karısının etkisi altında söylemiş olacağını iddia edecek kadar ileri gider. Göz dahil tüm karmaşık organların bir tasarımcı olmadan kendiliğinden oluşabileceği iddiasından bir adım bile geri atmaz. İsterdim ki, biyokimya profesörü Behe'nin kitabından aktardığım görmenin oluşması ve kanın pıhtılaşmasındaki birbirini izleyen pek çok biyokimyasal sürecin doğa kanunlarını kullanan bir zekâ işe karışmaksızın nasıl ortaya çıkabileceğini bilimsel olarak bize açıklasın. Tabii zirveye tırmanan dağcı nahif örnekleriyle değil.

Dizimizin son yazısında da Tanrı inancımızın bilimlerdeki açıklanamayan olaylara, bilgi boşluklarına dayanmadığını vurgulamaya çalıştım. Tam tersine bildiklerimizi derin düşüncelerle akıl ve mantık terazisinde tartarak inanca varıyoruz.

Yazar parapsikolojiye inananları bir nevi delilikle suçladığından, 1882'de Londra'da ünlü bilim adamlarının bir araya gelerek SPR adıyla kurdukları Ruhsal Araştırmalar Derneğinin parapsikolojik bulgularından yeniden söz etme gereğini duydum. Onların bilimsel kontrol yöntemlerini titizlikle uygulayıp hile ve şarlatanlık kapılarını sımsıkı

kapatarak oluşturdukları dört dörtlük parapsikolojik fenomenleri de incelemesini varsa yanlışlarını bulmasını beklerdik. Böylece sadece din kitaplarında sonradan oluşturulmuş yanlışlara, fanatik dindarların akıldışı davranışlarına ve Darwin'in doğal seçim yöntemine dayanarak Tanrı'nın yokluğunu savunma kısırlığına düşmezdik.

Iskalanan sadece bu da değil. Çağdaşımız fizik, kimya bilginlerinin kitaplarından kendisinin de bazılarını aktardığı doğa kanunlarındaki son derece ince matematikle ortaya konmuş sabiteler konusu. Öyle ki, evrenin başlangıcındaki ilk bir saniyede bile patlama hızı milyarlarca bir oranında fazla veya eksik olmuş olsaydı, ne bugünkü evrenimiz ne de canlılar meydana gelebilecekti. Doğa kanunlarında bu ve benzeri pek çok sabite böyle incelikte ortaya konduğu içindir ki varolduk ve yaşayabiliyoruz. Bütün bunların arka planında yaratıcı Yüce Bir Zekâ ve hüneri yok sayıp, her şeyi doğa ile açıklamaya çalışmak için ya bunlara hiç değinmemek ya da kırk dereden su getirip, spekülasyon üstüne spekülasyon yaparak kendimizi alabildiğine zorlamamız gerekiyor.

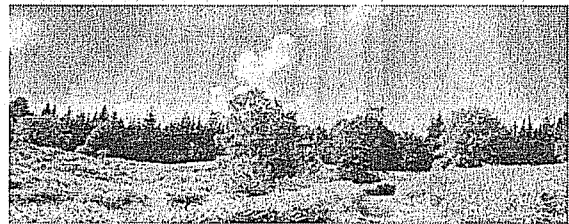
Tanrı Yanılgısı eleştirisinin en sonunda yazarın her sıkıştığında ileri sürdüğü "Peki Tanrı'yı kim yarattı?" sorusu üzerinde durduk. O'nun anlama sığmadığını ama tüm anlamların da O'nda bulunduğunu, Varedilmeden Vareden, Almadan Veren, benzersiz, eşsiz olduğunu belirttik. Zamanla beraber sebepleri de

yaratan O Yüce'nin varlığı için bir sebebe muhtaç olması düşünülebilir mi?

Ama kim ne derse desin insanın her düşüncenin, her sözün aksini savunmada alabildiğine özgür olduğunu bir daha vurgulamak için dizimizi şu sözlerle sona erdirmeyi bir görev bildik:

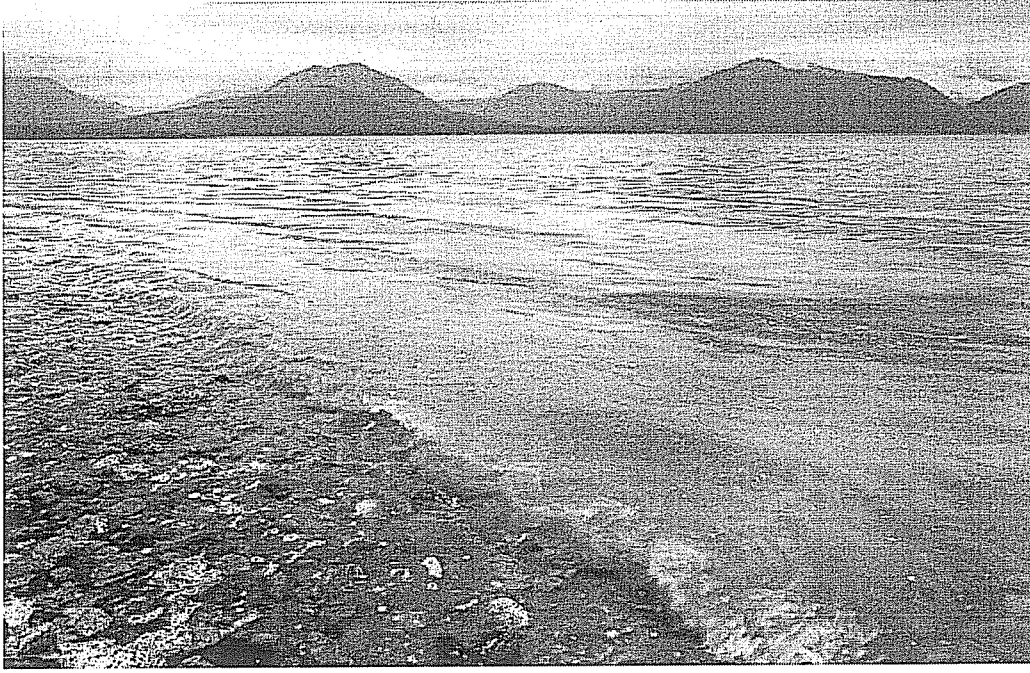
"İnsan sorgulayıcı bir akılla yaratıldığından ve kendisine her şeyi düşünmekte sonsuz bir özgürlük sunulduğundan kim ne derse desin bu ve benzeri sorular sonuna kadar hep insanlığın gündeminde kalacaktır. Bu insanın hakkıdır ve kimse bu sorgulama hakkını onun elinden almaya muktedir olamayacaktır!.."

Gelecek sayıda başlayacağım yer-yüzünde canlılığın oluşumu ve gelişimi ile ilgili yazı dizime, önce hangi metodla işe koyulacağımı, yani sonuca ulaşmak için hangi yolu izleyeceğimi peşinen belirtmekle başlayacağım. Kolay anlaşılsın diye bunun için temsili iki örnek olay ortaya koyacağım. Sonra da ilk canlının nasıl varolduğu, prokaryot çekirdeksiz bakteri hücrelerinden organeli ökaryot hücrelere geçişteki evrimsel sıçramanın hangi zekânın eseri olduğundan ve değişik biyoloji bilginlerinin Kambriyen Patlaması hakkındaki düşüncelerinden söz edeceğim.

“...O'nun Yaratmaya Nasıl Başladığını Anlayın”

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

“Yeryüzünde gezip dolaşın da O'nun yaratmaya nasıl başladığını anlayın.” Ankebût Suresi 20

EVİRİMDE İKİ KARŞIT YORUM

İnsanlığın başlangıcından beri düşünen kafaların en çok tartıştığı ve aynı zamanda tanrısal bir düzenin varlığı veya yokluğu probleminin cevabını aradığı en çetin soru, yeryüzünde canlıların nasıl oluştuğu, nasıl geliştiği ve en önemlisi biz insanların nasıl meydana geldiği sorusudur kuşkusuz.

Canlılığın en basit tek hücreliyle başlayıp evrim yoluyla geliştiğini iki büyük biyoloji bilgini ortaya koymuştu, 160 yıl kadar önce: Charles Darwin ve Russel Wallace. Ancak yorumlarında ikisi arasında taban tabana çok büyük bir fark vardı.

Darwin, evrimin hiçbir dış müdahale olmadan doğal kanunlarla otomatik olarak

kendi kendine işlediğine ve bir amaç gütmeye inanıyordu. Wallace ise aksine, tanrısal düzenin evrim kanununu işleterek canlıları geliştirdiği inancındaydı.

19. yüzyılın materyalist ikliminde Darwin yorumu genel kabul gördüğünden Wallace neredeyse yok sayılacak kadar bir dip notu gibi muamele görmüştü bilim âleminde... Darwin yorumunun sıkı taraftarı çağdaşımız Richard Dawkins "Tanrı Yanılgısı" kitabında, basitten karmaşığa tüm canlılar âleminin kendiliğinden işleyen "Doğal Seçilim" kuralıyla oluştuğunu içtenlikle savunur. Bu durumda tabii ki, Tanrı'nın ve ilâhi bir düzenin varlığı söz konusu bile olamaz.

Dergimizde son bir yıl boyunca sadece bu kitapta öne sürülen fikirler çerçevesinde canlılar âlemini incelemiştik. Bu sayıdan itibaren böyle kısıtlayıcı bir ön çerçeve bulunmaksızın canlılar dünyası ile ilgili kendi düşünce ve yorumlarımı rahatça sizlerle paylaşmaya başlıyorum. Ancak hangi metodla işe koyulacağımı, yani sonuca ulaşmak için hangi yolu izleyeceğimi peşinen bilmek sizlerin en doğal hakkı. Kullanacağım metot kolay anlaşılabilir diye, dergimizin çok geçmiş sayılarından hatırlayacağınız iki temsili örneğimi, yeni okuyucularımız için tekrarlamakta yarar görüyorum.

UZAKTAN KUMANDALI ARABA

Elindeki yönlendiricinin tuşlarına basarak, oyuncak arabasıyla oynayan çocuğun, çevredeki hiçbir engele çarptırmadan aracını ustalıklarla kullanmasını keyifle izleyip, hünerini övgülerle karşılamaz mıyız?!.. Kuşkusuz ki araba doğal kanunlarla çalışmaktadır. Mekanik ve elektromanyetik bilgileri olan bir fizikçi için her şey normal akışında seyretmektedir.

Peki, çocuğu hiç görmesek, hattâ varlığından bile haberdar olmasak aynı rahatlıkla her şeyi yine normal gözle mi göreceğiz? Engelleri usta manevralarla aşp hiçbir şeye çarpmadan oradan oraya koşuşan araba hayranlığımızı çekmeyecek mi? Biraz şaşıracağız kuşkusuz. Ama hemen aletlerimizle ölçmeler yapıp engellere yaklaşırken arabanın iç düzeneğinde bazı değişiklikler olduğunu da saptamakta gecikmeyeceğiz. Yani yine her şey doğa kanunlarına uymakta ve normal akışında seyretmektedir.

İç düzenekteki bu değişiklik tam da en uygun yerde, engelin hemen yanında nasıl oluşuverdi diye soracağız fizik bilginine. Çocuk gündemde yok ya, burada biraz kurgulama, biraz spekülasyon imdadına yetişecek bilginimizin: "Herhalde" diyecek "engel ile araba birbirine yaklaştığında aralarındaki bir etkileşimden iç düzenekte değişiklik oluyor olsa gerek!.."

Doğa bilginleri: "Biz sadece madde kanunlarıyla uğraşırız. İşin içine bir tasarım, bilinç, amaç, girer girmez orada durur ilerlemeyiz. Çünkü metodolojimiz bize sadece bu kadarına izin vermektedir" demekteler yüzyıllar boyunca. Bu nedenledir ki, örneğimizdeki çocuğun bilinçli, hünerli, amaçlı davranışlarını incelemeye sıra geldiğinde modern bilimlerimiz tam bir sessizliğe bürünmekte, çocuğun varlığını gündemine bile almamaktadır.

KERVAN İZ SÜRÜCÜSÜ

Geçip giden kervanın ayak izlerini ve kalıntılarını dikkatle izleyen deneyimli, usta bir iz sürücüsünden gerçeğe çok yakın bilgiler almaz mıyız? Kaç kişi oldukları, yedikleri, içtikleri, eşyaları, malları, hayvanları, nereden gelip nereye doğru gittikleri gibi pek çok sorunun

cevabını ustadan yeterince alabiliriz. Ama hepsi bu kadar. Ustaya kervanın geçmişteki seferlerini, gelecek için planlarını nasıl sorabiliriz ki? O sadece gördüğü, incelediği kadarını bilebilir. Ya kervancıbaşına, hele bir de kervan sahibine ulaşabilsek bütün sorularımızın hattâ sormadıklarımızın bile en doğru cevaplarını onlardan alamaz mıyız?

400 yıllık mazisi olan, gözlem ve deneye dayanan doğa bilimlerimizden aynı usta iz sürücüsü gibi doyurucu bilgiler alabiliriz. Bugünkü uygarlık düzeyine ve rahatlıklara bilim adamlarının buldukları madde kanunları sayesinde ulaşmadık mı? Kervancıbaşı veya kervan sahibinden daha çok doyurucu ve daha çok gerçek bilgiler alma isteğimize ise bilim adamlarının cevapları ilk örneğimizdeki gibidir: "Bizim metodolojimizin izni buraya kadar. Kervancıbaşı veya sahibinden bilgi almaya ruhsatımız yok!.."

Bu iki örneğin ışığında canlılar problemini hangi metotlarla çözmeye çalışacağımızı şöyle açıklayabilirim: Doğa bilimlerinin kısıtlayıcı ön şartları benim için geçerli değil. Elbette akıl, mantık, hipotez, deney gibi bilimsel yöntemler kılavuzumuz, yol göstericimiz olacak ama yorumlarımızda daha ileriye gitmemiz için bir engel söz konusu olmayacak. Olayların ilk nedenlerini, bilinçli, amaçlı tasarımları ve tasarlayıcıları da gündemimizde tutacağız. Yani sadece madde kanunlarıyla yetinmeyip, bu kanunları kullanan akılların ve iradelerin varlığını, amaçlarını da gündemimize alacağız. Kısaca sadece arabanın hareketlerini değil, onu yönlendiren çocuğun varlığını da mercek altına alıp incelemekte duraksamayacağız.

Ve aynı derecede önemli başka bilgi ve aydınlanma kaynağını da asla gözardı etmeye-

ceğiz. Yani sadece iz sürücünün bildirdikleriyle yetinmeyeceğiz. Kervancıbaşı ve kervan sahibinin sözlerine yine akıl ve mantığımızı terketmeden kulak vermeyi de asla ihmal etmeyeceğiz. Âlemlerin varedicisinden ve onun görevlendirdiği yüce rehber varlıklardan aldığımız kutsal bilgiler mutlak yolumuzu aydınlatacak. Bu nedenle bozulmadan günümüze gelen biricik göksel kitap Kuranı Kerimden mutlaka yararlanacağız. Ayrıca 150 yıldır aralıksız dünyamıza gönderilen, günümüzde patlama tarzında her ülkede köşebaşlarını tutmuş olan rehber varlık bilgilerine de kuşkusuz önem vereceğiz. Ama hepsine değil. Tanrısal plan içinde görev aldığına akıl ve mantığımızla tam kani olduğumuz rehberlik bilgilerine...

HAYAT NASIL BAŞLADI?

Eskiden buna verilen cevap ne kadar rahatlatıcıydı. Meyvelerin içinden zaman zaman kurtçuklar çıkmıyor mu? Kirli çamaşırların içinde de haşeratların oluştuğunu görüp duruyoruz. Öyleyse şimdi abiyogenez dediğimiz yani canlıların maddelerden kendiliğinden oluştuğuna inanmak ne kadar kolay. Ve büyük akıl sahibi, doğa bilginini Aristo dahil insanlar neredeyse 18. Yüzyıla kadar bu kolay yoldan kendilerini kandırıp durdular. Yanlıştan kesin dönüş ancak Louise Pasteur'ün 1860 lardaki deneylerinden sonra mümkün olabildi. Şimdi bütün doğa bilginleri biyogenez inancında. Yani canlılar maddelerden kendiliğinden değil, ancak başka canlıdan oluşabilirler.

İyi de ortada başka hiçbir canlı yokken dünyamızda ilk canlı nasıl oluştu öyleyse? Bu yaman sorunun üzerindeki kalın örtü ancak Pasteur'den 100 yıl sonra biraz aralanabildi. 4,5 milyar yıl önce bir ateş topu gibi Güneşin etrafında dönmeye başlayan dünyamız başka

yerlerden taşınan sularla adım adım soğuyup denizlerle kaplanmaya başlamıştı. Sürekli faaliyet halindeki yanardağlarla kimyası gittikçe zenginleşen, henüz oksijen ve ozon oluşmadığından korunma kalkanından mahrum, sürekli ultraviyole ve kozmik ışınlarla dövülen bir dünyamız var o zaman. Böylece en ufak bir yaşam belirtisi olmadan 1,5 milyar yıl akıp geçiyor. Şu andaki bilgilerimiz senaryonun böyle olduğunu, hayatın ise 3 milyar yıl önce başladığını söylüyor bizlere.

Ama nasıl başladı? Düğümün çözülmesinde ilk ümit ışığı 1953' deki Miller-Urey deneyi ile parıldıadı. Tüm canlıların temelini oluşturan proteinin yapı malzemesi 20 çeşit aminoasit olmadan hayat başlayamaz ki!.. İşte Miller ve Urey o zamanki dünyamızın ilkel çorbasının su, amonyak, metan, hidrojenle oluşabileceği varsayımıyla yola koyuldular. Bir kaba koydukları bu maddeleri bir hafta boyunca sürekli yüksek voltajlı elektrik akımıyla dövüp 3 çeşit aminoasit elde etmeyi başarınca dünya onların oldu. Aminoasitler oluşur oluşmaz onları yüksek voltajın yıkıcılığından uzaklaştırmak için hemen ayırıp izole etmeyi de ihmal etmediler doğallıkla. Başka araştırmacıların benzer deneylerinden daha üst düzeylerdeki organik maddeler de elde edilince, en azından okyanusların, canlıların yaşamaları için mutlaka gerekli olan gıdalarla dolup taşıdığına kani olmaları bilim âlemini sevince boğdu. Miller - Urey ve benzeri deneylerde kullanılan kimyasal maddelerin ilkel çorbadaki varlığı çok eleştiriler aldı. Ve bu eleştirilerdeki haklılık payı çok fazla.

Ancak en güvenilir ruhsal rehber varlık bilgilerinden, ilâhi âlemin en yüce katlarından alınan mesajlardan bu deneylerin temel kavramlarında doğruluk payı olduğunu öğrenmekteyiz. İlkel çorbadaki Miller-Urey

deneyindekinden daha başka kimyasal maddeler kullanarak yüksek voltajlı elektrik akımı altında, sadece organik bileşiklerin değil, helezonlu yapıdaki proteinlerin ve hattâ DNA'nın da oluşarak ilk canlının dünyada yaşamı başlattığı bu mesajlarda onaylanmaktadır. Bu nedenle yakın tarihlerde laboratuvar ortamında bu en ilkel canlı elde edildiğinde asla şaşkınlığa uğramayacağım.

Big bang'in ilk saniyelerinden başlayarak madde kanunlarının evrende canlılığı oluşturmaya çok hünerli fizik ve kimya kanunlarıyla nasıl donatılmış olduğunu geçen yazılarımda oldukça detaylı anlatmıştım. İlkel çorbadaki kimyasal maddelerden en basit canlının oluşması da aslında onların canlılığı oluşturacak programla yaratılmış olmasının doğal bir sonucudur.

DNA'nın kendini eşleme özelliğinden dolayı, bol gıdayla dolu okyanus ortamının kozmik ışınların yıkıcılığından korunan 15 metreden daha derin katmanlarında, bu en ilkel canlının yıldırım hızıyla çoğaldığını düşünmek bugünkü bilgilerimize çok uygun. Mutasyonlarla ve ilâhi kanunları uygulayan bilgili, hünerli ruhsal görevlilerin genetik müdahaleleriyle bu ilk canlıdan "ilkin hücreler"(pretoinid) ve onlardan da "ilkel hücreler" (prokaryot) oluşmuş olabilir. Yani çekirdeği olmayan, sadece hücre zarı, sitoplazması, ribozomları ve dağınık halde DNA'ları bulunan prokaryot hücreler.

Bakteriler ve mavi-yeşil algler bu prokaryot hücrelerin örneklerindendir. Alglerdeki kloroplastların fotosentez yapmasıyla atmosferimiz oksijenle ve koruyucu kalkanımız ozonla dolup, dünyamız böylece yüksek organizmalara hazır hale getiriliyordu. Ama o kadar çabuk değil. Bizler ilkel prokaryot hücrelerin

varlığını 3 milyar yaşındaki kaya örneklerinden biliyoruz. Yani ilk 1,5 milyar yıl dünyamız sadece kendini canlılığa hazırlıkla geçiriyor. Ama ne gariptir ki, 3 milyar yıl önce prokaryot hücrelerle yaşama adım atan dünyamız pek çok zaman boyunca neredeyse 2 milyar yıldan daha fazla sürede sadece bu ilkellerle dolup taşıyor. O süreçte, gelişmiş, çekirdekli ve organelli ökaryot hücrelerden tek tanesine bile rastlamıyoruz.

Bugün artık ilköğretim biyoloji derslerinde bile çocuklarımıza bunları öğretiyoruz. Ökaryot hücrelerin o çok muhteşem yapısını öğrenmek, organellerin isimlerini telaffuz etmek ne kadar zor geliyor onlara bir görseniz. Öyle ya, o gelişmiş ökaryot hücrelerdeki, granüllü endoplazmik retikulum, düz endoplazmik retikulum, golgi aygıtı, koful, lizozom, ribozom, kromatin iplik... gibi isimleri olan organelleri ve onların görevlerini hatırlamak, sınavlarda doğru cevaplamak o kadar kolay olmasa gerek.

Biz bu gelişmiş ökaryot hücrelerin varlığına, 1 milyar bile değil sadece 600 milyon yıl önceki fosillerden ulaşıyoruz. Ve yalnız tek hücrelilere değil, çok hücreli gelişmiş organizmalara da... Şimdiki hayvanların ilk ataları bile olabilecek garip beden yapıları olan canlılara!.. Hem de adım adım gelişe gelişe değil, aniden!.. Haklı olarak Kambriyen Patlaması diye adlandırılan 600 milyon yıl önceki canlıların altın döneminde.

Biz Kambriyen Dönemiyle ilgili değişik kaynaklardan bilgileri ve yorumları gelecek sayımızda geniş olarak inceleyeceğiz. O dönemde aniden beliriveren yüksek organizmaları şimdilik bir kenara bırakalım. 2 milyar yıldan fazla dünyamızın tek sakinleri olarak yaşayan ilkel prokaryot hücrelerden, gelişmiş

tek bir ökaryot hücrenin hem de birdenbire zeki bir tasarımcı olmadan doğal etkenlerle nasıl oluşabildiği bugün çözümsüz bir denklem biyoloji biliminde. Bunu Darwinist biyolog Prof. Dr. Ali Demirsoy "Kalıtım ve Evrim" kitabının 79. Sayfasında açıkça itiraf eder:

"Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunmamıştır... Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir, basit ve ilkel formları yoktur. Bir "Evrimsel Sıçrama" meydana gelmiştir. Yani ilkel hücrelerden geçit formu olmaksızın gelişmiş hücreler meydana gelmiştir."

Benim bu konudaki kişisel kanaatim, ileride Kambriyen canlıları ve insanın oluşumunda daha da geniş açıklamalarla kanıtlamaya çalışacağım gibi, Darwinist biyologların ateist açıklamalarından çok daha farklı. Ben prokaryottan ökaryota bu ani sıçramalı geçişin tamamen Yaradan'ın plan ve icraatı ile oluştuğu düşüncesindeyim.

Geçmiş sayılarımızda örnekler vererek açıkladığım gibi canlıların evrimle, türden türe geçerek birbirinden oluştuğuna, Darwin-Wallace teorisine inanıyorum. Ancak kendiliğinden, bir zekâ, bir tasarım işe karışmadan değil. Aynı türün bireylerinin DNA'larında bile farklar var. Yani çeşitlilik (varyasyon) biyolojide temel bir kanun. Bu sayede doğal seçimle bireylerin bazıları ortamdaki değişikliklere uyum sağlayabiliyor ve nesil devam ediyor. Ama organ yapıları ve içgüdüleriyle birbirinden çok farklı 10 milyonluk canlı türünün, bir tasarım işe karışmadan otomatik olarak doğal seçimle meydana gelmesi gerçeklere uymuyor. Bunları gelecek sayılarımızda tartışacağız.

The first part of the paper discusses the importance of the study of the history of the United States. It is argued that a knowledge of the past is essential for a full understanding of the present. The author then goes on to discuss the various factors that have shaped the development of the United States, including the role of the government, the economy, and the culture.

In the second part of the paper, the author discusses the role of the government in the development of the United States. It is argued that the government has played a crucial role in the development of the country, and that it is essential for the government to continue to play this role in the future. The author then goes on to discuss the various factors that have shaped the development of the government, including the role of the courts, the legislature, and the executive branch.

The third part of the paper discusses the role of the economy in the development of the United States. It is argued that the economy has played a crucial role in the development of the country, and that it is essential for the economy to continue to play this role in the future. The author then goes on to discuss the various factors that have shaped the development of the economy, including the role of the market, the government, and the technology.

Finally, the author discusses the role of the culture in the development of the United States. It is argued that the culture has played a crucial role in the development of the country, and that it is essential for the culture to continue to play this role in the future. The author then goes on to discuss the various factors that have shaped the development of the culture, including the role of the media, the arts, and the education system.

Doğru Düşünmek Gerçek Bir İbadettir

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

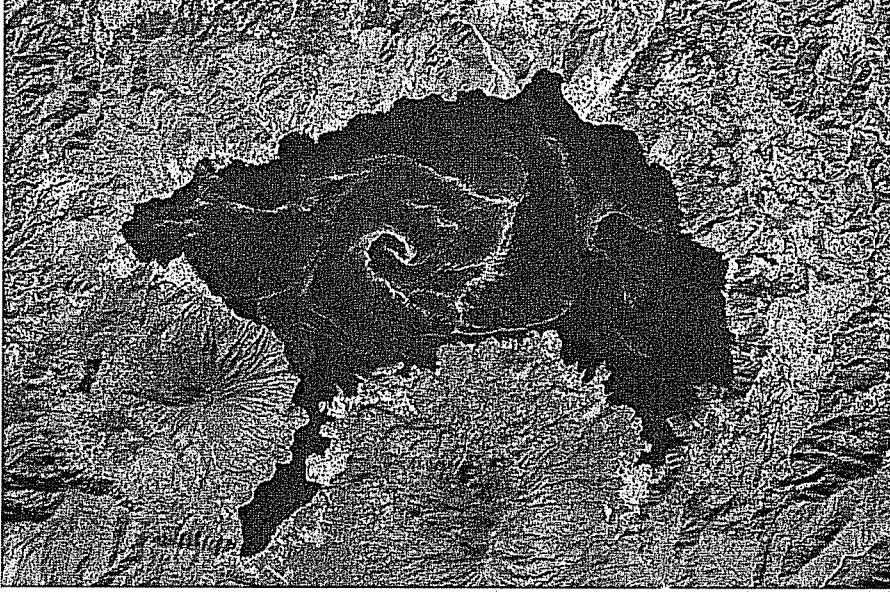

DÜNYAMIZIN GERÇEK SAHİPLERİ

4,5 milyar yıl önce bir ateş topu gibi Güneşin etrafında dönen dünyamız, ilk 1,5 milyar yılda uzaydan gelen sularla adım adım soğumuştur. Etrafını çepe- çevre saran ve kimyası şimdikinden çok

farklı olan okyanuslarda, sürekli yanıp sönen yüksek voltajlı elektrik akımlarının etkisiyle oluşan organik maddeler her tarafı alabildiğine doldurmuştu. Ve nihayet 3 milyar yıl kadar önce, tüm canlıların temel genetik maddesi olan çift sarmal DNA'nın ve en basit yapıdaki hücrenin boy gösterip son derece

hızlı bir tempoda bölünerek çoğalmasıyla yeryüzü hayata ilk adımını atıyordu. Böylece "ilkin" ve sonra da "ilkel" dediğimiz çekirdeksiz prokaryot hücrelerin yani bakterilerin ve mavi-yeşil alglerin (yosunların) saltanatı başlıyordu dört bir tarafta. Ve ne saltanat!..

Neredeyse 2,5 milyara yakın çok uzun yıllar boyunca sadece onlar vardı dünyamızda. Hiçbirimiz görüp bilmiş değiliz bunları ama fosil kayıtlarını inceleyen bilim adamlarının anlattığı serüven tam da böyle. Sadece son 600 milyon yıllık kısa dönemde gelişmiş çekirdekli ökaryot hücrelere ve çok hücreli yüksek organizmalara rastlıyoruz dünyamızda. Ve şimdi bile aslında hâlâ o ilkel prokaryot hücreler saltanatlarını sürdürüp duruyorlar her tarafta. O prokaryot ilkel hücrelerden geçiş formları olmaksızın ve ansızın çok gelişmiş çekirdekli ve organelli ökaryot hücrelerin nasıl oluştuğu bugün tam bir bilmece bilim âleminde. Ancak "Bu bir evrimsel sıçrama" diyerek yasak savı-

yorlar. Bu gelişmiş hücrelerdeki, herbirinin ayrı görevi olan organellerin isimlerini bile hatırdan tutmak hüner istiyor. İlkokul çağındaki çocuklar bunları öğrenirken ne terler döküyorlar görmenizi isterim. Hepsini bir tarafa bırakalım sadece organellerden birinin ener-

ji merkezi "mitokondirinin" bilgili, akıllı, hünerli bir el işe karışmadan nasıl oluşabileceğini bile aklımıza sığdıramıyoruz. Darwinist biyologlardan Prof. Dr. Ali Demirsoy "Kalıtım ve Evrim" kitabının 92-95. sayfalarında bu konuyu enine bo-

yuna inceledikten sonra aynen şunları söylemek zorunda hissetmektedir kendini:

"....Konunun en can alıcı noktası mitokondirilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların biraraya toplanmasını gerektirir. Burada evrimsel bir sorunla karşılaşırız. Hücre, gelecek yeni duruma bilek uyum mu yapmıştır? Daha doğrusu ata hücre o şekilde yavrular mı oluşturmuştu? Yoksa koşullar oluşmadan, rastlantı sonucu bu özellikleri taşıyan bir hücre başarılı bir uyum mu yapmıştı?.... Solunumu sağlayan ve her kademede

değişik şekilde katalizör olarak ödev gören bir takım enzimler mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber, daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm çözüm enzimlerinin hücre içerisinde bir defada ve oksijenle temas etmeden önce, eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız..."

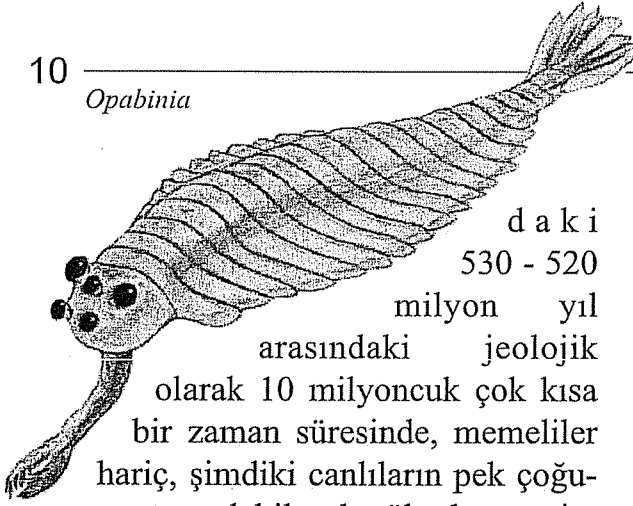
Darwinist bir biyolog ancak bu kadarını söyleyebilir. Bilim maddiyat ile maneviyat arasına Berlin duvarı gibi bir engeller yerleştirdiğinden, öteye geçmek onlar için çok zor. Ama geçen sayımızdaki temsili örneklerimden hatırlayacağınız gibi, biz otomatik arabaya kumanda eden çocuğu da hesaba katacağımızdan evrende ve dünyada yaşamın gelişmesinde, ilâhi âlemin hünerli ellerinin varlığını da inkâr etmeyeceğiz. Ve ayrıca üst âlemden dosdoğru gelen ilâhi bilgilerle de mutlaka düşüncelerimizi aydınlatacağız. "Spekülasyon" ve "dogmatik" diye kim ne sıfatla itham ederse etsin, maddi veya manevi her türlü doğru bilginin ışığında rahatlıkla düşüncelerimizi söyleyeceğiz. Yani çekirdeksiz, ilkel, prokaryot hücrelerden; çekirdekli, organelli gelişmiş hücrelerin oluşmasında Yaradan'ın hünerli elinin olayları yönlendirmiş olması gerektiğini söylemekten kaçınmayacağız. Nitekim 600 milyon yıl önce aniden beliriveren ökaryot

hücreler ve yüksek organizmaları materyalist bir görüşle evrimle ve doğal seçilimle açıklamaya çalışırken bilim adamları çok zorlanmaktadırlar.

KAMBRIYEN'İN HEMEN ÖNCESİ

Kambriyen Patlamasından 40 milyon yıl kadar önce ökaryot hücreler ve bazı yüksek organizmalar ilk defa hayat sahnesinde aniden rol almaya başlamışlardı. 1947'de Avusturalya'da Ediacara faunasında pek çoğu yumuşakçalardan olan bu canlıların fosilleri bulunmuştu. Ve sonra da yine Kambriyen öncesi canlı fosillerinin sadece orada değil, neredeyse dünya çapında yaygın olduğu anlaşılmış Ediacara dönemi 2000'lerde jeologlar tarafından zaman çizelgesinin başına yerleştirilmişti. Birkaç milyon yıl dünyamız böylece yüksek organizasyonlu canlılarla kaynaştıktan sonra, Ediacara Dönemi nasıl aniden başlamışsa, yine benzeri bir şekilde geriye nesil bırakmadan aniden sona ermişti. Fosil kayıtlarından bugün bilim adamlarının söyledikleri özetle bu. Prof. Stephen Jay Gould (1943 - 2002) ironik bir cümleyle bu dönemdeki hayat için "Başarısız bir deney" demekten kendini alamamıştır.

Ediacara sonrasında aradan geçen milyonlarca yıl boyunca ilkel prokaryot hücreler yalnız yaşamlarını eskisi gibi sürdürürken ne olduysa, yine aniden zamanımızdan 530 milyon yıl önce bir patlama tarzında yüksek organizmalarla dünyamızın dolmakta olduğunu görüyoruz. Hem de Kambriyen'in başların-

530 - 520 milyon yıl arasındaki jeolojik olarak 10 milyonluk çok kısa bir zaman süresinde, memeliler hariç, şimdiki canlıların pek çoğunun atası olabilecek yüksek organizmalarla dünyamız doluveriyor. Ve daha da ötesi... Nesli tükendiğinden şimdi dünyamızda karşılaşmadığımız başka garip canlılar da var aralarında. Örneğin o devrin hayvanlarından "Opabinia" diye adlandırılan 8 cm boyundaki 5 gözlü, hortumlu canlının bir benzeri bile yok şimdi dünyamızda.

Aniden ve çok kısa bir zamanda, ataları da olmadığı halde böyle pek çok çeşitteki canlılarla dünyamızın dolmasına doğa bilginleri haklı olarak "Kambriyen Patlaması" adını yakıştırdılar. Ve o zamanı canlılığın bir "altın dönemi" olarak gördüler. Aslında Darwin zamanında bile Kambriyen canlıları hakkında az da olsa bilgi vardı. Ancak bu altın dönemin tüm detaylarıyla anlaşılmasının da ilginç bir öyküsü var. Kanada'nın 3000 m yükseklikteki şimdi Burgess Shale Faunası denilen bölgesinde fosillere rastlandığını duyan Charles D. Walcott (1850 - 1927) isimli ABD'li paleontolog kolları sıvıyor. Yıl 1909. Gerçekten etraf fosil kaynıyor. 7 yıl süren hummalı bir çalışma ile tam 65.000 fosil toplayıp, doğruca başkanı olduğu doğa müzesinin kasasına kilitliyor. Herkesten saklıyor. İnternet

haberlerinde, bu örneklerin Darwin'in materyalist evrim kuramını sarsacağından korktuğundan böyle davrandığı söyleniyor. Günahı boynuna. Aradan epeyce yıllar geçtikten sonradır ki, fosil koleksiyonu incelenip yeniden araştırmalar yapılıyor ve böylece "Kambriyen Patlaması" tüm bilim âleminin malı olabiliyor. Ve tabii dünyanın başka yerlerinde de benzer fosiller bulunup doğa müzelerinin vitrinlerini süslüyorlar.

Şimdi güvenilir biyoloji bilginlerinin kitaplarından bu dönemi anlatan kısa alıntılar yapacağım. Sonra da yorum konusunda metodoloji bakımından ayrıca söyleyeceklerim olacak.

BİYOLOJİ BİLGİNLERİNDEN "KAMBRİYEN PATLAMASI"

"Kambriyen Döneminde, yani fosil çağlarının ilkinde oluşan Kanada'daki bir kaya yapısı olan Burgess Şisti zoolojik bir hazinedir. Acayip şartlar, hayvanların bütün parçalarını, yumuşak parçaları da dahil olmak üzere üç boyutta muhafaza etmiştir. Gerçek anlamda 530 milyon yaşındaki bir hayvanı kesip doğrayıp inceleyebilirsiniz. Burgess fosillerini 1909 da keşfeden ünlü fosil bilimci C.D. Walcott bunları kendi zamanının modasına göre sınıflandırmıştır." (R. Dawkins "Bir Şeytanın Papazı S: 283)

"...Herhangi biri herhangi bir anda Kambriyen kayaçlarında bir memeli fosili bulursa evrim teorisi anında yerle bir olurdu. Diğer bir değişle evrim yan-

lışlanabilir bir teoridir. Dolayısıyla bilimsel bir teoridir." (R.Dawkins "Yeryüzündeki En Büyük Gösteri"S: 98)

"Fosil kaydı Darwin için sevinçten çok kedere neden olmuştu. Hiçbir şey onu, hemen tüm karmaşık organizma tasarımlarının - yerküre tarihinin başlangıcında değil de, yolun altıda beşi alındıktan sonra- aynı anda ortaya çıktığı Kambriyen Patlaması denli rahatsız etmiyordu. Karşıtları bu olayı yaratılış anı olarak yorumluyorlardı. Çünkü Darwin Türlerin Kökeni'ni yazdığında Kambriyen öncesi yaşamın en ufak bir izi bile keşfedilmemişti. " (S. Jay Gould "Pandanın Baş Parmağı" S: 268)

"Büyük omurgalı hayvan filumlarının çoğu, ilk olarak yaklaşık 600 milyon yıl önce jeologların Kambriyen dedikleri dönemin başında, birkaç milyon yıl gibi kısa bir süre içinde ortaya çıktı. Dünya tarihinin daha önceki 4 milyar yılında neler olmuştu? Erken Kambriyen'in, böyle bir evrimsel etkinlik patlamasına yol açan özelliği neydi? Evrimsel görüş 100 yıl önce zafer kazandığından beri, bu sorular fosil bilimcileri rahatsız edegelmiştir.... Kambriyen Patlaması Darwin'i o kadar rahatsız etmişti ki, "Türlerin Kökeni" nin son basımında şunları yazmıştı: 'Bu olay henüz açıklanamamıştır ve gerçekten de, burada ortaya konan görüşlere karşı geçerli bir sav olarak ileri sürülebilir ' Aslında Darwin zamanında durum çok daha kötüydü. O zamanlar tek bir Prekambriyen fosil bulunmamıştı. Ve yeryüzündeki yaşamın en eski kanıtları,

Kambriyen dönemdeki karmaşık omurgalı patlamasına ilişkindi. Bunca yaşam formu aynı anda ve en baştan karmaşık bir yapıya sahip olarak ortaya çıkmışsa, Tanrı'nın yaratma anı için Kambriyen Dönemi'nin başını seçmiş olduğu iddia edilemez miydi?" (S. Jay Gould "Darwin ve Sonrası" S: 120-121)

"Kambriyen öncesi dönemin en son bölümü dışındaki fosil kayıtları, 2,5 milyar yıl boyunca hüküm sürmüş bakteriler ve mavi - yeşil alg fosillerinden daha fazlasını içermez. Karmaşık yaşam, Kambriyen Dönemin başına doğru hayret verici bir hızla ortaya çıkmıştır.

".... Bu dönem belki solunum için yeterli oksijenin ilk kez birikmesini, belki karmaşık yaşamı destekleyemeyecek kadar sıcak olan yeryüzünün serinlemesini, belki de okyanus kimyasında kalsiyum karbonatın tortullaşarak, önceleri yumuşak gövdeli olan hayvanların koruyucu iskeletlere bürünmesini sağlayan bir değişikliği temsil ediyordu." (S. Jay Gould aynı kitap S: 128)

METOT İÇİN BİRKAÇ SÖZ

Kambriyen Patlaması evrim kuramının yorumu için gerçekten çok önemli bir fenomen. S. Jay Gould bu ve benzeri evrimsel olayları inceleyerek, yine Darwin'in izinde yürümekle beraber, ondan biraz farklı "Kesintili Denge" yorumunu kitaplarında sık sık tekrarlar. Bu yorum ateistleri çok rahatsız eder. Richard Dawkins: "Eldrege ve Gould derinden yüzeyseller. Konuşmaları

sanatsal, edebi ama sözleri 'yaradılışçılara' yardım ediyor" diyerek onları kitaplarında yeri geldikçe eleştirir.

Bilim âleminde eleştiri vazgeçilmez bir hak. Ama biraz aykırı gibi görünen yorumlara bu şekilde "Sen rakiplerimize pas veriyorsun" diyerek, yüzeysellik gibi acı yaftalar takmak ne kadar doğru bir tutum acaba? Bu aile içi bir kavga ama, bir de gerçekten Darwin Kuramını lânetleyen grupların, Kambriyen'deki bu çok ani ve çok muhteşem canlılar patlamasını dile getirerek, evrimi temelden reddetmelerine tanık olmaktadır. Özellikle dini çevrelerin kitaplarında ve internet makalelerinde bunun çok örneklerini görmekteyiz.

Evrimin Darwin yorumuna ben de karşıyım. Ama sadece yorumuna. Yani bir zekâ ve hüner işe karışmaksızın türden türe geçişlerin, otomatik olarak kendiliğinden süregeldiğine. Ama sık sık tekrarladığım gibi, evrimi onunla birlikte ortaya koymuş olan Russel Wallace'ın (1824-1914) yorumu tamamen farklı. Zamanında parapsikolojideki patlama tarzındaki ruhsal olayları adım adım izleyen ve öte âlem varlıklarının madde üzerindeki bilinçli fizik etkilerine pek çok defa bizzat tanık olan Wallace, bu bilgilerin ışığında canlıların evrimine bambaşka bir gözle bakıyordu. Yani hem evrim kuramına inanıyor hem de bu evrimde ruhsal âlem varlıklarının etkili olduklarına. Ne yazık ki günümüzdeki dindarlar parapsikolojiyi gündemlerine alıp iyice incelemedikleri için Wallace gibi "hem o hem de bu" diyemiyor ve "ya o ya da bu" mantığıyla evrim kuramını külliyen dışlayarak

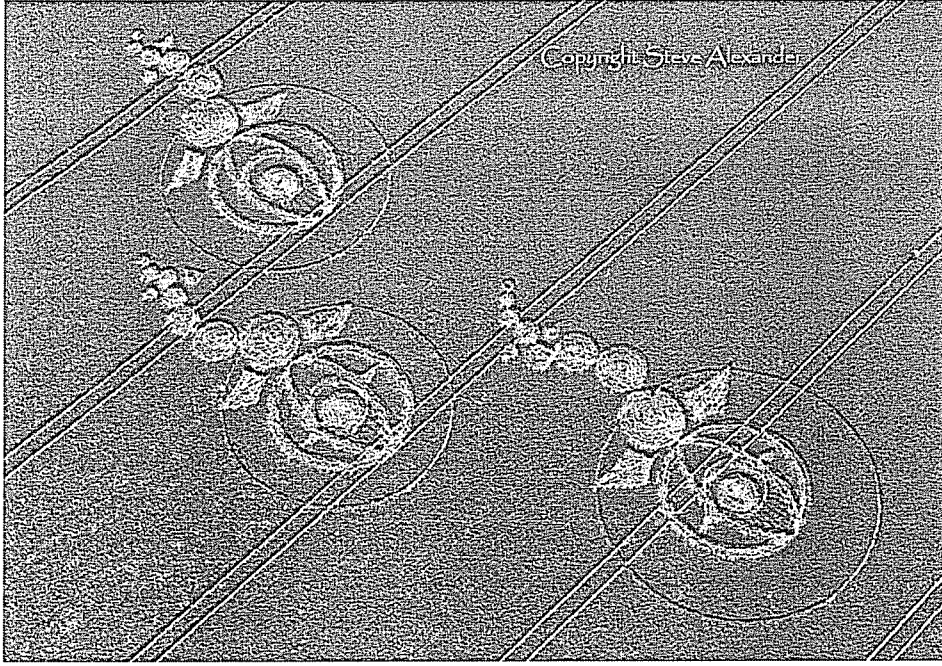
kuramı doğrulayan pek çok bilimsel bulguya sırtlarını dönüyor, gerçeğin, bilimin dışına çıkıyorlar. Bilim âlemi, maneviyata sırtını döndüğünden, sadece madde kanunlarıyla yolunu bulma ve yorum yapma eksikliğini yaşıyor. Dindar çevreler de, gerçekte manevi inancı çok destekleyen parapsikolojiden ve rehber varlık bilgilerinden mahrum olmanın sıkıntısı içinde. Bizim âlet kutumuz çok zengin. İçinde bilim, kutsal metinler, parapsikoloji ve doğruluğuna derin düşüncelerle kani olduğumuz yüce ruhsal rehber varlıklardan alınan bilgiler var. Boşuna söylememişler "âlet işler el ögünür".

Rehber varlık **"Doğru düşünmek gerçek bir ibadettir"** der. Bu nedenle yorumlarımızda her doğru bilgiyi kullanmaktan sakınmayacağız. Ve kullanacağımız âletlerin sayısı çok fazla olduğundan akıl ve mantıktan asla ayrılmadan çok daha değişik yorumlara gitmek bizim için daha kolay olacak.

Wallace parapsikolojiyi derinliğine incelediğinden "hem o hem de bu" gibi doğru bir yoruma girişebildi. Onun benzeri bir yorumumuzu iyice aydınlatabilmek için; ruhsal âlemin şimdi de madde dünyasında işbaşında olduğunun somut örneklerinden biri olan "Ekin Çemberleri"nden gelecek sayımızda uzunca yeniden söz edeceğim. Eski yazılarımda Ekin Çemberlerinde nasıl geometrik mucizeler sergilediğini sizlerle paylaşmıştım. Havada dolaşmadığımızı, canlıların evriminde ayağımız yerde yorumlar yaptığımızı kanıtlayabilmek için bunları tekrarlamakta yarar görmekteyim.

Görünmeyen Eller İş Başında

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Evrimsel kuramının 150 yıl kadar önce, doğa bilginleri Darwin ve Wallace tarafından ortaya konduğunu hepimiz biliyoruz. Kurama göre dünyamızda canlılık, en basit tek hücreden başlayıp, türden türe geçip gelişerek en sonunda biz insanların ortaya çıkmasıyla noktalanmıştır. Darwin, evrimde bir zekâ ve tasarımın varlığını kabul etmez. Wallace ise canlılarda bu evrimsel gelişme kuralını kullanan bir zekâ ve hünerin yani tanrısal bir elin varlığını açıkça savunur. Geçen sayımızda prokaryot ilkel hücrelerden, gelişmiş ökaryot hücrelerin oluşmasındaki "Evrimsel Sıçrama" da Yaradan'ın doğaya planlı, bilgili, hünerli bir müdahalesinin mut-

laka hesaba katılması üzerinde durmuştuk.

Ayrıca 600 milyon yıl önce, 10 milyon gibi jeolojik olarak çok kısa bir zaman diliminde, ökaryot hücreler ve omurgalılar dahil gelişmiş organize canlıların birdenbire nasıl ortaya çıkıverdiğini etraflıca tartışmıştık. Bu arada çağdaşımız en güvenilir, Darwinist biyoloji bilginlerinin kitaplarından, "Kambriyen Patlaması" denen bu dönemle ilgili önemli bilgiler aktarmıştım. Bu patlamada da ilâhi âlemin hünerli ellerinin, aynı şimdi gen mühendislerimizin yaptıklarına benzer müdahalelerle, evrimsel patlamayı sağlamış olmaları gerektiğini ifade etmiştim.

Resim: 9 Haziran 2012 Woodborough Hill, Wiltshire 'de oluşturulan ekin çemberi

Gelişmiş ruhsal varlıkların, meleklerin ve tekâmül ederek meleklik düzeyine ulaşmış insan ruhlarının, Yaradan'ın koyduğu kanunları kullanarak maddeye etki yapabildiğini, parapsikoloji tarihinden net olarak biliyoruz. 19. Yüzyılın ikinci yarısında, bir yandan evrim kuramı ortaya konurken, öte yandan Nobel ödüllü bilginler dahil, dünyanın en tanınmış büyük zekâları biraraya gelip dernekler kurarak, olağanüstü parapsikolojik deneyler yapmışlardı. Ve elde ettikleri sonuçları, yorumları yazılarında, kitaplarında açıkca ve içtenlikle çağdaşlarıyla paylaşmışlardı. El dokunmadan melodili olarak çalan müzik aletleri, havalanan eşyalar hattâ ağır masalar, ruhsal varlıkların maddeye bilinçli etkiler yapabildiğinin, bilginlerin tam da anlayacakları dilden yani bilimsel metodlarla ispatı olmuştu. Bizler de geçmişte yaptığımız parapsikolojik deneylerde aynı sonuçlara varmakta gecikmemiştik.

EKİN ÇEMBERLERİ

Medyum aracılığıyla yapılan parapsikolojik deneylerde, ruhsal âlemin maddeye etkisi böylece açıkca ortaya konmakla beraber; şimdi tamamen başka bir oluşumda da benzer etkiler dünyamızda sergilenip durmaktadır. İlk defa 46 yıl önce İngiltere'de görülmüş olan Ekin Çemberlerinden söz ediyorum. Yani tarlalardaki geniş alanlarda, çoğunlukla gece saatlerinde oluşturulmuş çok karmaşık, gizemli geometrik şekiller... Sabahleyin tarlasına gelen çiftçi birdenbire bunlarla karşılaşınca hayretten hayrete düşüyor. Ortada ne bir ayak izi ne de artık bir malzeme var. Üstelik ekinler kırılmadan eğilip bükülerek, ürüne de zarar vermeden yapılıyor bu geometrik şekiller. Bazen o kadar geniş bir alanı kapsıyor ki, 280 metre uzunluğunda 10 dönümlük büyüklüğe bile ulaşabiliyor.

İlk önce 1966 da İngiltere'deki bir kasabada rastlanan bu oluşumlar, biraz ara verildikten sonra 1972 yeniden başlayıp diğer ülkelere de hızla yayıldığından ciddi araştırmacıların dikkatini çekti. Fotoğraflanıp, şekiller üzerinde detaylı çalışmalar yapıp enstitüler bile kuruldu. Günümüzde de ekin mevsimlerinde neredeyse hemen her gün bu gizemli şekiller tarlalarda oluşturulup duruluyor. "Ekin Çemberleri" diye internete girdiğinizde bunların hepsine anında ulaşabilirsiniz. Şekiller genelde tarlalarda oluşturulmakla beraber, nadiren de olsa sebzelik, ağaçlık bölgelerde, hattâ kumlarda, kar üzerlerinde bile görülebilmektedir.

Bunların nasıl da çabucak yapıldığının çarpıcı bir örneğiyle, 1996 Temmuzunda İngiltere'de karşılaşmıştır. Ünlü Stonehenge üzerinde uçan ve yerde olağandışı herhangi bir şekle rastlamayan bir pilot, yaklaşık 45 dakika sonra aynı yerden geçerken geometrik olarak kusursuz, devasa bir şeklin ortaya çıktığını hayretle görmüştür. Birdenbire 151 daireden oluşturulmuş 115 metrelik bu şeklin insan eliyle yapılmasının mümkün olmadığı, yapılsa bile bunun günler alacağı kesindir.

Ekin Çemberleri hakkında kitaplar da yayınlanmış olup konu üzerinde daha çok konuşulabilir. Bunlardan sadece birini, çemberlerde nasıl geometrik mucizeler yapıldığının ve bunların insanüstü güçler tarafından yüce bir amaçla uzaktan ruhsal etkilerle sergilendiğinin çok çarpıcı bilimsel bir kanıtını 6 yıl önceki yazımdan aktarıyorum:

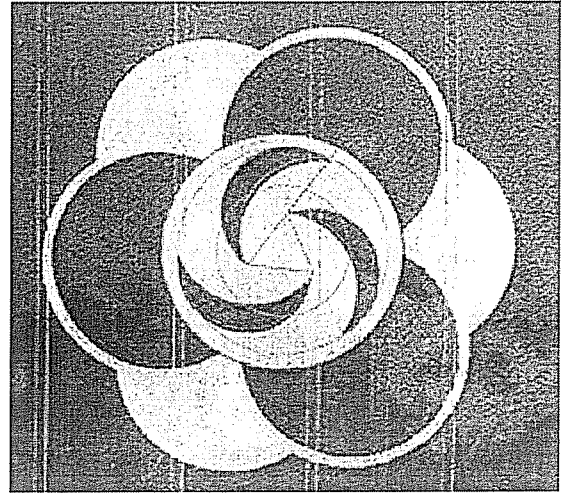
EKİN ÇEMBERLERİ BİLİM İLE MANEVİYATI BİRLEŞTİRİYOR

Bilimsel delillere daha çok önem verenler için 1996 yılında ekin çemberleriyle ilgili çok çarpıcı bir matematik olayı yaşanmıştır. İngiliz

fizik ve matematikçisi, Boston Üniversitesi Astronomi profesörü bir bilim adamının, farklı tipteki çemberleri derinliğine inceleyerek yeni bir geometri teoremine ulaşması insanlığa verilmek istenen mesajın artık anlaşılmaya başlandığını gösteriyordu. Şimdi artık papatya falına bakar gibi "Biz mi yapıyoruz, onlar mı?!" kısır döngüsünün çok ötesinde yararlı bir alanda düşünce üretilmeye başlanmıştı.

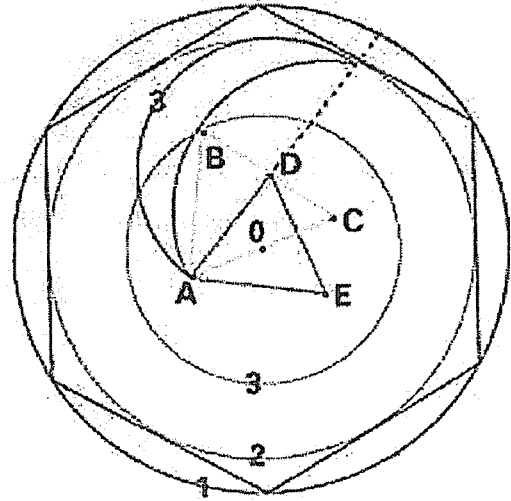
Çemberleri oluşturan bu hünerli ellerin ayrıca telepati gibi yüksek ruhsal yeteneklere sahip olduklarını görmekteyiz. Geceleyin tarlaların civarındaki tepelerde el ele tutuşarak belli şekillerin oluşmasını dileyen insanlara, hemen o gece tam da istedikleri motifleri önlerindeki tarlalarda oluşturarak cevap vermeleri, onların telepati yoluyla düşünce ve dileklerden haberdar olmalarıyla açıklanabilir.

Çok yönlü bir bilim adamı olan Profesör Gerald Hawkins (1928-2003) uzmanlık alanındaki kitaplarıyla zaten uluslararası bir şöhrete sahipti. Özellikle Güney İngiltere'de Salisburg düzlüklerinde 3 metre boyunda ve mevsim değişikliklerini, güneş tutulmalarını saptayacak şekilde teşkil edilmiş 4000 yıllık 30 kadar iri taşın astronomik ve arkeolojik incelemelerini yaptığı "Stonehenge Decoded" kitabı ve Peru'daki Nazca düzlüklerinde gizemli şerit yollarla ilgili araştırması ününe ün katmıştı. Ekin tarlalarıyla ilgilenmeye, bu konunun en büyük araştırmacılarından mühendis Colin Andrews'in kitabından aşırı derecede etkilenmesiyle başladı. Her ciddi bilim adamının yapacağı gibi önce hile ve şarlatanlık olasılığı üzerinde durdu. Ancak ileri bir matematik kültürüne sahipti ve tarlalardaki şekillerde büyük bir geometri ustalığı sergilendiğini görmekte gecikmedi. Çemberlerde, hile ve şarlatanlık şöyle dursun, ilk bakışta farkedilmeyen, ancak dikkatle incele-

T 448, Andrews Kataloğu

nince açığa çıkan çok ince geometrik sırlar, ilişkiler ve teoremler gizliydi. Örneğin Andrews Kataloğundaki T 448 dairelerinin ortasında yer alan hilâl şeklindeki üç ay nice geometrik inceliklerle yerlerine konmuştu.

Örneğin hilâl uçları birleştirilerek oluşturulan şekil herhangi bir üçgen değildi. Tam tamına ADE eşkenar üçgeniydi elde edilen. Üçgenin köşeleri ise hilâl dairelerinin merkezidi. İç daire ile hilâllerin tam orta noktada kesişmesinden meydana gelen ABC de bir eşkenar üçgen olup AC'nin ortası O noktası aynı zamanda ADE üçgeninin ağırlık

merkeziydi. Bunlar en basitleri. Daha nice eşitlikler ve anlamlı oranlar var. Öyle tek gecede alelacele yapılan karikatür şekillerle uzaktan yakından hiçbir ilgisi yok bunların. Geometriye meraklı olanlar internetten bu bağıntıları görmekten ve hattâ bizzat hesaplamaktan eminim büyük keyif duyacaklardır. İşte Profesör Hawkins böylece tarlalardaki şekilleri tek tek inceleyerek, hem de değişik şekiller arasındaki gizli ilişkileri gece gündüz demeden aralıksız inceleyerek çok müthiş bir sonuca ulaştı. Zamanımızdan 2300 yıl önce yazdığı kitapla, hepimizin bin bir güçlkle öğrendiği, sınavlarda ter döktüğü geometrinin temel prensiplerini ortaya koyan Euclid (Öklid) kitabında dört teorem üzerinde durmuştu. İşte Profesör Hawkins'in "Ekin Çemberleri"nden ürettiği teorem, bunlara bir yenisini, beşinci teoremi ekliyordu; üstelik en genel olanını. Öklid'in dört teoremi; teğet, üçgen, kare, düzgün altıgen teoremleri diye anılır. Yeni ortaya konulan beşinci teorem ise bunların hepsini kapsıyor.

İççe çizilen daireler ve bunlara teğet olarak ustalıklı çizilen bir üçgen ile diğer dört teoremi tek bir şekilde birleştiriyordu. Matematikçilerin en hoşlandığı şey de bu değil midir? Yani genelleştirilmiş formüllerle sonuca en kısa yoldan gidebilmek!.. Öğrencilerin merakını kamçılamak, bilenlerin belleklerini tazelemek için Öklid'in bu teoremlerinden üçünü kısaca aktaralım: Bir eşkenar üçgenin iç ve dış daireleri çizilerek oluşturulan geometrik şekilde dış daire alanının, içtekinin 4 katı olduğu Öklid'in ikinci teoremiydi. Aynı işlem, kare için yapılınc bu oran 2; düzgün altıgen için yapılınc 4/3 oluyordu ki, bunlar da üçüncü ve dördüncü teoremlerin esasını oluşturuyordu. Her neyse, işte profesörün buluşu, 2300 yıl boyunca kimsenin aklına gelmeyen daha kapsamlı bir beşinci teoremdi.

MATEMATİKÇİLERE KIŞKIRTICI DAVET

Profesör Hawkins, buluşunu ekin çemberlerindeki ipuçlarıyla yaptığını ortaya koymakla kalmıyor, aynı zamanda matematik dünyasını da er meydanına davet ediyordu. IQ'su yüksek 250 000 okuyucuya sahip bilim dergisi "Science News" deki yazısında, matematikçileri Öklid'in dört teoremini kapsayan beşinci teoremi bulmaları konusunda kışkırtıcı bir çalışmaya davet ediyordu. Hiçbir yanıt alamadı. Beş yıl boyunca yanıt için bekledi. En sonunda ekin tarlalarındaki şekillerden yararlanarak bulduğunu açıkça belirterek aynı dergiye kendi 5. teoremini göndermek zorunda kaldı. Böylece hem sonucu heyecanla bekleyen okuyucuların merakını gidermiş, hem de yıllardır binlerce tarlaya geometrik şifreler yollayan varlıklara: "Oh çok şükür mesajımızı anlayanlar da var ve çoğalıyor, emeklerimiz boşa gitmiyor"un sevincini yaşıtmıştı.

KRYON ÇEMBERLERLE İLGİLİ NE DİYOR?

18 Mart 1995'de Arizona, Sedona'da yapılan Kryon celsesinde, varlık bilimsel konulardan konuşurken sözü kendiliğinden Ekin Çemberlerine getirdi. Çemberlerin kimler tarafından, hangi yöntemlerle ve ne amaçla yapıldığı konusunda önemli bilgiler verdi. Kryon'un üçüncü kitabında sayfa 317'den itibaren bu bilgilerin önemli bölümlerini Kryon ağzından dinleyelim:

"... Şimdi bu şekiller Ruh tarafından dolaylı bir tarzda yapılmaktadır; çünkü onlar aslında yakında karşılaşacağınız varlıklar tarafından yapılmaktadır...

"... Sevgili varlıklar, bir gün karşılaşacağınız

bu yeni varlıklar size matematik alanında mesajlar yollamaktadırlar ki siz bulmacanın parçalarını biraraya getirip iletişime hazır olabilmeyiniz için evrensel geometri kodunu anlayabilesiniz. Neden geometri? Geometri tüm evrenin ortak matematiğidir. Şekiller içindeki matematik, evrensel bir hesaplama içerir ve mutlaklır...Taklit edilen bir şekil olup olmadığını "damgalama" yönteminin başaklar üzerindeki etkisini saptayarak bulabilirsiniz; gerçek yöntem başakları eğmez, kırar. Bu şekilleri yapmakta olanlar onlara "enerji damgaları" derler. Bu şekiller herhangi türde bir uzay gemisi tarafından değil, uzak bir mesafeden yapılmaktadır. Onların size sunulmasının tüm nedeni gelecekte iletişim ile ilgili ihtiyacınız olacak bilgiyi ayırt etmenizi sağlamaktır. (s:317)

"Şimdi tarlalardaki şekillerin akrabalarından mektuplar almaya çok benzediğini söylemek isterim. Biz "Önce mektuplar gelir sonra da akrabalar" dediğimizde bazılarınız bunu tam olarak anlayacaklar... Tarlalardaki şekilleri görmezden gelenlerin ise "akrabalar geldiklerinde" akılları başlarına gelecek. (s:318)

"Şimdi tarlalardaki bu şekillere üç farklı tepki gösterilmektedir. İlk tepki, bu şekillerin kesinlikle başka insanlar tarafından yaratıldıklarına sıkı bir biçimde inananlardan gelmektedir. Onlar bu şekillere bakar ve hiç etkilenmeden yollarına devam ederler. İkinci tepki tehlikeli bir tepkidir. Çünkü bunlar öfkeli olanlardır. Onlar bu şekilleri insanlığa yapılan bir oyun, bir düzenbazlık olarak görmektedirler. Böylece onlar asıl şekillerin kökenini çürütmek için tarlalarda kendi şekillerini oluşturmaya koyulurlar. Onlar bu şekilleri başarıyla taklit ettikten sonra insanlara dönüp: "Gördünüz mü, bizimkiler de aynı. Dolayısıyla o orijinal denen şekiller de sahte-

dir" demektedirler. Bakın bunu mantığı sağlıklı ve geçersizdir. Onlar: "Biz bu şekilleri taklit edebildiğimize göre, bunların orijinalleri de diğer insanlar tarafından yapılmış olmalı" demektedirler. Eğer bir şeyi kopya edebiliyorsanız, o zaman onun orijinalinin de bir orijinal olmadığını söyleyen bu bildirimde mantık nerededir? Bu hiçbir mantık içermediği halde insanlar ona iki elle sarılıp bunun böyle olması gerektiğini kabul etmişlerdir. Üçüncü grup ise yeni bir paradigmanın başlangıcını görmekte olduklarını bilenlerden oluşmaktadır. Bizim saygı duyduğumuz da bu varlıklardır, çünkü bunlar tüm gezegen için bir fark yaratacaklardır (s:319)"

ÇEMBERLERLE VERİLEN İPUÇLARI

"Evet geometriden söz ediyoruz. Sevgili varlıklar, size evrenin matematiğinin geometrik matematik olduğunu söylemiştik. O, şekiller ve şekillerin çevresindeki enerjilerle ilgilidir. Biz size bu konuda ortak geometrik matematiksel problemlerin çözümleri çevresindeki mecazi sembolizme bakmanızı söylemekten daha önemli bir mesaj veremeyiz. Matematiksel kafaya sahip olanlarınız ve geometriyi kullananlarınız tekrarlanan altıların, üçlerin, dokuzların güzelliğini anlayacaklardır..."

Kryon, "Ekin Çemberleri"nin şu anda değişik keşif dürtüleriyle dünyamızı ziyaret eden ve zaman zaman adam kaçırma gibi yanlışlar yapan uzay varlıklarınca değil; ilerde dünya barışı için değişik maddi formlara bürünecek tekâmülce ilerlemiş üstün ruhsal varlıklar tarafından yapılmakta olduğunu söylemektedir. Bunlar bir ön iletişim, bir ön hazırlık için ve evrenin ortak dili geometride ilerlememiz için verilmektedir.

"Geometri aslında evrenin dilidir... Ve küresel geometri evrenin geometresidir. O ayrıca tüm boyutluluğu temsil eder. O gerçekten basit formunu çok aşan bir güzellikle doludur. Ve o tümüyle temel-12'dir. (s:321)"

EKİN ÇEMBERLERİ GEOMETRİSİ KRYON'I DOĞRULUYOR

Sedona Celsesinden 1,5 yıl sonra bilimsel dergi Science News'de Gerald Hawkins'ın Ekin Çemberlerinden yararlanarak Öklid'in 5. Teoremini bulmasıyla ilgili yazıyı okuyan Kryon'un medyumunu Lee Carroll havalara uçmuştur. Hem Kryon'un geometriyle ilgili öngörülerinin sonradan pozitif bilimlerce de aynen onaylanması, hem de tarlalardaki şekillerin, tahta, çivi ve iplerle oluşturulmuş insan yapısı bir şarlatanlık eseri olamayacağının bilim dergisinde açıkça ortaya konmasıdır medyumunu böyle sevinçlere boğan.

Manevi bilgilerle; pozitif bilimlerin kılavuz kaptanı ve en gerçeği olan matematik ve geometrinin bu muhteşem buluşmasının coşkusuyla Lee Carroll; Kryon'un 4. kitabının 391 nci sayfasına, Science News'ün 12. 10. 1996 sayısındaki bu yazının bir kısmını aynen alıntılanmıştır. Ben de dergideki "Crop Circles: Theorems in Wheat Fields" (Ekin Çemberleri: Buğday Tarlalarındaki Teorem) başlıklı bu yazıdan alıntılarla yazımı noktalamak istiyorum. Böylece bilimsel görüşe sahip en ciddi duruşlu kişilerin bile Ekin Çemberlerinde sergilenen zekâyı onaylamaktan başka çarelerinin olmadığı gün gibi ortaya çıkmaktadır:

"Birkaç yıl önce Boston Üniversitesi'nden astronom Gerald S. Hawkins Ekin Tarlalarında beliren görsel olarak en çarpıcı şekillerden bazıla-

rının, bu şekilleri oluşturan çeşitli daireler; üçgenler vesaire arasında belli sayısal ilişkileri ifade eden geometrik teoremler içerdiklerini fark etti. Hawkins bu şekillerde resmedilen üçgenler ve daireler arasındaki ilişkilerden çıkarılan 4 teoremi kanıtlamak için Öklid geometrisinin prensiplerini kullanabileceğini gördü. O ayrıca (kendi başına) ondan diğer dördünü çıkarabileceği beşinci ve daha genel bir teorem de keşfetti. "Ancak Hawkins, Öklid'in çalışmalarında ve başvurduğu diğer kitaplarda böyle bir teoreme bir gönderme bulamadı. O, Science News ve Mathematics Teacher'ın okurlarına teoremin dört çeşitlemesini sunarak, onları yayınlamadığı beşinci teoremi bulmaya davet etti, ancak kimse başarılı olmadı."

"Ancak geçen yaz Hawkins: Ekin tarlalarındaki şekilleri yaratanların bu beşinci teoremi sergilediklerini bildirdi. İngiltere'nin ekin tarlalarında gizlice oluşturulan düzinelerce şekil arasında en azından bir şekil Hawkins'in teoremine uyuyordu. Bu eski tip matematiksel hünerden sorumlu kişilerin kim oldukları hâlâ bilinmiyor. Onlar Öklid geometrisiyle olağanüstü bir hüner sergiliyor ve tarlalara fark edilmeden girip başakları kırmadan eğme ve karanlıkta tahminen tahta, çivi ve iplerden daha başka gereçler kullanarak karmaşık ve kusursuz şekiller çizme konusunda şaşırtıcı bir yetenek gösteriyorlar."

(Science News 12.10.1996)

Canlılardaki Muhteşem Oluşumlar

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

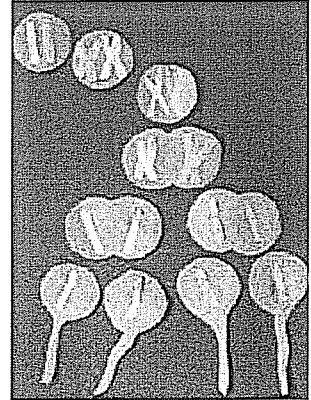
BEDENİMİZDE GEREKSİZ HİÇBİR ŞEY YOK!..

Geçmişte, İstanbul Üniversitesi'nin ünlü kadın-doğum profesörlerinden Kazım Arısan'a, röportajımda çoğumuzun aklını kurcalayan iki önemli soru yöneltmiştim:

"Ahmet Kayserilioğlu - Kadın ve Doğum Uzmanı olduğunuzdan size üreme ile ilgili bir soru yöneltmek istiyorum. Erkek ve dişi hücrenin buluşarak zigot oluşmasında muhteşem olaylar peş peşe gelmektedir. Üremenin hangi devresine bakarsak bakalım, insanı hayrete düşüren ahenkli, amaçlı olaylarla karşılaşırız. Bu konuda neler söylersiniz?

Kâzım Arısan - Canlıların en küçük ünitesi olan hücreler, her canlının bir örneği, bir temsilcisidir. Meselâ insan vücudundaki hücrelerin çekirdeklerindeki kromozom ve genlerin sayısı hepsinde aynıdır. Hücrelerimizin çekirdeklerinde 46 kromozom vardır. Biliyoruz ki, bir yavrunun meydana gelebilmesi için biri erkek, biri dişi iki hücrenin birleşmesi gerekir. Bunların her birinde 46 kromozom

olduğuna göre oluşan yeni hücre 92 kromozomlu olacak ve pek tabii yaşamayacaktı. İşte burada korkunç bir mekanizma işe karışıyor ve birleşme olmadan önce erkek ve dişi hücrenin kromozom sayıları yarıya yani 23'e iniyor. Böylece birleşme sonucunda oluşan yavrunun ilk hücresi de 46 kromozomlu olmuş oluyor. Bu planlı ve gayeli olayı hemen tesadüf diye kestirip atmak, ancak düşünce tembellerinin işi olsa gerek. Belli ki olayı belli bir hedefe yönelten madde ötesi bir bilinç, bir zekâ, bir etken işe karışıyor ve olayı perde arkasından yönetiyor... İnsan vücudundaki hücrelerin nasıl akıl almaz bir işbölümü ile çalıştıklarını şu örneğim daha güzel anlatacak ve vücudu yöneten manevi bir zekânın varlığı daha net görülecek: Vücudumuzun bütün hücrelerinin çekirdeklerindeki kromozom ve genlerin her bakımından birbirinin tamamen aynı olduğunu biliyoruz. Gözümüzdeki hücre ile karaciğerimizdeki hücrede bu yönden hiçbir

fark yoktur. Buna rağmen her biri nasıl değişik vazifeler görüyorlar?!.. İşte milyarlarca birbirinin aynı hücreyi kendi görevlerine uygun hale getirecek öyle bir düzenek işe karışıyor ki bu düzen ve ustalık karşısında sadece seyredip sessiz kalmak galiba en iyisi.

Meselâ karaciğerdeki bir hücreyi ele alalım. Bu hücre belli bir görevi yapacak hale şöyle getiriliyor: HISTON denen bir maddeyle o hücrenin gen grupları âdeta bir kablo ile sarılmış gibi kuşatılıyor; sadece o hücreye görevini yaptıracak olan gen açık bırakılıyor ve o karaciğer hücresi ancak açık kalan genden gelen emirleri yerine getirdiğinden belirli bir fonksiyon yapıyor. Vücudumuzdaki milyarlarca hücrenin genlerinin yapacağı işe göre Histon maddesi ile bu şekilde sarılması ne demektir?!.. Bu, tesadüflerle olabilecek bir şey midir? ASLA!.. Mutlaka bilgili ve bilinçli manevi bir yöneticisi var bedenimizin. Bunu kabul etmek zorundayız!..

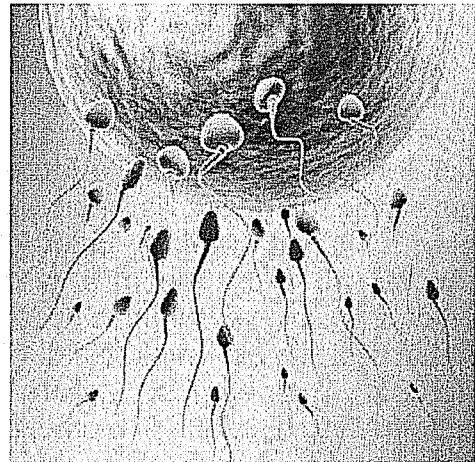
Ahmet Kayserilioğlu - Sayın profesör, mesleğiniz gereği yıllardan beri insan vücudunu etüd ediyorsunuz.

Bedenimizde faydasız, gereksiz ve hattâ zararlı bir organa veya düzeneğe hiç rastladınız mı? Bunu şunun için soruyorum: Eğer tesadüflerle, rastlantılarla oluşmuş isek bazı gereksiz fazlalıkların da olması icap ederdi!..

Kâzım Arısan - Bütün organlarımız harikulâde vazife görececek bir tarzdadır. Geçmiş dönemlerde anlamsız gibi görünen organların,

varlığından söz edilmişti. Bademcik ve apandisit gibi. Fakat bugün onların da yararlı ve gerekli olduğu anlaşılmıştır. Ben bugün vücudumuzda lüzûmsuz hiçbir şey görmüyorum. Böyle lüzûmsuz bir organ dan bahsedilirse bunu bilginizin eksikliğine yorarım.

Nitekim birçokları "Erkek menisindeki milyonlarca erkek tohum hücresinin (spermatozoit) bir savurganlık olduğunu söylüyorlar. Çünkü aşılamaı sadece bir tanesi yapıyor, öbürleri hiçbir işe yaramıyor" diyorlar. Konuyu az bildiklerinden böyle peşin yargıya varıyorlar. Spermatozoitler kadın yumurtasına varıncaya kadar çok tehlikeli bir yolculuk yaparlar. Milyonlarca spermatozoit yumurtaya en önce varmak için yarışa girerler. Bu yarış mutlaka en güçlü olanı kazanacaktır. Bu suretle en kudretlisinin seçilmesi sağlanıyor. Daha önemli bir sebep de şudur: Dişi yumurta fallop borusuna geldiği zaman birbirine bağlı bir hücre grubu tarafından korunur. Spermatozoitlerden birinin yumurta içine girebilmesi için bu koruyucu hücre gruplarının eritilmesi gerekir. İşte spermatozoitler bu hücreleri eritici bir salgı, bir ferment çıkarırlar.

Bir tek spermatozoitin salgısı bu duvarı delmeye yeterli olmadığından, milyonlarcasının salgısı ile bu gerçekleştiriliyor. Görülüyor ki israf ne kelime, bilâkis spermatozoitlerin milyonlarca olması mutlaka gerekmektedir."

BİYOLOG OLMASAK DA...

Sayın profesör çok önemli bilgiler vererek aklımızı kurcalayan sorularımızı aydınlığa kavuşturmuştu. Ama bunların çoğu ancak konunun uzmanı kişilerin bilebileceği inceliklerdi.

Sokaktaki insandan böyle bir uzmanlığı nasıl bekleyebiliriz? Ancak insan bedenindeki muhteşem oluşumların bir kısmını olsun farketmek için, böyle uzmanlıklar gerekli değil ki... Beş duyumuzu kullanıp üzerinde derin düşünmek yeter de artar bile. Bırakın günümüzü, ilkçağ insanı bile bu ihtişamın ayırına varabilir. Nitekim varmışlardır da...

** Sadece kulak kepçemize bir göz atalım isterseniz. Tam da duyma merkezimizin girişinde sesleri toplamak için orada bulunuşuna hemencecik tesadüf mü diyeceğiz?.. Tüm insanlar örneğin yanaklarında gereksiz bir kepçe ile niçin doğmuyorlar öyleyse.

İşe yaramadığı için Âdem'den bugüne kesip atsak bile, çocuklarımız yine onunla doğarlar. Asırlardır sünnet oluyoruz ve Çinli kadınlar güzel olsun diye ayaklarını yıllarca çok dar ayakkabılara koydular ama çocuklar yine sünnetsiz, kızlar yine normal ayaklı doğmayı sürdürdüler. Çünkü şimdi iyice biliyoruz ki, vücuttaki değişiklikler çocuklara geçmiyor. Ancak

sperm ve yumurtadaki değişiklikler çocuklarımızı etkiliyor. Lamarc'ın zürafaların yüksek ağaçların yapraklarına ulaşma çabalarından dolayı boyunlarının uzadığı tezi bugün bilimsel bir safsatadır. Ömür boyu halter de yapsak, çocuğumuzun normal vücutla doğacağı bugün biyolojik bir gerçektir.

** Parmaklarımızın üst ucunda tırnakla desteklenmemiz ne kadar yararlı. Tesadüfen alt ucunda olsaydı ne yapardık acaba? Tırnak diplerimiz canlı ama çok şükür ki uçları cansız. Ya bir de canlı olsaydı nasıl kesebilecektik onları bir düşünün!..

** Bilgimizi biraz artırıp küçük dilimize alıcı gözle bakınca, yemekleri yutarken onun nefes borusunu kapatmasındaki büyük hikmeti anlamamız kolay oluyor. Sadece o kadar mı? Gevezelikle hem konuşup hem de yiyeceğimiz de hesaba katılmış. Bu durumda küçük dil devre dışı kaldığından, yemekler akciğere gitmesin diye, nefes borusunun girişi duyarlı tüylerle donatılmış. Aksıra tıksıra lokmaları dışarı püskürtmeseydik, akciğere gittiklerinde ölmemiz bile sözkonusuydu. O duyarlı tüylerin nefes değil de tesadüfen yemek borusu girişinde konumlandırılmış olmasını düşünmek bile istemiyorum.

** Ayağımızın tabanına kavis verilmesi bile, bir hesaba dayanıyor. Kavisli şekil vücut ağırlığına karşı, kemiklere destek verir. Bu kavisten yoksun olan düz tabanlar bu yüzden yürüme zorluğu çekerler. Kemerli yapılar taşıyıcı sistemleri dayanıklı hale getirdiği için insanların yaptığı binalarda ve köprülerde de kullanılırlar.

Vücudumuzdaki bu harika düzenleri görmemiz için hepimizin biyoloji bilgini olmamız gerekmediğini söylemekte haklı olduğumu sanırım onayladınız. Ama şimdi dünyamız internetle, değişik kitaplarla bilgi bombardımanı altında. Öyleyse sadece bunlarla yetinmeyip, canlılardaki biraz daha sofistike harika düzenlerden, güvenilir kaynaklardan yapacağım aktarmalar düşüncelerimizi daha da aydınlatacaktır. Canlılardaki bu harika oluşumları bir bir sıraladıktan ve her türün kendine özgü, sadece biyologları değil, matematikçileri bile hayran bırakan olağanüstü içgüdülerden söz ettikten sonra, bunların bir tasarımcı, bir yapıcı işe karışmadan kendiliğinden ve tesadüfen olup olmayacağını uzunca tartışacağız. Darwin teorisini, yani türden türe geçilerek yaşamın çeşitlendiğini kabul etmekle beraber; bunun sadece türlerdeki gen varyasyonları (çeşitliliği) ve doğal seçilimin mi eseri olduğu ya da bu kuralları uygulayan ilâhi düzenin hünerli varlıklarının görünmeyen ellerinin mi işe karıştığı tartışmamızın ana eksenini oluşturacak.

BU HARİKA OLUŞUMLAR GÖSTERİ İÇİN DEĞİL

**** BINGILDAK VE KIKIRDAKLI PARMAKLAR:** Anneden en aciz doğan bizleriz. Biyologlar, insanların gelişmelerini hayatın içinde sürdürmeleri için bir embriyon olarak dünyaya geldiğini söylerler. İnsanın doğacağı ortamın şartlarına uygun olarak gelişmesi hedeflendiğinden, diğer hayvan yavruları oldukça büyük beyinlerle doğdukları halde

bizler normalin çeyreği kadar küçük beyinlerle doğarız. Uzun çocukluk ve gençlik yılları boyunca beynin normale ulaşmak için büyümesi, kafatası tarafından engellenmesin diye kemiklerin birleşme yerlerinde geç kapanan boşluklar vardır. Ayrıca kemik sertleşmesi de gayet yavaş seyreder. Hepsi bu kadar da değil. Sadece insan yavruları kafasında büyük bingıldaklarla doğar ve kafatası kemikleri arasındaki boşluklar, geç erişkinlik dönemine kadar tam olarak kapanmaz.

Ellerimizin de yaşayacağımız ortamın şartlarına ve yapacağımız işe göre hünerler kazanması için önlem alınmış. Parmak uçlarının bebeklerde kıkırdaksı olması sadece insana özgüdür.

**** BİTKİ Mİ, HAYVAN MI?:** Hayvanlar âleminde Prof. Richard Dawkins'in favorisi yapraklı deniz ejderidir (Phycodurus equus). "Olasılıksızlık Dağına Tırmanmak" kitabında aynen şunları söyler: "Yapraklı deniz ejderi, bedenini deniz yosununa dönüştüren bir tür denizattıdır. Bu ona koruma sağlamaktadır. Çünkü deniz yosunları arasında yaşar ve onu orada görebilmek hayret verici bir şekilde zordur. Taklit yeteneği en basit bağlamda, olağandışı bir şekilde, tesadüfi olamayacak kadar iyidir." (S:24)

**** MİDYENİN SIRTINDA SAHTE BALIK:** Söz favorilerden açılmışken Harvard profesörü evrim biyologlarından Stephen Jay Gould'un (1941-2002) gözdesi, geçmişte de kendisinden söz ettiğim tatlı su midyesi *Lampsilis*'in büyük hünerini nasıl unutabiliriz? Yazarın "Darwin ve sonrası" kitabından özetledikten sonra 105. Sayfadaki yorumuyla yazımı noktalamak istiyorum.

Dip çökeltilere kısmen gömülmüş ama arkası dışta kalarak yaşayan midyenin, açığıtaki sırt bölgesinde küçük bir sahte balık oluşumu vardır. Bu balık sahte olmasına rağmen, ona gerçeklik kazandırmak için, aerodinamik bir gövdesi, iyi tasarlanmış kanatcıkları, kuyruğu ve göz delikleri de bulunmaktadır. İnanılması zor ama bu kanatcıklar ritmik hareketlerle dalgalanarak ona yüzüyormuş gibi bir görünüm kazandırmaktadır.

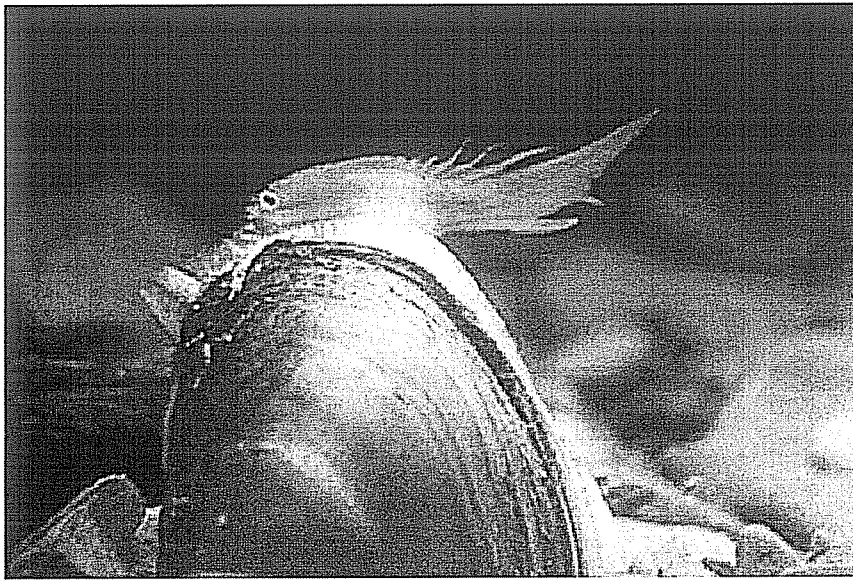
Aslında midyeye bir hamallık görevi yükler gibi görünen bu sahte balık oluşumunun öyle bir mantıklı gerekçesi var ki, yazarın "gözdem" demesine yerden göğe

hak veriyor insan. Bu midyenin öyle garip bir üreme biyolojisi var ki, bu sahte balık olmasaydı neslinin devamı imkânsızdı. Çünkü bu midyenin larvaları, büyümelerinin ilk evresinde balıkların içinde bir yolculuğa çıkmak zorundalar. Balığın ağzından girip solungaçlarına ulaşmaları gerekiyor. Sahte balık burada görev alıyor. Aslında o bir tuzak. Balıkların midyeye yaklaşmaları için bir davetiye. Orada bir av var sanarak hedeflenen balıklar yaklaşır yaklaşmaz anne midye larvalarını kesecikten dışarı boşaltarak, önemli bir kısmının balık tarafından yutulmasını gerçekleştirmiş oluyor. Bundan sonrası genetik programlarının adım adım işlemesiyle larvalarının gerçek bir midyeye dönüşmesine kalıyor artık.

Gould'un gözdesiyle ilgili söyledikleri özetle bu. Ve sonunu şöyle bağlıyor:

"Sahte balığın uyumsal önemi konusunda fazla kuşkumuz olamaz ama bu uyum nasıl evrimleşmiş olabilir? Kesecikle manto kanatcığı böyle bir hile için nasıl biraraya gelmiş olabilir? Sezgilerimiz en

azından başlangıç evrelerinde balığa pek benzemeyen ara formlardan geçerek doğal seçilim yoluyla oluşma açıklaması yerine; şanslı bir kazayı ya da önceden belirlenmiş bir yönelimi daha akla yakın bulacaktır. *Lampsilis*'in karmaşık balığı, Darwincilikteki derin bir ikilemin klasik bir örneğidir."

Canlılardaki Muhteşem Oluşumlar - II

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

HEM EVRİM HEM DE TASARIM

Geçen sayımızda vücudumuzdaki akılları durduracak kadar mükemmel oluşumları, konunun uzmanı bir ünlü tıp profesörünün ağzından sizlerle paylaşmıştım. Ancak bu kadarı ile yetinmemiş, biyoloji bilgini olmasak bile, alıcı gözüyle bakıp, üzerinde derin düşündüğümüz takdirde herkesin organlarımızdaki bu harika oluşumların farkına varabileceğini örnekler vererek anlatmaya çalışmıştım. Ayrıca daha sofistike örneklerden de söz ederek, derin incelemeleri sonucunda hayvanlar âleminde kendilerine "favori" veya "gözde" olarak seçtikleri hayranlık verici oluşumları da fotoğraflarıyla birlikte sizlere aktarmıştım.

Bu yazımda da yine ancak konunun uzmanı bilginlerin kitaplarından aktarmalar yaparak, canlılar âlemindeki bu harika oluşumlardan birkaç örnek üzerinde daha duracağım.

Eski okuyucularımız biliyor ki, amacım biyoloji bilimi yapmak değil. Bu yıl abone olmuş dergimizin yeni okuyucuları için izin verirseniz amacımın ne olduğunu tekrar hatırlatmak istiyorum: Allahın ve manevi âlemin, ölümden sonra yaşamın

varlığı, yokluğu konusundaki tartışmaların odak noktasını 150 yıldan beri "Darwin Teorisi" oluşturmaktadır. Teorinin biyolojik temellerinin sağlam olduğu, fosil araştırmaları ve genetik incelemelerle şimdi iyice açığa çıkmış durumda. Yaşamın ilkel (prokaryot) tek hücreyle başlayıp, daha sonra organelli ve çekirdekli gelişmiş ökaryot hücrelerin ortaya çıktığını biliyoruz. Ve sonra çok hücreli canlılarla adım adım türlerden türlere geçerek canlıların geliştiği, bugünkü biyoloji biliminin temellerini oluşturmaktadır. Geçmiş yazılarımda bu konuda örnekler vererek teorinin ana savlarına katıldığımı açıklıkla belirtmiştim. İtirazım teoriye değil, yorumuna. Ve ne gariptir ki, gerçekte teoriyi ilk ortaya koyan ve Darwin'i harekete geçmeye zorlayan büyük bilgin Russel Wallace (1824-1914) bu itirazı yapanların ilki olmakla da ünlüdür. Darwinle ömür boyu candan arkadaşlık ve işbirliği içinde olmasına rağmen, Wallace türden türe geçerek evrimin gerçekleşmesinin ancak Yaradan'ın eliyle mümkün olabileceğini, kendiliğinden otomatik işlemediğini açıkça savunmuştu. Özetle "hem o, hem de bu" mantığıyla; evrimin de bilgili ve hünerli tasarımın da birlikte iş görerek yeni türler oluştuğunu söylüyordu. O yılların

materyalist ortamında Darwin'in, bir tasarım olmadan kendiliğinden işleyen evrim yorumu kabul gördüğünden, Wallace yorumu neredeyse unutulmaya ve unutturulmaya çalışıldı ne yazık ki!..

Aynen Wallace gibi, bir tasarım işe karışmadan evrim kuramının boşlukta kalacağına inanmaktayım. Böylece biyolojik gerçekleri hiç çarpıtmadan en güvenilir bilginlerin eserlerinden sizlerle paylaştıktan sonra, neden bir tasarıma gerek duyduğumu kanıtlamaya çalışacağım. Bu kanıtlamada kullanacağım alet kutusu çok zengin. Biyolojik gerçekleri temel almakla beraber sadece onlarla yetinmeyeceğim. İlâhi âlemden insanları aydınlatmak için gülyüzlü peygamberler aracılığıyla gelmiş ve bizlere tahrifata uğramadan doğru olarak ulaşmış kutsal metinlerden mutlaka yararlanacağım. Bunların yanısıra doğruluğuna tam inandığım Rehber Varlık bilgilerinden özellikle Bizim Celselerimiz'den de konumuzla ilgili bilgiler aktaracağım. Ve ilave olarak kendi yaptığımız deneylerle doğruluğuna tam kani olduğumuz parapsikolojik fenomenler de alet kutumuzdaki yararlanacağım araçlardan biri olacak.

Ana amacımı sizlerle böylece tekrar paylaştıktan sonra, canlılardaki muhteşem oluşumların sofistike örneklerinden bazılarını aktarmayı sürdüreceğim:

BUNLARI BİR PLANLAYAN YOK MU ACABA?

BÖCEĞİN YAPAY DİŞİSİNİ KOKUSUYLA YARATAN ORKİDE: Çiçeklerin üremeleri için meydana getirdikleri polenlerinin kendi cinslerinden diğer

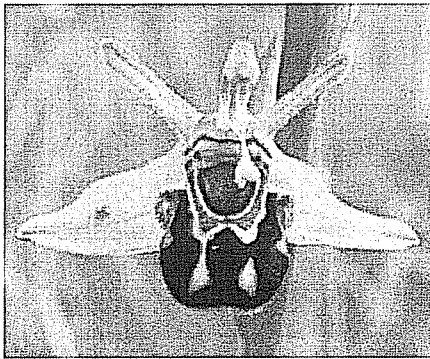
çiçeklere ulaşmaları gerekir. Bunu ancak arıları, böcekleri sadece kendilerine çekerek sağlayabilirler. Arılar bal yapmak için polenlerin bir kısmını yerler ama kalanları döllenmeye yeterlidir. Çiçeklerin arıları, polenlerin yanısıra hazırladıkları nektar tatlısıyla nasıl kendilerine çektikleri Dawkins "Olasılıksız Dağına Tırmanmak" kitabının 277. Sayfasında şöyle anlatır:

"Arıların tüm hayatı; renkli, kokulu nektar damlatan çiçeklerin dünyası etrafında döner. Sadece bal arılarından bahsetmiyorum. Zira daha binlerce farklı arı türü var ve hepsinin yaşamı da tamamen çiçeklere bağlı. Larvaları polenle beslenirken, yetişkinlerin uçuş motorları için gereken onlara özel yakıt olan nektar, yine çiçekler tarafından onlara özel olarak sağlanıyor. "Nektar onlara özel olarak sağlanıyor" dediğimde bunu pek de, laf olsun diye söylemiyorum. Polen, nektarın aksine arılara özel sağlanan bir şey değil. Çünkü bitkiler polenleri daha çok kendi amaçları için üretiyorlar. Arıların biraz polen yemesine göz yumuyorlar, çünkü arılar polenleri bir çiçekten diğerine taşıyarak çok önemli bir hizmeti yerine getiriyorlar. Ama nektar daha uçuk bir durum. Varoluşunun arıları beslemekten başka bir amacı yok. Nektar büyük miktarlarda sırf arılara ve diğer tozlaştırıcılara rüşvet olarak üretiliyor. Arılar nektar ödülünü almak için sıkı çalışıyorlar. Yarım kilo yonca balı yapmak için, arıların yaklaşık bir milyon tane çiçeği ziyaret etmesi lâzım."

Çiçekler Dawkins'in güzelce anlattığı gibi arıları kendine çekmek için onlara mükemmel bir ziyafet hazırlıyorlar. Arı

nektarı afiyetle yiyip, bu arada kendisine bulaşan polenlerle yeni bir uçuşa başladığında onun nereye gideceğini, evsahibi çiçeğimiz nereden bilebilecek ki? Ya başka cins bir çiçeğe giderse bu kadar emek havaya savrulmayacak mı? Çünkü döllenmenin olması için polenlerin ancak aynı türden bir çiçeğe taşınması lâzım. Parlak renkli taç yaprakları ve etrafa saldıkları güzel kokularla arıları kendine davet eden o kadar çok çeşit çiçek var ki, arılar onlardan birine pekâlâ gidebilirler. Öyleyse başka bir şey yapıp, arıları gerçek hedefe yönlendirmek mutlaka lâzım.

İşte orkidelerden bir tür, bunun için öyle bir düzenek yapmış ki, hayran olmamak elde değil. Kitabın ilerleyen sayfalarında ismi *Ophrys Vernixia* diye belirtilen orkide, hem nektar yapma maliyetinden kurtulmak hem de böcekleri en doğru hedefe yöneltmek için çiçeğinin yanbaşına, misafir edeceği böceğin tıpatıp aynısı bir dişi böcek yapıp kondurup vermemiş mi?! Böceklerin kesinlikle kendisine gelmesini sağlamak için, oraya bir dişisini kondurma hünerinden dolayı orkideyi ancak şapkamızı çıkarıp selâmlayabiliriz. Orkidenin yaptığı sadece bu kadar mı sanıyorsunuz? Mahareti o kadar fazla ki, bu sahte dişi böceğe, gerçek dişiler gibi bir koku da eklenmemiş mi? İşte burada

s a d e c e
selâmla-
m a k
değil, bir
orkideye
bir de
gökyüzü-
ne hayran
h a y r a n
b a k a r a k

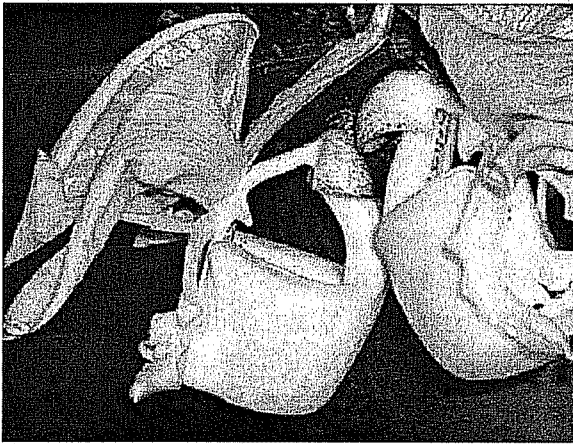
bu muhteşem Düzeni Kuran'a şükretmek gerekiyor. Artık kokular saçan dişisine giderek polenlere bulaşmış böceğin, ancak ve ancak buram buram kokularla davetiye gönderen yapay dişisinin bulunduğu aynı tür orkideye gitmekten başka bir yolu olabilir mi?..

HER ORKİDE KENDİ BÖCEĞİNİ YAPIYOR: Orkideler çeşit çeşit. Her birinin de davet edeceği arısı veya böceği aynı değil. Her orkide kendi misafirinin örneğini yapmak zorunda. Bunun yanı sıra orkidelerin onları yapay dişisiyle kendine çektikten sonra polen tozlarına iyice bulaşmasını garanti etmesi de gerekiyor. Burada sözü yine Dawkins'e bırakalım:

"Nektar bir böcek için yüksek kalitede bir uçuş yakıtıdır. Ama bitki için de üretilmesi maliyetli bir şeydir. Bazı bitkiler bu harcamadan kaytarırlar ve onun yerine aldatıcı bir reklam yöntemini tercih ederler. Bunların en ünlüsü, çiçekleri dişi böcekler gibi görünen ve kokan orkidelerdir. Erkek böcekler bu çiçeklerle çiftleşmeye çalışır. Ve farkında olmadan polen demetleriyle yüklenirler ve bunları diğer orkideye taşırlar. Dişi arıları taklit eden arı orkideleri vardır. Ve aynı derecede özelleşmiş sinek ve yaban arısı orkideleri de. Yaban arısı taklitçilerinden biri ona pek yakışan ismiyle çekiç orkidesi; yalancı yaban arısı dişisini, menteşeli ve yaylı bir sapın ucunda çiçeğin polen içeren kısmına belli bir mesafede kurulu halde bulundurur. Erkek yaban arısı yalancı dişisinin üzerine konduğunda yay serbest kalır. Şiddetli bir şekilde ve tekrar tekrar polen keselerinin bulunduğu örse çarpar. Kendini kurtarana kadar, sırtına iki polen kesesi yapışmıştır bile.

"Coryanthes Orkideleri olarak adlandırılan bitkinin her bir parçası hüner doludur. Çiçekte içi sıvı dolu büyük bir havuz yapmıştır. Bu sıvı yanıltıcı bir şekilde belli bir tür arının dişileri tarafından salgılanan cinsel çekiciliği olan bir madde gibi kokar. Bu türün erkeği sıvıya çekilir, sıvının içine düşer ve neredeyse boğulur. Tek kaçış yolu içinden geçebileceği dar bir tüneldir. Mücadele içindeki arı, bunu nihayet keşfeder ve tünelden kurtuluşuna doğru sürünür. Tünelin diğer ucunda arının, nihayet kıpır kıpır ederek özgürlüğüne kavuşmadan önce, birkaç dakika boyunca kapana kısılacağı karmaşık bir kapı sistemi bulunur.

Bu son mücadele sırasında, tünelin çıkışında, iki büyük yuvarlak polen kesesi arının sırtına güzelce yapışır. Daha sonra arı uçar, hüznü ama daha akıllıca olmayan bir şekilde bir başka kova orkidesinin içine düşer. Yine boğulmanın eşiğine gelir yine kendini zorlu bir şekilde kaçış tüneline ittirir. Ve yine özgürlüğe çıkış kapısında bu sırada ikinci orkide ondaki polen keselerini alır ve tozlaşma da bu şekilde tamamlanmış olur." (S: 279-280)

**ÖRÜMCEK ORKİDESİ:

Dawkins bir başka kitabında örümcek orkidesi denen bir türden söz eder. Bu orkide sanki bilgin bir biyolog. Çünkü sosyal hayat sürmedikleri için "münzevî" diye adlandırılan

bir tür yaban arılarının üreme mekanizmalarından tam haberdarlarmış gibi görünürler. Bu yaban arılarının dişileri bir tür örümceğin hareket merkezlerini peş peşe iğneleyip felç ederek ama canlı da tutarak yumurtalarını onun üzerine bırakırlar. Yumurtadan çıkan yavrular da, bu taze etle afiyetle beslenirler. İşte bu orkide büyük bir maharetle aynı onun benzeri yapay bir örümcek görünümündedir.

Brassia diye adlandırılan dişi eşek arıları bu örümceği iğnelemeye çalışırlar ve bu esnada da orkide tarafından üretilen polen tozlarına iyice bulaşırlar. Başka bir örümcek orkidesini iğnelemeye gittiklerinde taşıdıkları polenlerle aşılama sağlanmış olur.

** 900 incir türünün her birinin kendi özel arısı var. Dawkins kitabının 25 sayfasını bu incirlere ayırır. 900 den fazla farklı türleri olan bu incirlerin çiçeklerinde tozlaşmayı yani döllenmeyi sağlayacak her birinin kendine özgü 900'den fazla, her biri birbirinden farklı yaban arıları var. Sistem öyle ayarlanmış

ki, ancak bir tür incir ve ona has yaban arısı mevcut olduğu takdirde yaşamlarını sürdürebilirler. Arı deyince aklınıza bildiğimiz arılar gelmesin. Bunlar Agaonidae familyasına ait ancak mercekle görünecek mini minnacık arılar. Gariplikler zinciri devam ediyor tozlaşmayı sağlayan sadece dişiler. Zavallı erkeklerin kanatları bile yok. Çünkü incirin kapalı ve karanlık dünyasında doğuyor ve gün ışığına hiç çıkmadan oracıkta ölüyorlar. Tabii kanatlara ihtiyaçları yok bu durumda. Dişilerine hiç benzemedikleri için onların aynı tür olduğuna inanmak çok zor. Erkekler hep incirin içinde doğup öldüklerinden doğaldır ki, arıların üremeleri de hep bu karanlık ortamda oluyor. Bu çok garip üreme mekanizması ve polen tozlarına bürünmüş dişilerin gün ışığına nasıl çıkıp kendi özel incirlerini bulup içine gindikleri de bambaşka bir serüven. Bu konuda kitabın 321. sayfasından ancak iki paragrafı alıntılacağım. Tamamını merak edenler kitabın 10. Bölümünü okuyabilirler:

"Doğru incir türünü bulduktan sonra dişi uçtaki küçük deliği bularak karanlık iç kısma doğru hareket eder. Giriş o kadar dardır ki, dişi içeri sızarken kanatlarını yırtabilir. İncir açısından böylesine rahatsız edici ve dar bir girişe sahip olmanın avantajı, istenmeyen parazitleri uzak tutuyor olmasıdır. Dişi, kanatlarının yırtılmasına katlanarak, bakteri ve zararlı kirden kurtulmayı da sağlamış oluyor. Kanatlarını yırttırmak acı verici olsa da, zaten onları bir daha kullanmayacak ve kanatları büyük ihtimalle saklı bahçenin gizli kısımlarını gezerken ona engel olacak.

"İncirin içinde, dişi yaban arısı ölmeden önceki son ikili görevine çıkar. İncirin içinde ziyaret ettiği dişi çiçeklerin tamamını tozlaştırır ve bazılarında yumurta bırakır. Tamamına yumurta bırakmaz. Bir incirin tüm çiçeklerine yumurta bıraksaydı şayet, o zaman o incir ağaç için bir üreme organı olmaktan çıkardı. Zira tohumlarının tamamı yaban arısı larvaları tarafından yenirdi. Bazı çiçeklerin bu şekilde ayrılması acaba yaban arısının fedakâr bir şekilde kendini kontrol etme özelliğini mi gösteriyor?Ancak en azından bazı türler var ki, bu türlerde incir ağacı, yaban arısının yumurta bırakması için izin verdiği çiçek sayısını tayin ederek kendi çıkarlarını gözetmektedir. Teknikler oldukça maharetlidir..."

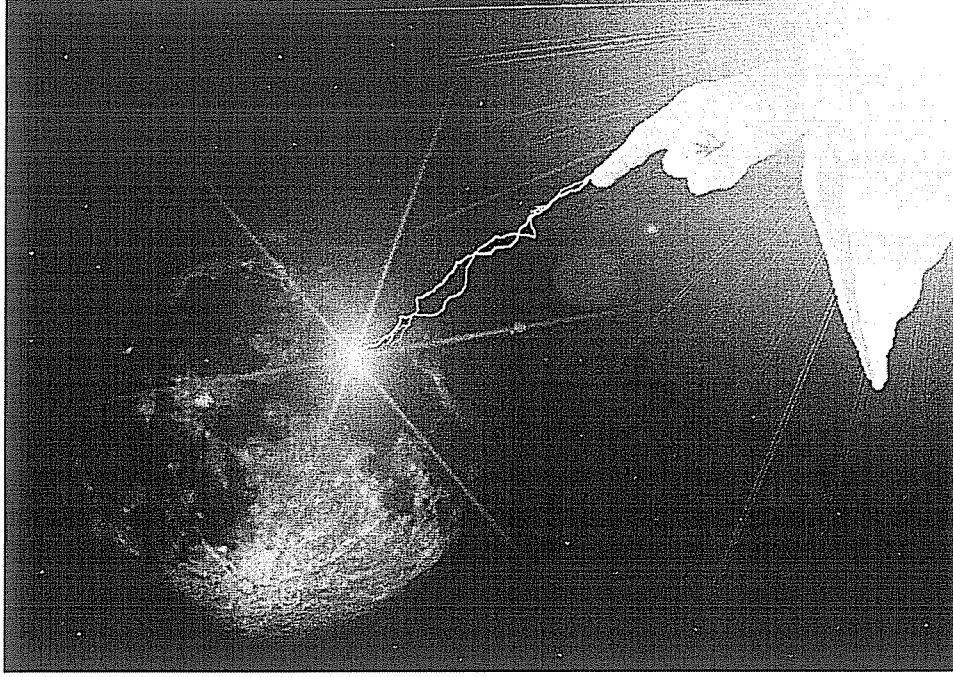
NASIL TEŞEKKÜR ETMEM!..

Dikkat ettiyseniz bu yazımdaki örneklerin hepsi Richard Dawkins'in kitaplarından alınma. "Tanrı Yanılgısı" kitabındaki yorumlarını alabildiğine eleştirdiğim Dawkins'i hem sevimli ve içten kişiliği hem hümanist çalışmaları dolayısıyla takdir ettiğim gibi, kitaplarından da çok yararlandığım için, gıyabında çok defa teşekkürlerimi gönderdiğimi bir yazımda sizlerle paylaşmıştım. Ne dersiniz, çok haklı değil miyim?

Gelecek sayıda bir Türk bilim adamının 2003 yılında, vücudumuzdaki protein moleküllerinin hareketleriyle ilgili büyük buluşuyla ortaya koyduğu harika bir oluşumdan ve canlılar arasındaki karşılıklı olağanüstü işbirliği örneklerinden söz edeceğim.

Hani Bunun İlk Sahibi?

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

iyice aydınlatılırsa felç, Alzheimer, kanser, sağırılık, körlük gibi hastalıkların tedavisinde dev adımlar atılabilecek. Genç bilim adamımıza, insan-

Ahmet Yıldız 1979'da Sakarya'nın Arifiye beldesinde doğan genç bir bilim adamı.

Az gelirli bir memur emeklisinin 7 çocuğunun sonuncusu. İstanbul Atatürk Fen Lisesi'nden sonra üniversiteyi Boğaziçi Fizik bölümünde tamamlıyor ve kazandığı bir bursla Amerika'ya gidiyor. Yüksek lisans sonrasında biyofizikle ilgili bir konuda doktora çalışmasına başlıyor. Tez konusu çok ilginç: İnsan hücrelerindeki motor proteinlerin nasıl yürüdüklerini Illinois Üniversitesi Paul Selvin Laboratuvarlarında deneylerle ortaya koymak. Bu problem çözülüp

lğa şifa getirecek bir buluşa katkı sağlamak ayrı bir coşku veriyor. En iyisi o günleri kendi ağzından dinleyelim:

"Buluşum bu alanda çalışan insanları meşgûl eden bir konuydu. Fakat teknik yetersizlikten dolayı bulunamıyordum. Teknik yetersizliği şöyle anlatabilirim; bu proteinler hücrenin içinde metrenin milyarda bir boyu kadar adım atıyorlar. Günümüzde metrenin milyarda bir boyunu ölçecek teknik imkân sayısı bir ya da ikidir. Bu teknikler bizim çalışmalarımıza uygun değildi."

"Proteinlerin hücrede yürüdüğünü biliyorduk. Ancak iki ayaklı olan bu proteinlerin nasıl yürüdüğünü, nasıl adım attıklarını bilmiyorduk. Biz de yeni bir teknik geliştirerek bir bacağına bir boya sürdük, diğer bacağına farklı bir renkte boya sürdük. Proteinin ayaklarının birbirini geçerek, aynı insanlardaki gibi arkadaki ayak öne geçecek şekilde, birbiri ardına adımlar atarak yürüdüğünü gördük. Bilim dünyasında bunu izleyen ilk grup olduk. İşin ilginç yanı bu kadar küçük boyalarla bu kadar iyi çözünürlük elde etmemizdi. Metrenin milyarda biri kadar çözünürlük elde ettik. Bu buluşum da bilim dünyasında büyük yankı uyandırdı."

Vural Yiğit "Evrimin Öyküsü" kitabının 89-91 sayfalarında Ahmet Yıldız ile yapılan bir söyleşide buluşu ile ilgili sorulara verdiği bazı cevapları aktarmış. Bu cevaplardan konumuzla ilgili olanları özet olarak aşağıda sunuyorum. Oğlum Boğaziçinden Fizik Doktoru ve Matematikçi Ufuk Kayserilioğlu, Ahmet Yıldız'ın yurdumuza ilk gelişinde kendisiyle dergimiz için detaylı bir söyleşi yapmayı planlıyor. Buluşuyla ilgili sorularımızın en doğru cevaplarına o zaman kavuşacağız.

Ahmet Yıldız'ın üzerinde çalıştığı Myosin 5 adlı dev boyutlu proteinden insanlığın haberdar oluşu çok eskilere dayanmıyor. 1995'de ABD'li Prof. Dr. Lee Sweeney tarafından bulunan bu proteinin görevi çok hayati önemde. Aslında Myosin proteinlerinin esas

görevi, kimyasal enerjiyi iş ve hareket enerjisine çevirmek. Ama Myosin 5'in çok ayrı, başka bir görevi daha var. Hücreler içinde gerekli yerlere malzemelerin en kısa zamanda taşınması yaşamsal önemde. İşte organeller, proteinler, retiküller gibi kimyasallar paketlenip, Myosin 5 üzerine bindirildikten sonra taşıma işinin başlaması gerekiyor.

Daha 24 yaşının baharında iken bu proteinin yürümeye benzer hareketini, deneysel olarak ortaya koyduktan sonra Ahmet Yıldız, hazırladığı makaleyi 4 Mart 2003'de San Antonio'da düzenlenen biofizik konferansında bilim dünyasına sundu.

Çok şükür ki, herkes bizim gibi değil. Hangi milletten olursa olsun ortaya bir değer koyanın kıymetini bilenler hâlâ var dünyamızda. Hem de ne kıymet bilme... Ona bu buluşundan dolayı 2005 yılı Dünya Genç Bilim Adamı ödülünü veriyorlar ve ünlü bilim dergisi Science, Yıldız'ı hem kapağına koyuyor hem de 8 sayfasını buluşunun anlatımına ayırıyor. Ve ne yazık ki, kendi milletinden yakın çevresinin dışında ne ses var ne nefes...

Sporcu, futbolcu, sanatçı, politikacı olmadığı için bize normal geliyor değil mi? Bilim bizim neyimize! Ne var ki, YÖK ve TÜBİTAK'ın bile ilgilenmek, bilgilenmek ne kelime, bir tebrik ve takdir mesajları bile yok. Son günlerde ortaya çıkan acı gerçeklerin ışığında bu bile garip gelmiyor artık bizlere. Öyle

ya üniversitelerin en tepesindeki rektörlerimizin bazılarının önceliğinin, bilim ve eğitim değil; süper derecede lüks makam otoları olduğunu öğrenince geriye tek şey söylemek kalıyor bizlere: Pes doğrusu!

Ahmet Yıldız'ı insanlığa şifa getirecek bu buluşundan dolayı gönülden kutluyoruz. Darwin Teorisi, hayatın oluşması ve gelişmesiyle ilgili bu yazı dizimde bu buluşu sayesinde, vücudumuzdaki harika oluşumlardan birini daha öğrenmekten dolayı ona ayrıca teşekkür borçluyuz.

Yaptığı deneylerden de anlıyoruz ki, taşıyıcı da olsalar proteinlerin hareketleri normal şartlarda neredeyse ölçülemeyecek kadar çok yavaş. Zaten bundan dolayıdır ki, ince teknikler bularak bu ölçmeyi yapabilen vatandaşımıza 2005 yılı Dünya Genç Bilim Adamı Ödülünü verdiler. Bu kadar az hızla taşıma işi nasıl gerçekleşecek öyleyse? Bu proteinin insanın adım atışı gibi yürüdüğü görülmüş laboratuarda. Ama hücre içindeki sıvı ortamda yürümekten nasıl söz edebiliriz ki? Yürümek için katı bir yol lâzım değil mi? Ayrıca bazı sinir hücrelerimizin uzunluğu çok fazla. Örneğin beynimizinden ayak parmağına kadar giden sinir hücrelerimiz en az 1,5 metre boyunda. Hücrelerin yaşayabilmesi için çok dinamik, çok hızlı çözümlere ihtiyaç var. Sürekli bir şeyler yıkılıyor, yerine yenileri yapılıyor. Onun için beynimizle sinir uçları arasında haberleşmenin dışında, hızlı ve sürekli malzeme akışının da olması

gerekli. Malzemeler paketlenip proteinin üzerine kondu. Peki ya sonrası! Katı bir yol yoksa hücresel sıvı içinde bu protein ancak 2 yılda ayak parmaklarına ulaşabilir. Ama biliyoruz ki 15 saniyede bu taşıma gerçekleşiyor ama nasıl?

İşte bunun için bizim otobanlar gibi, katı bir yol, bir ray döşenmemiş mi hücrelerimizin içinde! Tabii bizim kumdan, çakıldan, betondan yapılmış yollarımız değil bunlar. Bizimkiler daha kolay. Hücrede organik temelli yollar, raylar döşenmesi lâzım. Peki, o raylar neden yapılıyor? Cevap basit: Tabii başka proteinlerden. Bizim yol kenarlarındaki kaldırımlarımız gibi biraraya gelerek bir iplik oluşturuyorlar. İşte malzemelerle yüklü Myosin 5 proteinleri kimyasal maddeleri hareket enerjisine çevirdikten sonra bu hazır raylar üzerinde, iki ayaklı imiş gibi tıpış tıpış yürüyerek 15 saniyede taşıma işini gerçekleştiriyor.

Eğer bu taşıyıcı proteinler ve bu raylar olmasaydı hem bizler, hem de pek çok canlı yeryüzünde olmayacaktık. Hattâ raylar ve taşıyıcılar olsa bile, vücudumda onların düzgün çalışmalarını engelleyen bir bozukluğum olsaydı parmaklarım zaten çalışamayacağından bu yazı yazılamayacak ve şimdi sizlere yönelteceğim şu soru da gündeminize giremeyecekti.

Sorum şu: Bizler gelişigüzel bir kaldırımın bile yapılmasında plana, hünere gerek duyarken hücrelerimizin içine bu taşıyıcı proteinin konması, bu

rayların döşenmesi tamamen rastlantıların eseriyle mi oldu? Bunun bir düşüneni, bir tasarlayanı, mimarı, mühendisi, kalfası, ustası, işçisi yok mu acaba? Ne dersiniz?

AĞZINDAN ÇIKANI KULAĞI DUYMUYOR

Biliyorsunuz bizler 40.000 frekansın üzerindeki çok ince ultrasonik sesleri duyamayız. Ama köpekler duyar. Nitekim daha 1883'lerde sadece köpeklerin duyduğu köpek ıslığı aygıtları yapılmıştı.

Bu ultrasonik sesler çok da güçlü olduklarından çarptıkları yerlerden de güçlü bir şekilde yansır. Bu yansımaları ölçebilecek aletlerimiz varsa, o yerler hakkında yeterli bilgilere sahip olabiliriz. Ve zaten II. Dünya Savaşı sonrası icat edilen ultra ses yansımasıyla çalışan sonar aletleri deniz dibi araştırmaları ve meteorolojide son derece işimize yaramaktadır. Ayrıca biliyorsunuz aynı fizik kanunuyla çalışan ultrason aletleriyle doktorlar iç organlarımızdaki rahatsızlıkları kolayca teşhis edebiliyorlar.

Fizik dersinde değiliz tabii. Bunları 130.000 frekanslı çok güçlü ultrasonik sesler çıkaran yarasalardan söz etmek için anlatıyorum. Onlar çıkardıkları bu çok tiz seslerin yankılarını, gidiş dönüş zaman farklarını ve değişik ses dalgalanmalarını kulaklarıyla algılıyorlar. Böceklerin, nesnelerin, düşmanlarının yerlerini saptayıp uçuşlarına ona göre

yön verirler. 1793'de İtalyan Spallanzani yarasaların kulaklarıyla gördüklerini söylemekte son derece haklı idi.

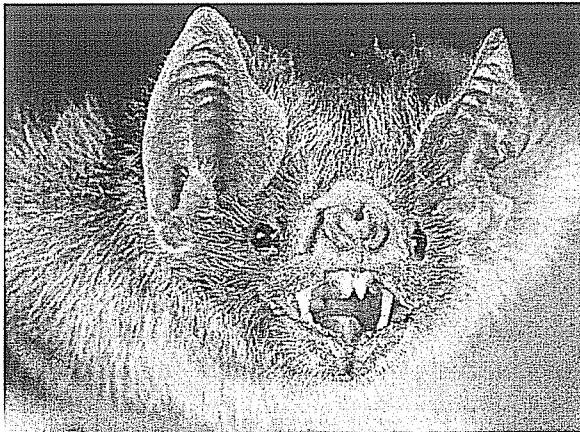
Yalnız yarasalar mı? Yunuslar ve Venezüella'da mağaralarda yaşayan Guaçoros kuşları da ultra ses yankılarıyla yer saptayabiliyorlar. Ancak onlar daha büyük hedeflerle ilgili olduklarından yarasalara göre daha az güçlü ultrasonik seslerle yetinebiliyorlar. Yeri gelmişken bütün bunların doğal seçilimle ve türlerdeki gen varyasyonlarıyla olabileceğini söyleyen materyalist evrim yorumcularına karşı şunun da altını önemle çizmemiz gerekir: Yarasalar, Yunuslar ve Guaçaros (Guacharos) kuşlarında bu sonar yöntemiyle doğayı algılama düzeneklerinin herbiri ayrı ayrı evrimleşmiştir. Yani birbirlerinden türeyip gelişerek tek bir atadan oluşmuş değillerdir.

Şimdi biz yine esas konumuza, yarasaların kulaklarını incelemeye dönelim. Onlar da bizler gibi kulak zarlarıyla bağlantılı örs, çekiç, üzengi kemikleriyle titreşimleri duyma sinirlerine aktarırlar. Richard Dawkins Tübitak çevirisi "Kör Saatçi" kitabının 33-34. sayfalarında yarasaların bu işiterek görme hünerinden uzunca söz eder. "Usta bir elektronikçi de zorunlu bir "empedans (iç direnç) uyumu" işlevini görmesi için bu üç kemiği ancak böyle yerleştirebilirdi" der.

Ama Dawkins'in yarasalarda esas üzerinde durduğu çok önemli bir başka düzenek var. Bunu çok kısa radyo dal-

galarıyla çalışan radar örneğiyle açıklar. Burada sorun şu: Radarda dalgayı güçlü göndermeli ki, yankısı da güçlü olsun. Ama gönderilen bu güçlü dalga antenleri bozar. Radarlarda bunu önlemek için araya alıcı-verici devresi koyuyorlar böylece dalga yayınlanmadan hemen önce anten devre dışı bırakılıyor. Sonra da yankı zamanı onu tekrar alıcı hale getiriyorlar. Böyle ince bir düzenek geliştirilmeseydi, II. Dünya Savaşında Londra'yı Alman uçaklarından korumak için icat edilen radarların düzgün çalışması asla mümkün olmayacaktı.

Dawkins bunları milyonlarca yıldır ultra sesle yollarını bulan yarasalardaki gerçekten çok muhteşem açma-kapama sistemine bir örnek oluştursun diye anlatır. Çünkü yarasaların kulaklarının bu çok güçlü çıkan ultra sesteki aynı radarlardaki gibi zarar görmesi ve yaşama vedâ etmeleri söz konusu. Bunu önlemek için her kim düşündüyse düşünmüş yarasaların çekiç ve üzengi kemiklerine çok gelişmiş kaslar bağlanmış. Bu kaslar büzülünce kemikler sesi iyi iletemiyor. Tıpkı titreşen diyaframlara parmağımızı dayayıp mikrofonun

sesini kısmamız gibi, yarasalarda o mahvedici ses geçici olarak bu güçlü kaslarla devreden çıkarılıyor. Yani ses çıkarmadan hemen önce kaslar büzülerek yarasanın kulaklarını neredeyse sağır ediyorlar. Böylece ultrasonik sesin yapacağı tahribat anında önleniyor ama hemen sonrasında kasların gevşemesi ve yankıyı duyabilecek yüksek duyarlılığa kavuşması mutlaka gerekli. Çünkü ancak bununla doğayı algılayabiliyor. Yarasanın hayatta kalabilmesi bu açma - kapama sisteminin saniyenin en küçük dilimlerinde bile çok ama çok düzgün çalışmasına kesinlikle bağlı. Ve Tadanda adlı yarasada bu açma-kapama kasları saniyede 50 kere muhteşem bir uyum içinde sırasıyla büzülüp gevşemektedir. Yanlış okumadınız saniyede 50 kere...

Görüyoruz ki bizim ancak 1883'de köpek ısılgı olarak yapabildiğimiz ultra seslerin en güçlü olanlarını ve yakın zamanlarda radarlarda bulduğumuz açma-kapama sisteminin çok daha sofistike (karmaşık) olanını yarasalar milyonlarca yıldır işletip durmaktadırlar. Yarasalarda da gördüğümüz gibi canlılarda neyi inceleysek, büyük bir zekâ ve hünerin görünmeyen ellerinin eserleriyle karşılaşırız. Bizim Celselerimiz'deki "eser" in şu tanımını bunların ışığında ne büyük anlam kazanıyor:

"Hiç şüphe yok ki, sizler O'nun eserisiniz.

Eser, sevgi verilen derin duygu ve engin bilginin güzel marifetidir."

YARALARIN İYİLEŞMESİ

Proteinlerin hücreler içindeki yürüyüşü, yaraların kendi tiz seslerinden nasıl korunduğu gibi iki muhteşem oluşumu inceledik ama bunlar günlük deneyimlerimizin çok dışındaki olaylar. Şimdi de somut olarak her birimizin yaşamımız boyunca defalarca karşılaştığımız, bize çok sıradan gelen bir oluşumu inceleyelim: YARALARIN İYİLEŞMESİ.

İyileşme için öncelikle yaranın oluştuğu yerde kanın pıhtılaşması ve akışının kesilerek, kan kaybından ölümün önüne geçilmesi gerekir. Kanın pıhtılaşması deyivermek ne kadar kolay. Ama pıhtılaşmayı sağlayan kimyasal olayları biyokimya profesörü Michael J.Behe'nin "Darwinin Karakutusu" kitabının sadece bir sayfasından Haziran sayımızda sizlere aktarmakta zorluk çekmiş ve şu cümleyle aktarma işini yarım bırakmayı yeğlemiştim: "Buraya kadar belki satır atlayarak okurken bile yorulduğunuza eminim. Ne var ki, pıhtılaşmanın tamamlanması için kitaptan daha 5 sayfa moleküler reaksiyonlar okumanız gerekecektir..."

Yaraların iyileşmesinde Behe'nin 6 sayfada anlattığı pıhtılaşma olayı son derece yaşamsal önemde ama olanlar sırf bundan ibaret değil ki! Yıllarca önce Sevgi Dünyasında bu konuda J. Ratcliff'den bir çeviri yayınlanmıştı. Pıhtılaşma dışındaki bazı olayları oradan sadeleştirerek aktarıyorum: "Hayatın en şaşırtıcı harikalarından biri

de vücudun kendisini yenileme, hasarları onarma ve iyileştirme özelliğidir. En ufak kesik dahi bir gökdelen inşaatından daha karmaşık onarım çabaları gerektirir. Biz yaraların iyileşmesini gayet doğal karşılar ve onsuz ameliyatlara söz konusu bile olamayacağını, en ufak yaranın bizi ölüme götürebileceğini aklımıza dahi getirmeyiz.

Normal olarak vücut koruyucu bir deri tabakası ile örtülüdür. Bu katmanın hasara uğraması ile altındaki hücreler parçalanır, sinir ağları, kılcal damarlar yırtılır. Son derece karmaşık bir şekilde birbirine geçmiş olan bu canlı organik parçacıkların yenilenmesi, bozulan bağlantıların yeniden onarılması gerekir.

Orta derecede önemli bir yaralanma halinde dörtlü bir alarm sistemi bütün savunma sistemlerini harekete geçirir. Kanamayı azaltmak üzere tansiyon düşürülür. Kanın pıhtılaşma süresi birkaç saniyeye indirilir. Kan kaybını karşılamak için dalak kendi kan stoklarını dolaşıma gönderir. Akyuvarların üretimi hızlanır, miktarı gerektiğinde normalin on katına çıkabilir.

Hücreler sürekli yıkandığından ıslak haldedir. Yaralanınca hava ile karşılaşmak onları kurutur. Olay yerindeki kan damarlarının kopması ve vücudumuzdaki organik sıvıların en değerlisinden yoksun kalma tehlikesiyle canlı karşı karşıya kalır. Ayrıca mikroplar ordusunun vücudu işgal etmesi için kapı açılmış olur.

Bütün bu tehlikelere karşı hızlı korunma çareleri üretilmelidir. Lenf sistemi yarayı ıslatarak kurumaktan kurtarır. Ayrıca kan pıhtılaşarak akış durdurulur.

Buna paralel olarak yaranın çevresindeki kılcal damarlar genişler. Çevresinin kızarmasının sebebi budur. Çeperleri incelir ve fagositler (hücre yiyiciler) ve bazı akyuvarlar salıverilir. Bunların görevi iyileşmeyi geciktirebilecek her şeyi yiyip bitirmektir: Bakteriler, ölü hücreler, pislikler ve diğer yabancı cisimler... Bu minik çöpçüler mikropları öldüren bir zehir salgılar. Böylece her fagosit 20 kadar bakterinin hakkından gelebilir.

En ufak yara dahi binlerce hücreyi parçalar. Fagositler bu ölü hücreleri de toplayıp böbreklere göndermekte görevlidirler. Kendilerinden bin defa daha büyük diken ve kıymıklara da saldırmaktan geri durmazlar. Bunları yemeleri mümkün olmadığı için civardaki dokuları eriten bir ferment salgırlar. Böylece meydana gelen yoğun sıvı, yabancı maddeleri derinin yüzeyine sürükler. Fagositler çok açgözlüdür. Bazen fazla şişmekten patladıkları da olur. Bu durumda irin dediğimiz maddelere katılırlar.

Bütün bunlar aslında çabucak alınmış ön önlemlerdir. Asıl iş olan onarıma sıra bundan sonra gelir. Bunda ilk rolü hücrelerimizin en dikkat çekicilerinden olan fibroblastlar oynar. Yara oluşur oluşmaz bu fibroblastlar derhal savaş meydanının yolunu tutarak fibrin

ağlarının üzerinde birikerek yarayı geçici olarak bir çeşit alçıya alma görevi yaparlar.

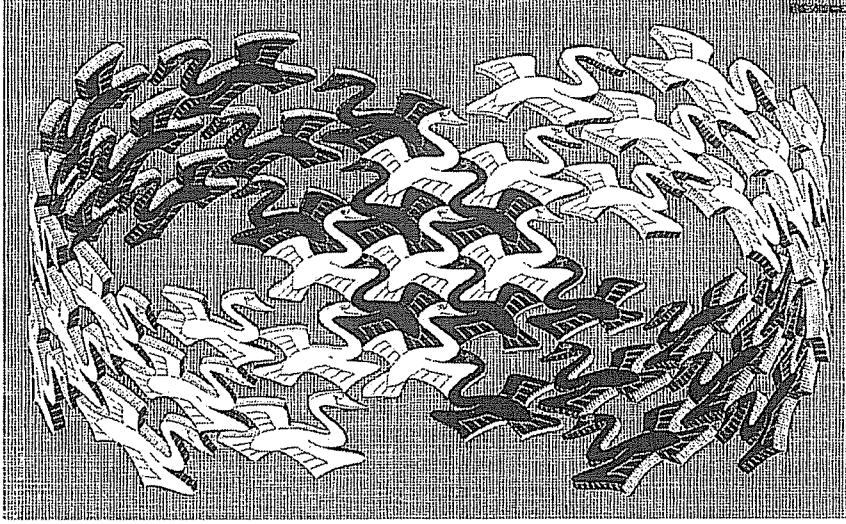
Yaranın olduğu yerde kan dolaşımı da zarar gördüğünden fibroblastlar besinlerini yarayı devamlı yıkamakta olan sıvılardan alırlar. Birkaç gün içinde yerlerine sağlam bir şekilde yerleştiklerinden artık fibrin ağına ihtiyaçları kalmaz. Ve ağ çözülerek parçalanır, yeniden oluşmakta olan hücrelere ek bir besin haline gelir. Görüyoruz ki iyileşmekte olan bir yarada hiçbir şey hovardaca harcanmamaktadır. Yaraların tamirine öncelik tanındığından yerine göre sağlam dokulardan bile malzeme alınır. Birçok aminoasitler kaslar eritilerek sağlanır. Ağır yaralıların adeta göz önünde erimelerinin sebebi budur.

Yeni dokunun oluşturulması gerçekten doğanın harikalarından biridir. Bilinçli bir gücün yönetimi ile lif hücreleri, düzenli geometrik şekillere uygun olarak yer alırlar ve beslenmeleri için ek kılcal damar sistemleri meydana gelir.

Yaklaşık olarak bir hafta içinde yara kapanmış görünür. Gerçekte ise daha yapılacak çok önemli işler vardır. Sonraki aylarda minik kas lifleri yaranın kenarlarından hareketle ortada birleşip birbirlerine düğümlenirler. Yağ dokusu yağ dokusuyla, diğer dokular da benzerleriyle birleşirler. Sonuçta yara dokusu yerini tamamen görev yapan yeni dokuya bırakmış olur, onarım çalışmaları artık bitmiştir.

Her şey Sadece **Siyah Beyaz** veya mı?

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

*İnsanlar...
Hangi dünyaya
Kulak kesilmişse
Öbürüne sağlar...
İsmet ÖZEL*

TEK BOYUTLU DÜŞÜNMEYE MAHKÛM MUYUZ?

1850'lerin sonunda canlıların evrim teorisini iki büyük gözlem ve düşünce adamı Charles Darwin ve Russel Wallace ortaya koymuştu. Her ikisi de hayatın en basit bir canlıdan başlayarak milyarlarca yıllık sürede doğal seçilimle türden türe geçilerek insana kadar uzandığını kabul ediyordu. Bazı dindarların ve bilginlerin ileri sürdükleri, her türün ayrı ayrı tek başına Tanrı tarafından yaratıldığı Yaradılış Teorisi'ne taban tabana zıt bir görüştü bu... İnsana gelince iş çatallaşıyordu. Darwin insanın da maymunlarla birlikte ortak bir atadan evrimleştiği kanısındaydı.

Wallace ise insan aklının ve yaratıcılığının doğal seçilimin bir sonucu olamayacağını; insanın Tanrı tarafından biricik bir varlık olarak yaratıldığını düşünüyordu. Aralarındaki fark sadece bu kadar da değildi. Wallace canlıların gelişmesinde Yaradan'ın bir planı olduğunu, O'nun evrim kanunlarını kullanarak canlılarda çeşitliliği ve gelişmeyi sağladığını ileri sürüyordu. Wallace'ı bu sonuca götüren en önemli sebep, sadece doğa gözlemleri değildi. Darwin'in 5 yıllık Güney Amerika gezisine karşılık o hem Güney Amerika hem de Güneydoğu Asya'da toplam 12 yıllık çok daha fazla bir gözlem envanterine sahipti. Ancak bu gözlemlerin yanısıra Wallace sonraki yıllarda patlama tarzın-

da birbiri peşisıra ortaya çıkan fizik medyumların sergiledikleri parapsikolojik fenomenlerin de sadık ve dikkatli bir izleyicisi idi. O devrin en büyük doğa bilginlerinin ortaya koydukları parapsikolojik kanıtlar, Wallace'ın geçmişteki materyalist düşüncelerini tepetaklak etmişti. Bu nedenledir ki, evrende madde kanunlarından başka tinsel kanunların da yürürlükte olduğu, olayların yorumunda her ikisinin de etkisinin aranmasının gerektiği düşünce-sindeydi.

Sonuçta evrim teorisini her ikisi de ömürlerinin sonuna kadar savunmakla beraber, yorumları birbirinden farklıydı. Ne var ki, evrimin sadece madde kanunlarının sonucu olduğunu ileri süren Darwin yorumu, o dönemin materyalist birikimine daha yatkın olduğundan aşk ve şevkle kabul edilmiş, Wallace ise unutulmaya ve unutturulmaya terk edilmişti. Darwin yorumunu onaylamaya dönemin düşünce ikliminin ne büyük heves ve arzu içinde olduğunu, tamamen bir başka alanda, ekonomide yayınlanan kitaplarda ve yorumlarda bile görmek mümkündü. Karl Marx'ın komünizmin kutsal kitabı "Kapital"ın kapağında: "Charles Darwin'e en içten hayranlıklarım" ifadesi bunun tipik bir örneği idi.

Kapitalizm ve komünizmin amansız savaşında, her iki teorinin fanatik yandaşlarının tek boyutlu yorumlarıyla dünyamızda nice acı olaylar sergilendi. Ya siyah ya da beyaz gibi tek boyutlu düşüncenin bir ürünüydü bu. Neyse ki,

ekonomide İsveç ve benzeri ülkelerde sosyal devlet doktrinleriyle sentezlere varılıp, arada gri tonların da olabileceği yorumlarıyla, insanoğlu biraz olsun refaha kavuşmanın huzurunu yaşadı. Ne yazık ki, benzeri bir senteze doğa bilimlerinde henüz ulaşmış değiliz. Bu nedenle yeryüzünde canlılığın başlaması ve evrimiyle ilgili amansız ve tek boyutlu savaş, zamanımızda da hâlâ bütün şiddetiyle sürüp gitmektedir. Sonraki sayfalarda bunun çarpıcı örneklerinden söz edeceğim. Ancak doğru senteze varılabilmesi için, bugün dünyamızda bütün dehşetiyle hüküm sürmekte olan materyalist düşüncenin tarihteki kilometre taşlarına tekrar eğilmekte büyük gerek ve yarar görmekteyim. Geçmişin süzgecinin geleceğin tanelerini verebilmesi için bugünkü aklımızla eskinin hatalarının altını çizmemiz ve yapılmış yanlışları tekrarlamamaya ahdetmemiz gerekir. O yanlışların altını bir kez daha çizebilmek için şimdi sizleri mazide kısa bir gezintiye çağırıyorum. Günümüzdeki kör döğüşünü selâmete kavuşturmak, tek boyutluluktan sentezlere varmak hedefimiz olmalı. Sadece "kulak kesildiğimize" değil "öbürlerine" de kulak vermek için bu konuda yapılması gerekenlerden kısa örnekleri yazımın sonunda sizlerle paylaşacağım.

MAZİDE GEZİ

* TEMELDEKİ ÇATLAK: Hz. İsa'dan 400 yıl sonra Batı Roma'da, aynı dönemde yaşamış, birbirleriyle tanışıp tartışmış kilisenin üç büyük din bilgini,

üç büyük akıl sahibi kişi; can çekişen Roma'nın merkezinde, kilitli kapıların önünde bulmuşlardı kendilerini. Doğru anahtarları bulabildiler mi? Keşke bulmuş olsalardı!.. O zaman en az 1000 yıl boyunca Hristiyan Batı'ya şekil vermiş doktrinleri bambaşka bir tarihin yazılmasına neden olabilirdi. Germen akınları, barbar Ostrogotlar, Vizigotlar, Vandallar... MS 376'dan itibaren Batı Roma topraklarına can havliyle saldırıp, asırların birikimi kültür eserlerini 50 yıl boyunca yakıp yıkmış, buldukları yerlere yerleşmişlerdi. Sonradan da yerli halkın 150 yıllık ayaklanmaları, barbarlarınkiyle birleşmiş, Batı Roma'nın altı üstüne gelmişti. Allahtandır ki, burada Hristiyanlık imdada yetişmiş, barbarların arasına sızıp onları uygarlaştırmış, her şeye sıfırdan başlama felâketinden insanları kurtarmıştı. Uygarlık yok olmamıştı ama, yalnızca yaşamı sürdürmek değil, yeniliklerle atılım yapmak da çok önemliydi. Barbar yıkımlarının içinde gözyaşlarıyla yaşamış, olanları derinliğine görmüş üç büyük din bilgininden beklenen de tam buydu.

Üzülerek görüyoruz ki, Ambrosius, Jeromius, Augustinus isimli bu çok iyi eğitim görmüş çok şey yaşamış üç büyük zekâ Hz. İsa dininin temelindeki sevgi ve adalet doktrininin ışığında hümanist düşünceler üretmek fırsatını hiç de iyi değerlendiremediler. Geleceğe ışık vermek, Mevlânaların, Yunusların sonraki yüzyıllarda yaptıklarına benzer atılımlar yerine, son derece gereksiz konulara aşırı önem

vererek âdeta karanlık Ortaçağın eşik taşları gibi oldular.

Romalı bir valinin oğlu, hukuk eğitimi görüp babasının izinden giderek valilik de yapmış olan Ambrosius, dünya görevlerini bırakıp Milano piskoposu olduğunda, ondan hümanist düşüncelerin ışığında geleceğin dünyasının hukuk prensiplerini ortaya koymasını beklerdik. Neredeyse kilisenin bağımsızlığını, otoritesini sağlama almak, kızların bekâretini korumak, dulların yeniden evlenmesine engel olmak gibi günlük olaylar onun baş meşgâlesi olmuştu.

Yine onun gibi din dışı klâsik eğitim görmüş, gençliğini doyayaşıya yaşamış Jeromius'un da baş uğraşı insanları çileciliğe özendirmek, gereksiz konularda din büyükleriyle kavgalara kalkışmaktı. Ve nihayet Roma'nın soylu zengin kadınlarını da çileciliğe yöneltip, hep birlikte Filistin'e göçüp 34 yıl boyunca dünyadan el etek çektiler. Musevilerin kutsal kitabı Eski Ahit'i İbraniceden Lâtinceye çevirme hizmeti de olmasaydı, adını bile bilen olmayacaktı sonradan.

Üç azizin en etkilisi Augustinus da gençliğinde değişik dinlere girip çıkıp en sonunda Hristiyanlıkta aradığını bulanlardandı. Bunca maddi manevi kültür birikiminden sonra, evlilerin bile cinsel ilişkilerini horlayan kaba bir sofuluğa çakılıp kaldığını görüyoruz. Yeni dünyanın yaşamsal sorunlarına çözüm üretecek yerde, tüm insanların

Âdem'in yasağı çiğneyerek yediği cennet meyvesinden dolayı günahkâr doğduğu ancak vaftizle bağışlanabileceği gibi yanlış ve gereksiz konularla ömür tüketti. Ve sonunda bu üç büyük otoriteden gelecek kuşaklara aktarılan düşünce mirasına, uğraştıkları şu temel sorunlara bir göz atarsanız "karanlığın eşik taşları" yargıma sanırım hak verirsiniz:

"İsa aynı bedende nasıl hem insan, hem de Tanrı oldu?"

"Meryem insanın mı Allahın mı annesi?"

"Meryem de mi Âdemin suçuyla doğdu?"

* ORTAÇAĞIN KARANLIK

600 YILINDAN SONRA:

31-12-999'da İsa'nın ikinci gelişi boşuna beklenip, ümitler dibe vurmuştu. Ama beri yanda İslâm Uygarlığı en parlak yıllarını yaşıyordu. Nihayet haçlı seferleriyle Avrupa da bu nimetin farkına varmış ve Arapçadan çevirilerle Sokrat, Platon, Aristo ile yeniden tanışmıştı. Paris Üniversitesinin 1180, Sorbonne Kolejinin 1258'de kurulduğunu biliyoruz. Avrupa artık yükselişte. Ama din uluları bu yükselişe paralel olarak İsa dininin sevgi ve insanlık prensiplerini perçinleyecek yerde, hür düşünceye prangalar vurmak, kurdukları engizisyon mahkemelerinde bilgileri odun ateşinde yakmakla meşgûller. Aynı yıllarda nefes alıp vermiş olan Mevlâna ile Aquino'lu Thomas'ın yaşama bakışını karşılaştırdınca dünya birliğine esas katkıda bulunanın Mevlâna olduğunu

açıkça görmekteyiz. Çünkü o Thomas gibi sadece felsefe ile din dogmalarını bağdaştırma gayretleriyle ömür tüketmemiş, dinin özündeki aşk ve sevginin hem örneği olmuş hem de eserleriyle ışıklı bir dünyanın kapılarını aralamıştı...

* HÜR DÜŞÜNCE

ODUN ATEŞİNDE:

Sonraki yıllarda engizisyonla odun ateşinde öldürülen nice bilim adamlarının isimlerini bir bir biliyoruz. Hattâ bağınaz Katolik Kilisesi 15. yüzyılın başlarında din bilgini Jean Hus'u bile yakmaktan beri durmamış, hocası Wycliffe'in kemiklerini mezarından çıkarıp yakmakta tereddüt etmemişti. 16. Yüzyıldaki dinde reform hareketi bile, İncillerdeki bozulmalar üzerinde kafa yorup, itiraf edip, aydınları dine kazandırmak yerine, Roma Kilisesinin dünya zevklerine boğulması eleştirisiyle uğraşmayı öne almıştı. Bu durumda bilimle adım adım çelişen din dogmaları; materyalizm düşüncesi kapısını ardına kadar açık bırakıyordu.

* KUTSAL KİTAPLARDAKİ

BOZULMALAR:

1600 yılında büyük düşünür Bruno da engizisyon ateşinde can verdi. Dünya dönüyor dediği için, kılıpayı odun ateşinden kurtulup, ömrünü ev hapsinde tamamlayan Galile'den sonra batı dünyasında bilim - din tartışması iyice alevlenmişti. Galile bile, Eski Ahit'deki bozulmalardan kaynaklanan dünyanın dönmediği safsatası ile mahkûm edilmişti.

Yıllar akıp geçerken, buluş üzerine buluş yapılarak pozitif ilimler ışık hızıyla yükseliyor ama bilginler o muhteşem 17. yüzyılda bile dinsel inançlarını korumayı sürdürüyorlardı. Galile, Tyco Brahe, Kepler, Robert Boyle, Newton hepsi de inançlı kişilerdi. Hattâ fiziğin en büyük bilginini Newton, İncil'in sonunda yer alan "Vahiy" bölümünü derinliğine incelemiş ve vardığı sonuçları yayınladığı bir kitapta dünya ile paylaşmıştı. Ancak bunlar bile geçiciliğe mahkûmdu. Kutsal Kitaplardaki, yani Tevrat ve İncil'deki bozulmaları, bilim ve akılla bağdaşmayan insan eliyle kitaplara sokulmuş âyetleri temizleyip, saflığa ulaştırmadan hür düşünceyi tatmin etmek mümkün değildi. Nitekim geçmiş yıllarda başlayan Kutsal Kitap itirazları filozof Voltaire'de doruğa ulaşmıştı. Onun halk diliyle yazdığı popüler kitaplarında ve mektuplarında Roma Kilisesinin davranışları ve Kutsal Metinlerdeki bozukluklar amansızca eleştiriliyor "Alçağı ezin" haykırışlarıyla noktalanıyordu. Yine de doğadaki ve canlılardaki harikaları ortaya koyup "Deistik" bir Allah inancını savunmaktan geri kalmıyordu. Ama nafiye... Materyalizm düşüncesi aydınlar arasında yayılmayı hızla sürdürüyordu. 19. Yüzyıldaki Kutsal Kitapların yüksek eleştirisi dinden soğumayı arttıran bir başka etkendi.

* İNANCIN SON KOZU DA
ELDEN ALINIYOR:

Değindiğim gibi Voltaire ve diğer

inanç sahibi bilim adamları, canlılar âlemindeki mucizevi yapılardan dolayı hâlâ Tanrıyla barışık yaşamlarını sürdürüyorlardı. Ta ki Darwin'e kadar... Darwin'in insan dahil, tüm canlı âleminin en basit hücreden başlayıp; bir akıl, bir tasarım işe karışmadan sırf dış etkenlerle "Doğal Seçilim"le türden türe geçerek geliştiği yorumu dinin son kozunu da dinamitliyordu böylece. Darwin'in yaşadığı aynı ülkede İngiltere'de ve aynı yıllarda yapılmış olağanüstü parapsikolojik deneyler bile, materyalist düşüncenin çığ gibi büyümesinin önüne geçememişti. Çağımızda Sovyet Rusya gibi iki devden birinin "Tanrı tanımazlığı" devletin temel ilkesi yapması bunun en canlı göstergesi idi.

KÖR DÖĞÜŞÜ

Darwin'den bugüne materyalizm-idealizm tartışmasında amansız bir kör döğüşüne tanık olmaktadır. Ya siyah ya da beyaz mantığıyla; iki taraf da çokca ağır, zaman zaman aşağılamalara, küfürlere, tehditlere varan sözlerle rakiplerinin düşüncelerini yerden yere vurmaktan sonsuz bir zevk alıyorlar âdeta. "Acaba karşı tarafın sözlerinde bir gerçek payı var mı?" diyerek sentezlere varma gayretlerine çok az rastlıyoruz dünyamızda. Batı dünyasının bilim adamlarının dindarlardan tarih boyunca gördüğü zûlûmler ve kendi kutsal kitaplarındaki bozulmalar dolayısıyla, dine tamamen sırtlarını dönmelerinde haklı sebepler bulabiliriz. Batıda hâlâ Darwin

teorisini okullardan def etme çabaları, inatla bilimsel gerçekleri yanlış din yorumlarıyla çarpıtma gayretkeşlikleri, hür düşünce sahiplerini çileden çıkarıp duruyor. Peki de, İslâm ülkelerinde fotokopi çeker gibi batıdaki çekişmelerin aynısının yaşanmasını neyle açıklayacağız?!.. İslâm'ın ne kitabında bir bozulma var ne de öldürücü yok edici engizisyon çılgınlıkları yaşandı. Biliyorsunuz Darwin'den önceki yüzyıllarda bazı islâm bilginlerinin, Kuran ışığında evrim kuramını savunan düşüncelerini, Prof. Süleyman Ateş'in bir yazısından alıntılarla sizlerle paylaşmıştım. Yani islâmla, evrim teorisinin temel kurallarını bağdaştırmakta bir zorluk yok. Siyah-beyaz mantığını terkedip kuramın yorumun üzerinde durmak, aynı Russel Wallace gibi ilâhi âlemin bu kanunu kullanarak canlıları geliştirdiğini ortaya koymak, siyah-beyaz arasında gri tonların da olabileceğini insanlara düşündürmek daha akılcı olmaz mı? Ne yazık ki sadece din bilginlerinin değil, dindar pozitif bilim adamlarının kitaplarında bile batıdaki kör döğüşünün yinelenildiğini görmekteyiz. "Evrim Anaforu ve Gerçek" adıyla dindar dört pozitif bilimcinin yayınladığı kitapta evrim teorisinin materyalist yorumunun boşlukları, gayet doyurucu bilimsel kanıtlarla okuyucunun gözleri önüne açıkca serilmiş. Bu yönden çok yararlı bir çalışma. Sadece Doğal Seçilimle bir zekâ, bir tasarım işe karışmadan canlılar âlemindeki bu muhteşem oluşumların kendiliğinden meydana gelemeyeceği çok güzel

anlatılmış. Kitaptan bu materyalist yorumun, ürün pazarlar gibi sürekli reklamının yapıldığını, aksine davrananların aforoz edildiğini vurgulayan batılı 2 bilim adamının 577. Sayfadaki sözlerini sadeleştirerek aktarıyorum:

"Evrim karşıtı pek çok olguya biz de sahibiz. Fakat Darwin'e Mesih gözüyle bakanlar, Darwin tapınağında duada olmayanlara iş vermiyorlar."

"Yönetici konumundakilerin evrim konusunda oluşturdukları diktatörlük, konunun dışında olanların tahmin edemeyeceği kadar despot bir hâl almıştır. Bu durum sadece düşünce sistemimize etki etmekle kalmıyor, davranışlarımızı da terör çağlarını aratırcasına kısıtlıyor. Acaba bilim dünyasının liderlerinden kaç, düşüncelerini istedikleri gibi serbestçe açıklamaya cesaret edebilir?"

Farklı yorumlara tepki o kadar fazla ki, Darwin'den fazla Darwinci Richard Dawkins canlılardaki Kambriyen Patlamasını "Kesintili Denge" yorumuyla açıkladıkları için Eldrege ve Gould gibi dünya çapındaki Darwinist biyoloji bilginlerini bile "derin bir yüzeysellik ve yaradılışçılara koz vermekle" suçlamaktadır. Görülüyor ki, aykırı en ufak düşünceye bile tahammülleri yok.

Tamam da, sözü yine dindar 4 bilim adamının kitabına getirmek istiyorum. Materyalist yorumlara bilimsel kanıtlar-

la verilen cevaplar dediğim gibi çok yerinde. Ama bu demek midir ki, teorinin bütün temelleri çürük ve saçma? Teoriyi destekleyen bunca bilimsel kanıtı nasıl görmezden gelebiliriz? Üstelik yazarlarımız "evrenin ve bütün canlıların on bin sene önce bir gecede yaratıldığı" şeklindeki bilim ve mantık dışı çarpıtılmış Hristiyan inancına da katılmadıklarını açıkça ortaya koyuyorlar. Öyleyse tüm bu reddiyelerin dışında, canlılar sorununa kendilerinin ne çözüm önerdiklerini istemekte de tamamen haklıyız. Ve bu konu kitapta tamamen boşlukta bırakılmaktadır.

Kitabın giriş bölümünden ve 559. Sayfasından yaptığım şu alıntılar "ya o ya bu" mantığının islâm dünyasında da sürdürülmekte olduğunun bir kanıtı olmaktadır.

"Bizler hepimiz yılların mazlumu, mağduru, mahzunu temiz gönüllere su serpmek için selâhiyetli bir ağızdan 'evrim felsefesinin dışında da bir kısım alternatiflerin bulunabileceği' sözünü kendimize hem bir teşvik hem de destek sayarak yola çıkmış bulunuyoruz. Fakat bütün bunlara rağmen yine de evrimle ilgili iddia ve açıklamaların tamamının yanlış ve tutarsız olduğunun rahatlıkla ortaya konulabileceğini, kitabımızın buraya kadar olan bölümlerinde birlikte görmüştük."

BENCE YAPILMASI GEREKEN...

Geçmiş aylardaki yazılarımdan hatırlayacaksınız. Darwin Teorisini ince-

lemeden önce evrenin ve atomların canlıları oluşturmak üzere yüce bir akılla nasıl dizayn edildiğinin bilimsel kanıtları üzerinde durmuştum. Evrenin Big Bang ile oluşturulmasının ilk saniyesinde, patlama hızının nasıl da yüz milyarda bir ölçeği bile gözetilerek, bilinçli bir hesapla ortaya konduğunu; atomdaki parçacıkların bile canlılık için planlandığını en güvenilir kitaplardan sizlere aktarmıştım. Öteye gitmeye gerek yok. Her işimizde kullandığımız suyun 0 derece ile +4 derece arasında ve buz haline geçerken doğa kanunlarının tersine davranışının nasıl yaşamın oluşması ve devamı için büyük bir zekâ tarafından ortaya konması üzerinde biraz düşünce üretmek bile bizi birçok yerlere götürebilir.

Biliyorsunuz, canlılarda türden türe geçişlerin otomatik olamayacağının kanıtları üzerinde çok değişik örnekler vermiştim. Yalnızca orkidelerin çevrelerindeki böceklerin dişilerinin kokularıyla birlikte tıpatıp benzerlerini çiçeklerinin içine konduruvermeleri "Doğal Seçilim"le açıklanamayacak hünerlerle dolu.

Özetle ya siyah ya da beyaz mantığının ötesinde hem evrim teorisinin hem de bu teoriyi kullanan zekâ dolu görünmeyen hünerli ellerin doğadaki etkisini bilimsel yöntemlerle kanıtlamak amacımız olmalı.

Gelecek sayılarımızda canlılar âleminde bu amacıma yönelik bilimsel örnekleri sunmayı sürdüreceğim...

Tasarım Harikaları

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

RUH VE MADDENİN MUHTEŞEM İŞBİRLİĞİ

Yeryüzünde yaşamın başlaması ve gelişmesiyle ilgili dizi yazımda "Evrım Teorisi"nin genel prensiplerini onaylayan somut gerçekler üzerinde yeterince durmuştum. Büyük Patlama ile oluşmaya başlayan evrenimizde, ilk saniyelerden başlayarak, maddenin yaşamı oluşturacak özelliklerle donatıldığının değişik bilimsel örneklerini de sizlerle paylaşmıştım. Bu

nedenledir ki, soğumaya yüz tutmuş dünyamızın ilkel çorbasında kozmik yüksek voltajlı ışınların etkisiyle oluşan en basit "İlkin Hücreler" okyanusların alt tabakalarını doldurabilmişti. Onlardan, çekirdeksiz ve organelsiz prokaryot hücrelerin meydana gelmesi de, maddenin otomatik işleyen özelliklerini hesaba katarsak, pekâla imkân dâhilinde görülüyordu. Ne var ki, onlardan, çekirdekli ve organelli ökaryot hücrelerin kendiliğinden nasıl oluştuğu, en Darwinist biyologlar için bile bugün

büyük bir problem. Arada hiçbir geçiş formları da bulunmadığı için "Evrimsel Sıçrama" gibi bir tamlamanın arkasına sığınmak zorunda kalıyorlar. Genlerdeki plastik, değişebilir, yenilenebilir özelliklerden dolayı, türlerden türlere geçiş bilimsel olarak mümkün olsa da her türün sırf kendine özgü, öncekilerde bulunmayan, özel organları ve aygıtlarının bir zekâ bir tasarım işe karışmadan "Doğal Seçilim" ve "Mutasyonlar"la kendiliğinden nasıl oluşabileceği üzerindeki yorumlar akılları tatmin etmiyor. Hele gelecek sayımızda üzerinde duracağım, sadece o türe ait karmaşık içgüdüleri de hesaba katarsak zorluk daha da katmerleniyor.

Parapsikolojinin deneysel sonuçlarından biliyoruz ki, evrende etkin olan yalnızca madde ve onun kanunları değildir. Onları, yani o kanunları bir plan ve tasarım dâhilinde uygulayan zekâ, bilgi ve hünere sahip tinsel varlıklar da evrende etkin bir şekilde görev başındalar. Canlı türlerinin gelişmesinde "Doğal Seçilim", "Gen Varyasyonları", "Mutasyonlar"ın yanı sıra bu bilinçli tinsel etkilerin de varlığını kanıtlamak için, aylar boyunca sizlere canlılardaki sırf o türe özgü muhteşem organ ve düzeneklerden örnekler sunmuştum. Hatırlayacaksınız, bu örnekleri de en tanınmış Darwinist biyologların eserlerinden aktarmıştım. Bu yazımda son olarak yine birkaç örneği daha sizlerle paylaşacağım. Gelecek yazımda vereceğim matematikçileri bile şaşırtan, muhteşem içgüdü örneklerinden sonra, hepsini kuşbakışı hızlıca bir daha göz-

den geçirip, evrende ruh ve maddenin ikili etkisinin zarureti üzerinde biraz daha duracağım. Sonra da sıra biz insanların dünyamızı nasıl şereflendirmiş olduğuna gelecek...

OLTASIYLA

BALIK AVLAYAN BALIK

Biz insanlar gibi oltayla balık avlayan bir balık türü var. Hem de kendi vücudunda oluşmuş, yani gövdesinin bir uzantısı olan oltasıyla. Dahası da var: oltasındaki yapay yem bir de ışıklı olduğu için ona "Fener Balığı" adını yakıştırmışlar.

Bu harika avcıdan, koyu Darwinist biyolog Richard Dawkins "Gökkuşağını Çözmek" kitabının 202. sayfasında şöyle söz eder: "Fener Balığının, doğal seçilimin komutasında asıl yeri olan ön sırt yüzgecinden başkalaşarak gelişmiş bir omurgadan evrilmiş, uzun bir olta çubuğu vardır. Fener Balığı oldukça iyi kamufle olur ve denizin tabanında kayalar ile otlar arasında karışarak, saatlerce hareketsiz bekleyebilir. Dışarıdan göze çarpan tek kısmı, olta çubuğunun öteki ucunda bir kurtçuğa, karidese ya da küçük bir balığa benzeyen yemidir. Bazı derin deniz türlerinde yem ışık saçar. Yem nasıl olursa olsun, Fener Balığı oltasını salladığında, ucu sanki yenmeye değer bir şey gibi titreşir. Olası bir av balığı, diyelim bir kayabalığı yemi görür. Fener Balığı avını iyice bağlamak için, dikkatini çekmeye devam eder ve avıyla bir süre daha oynar. Sonra da oltayı

hâlâ gizli olan ağzının önüne doğru, ama avın şüphelenmeyeceği bir bölgeye doğru salındırır. Ve genellikle küçük balık da bunu yutar. Birden önünde devasa bir ağız belirir. Kocaman bir şekilde açılır. İçeri şiddetli bir su akışının başlamasıyla ağız, yakınındaki her yüzen nesneyi yutar ve küçük balık da hayatının son kurtçuğunu kovalamış olur."

Dawkins; bu harika avcıdan böyle bahis ettikten sonra, sözü Fener Balığının kurbanı olan zavallıya getirir. Yaşamda risklerden sinip, korkup, hareketsiz atıl beklemenin hüner olmadığını gözü pek bir atılganlığın her zaman öne alınması gerektiğini vurgulayan şu devam satırlarından da hepimizin edineceği dersler var:

"(Kurtçuğu gerçek sanıp) yakalanan kayabalığının açısından bakıldığında, her kurtçuk gözardı da edilebilir, görülebilir de. Kurtçuk hedefe alındığında, bu gerçek bir kurtçuk da olabilir, fener balığının oltası da. Ve talihsiz balık bir ikilem ile karşı karşıya kalır. Yanlış pozitif hata gerçek bir yem olup olmadığını keşfetmek üzere kurtçuğa saldırmak olacaktır. Tekrar etmeliyim ki, gerçek dünyada her zaman doğruyu yapmak imkânsızdır. Risk almaktan kaçan bir balık açlıktan ölecektir. Çünkü kurtçuklara hiç saldır-

mayacaktır. Gözü kara bir balık, açlıktan ölmeyecektir ama başkasına yem de olabilir. Şu olası ki, Fener Balığı aslında çok nadir rastlanan bir balıktır. Bu yüzden doğal seçim, görünen tüm kurtçuklara saldırma stratejisinden yana olabilir. Filozof ve psikolog William James'in avlanma hakkındaki şu sözüne hayranım:

"Dünyada kancaların ucuna takılmış kurtçuklardan çok daha fazla gerçek kurtçuk vardır. Bu yüzden doğa, balıklara: 'her şeye rağmen siz her kurtçuğu ısırın ve riske girin' der."

Amerika'nın en ünlü Darwinist biyoloğu Stephen Jay Gould (1941-2002)de "Pandanın Başparmağı" kitabının 29-34. sayfalarında Fener Balığından özetle şöyle söz eder: "Darwin ve Sonrası" adlı bir önceki kitabıma aldığım denemelerden birinde tatlı su midyesi Lampsilis'in öyküsünü anlatmıştım. Bu midye sırtının arka bölümünde balık biçimde bir zoka taşır. Bu olağanüstü balığın biçimli bir gövdesi, yüzgeci ve kuyruğu andıran kanatçıklarıyla, etkiyi bütünleyen göz deliği vardır. Hatta kanatçıklar yüzüyor-muş duygusunu vermek üzere düzenli biçimde dalgalanırlar. Gövdesi bir kuluçka keseciğinden, yüzgeç ve kuyruğu, midyenin dışa taşan derisinden meydana getirilen bu taklit balık gerçek balıkları kendine çeker. Ve anne midyenin kuluçka keseciğindeki larvalarının, olanlardan habersiz bu balığa fişkırtılmasını sağlar. Lampsilis'in larvaları yalnızca bir balığın solun-

gaçlarında asalak olarak büyüyebileceği için bu zoka gerçekten yararlı bir araçtır.

Lampsilis'in yalnız olmadığını, yakınlarında öğrendiğimde şaşıtm kaldım. Fener Balığı, zokasını larvasına taşıyıcı bulmak için değil, akşam yemeğini kendine çekmek için kullanır. Burnunun ucunda, oldukça değişime uğramış bir sırt yüzgeci dikenini bulunur. Bu dikenin ucuna uygun bir zoka kondurmuştur. Yüzeyden ışığın ulaşamadığı karanlık bir dünyada yaşayan kimi derin deniz türleri, avlarını kendi ışık kaynaklarının yardımıyla tutarlar. Zokalarının üzerinde fosfor ışığı yayan bakteriler biriktirirler. Sığ su türlerinin rengârenk, yamru yumru gövdeleri vardır. Tıpkı sünger ve su yosunlarından kabuk bağlamış kayalar gibi görünürler. Suyun dibinde kıpırdamadan dururlar. Ağızlarının yakınındaki göz alıcı zokalarını sallay ya da oynatırlar. Yemleri türden türe değişir. Fakat çoğu aralarında solucanlar ve kabukluların da olduğu çeşitli omurgasızları, mükemmel biçimde olmasa da andırır.

"Balık ve midyedeki bu birbirinin neredeyse tıpatıp benzeri kurnazlık ilk bakışta, Darwinci evrim için dosyayı kapatmış görünüyor. Eğer doğal seçim bunu iki kez yapabiliyorsa, kuşkusuz yapamayacağı şey yoktur... Kusursuzluk, evrimcinin işine yaradığı denli, yaratılışçının da işine yarar. İlâhiler Kitabında şöyle denmemiş miydi: 'Gökler Tanrının ululuğunu anlatır, gök kubbe el işçiliğini sergiler'.

"Kusursuzluktan daha zor açıklanabilen tek şey, birbirinden çok farklı hayvanlarda tekrarlanan kusursuzluktur. Bir midyenin arka bölümüne oturttuğu balık; bu yetmezmiş gibi bir fener balığının burnunun ucuna oturttuğu olta, zorluğu ikiye katlamaya yetip artıyor bile..."

ET YİYEN BİTKİNİN TASARIMVÂRİ (!) ÇANAĞI

Türkçe dilbilgisi sınavlarında ünlü bir soru çeşidi vardır: Noktalama işaretleri kullanılmadan verilen bir edebiyat metninin altına, bir takım noktalama işaretleri sıralandıktan sonra öğrencilere sorulur: Bu işaretleri metnin uygun yerlerine yerleştiriniz. Öğrenciler bu soru çeşidinden öylesine bezmişler ki, nesilden nesile aktarılan bir fıkra bile uydurmuşlar: Kendini hiç de zora sokmaktan hoşlanmayan ama pratik zekâsı süper olan öğrenci, hemen en kolay, zahmetsiz ve garantili cevabı anında bulmuş. Noktalama işaretlerinin sıralandığı satırı daire içine alıp, altına da bir askeri komutan edasıyla yazılı emri ni koyuvermiş:

"Marş, marş, herkes yerine!"

Birkaç noktalama işaretinin yerli yerine yerleştirilmesi bile bilgi ve hüner istediğindendir ki öğrenciler zorlanıp bu tür fıkralara sığınıyorlar. Ya bir de canlılardaki her türün kendine özgü harika organlarını ve içgüdülerini, bir zekâ ve hüner işe karışmadan sadece doğa kanunlarıyla açıklamak için kırk dere-den su getirmeye, çok zorlanıldığı yer-

lerde de "tasarım" dememek için "tasarımvâri" gibi bir sözcüğün arkasına sığınmaya ne demeli?...

Şeyssel Adalarında "Nepenthes per-villei" isimli et yiyen bir bitki türü var. Önce yiyeceği böceklerle tuzak kurup, içinde sindirmek için kendine güzel bir çanak yapıyor. Çanağın içini böcekleri boğarak öldürmek ve sindirmek için bir sıvı ile dolduruyor. Ama sindirimi tamamlamak için bu yeterli değil. Suyun içindeki kurtçuk ve diğer başka canlılardan oluşan koloniyi ancak sindirim tamamlanıyor. Ve o koloninin ihtiyacı olan oksijen rüşvetini de doğaldır ki bitkimiz onlara sağlıyor. Ne harika bir oluşum ve işbirliği değil mi? Aşağıda Richard Dawkins'in "Olasılıksızlık Dağına Tırmanmak" kitabının 27-29. sayfalarından aktaracağım bu harika oluşumda, aslında başka hünerlerin de mevcut olduğunu okuyacaksınız. Dawkins materyalist görüşüyle ters düşmemek için kendini zorlayıp tasarım diyemiyor, tasarımvâri diyor. Bu da bize yeter deyip kararı okuyucuya bırakıp

aktarmaya başlamak en iyisi:

"Şimdi de dikkatimizi tasarımvâri nesnelere, yani tasarlanmış gibi görünen, ama aslında tamamen farklı bir

süreç aracılığıyla biraraya getirilmiş olan canlılara çekelim. Tasarımvâri çanaklarla başlayalım. Bu çanak, sadece suyu içerisinde tutmak için değil, aynı zamanda böcekleri boğmak ve onları sindirmek için de bir şekilde tasarlandığına dair her türlü görünüme sahiptir. Böceklerin karşı koyamadığı etkili bir koku üretir. Koku, baştan çıkarıcı bir renk deseni ile birlikte avı, bitkinin üst kısmına çeker. Burada böcekler kendilerini aldatıcı kayganlığı tesadüfün ötesinde olan, dik bir kaydırakta bulurlar. Son çabalarını engellemek için iyi bir konumda konuşlanmış olan, aşağı doğru inen tüylerle işe başlanır. Neredeyse her zaman bitkinin karanlık midesine düştüklerinde içerisinde boğulacakları sudan daha fazlasını bulurlar...

Bu bitkinin böcekleri sindirecek çenesi, kasları ve dişleri bulunmamaktadır. Fakat pratikte daha kolay bir çözümleri var. Et yiyen bitkinin içinde bulunan su, kurtçuk ve diğer canlılardan oluşan geniş bir topluluğa ev sahipliği yapmaktadır. Bu canlılar et yiyen bitkiler tarafından oluşturulmuş kapalı havuzcuklar dışında başka hiçbir yerde yaşayamamaktadırlar. Et yiyen bitkinin içinde boğulan böceklerin ölü bedenleri; suç ortaklığı yapan kurtçukların ağız kısımlarındaki yapılar ve sindirici su tarafından silip süpürülmekte ve ayrıştırılmaktadır. Bitkinin kendisi de emdiği kırıntı malzemeler ve vücut dışkılarıyla geçinmektedir. "Et yiyen bitki, özel havuzcuğuna bir şekilde düşmüş bulunan kurtçukların hizmetini pasif olarak öylece kabul etmekle

kalmaz. Bitki kurtçuklara karşılığında, ihtiyaç duyacakları hizmeti de aktif bir şekilde sunar. Et yiyen bitkilerin içindeki suyu incelediğimizde, tek bir gerçek bulacaksınız. Böyle koşullar altında duran bir sudan beklenileceği gibi, iğrenç kokulu bir su değil, ilginç bir şekilde oksijen bakımından zengin bir suyla karşılaşırız. Bu oksijen olmadan, içinde hayati öneme sahip olan kurtçuklar çoğalamaz. Ama bu oksijen nereden geliyor? Bu et yiyen bitkinin kendisi tarafından üretilmektedir. Bitkinin suyu oksitlendirmek için özel olarak tasarlandığı görülmektedir. Bitkinin sürahi biçimindeki yapısını oluşturan iç hücreler, oksijen üretmekte kullanılan klorofil bakımından, güneşi ve havayı gören dış hücrelerden daha zengindir. Sağduyunun bu şaşırtıcı zıtlığı açıklanabilir: İç hücreler oksijeni doğrudan bitkinin içindeki suya salgılama konusunda uzmanlaşmışlardır. Et yiyen bitki kendisine ait olmayan bu kurtçukları sadece ödünç almakla bırakmaz bunları kiralar, karşılığını oksijen olarak öder.

TASARIM ,
HEM DE NE TASARIM!...

1970-1980'lerin ünlü kadın doğum profesörü Kâzım Arısan'ın, aslında bütün gelişmiş canlılarda bulunan şu çok karmaşık tasarım hakkındaki sözlerini sizlere yeniden aktararak örneklerimi noktalamak istiyorum: "İnsan vücudundaki hücrelerin nasıl akıl almaz bir işbölümü ile çalıştıklarını şu örnek daha güzel anlatacak ve vücudu yöneten manevi bir zekânın varlığı daha net

görülecek. Vücudumuzun bütün hücrelerinin çekirdeklerindeki kromozom ve genlerinin her bakımdan birbirinin tamamen aynı olduğunu biliyoruz. Gözümüzdeki hücre ile karaciğerimizdeki hücrede bu yönden hiçbir fark yoktur. Buna rağmen her biri nasıl değişik vazifeler görüyorlar? İşte milyarlarca birbirinin aynı hücreyi kendi görevlerine uygun hale getirecek öyle bir düzenek işe karışıyor ki, bu düzen ve ustalık karşısında sadece seyredip sessiz kalmak galiba en iyisi. Mesela karaciğerdeki bir hücreyi ele alalım. Bu hücre belli bir görevi yapacak hale şöyle getiriliyor. Histon denen bir madde ile o hücrenin gen grupları adeta bir kablo ile sarılırmış gibi kuşatılıyor. Sadece o hücreye görevini yaptıracak olan gen açık bırakılıyor. Ve o karaciğer hücresi ancak açık kalan genden gelen emirleri yerine getirdiğinden belirli bir fonksiyon yapıyor. Vücudumuzdaki milyarlarca hücrenin genlerinin yapacağı işe göre Histon maddesi ile böyle sarılması ne demektir? Bu tesadüflerle olabilecek bir şey midir? ASLA! Mutlaka bilgili ve bilinçli manevi bir yöneticisi var bedenimizin. Bunu kabul etmek zorundayız."

"Bütün organlarımız harikulade vazife görecek bir tarzdadır. Geçmiş dönemlerde anlamsız gibi görünen organların varlığından söz edilmişti: Bademcik ve apandisit. Fakat bugün onların da yararlı ve gerekli olduğu anlaşılmıştır. Ben bugün vücudumuzda lüzumsuz hiç bir şey görmüyorum. Böyle lüzumsuz bir organdan bahis edilirse bunu bilginin eksikliğine yorarım."

İçgüdü Mucizesi

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

HER ÇAĞIN FAVORİ KONUSU

Bertrand Russell "Batı Felsefesi Tarihi" kitabında, Avrupa'daki aydınlanma sürecini anlatırken vardığı sonucu şöyle özetler:

"1600 yılında sayısı az olan birkaç kişi hariç zihinler çoğunlukla henüz Ortaçağ havası taşımaktaydı. 1700'de ise eğitim görmüş kişilerin zihinleri bütünüyle modern idi." (Yeniçağ S:107)

1600 ile 1700 arasındaki 100 yılda, yani o muhteşem 17. Yüzyılda, Avrupa

zihniyetinde ne büyük bir devrim olduğunu yukarıdaki cümle çarpıcı bir biçimde ortaya koyuyor. Hür bir akıl ile, laik bir yaklaşım ve modern bir bakış açısıyla evreni ve olayları açıklamaya çalışmak güzeldi. Ancak, Kilise ve din adamlarının yorumlarından ve baskılarından uzaklaşmak istenirken, bu defa kantarın topuzu aksi yöne kaçmakta gecikmemişti. Dine sonradan sokulmuş yanlışlıklar, hurafeler ve akıldışılıklarla mücadele ile yetinilmemiş; dinlerin ortaya koyduğu en doğru, en büyük gerçekler, tüm manevi inançlar da topa tutulmaya başlamıştı. Dinden soğuyan,

ancak Allah'ın varlığını onaylayan aydınlar "Yaradancı" (Deist) ya da "Doğal Din" yandaşı olarak inançlarını sürdürmekle beraber, bir kısım aydınlar tüm maneviyatı yok sayan materyalist bir akıma sürüklenmekteydi.

Fransa ve İngiltere'de materyalist görüş gittikçe kök salarken Almanya farklı idi. Orada felsefenin manevi inançları toptan inkâr eden bir akıma dönüştüğü görülmüyordu.

1748'de Fransa'da De La Mettrie'nin yayınladığı ve materyalizmi kesin bir şekilde savunduğu "Makine İnsan" kitabı Almanya'da genellikle alayla karşılanmıştı. Ancak yine Fransa'da 1770'de Baron D'Holbach'ın yazdığı "System de la Nature" (Doğa Sistemi) kitabında, Allah'ın yokluğu bilimsel ve net ifadelerle öylesine ortaya konuyordu ki; sonraları "Materyalizmin İncili" diye anılan bu kitaptaki düşünceleri de yine alaylarla geçiştirivermenin, gelecek nesillere faydası değil zararı dokunacaktı. İşte Almanya'da henüz D'Holbach'ın kitabına yetişememiş olsa da, materyalizmin dünyayı sarmakta olduğunu gören bir bilim adamı gerçek panzehirin bilgi ile insanları aydınlatmak olduğu inancıyla kolları sıvamıştı. Hem bu öyle bilgi olmalıydı ki, her devrin insanı onda bir aydınlık bulmalıydı. Polemiklerle değil, canlıları derinliğine inceleyerek, onları yaratan Büyük Zekâ'yı, evrendeki büyük düzeni insanlara düşündürmek en emin yol olacaktı. Bu kanıtlar her zaman için geçerli ve her nesil bunları yeni baştan irde-

leme imkânına sahip. Çünkü doğa, canlılar, bitkiler, hayvanlar her zaman elimizin altında, bir başka yere gitmiş değiller ki.

İşte Almanya'da Tanrıbilimci, psikolog, filozof ve dil bilgini H. Samuel Reimarus (1694-1768) bu en güvenilir yolu seçti. 1760'da 2 cilt olarak yayınladığı kitabının adı bile maksadını belirtmeye yeterli: "Hayvanların İçgüdülerine ve Onlardaki Endüstri ve Sanat Hünerlerine Dair Genel Düşünceler"

Bu eserde iyi seçilmiş olgular ve bunların ışığında hedefe ustaca yaklaşan tümevarımlar pek boldu. Her hayvana özgü olan içgüdülerle cinsin nasıl korunduğu, bireyin esenliğinin nasıl sağlandığı detaylarıyla anlatılıp, bu yetilerin doğuştan olup, alışkanlıklar ve evrimleşmelerle hiç ilgisinin bulunmadığı açıkca gözler önüne seriliyordu. Böylece doğada amaçlı ve hünerli bir elin, bir erek-bilimin (Téléologie) bulunduğu da okuyucuya kanıtlanmış oluyordu. Bunları gerçekleştiren bir Ulu Yaratıcı'ya inanmadan hiçbir şeyin açıklanamayacağı, canlılardan verilen çeşitli örneklerle matematik bir kesinlikle ortaya konuyordu böylece Reimarus'un inancı asla bir dindarlık gayretkeşliğinden doğmuş değildi. Aksine kendisi doğal din yandaşı idi, Hristiyanlığa inanmıyordu. Bir "Doğu Dilleri" uzmanı olarak kutsal kitabı incelemiş, onlarda pek çok ilaveler ve değişiklikler yapıldığını anlamıştı. Kilisenin bunlara teslis (Üçleme) gibi başka ekler de

yaparak İsa'yı Allah düzeyine yükseltip işi daha da karıştırdıklarına inanıyordu.

BERGSON'DA İÇGÜDÜLER

20. yüzyılın büyük filozofu Henri Bergson (1859-1941) 1907'de yayınladığı o eşsiz kitabı "Yaratıcı Tekâmül" de içgüdü konusunu sayfalar boyunca inceler.

Bergson, döneminin biyoloji akımlarını derinliğine incelemiş ve kimsenin etkisi altında kalmadan özgün sonuçlara varmış bir filozoftu. "Yeni Lamarck'cılığı", "Yeni Darwin'ciliği" mutasyon adıyla anılan ani değişimler teorisini özümseydikten sonra vardığı sonuçları açıkca bildirir. Canlıların evriminin, Darwin yorumundaki gibi tesadüflerle, küçük değişimlerin birikmesiyle olmayacağı kanısındadır. Bunlarla türden türe geçişlerin açıklanamayacağını ileri sürer. Canlılarda bir "Hayat Hamlesi" gerçeği olmadan yaşamın yorumlanamayacağı fikrindedir.

Genç bir üniversite öğrencisi iken hayranlıkla ve çok yararlanarak okuduğum Yaratıcı Tekâmül'de içgüdü konusu işlenirken, yabani arı Ammophile'deki o muhteşem içgüdü mucizesini ilk defa Bergson'dan öğrenmiştim. Sizlere yılanbalıklarının nasıl bir şaşmaz rotayla Atlantiği aşarak hedeflerine vardırان o muhteşem içgüdülerini ve örümcek ağındaki akıl almaz fabrikasyonu anlattıktan sonra; farklı yabani arı türlerinin herbirinin avına göre biçimlendirilmiş hayranlık verici farklı içgüdülerini

Bergson'dan aktaracağım. Ancak benim bu konudaki gözdem balarılarının peteklerindeki mucizevi matematiksel gerçekler olduğundan, son örnek olarak bu matematiğin tarihi serüvenini sizlerle paylaşacağım.

YILANBALIKLARININ ŞAŞMAZ GÖÇ ROTASI

Prof. Dr. Ali Demirsoy'un "Kalıtım ve Evrim" kitabının 666. Sayfasından aynen aktarıyorum:

"Hayvanlardaki göçün en karmaşığını yılanbalıklarında görmekteyiz. Avrupa tatlısularında yaşayan yılanbalıkları, 6-8 sene tatlısularda kaldıktan sonra denize göç ederler ve nehirlerin denize döküldüğü yerde bulunan erkekleriyle birleşirler. Bu sırada hayvanların gözleri büyür, başları sivrileşir ve renkleri koyulaşır. Sonra da Atlas okyanusunu geçerek Meksika körfezine gelirler. Bu körfezin 1000 m. derininde bu hayvanların yumurtalarına ve küçük larvalarına rastlanır. Bu larvalar 3 yıl içerisinde Avrupa kıyılarına göç ederler ve 4. yılda dişi larvalar tatlısuya geçerler. Meksika körfezine giden ergin yılanbalıkları da büyük bir olasılıkla orada ölürler ve kesinlikle geriye dönmezler. Avrupa yılanbalıklarının yavruları doğuya, Amerika yılanbalıklarının yavruları da batıya göç eder. Her yavru ana ve babasının bulunduğu dereye ve hattâ deredeki belirli bir bölgeye ulaşmak için büyük bir çaba harcar. Hattâ nehir üzerinde bazı engeller olsa dahi. Yollarını, giderken suyun belirli kimyasal yapısını şifre-

leyip yavrularına vermesiyle ve yavruların da geri gelirken bu bileşimdeki suyu arayarak, bir çeşit şifre çözmekle buldukları varsayılmaktadır."

ÖRÜMCEK AĞINDAKİ İNANILMAZ MÜHENDİSLİK

Ünlü hayvanbilimci Prof. Richard Dawkins "Olasılıksız Dağına Tırmanmak" kitabının 2. bölümünü tamamen örümcek ağlarına ayırır. İşte bu bölümün 60-63 sayfalarından kısa alıntılar:

"İpek böcekleri bizim ipek endüstrimizin temel taşı olmasına rağmen gerçekte, hayvanlar âleminde ipek üretiminin kıdemlileri örümceklerdir. Şaşırtıcı olan, örümcek ipeğinin artık insanlık tarafından kullanılmıyor olmasıdır. Mikroskoplardaki hassas odağı yapmakta kullanılır. Hayvanbilimci ve ressam Jonathan Kingdon kitabında insanların teknolojimizin en önemli parçalarından biri olan sicimi, örümcek ipeğinden esinlenerek icat etmiş olabileceğini öne sürmektedir. Kuşlar da örümcek ipeğinin iyi niteliklerini bir malzeme olarak tanımaktadırlar. 165 kuş türünün örümcek ipeğini yuva yapımında kullandığı bilinmektedir....

"Bir örümceğin ağıyla ilgili çözmesi en zor olan sorunlarından biri, avın ağa yakalandıktan sonra oraya yapışmasını sağlamaktır. İki tehlike var. Böcek kolaylıkla ağı delip geçebilir. Bu problem ağı oldukça elastik inşa ederek çözülebilir ama bu da ikinci problemi doğurur. Bu sefer de böcek bir tramp-

lenden sıçırıyormuş gibi ağdan geri sıçrayabilir. İdeal ipek, hızlı uçan bir böceğin etkisini özümseyecek kadar gergin ama aynı zamanda trampelen etkisinden de sakınacak kadar geri tepme durumundan korunuyor olmalıdır..... İpeğin avın kaçmasını engellemek için sahip olması gereken bir diğer özellik de yapışkanlıktır..... Ama şimdi de yapışkanlı lifler yeni ve ironik bir sorun doğuruyor. Yapışkanla kaplanmış ya da bir düğüme sarılmış olsun, bir böceği yakalayacak kadar yapışkan olan bir lif, örümceğin kendisinin de geçmesi için hüner gerektirir. Örümceklerin sihirli bir bağışıklıkları yok fakat evrimsel teknoloji bu kendi ağına düşme sorununa karşı, kısmi çözümlerden oluşan bir karışım bulmuş. Örümceklerin bacakları onları yapışkanlıktan belli bir oranda koruyan özel bir yağla kaplıdır. Görülmüştür ki, örümceğin ayakları etere batırılınca, yağlı kalkan ve böylelikle de koruma ortadan kalkmaktadır. Örümceklerin kullandığı ikinci bir kısmi çözüm de, bazı lifleri yani ağı merkezinden yayılan ana çizgileri yapışkansız yapmaktır. Örümceğin kendisi sadece bu çizgilerde hareket eder. Ve bu liflerde tutunmak için küçük kıskaçlarla sonlanan özel olarak değiştirilmiş ayakları kullanır.....

"Şimdi de bir örümceğin ağını örerken karşılaştığı sorunlar dizisine bakalım. Tüm örümcekler aynı değildir. Bahçe örümceğini örnek olarak seçeceğim. Örümceğin birinci problemi, ağı örüleceği alanda ilk lifi, diyelim ki bir ağaç ile bir kaya arasında nasıl örmeye

başlayacağıdır. Boşluğa, hayati öneme sahip olan ilk lif koyulduğunda, örümcek bunu köprü olarak kullanabilir. Ama ilk köprü nasıl inşa edilmeli? Yaya yolu çizgi çekilerek aşağı ve yukarı yürünebilen dönülebilen bir şekilde olur. Örümcekler bazen bunu yaparlar. Ama soruna daha yaratıcı bir çözüm bulunamaz mı? Şimdi bir uçurtma uçuralım, bir şekilde ipeğin hafifliğini ve gevşek özelliklerini kullanamaz mıyız? Evet kullanabiliriz. Yeteri kadar rüzgâr varsa, örümcekler de işte böyle yapar. Burnunda küçük, düzleştirilmiş ipek bir yelken ya da bir uçurtma ile tek bir lifi salıverir. Bu da havada süzülür. Yapışkandır, boşluğun diğer tarafında sert bir yüzeye konarsa oraya yapışır. Yapışmazsa örümcek onu geri çeker. Değerli ipeği yiyerek geri dönüşüme uğratar ve sonra aynı işlemi tekrar dener. Nihayetinde boşluğun diğer ucuna işe yarar bir köprü atılmış olur. Ve örümcek lifin kendi tarafındaki ucunu da yapıştırarak köprüyü güven altına alır. Artık köprü karşıya geçmek için hazırdır."

Biz bu kadar aktarmayla yetinelim, aslında Dawkins örümceğin bu ilk problemi çözdükten sonra ağını nasıl ince bir mühendislikle dokuduğunu ilerleyen sayfalarda adeta bir macera romanı gibi tüm detaylarıyla anlatmaktadır.

"YARATICI TEKÂMÜL" DEN İÇGÜDÜ ÖRNEKLERİ

H. Bergson kitabının 225-226. sayfasında bazı yabanarılarının üzerine yumurtlayacakları avlarının yalnızca

hareket merkezlerine iğnelerini batırmalarından ve böylece onları öldürmeyip yalnızca felç etmelerinden örnekler verir. Böyle yapmalarının çok önemli bir nedeni var. Çünkü yumurtalardan çıkan yavrular ancak taze etle beslenirlerse gelişip büyüebilmekte, aksi halde ölüp gitmektedirler. Bergson'un içgüdü örneklerini sadeleştirerek aktarıyorum:

".....Birtakım yabanarıları yumurtalarını, kötürümleştirmek suretiyle avladıkları örümcekler, hamam böcekleri ve tırtılların üzerlerine bırakırlar. Felç olan bu böcekler birkaç gün hareketsiz kalmakla üzerlerine bırakılan arı kurtçuklarına canlı ve taze bir yem olur. İğnelerini avlarının sadece sinir merkezlerine batıran ve öldürmeksizin felce uğratan bu değişik türdeki sert kanatlı böceklerin hepsi de kendi işlerine yarayan böcekleri avlarlar. "Scolie" denen bir tür kara böcek "cetoine" denen böceğin bir kurtcuğuna saldırarak yalnız hareket merkezlerinin toplandığı noktadan sokar başka taraflarına hiç ilişmez. Aksi takdirde avın ölümüne ve kokuşmasına sebep olacağı için bundan kaçınması gerekir. Av olarak cırcır böceğini seçen sarı kanatlı "sphex", cırcır böceğinin üç çift ayağını harekete geçiren üç merkeze sahip olduğunu bilir. Bunun için avını ilk önce boynunun altından, sonra sırtından ve nihayet karnının başladığı yerden sokar. Ammo-phile denen bir nevi böcek de avı olan tırtılın 9 sinir merkezine peş peşe 9 iğne batırır. Nihayet başından yakalar, öldürmez, sadece felç edecek kadar çiğner. Buradaki içgüdünün genel esası öldür-

meden felç etme zorunludur. İçgüdü'nün çeşitleri de avlanılan böceklerin vücut yapılarına göre değişmektedir."

ARILAR YÜKSEK MATEMATİKÇİLERİ HAYRETTE BIRAKIYOR

Bal arıları balmumundan peteklerini yaparken harikalar yaratırlar. Aslında balmumu imalinde de büyük hünerler vardır. Ama biz şimdi sadece arıların en az balmumu kullanarak nasıl petek yaptıkları üzerinde duracağız. Çünkü onlar ancak türev, trigonometri ve logaritma kullanarak yapılabilen maksimum-minimum hesapları sonuçlarına yüzde yüz uygun davranışlar sergiliyorlar. Üstelik başka başka yerlerden petek yapmaya başlayan kovandaki arıların orta yerde hiçbir boşluk veya düzensizlik yaratmadan buluştuklarına da tanık olmaktadır. Peteklerin yüksek matematikçilerin ilgisini çekmesinin tarihçesi kısaca şöyle:

Matematikçiler önce, her iki yüzünden de düzgün altıgen prizmalarla imal edilen peteklerin, neden kare veya eşkenar üçgen olmadığını merak etmişler. Arada boşluk bırakmayacak, yani balmumu israfına neden olmayacak, geometrik şekiller pekâlâ bunlar da olabilirdi.

Arılar o kadar yaman ki bunun önemli bir sebebi var hem de matematiksel. Çünkü arıların içine girebileceği hacimde en az balmumu ancak düzgün

altıgenlerle sağlanabiliyor. Araştırmalar ilerleyince çok önemli bir matematik gerçek daha önümüze çıkıyor. Petekteki düzgün prizma orta yerde üç eşkenar dörtgenin yan yana gelmesiyle oluşan bir çatıyla örtülüyor. Peteklerin sağlamlığı için bu gerekli. Bu yapı 18. yüzyıl Paris Gözlemevi astronomlarından Maraldi'nin ilgisini çekiyor. Ve büyük bir dikkatle bu eşkenar dörtgenlerin eğim açısını ölçüyor 70 derece 32 dakika buluyor. Bu açının bir balmumu ekonomisi olduğunu düşünen birisi Alman matematikçi S. Konig'e açığı bildirmeden bir soru yöneltmiştir. Soru şudur: Arıların peteklerinin tıpatıp aynısı bir geometrik şekilde en az yüzey alanı için eğim açısının kaç derece olması gerekmektedir? Konig yüksek matematik hesaplar sonucunda bu açının 70 derece 34 dakika olması gerektiğini buldu. Bu sonuç arılarınkinden 2 dakika fazlaydı.

Herkes bu çok az olan fazlalığı arılara bağışlamaya hazırken İskoçya'lı matematikçi Colin Mac Laurin arıların kullandığı açının tamamen doğru olduğunu, Konig'in hesaplarında kullandığı logaritmik cetveldeki bir hata nedeniyle yanlış sonuca vardığını ortaya koymuştur.

Gelecek sayılarımızda canlılarda aylardan beri dile getirdiğim bu akıl almaz oluşumları kuşbakışı gözden geçirerek vardığım sonuçlar üzerinde duracağım. Sonra da sıra insanın varedilmesine gelecek.

Gerçekler, Karşıt Görüşlerle Gelişir

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

İNANCIN TEMELİ: AKIL, MANTIK ve BİLGİ

2009 Mayısından bu yana, yani 4 yıldır Sevgi Dünyasında "Tanrı İnancı" konusunu işlemekteyim. Yaşamımızdaki acı, tatlı, dramatik, sevinçli, başarılı, başarısız olayların dilini çözmek her bir durumda doğru ve iyide olabilme hünerine kavuşmak elbette hepimizin en büyük dileği... Akılla, mantıkla, bilimle ve gönlümüzdeki duygularımızla uyumlu sağlam bir Tanrı inancı, bu dileğimizin gerçekleşmesinde en büyük yardımcımız.

20 yıl kadar önce bu konuda benimle aynı görüşte olan bilinçli bir anne; 6 yaşındaki henüz okula başlamamış sevimli evladı Burak'la haftalık sohbet yapmam ricasında bulunmuştu. En güzeli onunla, zamanımıza bulanmadan, kirlenmeden dosdoğru gelmiş olan son kutsal kitap Kuran'a tam uygun Peygamberler Tarihini, sohbet havası içinde tartışmaktı. Ve ne kadar güzel oldu bilemezsiniz. Geçmişteki bir yazımda bu çalışmamızdan şu anektodu sizlerle paylaşmıştım: Hz. İbrahim'in gönlünün yatışması için Allah'tan, ölüleri nasıl dirilttiğini görmek isteği Kuran'da uzunca anlatılır. 4 kuş

yakalayıp onlara kendisine alıştırdıktan sonra da öldürerek etlerini birbiriyle karıştırıp 4 parçaya ayırıp her birini bir tepeye koyup çağırınca kuşların nasıl eski şekliyle canlandığı serüveni Burak'ı coşkulardan coşkulara sürüklemişti. Doğaldır ki ben, "gönlünün yatışması için" kısmını atlayarak anlatmıştım kısayı. Öyle ya, nereden anlayacak bu inceliği? Biz öyle sanalım, kıssanın sonunda Burak'a serzenişli bir ifadeyle: "Yani Hz. İbrahim'in bu dramatik olaydan eline ne geçti ki?" diye sorunca, Burak'ın hışımla ayağa kalkarak: "Ne diye öyle söylüyorsun Ahmet ağabey, kalbi rahatladı" demesi bu defa beni coşkudan coşkuya sürüklemişti. Başka ne yapabilirdim ki?

TÜRKÂN SAYLAN'IN DİN EĞİTİMİ

Prof. Dr. Türkân Saylan'ın "Çağdaşlaşma Yolunda" kitabından okuduğum bunun benzeri ve aşağıda sizlere aynen aktaracağım bir çocukluk anısı, geçmişte Burak'la yaptığımız haftalık sohbetleri bana hatırlattığı için sizlerle tekrar paylaştım.

Cüzzamlı hastaları iyileştirmek için, her türlü riski göze alarak, gece gündüz yıllarca özverili çalışmalarından tanımıştık geçmişte Sayın Saylan'ı. Ve daha sonra kız çocuklarının eğitimi ve ülkemizin çağdaşlaşması için, amansız hastalığını hiçe sayarak ömrünün sonuna kadar uğraşıp didinmesi de hepimize örnek olmuştu. Dün kitabından öğrendim. Meğer çocukluk yıllarında

öyle akıl ve bilgi ışığında, saf ve temiz dinsel eğitimden küçük kardeşiyle birlikte onlar da geçmemişler mi?!.. Sonraki hizmetlerinde bu tertemiz çocukluk inancının büyük etkisi olmamış mıdır acaba ne dersiniz? Kitabın 17. sayfasından aynen aktarıyorum:

"Bizim çocukluğumuzda din eğitimi konusunda aileler karar verirdi. Dedeler, nineler varsa onlar eğitirdi çocukları, anlayacağı yollardan, öykülerle, örneklerle... Ben ve onbir ay küçük erkek kardeşim, Galatasaray'ın ilk kısmında Türkçe öğretmeni olan Hafız Ahmet Bey'den bir yaz boyu her pazar günü üç saat olmak üzere ders olarak bu eğitimi almıştık. Üzerinden çok yıllar geçti ama ben rahmetli öğretmenimi şükran ve minnetle anarım, ufkumu açan ilk insanlardan olduğu için.

"Hafız Ahmet Bey, bir yaz boyu, biz iki çocuğa: İnanmak nedir, insan varoluşunu neden sorgulamış ve dinler nasıl çıkmış, Müslümanlık, Tanrı algılaması, peygamber, yaşamı, öyküleri, günümüzde nasıl bir Müslüman olmalıyız gibi konuları anlattı. İlk öğüdü ise: 'Çocuklar asla anlamını bilmediğiniz bir şeyi ezberlemeyin' demek olmuştu. O gün bugündür bunu uyguladım. Sonuç olarak, inancın bizim dürüst, temiz, hakyemez, herkese eşit davranan, açgözlü olamayan, azla yetinen, azığını paylaşan, büyüğüne saygılı, küçüğünü esirgeyici, alnı açık başı dik, hurafelere inanmayan bireyler olmamız demek olduğunu öğretmiştir. Bunun yanında günümüzdeki yorumuyla İslam'ın şartlarını, besmelenin anlamını, sevabı, günahı, açıklamalarıyla namaz kılmaya yetecek sureleri, yöntemi, rekâtları, abdest almayı, ramazanı, bayramları, diğer inançlara saygıyı v.b. bilmemiz gerekenleri ve uygulamaları öğrenmiş, ödül olarak camiye götürülmüştük. Çocukluğumun bu döneminde en önemli kazanımımız ise, besmele çekerken, 'çok şükür' derken ve dua ederken içimizden söylememizi, kimseye baskı kurucu şekilde sesli ifade bulunmamamızı, aslında en büyük günahın bu gösteriş olduğunu öğrenmemiz ve içselleştirmemiz oldu. Yaşam boyu bunun aksini gördükçe, sesli din gösterisi yapanlar adına için için üzülürüm. Demek oluyor ki, 21. Yüzyılın çocukları için dileyen aileler, gerçek bir bilenden destek alarak çocuklarına din eğitimi verebilirler..."

NAZIM HİKMETİN AHİRET İNANCI

Türkân Saylan'ın çocukluğundaki bu din eğitimini okumak aslında benim için ikinci bir hoş sürpriz olmuştu. Çünkü Datça - Aktur'daki tatilimde birkaç gün önce sahildeki çay bahçesinde açık havada çepeçevre oturmuş küçük bir topluluğa yazar Orhan Karaveli bir sohbet konuşması yapmıştı. Bu sohbette, Nazım Hikmet'le Moskova'da başbaşa yaptığı görüşmede büyük şairimizin gönlünün derinliklerindeki ahiret inancıyla ilgili içten itirafı bana ilk bir hoş tatil sürprizi olmuştu zaten.

Ölümünün 50. ölüm yıldönümünde Nazım Hikmet'i anmak için toplanmıştık. Site sakinlerinden Galatasaray Lisesi ve Hukuk mezunu gazeteci ve birçok kitabın yazarı Orhan Karaveli, 83 yaşında olmasına rağmen bir saatten fazla bir delikanlı gibi ortada hiç oturmadan sürdürmüştü konuşmasını.

1960 yılının sonlarında Moskovadaki uluslararası oryantalistler (doğu bilimciler) kongresinde ülkemizi temsil etmek üzere gönderilen 3 kişiden biri de, o zaman Vatan Gazetesinin yönetici ve yazarlarından henüz 30'undaki Orhan Karaveli olmuştu. Yazarımız bu fırsatı kaçırır mı? Can korkusundan 10 yıl önce Rusya'ya kaçmak zorunda kalmış Nazım'la tanışmış ve neredeyse 14 gün boyunca gece-gündüz ayrılmaksızın şairimizle derin sohbetlerde bulunmuştu. Karaveli bunları uzunca aktardı. Bu arada aralarındaki şu dialoğu da.

Nazım Hikmet ve Orhan Karaveli birlikte

Kuşkusuz bu konuşmalar gazetede tefrika edilecekti. Ama ne derece doğrulukla?!. İşte Nazım Hikmet bu kuşkusunu hiç beklenmedik bir şekilde: "Eğer yanlış yazarsan ahirette iki elim yakanda olur, sonra karışmam haa!.." diyerek dile getirmez mi? Karaveli büyük şaşkınlıkla: "Üstadım, siz koyu bir komünist felsefeye, materyalizme gönül vermiş biri olarak ahirete inanır mısınız ki?!.." diye sorunca, Büyük şairimiz tam bir içtenlikle: "Orasını karıştırma, hepimizin Anadolulu olduğumuzu da unutma!.." diyerek iç dünyasını ortaya döküvermiş...

O ilk yaratılıştaki, o elest bezminde, o kâlû belâda hepimiz O'na: "Sen bizim Rabbimizsin" demedik mi? Ruhumuzun en derin katmanlarında hepimizde O'na verilmiş bu sözün izleri var. Aniden büyük tehlikelerle yüzyüze gelince en inanmadığını söyleyenlerin bile: "Kurtar Allahım" diye onu yardıma çağır-

ması tam anlamıyla bu nedenle değil mi?

Ama marifet yalnızca darda kalınca O'nu hatırlamakta değil. Peygamberler kanalıyla bildirilmiş en doğru mesajlar; yaşanmış ve yaşadığımız parapsikolojik olaylar ve en önemlisi doğadaki, canlılardaki büyük düzen üzerinde derin düşünceler yürüterek O'na,

yüceliğine ve sevgisine tam inanmak. İşte asıl yapılması gereken bu! Hele şimdi topluca yaşadığımız ve yaşayacağımız şu inkârcı, şu bunalımlı, şu dehşet dolu yıllarda...

GERÇEK İNANÇ DİLDE DEĞİL, DAVRANIŞLARDA

Bundan önceki yaşamlarında O'na tam inanmış, iyide ve doğrudaki nice hizmetler sunmuş ama şimdiki yaşamında aklına O'nu benimsetememiş niceleri yaşadı ve şimdi de niceleri var aramızda. Ama onlar önceki hayatlarının inançlarıyla dolu olduklarından, şimdiki akılları ne derse desin, ellerinden yine hizmet içinde olmaktan başka bir şey gelmez, Bertrand Russell gibi... Ne var ki herkes öyle değil ki! Ne geçmişinde ne de şimdiki yaşamında O'nu benimsememiş kardeşlerimizi akıl, mantık ve bilim ışığında ve onların dillerinden konuşarak gerçek inanca kavuşturmak,

inanın hepimizin kurtuluşu olacak. Aslında yıllar süren bu dizi yazımda da yapmak istediğim tamamen bu.

Ancak söz Bertrand Russell'dan açılmışken bir noktanın altını önemle çizmek isterim: Esas arzulanan hem aklın hem de gönlün birlikte aynı Tanrı inancında buluşmasıdır. Akıl-gönül birliği ancak böyle sağlanabilir. Sadece gönlün "evet" demesi, kişiyi doğru davranışlar içinde tutmakla beraber; aklıyla O'nun varlığına tam kani olmadığı için yaşam görüşü, hayata derinliğine bakışı kısırlaşır. Bu durumda doruktaki manevi deneyimlerden, ruhun ebedi hayatına da inancı olmadığından her şarta rağmen gerçek mutlulukta ve teslimiyette kalmaktan mahrum olur. Ayrıca henüz aklına O'nu tam benimsetememiş genç ruhlara rehber olması gerekirken, tam tersine bir örnek oluşturduğundan, tekâmül yolunda duraksamalarına bile neden olabilir.

Ancak madalyonun bir de karşı tarafı var. Bertrand Russell gibi insanlığa yararlı ama aklındaki inancı noksan bu yüksek ruhların; çağlar boyunca insan eliyle bozularak tanınmaz hale getirilmiş dinlere ve yanlış uygulamalara yaptıkları keskin ve amansız tenkitlerden, temiz akıl sahipleri ancak yarar sağlayabilirler. Bugün ayrı ayrı durduğumuz, ayrı yöne baktığımız, esasa varmadan bilmeden içinde olduğumuz dinlerin, kullananlar eliyle asırlar boyunca türlü hüner ve çıkarla nasıl fesat ve kin haline getirildiği Batı dünyasında onların sayesinde ortaya

konmuştur. Batı düşünce ve felsefe tarihi bunun sayısız örnekleriyle dolu...

Madalyonun arka tarafında bir başka altı çizilecek yarar da şu: Akıl, mantık ve bilimden uzak sadece geleneklerin ve atalarının yolunda körü körüne yürüyerek Allah'a inandıklarını sananlara; inançsızlık yolunda zekâ dolu itirazlar getirerek, yerine göre inançlarda sarsılmalara sebebiyet verenler de yine onlar olmuştur. Haklı olarak "burada ne yarar var?" diye sorabilirsiniz. İnancım şudur ki, böylece inanç dünyasındaki tartışmaların daha üst düzeylere yükselmesi ve inançların daha sağlam esaslara dayandırılması ancak böyle sağlanabilir. İnsanlığın düşünce ufuklarında yükselmesinde, eğer doğru kullanılabilirse, en büyük yararlardan biri de bu olabilir.

MADDE, YAŞAMI OLUŞTURACAK ÖZELLİKLERLE YARATILDI

Biliyorsunuz "Tanrı İnancı" başlıklı dizi yazımda tam da bu nedenle karşı fikirleri, materyalist görüşleri de incelemeye almıştım. Richard Dawkins'in ülkemizde de çok etkili olmuş Tanrı Yanılgısı kitabı üzerinde 11 ay boyunca uzunca durmuştum. 10 bölümlük kitabın neredeyse 9'u din eleştirileriyle dolu. Bunların çoğuna katılmış, ilâveler bile yapmıştım. Kitabın sadece 4. bölümü canlıların Darwin'in evrim teorisinin materyalist yorumuyla açıklanmasına ayrıldığından, yazılarımda ben de bu teori üzerine odaklanmayı tercih etmiştim. Çünkü bugün materya-

lizimde Nietzsche'nin "Tanrı öldü" demesinde bu teorinin temel taşları var.

Bu nedenle önce evrendeki, maddedeki, atomdaki büyük düzen, büyük hüner ve yüce bilginin bilimsel örnekleri üzerinde durmuştum. Evrenin ve maddenin canlılığı meydana getirecek özelliklerle yaratıldığını ortaya koymak için yapmıştım bunu. Darwin Teorisi'nin ise temellerindeki bilimsel doğruları tek tek sıralamış, ancak teorinin materyalist yorumunu yanlışlamak için Kambriyen Patlaması ve canlıların yapısındaki, içgüdülerindeki mucizelerden en güvenilir kitaplardan pek çok örneği fotoğraflarıyla sizlerle paylaşmıştım.

CNN Türk'te Cüneyt Özdemir 5N1K programını sunduktan sonra haklı olarak şimdi sıra "toparlamada" der ve özetle bitirir. 4 yılın sonunda biz de özet aşamasına geldiğimizden bu yazımı sadece evren ve maddedeki olağanüstü düzeni çok kısa, kuşbakışı sıralamaya ayıracağım. Gelecek yazılarımda Kambriyen Dönemini ve canlılardaki harikaları özetledikten sonra Darwin Teorisi üzerindeki kendi yorumumu bilim, parapsikoloji ve dinsel veriler ışığında aktarmaya çalışacağım. Aşağıda sıraladığım maddedeki bilimsel mucizeler, konunun uzmanı dünyanın en büyük bilim adamlarının kitaplarından derlenmiştir. Aslında bunlara daha yüzlercesi eklenebilir. Üzerinde yeterince düşünüldüğü takdirde, büyük bir bilgi, hüner ve akıl işe karışmadan bunların hiçbirinin tesadüfen olamayacağını anlamak hiç de zor değil.

** Evrenin oluşmasının yani Büyük Patlamanın ilk saniyesindeki patlama hızı 100.000 milyarda bir az veya çok olsaydı, bugünkü evrenimiz ortaya çıkmayacaktı.

** Deney yapılmadan önce, sadece matematik yoluyla Karbon elementinde 7.82 milyon voltluk bir enerji düzeyi olduğu takdirde diğer elementlerin de oluşabileceği anlaşıldı. Deney yapılırca Karbonun aynen hesaplandığı gibi olduğu görüldü.

** Eğer atomda sadece proton ve elektron olsa, nötron parçacığı bulunmasaydı, evren sadece Hidrojen'den ibaret olacaktı. Çünkü aralarında nötron olmadan iki proton birbirini iter ve yan yan gelemezler.

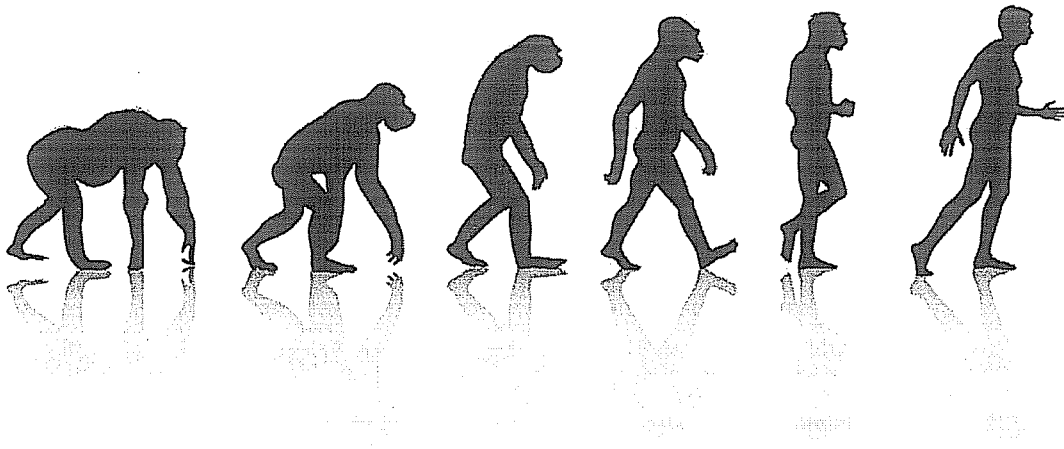
** Elektronlarda aynı konumda yan yana bulunamama, yani dışarlama özelliği olmasaydı Hidrojenden başka elementin varlığı imkânsızdı.

** Madde ve karşı madde arasında tam simetri olmaması sayesinde ki, proton, nötron, Galaksiler, yıldızlar ve bizler meydana gelebildik.

** Bunların hepsini bir kenara koysak bile her gün her işimizde kullandığımız su, 0 derece ile 4 derece arasında gelececeği halde fizik kanunlarını çiğneyerek büzülmeseydi, denizlerin tabanına 4 derecelik sular inmeyip 0 derecelik sular inecek ve denizler şimdi buz deryası olacak ve hayattan eser kalmayacaktı. Ayrıca yine fizik kanunlarını çiğneyerek buzun yoğunluğu sudan hafif olduğundan donan sular deniz üstünde kalır, dibe çökmez. Aksi durumda yine denizler çöken buz kütlelerinden dolayı donup kalacaktı.

Hem Evrim, Hem Tasarım

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

BİRDENBİRE KÖY DÜZENİNDEN NEW YORK DÜZENİNE...

4,5 milyar yıl önce Dünyamız Güneşin etrafında bir ateş topu gibi dolanıp durmaktaydı.. Allahtan ki, sanki gökyüzünden şiddetli ve sürekli bir yağmur sağanağına tutulmuş gibi, devasa meteorların gözeneklerindeki sularla 1,5 milyar yıl boyunca sulanan Dünyamız adım adım soğumaya yüz tutmuştu... Artık okyanusların içinde tek kıtadan ibaret bir dünyamız var o zamanlar. Kuşkusuz ki, okyanusların kimyası şimdikinden çok farklı. Bugün onu "ilkel çorba" diye adlandırıyoruz.

Henüz koruyucu Ozon tabakası oluşmadığından yüksek voltajlı kozmik ışınlarla aralıksız dövülen bu ilkel çorbadaki organik bileşiklerin ortaya çıkması pekâlâ ihtimal içindeydi. Bu nedenledir ki, 1953'de Miller- Urey isimli iki biyolog bir kapta topladıkları su, amonyak, metan ve hidrojeni bir hafta boyunca, yüksek elektrik voltajı ile dövünce üç çeşit aminoasit oluştuğunu görmekte gecikmediler. Böylece yaşam için olmazsa olmaz nitelikteki proteinlerin temel bileşenleri olan aminoasitlerin Dünyamızda doğal yollardan meydana geldiği kanıtlanmış oluyordu. Bu deneye bilim dünyasından

pek çok haklı itirazlar gelmiş olmakla beraber; insanüstü düzeydeki rehber varlıklar, bu deney farklı maddelerle yapıldığı takdirde, sadece aminoasitler değil DNA'ların hattâ yaşamın bile oluşturulabileceğini açıkca bildiriyorlar. Pek yakında laboratuvar ortamında en ilkel yaşam ünitesi elde edilince, maddenin hayatı oluşturacak özelliklerle dizayn edildiği açıklıkla ortaya konacak.

Nitekim bugün jeolojik bulgulardan biliyoruz ki, prokaryot ilkel hücreler en az 3 milyar yıldır mevcutlar ve şimdi bile Dünyamızın gerçek sahipleri bakteriler ve mavi-yeşil algler gibi çekirdekleri ve organelleri olmayan, sitoplazmaları içinde dağınık DNA'ları ve ribozomları bulunan o ilkel hücreler.

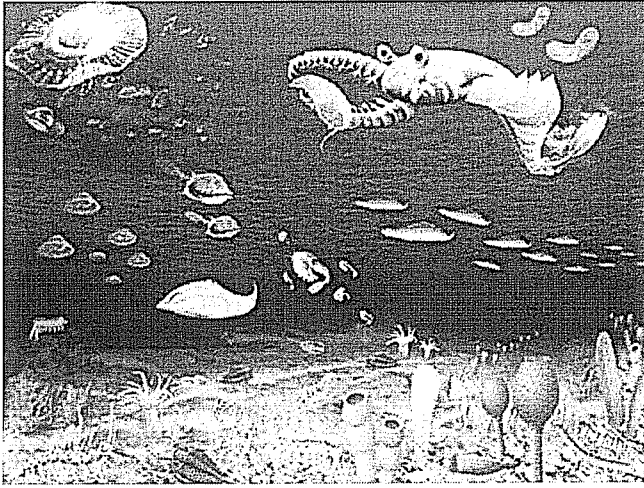
DNA'nın kendini eşleyebilme özelliğinden yararlanarak süratle çoğalan bu ilkel hücreler, neredeyse 2 milyar yıl tek başına Dünyaya hükmettiler. Geriye sadece 1 milyar yıl kalmışken Dünyamızda bu defa çok daha değişik bir hücre çeşidiyle karşılaşyoruz. Çekirdekli ve sitoplazmalarında değişik görevler yüklenmiş organelleri olan bugün ökaryot dediğimiz gelişmiş hücreler. Prokaryot ve ökaryot arasında gelişmişlik açısından o kadar büyük fark var ki, bir benzetme yaparsak prokaryotlar köy düzeninde iken ökaryotlar neredeyse New York karmaşıklığında... Ve ne gariptir ki, aralarında hiçbir geçiş formları mevcut olmadan ökaryot hücrelerin birdenbire boy gösteriverdiklerini görmekteyiz. Jeolojik bulgular tamamen böyle. Doğal bir

gelişimle açıklanması imkânsız olduğundan, bilim adamları ister istemez "Evrimsel Sıçrama" demekten başka bir yorum getiremiyorlar buna. Üzerinde önemle duruyorum. Çünkü evrim teorisinin temel bulgularına inanmakla beraber, bilinçli bir tasarım da işe karışmadan, yani görünmeyen ellerin hünerlerini hesaba katmadan ne ökaryot hücreleri ne Kambriyen Patlamasını ne türden türe geçişleri ne aynı tür içinde bile çevreye tam uygun yapı farklarını ve ne de birbirinden tamamen farklı her türün kendine özgü içgüdüleri açıklamaya imkân yok. Yıllar süren yazılarımda bunların çok değişik örneklerini en güvenilir evrimci materyalist bilim adamlarının kitaplarından sizlere aktardım. Şimdi sadece hızlı bir gözden geçirme yapıyoruz, hepsi o kadar...

Ortada sadece köy düzenine benzettiğim prokaryotlar varken, birdenbire New York düzenindeki ökaryotların ortaya çıkıvermesi, ancak her şeyi ve hepimizi yoktan vareden Âlemlerin Rabbi'nin hünerli ellerinin işe el koymasıyla açıklanabilir. Evrimsel sıçrama gibi anlamsız bir sıfat tamlamasıyla değil.

KAMBRIYEN PATLAMASI

Özetimizi sürdürürken o muhteşem Kambriyen Patlamasından söz etmemek mümkün mü?.. Kambriyen öncesinde Harvardlı büyük biyolog Stephen Gould'un "Başarısız bir deney" diye adlandırdığı ve gelişmiş organizmaların ortaya çıktığı kısa süren bir Ediacara

Dönemi yaşanmıştır. Ama sonrasına bir geçiş formu bırakmadan sönüp gitmiş. Bir süre sonra zamanımızdan 530- 520 milyon yıl öncesinde, yani jeolojik olarak çok kısa bir zaman aralığındaki Kambriyen Döneminde, Dünyamızın bidenbire omurgalıları dahil, çok çeşitli canlılarla doluverdiğini görüyoruz. Kanada'nın Burgess Şisti denilen bölgesinde bunların yüzbinlercesi var. Hattâ üzerinde ameliyat yapılabilecek üç boyutlu fosilleri bile. 1909'da Washington Doğa Müzesi Müdürü oradan 65.000 fosille döndü. Ve onları kasasına kilitledi. Darwin'in evrim kuramının materyalist yorumu zarar görmesin diye onları insanlardan gizledi. Ama gerçekler ne kadar saklanabilir ki?!. Ölümünden sonra hepsi ortaya çıkmakla kalmadı yeni araştırmacılarla Kambriyen fosilleri alabildiğine zenginleşti.

Söz buraya gelmişken şimdi bile Washington'daki bu doğa müzesinde gerçekleri saklamanın daha ince, daha sofistike bir örneğini sizlerle tekrar paylaşmak istiyorum.

Her Washington'a gidişimde bu çok zengin doğa müzesinde 1-2 günümü geçiririm. 10 yıl boyunca bunu tekrarladığım halde gezeceğim bölümleri yine de var. Geçen yıl müzede özellikle Kambriyen Dönemini incelemeye ağırlık verdim. Kambriyen fosilleri bu müzenin dünya çapında bir büyük başarısı, bir yüzakı olduğu halde; sanki gezilmesin, görülmesin diye üvey evlat gibi bir kenara sıkıştırılıverdiğini üzümlere gözlemledim. İnsanların maymunlarla birlikte bir ortak atadan türediğini göstermek için müzede ne filmler, ne standlar, neler neler var. Ve çoğu öğrenci olan gruplar yığın yığın onların önünde. Bir kenara konmuş Kambriyen fosillerini ise ancak benimle beraber 1,2 kişi daha inceliyor. Ve ne kadar az açıklama konmuş camekânlara.

Evet, o çok kısa sürede şimdikilerden bile daha çok sayıdaki türlerin Kambriyende birdenbire boy göstermesinden dolayısıdır ki, bilimadamları o dönemi "Patlama" diye anıyorlar. Geçmiş sayılarımızda 5 gözlü, hortumlu Opabinia dâhil onlardan uzunca söz ettiğimden şimdi ancak bu kadarla yetiniyorum. Dünyamızın böyle birdenbire değişik canlılarla şenlik yerine dönüvermesinin, bilinçli ve hünerli eller işe karışmadan doyurucu bir açıklamasını şimdiye kadar hiçbir yerde okumadım. Bu kadar kısa zamanda doğal etkenlerle bu kadar çok tür acaba nasıl oluştu? Belki, belki, belki... gibi bir sürü bilinmeyenlerle bunu açıklamaya çalışıyorlar.

Ben hiç düşünmeden ve çabucak her sıkıştığım yerde cebimdeki yedek anahtarla el atıyor değilim. Aksine maddi ve manevi âlemin bilimsel gerçekleri üzerine derin düşünceler ürettikten sonra bu sonuca varmış durumdayım. Biliyorsunuz geçmiş yazılarımda hem Yaradan'ın varlığı ve yüceliğinin hem de ruhsal âlemin madde üzerinde nasıl etken olduğunun bilimsel pek çok örneğini yazılarımda sizlerle zaten paylaştım. 19. Yüzyılın ikinci yarısında İngiltere'de en büyük bilimadamlarının yaptıkları parapsikoloji deneyleri, dünyada yalnız olmadığımızın, ruhsal âlemin büyük hünerlerle bezenmiş varlıklarının madde üzerinde bizlerden çok daha fazla hâkimiyet kurduklarının çarpıcı örnekleriyle dolu. Bunları sizlere uzunca aktarmıştım.

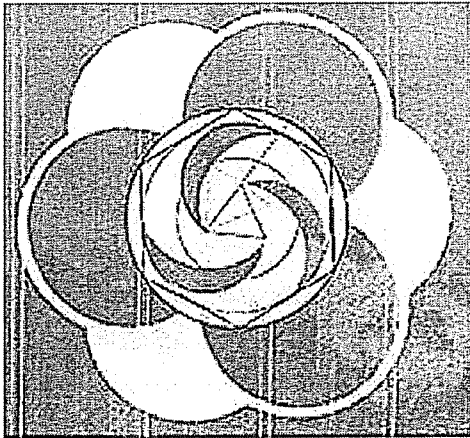
Şimdi gen mühendisleri DNA'da değişiklikler yaparak, rekombinasyonla biyoteknolojide ne başarılarla imza atıp, doğal ensülini bile imal etmiyorlar mı?.. Onlardan çok daha bilgili ve hünerli ruhsal varlıkların başlangıçtan bugüne, Yaradan'ın yanı sıra yaşamın gelişmesinde rol sahibi olmalarını da akıl ve mantık düzeyinde kabul etmemiz o kadar zor olmasa gerek!..

Ne var ki, Washington'da Doğa Müzesinde Kambriyen nasıl görmezden geliniyorsa, geçmişin büyük parapsikoloji bulguları bugün benzeri bir yöntemle unutturulmaya ve görmezden gelmeye çalışıldığından her şeyi sırf maddeyle açıklama girdabında boğuşup durmaktayız.

DOĞAL SEÇİLİM VAR AMA NEREYE KADAR?!..

Aynı türden canlılarda bile genetik farklılıklar olduğunu biliyoruz. Bilimde bunu çeşitlilik anlamına gelen "varyasyon" sözcüğüyle ifade ediyorlar. Sadece birbiriyle çiftleşip yavru yapabilenleri bugün aynı tür kabul ediyoruz. Biz insanlar tek tür olduğumuz halde birbirimizden ne kadar farklıyız, siyahıyla, sarısıyla, beyazıyla... Demek ki DNA'mızda önemli başkalıklar var. İkizlerde bile tıpatıp aynılık yok. Aynı türden olmakla beraber değişik genlere sahip olmanın, türün değişen çevre koşullarında silinip gitmesini önleme bakımından çok önemli bir yararı var. 19. Yüzyıl ortalarında İngiltere Manchester'da fabrika dumanlarından kararan ağaçlardan dolayı kolay av haline gelen beyaz kelebekler azalırken, tersine siyah kelebeklerin çoğalması doğal seçilimin açık bir örneği ve aslında varyasyonun da türün devamı açısından bir zaferidir. Aynı şey penisilinden etkilenmeyen genetik özellikteki bakteriler için de geçerli. Öbürleri ölüp giderken bunlar gittikçe çoğalarak bağışıklık kazanıyor ve türün devamını sağlıyorlar. Ancak doğal seçim var diye türden türe geçişlerin ve karmaşık organizmaların sırf bundan dolayı oluştuğunu söylemek aşırı bir basite indirmek oluyor. Geçmiş yazılarımda etraflıca anlattığım canlılardaki harika düzeneklerin araya bir zekâ ve hüner karışmadan sırf doğal seçimle oluştuğunu ileri sürmek için bilim adamları kendilerini çok zorluyorlar.

Büyük biyolog Stephen Gould'un gözdesi tatlısu midyesinin sırtında oluşmuş yapay balık, midyenin sadece kendine özgü üreme yönteminin gerçekleştirmesini sağlamak için var. "Bunu kim düşündü de midyenin gen sistemini buna göre düzenledi?" diye sormak yerden göğe hakkımız değil mi? Evet, tek bir atadan gelişe gelişe canlılar yeryüzünü doldurdu. Bir evrimsel gelişmenin olduğu bilimsel bulgularla çok uyumlu. Ama otomatiğe bağlanarak değil; gen mühendislerimiz gibi doğada görev almış varlıkların görünmeyen ellerinin hünerleriyle. Bir oyuncak araba doğa kanunlarıyla yani uzaktan gönderilen elektromanyetik dalgalarla çalışır. Ama onun sağa sola çarpmadan gidebilmesi için akıllı bir çocuğun kumandasına ihtiyaç yok mu? Yani hem doğa kanunları hem de bu kanunları belli amaçlara göre kullanan zekâlara ihtiyaç var. Bunun başka bir alandan örneğini de, sadece bir gecede Ekin Tarlalarında oluşturulan geometrik şekillerle Öklid'in 5. teoreminin ispatında görmüştük. Hatırlayacaksınız IQ'su yüksek hiçbir matematikçi bunu çözemedi ama tarladaki şekil hepsine

adeta meydan okudu. Bunu da tesadüf diye geçiştirivererek arkasındaki büyük zekâ ve hüneri görmeyeceksek başka ne söyleyebiliriz ki?!. Evet, insan özgürdür, bu hakkı kimse onun elinden alamaz. Her zaman reddetme, itiraz etme hakkı sonuna kadar onunla beraberdir. Temennimiz kardeşlerimizin Bizim Celselerimiz'de rehber varlığın söylediği gibi vakit tükenmeden akıl ve mantıklarıyla kuşklarını giderip düze çıkabilmeleridir.

"Şimdi içinizden doğrulardır ancak, gerçeği gerçek gözüyle görecektir. Vesvese verenin ardına düşüp, vakitsiz ona uyanlar; mutlaka zaman içinde, zamanın ölçüleceği o günde, yüzlerini yere eğeceklerdir. İşte bundan dönülmez ve siz bundan korkun... Şüphe ve tereddüt, aslında hayra açılacak olan gözlerin perdesidir.. Onu vaktinde açiverene ne mutlu! İşte o önü tutulmaz, işte o sonu bulunmaz gülyüzlülerden olacaktır."

SON HATIRLATMALAR

Özetimi tamamlamak için geçmiş örneklerimizden bazılarını kısaca tekrar hatırlatmak isterim.

****** Bazı yarasalarda gece karanlığında yollarını bulmak için çıkardıkları çok güçlü ultraseslerden zarar görmemelerini sağlayan muazzam bir açma - kapama sistemi var. O derece düzenli çalışır ki, bu açıp kapamanın saniyede 50 defa tekrarlandığı bile olur.

****** Yaralar iyileşirken kanın pıhtılaş-

masında bile, sayfalarca anlatılan kimyasal olaylar peş peşe birbirini izler. Ve sonrasında da en karmaşık bir ameliyatla bile mukayese edilmeyecek peş peşe düzenekler sahneye girer.

** Orkidelerin birinde çevresindeki böceğin dişisi tıpatıp hem de kokusuyla beraber çiçeğinin yanında oluşturulur. Böylece tozlaşma ve döllenme garantiye alınır. Bir başka orkidenin çevresinde ise, avı örümcek olan yabani arılar mevcut olduğundan, çiçeği örümcek şeklini alarak arıya gel-gel işareti çakılır. Ve böylece orkidenin üremesi en ucuz yöntemle çözüme kavuşturulur.

** Her türe özgü içgüdüler mucizelerle dolu yabani arı *Ammophil* yumurtlayacağı tırtıla dokuzu da hareket merkezine olmak üzere dokuz iğne batırarak onu öldürmez ama felç eder. Balarılar peteklerinde hem düzgün altıgen kullanarak hem de ara safhada matematik hesaplara tıpatıp uyacak 70 derece 32 dakikalık açılar kullanarak balmumunu en az sarfetmenin büyük hünerini sergilerler.

Bütün bu özet olarak sunduğum harikalara daha binlerce ve binlercesini ekleyebiliriz. Türlerin gerek beden yapılarında gerekse içgüdülerinde sırf o türe özgü olan, başka türlerde izi bile olmayan özelliklerin mevcudiyeti üzerinde peşin hükümlere saplanmadan derinliğine düşünmeliyiz. Bunların bir tanesinin bile doğal seçimle, deneme yanılmalarla, araya zekâ ve hüner karışmadan yani bir tasarım olmadan oluş-

ması olasılık hesaplarının dışına taşar. Evrim vardır, türden türe geçişler de vardır ama bir tasarım, bir zekâ, bir hünerin rol oynadığı doğada görevli varlıkların görünmeyen elleriyle olmaktadır hepsi de... Doğaya bu gözle bakan biri; o binbir rengin, o binbir kokunun, o binbir tadın, o binbir sesin keyfini sürerken, bunları hizmetimize sunan o büyük zekâlara teşekkürlerini ve hepimizi Sevgisinden Vareden'e şükranlarını dile getirmekten başka ne yapabilir ki?

Gelecek sayıda biz insanların da bu evrim zincirinin sonucu mu olduğu ve eğer böyleyse Kur'anda anlatılan Âdem-Havva öyküsüyle bunu nasıl bağdaştırabileceğimiz üzerinde duracağız. Ancak yukarıda anlattığım görünmeyen ellere atıfta bulunan Bizim Celselerimizdeki bir bildiriye sizlerle tekrar paylaşarak yazımı sonlandırmak istiyorum:

"Hani şimdi Üzerinde Rahatça Dolastığınız varedildikten öyle bir zaman sonra, öyle kendi kendine dönüp dururken, hani bildiğiniz ya da bilmediğiniz öyle çok canlılar vardı da, hani yine bugün bildiğiniz ya da bilemediğiniz öyle çokları eksikti ya!.. Hani ARI KUŞU bile yoktu o zaman... Sadece çok iri, çok büyük kuşlar vardı ya... Ve o kuşların, yavaş yavaş bir çiçeğin özünden gereğini almak için ARI KUŞU'na dönüşmesi için, kim emir verdi dersiniz? Hangi akıl bunu bildi, yaptı dersiniz? Siz, size O'nun varlığını soranlara deyin ki: Gözlerini en basit ARI KUŞU'na çevir ona bak, onda O'nu göreceksin..."

İnsan Nasıl Varoldu?

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

SADECE BİLİM DEĞİL

Yeryüzünde canlıların oluşması ve gelişmesi probleminin çözümünde; akıl, mantık, hipotez ve deneye dayanan bilimsel bilgilerin mutlaka kılavuzumuz olacağını yazılarımda sürekli belirtmiştim. Ancak sadece bunlarla yetinmeyeceğimizi de...

Çölde geçip gitmiş kervanın kalıntılarından yararlanan iz sürücü elbet çok bilgiye ulaşır. Ama kervan sahibinden alacağımız bilgilerin yanında bunlar ancak gerçeklerin bir gölgesi gibi kalır.

Bu nedenle Âlemlerin Yaratıcısından insanları aydınlatmak için gönderilmiş Kutsal Kitaplardaki doğru bilgilerden de mutlaka yararlanmak aklın bir gereği olmaz mı?

Yazı dizimde sıra insanın yaratılmasına geldiğinden, zamanımıza bozulmadan gelmiş Kur'an-ı Kerimin bu konuda neler söylediğine mutlaka kulağımızı açacağız. Ayrıca insanüstü düzeye ulaşmış yüce varlıklardan parapsikolojik yöntemlerle alınmış rehberlik bilgileri de yolumuzu aydınlatacak neler var. Mutlaka onlara da kulak vereceğiz.

Şimdi ilk olarak Kur'an'ı Kerimde insanın varedilmesiyle ilgili neler var kısaca onları anlamaya çalışalım.

KUR'ANDA İNSANIN YARATILIŞI

Biliyorsunuz bizler canlılar zincirinin en son halkasıyız. İnsanın başlangıcı ancak 100 binler düzeyindeki yıllara kadar uzanıyor. Bu 3 milyar yıllık canlılar ailesinde bir göz kırpması düzeyinde. Bugün Dünyamızın 10 milyona ulaşan sayıdaki değişik türlerle dolup taşmasında, ruhsal âlemin bilgili varlıklarının görünmeyen ellerinin büyük hünerlerinden, geçen sayılarımızda uzunca söz etmiştim. Kur'an'da "melekler" diye adlandırılan bu varlıklar, insana çok benzeyen şimdi insanımsı dediğimiz canlıları da son olarak ortaya çıkarmışlardı. Bunların hiçbirisi bizler gibi akıl sahibi, bulucu, yapıcı, yaratıcı olmadıklarından, en ufak bir çevre sorunu yaşanmadan denge ve düzen içinde yaşam gül gibi akıp durmaktaydı. Özetle, büyük emeklerle etrafı bin bir çeşit bitki ve hayvanlarla donatmış yeryüzü melekleri, görevlerini yapmış olmanın huzuru içinde iken Yaradan'ın şöyle bir hitabıyla karşılaşacaklarını hiç ama hiç düşünmemişlerdi:

**** Bir zamanlar Rabbin meleklerle: "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım" demişti. Melekler: "Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birisini mi yaratacaksın? Oysa biz seni överek yüceltiyor ve seni kutsuyoruz" dediler. O: "Şüphesiz ben sizin bilmedik-**

lerinizi bilirim" dedi. (2/30)

Yaradan'ın insanın varedilmesini, araya kimseyi koymadan tek başına planladığını ve uygulayacağını bildirmesinden, yeryüzü meleklerinin nasıl şaşkınlığa düştüğünü okuduğunuz âyet açıklıkla ortaya koyuyor. Bu konudaki birkaç âyeti daha okuduktan sonra üzerinde biraz duralım. Meleklerin niçin şaşırdıklarını da anlamaya çalışalım.

**** Yemin olsun ki, Biz insanı süzülüş çamurdan yarattık. Sonra onu bir sperma olarak sağlam bir karar yerine koyduk... Yaratanların en güzeli Allah ne yücedir! (23/12-14)**

**** Bir zamanlar Rabbin meleklerle demişti ki: "Haberiniz olsun Ben çamurdan bir insan yaratmaktayım. Onu belli bir kıvama getirip düzelttiğim ve Ruhumdan ona üflediğim zaman, derhal ona secdeye kapanın. Bunun üzerine bütün meleklerin hepsi secde ettiler. Yalnız İblis büyüklük tasladı ve kâfirlerden oldu." (Rabbin ona) dedi ki: "Ey İblis, iki elimle (bizzat kudretimle) yarattığıma secde etmekten seni alıkoyan nedir? Büyüklük mü tasladın yoksa yücelerden mi oldun?" (38/71-75)**

**** Ey insanlar! Sizi bir tek kişiden yaratan ve ondan eşini yaratıp, birçok erkekler ve kadınlar üreten Rabbinizden sakının. Şüphesiz**

Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir. (4/1)

ÂYETLER ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

3 milyar yıl kadar önce tek kıta halindeki kara parçasını çepeçevre kuşatan okyanusların ilkel çorbasında, doğal etkenlerle organik maddeler ve en basit hücre oluşmaya başlamıştı. DNA'nın bölünüp kendini eşleyebilmesiyle o basit hücrenin yıldırım hızıyla çoğalması sıradan bir olay haline gelmişti. Şimdi sıra hayatın gelişmesi ve çeşitlenmesindeydi. Yeryüzü meleklerinin Yaradan'ın emriyle O'nun evrim kurallarını uygulamaya koyması işte o zaman başlamıştı. Böylece prokaryot hücre düzeyinde kalmak şartıyla, meleklerce uygulanan bir çeşit genetik mühendisliği ile yaşam gelişmiş ve çeşitlenmişti. Ancak çekirdekli ve organelli gelişmiş ökaryot hücrenin varedilmesi için, Âlemlerin Rabbinin işe el koyması gerekiyordu. Bu da sağlandıktan sonra meleklerin işi kolaylaşıyordu. İşte insana kadar olan evrimsel gelişme türden türe geçişi sağlayacak genetik mühendisliği ile böylece gerçekleşmiş oluyordu. iş böyle sürüp gidecek sanılırken hayat sahnesine Yaradan'ın tekrar el atacağı ve insanı yaratacağı haberinden çok sarsılmışlardı melekler. Yaradan zaten 1 milyar yıl kadar öncesinde ökaryot hücreyi bizzat yaratarak hayata el koymuş değil miydi? Ancak bu defaki el atmada sorun başkaydı, çünkü şimdi yaratılacak olan insan kan akıtarak, kırıp dökerek onların gelişmesinde büyük emek verdikleri

doğayı altüst etme gücüne sahip olacaktı. Yaradan onlara olacakları önceden haber verdiği içindir ki şaşırılmışlar ve bunu açıkça dile getirmişlerdi. Cevap olarak sadece bu konuda fazla bilgileri olmadığı söylenmişti. Hepsi o kadar...

Âyetler açık. İnsanın başka bir canlıdan türemeyip, yeryüzü toprağındaki kimyasal element ve bileşiklerden doğrudan Âlemlerin Rabbi tarafından yaratıldığı. Ancak bir heykel gibi değil bir üreme hücresi olarak. Zaten esas büyük hüner insanı oluşturacak ilk hücrenin yaratılmasında değil mi? Artık bundan sonrası, secde ederek insanın hizmetine adanmış meleklerin işi. O hücreyi rahim görevi görecektir bir ortamda geliştirip, doğumunu sağlayıp eğitip büyütme işi artık onların görevi...

Âyetlerde, ileride eş olacak Havva'nın, Âdem'in vücudundan yaratıldığı söyleniyor. Tabii ki kaburga kemiğinden değil. Bu, Tevrat âyetlerinin aslından çarpıtılmasından oluşmuş yanlış bir görüş. Âdem'in DNA'larında genetik değişiklikler yapılarak oluşturulmuş bir zigottan olması biyoloji kurallarına çok daha uygun. Artık bundan sonrası Âdem'de olduğu gibi tamamen meleklerin marifeti.

Âdem'in yaratılması Kur'an'da müteşabih (sembolik) değil muhkem (Kati, net) âyetlerle ortaya konduğundan yorum yapmak o kadar zor değil. Başka bir canlıdan oluşturulmadığımız konusunda en ufak bir tereddüt yok. Burada gerek ökaryot hücrenin gerekse

Âdem'in yaratılmasında neden türden türe geçiş kuralının, yani evrim prensibinin kullanılmadığını sorabiliriz. Cevabımız ancak bir analogi (benzetme) ile fizik biliminden örnek göstererek olabiliyor. Nasıl ki suda 0 derece ile +4 derece arasında genleşme kanunu tersine çevriliyor. Ve yine suda sıvıdan katıya geçişte öz kütle kanunu tekrar çiğnenerek artması gerektiği halde azalıyor; evrim kurallarının kullanılmayıp insanın doğrudan topraktan yaratılmasında da herhalde büyük hikmetler olsa gerek. Çünkü biliyoruz ki, suda fizik kanunları çiğnenmeseydi dünyada yaşamın devamı mümkün olmayacaktı.

Bugün biyoloji biliminde insanın doğrudan doğruya maymundan türediği kabul edilmez. Evrim ağacının belli bir noktasında maymunların da ondan türediği ortak bir atadan, bir başka daldan zincirleme evrimleşmekle meydana geldiğimize inanılır. Yani insanların da evrim sonucu dünyaya adım attığına... Kur'an'da ve diğer kutsal metinlerde anlatıldığı gibi topraktan oluşturulduğuna değil. Gelecek sayıda çok geçmiş yıllarda bu konuda rehber varlığa sorulan bir soru ve cevabı sizlere aktaracağım. Sonra da bizlere insanın ataları diye öğretilen insanımsıları inceleyeceğiz. Fosil biliminin bulgularını mercek altına alan konunun en yetkili bilim adamlarından Louis Leakey'in ulaştığı sonuçlar düşüncelerimizi çok berraklaştıracak. Din ile bilim arasındaki havaya uçurulmuş köprülerin yeniden inşası inanıyorum ki ancak böyle sağlanabilir.

REHBER VARLIK BİLGİLERİNDE İNSANIN VAREDİLİŞİ

İncelediğimiz Kur'an âyetlerini daha iyi kavramada desteğimiz olacak önemli rehber mesajları var. Bu nedenle konunun daha iyi anlaşılmasına büyük katkı sağlayacak iki önemli mesajı Bizim Celselerimizden aynen aktararak konuyu tamamlamakta çok yarar görmekteyim.

***..... Her şey için, her şeyi O'nun emriyle harekete geçirenler sizin varolmanız müjdesine secde ettiler. Siz ve sizler için, insan kardeşleriniz için sevindiler. Ve sonra O, olacakları peşinen onlara duyurdu; hepsi derinden üzüldüler. Sizin için yola çıktılar; şaşmadan, sapıtmadan varasınız diye. Ve sizi yola çıkardılar şaşmadan, sapıtmadan vardırmanız için.*

***.....Ve siz iyi biliniz ki, şimdi atanız saydığınız, hani Âdem diye isimlendirilen, öyle diğerlerinde anlatılan gibi, hemen belli bir zaman içinde, belli bir şekilde topraktan oluvermiş değildir... Ve değildir asla onun belli bir kemiğinden kadınının meydana geldiği. Ve siz, size getirilenlere kadar en son kitaptakini doğru bulunuz bu konuda. Ve biliniz ki o, toprağın özünden ve bir kan pıhtısından meydana gelmiştir. Yani önce tek hücreli ve sonra bir Âdem olmuştur mutlak; değişik zamanlardaki, değişen devirlerde çoğalması için insanların...*

İnsan Nasıl Varoldu? - II

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

KAYIP HALKA

Kur'an âyetlerinde insanın başka canlıdan türemediği, doğrudan doğruya Yaradan'ın eliyle toprağın özünden ve bir kan pıhtısından varedildiği net ifadelerle ortaya konur. Doğaldır ki topraktan varedilen insanın vücudu değil, üreme hücresi olan zigottur. Kanaatimce bu hücrenin rahim görevi görecektir bir ortamda geliştirilip, doğumunun ve bakımının gerçekleştirilmesi de yeryüzünde görevlendirilmiş ve insan kılıfına bürünmüş meleklerle bırakılmıştı Yaradan tarafından. Geçen sayımızda bunları Kur'an âyetlerinin yanı sıra, rehber varlık bilgilerinin de ışığında yeterince yorumlamıştık.

Evrin kuramı, yani canlıların birbirinden ürettiği, türlerden yeni türler oluşarak insana kadar gelişmenin sağlandığı, bugün biyoloji biliminin en temel gerçeği. Fosil bulguları ve genetik bilgilerimiz de bunu doğrulayıp durmakta. Aslında bu yöntemi kullanan ve böylece canlıların gelişmesini sağlayan tasarımcı zekâları da devreye soktuğumuzda, Kur'an ile çelişen hiçbir şey bulamıyoruz. Ama iş, insanın varoluşuna gelince durum çatallaşıyor. Bilim âlemi haklı olarak evrim kuramının insana da uygulanacağına kani olduğundan, yıllar boyunca atalarımızın fosillerini bulmak için çabalayıp durmakta. Henüz aradıkları kayıp halkayı bulmuş değiller. Hattâ 1912'de "Piltdown

Fotograf: "Yaslanan Kadının Vadisi" Carl Warner

Adamı" denen sahte bir fosil bile üretti-ler. Foyası ancak 1953'de ortaya çıktı. Araştırmalar hızla sürüyor ama medya-da ve popüler kitaplarda sanki tam sonuca varılmış gibi, insanın ataları peş peşe fosil fotoğrafları ve resimlerle fütursuzca sergilenip durulduğundan varoluşumuz, neredeyse bir oldubittiye getirilmektedir. Böylece zaten kötü uy-gulamaları dolayısıyla dinlere mesafeli duran ateistlerin eline, bilimsel görü-nümlü çok önemli bir koz daha verilip durulmaktadır senelerce...

BÜYÜK ÇEKİŞMELER

"İnsanın Ataları" konusunun bilim âleminde çözümüne kavuşturulmak şöyle dursun, nasıl şiddetli tartışmalara sahne olduğunu Tübitak çevirisi "Büyük Çekişmeler" kitabından kısaca aktarıyo-rum.:

" KAYIP HALKA: Asık yüzlü New York Times gazetesinin ön sayfasında bir bilim kavgasına yer vermesi sık rast-lanan bir durum değildir. Ama 18 Şubat 1979 tarihli sayısında, ön sayfanın altın-da, üç sütuna basılmış bir resimle birlik-te işte tam da böyle bir haber vardı. Resmin altındaki başlık şöyleydi: 'Ön İnsan' bulgusu karşıt görüşlü antropo-logları böldü.

Yazı şöyle başlıyor: İki ünlü antropolog geçen ay elde edilen bir buluntunun gerçekten de insanın ve bütün insansı yaratıkların ortak atası bir 'Ön İnsan' olup olmadığı konusunda bir-birlerine cephe aldılar. Kenyalı

antropolog Richard Leakey, iki Amerikalı bilimadaminin geçen ay bu özelliğe sahip yeni bir tür buldukları yolundaki açıklamalarına itiraz ediyor. Amerikalı bilimadamlarından Dr. Donald C. Johanson ise Leakey ile bir-likte insan evrimi konusundaki bir sem-pozyuma katılarak iddiasını şiddetle savundu.

"..... Bu yüzyılın başından itibaren insanın evrimi de dahil olmak üzere evrim kuramı, bilim dünyasında kendine bir yer edinmeye başlamıştı. Biz insanların maymunlardan türediği düşüncesi ya da korkusu hâlâ tartışma konusuydu. Daha mantıklı görünen ikinci bir seçenek ise hem insanların hem de insansı maymunların atası olan henüz bilmediğimiz başka bir yaratıktan türediğimiz düşüncesi idi.

"Ancak bu kuramla ilgili önemli bir sorun bulunmaktaydı. Bu da, insanın evrim çizgisiyle ilgili fosil bulgularında büyük bir boşluk olmasıydı. Çizginin bir ucunda biz vardık ve kuzenlerimiz olan modern insansı maymunlar da aynı uçta yer alıyordu. Bir de 10 milyon yıl ya da daha önce yaşadığı düşünülen insansı maymunlarla ilgili fosil buluntula-rı vardı elimizde.

"Peki ama aradaki aşamalarda ne olmuştu? "Kayıp Halka" neredeydi? İnsanlık tarihinde Kutsal Kase'den sonra en çok peşinde koşulan belki de Kayıp Halkadır... İşte Leakey ile Johanson arasındaki çekişmeye konu olan da temelde bu halkaydı..."

Kayıp Halka'nın hâlâ daha bulunmadığını, yukardaki çekişmenin kahramanlarından ve konunun duayenlerinden İngiliz kökenli Kenyalı Richard Leakey (D:1944) 1996'da yayınladığı "İnsanın Kökeni" kitabının önsözündeki şu satırlarda açıkca itiraf etmektedir:

"Son 30 yıl içinde bilim dalımızda, daha önce eşi görülmemiş fosil keşiflerinin ve bu fosilleri yorumlayıp sundukları ipuçlarını bütünleştirmekte kullandığımız yenilikçi yöntemlerin sayesinde, çok önemli ilerlemeler kaydedildi. Tüm bilimlerde olduğu gibi antropolojide de bilimciler arasında dürüst ve kimi zaman da şiddetli fikir farklılıkları görülür. Bu fikir farklılıkları, kimi zaman fosil ve taş aletler gibi verilerin, kimi zaman da yorumlama yöntemlerinin yetersizliğinden kaynaklanır. Kısacası, insanın tarih öncesi hakkında pek çok soruya kesin yanıtlar verilemez. Örneğin: İnsan soyağacının tam şekli nedir? Gelişmiş konuşma dili ilk olarak ne zaman ortaya çıktı? İnsanın tarih öncesinde beynin çarpıcı oranda büyümesine yol açan neydi? İlerideki bölümlerde bu fikir farklılıklarının hangi konularda ve neden oluştuğuna değinecek ve zaman zaman kendi tercihlerimi belirteceğim."

REHBER VARLIĞIN CEVABI

Görüldüğü gibi bilim âleminde insanın ataları konusu tam çözülememiş ve boşlukta yüzer durumdadır. Ancak popüler yayınlar aksine bir tutumla

kolayından işi oldubittiye getiriveriyorlar. İşte onların etkisinde kalarak insanın başka bir canlıdan türediğine kani olan arkadaşımız Timurhan Sağlık Bizim Celselerimizin başladığı ilk aylarda Rehber Varlığa şöyle bir soru yöneltmişti:

"- Din kitapları bize ilk insanın Âdem ve Havva olduğunu söylüyor. Âdem peygamber olduğuna göre onların gerek zekâ ve gerekse vücut teşekkülü bakımından günümüz insanından geri olduklarını düşünemeyiz. Ancak ilmin izahına göre insan, tek hücreli canlılardan itibaren çeşitli safhalar geçirdikten sonra, bugünkü seviyesine erişmiştir. Dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan fosil ve iskelet parçaları da bu görüşü doğrulamaktadır. Şu halde bu iki izah tarzını bağdaştırabilmek için...."

Rehber varlığın cevabı ise aynen şöyle olmuştur:

"- İnsan muhakkak ki topraktan olmuştur. Bunu biliniz. Sizin ikinci olarak söylediğiniz şey de aslında bunu gösterir ama zavalı insanlar bunu anlayamaz. Düşünün."

Dikkat ederseniz Rehber Varlığın cevabında aynen Kur'an âyetlerinde anlatıldığı gibi insanın başka bir varlıktan değil, doğrudan topraktan yaratıldığı açıkça ortaya konmaktadır. Cevabın devamında 'Sizin ikinci olarak

söylediğiniz şey de aslında bunu gösterir' denerek soruda kanıt olarak verilen fosil ve iskeletler bilimsel yöntemlerle ciddi ciddi incelendiğinde, bunların insanın atası olamayacağını göreceğimiz ve zavallı insanların bunu anlayamadıkları ifade edilmektedir.

HİÇBİRİ ATAMIZ DEĞİL

Ancak insanlar arasında zavallılıktan uzak, derin bilgi ve düşünceye sahip, açık fikirli, uygar, tok sözlü kardeşlerimiz de var. Bunlardan biri Richard Leakey'nin babası Louis Leakeydir. İngiliz olmasına rağmen çocukluğunun büyük bölümünü Kenya'da geçirdi. 21 yaşında iken Tanzania topraklarında dinazor fosili araştırmalarına katıldı. Ama esas amacı insanın atalarının Afrika'da olduğu görüşünü kanıtlamaktı.

Bu uzun boylu yakışıklı delikanlı Cambridge Üniversitesinde lisansüstü derece elde etmesine rağmen; koltuğuna sımsıkı bağlı, geleneksel görüşlerden başkasına kulağını kapatan akademik

insanlara hiç tahammülü yoktu. Kendi yolunu kendi çizdi. Tanzania'nın kuzey ucundaki Olduvai Boğazında bulduğu hominid (insangiller) fosilleriyle, insanın atalarının Afrika'da olduğunu ve inanıldığı gibi yarım milyon yıl değil 2 milyon yıl öncesine kadar uzandığını bilim âlemine kabul ettirdi. Şöhreti muazzamdı. Ama fikir namusu da öyle. İnsanın başka canlılardan türemiş olduğuna o da inanıyordu ama, eldeki fosillerin bunu kanıtlamaktan uzak olduğunu açıkca dile getirip akademisyenleri kendisine düşman etmekten de çekinmiyordu. Bunun içindir ki, çok inatçı anlamına onu "Domuz kafalı" diye isimlendirmişlerdi. Olsun, hiç değilse Rehber Varlığın "O fosillerle iskeletler insanın ataları değil" gibi anlaşılan sözünün doğruluğuna bir adım yaklaşmamızı sağlıyordu. Onun okullarda ders kitabı olarak okutulan "İnsanın Ataları" kitabından alıntıladığım aşağıdaki yorumları, ilk insan Âdemin varoluşuyla ilgili bilim - din arasındaki tartışmalarda bizlere çok yararlı yaklaşımlar sunmaktadır.

"Goril, şempanze, orangutan ve gibbon bunlardan hiç biri insana yakın bir soydaş olarak kabul edilmeyecekleri gibi yine hiç biri insanın bugünkü durumuna ulaşması için geçirdiği ağır evrim boyunca atlamış olduğu bir evreye de örnek teşkil etmez." (Sayfa 133)

Bulunan ilk Hominid iskeletlerinden biri Lucy

"Homo Sapiense (yani biz insanlara) girmeyen Neandertal, Pekin, Java adamının kaş kemerleri farklı olup daha ziyade maymunlarınkini hatırlatır. Bu iri kaş kemerinin bir "ilkellik" kanıtı değil bir 'özelleşme' olduğu anlaşılmıştır. Bazı insan gruplarında bunlara rastlanması insan evriminde eski bir evreyi değil bu özellikler bakımından bütün 'Homo Sapiens' tiplere kıyasla başka yönden özelleşmiş bir dalı gösterir." (Sayfa 138)

"Günümüzde de Pekin Adamının Homo Sapiensin atası olduğunu ileri süren ilim adamları vardır. Ancak Pekin Adamının kafasında gözle görülür bazı özelliklere rastlanması ve zaman bakımından da 'Orta Pleistosen' de yaşadığı ispatlandığından bu görüşe katılmamıza imkân yoktur." (Sayfa 167)

(Not: Homo Sapiensin yani biz insanların başlangıcı Alt Pleistosen'dedir. Pekin Adamı bizden sonraki devrede ortaya çıkmıştır. Bizim atamız olamaz.)

"Eldeki kanıtlara göre bu bölümde incelediğimiz insanlardan hiç biri bunun aksini savunan görüşler olmasına rağmen Homo Sapiensin atası değildir. Çünkü bunların hepsinde kendilerini Homo Sapiensten uzaklaştıran özelleşmelere rastlanır. Bir zamanlar bu özelleşmelerin insan kökeninden sapmış ve çok özelleşmiş dallara işaret etmedikleri bilâkis 'ilkel özellikler' olduğu ve bu tiplerin de insanların 'ilkel' evrelerini gösterdikleri sanılmaktaydı." (Sayfa: 167)

"Geçen bölümde belirtilen gerçeklere bir kere daha göz atacak olursak bugün soyları tükenmiş olan fosil insan kalıntılarının çok azının (o da bazı belirli yerlerden olmak şartıyla) alt ve orta Pleistose'ne girdiklerini görürüz. Fosil kalıntılarının büyük bir çoğunluğu üst Pleistose'ne aittir." (Sayfa 168)

(Not: Hâlbuki biz insanların başlangıcı alt Pleistose'nde olduğundan biz onlardan daha önce ortaya çıkmış varlıkları.)

"Şimdilik insan kökeninin hangi evrelerde dallara ayrıldığını ve bu dallardan hangisinin Homo Sapiensin ve hangilerinin ise Java'da elde edilmiş olan Pitekanthropus gibi soyları tükenmiş grupları meydana getirmiş olduğunu tespit edebilecek durumda değiliz. Neticede son karar ne olursa olsun insan evrimini örneğin atının yarısı kadar açıklayabilmek için daha pek çok araştırma yapılması gerekmektedir." (Sayfa 179)

Dr. Leakey'in sözlerinden açıkça anlaşılıyor ki insanın atası diye bizlere öğretilen insanımsıların bizlerle bir ilişkisi yoktur. Yani maymun insan arasındaki boşluk doldurulmamış, kayıp halkalar bulunamamıştır. En çok kendi kökenimizi merak ettiğimiz ve araştırmalarımızı bu yönde yoğunlaştırdığımız halde atın atalarını bulabiliyoruz da kendi atalarımızı bulamıyoruz. Bunun sebebi nedir? Cevabı basittir: Çünkü yoktur da ondan.

Amerika'da Şiddetlenen Evrim Tartışması

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

EVİRİM TEORİSİ RAFA KALDIRILIYOR

"Kutsal kitaptaki insanın yaratılışıyla ilgili âyetleri inkâr eden herhangi bir teorinin ve insanın daha aşağı düzeydeki bir hayvandan türeyerek geldiğinin öğretilmesi yasalara aykırıdır!.."

ABD Tennessee eyaletinde bu yasa taslağı onaylanmak üzere Temsilciler Meclisine sunulmuştu. Ve hayret, neredeyse hiç tartışma yapılmadan evetlenmişti.

Senatoda biraz tartışılmakla beraber, oradan da onay alınca, yukarıdaki ifade 1925 yılının Martında eyaletin yasası olarak yürürlüğe girmişti. Artık oralarda bu tarihten itibaren Darwin'in evrim yasasının okullarda öğretilmesi tamamen yasaklanmış oluyordu. Gerçekte, insan hakları, düşünce özgürlüğü ve laikliğe aykırı bir yasaydı bu. Ne yapıp edip bunu mahkemeye götürmek, yasağı kaldırmak gerekiyordu. Eyaletin küçük bir kasabası olan Dayton'da aydın bir grup işadamaı bu işi üstlendi. 24 yaşındaki genç lise biyoloji hocası John Scopes'un bu

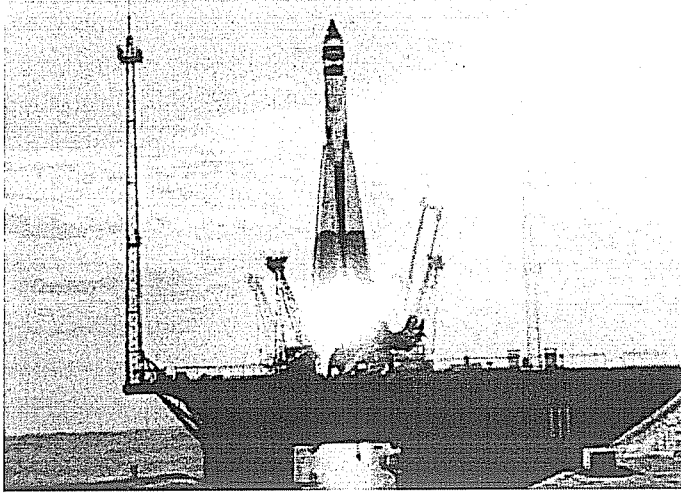
yasaya karşı olduğu biliniyordu. Onu ikna ettiler. Kanunu çiğneyerek öğrencilere evrimi öğretecek, böylece mahkemeyi boylayacaktı. Aynen öyle oldu. Dava, tahminlerin ötesinde ulusal boyutta tartışmaların kapısını açtı. Bir başkan yardımcısı bile müdahil olarak mahkemede Darwin karşıtı uzun konuşmalar yaptı. En ünlü avukatların çarpışma arenası haline gelen davada, bilim adamları evrim teorisinin bilimsel çok kanıt olduğunu ortaya koydular. Ayrıca din bilgini teologlarla birlikte teorinin mutlaka Hıristiyan karşıtı yorumlanması gerektiği konusunda da çok dil döktüler. Öyle ya, Tevrat'ın Yaratılış bölümü pekâlâ başka türlü de yorumlanabilirdi. Ancak geleneksel öğretilere sıkı sıkıya bağlı olan ve hattâ Kutsal Metinlerin kelimesi kelimesine doğru olduğunu savunan tutucular, öğrencilere Kutsal Kitaptaki yaratancı görüşlerin öğretilmesi gerektiğinden en ufak bir taviz verme niyetinde değillerdi. Yerel ve ulusal basının yanı sıra, radyolar da adım adım davayı izleyip, yorum üzerine yorumlar yaparak konuyu Amerika'da yüzyılın olayı haline getirdiler. Kutsal Kitabı savunan başkan yardımcısına, davalının avukatı öyle bir noktadan cevap yetiştirdi ki, adam tam bir şaşkınlığa, açmaza düşmekten kendini kurtaramadı. Avukat, Tevrat'ta Musa'dan sonra başa geçen Yuşa peygamberin dileği üzerine, Yaradan tarafından Güneşin ve Ay'ın gökte saatlerce hareketsiz asılı kaldığı âyetinden dem vurdu. Hiçbir tarihçinin dile getirmediği bu olayın gerçekliğine bugün kim inanırdı?.. Avukat buna benzer başka âyetleri de bir bir ortaya koyarken, aslında bu konularda fazla bilgisi olmadığını itiraf etmek zorunda kalan başkan yardımcısı mahcup bir eda ile yerinde donup kalmıştı.

Ama her şeye rağmen öğretmen Scopes, yasayı çiğnediği gerekçesiyle davayı kaybetti. Para cezasına mahkûm oldu. Eyalet yüksek mahkemesi de kararı onaylamakla beraber, teknik bir bahane ileri sürerek para cezasını kaldırdı. Ne var ki böylece Federal Yüksek Mahkemeye davanın gitmesini de önlemiş oldu. Çünkü Federal Mahkemenin, Anayasanın laiklik prensibi ışığında bilime dinin karıştırılmasının karşısında yer alacağı büyük olasılıktı. Nitekim 1960'dan sonraki yıllarda pek çok davada bu yönde karar almıştı. Scopes davasında bilimadamları kesin bir duruş göstermiş, evrimin öğretilmesi gerektiğini savunmuşlardı. Dava sonucu ne olursa olsun bu bir zaferdi. Ama yine de 1960'a kadar tutucu dindarların etkisi altında kalan tüm ülkedeki hem devlet hem de bağımsız liselerin pek çoğunda biyoloji derslerinde evrimin adı bile anılmıyordu...

SPUTNIK

AKILLARI BAŞA GETİRİYOR

Yıllar böyle akıp geçerken, 1957 Ekim'inde Sovyet Rusya'nın bilimde Amerika'yı sollamış olduğu, beklenmedik bir olayla ülkenin üzerine bomba gibi düşmüştü. Çünkü Sovyetler ilk yapay uydu Sputnik'i uzaya fırlatmıştı. Şok!.. Komünistler, demokratları geçiyor... ABD'de toplantı üstüne toplantı yapılarak bilimin her alanında öğretimdeki eksiklikler saptandı. Kuşkusuz biyoloji de bundan nasibini alacaktı. Artık dinmiş, Kutsal Kitapmış kim dinler? Ülke can derdinde. Bilimdeki her türlü düşünce, teori, yorum liseler dahil 1960'dan başlayarak ders kitaplarında çabucak yerlerini almada gecikmedi. Karşıtlarını yıllar boyu devre dışı bırakmış olmanın

Sputnik 1, dünyanın ilk yapay uydusu, 4 Ekim 1957'de Kazakistan'daki Tyuratam askeri bölgeden (Baikonur) fırlatılırken. Resim: Ria Novosti (Rus Haber Ajansı)

rehavetinde, tembelliğinde gün geçiren tutucu dindarlar, can havliyle tekrar Kutsal Kitap araştırmalarına koyuldular. Ancak pek çoğu öyle garip yorumlarla ortaya çıkıyorlardı ki, şaşırmamak elde değil. Bugün radyoaktif elementlerin yeryüzündeki miktarı ve yarı ömürleri hesaba katılarak; ya da jeolojide yeryüzündeki oluşumlar fosiller karşılaştırmalı incelenerek, Dünyamızın 4 milyar 800 milyonluk bir yaşı olduğu inandırıcı kanıtlarla ortaya konmuş durumda. Ya fanatik, tutucu dindarlar ne diyorlar bu konuda? "Genç - Dünya Yaratılışçıları" denen bir grup, Dünyamız 6.000 bilemediniz 10.000 yaşındadır ancak demiyorlar mı? Ve insan dahil tüm canlı türlerinin tek tek yaratıldığını da. Bitmedi. Tivratta Tanrı'nın evreni 6 günde yarattığı âyetini, günü 24 saat gibi yorumlayarak harfi harfine böyle kabul edip savunmaları, bilimadamlarının saçlarını diken diken etmekle kalmıyor bu arada dindarların söyledikleri doğru sözler de gümegidip çöp sepetini boyluyor. Güneş - Dünya henüz yokken 24 saatlik günden nasıl söz edilebilir ki? Kuşkusuz bütün dindarlar

böyle değil. Hem dinde hem bilimde söz sahibi aydın kişiler, 6 günü 6 dönem olarak yorumladıklarından bu garipliklere ve 10.000 yıllık Dünya yaşı yanlışına asla düşmüyorlar. Ama Yaradancı olarak ortaya çıkıp Darwinistlerle savaşımların pek çoğu bu garipliklerle ortaya çıktıklarından, dedikleri bazı doğrularda da savunmasız kalıyorlar ve mahkemelerde dava üstüne davanın hepsini kaybedip duruyorlar. Aslında Kutsal Kitaplardaki insan eliyle araya sokulmuş ya da yanlış yorumlanmış âyetleri hiç gündem konusu yapmasalar

öğrencilerin aydınlanmalarında ne kadar çok yararlı olacaklar. Bunun yerine din adamları, canlılardaki harika düzenlerin, içgüdülerin, türden türe geçişlerin sadece doğal seçim ve mutasyonlarla açıklanmasının zorluğu üzerinde dursalar, öğrencilerin akıllarında ne güzel düşünceler oluşturacaklardı. 19. Yüzyılın 2. yarısında dünya çapındaki bilimadamlarınca ortaya konmuş parapsikolojik olağanüstü sonuçları dile getirerek, ruhsal varlıkların maddeye etkilerini de gösterip, evrimin oluşmasında manevi varlıkların görünmeyen etkileri de hesaba katılacaktı.

Hayatın en ilkel hücreden başlayarak, türlerden yeni türler oluşarak adım adım geliştiği ve insana kadar ulaştığı konusunda bugün elimizde çok inandırıcı bilimsel kanıtlar var. Körü körüne bunları inkâr etme gafletine düşenlerin, bilim âleminde şiddetli bir direnişle ve hattâ bazen çok küçültücü ifadelerle perişan edilmeye çalışıldığını görmekteyiz. Gerçeği, sadece gerçeği aramak ikinci plana düşmüş, her iki taraf da sanki bir savaştaymış gibi karşı tarafı tam

yenilgiye uğratmaya hedeflenmiş. Tabii bu durumda kantarın topuzu, evrimi savunanlar için de dengesini kaybediveriyor. Evrim varolmasına var ama; bütün bu olanları katı bir materyalist görüşle, sırf doğal olayların kendiliğinden bir akışıyla ve neredeyse "Doğal Seçim" in bir sonucuymuş gibi açıklama gayretkeşliğine düşüldüğünü üzülerек görmekteyiz. Bilimadamları olayların açıklanmasında maddi kanunların etkilerini bir bir ortaya koymak için yüz yıllardır nasıl bir özveriyle, aşk ve şevkle çalışıyorlar. Onların hayatımızı kolaylaştırmalarındaki ve düşüncelerimizi aydınlatmalarındaki emeklerini nasıl inkâr edebiliriz? Ama ana hedef olarak dindarlarla savaşı değil, gerçeği öne alan bir insan, sadece madde kanunlarıyla açıklayamadığı oluşumları itiraf etmekten de uzak kalmaz. Bunu yapanlar yok mu? Var ama çok az. Örneğin bir biyolog 500 milyon yıl önceki Kambriyen döneminde, sadece 10 milyon yıllık çok kısa sürede, patlama tarzında oluşan canlıları, yorum üzerine yorum getirerek sırf doğal olaylarla açıklama gayretine düşmemeli bence. Kambriyendeki o çok kısa sürede omurgalılar dahil, şimdi Dünyamızdaki tür sayısından çok fazla ve değişik canlılarla her taraf doldu ve taşı. 5 gözlü, hortumlu deniz hayvanları bile var aralarında. Şimdiki canlılara gerçekçi bir gözle baktığımızda da sırf madde kanunlarıyla açıklanamayacak neler görüyoruz. Her canlıda hattâ aynı tür içinde bile sırf kendine özgü son derece hayati oluşumları neyle açıklayacağız?

WALLACE'NİN ADI
NİYE UNUTTURULUYOR ?

Evrimi Darwin'den de önce ortaya koymuş

olan Russel Wallace; 19. Yüzyılın ikinci yarısındaki parapsikolojik çalışmaları da inceledikten sonra, çok başka yorumlarla ortaya çıkmıştı. Evrimin ve doğal seçilimin varlığını kesinlikle onaylamakla birlikte, özellikle insanın oluşumunda Yaradan'ın elini ve planını açıklıkla itiraf ediyordu. Materyalizme nasıl sırtını döndüğünü şu sözleriyle içtenlikle kamuoyu ile paylaşıyordu:

"Ben o kadar tam ve inanmış bir materyalist idim ki, ruhani bir varlığa ait kafamda hiçbir yer bulunamazdı. Fakat olgular inatçıdır ve o olgular bana galip gelmişlerdir. Spiritizma fenomenleri, diğer bütün bilimlerin olguları kadar müspettir!.."

Ama bugün ne görüyoruz? Sanki sadece Darwin'in materyalist evrim yorumu var. Russel'in adı bile anılmıyor. Ve tekrar ediyorum bunun kadar garip bir "yok sayma", hem dindarlar hem bilimadamlarınca o büyük parapsikolojik deneylerin hiç yapılmamışcasına dile getirilmemesi. 1882'de Londra'da en büyük kafalar, bilginler biraraya gelip SPR adıyla yıllar boyunca parapsikolojik araştırmalar yapmamışlar ve bunları cilt cilt hiç yayınlamamışlar gibi görmezden gelme gafleti içindeler. İnternette SPR diye girdiğinizde ya da Werner Keller'in "Parapsikoloji" adıyla türkçeleştirilmiş kitabından bu konuda çok aydınlatıcı bilgiler edinebilirsiniz. Ve ne yazık ki batılilar kendi eserleri olan bu birikimden bile mahrum yaşıyor. Onların mahrumiyeti sadece bu kadar da değil. Dindarlar ve bilginler arasında özellikle ABD'de şiddetlenen tartışmaların bir kör döğüşü haline gelmesinde bu mahrumiyetlerin büyük katkısı var.

1400 YILLIK BOŞLUK

İslâm bilginlerinin MS. 750 ile 1250 arasındaki 500 yıllık sürede matematik, fizik, kimya, astronomi gibi pozitif bilimlerdeki büyük katkılarından batılılar çok yararlandılar. Arapçadan Latinceye çevrilen kitaplar, onların ortaçağda dışladıkları bilimdeki boşluklarını hızla doldurdu. Ve bu temel üzerinde batılı bilginler ne abideler kurdular hepimizin yararlandığı... İyi ama, üzümünü yerken bağını da sorup soruşturdular mı islâm kültürünün. Ne gezer?.. Hz. Muhammed'i ve zamanımıza dosdoğru gelmiş yegane Kutsal Kitap Kur'anı derinliğine incelemek şöyle dursun, onu kötüllemek için binbir dereden su taşıdılar. Ne kendi eserleri olan parapsikolojiyi ve şimdi onun bir uzantısı olarak dünyanın dört bir tarafında patlama tarzında ortaya konan rehber varlık bilgilerini ve ne de 1400 yıllık islâm kültürünü incelemeyen din, bilim ve evrim tartışmalarında doğru bir senteze varılamayacağını düşünüyorum.

Kültürdeki bu boşluğun doldurulması ve çağımıza ışık tutacak yeni ilâhi bilgilerle ve yeni güçlerle insanlığın yok oluşa giden yoldan geri çevrilmesi hayati önem taşımaktadır. Bu nedenle geçmiş yıllardaki yukarıdaki ara başlıkla sizlerle paylaştığım düşüncelerimi alıntılarla yazımı sonlandırıyorum:

İslâm'ın kutsal kitabı Kur'an; Hz. Muhammed'den önceki tüm peygamberleri ve getirdikleri ilâhi öğretileri kabul ve tasdik eder. Aslında Müslümanlığın ilk peygamber Hz. Âdem ile başladığını ve son nebi Hz. Muhammed ile tamamlandığını, yani

Yaratanın katından gelen bilgilerle oluşmuş tüm semavi dinlerin aslında "İslâm" olduğunu Kur'an açık âyetlerle, hiçbir aykırı yoruma fırsat tanımadan dosdoğru ortaya koyar. Daha da öteye giderek, tüm dinleri Hz. İbrahim'in tek tanrılı inancında anlaşıp birleşmeye davet eder. Kur'an'da en çok Hz. Musa ve Hz. İsa'nın adı anılır. Onların Tevrat ve İncil'de anlatılan mucizelerinin ve inananlarla yaptıkları emsalsiz mücadelenin pek çoğu yeniden anlatılarak onaylanır. Hz. İsa'nın babası olmadan, Yaradan'ın emri ve melek Cebrael'in operasyonu ile bakire Meryem'in oğlu olarak doğduğu, beşikte iken konuştuğu, ölüleri diriltme gücüne sahip kılındığı Kur'an'da defalarca tekrarlanır. MS 325'de İznik Konsilinde pek çok İncil kitabından ancak dördü doğru kabul edilmiş, diğerleri "Apokrif" denerek yasaklanmıştı. Kur'an, bu dört İncil'de mevcut olmayan mucizelerden bile bahseder. İşte Kur'anın Âli İmran suresinin 49. âyeti:

*** ".....(İsa) Ben size Rabbinizden bir mucize getirdim. Ben çamurdan kuş şeklinde bir şey yapar, ona üflerim, Allah'ın izniyle hemen kuş oluverir; körü ve alacalıyı iyileştiririm; Allah'ın izniyle ölüleri diriltirim; evlerinizde ne yiyip ne biriktirdiğinizi size haber veririm. Eğer inananlardan iseniz elbette bunda sizin için bir ibret vardır."*

Elimizdeki dört İncil'de İsa'nın çamurdan kuşlar yapıp dirilttiğine dair tek bir satır bile yok. Ama "Apokrif" denerek yasaklanan Thomas İncil'inde Hz. İsa'nın daha çocuk yaşında iken Yahudilerin çalışmasının yasak olduğu bir sebt (cumartesi) gününde çamurdan kuşlar yaptığı, babalığı kızıp da kuşların üzerine yürüyünce küçük İsa'nın: "Kaçın!

Sizleri parçalayacak" demesi üzerine, çamurdan kuşların canlanıp uçuverdiklerini okuyunca; Kur'anın insanlardan saklanan gerçekleri bile nasıl da yeniden günyüzüne çıkarıverdiğini görüp, hayran oluyoruz.

Kur'an böyle saklı gerçekleri bile ortaya koyarak geçmiş peygamberleri ve kutsal kitapları onaylamakla beraber; insanların sonradan kitaplarda yaptığı ekleme ve çıkarılmalara ve onlara dayanarak yaptıkları yanlış yorumlara şiddetle karşı çıkar. En çok üzerinde durduğu ve kesinlikle reddettiği ise, bazı Hristiyanların yorum üzerine yorum getirerek Hz. İsa'yı Tanrılaştırma yanlışlıklarıdır. İnsanların bağnazlığına, eskiye sınıksı yapışarak yanlışta ısrar edip kendilerini yenilemekten, temizlemekten mahrum bırakmalarına, birliğe giden dümdüz yolu bırakıp yan yollarda ayrılık ve düşmanlık nâraları atmalarına tarihte ne kadar çok tanık olduk. Kur'anın başına gelen de aynısı.

Tek Tanrılı İbrahim'in dininde birleşme çağrısı bile cevapsız kaldı ve 1400 yıl boyunca nice nesiller, nice milyarlar, insanlığın ortak malı Kur'an'dan mahrum yaşadı. Ve bu trajedi bugün de aynen böyle devam edip gidiyor...

Birliğe en çok muhtaç olduğumuz; yok oluşumuzu ancak gerçekler üzerinde anlaşıp birleşmekle, ilâhi ahlâk kuralları ışığında yaşamakla önleyebileceğimiz bu hayati önemdeki günlerde; dünyanın en kültürlü batı insanların da içinde olduğu dörtte üçlük dünya nüfusu ne yazık ki Yaradan'ın katından gönderilmiş son öğütlerden, bilgilerden habersiz yaşıyor. Yunusları, Hacı Bektaşları, Mevlânalı yetiştirip olgun-

laştıran bu ilâhi öğreti değil miydi? İnsanlığın kültür birikimindeki bu kayıp halkanın yerine konması; bu büyük boşluğun bir an önce doldurulması dünya barışı, dirliği, birliği, esenliği için vazgeçilmez bir görev yükliyor, sorumluluk sahibi hepimize!..

Peki ama bu nasıl mümkün olacak?!..

HEM BOŞLUK DOLMALI,
HEM YENİLİKLER GELMELİ

Kalın duvarlarla birbirinden ayrılmış dinler bunu tarih boyunca yapamadı; hattâ birbirlerinden her geçen gün daha da uzaklaştı. Yeni bir nebi ve yeni bir din gelmeyeceğini, Hz. Muhammed'in dinler dönemini kapattığını da biliyoruz. İşte ilâhi âlemin rehber varlıklar aracılığıyla insanlığa yeni bir kapı açması, yeni bir manevi aydınlanma çağı yaşatması şimdilerde tam da bu ihtiyacın giderilmesi için olmakta dünyanın dört bir yanında... Aslında rehber varlık bilgilerinin 150 yıllık bir mazisi var. Ama şu son yıllarda patlama tarzında her taraftaki küçük ve büyük grupların medyumlar kanalı ile aktarılan bilgilerle aydınlatılıp yetiştirilmeleri dünya tarihinde bu yoğunlukta ilk yaşanan bir fenomen.

İşte bunlardan biri olan ABD Kaliforniya'da 24 yıldan beri bilgiler veren ve dünyanın her tarafını dolaşan KRYON isimli rehber varlık, batı insanının bu 1400 yıllık ilâhi bilgi boşluğunun kapatılmasının, İncil ve yorumlarında Kur'anın da değindiği yanlışların giderilmesinin büyük önemine vakıf olduğundan, celselerinde Hz. İSA, Hz. MUHAMMED ve İSLÂM'a sık sık değinmek gereğini duymaktadır.